

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OLIVIE BLAKE

ATLAS PARADOKSU

KADER BİR SEÇİMDİR

ÖZLEM.
HAİNLIK.
İHANET.
VE
PUSUDA BEKLEYEN
KAOS.

@martiayinlari

ISBN: 978-625-366-101-4

9 786253 661014

ATLAS

PARADOKSU

OLIVIE BLAKE

ATLAS PARADOKSU
Özgün Adı: The Atlas Paradox
Olivie Blake

Çeviren : Belgin Selen Haktanır
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Beyza Becerikli, Öznur İler
Son Okuma : Zeynep Hazal Kaplan
Kapak Tasarım : Jamie Stafford-Hill
Yazar Fotoğrafi : Daniel Prudek
İllüstrasyon : Little Chmura
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü : Fantastik
Kitap No : 2606

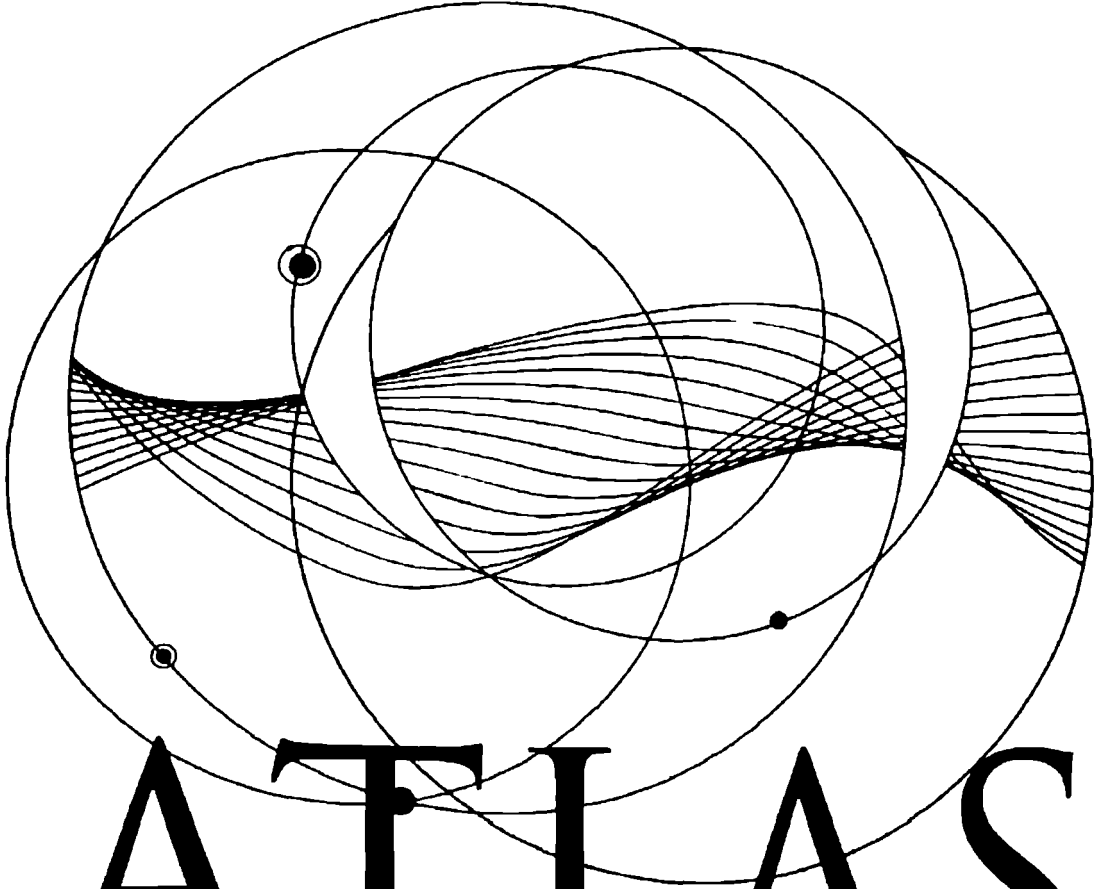
1. Baskı: Kasım 2023
ISBN: 978-625-366-101-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

THE ATLAS PARADOX
Text Copyright © 2022 by Alexene Farol Follmuth

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Tom Doherty Associates & Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No: 46012

ATLAS

PARADOKSU

OLIVIE BLAKE

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Tilsimum Henry Atlas için

BAŞLANGIÇ

I: UYKU HALİ

II: YENİ ÜYELER

III: KÖKENLER

IV: ENTROPİ

V: İKİLİK

PERDE ARASI

VI: EGO

VII: RUH

VIII: KADER

IX: OLİMPOS

SON?

İLGİLİ KİŞİLER

CAINE, TRISTAN

Tristan Caine, büyülu suç örgütünün başkanı Adrian Caine'in oğludur. Kendisini tanıtırken, babasından söz etmeyi sevmez, öte yandan Tristan'ın sevdiği çok az şey vardır. Londra'da doğan ve Londra Büyü Okulu'ndan mezun olan Tristan, hem Wessex Şirketi'nin eski risk sermayedarlarından biridir hem de Eden Wessex'ten ayrılan eski nişanlısıdır. İllüzyon okulunda eğitim alan Tristan'ın esas uzmanlık alanı bilinmiyor; bununla beraber becerileri arasında, illüzyonları fark etmek bulunuyor (ayrıca bkz. *kuantum teorisi, zaman; illüzyonlar – illüzyonları fark etmek, bileşenler – büyülu bileşenler*). İskenderiye Cemiyeti'nin eleme kurallarına göre, Tristan'a Callum'u öldürme görevi verilmiştir. Görünürde vicdani nedenlerden dolayı, Tristan bu görevi yerine getirememiştir.

FERRER DE VARONA, NICOLÁS (DE VARONA, NICOLÁS ya da DE VARONA, NICO olarak da geçmektedir.)

Herkes tarafından Nico olarak bilinen Nicolás Ferrer de Varona, Havana, Küba'da dünyaya gelmiştir ve erken yaşta ABD'ye yollanmış, daha sonra prestijli New York Üniversitesi Büyü Sanatları Bölümü'nden (NYUMA) mezun olmuştur. Nico'nun bir fizikçi olarak sıradışı becerileri ve uzmanlık dalı haricinde birkaç becerisi daha vardır (ayrıca bkz. *litosferik eğilimler; sismoloji – tektonik bilimi; şekil değiştirme – insandan hayvana dönüşme; simya; hava akımları – simyayla ilgili*). Nico, NYUMA mezunları olan Gideon Drake ve Maximilian Wolfe'yle yakın

OLIVIE BLAKE

arkadaştır ve uzun süren rekabete rağmen Elizabeth “Libby” Rhodes’la da bir ittifak içerisinde. Nico göğüs göğse dövüşlerde son derece becerikli olmasına rağmen, sona gelindiğinde bu becerileri müttefikini kaybetmesine engel olamamıştır.

KAMALI, PARISA

Parisa Kamali’nin hayatının erken dönemine ya da gerçek kimliğine ilişkin ayrıntılar tahminden öteye gitmemektedir (ayrıca bkz. *güzellik laneti – Callum Nova*). Parisa Tahran, İran’da dünyaya gelmiştir ve École Magique de Paris’ten mezun olmuştur. Parisa değişik ilişkileri (*Tristan Caine; Libby Rhodes*) ve deneyleriyle (*zaman – zihinsel kronometri; bilinçaltı – rüyalar, Dalton Ellery*) tanınan, çok yetenekli bir telepattır. Ona güvenmemeniz tavsiye edilmektedir. Yine de, hiç şüphesiz, güveneceksiniz.

MORI, REINA

Parisa Kamali hakkında az şey bilinmektedir ama Reina Mori hakkında daha da az şey bilinmektedir. Gerçi bu bir yarış değil ama olsaydı, Reina kazanırdı. Tokyo, Japonya’da hayranlık uyandıran natüralizm becerileriyle dünyaya gelen Reina, Osaka Büyü Enstitüsü’ne gitmiş ve mitoloji odaklı klasik eserler üstüne eğitim almıştır. Toprak, yalnızca Reina’ya meyveler verir ve doğa, yalnızca onunla konuşur. Ama Reina’ya göre başka becerileri olduğu da göz ardı edilmemelidir (ayrıca bkz. *amplifikasyon – enerji; dövüş deneyimi – Nico de Varona*).

NOVA, CALLUM

Güney Afrika merkezli Nova Medya Holdingi’nin sahibi Callum Nova, güçleri metafiziğe uzanan bir manipülisttir – bu terime aşina olmayanlar için, bir empattır. Cape Town, Güney Afrika’da dünyaya gelen Callum, Helenistik Büyü Sanatları Üniversitesi’nde gayet rahat bir eğitim gördükten sonra, mede-

ATLAS PARADOKSU

ia güzellik ürünleri ve illüzyonları satışından büyük k rlar elde eden aile şirketine katılmıştır. Tek bir kişi Callum’un gerçekten neye benzediğini bilmektedir. Callum adına ne yazık ki, bu kişi onun ölmesini istemiştir. Tristan adına ne yazık ki, bunu yeteri kadar istememiştir (ayrıca bkz. *iharet, hiçbir kaderin iharet kadar kesin olmaması*).

RHODES, ELIZABETH (RHODES, LIBBY olarak da bilinmektedir.)

Elizabeth “Libby” Rhodes yetenekli bir fizikçidir. Pittsburgh, Pennsylvania, ABD’de dünyaya gelmiş olan Libby’nin hayatının erken dönemlerine, ablası Katherine’in ölümü damgasını vurmuştur. Libby, önceleri rakibi, sonradan arkadaşı olan Nicol s “Nico” de Varona ve eski erkek arkadaşı Ezra Fowler’la tanıştığı New York Üniversitesi Büyü Sanatları Bölümü’nden mezun olmuştur. Libby ortadan kaybolmadan ve ilk başlarda geri kalan adaylar tarafından öldüğü düşünülmeden önce Cemiyet’in adaylarından biri olarak birkaç kayda değer deney yapmıştır (ayrıca bkz. *zaman – dördüncü boyut; kuantum teorisi – zaman; Tristan Caine*) ve ahlaki ikilem yaşamıştır (*Parisa Kamali; Tristan Caine*). Libby’nin şu anda nerede olduğu bilinmemektedir (ayrıca bkz. *Ezra Fowler*).

EK KAYNAKLAR

 SKENDER YE CEM YET 

Arşivler – kayıp bilgiler

Kütüphane (ayrıca bkz. * skenderiye; Babil; Kartaca; antik kütüphaneler –  slami; antik kütüphaneler – Asya*)

Törenler –  yeliğe kabul (ayrıca bkz. *büyü – kurban verme; büyü –  l m*)

OLIVIE BLAKE

BLAKELY, ATLAS

İskenderiye Cemiyeti (ayrıca bkz. *İskenderiye Cemiyeti – adaylar, İskenderiye Cemiyeti - Koruyucular*)

Hayatının ilk dönemleri – Londra, İngiltere
Telepati

DRAKE, GIDEON

Beceriler – bilinmemektedir (ayrıca bkz. *insan zihni – bilinçaltı*)

Yaratık – alttür (ayrıca bkz. *taksonomi – yaratık; tür – bilinmemektedir*)

Suç bağlantıları (ayrıca bkz. *Eilif*)

Hayatının ilk dönemleri – Cape Breton, Nova Scotia, Kanada

Eğitim – New York Üniversitesi Büyü Sanatları

Uzmanlık – Gezgin (ayrıca bkz. *rüya diyarları – navigasyon*)

EILIF

Müttefikleri - bilinmemektedir

Çocukları (ayrıca bkz. *Gideon Drake*)

Yaratık – yüzgeç halkı (ayrıca bkz. *taksonomi – yaratık; yüzgeç halkı – denizkızı*)

ELLERY, DALTON

İskenderiye Cemiyeti (ayrıca bkz. *İskenderiye Cemiyeti – adaylar, İskenderiye Cemiyeti – araştırmacılar*)

Animasyon

Bilinen ilişkileri (ayrıca bkz. *Parisa Kamali*)

FOWLER, EZRA

Beceriler (ayrıca bkz. *seyahat – dördüncü boyut; fizikçi – kuantum*)

İskenderiye Cemiyeti (ayrıca bkz. *İskenderiye Cemiyeti – aday değil; İskenderiye Cemiyeti – eleme*)

ATLAS PARADOKSU

Hayatının ilk dönemleri – Los Angeles, CA

Eğitim – New York Üniversitesi Büyü Sanatları

Bilinen müttefikleri (ayrıca bkz. *Atlas Blakely*)

Daha önceki işleri (ayrıca bkz. *NYUMA – yurt danışmanı*)

Özel ilişkileri (ayrıca bkz. *Libby Rhodes*)

Uzmanlık – Gezgin (ayrıca bkz. *zaman*)

PRENS

Animasyon – genel

Kimlik (ayrıca bkz. *kimlik – bilinmemektedir*)

Bilinen ilişkileri (ayrıca bkz. *Ezra Fowler, Eilif*)

İSKENDERİYE CEMİYETİ ÜYELİK MÜFREDAT PROGRAMI

BİRİNCİ SENE

Yönerge:

İskenderiye Cemiyeti üyeliğine aday olan kişiler, cemiyetin bilgi arşivlerine yeni ve yaratıcı araştırmalarla katkıda bulunmakla yükümlüdür. Ayrıca, adaylık şartlarını başarıyla tamamlayana kadar, eğitimleri süresince arşivleri koruyacak ve ilgileneceklerdir.

Temel Dersler:

Uzay

Zaman

Düşünce

Niyet

İleriki derslerin ayrıntıları, adaylık süresince bildirilecektir.

İlk senenin modülleri ve adaylık şartlarının tamamlanması için son tarih 1 Haziran'dır.

İKİNCİ SENE

Adayların her biri, konusunu kendilerinin seçeceği önemli bir bilimsel eserle arşivlere katkıda bulunacaktır.

Bağımsız Araştırma Tasarısı:

*Asgari şartlar * işaretiyle belirtilmiştir*

Araştırma konusu başlığı*: -----

Amaçlar: -----

Metodoloji(varsa ilişkili metinleri yazınız): -----

Zaman Dilimi:

Tasarının Tamamlanması: Öngörülen verilerin toplanması, gözden geçirilmesi ve/veya analiz edilmesi için zaman dilimini belirtiniz. 1 Haziran tarihine kadar teslim edilmelidir.

Adayın imzası:

Onay veren:

Atlas Blakely

B A Ş L A N G I Ç

Gideon Drake gözlerini kıpkırmızı güneşe siper etti ve kavrulmuş kapkara tepelere göz gezdirdi. Kül zerreciklerinden oluşmuş bulutların arasında kalan havada ısı dalgalanıyordu. Ufak güve kanatlarını andıran atıklar, kısıtlı görüş alanında usul usul süzülüyordu. Yoğun duman boğazına yapışacak kadar kireçliydi ve bunların biri bile gerçek olsaydı, derhal tıbbi yardım gerekirdi.

Ama gerçek olmadığı için, herhangi bir şeye gerek yoktu.

Gideon yanında ona düşünceli düşünceli kaşlarını çatmış olan siyah Labrador köpeğe baktı ve o yabancı görüntüye sırtını dönüp, güçlükle içine çekebildiği ince bir hava tabakası oluşturmak için tişörtünü ağzının üstüne çekti.

“Çok ilginç,” diye mırıldandı kendi kendine.

Rüya diyarlarında, zaman zaman bu ateşler çıkıyordu. Gideon bunlara “erozyonlar” diyordu ama kendi gibi birisiyle karşılaşacak olursa, bunun resmi bir ismi olduğunu öğrendiğine şaşırırmazdı. Bunları sık sık görüyordu ama asla bu kadar... yanıcı olduğunu görmemişti.

Gideon’ın bir hayat felsefesi olsaydı, şöyle olurdu: Çaresizliğe kapılmanın bir anlamı yok.

Gideon Drake için neyin gerçek olduğunu ve olmadığını anlamak mümkün değildi. Rüyalarda görülen çölü, rüyayı gören kişiden çok farklı algılayabilirdi. Bu ateşler, uzun zaman önce öğrendiği bir şeyi hatırlatıyordu: Şayet kıyameti arıyorsanız, bunu her yerde bulabilirdiniz.

“Haydi gel, Max,” dedi aynı zamanda ev arkadaşı olan kö-

OLIVIE BLAKE

peğe. Max havayı kokladı ve Batı'ya ilerlemeye başladıklarında itiraz edermiş gibi sesler çıkardı ama her ikisi de rüyaların Gideon'ın alanı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, hangi yöne gideceklerine Gideon karar veriyordu.

Büyü açısından, rüya diyarları kolektif bir bilinçaltının parçasıydı. Her insan bu diyarların bir köşesine erişebilirdi ama çok az kişi Gideon gibi rüya diyarlarında dolaşabilirdi.

Bir kişinin kendi bilincinin nerede sona erdiğini ve başkalarının bilincinin nerede başladığını görmek için birtakım beceriler gerekirdi ve Gideon –denizcilerin gelgitleri bildiği gibi rüya diyarlarının değişken kalıplarını biliyordu– bu diyarlardan nadiren çıktığı için artık daha da keskin duyulara sahipti.

Dış dünya için, Gideon uyku hastalığı olan gayet sıradan bir kişiydi. Ama büyü becerisini anlamak bir hayli güçtü. Gideon'ın anladığı kadarıyla, onun için bilinç ve bilinçaltı arasındaki çizgi oldukça silikti. Rüya diyarlarında zamanı ve mekânı anlayabiliyordu ama bu diyarlarda gezinme becerisi nadiren kahvaltı saatinin sonuna dek uyanık kalmasına izin verirdi. Bazen canlılar dünyasından çok, rüya diyarlarına ait olduğunu hissediyordu. Buna rağmen, Gideon'ın bariz uykuda gezinme kusuru, başkalarının karşılaştığı kısıtlamaları kullanabileceği anlamına geliyordu. Örneğin, normal bir insan bir rüyada uçabilir ama rüya gördüğünü ve gerçek hayatta uçamayacağını bilir. Öte yandan, Gideon Drake uçabilir, o kadar. Çözemediği şey uyanık mı, rüyada mı olduğu kısmıydı.

Teknik açıdan, Gideon sıradan bir insanın bir rüyada olduğundan daha güçlü değildi. Maddesel kısıtlamaları, telepatinin kısıtlamalarına benzerdi –rüya diyarlarında yapılan büyüler, fiziksel formu bir felç ya da nöbet geçirmediği takdirde ona kalıcı bir zarar veremezdi. Gideon, rüyadayken acıyı herhangi bir kişinin rüyada hissettiği gibi hissediyordu –yani, acı gerçek olmuyordu ve uyandığında bu his geçiyordu. Daha doğrusu, bu sözü geçen bedensel tepkilere neden olan aşırı bir stres dene-

ATLAS PARADOKSU

yimlemediği takdirde... Ama böyle bir şey olacağından asla endişelenmezdi. Sadece Nico bunları endişe konusu ederdi.

Nico'yu düşünen Gideon, tek ayakkabısını kaybetmiş ve ayakkabısı olmadan yürümeye devam ediyormuş, bir yanı savunmasız kalmış gibi garip bir hisse kapıldı. Önceki sene, kendisini genellikle ona eşlik eden Nico'nun ve Max'in yokluğunu kategorilere ayırmamak için eğitmişti (hangi gün olduğuna bağlı olarak, başarı seviyesi de değişmişti). İlk başlarda zor olmuştu, Nico'yu düşünmesi; bir uyarı ya da önsezi olmadan, bir refleks, kas hafızası gibi gerçekleşiyordu ve bu yüzden izlemeyi planladığı yol öngörülemeyen bir şekilde bozulabiliyordu. Bazen düşünceleri Nico'ya kaydığında, kendisini onun yanında buluyordu.

Nihayetinde, Nico de Varona'yı tanımanın gizli tehlikesi ve yarattığı sonuç, onu hemen unutmanın ya da kolay kolay ayrılmanın mümkün olmamasıydı. Onu özlemek, kopmuş bir uzvu özlemek gibiydi. Asla eksiksiz ve bütün değildi ama zaman zaman bu işlevsiz sızılar ona epey bilgi veriyordu.

Gideon kendisine, (başka şartlar altında) hissetmemeye çalıştığı şeyleri hissetme izni vermişti ve derin bir oh çekiş gibi, ayaklarının altında rüya diyarlarının hürmetkâr bir şekilde kaydığını hissetmişti. Kâbus yavaş yavaş silinerek yerini Gideon'ın kendi rüyalarının atmosferine bıraktı ve böylece, Gideon onun için en kolay olan yolu izledi: Kendi yolunu.

Gideon'ın zihni dolanırken rüyadaki dumanlar dağıldı ve bir anda Max'le birlikte kendilerini bilinçli zaman ve uzay algısında ilerlerken buldular. Kavrulmuş dünya yerine, artık sadece mikrodalgada patlatılmış hafif mısır ve sanayi tipi keskin bir deterjan kokusu hissediliyordu –bunlar NYUMA yurtlarının en tipik kokularıydı.

Bunlarla birlikte, Gideon'ın bir zamanlar iyi bildiği gencin tanıdık yüzü belirdi.

“Ben Nico,” dedi tişörtünün bir kenarı sırt çantası yüzünden kıvrılmış olan iri gözlü, dağınık saçlı genç. “Sen Gideon mısın?”

OLIVIE BLAKE

Çok bitkin gözüktüyorsun,” dedi bunu sonradan düşünmüş gibi. Sırt çantasını ikinci yatağın altına soktu ve etrafına bakındı. “Biliyor musun, şunları yatakların altına koyarsak daha çok boş alanımız olur.”

Bu, bir anı mıydı, yoksa bir rüya mı? Gideon Drake’in bunu anlaması zordu.

Nico’nun odadaki havaya tam olarak ne yaptığını açıklamak zordu ama Nico bunun farkında değilmiş gibiydi. Belli belirsiz bir klostrofobiye kapılan Gideon, “Eşyaların yerini değiştirmemize izin verdiklerinden emin değilim,” dedi. “Ama sorabiliriz, sanırım.”

“Sorabiliriz ama sorarsak olumlu bir sonuç alma şansımız düşer.” Nico duraksayıp ona baktı. “Bu arada, bu ne aksanı? Fransız mı?”

“Gibi. Acadia aksanı.”

“Québecli misin?”

“Oldukça yakın.”

Nico’nun gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Harika,” dedi. “Dil açısından kendimi geliştirmek istiyordum. Artık çok fazla İngilizce düşünüyorum ve başka bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Her zaman ikiliklere güven olmaz derim. Konu ikilikten açılmışken, üst yatağı mı, alt yatağı mı istersin?” diye sordu. Gideon şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Sen seç,” diyebildi ve Nico elini sallayıp göz açıp kapayıncaya kadar zahmetsizce mobilyaların yerini değiştirdi. Gideon odanın eski halini bile unutmuştu.

Gerçek hayatta Gideon, eğer yeterli alan yoksa Nico’nun alan yarattığını çok çabuk öğrenmişti. Bir şeyler çok uzun süre aynı yerde kaldığında, Nico bunları kaçınılmaz bir şekilde bozuyordu. NYUMA’daki okul yöneticileri, Gideon’ın okulda oluşunu sadece “engelli hizmetlerine ihtiyaç duyuyor” diye tanımlamışlar, daha fazlasına gerek duymamışlardı ama Gideon, yeni oda arkadaşıyla tanıştıktan saniyeler sonra Nico’nun

ATLAS PARADOKSU

onunla ilgili gerçekleri anlamasının an meselesi olduğunu gözlemlemişti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sormuştu Nico, Gideon’ın şüphelerini doğrulayarak. “Uyuduğunda yani.”

Akademik dönem başlayalı daha iki hafta olmuştu ki Nico ranzanın üst yatağından inmiş, Gideon’ın yanında belirip onu ürktürek uyandırmıştı. Gideon uyuduğunun bile farkında değildi.

“Uyku hastalığım var,” demişti.

“Saçmalama,” diye yanıt vermişti Nico.

Gideon ona bakakalmış, sana anlatamam, diye düşünmüştü. Nico’nun bir yaratık avcısı olduğunu ya da odasına annesinin yerleştirdiği birisi olduğunu sanmıyordu (gerçi her ikisi de olasılık dahilindeydi) ama insanlar bir noktada ona hep farklı bir gözle bakmaya başlardı. Gideon o andan nefret ederdi. Başkalarının Gideon’ın tiksiniç bir şey olduğuna dair şüphelerini pekiştirecek bir şey bulduğu –pek çok şey bulduğu– andı bu. İçgüdüsel bir bilgiydi; avlanan bir yaratığın bir tehlide verdiği tepkiydi. Kaç ya da savaş dürtüsüydü.

Kimseye söyleyemem, diye düşünmüştü Gideon, Özellikle de sana.

“Sende bir gariplik var,” diye devam etmişti Nico açık söz-lülükle. “Kötü anlamda değil, sadece garip.” Kollarını göğsünde kavuşturup düşünmüştü. “Sorunun ne?”

“Dedim ya? Uyku hastalığı.”

Nico gözlerini devirmişti. “*Menteur.*”

Yalancı. Demek gerçekten de Fransızca öğrenmeye başlamıştı.

“İspanyolca ‘kes sesini’ nasıl denir?” diye sormuştu Gideon’ın eski bir versiyonu gerçek hayatta. Nico da ona Gideon’ın daha sonradan son derece tehlikeli olduğunu öğrendiği bir ifadeyle gülümsemişti.

“Kalk yataktan, Sandman,” demişti Nico, yatak örtüsü çeke-
rek. “Dışarı çıkıyoruz.”

Şimdiki zamanda, Max burnunu Gideon’ın sadece hafifçe tökezleyeceği şekilde dizine sürttü. “Teşekkürler,” dedi Gideon anıyı aklından atarak. Max gözlerini kırpmadan ona beklentiyle

OLIVIE BLAKE

bakarken, yurt odası yine erozyonun uzaklarda gözükken alevler içindeki yamacına dönuştü.

“Nico Şu tarafta,” dedi Gideon, dumanı tütten sık çalılıkları işaret ederek.

Max Şüpheyile ona baktı.

Gideon iç çekti. “Tamam.” Bir top oluşturup ağaçların arasına fırlattı. “Yakala.”

Top havada hızlanarak ormanı hafif, güven veren bir ışıltıyla kaplarken parlaklaştı. Max ona yine sinir olmuş gibi bir bakış fırlattı ama öne atılıp Gideon’ın büyüünün açtığı patikada koşmaya başladı.

Rüyalarda *herkes* büyü gücüne sahipti. Kısıtlamalar, fizik kanunlarından çok rüya görenin kontrolünde idi. Sürekli olarak bilinç ve bilinçaltı arasında gidip gelen bir yaratık olan Gideon, gerçekliğin kısıtlamaları söz konusu olduğunda kas hafızasına sahip değildi. (Eğer imkansızlığın başladığı ve bittiği noktayı tam olarak bilmiyorsanız, elbette sizi kısıtlayamaz.)

Gideon’ın sadece büyü becerisine mi *sahip* olduğu, yoksa *kendisinin* mi büyü olduğu, her zaman tartışmaya açık bir konuydu. Nico ilk olasılıktan emindi ama Gideon bundan o kadar emin değildi. Sınıfta ortalama büyü bile yapmaktan acizdi. Zaten bu yüzden esas olarak büyüünün nasıl ve neden var olduğuyla ilgili teorik araştırmalara yoğunlaşmıştı. Nico bir fizikçi olduğundan dünyayı sözde anatomik bir yapı olarak görüyordu; ama Gideon dünyanın bir veri bulutu gibi bir Şey olduğunu düşünüyordu. Sonuç olarak, tüm rüya diyarları bundan ibaretti. İnsanlığın deneyiminin ortak alanıydı.

Gerçek Nico daha yakındaydı ve alevler içindeki ormanın kenarı büyük bir hızla daracık boş bir kumsala dönüşüyordu. Gideon eğilip parmaklarını kumların üstünde gezdirdi, sonra bir deneme yapmak için kolunun tamamını kumlara daldırdı. Orası yanmıyordu ama kolu gerçekten de bir an için gözden kaybolmuş, omzuna kadar kumlara gömülmüştü. Max onu uyarır gibi hafifçe hırladı.

ATLAS PARADOKSU

Gideon elini geri çekti, Max'i rahatlatmak için çenesini azıcık kaşıdı.

"Neden burada kalmıyorsun?" dedi ona. "Bir saate kadar gelip seni alırım."

Max itiraz edermiş gibi acıklı sesler çıkardı.

"Tamam, tamam. Dikkatli olacağım. Biliyor musun, giderek Nico gibi konuşmaya başladın."

Max havladı.

"Pekâlâ, öyle olsun, lafımı geri aldım."

Gideon gözlerini devirerek yere çömeldi, bu sefer vücudunun tamamı kumlara batacak şekilde yere uzandı ve tamamıyla diğer tarafa geçti. Basınç bir anda düştü ve Gideon kendisini kumların arasından, gökten kurak bir çölün irili ufaklı tepelerle kaplı bir alanına kafa üstü düşerken buldu.

Yüzüstü kumlara çakıldı ve ağzının kenarından kumları tükürdü. Doğanın hoş olmayan pek çok armağanıyla karşılaştığı için Gideon tam olarak bir doğa âşığı sayılmazdı. Kumdan daha kötü şeyler var mıydı? Evet, kesinlikle ama yine de yeteri kadar kötüydü. Gideon kumun etkisinin nahoş olduğunu düşünmenin çok da abartı olduğunu düşünmüyordu. Etkisini her yanında, kulaklarının ve dişlerinin etrafını kapladığını, kafa derisinin giritilerine yerleştiğini hissetmeye başlamıştı bile. İdeal bir durum değildi ama her zamanki gibi çaresizliğe kapılmanın bir anlamı yoktu.

Gideon güçlkle ayağa kalktı ve baldırlarının üstüne kadar yükselen uçsuz bucaksız kum şeridi arasında dengesini sağlamaya çalıştı. Kum tepeciklerinin etrafına göz attı ve kendisini aniden bir şeyle karşılaşmaya hazırladı. Bunun ne olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Her seferinde farklı bir şey oluyordu.

Sağ kulağındaki bir vızıltı, cıyaklayarak aniden arkasına dönmesine (ya da dönmeye çalışmasına), elini çılgınlar gibi etrafa savurmasına neden oldu. Sivrisinek olmamasını diledi — Gideon böceklerden hoşlanmazdı. Bir vızıltı daha duydu ve bu sefer kolunun ön tarafını bir şeyin soktuğunu hissederek yine elini salladı. Kolu hızla şişmişti ve sızlayan noktada iri bir kan

OLIVIE BLAKE

damlası birikmeye başlamıştı. Kolundaki o noktayı daha yakından incelemek için kolunu kaldırıp metal bir kabuğu, hafif barut tozu katmanını silkeledi.

Evet. O halde, bunu yapan şey böcekler değildi.

Sırada ne tür bir engelin olduğunu bilmek, genellikle karmaşık bir rahatlama hissi yaratırdı çünkü bu, Gideon'un savunmasını planlaması için yeteneğe ve zorunluluğa sahip olduğu anlamına geliyordu. Bazen bilinçaltına girmek bir taktik konusu oluyordu. Bazen bir çatışmayla, bazen de labirentlerle karşılaşılıyordu. Arada sırada kaçış odalarıyla, kovalamacalarla ve kavgalarla karşılaşılıyordu –ölümden ve tüm atlılarından kaçmaya yönelik (şimdiye kadarki) genel becerisi yüzünden, bunları tercih ediyordu. Diğer zamanlarda, basit ama korkunç bir dayanıklılık gerektiren meseleler söz konusu olduğunda, yalnızca terliyor veya geriliyordu. Gideon rüyalarda ölemezdi –kimse ölemezdi– ama acı çekebilirdi. Korku ya da acı hissedebiliyordu. Bazen test, sadece çenenizi sıkıp daha uzun dayanmakla ilgiliydi.

Ne yazık ki bu rüya da o durumlardan biri olacaktı.

Gideon'a ateşlenmekte olan minik silahlar, kaçamayacağı kadar ufak, karşı koyamayacağı kadar hızlıydı –büyük bir ihtimalle, dünyada böyle bir şey yoktu ya da insanlar tarafından kullanılmıyordu. Gideon bu saldırıları kaçamadığı ısırlıklar gibi hissetti ve sert rüzgârın arasına dalıp kumların saldırısından korunmak için gözlerini yumdu. Kumlar açık yaralarına doldu ve kolları kanlar içinde kaldı. Kısık gözleriyle bulanık kırmızı şeritleri gördü; bunlar parıldıyordu ve nispeten zararsızdı ama yine de çirkindi. Şehitlerin ve azizlerin heykellerindeki gözyaşı izlerini andırıyordu.

Bu kalkanları hangi telepat kurduysa, şüphesiz ciddi ve çok tehlikeli bir sadistti.

Gideon'ın boynunu delip geçen bir şey boğazına gömüldü ve solunum yolları anında tıkandı. Boğularak hemen yaraya baskı uyguladı ve içinden daha hızlı bir şekilde iyileşmeyi geçirdi. Rüyalar ve aldığı zarar gerçek değildi –gerçek olan tek

ATLAS PARADOKSU

şey mücadeleydi ve bu mücadeleyi sorgulamadan sergiliyordu. Her zaman mücadele edecekti çünkü kalbinin en derin yerlerinde, bunun doğru bir gerekçesi olduğunu biliyordu. Mücadele etmenin doğru olduğunu ama bir borç olduğunu da biliyordu.

Rüzgâr hızlandı; kum, gözlerinin ve dudaklarının etrafını kapladı, ensesinin kıvrımlarındaki terli yerlere doluştu. Hissettiği acıyı tek bir yerde toplayan Gideon ilkel bir çığlık attı. Çığlık atan kişinin pes etmek, mücadele etmekten vazgeçmek üzere olduğunu anlatan bir sestti. Defalarca çığlık attı ve hissettiği acının ortasında teslim olmanın doğru yolunu, gizli şifreyi buldu. Doğru mesajı. *Pes etmeden önce ölürüm ama kalkanlarının koruduğu hiçbir şeye zarar vermem* gibisinden bir mesajdı.

Sadece acı çeken bir insanım. Sadece bir mesajı olan bir ölümlüyüm.

İşe yaramış olmalıydı çünkü Gideon'ın ciğerlerindeki hava boşaldığı, çığlığı ve hissettiği baskıyla kabarmaya başladığı anda zemin yarıldı. Bir vakumla çekiliyormuş gibi bir ses çıktı ve neyse ki kendisini aniden boşalan bir odada buldu.

“Güzel, geldin demek,” dedi çok rahatladığı belli olan Nico. Ayağa kalkıp ikisini ayıran telepatik kalkanların parmaklıklarına yaklaştı. “Kumsal gibi bir yerle ilgili bir rüya görüyordum galiba.”

Gideon içgüdüsel bir şekilde hemen kan ya da kum var mı diye kollarına baktı ve ciğerlerini kontrol etmek için içine bir nefes çekti. Her şey normal gibiydi. Yani, yüz on sekizinci kere İskenderiye Cemiyeti'nin kalkanlarının içine girmeyi başarmıştı.

Her denemesi, bir öncekinden biraz daha korkunç olmaya başlamıştı. Ama her denemeye değiyordu.

Nico her zamanki gibi bilmiş bir ifadeyle parmaklıklara yaslanırken gülümsedi. “İyi gözüküyorsun,” dedi neşeli bir sesle. “her zamanki gibi gayet dinlenmiş.”

Gideon gözlerini devirdi.

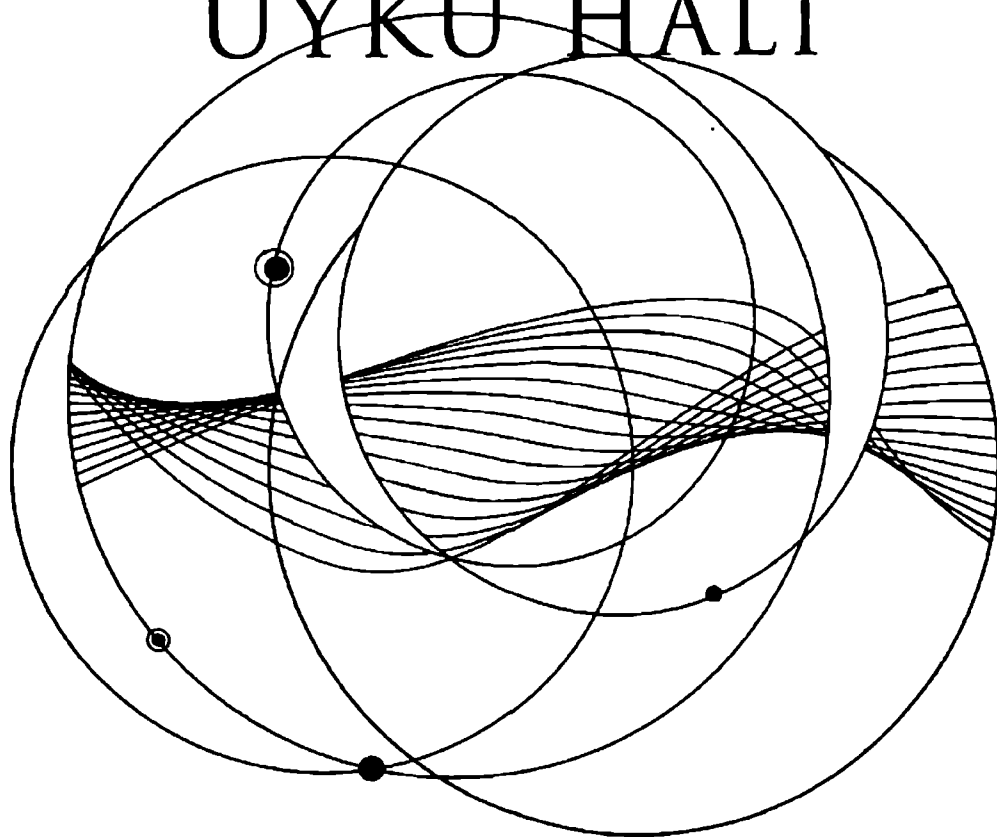
“Buradayım,” dedi. Sonra, oraya söylemek üzere geldiği şeyi söyledi. “Libby'yi bulmaya yaklaşmış olabilirim.”

PARADOKS

Güç, elde edilebilecek bir şeyse, elde etme kapasitesinin de olması gerekir. Ama güç belirli bir boyutta ya da ağırlıkta değildir. Güç sürekli dir. Güç mecazidir. Diyelim ki, size bir miktar güç verildi ve daha fazla güç elde etme kapasiteniz arttırıldı. Güç kapasiteniz, elde ettiğiniz gerçek güce göre katlanarak artar. Dolayısıyla, güç kazanmak giderek daha güçsüz hale gelmek anlamına gelir.

Kişi daha fazla güce sahip olduğunda daha az güce sahip olursa, bunun nedeni güç müdür yoksa siz misinizdir?

I UYKU HALİ

LIBBY

Ezra Fowler onu geride bıraktığı anda, iki şey anlaşılmıştı. Bunlardan ilki, odanın –incecik bir örtü serilmiş yatağıyla, güzelce katlanmış giysileriyle ve önceden paketlenmiş düzenli yiyecek koleksiyonuyla– birisinin aylarca, belki senelerce yaşamasına uygun bir şekilde hazırlanmış olmasıydı.

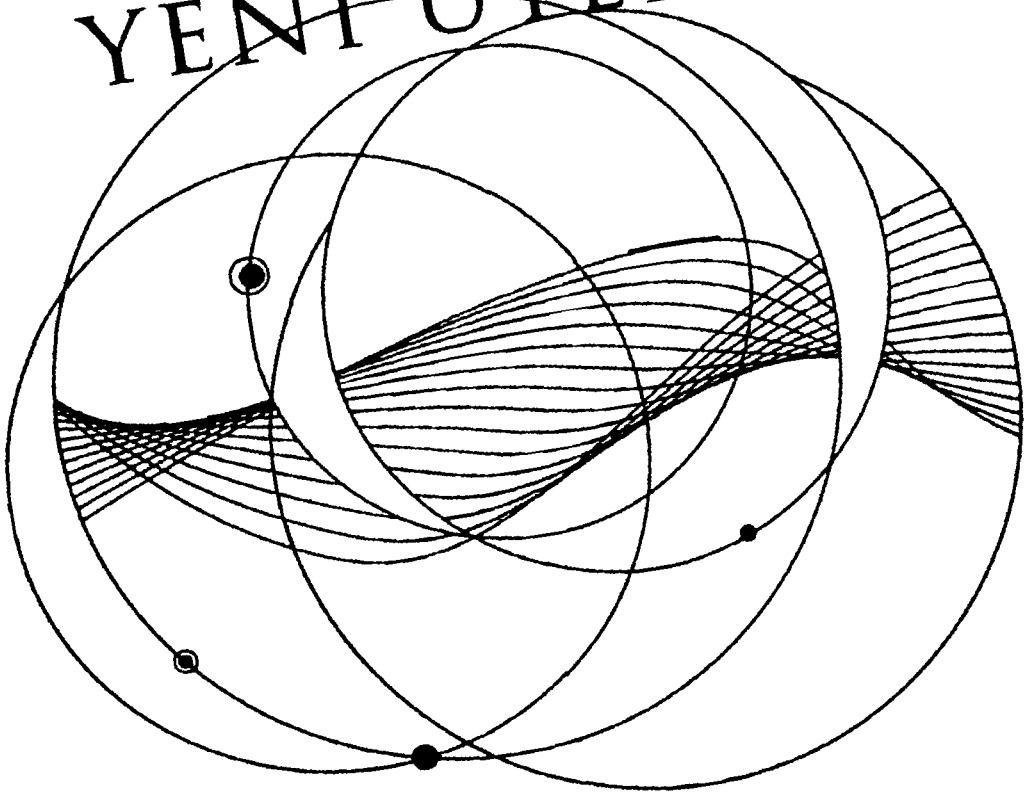
İkincisi Libby Rhodes'un odada kalması planlanan kişi olmasıydı.

E Z R A

Ezra, Libby'nin onu affedeceğini düşündü.
Affetmese bile, diğer seçenek hâlâ dünyanın Atlas Blakely'nin ellerinde yok olmasıydı.

Dolayısıyla, belki de affedilmeyi istememesi daha iyiydi.

II YENİ ÜYELER

REINA

ÖNCEKİ GÜN

Altı kişinin İskenderiye Cemiyeti malikânesine adım atmalarının ve her birine belirsiz bir şekilde güç vaat edilmesinin üzerinden neredeyse bir sene geçmişti.

Dünyanın tüm bilgisi tek bir çatı altında. Evrenin en büyük sırlarına erişim ayrıcalığını taçlandırmak için ömür boyu sürececek bir prestij.

Yapmaları gereken tek şey, cemiyete kabul edilene dek bir sene hayatta kalmaktı.

Bu amaç için birlik olmuşlardı –modifiye edildikleri, dönüştürüldükleri ve değiştirildikleri sene boyunca olduğu gibi– ve eskiden altı kişiye, artık geri alınmaz bir şekilde bir bütünlerdi.

Ya da öyle bir şey.

Reina odada etrafına bakındı ve ne kadar süre birlik halinde hareket edebileceklerini merak etti. Büyük olasılıkla, bir saatten daha az. Sözümlerine Koruyucu unvanına sahip Atlas Blakely'nin, boyalı odanın kapısından sessizce içeri girmesi ve konuşmadan onları süzmesiyle odanın enerjisi değişmeye başlamıştı.

Reina'nın yanına oturan Nico de Varona her zamanki gibi kıpır kıpırdı, Atlas'a baktı ama bakışlarını kaçırdı.

Tristan Caine, arkalarında suratını asmış, sessizce oturuyordu. Reina görüş alanının sınırında, Koruyucu'nun içeri girişine hiçbir tepki vermemiş olan Parisa Kamali'nin yüzünü ve Parisa'nın arkasındaki Callum Nova'nın, Atlas'ın içeri girdiğini bile fark etmediğini görebiliyordu. Callum, diğerlerinden biraz uzaktaydı ve aklının başka bir yerde olduğunu anlatmak ister gibi çenesini hafifçe öne çıkarmıştı.

OLIVIE BLAKE

“Olan biten her şeyi bir oyun olarak düşünmeye çalışın,” dedi, şu anda Cemiyet’in aday danışmanlığı görevini de üstlenen gözlüklü araştırmacı Dalton Ellery. Başıyla Atlas’ı işaret etti, sonra içerideki beş adayla konuşmaya devam etti. Bir kitaplığın önünde durmuşlar, Dalton dikkatlerini odanın ortasına çekerken bekliyorlardı.

Boyalı odadaki mobilyalar, bir dizi sıradan yemek masası ve sandalyesi dışında çıkarılmıştı. Aralarında birkaç adım bırakılmış olan sandalyeler, içe dönük şekilde dizilerek boş alanda bir daire oluşturulmuştu.

Altıncı üyelerinin orada olmayışı, artık yeni bir haber değildi. Ama hâlâ fark edilir bir durumdu. Sadece yağmur yağdığında onlara acı veren eski bir savaş yarası gibi, Libby Rhodes’un artık duyulmayan uğultusu ve kaygıları, beş aday arasındaki dile getirilmeyen boşluğu dolduruyordu –sadece birbirlerine verdikleri vaatlerde vardı. Parke zeminin altında bir yerde, Libby’nin yokluğu bir nabız gibi atıyordu.

“Bu aşamaya kadar geldiniz,” diye devam etti Dalton, boş dairenin ortasına adım atarak. “Artık testlere maruz kalmayacaksınız. Geçmek ya da kalmak yok. Öte yandan, sizi uyarmamız gerektiğine dair etik bir sorumluluk hissediyoruz; bu tören esnasında bedenen bir zarar görmeyeceksiniz ancak rahatınızın yerinde olacağının da bir garantisi bulunmuyor. Ölmeyeceksiniz,” dedi. “Ama tüm diğer sonuçlar gerçekleşebilir.”

Reina’nın yanındaki Nico, raflara karşı tereddütle kıpırdandı. Tristan kollarını göğsünde biraz daha sıkı kavuşturdu ve Parisa kapının orada dikilmekte olan Atlas’a kaçamak bir bakış fırlattı. Atlas’ın yüz ifadesi değişmedi.

Belki de değişmişti. Reina bunu hayal etmiş olabilirdi ama Koruyucu’nun her zamanki sıkıcı dikkat kesilmiş ifadesi sanki biraz daha sertti. Daha çok odaklandığım ifade edermiş gibi daha sabit bakıyordu.

“Tüm diğer seçenekler gerçekleşebilir mi?” dedi Callum,

ATLAS PARADOKSU

diğerlerinin şüphelerini boş odada dile getirerek. “Yani, ölme-yeceğiz ama devasa bir hamamböceği olarak uyanmamız ola-sı, öyle mi?” (“Kınkanatlı,” diye mırıldandı Reina ama Callum onu duymazdan geldi.)

“Bilinen bir sonuç değil bu,” dedi Dalton, “ama teknik ola-rak imkânsız da değil.”

Yakında kabul törenine katılacak olan adaylar arasında yine belli belirsiz bir değişim meydana geldi. Havadaki memnuni-yetsizlik potansiyelini sezinleyen Nico, Reina’ya baktı ve “Ka-bul töreni daha fazla erişim anlamına geliyor, değil mi?” diye sordu. “Hepimizin bu aşamaya gelmek için yapmış olduğu se-çimler belli.” Nico bu yorumlarını özellikle herhangi bir adaya yöneltmemek için dikkatli davranmıştı ama Dalton’a dönmeden önce bakışları birkaç saniye Atlas’ta kaldı. “Bu noktada, göz korkutma etkeni aslında gerekli değil, yanılıyor muyum?”

“Aslında daha ziyade bir sorumluluk reddi,” dedi Dalton. “Başka sorusu olan?” Belli ki birkaç soru vardı ama Dalton pek yardımsever birisi olarak tanınmıyordu. Reina, şüphelenecek bir durum olup olmadığını bilebilecek tek kişi olan Parisa’ya kaçma-k bir bakış fırlattı. Parisa endişeli gözüküyordu. Reina endi-şe hissetmeyi bir alışkanlık haline getirmemişti ama önce Pari-sa’nın endişeleneceğinden korkarak zamanını heba etmeyecekti.

“Kabul töreni bu düzlemden ayrılmanızı gerektiriyor,” diye devam etti Dalton. “Bu değişimin kısıtlamaları sizin için tanımlanacak.”

“Her şey zihnimizde mi olacak yani?” diye homurdandı Tristan.

Nico endişeyle kaşlarını çatı; Parisa’nın Callum tarafından öldürülüşüne şahit olduklarından beri, hepsi –ironik bir şekilde Parisa hariç– telepatik oyunlar oynanması ihtimaline karşı ger-gin hissediyorlardı.

Dalton duraksadı. “Hayır,” dedi, “ama aynı zamanda kesinlikle evet.”

“Çok iyi,” dedi Nico nefesini Reina’ya doğru dışarı vererek. “Ben de bize hiç yardımcı olmayacağından endişeleniyordum.”

Reina yanıt vermeye fırsat bulamadan, Parisa temkinli bir tavırla, “Cemiyet’in astral düzleminde tam olarak ne yapacağız?” diye sordu. “Hayır, bu bana bir avantaj sağlamaz,” dedi sabırsızlıkla odaya göz atıp dile getirilemeyen soruları yanıtlıyarak. “Kısıtlamalar söz konusuysa, ben de bunlardan nasibimi alacağım,” dedi Reina’ya baktı ama bunu düşünmüş olan tek kişi o değildi. “Benim uzmanlık alanıma giriyor olması, önemli bir avantaja sahip olacağım anlamına gelmez.”

Reina bakışlarını kaçırdı. *Alingan*, diye düşündü Parisa’nın oturduğu yöne doğru.

Parisa’nın yanıt olarak kıpırdandığını hissetti. *Bu suçlama hoşuma gitmedi. Bir anda ne düşündüğümü umursamaya mı başladın?*

Parisa yanıt vermedi. Odanın en uç köşesindeki saksıda duran incir ağacı sinir bozucu bir şekilde kıkırdadı.

Dalton hafifçe öksürdü. “Kabul töreninizin yapısı bir sır değil...”

“Ne hoş,” diye mırıldandı Tristan. “Yeni ve farklı bir şey.”

“Yani, sadece bir simülasyon olduğu bir sır değil,” dedi Dalton. “Simülasyonda, aday sınıfınızdaki bir başka kişinin projeksiyonuyla karşılaşacaksınız. Oldukları gibi değil, sizin onları algıladığınız şekilde.”

Adayların ifadelerini incelemek için sustu. Belirgin kayıtsızlıktan (Callum) istifa etmiş kararsızlığa (Nico). Aralarında biraz huzursuz olanlar varsa bile, kimse bunu belli etmek istemiyordu. Atlas’sa sadece elini kaldırıp çenesini kaşıdı. Reina bunu fark etmesinin garip olduğunu düşündü ama Atlas’ın takım elbisesinin her zamankinden daha da tiril tiril olduğundan emindi. Sanki birisinin onu inceleyeceğini biliyormuş gibi takım elbisesi kusursuz bir şekilde ütülenmişti. Ya da belki de sadece bir ışık oyunuydu.

ATLAS PARADOKSU

“Bu, öğrendiklerinizle ilgili bir test olmayacak,” dedi Dalton. “Hatta bir test de değil, sadece bir formalite. Önceki sene boyunca, sizden istediğimiz konuları araştırdınız. Yakında, araştırma konularınızın sizi götürdüğü yere göre arşivleri görme hakkınız olacak.” Reina kısa bir an için sırtında umut dolu ve kaçınılmaz olana dair bir ürperti hissetti. “Cemiyet’in kabul edilmiş üyeleri olarak, arşivlerle ilgili sorumluluklarınızı yerine getirene ve görev süreniz dolana dek kütüphanedeki eserleri dilediğiniz gibi kullanabilecek, kütüphaneye katkıda bulunabileceksiniz. Buradaki yerinizi hak ettiniz ama her köprünün iki tarafı vardır. Köprüyü geçin.”

Hiçlikten bir dosya çıkardı ve sanki havaya fırlatılmış gibi yakaladı. “En küçükten en büyüğüne doğru gideceğiz. Yani, ilk sırada Bay de Varona var.” Dalton Nico’ya bakınca, Nico başını tamam anlamında salladı. Nico her zaman ilk sırada olmayı tercih ederdi. Bu şekilde yaratılmıştı, her zaman bir şeye atılırdı. Karşıt bir ağırlık olarak Libby olmadığı için, fevri davranışlarını zapt edebilecek bir şey de yoktu. Onu dengede tutacak bir unsur kalmamıştı.

Ama dengesiz kalan tek kişi Nico değildi. Libby Rhodes olmadan, hepsi biraz farklıydı. Libby kimse farkına bile varmadan, kendisine kolektif bilinçlerinde “ama” olarak yer yapmış, ahlak ölçütleri haline gelmişti. *Ya şöyle olursa, ya bir terslik yaşanırsa, ya birisi incinirse?* Bir grup olarak anatomilerinden Libby’nin çıkmış olmasının etkileri, teşhis edilmemiş bir enfeksiyon gibi çaktırmadan içlerine işlemişti. Elbette, onsuz devam edebilirlerdi ama aradan biraz zaman geçtikten sonra bu kaybın önemli olduğu kesinlikle anlaşılabilecekti. Ağır bir iç kanama, bir böbreğin zehirlenmesi gibi. Aslında sağlıklı bir akciğerin yapısındaki minik bir delik gibi.

Sorunlu bir eğreltiotu *felaketfelaketfelaket* diye sadece Reina’nın duyabileceği ve açıkçası hoşnut kalmadığı bir şekilde iç çekti.

OLIVIE BLAKE

“Pekâlâ.” Nico Dalton’a doğru bir adım attı. “Nereye gideceğim?”

“Hiçbir yere. Oturun.” Dalton beş sandalyeyi işaret etti ve Nico’yu saat tam on iki yönündekine doğru götürdü. “Hepiniz sırayla oturun,” dedi Dalton. Herkes oturdu. Reina’nın sağında Tristan, Tristan’ın sağında Callum, Callum’un sağında Parisa vardı. Nico, Reina’nın solundaki yere oturarak halkayı tamamladı.

Hepsi oturduktan sonra, kolektif olarak karşılaşacakları duruma kendilerini hazırladıkları bir an yaşandı –tavandan bir şeyin düşmesini ya da zeminden bir şey fırlamasını bekliyormuş gibiydiler. Bu tür bir şey olmadı. Odadaki bitkiler kıpırdanıp esnedi. Atlas, ön taraftaki rafların arasına, Reina’nın göremeyeceği bir yere oturdu. Dalton da elinde klipsli defteriyle Nico’nun arkasında yerini aldı.

Kıpır kıpır olan Nico önce Reina’ya, sonra hızla arkasına baktı. “Tam olarak ne yapmam...”

“Başlayın,” dedi Dalton.

Nico başını –bir kibrit çakılmış, içinde bir düğmeye basılmış gibi– önüne çevirdi ve bu arada bilinçliliğinin altından dışarı kaydı. Odadaki hava bir an için çıtırdadı –ya büyüyle ya yaşamla ya da Nico’nun elle tutulamayan bir dalgasıyla. Tekinsiz enerji tenlerine sürtündü, kollarındaki ve enselerindeki tüylerin havaya kalkmasına neden oldu.

Saniyeler içinde, dizginlenemeyen elektriklenme hissi geçti, bu sefer de elle tutulur bir şekilde yoğunlaştı –ilk önce hafif bir pus, sonra da bir bulut oldu– ve bir kırbaç şaklatılmış gibi Nico’nun spektral görüntüsü halkanın ortasında yükseldi. Nico odadaki mobilyaların her zamanki yerlerinde olduğu bir projeksiyonun içinde dururken, boyalı odanın görüntüsü adayları örttü: kitaplığın yanındaki masayı, şöminenin karşısındaki koltuğu gördü. Nico odada bir halka oluşturarak oturan dört adayı ve töreni idare eden iki adamı göremiyormuş gibiydi. Projeksiyonda tam öğle vaktiydi ve güneşin sıcaklığı pencerelerden içeri

ATLAS PARADOKSU

yayıliyordu. Perdeler ardına kadar açıktı, dışarıda hava berraktı ve fiziksel gerçeklikleri yağışlı yaz aylarının kasvetiyle büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Reina gözünün ucuyla Tristan'ın öne eğildiğini, yüzünde tiksintiyi andıran bir endişe ifadesiyle kollarını dizlerine dayadığını gördü. "Birbirimizin kabul törenlerini izleyebilecek miyiz?" diye sordu.

"Evet," dedi Dalton ve o konuşurken Reina'nın spektral bir versiyonu Nico'nun sırtıtmakta olan projeksiyonunun karşısında belirdi.

"Harika," dedi Nico, elini sallayıp projeksiyondaki mobilyalı oda görüntüsünü yok ederek. Nico'nun tüm büyüleri gibi, hangi adımları izlediğini görmek zordu. Sadece gözünü kırpmıştı ve mobilyaların hepsi odanın etrafına dizilmişti. Sanki her şey baştan beri o şekilde dizilmiş gibiydi.

Nico tokalaşmak için projeksiyonunun elini Reina'ya uzattı. Standart bir idman karşılaşmasının başlangıcı gibiydi. Bir sene boyunca eğlencesine dövüştükten sonra bile, hâlâ her karşılaşmaya öyle başlıyorlardı.

Projeksiyonun yarı saydamlığı karşısında, Reina, Parisa'nın gözlerini devirdiğini fark etti.

Ne var? dedi Reina.

Parisa'nın karanlık bakışları ona çevrildi. İkinizin birer çocuk gibi davrandığını izleyerek vakit geçirmek isteseydim, bunu şu ana kadar yapardım.

Ama Parisa düşüncesini tam olarak tamamlayamadan önce, Projeksiyon Reina hamle yapmıştı bile. Nico, başını son anda yana eğdi ve öne atılıp menzilini sınamak istemiş gibi düz bir yumruk attı. Gerçek Reina olsa, böyle bir hamle yapacağını tahmin ederdi (ve büyük bir ihtimalle aynı şeyi yapardı) ama projeksiyon, yumruğun tüm gücünü hissetmiş gibi sallandı. Eli, Nico'nun onu uyarmak için yanağına hafifçe vuracağı kadar aşağı indi: Nico ona çevik davranmasını hatırlatıyordu.

OLIVIE BLAKE

Projeksiyon Reina, ona arka arkaya darbeler indirdi; bir, iki, üç darbe ve dördüncüde Nico sağ eliyle onu engelleyip kolunu yakaladı. Bu hamlesi, projeksiyon Reina'yı öne savurdu, dengesini bozdu ve Nico seviye farkından istifade edip Reina'nın başının yan tarafına bir yumruk savurdu. Reina, Nico'nun kolunun altından yuvarlanmak yerine, bu hamleyi koluyla engellemeye çalıştı. İçinden yüzünü ekşiterek kötü bir hamle olduğunu düşündü. Projeksiyon versiyonu darbenin büyük bir kısmını engellemeyi başarmıştı ama daha fazlasını değilse bile, yumruğun en azından yarı şiddetini hissetmişti.

Nico ve projeksiyon Reina birbirlerinin etrafında bir daire çizerek diğerinin ayağını yere ne kadar sağlam bastığını anlamaya çalıştılar. Nico Reina'nın kanat açıklığının arasına kadar yaklaşmayı başardı ve projeksiyon, bu numarayı yutup ona yakın mesafeden bir yumruk atınca, Reina'nın hamlesinden kaçmayı başardı. Nico, büyük bir ustalıkla onun erişemeyeceği bir mesafeye kaçarken, iki eliyle Reina'nın böbreğine darbeler indirmeye başladı. Reina tam nişan alamadan bir yumruk savurdu ve yumruğu sadece Nico'nun kulağının ucuna denk geldi. Nico güldü. Reina'nın projeksiyonu gülmedi.

Parisa birden daha dik oturdu ve düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı.

Ne o, birden dövüş stratejilerine mi merak saldın? dedi Reina ona bakarak. Reina oturduğu yerden Atlas'ı göremiyordu –odanın çok sayıdaki raflarından biri onu gizliyordu– ama onun da bunu fark ettiğini hissetti.

Parisa ona sinir olmuş gibi baktı. *Lütfen. Bu, dövüş değil. Her zamanki gibi esas olayı kaçırıyorsun.*

Ne esas olayı? Tüm bunların anlamsız olduğu gayet açıktı. Reina bu senaryoyu gerçek hayatta herhangi bir zamanda görebilirdi –elbette, seçenek sunulsa görmezdi. Sırf her zamanki gibi eksikliklerini izlemeye zorlanmanın yarattığı rahatsızlık hissi yüzünden, dövüştüğünü görmek onu huzursuz etmişti. O

ATLAS PARADOKSU

şekilde, başkalarının önünde, hataları daha da abartılı gözüküyordu. Nico daha akıcı ve doğal bir şekilde hareket ediyordu. Ritmi –boşluğu kullanışı– her zaman hafifli, asla tutuk değildi. Asla iki kere aynı yerde durmuyordu. Öte yandan, ona kıyasla hantal ve hareketsiz gözükten Reina, Nico'nun gelgitiyle sürekli olarak aşınan bir yamaç gibiydi. Reina kendisini devamlı törendeki projeksiyonundan başka bir yere bakarken buldu –ama bu sayede, Parisa'nın dikkatinin hâlâ sadece rakibinin projeksiyonunda olduğunu fark edebilmişti.

Bunu senin için bu kadar enteresan kılan şey ne? diye sordu Reina sinir içinde. Parisa simülasyon dövuştten bakışlarını ayırıp ona baktığında, yanıt vermek zorunda kaldığı için onun kadar sinir olduğu belliydi.

Anlamıyor musun? Bu, onun, senin hakkında ne düşündüğünün bir projeksiyonu, dedi Parisa, Reina'nın zihninde.

Reina onun Atlas'a doğru baktığını görür gibi oldu. Ama bunu gerçekten gördüyse bile, kısacıktı ve iletişim kurmuş gibi değildi. Parisa'nın esas ilgilendiği şey Atlas değil, Reina'nın projeksiyonuydu -ki o sırada boyalı odada gerçekleşen en rahatsız edici şey de buydu. Parisa'nın dikkatini verdiği şey olmak, iyi olamazdı. (Saksıdaki incir de aynı fikirdeydi.)

Eee? diye düşündü Reina.

Bir kere, kimse büyü kullanamayacağımızı söylemedi ama Nico kullanmıyor – zihnindeki versiyonun da kullanmıyor. Parisa hafifçe gülümsedi. Fark ettin mi bilmiyorum ama tehlikeli olduğunu hiç düşünmüyormuş gibi, değil mi?

Reina yine, *Eee?* dedi.

Bir sene boyunca, bizlere birisini öldürme görevi verildi. Ancak kısa bir süre önce bunun kim olabileceğini öğrendik. Parisa, Nico'nun dans eden versiyonuna bakarak onu işaret etti. Hayatını tehdit ettiğini düşünen birisi gibi mi gözüküyor?

Projeksiyon Reina tökezledi ve Nico'nun her zamanki tuzaklarından birine yakalandı: Nico'nun bir hamlesi dikkatini

OLIVIE BLAKE

dağıttı, görüş alanının kenarında onun kroşesini kaçırdı. Nico sert bir sağ kroşeden sonra, Reina'nın bloke edemediği bir apart kat hamlesi yapmıştı. Bunların hepsi hataydı ama esas olarak *Reina'nın* hatalarıydı. Daha önceden yaptığı hatalardı.

Hah, şimdi anladın. Parisa onu sinir eden dikkatli bakışlarını üstüne dikti ve Reina zihninden her türlü dış yorumu silmek için elinden geleni yapmasına rağmen, Parisa beyaz bir gürültü, telsiz statığı gibi zihnine girmeyi başardı.

Savunmasız olduğumu düşünüyor.

Sonra, daha da küçümseyici bir tavırla,

Zayıf olduğumu düşünüyor, dedi.

Reina öfkeye kapıldı ve hiçbir şey düşünmemek için çaba harcayarak, küçüklüğünden hatırladığı sinir bozucu eski bir diş macunu reklamını aklında tutmaya çalıştı. Parisa'nın gülümsemesi yerini *işte, salak* dermiş gibi ifadeye bıraktı ve dikkatini hiç şüphesiz başka bir amatör psikanaliz oyununa verdi. Projeksiyon Reina, Nico'nun sağ kroşesinden kaçtı ve kayda değer iki yumrukla yanıt verdi ama Nico onun tamamıyla bloke edebileceği kadar hızlı davranamadığı bir yumruk kombinasyonu ile karşılık verdi. Giderek daha da sinir olan *gerçek* Reina, tepkisini izleyen tek kişinin Parisa olmadığını görünce istifini bozmadı. Nico'nun diğer yanındaki Callum da kimseye belli etmeden bakışlarını ona çevirdi ve düşünceli bir ifadeyle uzun uzun onu izledikten sonra başka yöne baktı.

Reina duygularının o anda ne yaptığını merak etti. Genellikle, bu tür şeylere kafa yormazdı çünkü abartılı şeyler hisseden birisi olmadığına inanırdı. (Sinir olmak, hiddet, sabırsızlık sayılmazdı. Bunlar duygusal Richter ölçeğinde sivrisinek ısırığıydı.) Yine de beklenmedik, rahatsız edici bir şekilde bir şeyle boğuştuğunu hissetti. İstirap ya da korku değildi... Parisa'nın insanoğlunun her nüansını anladığı iddiasına rağmen kesinlikle ihanet de değildi. Parisa bu konuda çok yanılıyordu.

Ama Parisa tipik bir şekilde *tamamıyla* da yanılmıyordu.

ATLAS PARADOKSU

Bazı kişilerin aksine (Libby), Reina özgüvensizliğinin her kaprisine boyun eğmiyordu ve Nico'nun onun zayıf olduğunu düşünmediğini biliyordu. Reina, Nico'nun kanunsuz ve dağınık bir yer olduğunu anladığı zihninde, *kimseyi* aktif bir şekilde öldürmeye çalışacak kadar düşman olarak görmediğini biliyordu. Bu, Nico'nun hem hoş hem de sinir taraflarından biriydi: Küstahlığa varan bir özgüven. Bunu ona karşı kullanmak, onun kim olduğunu tamamıyla yanlış anlamak anlamına gelirdi. Küstahlığım önemsemekse duygusal kırılganlıkla ilgili bir alıştırma olur, ikisinin vaktini de boşa harcardı.

Yine de kendisine onun gözlerinden baktığında, Nico'nun onu... sağı solu belli birisi olarak gördüğünü sanmıyordu. Biraz daha düşük seviyeli olduğunu düşünüyordu. İyiydi ama yeterli kadar iyi değildi. Açıkçası, dövüş ve fiziksel büyü de dâhil, bazı açılardan doğru bir izlenimdi. Reina asla öyle değilmiş gibi davranmamıştı. Cemiyet'le ilgili amacı yükselmek değil, erişime sahip olmaktı.

Kendi becerilerine karşı kayıtsız olmasının, diğerlerine onun beceriksiz olduğunu düşündürmüş olabileceğini düşünmüş müydü? Evet. Ama onu böyle gören Tristan, Callum ya da Parisa olmuş olsaydı, bunun bir önemi olmazdı. Reina onlara kendisiyle ilgili bir şey belli etmemeyi başarmıştı. Nico'ya da belli etmemişti –belli etmiş sayılmazdı– ama Nico onunla diğerlerinden çok daha fazla zaman geçirmişti. Ona hiç dikkat etmemiş miydi?

Reina'nın zihni ona nahoş bir anıyı hatırlattı. Annesiyle yediği son derece verimsiz bir akşam yemeğinden sonra, anneanesiyle birlikte çay içtiği bir zamanı. *Günün birinde görecekler*, demişti Baba, hızla unutkanlığa ve sonra da bazen gerçeklikle bağlantılı olan bazen de olmayan alakasız sözlere yerini bırakan yumuşak bir sesle. *Günün birinde sana bakacaklar ve benim gördüğüm her şeyi görecekler*.

AnneAnne? dedi köşedeki eğreliotu şüpheyle.

OLIVIE BLAKE

Reina istemeyerek de olsa ona hak verdi.

Reina'nın genellikle düşünmediği ve kesinlikle söz etmediği annesi, üç kız ve iki erkek çocuğun ortancasıydı. (Reina'nın anneannesi onun küçüklüğünü sevgiyle hatırlar, kızının o güne kadar olan hayatını değil de eğlenceli ama gerçekçi olmayan bir dizi izlemiş gibi yaramaz olduğunu söylerdi). İyi yürekli olmaya garip bir şekilde fazlasıyla değer verdiği için zaten ilginç bir kadın olan Baba, kızının tüm hayatının ufak bir dikkatsizlik yüzünden mahvolmasını istemediği için, Reina'yı büyük bir cömertlikle yanına almıştı. Birkaç sene içinde, Reina'nın annesi, ailesi medeia tekno-kehanet çağını başlatan elektronik aletler patlamasında büyük bir servet yapmış olan ölümlü bir adamla evlenmişti. Reina onu hep resmi bir gözle görmüştü –mesleği dışında gerçek bir ismi ya da anlamı olmayan İşadamı olarak. Onun babası değil, sadece kendisi dünyaya geldikten sonra annesiyle evlenmiş olan adamdı. Reina'yla ilgili çok soru sorduğu için kayınvalidesinin evinde yaşadığını biliyordu. İlk başlarda, onun hizmetlilerden birisinin, belki kâhyanın çocuğu olduğunu, dolayısıyla kontrol edebileceği birisi olduğunu sanmıştı. Reina sık sık bu ironik olaylar sonucunda annesinin onunla yapmış olduğu konuşmayı merak ederdi. (Belki de hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Reina'nın annesi fazla konuşmazdı. Çok şey görmüş ve gözlerini kapatmaya, artık etrafına bakmamaya karar vermiş bir insan gibi davranırdı.)

Esas önemli olan, İşadamı'na Reina'nın gerçek kimliği hakkında bir şey söylenmemiş olmalıydı çünkü onu her ay akşam yemeğine çağırmayı bir alışkanlık haline getirmişti. O noktada, başka çocukları da olmuştu –çocuklar gerçekten ona aitti– ama babaları gibi ölümlüydüler ve Reina kadar güçlü değillerdi. İşadamı kaba birisi değildi. İş telefonlarını hep yemek masasında yanıtlardı ama bağırılmazdı. Sadece çok ama çok şeffaftı. Bu akşam yemeklerinde, natüralizm konusunu açmadan önce

ATLAS PARADOKSU

Reina'nın zarif *kanjisine** ya da okuldaki performansına iltifat ederdi. Reina'nın annesiye tabağındaki yiyecekleri didikler, her zamanki gibi suspus otururdu.

Zaten annesi, anneannesinden iki sene önce ölmüştü, Reina on dört yaşındaydı. Cenaze töreninde, Reina'nın annesi itaatkâr bir eş ve anne olarak tanımlanmıştı. (Elbette, *Reina'nın* annesi olarak değil. Reina kimsenin ayağına dolaşmamak için arka sırada oturmuştu ve kime ait olduğu merak ediliyorsa bile, kimse bunu sormamıştı.) Reina annesini çok iyi tanımamıştı ama bu konuşmanın annesinin öyküsü için acıklı bir son olduğundan emindi –sıradan hayatıyla ilgili olarak söylenebilecek tek şey iki işinde de çok başarılı olduğuydu. Duş alırken berbat bir sesle şarkı söylediğiyle, bahçe yılanlarından korktuğuyla ya da ona gerçek bir kimlik kazandırabilecek herhangi bir şeyle ilgili bir şey söylenmemişti.

Çok geçmeden, İşadamı yeniden evlenmişti. Hayat her zamanki gibi devam etmişti. Bunları hatırlamak, Reina için gidecek daha da derinleşen, kaçmanın mümkün olmadığı hareketli kumlar gibiydi. Reina'nın aklına bilinçaltının derinliklerinden onu tiksintiyle ürperten nahos bir anı daha geldi.

Atlas'ın ziyaretinden kısa bir süre önce, İşadamı tesadüfen Reina'nın çalıştığı kafeye gelmişti. Bir konuda öfkeliydi ve telefonda birisiyle konuşuyordu. O kadar meşguldü ki senelerce hep görüşmeleri için ısrar etmiş olmasına rağmen, Reina'nın orada olduğunu fark etmemişti bile. Gerçi birbirlerini son gördüklerinden beri aradan on seneden uzun zaman geçmişti ama Reina yine de bu durumun garip olduğunu düşünmüştü. İşadamı senelerce ayda bir kere annesinin masasında karşısında oturmuştu ve onu ilginç buluyormuş gibi davranmıştı. Daha birkaç hafta önce Reina'nın eski oda arkadaşını bulmayı başarmış, telefonunu istemişti ama tam bir saat ve yeni bir telefondan sonra,

* Kanji, Çince yazı karakterlerine Japoncada verilen isimdir. Japon kaligrafi sanatında kanji karakterleri kullanılır. (e.n.)

OLIVIE BLAKE

ev arkadaşı da numarasına sahip değildi. Ama o gün, İşadamı telefonda yabancı birisine küfürler savurmakla meşguldü. O isim diline yakışmıyordu. “Daha önce yaptı, yine yapabilir!” diye bağırıyordu İşadamı. Reina ona kahvesini getirdiğinde, ona bakmış ama tanımamıştı. Reina o anda görünmez olmaktan da iyiydi ve bu onun için acı bir zaferdi. En kötü yanını teyit eden bir şeydi. Son derece şeffaf olması, her şeyin eskisi gibi olduğunun bir kanıtıydı.

Reina, İşadamı’nın ona o kadar ilgi göstermesinin altında gizli bir neden olduğunu her zaman biliyordu. Adam onun kişiliğini ya da el yazısını özlediği için görüşmek istememişti. Bu, aynı zamanda Reina’nın annesinin zambaklarının, adamın yemek yediği zamanlarda ondan uzağa çekilmesinin de nedeniydi. Reina çocukluğunda bitkilerin ondan kaçınmasının nedeninin adamın ondan hoşlanmaması olduğunu düşünmüştü ama adamın kafeye geldiği gün hissettiği bir şey, Reina’nın çocukluk varsayımlarını yeniden düşünmesine neden olmuştu.

Hayır, adamla ilgili bir şey değildi. Üstündeki bir şeydi.

Yıkım. Artık merceğini değiştiren ince bir tabaka gibi, çocukluk deneyimini yeniden yaşamak için anılarına göz attığında bunu anlamıştı. Sepya tonları arasında anılarına dönüp baktığında bariz ve kaçınılmaz bir şey, adamın omuzlarına dökülmüş ince bir kepek ya da iplik tiftiği tabakası gibi bir şey görüyordu. Adamın yaptığı işin, insanların onu genellikle zirai çıkarlar için istemesinden daha sinsi olduğunu biliyordu. Gerçi o kadar büyük bir servet yapmayı sağlayan her şey öyleydi. İşadamı’nın yıkıcı doğası, üstüne çok tehlikeli bir tıraş losyon gibi sinmişti.

Reina, geçmişiyile ilgili bir şey hatırladığında hep olduğu gibi, ortaya çıkan o utanç girdabının üstüne çöken etkilerinden kurtulmaya çalıştı. Mesele, anneannesinin günün birinde onu birisinin göreceğini söylemiş olmasıydı ve onun kastettiği şekilde olmasa da doğruydı ya da büyük ölçüde doğruydı. Zamanla insanlar ona bakmaya başlamışlardı. İşadamı sadece

ATLAS PARADOKSU

bunu yapmış olan ilk kişiydi. Uğursuz bir şekilde ilgi çekmesi kaçınılmazdı; çünkü ergenliğinin belli bir noktasında Reina'nın ne olduğu -ne yapabildiği- birileri ona yakından bakmayı seçse de seçmese de görmezden gelinemezdi. O günden beri de Reina algılanmayı istemiyordu.

Sahip olduğu güç sadece bir natüralist için muazzam değildi -Reina natüralizmin kendisiydi. Sırf bunun bile onu değerli ya da en azından faydalı kılmış olması gerekirdi. Ama neden insanlara faydalı olduğunu kanıtlamak zorunda kalmalıydı? Öyle doğmayı seçmemişti. Güçlerine sahip olmayı da istememişti. Sözde ailesi ona sevgi bir kenara, kabul edilme onurunu bile bahşedemiyorsa, o halde onun becerisinin meyvelerini de hak etmiyorlardı. En azından, ayda bir akşam yemeklerinde İşadamları'nın karşısında otururken kendisine bunu söylüyordu.

Zamanla, başkalarına onu tanıma, ona biraz fazla uzun bakma hakkını vermeyi reddetmesi kolaylaşmıştı. Kendisini soyutlamaya dair bir beceri geliştirmişti. Kendi değerini kanıtlamak için becerilerini sergilemeye ihtiyaç duymuyordu. Tıpkı annesinin dediği gibi olacağını biliyordu: Onu görecektlerdi.

Özellikle de güç görecektlerdi. Fırsat görecektlerdi. Dizginlenemeyen natüralizm, eşi benzeri görülmemiş boyutta bir büyü. Reina kendisini bir nesne olarak görünce -başkalarının kâr etme fırsatı bulduğunda kullanmaları için bir araç olarak- başkalarından soyutlanmaya, kendisini korumaya büyük özen göstermeye başlamıştı. Asla birinin görebileceği yerlerde uzun bir süre kendisi olmuyordu; çünkü bunu yaptığı her seferinde başka birisinin aç gözlülüğünün etkisiyle nesnelleştiriliyordu.

Nico hariç. Reina'nın kimseyle olmadığı kadar açık davranmayı seçtiği ve ondan hiçbir şey istemediğine inandığı Nico. Ne kadar nadiren karşılaştığı bir durumdu! Bir lütuftu. Ama o sırada, onun kendisinin zayıf iradeli projeksiyonuyla dövüşmesini izlerken, Nico'nun küstahlığı Reina'nın en derinden inandığı gerçeklerden biriyle çelişiyordu: Görülmesinin bir faydası vardı.

OLIVIE BLAKE

Kendini korumak için bir kaçınma temeli üzerine kurulmuştu ama bilerek ya da bilmeyerek Nico için bir pencere açmıştı.

Nico onun zayıflıklarını, esnek olmadığı alanları, savunma yöntemlerini ve hatalarını görmüştü. Bunları fark etmişti ve hatırlıyordu. Nico bunları, yani başkalarının yaklaşma ayrıcalığına sahip olmadığı yönlerini kullanmıştı ve bunu pek de iyi bir şekilde yapmamıştı. Reina'yla ilgili algısı oldukça sıradandı. Herhangi bir nedenden dolayı ondan faydalanmak gibi bir niyeti yoktu. Reina'nın kendisini korumasıyla ilgili olarak öğrendiği tek şeyi, kendi egosunu korumak, kendi güçlü yönlerini güçlendirmek için kullanıyordu.

Reina sandalyesinde kıpırdandı.

Ah. Demek hayal kırıklığı böyle bir şeydi.

O ana kadar, Nico'nun simülasyonunda Uzakdoğu sporları repertuarlarını genişletmişlerdi. Bloke ve yumruklardan tekmelere ve birbirlerini tutmaya geçmişlerdi. Bu arada, Reina, belki de Nico'nun ona atfettiği yetersizlik yüzünden daha zorlu hamleler seçerek dövüşü daha ciddiye almaya başlamıştı. (Hah, böylece Nico'nun algısını yansıtmış olmuyor muydu? Bunu teyit etmek için şöyle bir Parisa'ya baktı, sonra da kendisine kızarak bakışlarını hemen kaçırdı.) Nico onu yakalayacakmış gibi bir hamle yaptı, projeksiyon Reina'nın yüzüne diziyle vuracakmış gibi onu kandırdı ve Reina yana kaçınca, Nico bir darbeye dengasını bozup bacağındaki zayıf noktaya sert bir tekme indirdi. Kısacası: Projeksiyon Reina, Nico'nun her zamanki tuzaklarından birine daha düşmüştü. Sandalyesinde sinir içinde oturmakta olan Reina buna biraz içerlediğini hissetti. Bir dokunaç ya da bir filiz gibi, biraz ısrarcı bir histi.

(Peki, Reina, arkadaşı rüyacı Nico'dan ne şekilde farklıydı? Nico, oraya nasıl bir çaresizlik içinde korumak için geldiği kişi gibi Reina'nın da yanlış ellerin kullanmayı istediği bir başka araç olduğunu anlayamamıştı? Elbette, bunun bir önemi yoktu.

ATLAS PARADOKSU

Reina'nın onun ya da başka birisinin onu değerli bulmasına ihtiyacı yoktu. Kızgın da değildi.)

Reina'nın anladığı kadarıyla, bu kabul töreni yansıtmayı yapan kişiyi değil, yansıtılan kişiyi cezalandırmak için tasarlanmıştı. Dalton kendisi söylemişti: Kısıtlamalar yoktu. Yani, Reina bir araçla çıkagelip Nico'yu kaçırabilirdi. Büyüye başvurarak onunla dövüşebilirdi; göğsünün ortasına bir şimşek fırlatıp onu ikiye ayırabilirdi. Onu bir bitkiyle boğabilirdi ve gerçeklik dünyasında bunu yapması mümkündü. Ama gerçek dünyanın *dışında*, bildikleri gerçekliğin var olmadığı büyümlü bir kütüphanedeki büyümlü projeksiyonda neler yapabilirdi?

Ama Nico bunları düşünmemişti. Reina'nın onu yenebileceği ya da şaşırtabileceği ihtimali hiç aklına gelmemiş gibiydi. Dolayısıyla, sıkıntı çeken kişi o değil, Reina'ydı.

Reina yumruğunu sıkınca, köşedeki eğreltiotu bir kırbaç şaklatılmış gibi ses çıkararak açıldı ve dalları dokunaçlar gibi etrafa yayıldı. Reina içinde bir şeyin büyümeye, birikmeye başladığını hissetti. İhanetten daha hafif bir şeydi ama bir şeftalinin üstündeki şeffaf küf tabakası gibi çürümeye başlayan bir şey olduğu için hafıftı. Belki de Nico'ya sinir olmuştu. İçinde bir örümcek ısırtığı gibi büyüyen şey, bir giysi etiketinin ısrarcı kaşıntısı ya da etrafında uçuşan ama göremediği bir böceğin vızıltısı gibiydi. Belki de Nico de Varona'nın onu kesinlikle önemsemediğini keşfettiği için sinir olmuştu.

Simülasyonda, Nico bir kez daha ona yaklaştı ve Reina'nın projeksiyonuna daldı. Projeksiyon Reina onu itmeyi başarana dek biraz boğuştu ve Nico gözlerinde haylaz bir parıltıyla her zamanki gibi ustaca birkaç adım geriye giderek ondan kaçtı.

Her halükârda, Reina, Nico'nun onu belirli bir şekilde görmesine ihtiyaç duymuyordu. Arkadaşlardı –belki meslektaşlardı ama daha fazlası değillerdi. Nico'ya romantik bir gözle bakmamıştı, hele cinsel bir gözle hiç bakmamıştı. Kimseye cinsel bir gözle bakmamıştı. Onun için, cinsel bir organının olması,

OLIVIE BLAKE

herhangi bir döllennmeyen bitki için olduğu kadar önemliydi. Elbette, hemen hemen bütün vakitlerini birlikte geçirmiş olmaları dışında, Nico'nun da onu o şekilde görmesi için herhangi bir neden yoktu ve *belli ki* Nico'nun ondan öğrendiğı tek şey, onun aynı yumraktan kaçamama ihtimalinin ne kadar yüksek olduğuydu.

Peki. Reina yüzünü ekşitti, kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu düşünceyi kesinlikle Parisa ortaya atmıştı. Reina'nın tek başına aklına getireceğı bir düşünce değildi bu. Reina başkalarının onun hakkında ne düşüneceğini kesinlikle umursamıyordu. Özellikle de Nico'nun ilgisine ya da onayına ihtiyaç duymuyordu. Evet, ona evdeki herkesten daha çok güveniyordu ve ona güvenip güvenemeyeceğini asla sorgulamamıştı. Ona adaylık için ne gerektiğini ilk söyleyen de Nico değil miydi? Satır arasına gizlenmiş şu küçük cinayet oyunundan o söz etmemiş miydi? Reina Nico'nun onu öldürmeyeceğini anlamıştı, Nico da onu öldürmeyi düşünüp düşünmediğini ona sormamıştı ama...

Nico projeksiyon Reina'ya onu sendeleten, gözlerinin önünde benekler uçuşmasına neden olan sert bir yumruk attı.

Nico'nun ona bunu sormadığını fark etti. Elbette sormamıştı. Çünkü onu öldürmeyeceğini zaten biliyordu.

Belki de onun zayıf olduğunu düşünmüyordu ama Nico de Varona hayatındaki herkes gibi, Reina'nın da sadakatini elde ettiğini biliyordu.

(Nico buna sahip olduğunu biliyordu ama Reina gerçekten de onun sadakatini kazanmış mıydı?)

Reina yine oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ve simülasyon devam ederken bir anda kendi şüphelerinden şüpheledi. Bu tören *ne* anlama geliyordu? Dalton bir test olmadığını söylediğine göre amacı neydi? Bir farkındalığa mı varmaları gerekiyordu –her birinin gerçekte ne olduğuna dair anlamlı bir bakış açısı mı edineceklerdi– yoksa bir çeşit tuzak mıydı?

Tuzaksa, Reina mı bu tuzağa yakalanmıştı, Nico mu?

ATLAS PARADOKSU

Projeksiyon Reina gözle görülür bir şekilde nefesi kesilmiş halde geriye kaçtı ve Nico anında durdu. “İyi misin?” diye sordu ona. Reina’nın projeksiyonunun ona daha önceden öğrettiği dersi –Reina’nın ne zaman başlaması gerektiğinin söylenmesini beklemeyeceğini, büyük oynamaktan kaçınmayacağını unutmış gibiydi. Nico anında onun karşılık vereceğine dair bir korku hissetmekten uzaklaşmış, Reina onun için kesinlikle bir tehdit değilmiş gibi onun için endişelendiğini sergilemişti. “Reina, iyi misin?”

Projeksiyon Reina, ona vurarak karşılık vermedi. Sırtını dikleştirdi ve gözlerinin içine bakarak, monoton bir sesle, “İyiyim,” dedi. Duygusuz, mekanik bir ses tonuyla konuşmuştu.

(Nico onu böyle mi duyuyordu?)

“Devam etmek zorunda değiliz,” dedi Nico onu teselli etmek istermiş gibi. Resmen şefkatli bir ifadeyle ona bakıyordu. “Burada ne yaptığımızı bile bilmiyorum ama seni incitmek istemem.”

Onu *incitmek* mi? Reina ne yaptığını bilmiyormuş gibi. Sanki bunu *neredeyse bir senedir* yapmıyorlarmış gibi. İlk etkileşimleri, bir dövüşte gerçekleşmişti. Nico o zaman da onun için bu kadar endişelenmiş miydi? Merhametli davranmadığı takdirde, Reina’nın yere yuvarlanıp *öleceğini* falan mı sanıyordu?

Elbette, Reina öfke hissetmiyordu.

Halkanın karşısında, Parisa çok tatsız bir imada bulunuyormuş gibi Reina’ya gülümsedi.

“Beni incitemezsin,” dedi projeksiyon Reina. En azından, bu kadarını söylemişti. (Ama “Beni *incitemezsin*” lafında bir gariplik yok muydu? Bu yanıtı, kulağa sahte, bir yanılsama ve klinik bir uzmanla tartışılması gereken bir şeymiş gibi geliyordu. “Beni *incitemezsin*” lafı en azından o söz konusu incinmeyi engellemeye dair bir beceriyi ima etmiyor muydu?)

(Bu noktada, Parisa güldüğünü gizlemek için eliyle ağzını kapatmıştı.) “Biliyorum,” dedi Nico ısrarla. “Ama yine de seni incitmeyeceğim.”

OLIVIE BLAKE

Görüntüleri bir anda bulanıklaştı ve silinmeye başladı. Nico nefes almaya çalışarak kendi bedeninde ayıldı ve yenilenmiş bilinçlilik ciğerlerinc su doluyormuş gibi içine aktı.

Atlas ilk kez konuştu.

“Altmış saniye sonra, Bayan Mori’ye geçeceğiz,” dedi. Dalton tamam anlamında başını sallayıp saatine baktı.

Bu arada, Reina Nico’ya döndü ve onun hırıltılı nefes sesleri arasında sesini mümkün olduğunca alçalttı. (Belli ki simülasyonda yaşanan fiziksel güçlükler bedenine yansımıştı; en azından onu bir güzel utandırarak ter dökmeyi başarmıştı.)

“Benimle karşılaşacağını biliyor muydun?” diye sordu Reina ona. “Daha öncesinde aklından geçtim mi...”

“Her şeyi görebiliyor muydun?” dedi Nico ama bunu suçluluk hissediyormuş gibi değil, şaşırmış gibi sormuştu. Demek utanç hissetmiyordu. Reina buna şaşırmadı —onun nasıl biri olduğunu biliyordu— ama bir kez daha bunu hatırlamak onu öfkeliendirmeye başlamıştı. “Hayır, özellikle seni düşünmüyordum. Aslında, aklımdan ...”

Ama Reina, Nico’nun cümlesinin sonunu duyamadı. Dalton sandalyesinin arkasında kıpırdanmıştı. Uyuyakalmak kadar belirgin olmayan bir hisle, Reina bir parçasının gevşediğini hissetti. Hâlâ nefes nefese ona bir şey söylemekte olan Nico’ya bakarken, birden sonsuz bir boşluğun açıldığını ve —kısa bir adaptasyon anından sonra— boyalı odaya dönüştüğünü gördü.

Kendi töreni, gece vaktinde gerçekleşiyordu; boyalı odanın perdeleri sıkı sıkı çekilmişti ve şömine gürül gürül yanıyordu. Hava sıcak yüzünden nemliydi. Adeta yapış yapıştı.

Bir saniye sonra, devasa karanlıktan parlak beyaz sabahlıklı birisi çıktı.

“Merhaba, Reina,” diye mırıldandı Parisa.

Reina içinden, *Lanet olsun*, dedi ve projeksiyon Parisa hafifçe gülümseyerek üstündeki beyaz sabahlığını yere bıraktı.

TRISTAN

“İlginc,” dedi Callum monoton bir sesle, Parisa’nın ve Tristan’ın sandalyelerinin arasından projeksiyon Parisa’ya bakarken. Reina’nın yarattığı Parisa projeksiyonu, sabahlığını çıkardığı için cırtlıdı. Tamamıyla savunmasızdı ve belli ki bu “Eh, *ölmeyeceksiniz*” lafını yansıtan kabul töreni olasılıklarından biriydi; çünkü Dalton –ve her zamanki gibi sırnaşık bir ifadeyle oturmakta olan Atlas– müdahale etme gereğı görmemişti.

Yorum yapmayan Tristan, bakışlarını Callum’dan ayırınca, istemeden de olsa Nico’ya baktı. Nico’nun ifadesi bir an için kafa karışıklığıyla gerginlik arasına gidip geldi –sanki dilinin ucunda söylemek istediğı bir şey vardı– ve Tristan kayıtsızca bakışlarını başka yöne çevirdi. Nico her ne istiyorsa, anlamsızdı ve bekleyebilirdi.

Gerçek Parisa, Reina’nın simülasyonundaki görüntüsüne bakıp omzunu silktili.

“Memelerimi doğru hayal edememiş,” dedi.

“Haklısın,” dedi Callum. “Yanılmıyorsam, tek hatalı ayrıntı bu değil.” Yan yan Parisa’ya baktı. “Bacağıının üst kısmında bir yara izin yok mu?”

Evet, diye düşündü Tristan. Minik bir güneş şeklinde. İstemeden aklından elini o yara izinin üstünde gezdirdiğı, başparmağıyla kenarlarını hafifçe okşadığı anlar geçti.

“Bir yanık izi. Ayrıca, iğrençsin,” dedi Paris ona gayet duygusuz bir ifadeyle.

Callum sırtarak koltuğunda biraz aşağı kaydı. “Gözlem

OLIVIE BLAKE

güçlerimi kısıtlamam mı gerekiyor? Sen gizlemeye gerek görmüyorsun.”

Projeksiyon Parisa, Reina’ya yaklaşıncı, Reina geriye adım attı. “Senin aksine,” dedi Reina, yarattığı Parisa versiyonuna, “herhangi bir şey hissetmek için kendimi cinselleştirmem gerekmiyor.”

“Doğru,” dedi projeksiyon Parisa. “Herhangi bir şey hissetmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyaç duyuyorsun.”

“Bingo,” dedi Callum.

“Kes sesini,” dedi gerçek Parisa ama sesi yine duygusuzdu. Saldırgan değildi. Tristan bunun üstüne düşünme olasılığını aklından geçirdi ama hemen vazgeçti. Parisa aklından geçen her şeyi duyacaktı.

Parisa ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Yine de söyle, dedi Parisa Tristan’ın zihninde.

Tristan gözlerini Reina’ya dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Parisa’ya baktı. Parisa tatlı ses tonunu onun düşüncelerine saklamıştı.

“Biraz düşük bir risk değil mi?” dedi Parisa yüksek sesle.

“Neden? Evdeki herkes bunu daha önceden gördü diye mi?” dedi Callum sözcükleri uzatarak.

“Hayır,” dedi Parisa hemen. “Çünkü biraz daha ileri giderse, Reina bunu durduracak.”

“Doğru,” dedi Callum. “Ama o zaman neden...”

“Esas soru da bu değil mi zaten?” diye lafını böldü Parisa.

“Ha, tamam,” dedi Callum başını sallayarak.

Son zamanlarda böyle yapıyorlardı. Başlarını sallıyorlardı. Sohbet ediyorlardı. *Hemfikir* oluyorlardı. Bu halleri Tristan’ı geriyordu. Callum ve Parisa, birbirlerini tamamlayan becerilerini kullanmaya karar verirlerse neler olabileceğini hiç düşünmemişti ve bunun sinir bozucu olduğunu görmüştü. Hayır, endişe verici. Ayrıca, Atlas’ın onu izlediğinden de emindi. Büyük bir ihtimalle, Tristan’ın kendi projeksiyonunda neler yapabileceği-

ATLAS PARADOKSU

ni görmeyi bekliyordu. Tristan'ın çoktan yapması gereken ama henüz yapmayı beceremediği şey her neyse, onu fena halde sinir ediyordu.

Tristan kıpırdandı, sol bacağına sağ bacağının üstüne attı.

Hayır. Rahat edememişti.

Bacağına indirip diğer bacağına denedi. Sağ bacağına sol bacağının üstüne attı. Hayır. Daha kötü olmuştu. İki ayağını da yere koymadan önce, yakasına yakın bir yerde bir ipliğin söküldüğünü fark etti. Sonra, ensesini kaşındıran etiketi hissetti. Ayrıca, boynunda bir sızı başlamıştı. Sağ elini ağzına götürdü ve bir tırnak etinin kurumuş kenarını koparmaya koyuldu.

Yanında oturan Callum hafifçe gülümsedi.

“İlginç,” dedi yine.

İlk önce, Callum'un Tristan'ın kıpır kıpır olmasını mı, Parisa'yı mı ya da Reina'nın Parisa projeksiyonunu mu ilginç bulduğu veya bunun tam tersini kastedip tüm bunlardan çok mu sıkıldığını anlayamadı. Ama olanları oldukça ilginç bulmuş olması da bir olasılıktı çünkü oynamaktan keyif aldığı bir oyun gibiydi. Bir ödül olarak azıcık psikolojik bir savaş. Tristan yine kıpırdanınca, Callum'un hâlâ ona baktığını fark etti.

“Ne oldu?” diye homurdandı Tristan.

Callum'un dudaklarının kenarları bir çakmak çakılmış gibi yukarı kıvrıldı. “Bunu senin için halledebilirim,” dedi.

Evet, diye düşündü Tristan. Atlas'ın onu izlediğini kesin olarak hissedebiliyordu.

Callum ile Tristan arasında oluşan anlayış uzun zaman önce başladığı için, Tristan'ın ona ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Callum kıpır kıpır olmasını halletmekten söz ediyordu. Kaygılarını yok etmekten. Elbette, bunu sırf sinir bozmak için söylemişti çünkü Libby Rhodes'un yokluğunda, Tristan'ın bir anda patlama ihtimali en yüksek olan kişi rolünü doldurduğu belliydi. Belki de başından beri Libby'ye en çok benzeyen kişinin dengi Nico olmadığını, o daimi yetersizlik hissini Tristan'la

OLIVIE BLAKE

paylaştığını biliyordu. Bunu düşününce, yakası boynunu daha da kaşındırmaya başladı.

Yumruğunu sıktı. Sonra, gevşetti.

“Beni cezalandırdığını sanıyordum,” dedi Callum’a. Callum omzunu silktilti. “Şimdi de yardım mı etmek istiyorsun?”

“Tabii ki seni cezalandırmıyorum,” dedi Callum sakin sakin. “Ama cezalandırıyor olsaydım, bence bu durum epey işe yarardı.”

Son zamanlarda, evin başarısız katili Tristan gündüz hayalleri kurmaya başlamıştı. Aslında, bunlar daha çok fantezi gibiydi. Tereddüt etmediği fanteziler. Gayet elverişli bir şekilde verilen görevi yerine getirdiği, grubun iyiliği için yemek salonunda Callum’u bıçakla kolaylıkla öldürdüğü fanteziler. Libby Rhodes’un da ortadan kaybolduğu o geceden bu yana aradan bir ay geçmişti – tesadüf müydü? Kozmik açıdan, Tristan bundan şüpheliydi ve Tristan hâlâ bir şeyler hayal ediyordu. En kötü arkadaşının ve en yakın düşmanının bile *ölmediği* durumlarda, en azından başına tatsız bir *olay* geliyordu. Bir tür meditasyon olarak, Tristan ayağa kalktığı ve Callum’un çenesine acımasızca sert bir yumruk attığı kısa gündüz hayalleriyle eğleniyordu.

Ama her seferinde, Callum’un güldüğünü ya da başını çevirip yere kan tükürdüğünü, “Demek omurgası varmış,” gibi bir şey söylediğini görüyordu. O noktada, Tristan tamam, bıçağı bana verin de tekrar deneyelim, diye düşünüyordu ama sonra avucunda hâlâ bıçağın sapını hissedebildiğini hatırlıyordu. Hayatının sonuna kadar başparmağının altındaki o pürüzsüzlüğü, kendi şüphelerinin tam frekansını hatırlayacaktı.

Tristan oturduğu yerden Atlas’ın sandalyesinde kıpırdandığını görür gibi oldu.

“Tristan’ı rahat bırakalım,” dedi Parisa Callum’a. “Eriyor.”

“Farkındayım,” dedi Callum.

“Çok yardımcı oldun, Parisa, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Tristan.

ATLAS PARADOKSU

“Rica ederim,” dedi Parisa, bakışlarını projeksiyonundan ayırmadan.

Reina’nın bilinçsiz formunun –daha doğrusu *yarı* bilinçli formunun– karşısında, Nico başını kaldırdı ve Tristan’la göz göze gelince, soru sorarmış gibi ona baktı. *İyi misin, dostum?* diye sorarmış gibi. Ama dost değillerdi ve Libby’nin ortadan kayboluşundan sonra Nico pek de yardımcı olmamıştı. Çünkü Libby’nin intikamını almak için takım olarak bir arada hareket etme fikri, Tristan’ın daha fazlasını yapmış olması, daha ikna edici davranmış olması veya hayattan vazgeçip Libby’nin yokluğunun yarattığı üzüntüyle her gece aya ulumuş olması gerektiğini ima ediyordu. Daha doğrusu, Tristan, Nico’nun bakışlarını böyle yorumluyordu. Elbette, Tristan biraz anlayışa ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için, Nico’nun anlayışlı davranıyor olması da olasılık dâhilindeydi. Tristan Nico’nun çenesine de sert bir yumruk atmaya direnebileceğine karar verdi.

Evet. O halde, işler yolunda gidiyordu.

Dahası, Reina’nın kendisiyle ilgili projeksiyonunda her şey o kadar yolunda değildi. Nico’nun kabul töreninin aksine, Reina’nınkindede hiç hareket yokmuş gibiydi. Açık tehditler ya da şiddet yoktu. Büyük bir olasılıkla, bu yüzden daha da tahammül edilmezdi. Tristan’ın orada oturup *izlemekten* başka çaresi yoktu.

“Doğruyu söyle,” dedi projeksiyon Parisa. “Neden seninle ilgilenmediğimi bilmek istiyorsun.”

“Hayır,” dedi Reina ama Tristan bile bunun yalan olduğunu görebiliyordu.

“İlgimi çekiyorsun,” dedi projeksiyon Parisa. “Güçlü olduğunu göremediğimi mi sanıyorsun?”

“Bana ne olduğumu söylemene ihtiyaç duymuyorum,” dedi Reina.

“Aslında, buna ihtiyaç duyuyorsun.” Projeksiyon Parisa ağır ağır bir daire çizerek, yabancı bir kedi gibi Reina’nın etrafında

OLIVIE BLAKE

dolaştı. “Bunu öğrenmek için can atıyorsun. Ama bir yandan da öğrenmek seni çok korkutuyor.”

“Tıpkı gerçek sen gibi konuşuyor,” dedi Callum, yanındaki gerçek Parisa’ya.

Parisa yanıt vermedi. Tristan onun yüz ifadesinden bir şeyler düşündüğünü, zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordu. Kim bilir kaçınıcı kere *onun* zihnini okumanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti.

Tristan dizini sallamaya başladı. Yine tırnak etini didikle-di. Nico’nun meraklı bakışlarıyla karşılaşınca, o anda yaşadığı en sinir bozucu şeyin bu olduğuna karar verdi. İşin aslı, onu sinir eden o kadar çok şey varken, hangisinin daha kötü olduğuna karar vermek zordu. Callum onu hâlâ öldürmeye çalışıyor olabilirdi. Parisa onu her gün akut bir varoluş krizi yaşamakla suçluyordu. Parisa’ya hayır demekte zerre kadar zorlanmayan Reina, onu olasılıkla odadaki en güçlü kişiye dönüştürüyordu.

Bir de kendisi vardı. Tristan her zaman olduğu gibi, onu sinir eden şeyler listesine bir şeyler ekliyordu. Bir yanı evrenin bir ana hesap defterinde, Libby’nin kayboluşundan sorumlu olduğunu hissediyordu. Callum’u öldürmüş olsaydı, bu durumda olurlar mıydı? Önceki ay, Nico’nun sessizce Libby’nin kaybolmasından onu sorumlu tutması daha da hoşuna gitmişti. Yüz ifadesiyle, ses tonuyla ve kaşlarıyla Tristan’ın *başarısız* olduğunu ima etmişti. Tavrındaki bu değişim –Tristan’a biraz sempati borçlu oldukları hissi– ya tahammül edilmez ya da sinir bozucuydu. Evet, sinir bozucuydu. İnsanı kızdırıyordu. Tristan için bu tanıdık bir histi. Neredeyse rahatlatıcı diyebileceği bir histi. Bunun tadını aldığında, sakinleştiğini hissediyordu. Lanet olsun Nico’ya. Lanet olsun Callum’a. Parisa’ya da lanet olsun. Reina’ya da lanet olsun; neden ona da lanet etmeyecekti ki? Cidden, orada ne işi vardı? Ona az kalsın birisini öldürtmüşlerdi, sonra da kurban kendisi olmuştu. Callum ona böyle demişti: Bir kurban.

ATLAS PARADOKSU

Sessiz olur musun? dedi Parisa. *Dikkatimi vermeye çalışıyorum.*

“Siktir git,” dedi Tristan yüksek sesle, ayağa kalkarak. Nico onu izliyordu. Callum izlemiyordu. Köşede oturmuş olan biteni izlemekte olan Dalton ağzını açtı ve Tristan, “Siktir git, Dalton, biliyorum,” dedi. Dalton ağzını kapattı. Tristan, Atlas’ın oda da olduğunu gözden kaçırmamıştı ama doğru davranmak adına öyle yapmayı uygun görmüştü.

Tristan sandalyelerin oluşturduğu dairenin dışında volta atmaya başladı, Reina’nın kabul töreni hologramını izledi. Parisa’nın projeksiyonu tehlikeli bir şekilde Reina’ya yakın duruyordu. O kadar yakındı ki Reina aşağıya baksa, Parisa’nın çıplak gövdesindeki tüylerin diken diken olduğunu görebilirdi.

“Doğruyu söyle,” diye fısıldadı projeksiyon Parisa. “Korkuyor musun?”

“Neden?” diye sordu Reina suçlayıcı bir ses tonuyla. “Senden mi?”

“Yok olabilirsin,” diye mırıldandı projeksiyon Parisa. “Bunun farkında mısın? Yaptığın hiçbir şeyin bir önemi olmayacak. En iyi ihtimalde, birisine çok para kazandıracaksın. Daha büyük bir olasılıksa güzel, dekoratif bir evcil hayvan olman. Benden korkmuyorsun, Reina, *bana* dönüşmekten korkuyorsun.” Projeksiyon Parisa hafifçe gülerek Reina’nın yanağını okşadı. Projeksiyonda, Parisa ile Reina aynı boydaydılar. Oysa gerçek hayatta, Parisa çok daha ufak tefekti.

“Yaptığın şeyin isyan etmek olduğunu sanıyorsun,” dedi projeksiyon Parisa. “Ama isyan etmiyorsun. Sadece önemli olmuyorsun.”

“Bunun seksle ne ilgisi var?” diye mırıldandı Reina bakışları ileriye dikerek.

“Mesele seks değil,” dedi projeksiyon Parisa. “Bunu biliyorsun. Asla seksle ilgili değildi.”

“Neyle ilgili o zaman?”

OLIVIE BLAKE

Projeksiyon Parisa'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Güçle."

Tristan bir anda endişeli bir ifadeye bürünmüş olan gerçek Parisa'ya baktı.

"O halde..." dedi Reina. Gür kirpiklerinin arasından Parisa'nın projeksiyonunu santim santim inceledi. Vücudunun her yerini önce gözleriyle, sonra da başını hafifçe oynatarak süzdü. Yavaşça elini uzatırken, bakışları Parisa'nın boynunun kıvrımına takıldı. Projeksiyon Parisa içine ani bir nefes çekerken, içeriye derin bir sessizlik çöktü.

Derken, Reina'nın parmaklarının arasında bir şey parıldadı. Reina'nın avucundan biraz daha uzun olan ince bir şey Parisa'nın kalçasının kenarını okşadı.

Bir bıçaktı.

(Şömine rafının üstündeki saatten uzun bir çınlama sesi yayıldı.)

Günler, haftalar ve tekrar eden bulanık kâbuslarla geçen bir süreden sonra, Tristan gözlerini kırpıştırarak benzer bir parıltıyı aklından çıkarmaya çalıştı ve bir anda içine dolan acı hissini yok etmeye çalıştı.

"Gücün başka türleri vardır," dedi Reina alçak sesle, onu uyarır gibi. Bıçağı yavaşça Parisa'nın derisine bastırdı.

Parisa sırttı ve öne eğilip dudaklarını Reina'nın boğazına değdirdi. Reina bir anda bıçağı kaldırdı ve...

Tristan, Parisa'nın etini yaran bıçağın şüphe götürmez sesiyle midesinin bulandığını hissederek başını çevirdi.

(Yine aynı şey olmuştu – soğuk çeliğin parıltısını görmüştü. Şarabın ve acı hissini tadı. Saldırmak için doğru an ve başarısızlık. Kalbinin gümbür gümbür atışı. Şöminenin üstündeki saatin tik takları.)

Tam o sırada, projeksiyon karardı ve titreyerek yok oldu. "Oturun, Bay Caine," dedi Dalton.

Ayakta olduğunu unutmuş olan Tristan, gerçek Parisa'ya bakarken, Reina'nın vücudu transtan çıktı ve ciğerlerine o ka-

ATLAS PARADOKSU

dar büyüklük bir hızla hava doldu ki öksürmeye başladı. Elini—eli boştu, bıçak yoktu— çenesine gölürdü, gerçek olup olmadığını anlamak istermiş gibi elini hafifçe boynuna doladı.

(Tristan'ın bıçağının parıltısı. Kalbinin sert atışları.)

(Tik tak.)

(Tik tak.)

(Tik tak.)

“Bu da neydi?” dedi Tristan, herkes dönüp ona bakarken. Parisa ilk kez neler olacağını önceden anlamamış gibiydi. Büyük bir ihtimalle, Tristan da neler olacağını önceden anlamadığı için.

Reina kaşlarını çatı. “Ne?”

“Bay Caine,” dedi Dalton onu uyarır gibi. “Oturun.”

“Bıçak,” dedi Tristan öfkeyle. Atlas'ın bir an için kaşlarını çatıldığını görmezden geldi. “Bu bir şaka mı şimdi?”

“Tristan,” diye mırıldandı Callum. Yine onu sinir eden uyarı ses tonuyla konuşmuştu.

Reina kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu bir şakaysa, işin esprisi ne? O ikisi arasında olanlar gibi değil bu,” dedi, çene-siyle sert bir şekilde yan yana oturan Callum ile Parisa'yı işaret ederek. “Gerçek değildi. Kabul törenimde onu uyardım.”

“Bay Caine,” dedi Dalton. “Size gerçekten de oturmanızı önermek zorundayım.”

“Hayır, bu... Biliyor musunuz? Hayır,” dedi Tristan daha da sinirlenerek. (Tik tak.) “Bana bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsunuz? Güçsüz olduğumu mu?” (Tik tak.) “Böyle bir şey miydi?” Öyle mi düşünüyorlar mıydı? Bir ödlele olduğunu mu? O gün öyle davranmamış olsaydı —başarısız olmasaydı— belki de o gece, o sene, *hepsinin hayatı* farklı mı olurdu?

(Tik tak. Tik tak. Tik tak.)

“Bunu bir güç meselesi haline getiren sensin, değil mi?” dedi Tristan. Reina kaşlarını çatı. (*TiktakTiktakTiktak...*) “*Senin* projeksiyonundu. Bunu Parisa yapmadı,” dedi hışımla. Elini Reina'nın kabul töreninin gerçekleştiği dairenin ortasında doğrulttu. “*Sendin*. Bir bıçak seçen *sendin*. Şimdi ne yapmaya...”

OLIVIE BLAKE

“Onlar bilmiyorlar, dostum,” diye sakince lafını kesti Callum. O kadar sakindi ki Tristan içinden yine emprovize bir şiddet uyguladı. Callum’un altındaki sandalyeyi tekmeleyerek lanet olasıca Edward tarzı parke zemine savuracaktı. Yok, onu yakasından tutup *havaya* kaldıracaktı, *sonra* da...

“Onlar orada değillerdi,” dedi Callum. “O yüzden bilmiyorlar.”

Bu sözler, Tristan’ın üstüne bir giyotin gibi indi. Reina kaşlarını çattı. Parisa bariz bir utanç, belki bir endişe ifadesiyle ona baktı.

“Neyi?” diye sordu Nico yüksek sesle.

“Tamam,” diye bağırdı Tristan ona dönerek. “*Sana* gelince...”

Tam o sırada, onu demir gibi bir şeyin kavradığını hissetmeden önce Atlas’ın dikkatli bakışlarını yakaladı.

“Sana oturmanı söylemiştim,” dedi Dalton. Eli bir anda Tristan’ın ensesine dolandı.

Tristan aniden öne doğru tökezledi, gözlerini beyaz ışığı karşı kırptırdı. “Merhaba, Tristan.”

Görüşünün netleşmesi biraz zaman aldı. Dengesini kaybetmiş, altüst etmiş ve önünü göremeden ileriye atılmış gibi hissediyordu. Sesi duydu, tanıdı ve sonra içinden eyvah dedi.

Eyvah.

Onun görüntüsü gözlerinin önünde döndü ve giderek netleşmeye başladı. Saçlarının rengi. Dudaklarının şekli. Bu görüntünün bir şekilde anılarından fırladığını, içinden su gibi aktığını biliyordu ama işin müthiş yanı da buydu –başından beri gerçek olmuş olabilme ihtimalinden de müthişti.

Onu hâlâ ne kadar net gördüğünü fark etmemişti.

Kaçınılmaz bir şekilde, bilek kemikleri gibi şeyleri hâlâ hayal ettiğini.

Boğazının çukurunu.

Köprücük kemiğinin kavisini.

Çatık kaşlarında hiçbir zaman kaybolmayan o kusursuz itiraz ifadesini.

ATLAS PARADOKSU

“Rhodes,” dedi Tristan yavaşça. Sonra, “İyi gözüküyorsun,” dedi.

Libby hafifçe gülmüştü ve o anda, Tristan ona bir şey mi bahşedildi diye düşündü. Bağışlanma. Ne kadar sahte olursa olsun. Kendisi için bunu seçemez miydi? Bir anlık bir huzur.

Elbette, seçemezdi. Dalton bunun bir oyun olduğunu söylemiş miydi? Belki de diğerleri için öyleydi. Ama bu, Tristan’ın zihniydi. Zihninin onun için yarattığı hapishaneydi ve orada hiçbir şey bağışlayıcı değildi.

“Sen de siktir ol git,” dedi Libby monoton bir sesle ve öne uzattığı avucunun ortasından bir ateş topu yükseldi.

PARISA

Neyse ki Tristan yanında eğildi. “*Lanet olsun,*” diye bağırdı ve Libby Rhodes’un kendisi için icat ettiği öfkesinden kaçmaya çalışırken sendeledi –sanki ahlak konusunda yaşadığı ikilem ilahi bir şekilde onun yokluğunu gerekli kılmıştı. Parisa o sıradaki kabul törenine daha az dikkat ediyor olsaydı, Tristan’ın vardığı saçma hayatta kalma suçluluğu sonucunun komik olduğunu düşünebilirdi. Ama bir şey, ona o sırada olup bitenlerin hiç de komik olmadığını söylüyordu.

Kabul töreninden uyandığından beri düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatan Reina’ya baktı. “Uyanmak” doğru sözcük müydü? Ona bir rüya gibi mi gelmişti? Parisa büyüyle onun zihnine uzandı ve bir çatlaktan içeri girer gibi zihnine sızdı.

Ama Reina anında ona baktı çünkü Parisa’nın büyüünün zihninde bıraktığı izleri iyi tanıyordu. İyi denemeydi, dedi içinden ve Parisa’ya ancak kaba diye tanımlanabilecek bir hareket çekip zihnini sıkı sıkı kapattı.

Eh. Parisa tam da bu yüzden kimseyle fazla vakit geçirmiyordu. Kaçınılmaz bir şekilde, birisi diğerinin nasıl düşündüğünü öğrenebiliyordu. Aynı durumun diğer versiyonlarında, buna samimiyet ya da arkadaşlık denebilirdi. Ama bu durumda çok gereksizdi.

Gözünün ucuyla, Atlas’ın belli belirsiz gülümsediğini görebiliyordu.

Bunun komik olduğunu düşünüyorsun sanırım? dedi.

Atlas ne telepatiyle ne de onu duyduğuna dair gözle görölür bir imada bulunarak yanıt verdi. Odaya girdiğinden beri,

ATLAS PARADOKSU

heykel gibi oturuyordu. Hatta gizemli bir şekilde bir kitaplığın gölgesinin altına oturacak kadar ileri gitmişti. Parisa onun da düşüncelerini kurcalamayı düşündü ama çabalarının boşa gideceği belliydi. Atlas o gün kendisini daha da fazla koruyordu ve Libby'nin ortadan kaybolduğu günden beri de öyleydi.

(Elbette, bu da şüphe yaratan bir şeydi. Ama bu gibi konuların, ayrı bir yeri ve zamanı vardı.)

Parisa dikkatini tekrar suratını asmış olan Reina'ya verdi. Reina, Parisa'nın projeksiyonunu yarattığı için utanıyor olmalıydı ama bu da boşa zaman harcamaktan farksızdı. Bir kere, Parisa kendisini daha önce de çıplak görmüştü. Bunun kısmi nedeni sevgililerinin kendilerini çeşitli müstehcen hallerde filme çekmekten hoşlanan tipler olmasıydı ama aynı zamanda insanlara söylediğinin aksine –daha doğrusu, onları inandırdığının aksine– üniversite yıllarında harcanabilir gelirinin çoğunu sanat modeli olarak elde etmişti. Çok uzun zaman önce, tıpkı bir çiçek ya da bir heykel gibi güzellik nesnesi olarak değerini kabullenmişti. İnsanların onunla ilgili algılarını geliştirmek adına, hangi açılarda daha güzel görüldüğünü, en anlamlı nasıl bakacağını öğrenmişti.

Kendisini başkalarının gözlerinden görmek onu hiç rahatsız etmiyordu. Hatta ona kullanabileceği daha çok malzeme veriyordu. O dönemde bazıları, diğerlerinden daha cesur olan ve onda ne gördüklerini göstermek amacıyla ona yaklaşan pek çok ressam ve öğrenci olmuştu. Gözlerindeki ışık ve göğüslerinin oluşturduğu gölge. Hafif Mona Lisa gülümsemesindeki gizem ve kum saati biçimli beli. Onlar için amaç, tam olarak bu gibi özellikleriydi: Güzelliğini kusursuz bir şekilde yakaladım, diyorlardı ama farklı ayrıntıları yakalamış olan farklı versiyonlardan sonra, Parisa başkalarının onunla ilgili bakış açısının ondan çok o kişiler hakkında bilgi verdiğini öğrenmişti.

Kendisini Nico'nun gözlerinden izlerken büyük bir huzursuzluk yaşamış olan Reina'nın aksine, Parisa kendisini başka

OLIVIE BLAKE

birinin gözlerinden görmeye fazlasıyla alışmıştı. Reina gerçekten de başkalarının onu nasıl algıladığını hiç düşünmemiş miydi? Büyük bir ihtimalle düşünmemişti ve bu durum, Parisa'ya neredeyse komik geliyordu.

Parisa'ya göre, Reina ilginç bir vakaydı çünkü başkalarının gerçek yüzünü kolaylıkla, hatta basit bir şekilde görebiliyordu. Reina insanları en temel özellikleriyle görüyordu: manipülatif (Parisa), narsist (Callum), güvensiz (Tristan) ya da Reina'dan başka bir şeye sadık (Nico). Reina hepsini olduğu gibi görüyordu ama her şeyin özünü —*nasıl* ya da *nedenini*— tam olarak anlamıyordu, bu yüzden de herkesin onun mantıklı kurallarına göre mantıklı davranmasını bekliyordu.

Elbette, onun tuzağa düşmesinin nedeni buydu. Reina Mori, insanların en beklenmedik, olabilecek en dengesiz şekilde oldukları gibi davranmaya dair sinir bozucu bir eğilimi olduğunu henüz anlamamıştı.

Parisa'nın bir yanı, Libby Rhodes'un özellikle bu töreni görmediğine üzülmüyordu çünkü gördüğü şey onu keyifle dehşete düşürürdü. Libby aslında insanları anlamıyordu. Zaten her şey aksini söylediği halde bu yüzden Parisa'ya güvenmiş, ona zarar vermeyecek tek kişi olduğu halde Tristan'a bu yüzden temkinli davranmıştı. Dolayısıyla, Libby Rhodes'un bilmediği ya da anlamadığı onca şeye rağmen, hâlâ herkes hakkında Reina'nın hiç olmayacağı kadar haklı olması komik bir durumdu.

Libby'nin yokluğunu hatırlayan Parisa, ani bir huzursuzluk hissetti. Aradan bir ay geçtiği halde, Libby'nin yokluğunu hatırlamak hoş değildi. Parisa, genel bir kural olarak kayıpla başa çıkmaktan hoşlanmazdı. Hüzün hissiyle baş etme becerisine sahip olmadığından, genellikle hüzün yerine bacaklarında bir kramp gibi bıkınlık ve gerginlik hissederdi. Diğerlerinin hüzne teslim olması, Parisa'ya göre korkunç bir zayıflık gösterisiydi ama ne yazık ki insan olmanın da bir parçasıydı. Kendisinde keyifsizlik hissinin var olduğunu biliyordu ama kendisine bunu

ATLAS PARADOKSU

hissetme izni vermiyordu; çünkü en azından hüznün içine çökmesine bir kere izin verdi mi bundan bir daha kurtulamayacağını bilecek kadar zekiydi. Callum bile bu özelliğini anlayacak kadar zekiydi.

Tristan'ın kabul töreni baloncuğunun içinde, projeksiyon Libby'nin onun hakkından geldiği belliydi. Tristan'ın Libby'nin ortadan kaybolmasından dolayı kendisini suçladığı da belliydi ve Parisa zamanını aptalca boşa harcadığını düşünüyordu. Ama adil olmak gerekirse, Tristan son zamanlarda bunu zaten sık sık yapıyordu.

Callum beklediği gibi ona baktı ve projeksiyon Libby'nin neredeyse Tristan'ın gözünü çıkardığı yeri işaret etti. "Acıklı bir durum."

Parisa yanıt olarak gözünün ucuyla ona baktı, sonra karşısındaki manzarayı sessizce tekrar düşündü. Tristan biraz fiziksel büyü yapmaya çalışmıştı ama rakibinin neslinin en yetenekli iki fizikçisinden biri olduğu göz önüne alınacak olursa, büyüğü gayet sıradan kalmıştı. Projeksiyon Libby, Tristan'a bir sürü garip havai fişek fırlattı ve Tristan eğilip tek elini yere dayadı ve ufak ateş topunu yok etmeyi başardı.

Tristan her daim becerikliydı. Parisa onun bu yönünü çok takdir ediyordu.

Tekrar Callum'a baktı, Tristan'ın zayıf düello çabalarını izlerken neden kayıtsızca oturduğunu düşündü. Tristan'ın Libby'ye karşı ölümcül bir darbe indiremeyecek kadar karmaşık hisler beslediği belliydi ve evet, bu açıdan acıklı bir manzaraydı. Ama Callum son zamanlarda birçok fantezi kuruyordu ve bunların büyük bir kısmı, Libby Rhodes tarafından yakılıp kül edilmek gibi gayet olası bir duruma kıyasla çok daha acıklıydı.

Aslında, Callum sık sık rüya görüyordu. Esas olarak da rüyasında Tristan'ın ölümünü görüyordu. Callum'un rüyalarında, Tristan hep aynı şartlar altında ölüyordu. Biraz bir kâbusa ya da bir zaman döngüsüne sıkışıp kalmayı andırıyordu ve öldü-

ğü yer yemek salonuydu. Callum rüyalarında farklı senaryolar oluşturuyor, çeşitli silahlar deniyordu. Bir gece Tristan'a kollu bir şamdanla vuruyor, bir başka gece yemek salonundaki sandalyenin minderini yüzüne dayıyordu. Elbette, onu boğuyordu. Bu boğma sahnesi hep biraz cinsellik içeriyordu. Çorbasına zehir koyması, en saçma yöntemlerden biriydi. Herkes Tristan'ın çorbadan nefret ettiğini bilirdi. Metodoloji bir kenara, esas anlamadığı şey Callum'un bu fantezileri *neden* kurduğunu anlayıp anlamamasıydı. Parisa anlamadığını tahmin ediyordu. Büyük bir olasılıkla, Callum öfke ya da ihanet gibi son derece erkeksi ve güçlü bir şey hissettiğini düşünüyordu. Oysa çocuksu, arkadaşsız ve yalnızdı.

"Çok acıklı," dedi Parisa en sonunda.

Callum neden söz ettiğini anlamamış gibi ona baktı ama sonra akıllı davranıp başını çevirdi.

Tristan hâlâ Libby'nin projeksiyonuyla düello yapıyordu. Nico öne eğilmiş, düelloyu anlatacakmış gibi kollarını dizlerine dayamıştı. Tristan'ın hamlelerini savuşturan, saldıran, ateş püskürten projeksiyon Libby'yi izliyordu –son bir aydır olduğu gibi oldukça düşünceli gözüküyordu.

Geriye kalan tek ilginç kişi olan Reina'nın hâlâ düşüncelerini bloke ediyor olması sinir bozucuydu.

Kazanmak gibi bir şart koyulmadığı halde, böyle olması garip değil mi? diye düşündü Parisa Reina'ya doğru. *Bu, aslında bir oyun değil. Sadece... bir simülasyon. Peki amaç ne o zaman?*

Reina yine bir el hareketi çekti ve Parisa iç çekip pes etti. Dikkatini onu izlemekte olan Dalton'a verdi.

Durduğum yerden bir dolap çevirdiğini görebiliyorum, diye düşündü Dalton düşünceyi ona yollayarak. Diğerleri yanlarında olduğunda, Parisa'yla nadiren doğrudan iletişim kurardı. Hatta Parisa özellikle de Atlas odada varken böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Ama biraz düşününce, sırf bu yüzden onunla iletişim kurmuş olabileceğini düşündü.

ATLAS PARADOKSU

Asla bir dolap çevirmem, dedi Parisa sakın sakın. Atlas'ın onları dinliyor olabileceğini farkındaydı. Gizli planlar da yapmam. Ama zaman zaman komplo kurarım.

Önemli değil, dedi Dalton. Belli belirsiz bir hareketle Tristan'ın darbe aldığı anda parçalanan ince koruyucu bir kalkan oluşturduğu noktayı işaret etti. Sadece bir başka tören.

Parisa onunla ilgilenmeyen ya da ilgilenmiyormuş gibi davranan Atlas'a baktı. *Buna inanıyor olamazsın.*

Mesele benim neye inandığım değil, dedi Dalton. Bildiğimi biliyorum.

Sonra, Dalton da zihnini temizledi.

Parisa yine iç çekti. Libby ortadan kaybolduktan sonra, her şeyin dengesi altüst olmuştu. Artık Tristan kaygılı, Parisa da paranoyak biriydi. Nico ve Reina arasında her şey kopmak üzereydi ama her zamanki gibi Nico bunun farkında değildi. Ayrıca, Tristan ve Nico arasında da garip bir şeyler mi oluyordu? Belki de sorun bir zamanlar iyi anlaşmış olmalarının yarattığı garip durumdu. O zaman doğal sayılırdı. Parisa bunu da öngörememişti.

Libby Rhodes'un "bedenini" buldukları günü düşündü. Tristan bunun bir beden olmadığını söylemişti ama elbette, kimse onun gördüklerini görememişti. Teknik olarak görmesi gereken Parisa dışında, ama bu durumda görmek anlamaktan tamamıyla farklı bir şeydi. Parisa dünyayı Tristan'ın bakış açısından görmenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez o zaman anlamıştı. Genellikle, Callum'un gerçek saç rengini (sadece teknik bir ayrıntı olarak sarışındı) ya da gerçek saç çizgisini (genetik yapısı yanında, belki otuzlu yaşlarının başında devreye girecekti) görmek gibi, Tristan'ın gözlemlerinden ufacık kesitleri görmek hoşuna giderdi. Onu huzursuz eden şey, algısının taşıdığı muazzam potansiyel ve bunun kesinlikle farkında olmayışydı.

İşin acıklı yanı, Tristan güçlü bir açlık yayarken, gücün hep erişemeyeceği bir noktada olmasıydı. Örneğin, o sıradaki

OLIVIE BLAKE

hali! Karşısındaki gerçek Libby Rhodes bile değildi ama Tristan onun saçının tek bir teline bile zarar vermemişti. Resmen ona karşı hissettiği utanç ve suçlulukla dövüşmekten kaçıyordu. Ama bir ay önce onun bedenine baktıkları odada, Parisa Tristan'ın zihnini görmüştü. Tristan için gördükleri şey bir beden değil –diğerlerinin gördüğü gibi kanla kaplı korkunç bir cinayet sahnesi değil– elle tutulmayan, gerçek olmayan, kutup ışıkları gibi bir ışık kümesiydi. Tristan'ın gözlerinden Libby Rhodes'un “bedenini” gözlemlemek, bir teleskopla bin tane kayan yıldızın izlediği yolu izlemek gibiydi.

Parisa'ya o şeyin, bedeninin –yıldız kümesinin– bir animasyon olduğunu Dalton söylemişti. Callum da Parisa'nın şüphelerini doğrulamıştı: Animasyonlar bir illüzyon gibi görünüyordu ama daha fazla madde içeriyordu. Bir yaşam kıvılcımı taşıyordu. Tipik bir animatörün ortaya çıkardığı şey genellikle ölümlü bir animatronik cihazı gibi hantaldı ve canlı, nefes alıp veren bir insanla karıştırılamazdı ama temel kavram hâlâ oradaydı. Animasyonlar sadece büyülü değildi, büyünün kendisiydi.

Libby'nin animasyonu –ve yaratıcısının ustalığı– bir kenara, Parisa'nın aklını kurcalayan esas konu buydu. Tristan, büyüü moleküler bir formda görebiliyorsa, *başka* neler görebiliyordu?

Parisa, Tristan ile Libby'ye müdahale etmeden çok önce bile aralarında bir şey olduğunu biliyordu. Geri alınması mümkün olmayan, peşlerinden gelen, birbirlerinden uzak olduklarında bile onlara katılan bir şey paylaşmışlardı. Geçmiş insanlara bunu yapardı. Yakınlık. Bazı durumlarda sevgi diğer durumlarda nefret yaratırdı. Her düşmanın bir zamanlar dost olduğu türden bir yakınlık demekti.

Parisa tam olarak neden hep Libby Rhodes'un bedenini buldukları güne geri dönüp duruyordu? Düşüncelerini rahatsız eden, kuyruklarını kovalamalarına neden olan bir şey vardı. Aynı kişilerle, aynı zihinlerle ve ona karşı giderek artan kalkanlarıyla çok fazla vakit geçirmek, büyüsünün etkisini azaltı-

ATLAS PARADOKSU

yor, gücünü köreltiyordu. Rüyalarının durmak bilmeyen zaman döngüsünde yaşayan Callum gibi hissetti. Gözden kaçırdığı şey, sorun neydi? Geçmiş, moleküller, Tristan ve Libby, Tristan'ın Libby'nin zemindeki bedenini görüşü...

İşte, o anda anladı.

Tristan'ın Libby'nin yatak odasında gördüğü şey kendi bakış açısından gördüğü bir şey değildi.

Projeksiyonu gören kişilerden biri değildi. Sahneydi. Esas mesele buydu, değil mi? O anda Parisa'yı deli eden şey, göremedikleri bir izleyici kitlesi için performans sergiliyor olmalarıydı. Daha önce, Nico sahte bir Reina yaratmıştı, Reina sahte bir Parisa yaratmıştı ve şimdi Tristan ve sahte Libby'si... Ama neden? Yarattıkları birbirlerine ait bu projeksiyonlar, onlara gerçek rakipleri hakkında hiçbir şey öğretmezdi –tabii, hâlâ rakiplerse. Birbirleriyle ilgili düşünceleri, Reina'nın Parisa'nın göğüslerini yanlış hayal etmesinden daha özgün değildi.

Ama *değerli* bir bilgiydi bu. Projeksiyonla değil, projeksiyonları yaratan kişilerle ilgiliydi. Nico'nun Reina'mn kolaylıkla yenilebileceğini düşünmesi, onunla, kendi süreçleriyle ve büyüyle ilgili bir şey anlatıyordu. Nico, tıpkı projeksiyon Parisa sabahlığını çıkardığı anda Reina'nın yaptığı gibi elini göstermişti. Her aday kendi önyargılarını, diğerleriyle ilgili kusurlu bilgilerini ortaya döküyordu ve hâlâ ölümüne rekabet ediyorlarsa –öyle miydi? Öyle olmadığı söylenmişti ama bundan emin olamazlardı– bunlar bariz zayıflıklardı. Bütünü parçalayan çatlaklardı. Daha fazla eleme yapılması gerekmediği için diğer dört kişinin işine yarayacak bir egzersiz değildi bu.

O halde, bu tören başka *birisi* için yapılıyordu –belki bunun şaşırtıcı olmaması gerekirdi. Ne de olsa, bir can alabilen Cemiyet, bir zihni de rahatlıkla kontrol edebilirdi. Parisa yerinden kıpırdamamış gibi gözüken Atlas'a şöyle bir baktı.

Beş aday o sırada sadece alışkanlık kalıpları, diğerlerinin gözlemleyebildiği izlenebilir bir dizi davranış olduklarını ser-

OLIVIE BLAKE

giliyorlarsa, belki de amaç ve gerçek oyun buydu. Belki de mesele bir başkası tarafından yenilip yenilmeyecekleri değil, ne yapacaklarının nasıl öngörülebileceğiydi.

Ama kimin tarafından ve ne amaçla?

Parisa dikkatini, yarattığı bir duman perdesinin arkasına dalarken kaşlarını çatan Tristan'a verdi. Projeksiyon Libby, Parisa'nın hayal edebileceğinden çok daha güçlü gözüküyordu ve zavallı Tristan paniğe kapılmış gibiydi. O halde, bir şey yapmaya çalışıyordu. O kadar odaklanmasına ve gözlerindeki korku dolu ifadeye bakılacak olursa, tam olarak kendisinin bile anlamadığı bir şey. Belki de Cemiyet ondan tuhaf centilmenlik hissi ve her daim kendisinden şüphe etmesinden başka bir şey elde edemeyecekti.

Projeksiyon Libby bir ateş topu daha fırlattı ve ateş topu bu sefer Tristan'ın kol kaslarını sıyırdı. Parisa kaşlarını çatarak öne eğilirken, Tristan yüksek sesle bir küfür savurdu ve cıyaklayarak yakasındaki alevi söndürdü. Demek alevler gerçektir ya da en azından algılanabilecek kadar gerçektir. İlginç.

"Lanet olasıca kurallar ne?" diye hırladı Tristan, kendi projeksiyon baloncuğunun içinden etrafına bakınarak. İçinde bulunduğu projeksiyondan başka bir şey görüp göremediği belli değildi ama o çaresizlik içinde bir izleyici kitlesi için performans sergilemeyi sesini duyurma hakkıyla eşleştirmişti. Belli ki bunu önemli bulmayan Dalton, not defterinin kenarına bir şey yazdı.

"Adil bir soru," dedi Callum alçak sesle.

Nico hafifçe dönüp Atlas'a baktığında, onun sadece bir üçüncü parti gözlemcisi olduğunu ve törenden Dalton'ın sorumlu olduğunu anlatmak istemiş gibi başını salladığını gördü.

"Kuralları söylemiştim," dedi Dalton başını kaldırmadan. "Kural yok."

"Kazananların, kaybedenlerin ve kuralların olmadığı bir oyun mu?" dedi Parisa şüpheyle. Atlas ona itiraz edecek mi diye merak etti.

ATLAS PARADOKSU

İtiraz etmedi.

“Dolayısıyla, bu bir yarışma değil,” dedi Dalton. “Sadece bir tören.” Parisa’ya temkinli bir bakış attı ve tam o sırada, Tristan bir yanıt almaya çalışmaktan vazgeçti. Yirmi dakika önce töreni başladığından beri ilk kez boşa vakit harcamayı kesmeye ve bir şeyler yapmaya karar vermiş gibiydi.

Reina’nın ve Nico’nun törenlerinden daha uzun sürmüştü ve bu da oldukça ilginçti. Demek ki simülasyon önemli bir şey olana dek sona ermeyecekti –belli ki Tristan’ın yakasını tutsülemesi önemli bir olay sayılmıyordu.

Ölemeyeceğinden emin misin? diye sordu Parisa Dalton’a sessizce.

Dalton istifini bozmadı. *Eminim,* dedi. *Projeksiyondaki kişilerden sadece biri gerçek.*

Yani, sadece bir kişi büyü kullanıyordu.

Projeksiyon Libby pirotekniğine devam etti ve simülasyonun büyüğü boyalı odayı kehribar ve kırmızı tonlarla kapladı. Tristan onun avucundan fırlattığı ateş topundan eğilerek kaçtı, üstüne yağın şarapnel yağmurundan korunmak için apar topar masanın altına girdi. Onun Libby versiyonu intikamcı gözüküyordu. Yıkıcıydı. Projeksiyon Libby masayı tek eliyle kaldırdı ve Tristan’ı yerçekimini muhteşem bir şekilde tersine çevirerek yerden kaldırdı. Tristan, sandalyeler ve raflardaki kitaplar, yukarı süzülerek sert bir şekilde tavana çarptı.

Tristan kendisini onun büyüünden kurtarmayı başardı ama bunu yapabilmek için büyük bir çaba sarf etmişti. Alnından ter damlaları akıyor, göğsüne yapışmış olan gömleğini ıslatıyordu. Kendisini Libby Rhodes’un öfkesinden kurtarınca, güm diye yere düştü ve ayaklarının dibine yakın bir yere kondu.

“Rhodes...” diye bir şey söylemek istedi ama sesi ne kadar acınası çıkıyor olsa da Libby onu duymazdan geldi. Tristan ancak süzülen kitaplığa doğru yuvarlanınca, acımasız bir patlamadan daha kurtuldu ama kaçış seçenekleri kısıtlıydı. O sırada,

OLIVIE BLAKE

perdeler tutuşmuştu ve döşemelerden dumanlar çıkıyordu. Projeksiyon Libby ona doğru bir adım attı ve Tristan yine yuvarlanınca, bu sefer sert bir şekilde onun ayak bileklerine çarptı. Libby çok hafifçe sendeler gibi oldu.

Tristan ona çelme takınca, Libby yere kapaklandı ve odadaki güçleri artık kontrol edemez hale geldi. Masa küt diye düştü, antika ayaklarının etrafında parçalandı. Karnının üstüne yuvarlanmış olan Tristan ayağa fırladığı anda, sandalyelerden biri başına yakın bir yere düşüp kırıldı. Projeksiyon Libby sırt üstü döndü ve onun omurgasına şeffaf bir dalgayı andıran bir şey fırlattı.

Libby hedefi vurmuş gibiydi. Tristan öfkeyle karışık acı dolu bir sesle bağırdı, yeni ihanete uğradığını öğrenmiş bir adam gibi hızla ona döndü. Libby ayağa kalktı ve bir anda öne atılan Tristan onu sırt üstü yere devirmek için hamle yaptığı anda, elini kaldırdı. Oda bir anda değişti – daha doğrusu, değişmiş gibi göründü. Projeksiyon Libby bir kez daha odadaki güçleri dilediği gibi kontrol ediyor, içindeki enerjiyi değiştirerek kendi lehine kullanıyordu. Bir bez bebek gibi yere savrulan Tristan tekrar ayağa kalktı, en azından Libby'nin karşılık vermesini engelleyen yarım yamalak bir şey oluşturdu. Oda dumanlar yüzünden kapkaranlıktı ve diğerleri aralanan yoğun küme bulutları arasında sadece kolları ve bacakları görebiliyorlardı. Tristan büyü kısıtlamalarına aldırış etmeden projeksiyon Libby'nin duraksamasından faydalandı ve onu devrilmekte olan kitaplığa savurdu. Bedeninin onunkine temas edişi, şiirsel denebilecek bir aşinalık taşıyordu. Libby'nin her santimini hatırlıyormuş gibiydi.

Projeksiyon Libby elini hızla uzatıp Tristan'ın boynuna doladı. Tristan boğuk, çılgınca bir kahkahayla yanıt verdi ve elini o kadar sert bir şekilde boynundan çekti ki Libby yana doğru sendeledi ve Tristan'ın bel hizasında iki büküm oldu. Sonra, Tristan'ın göğsüne saldırdı; harcadığı yoğun çaba onu ter içinde bırakmıştı ve teni parıldıyordu. Ter ve isle kaplı saçları başına

ATLAS PARADOKSU

yapışmıştı ve gerçek Libby Rhodes'un o ana kadar tükenmiş olması gerekirdi. Ama o Tristan'ın Libby versiyonuydu ve onun zihninde Libby kısıtlamalarına rağmen yorulmak bilmiyordu. Bu durumda, belki de Tristan bir yarım ayı andıran hava boşluğundan içeri uçmayı hak etmişti.

Tristan yarım ayın pencerelerini kırarak küt diye düştü ve sendeleyerek ayağa kalktığı anda, omuzlarına cam parçaları saplanmıştı. Başını yana çevirip tükürdüğü anda, ağzının kenarından kan aktı.

"Aferin, Rhodes," dedi Tristan hırıltılı bir sesle. "Bravo."

Projeksiyon Libby, Parisa'nın verebileceği bir yanıt verdi, göğsüne bir ateş topu fırlattı. Tristan bunu elinin tersiyle savuşturdu ama parmak eklemlerinin üstünden tıslar gibi buhar yükseldi. Bir cam parçası oluşturup bunu ona fırlattı ama ıskaladı. Projeksiyon Libby cam parçasını havada yok edince, toza dönüşen ufak parçaları Tristan'ın gözlerine doldu ve onu bir an için kör etti. Tristan yüksek sesle bir küfür savurup kendini gözlerini açmaya zorladı ve cılız, parıltılı bir şey oluşturdu. Projeksiyon Libby bunu kolaylıkla def etti, astronomik açıdan dengi olan bir patlamayla karşılık verdi. Tristan bir havan topu çarpmış gibi geriye savruldu. Libby yarım ayın dış kenarlarına doğru ağır ağır yaklaşırken, boyalı tavandan minik parçalar koptu ve başının etrafında bir hale oluşturdu.

Hava hızla kararmaya başlamıştı. Törenin projeksiyonuna ürkütücü, kusursuz bir sessizlik çökmüştü. Gökyüzünde yere yağın kül zerreciklerinden ayırt edilemeyen yıldızlar belirmeye başladı. Tristan'ın iki seçeneği vardı: Kaç ya da savaş. Yok, ona karşı ne kadar zayıf olduğu düşünülecek olursa, bir seçeneği vardı. Kaçabilirdi. Kaçarsa projeksiyon onu izler miydi? Parisa onun bunu öğrenmeyi düşündüğünü sanmıyordu. Simülasyondaki tek hareket, Libby'nin attığı ağır adımlar ve Tristan'ın kanlı göğsünün hızlı hızlı inip kalkışıydı.

Projeksiyon Libby Tristan'ın tepesine dikildi. Tristan ger-

OLIVIE BLAKE

çekte kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirdi, Libby'ye o kadar güçlü değildi. Ama törenin simülasyon dünyasında, gerçekler anlamsızdı. Orada var olan tek şey, Tristan'ın çektiği ıstırap, acı ve suçluluktur. Parisa kendisini kötü bir darbe görmeye hazırladı (Tristan'ın zihninde olanlardan daha kötü bir şey ancak Callum'un simülasyonunda gerçekleşebilirdi ve hiç şüphesiz herhangi bir duygusal acizlik durumunda Callum her zaman yaptığı gibi projeksiyon Tristan'ı zorlayarak aynı sonucu oluştururdu) ve projeksiyon Libby eğilip kolunun ön tarafı kadar uzun, geniş bir cam parçası aldığı anda az kalsın bakışlarını başka yöne çevirecekti.

Tristan'ın boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Öztür dilerim ya da *kurtar beni* gibisinden bir şey söyledi ve gözlerini yumdu. Parisa yüzünü buruşturup kendisini olacaklara hazırladı ve Libby cam parçasını üstüne indirdi. Gözleri hâlâ kapalı olan Tristan boğulur gibi bir ses çıkardı, ulumaya benzer bir çığlık attı ve...

Projeksiyon titredi. Sanki hata vermişti. Tristan'ın görüntüsü silindi ve...

Parisa gözlerini kısarak öne eğilirken, Tristan soluk almaya çalışarak törenin başında düştüğü yerde kalmış olan bedeninde kendisine geldi. Güçlülükle nefes alıp veriyordu. Simülasyonun içinde bir yerde, projeksiyon Libby ayağa kalktı ve etraftaki parçalanmış şeylerin arasında onun geri kalanını bulabilirmiş gibi etrafına bakındı.

Tristan ancak birkaç saniye sonra ayağa kalkabildi. Hırpanlanmış ve yaralanmış gibiydi ama törende gördükleri yaralanmaların hiçbirisi gerçek bedenini etkilememişti.

Parisa kaşlarını çatarak bir gariplik olduğunu düşündü. Simülasyonun sona erişinde bir terslik vardı. Nico'nunki berabere bitmişti, Reina'ninki –tahminen– Parisa'nın ölümüyle sonlanmıştı ama Tristan'ın simülasyonu hâlâ onsuz devam ediyordu.

Parisa belli belirsiz öne eğilmiş olan Atlas'a baktı.

“Tristan'ı öldürdüyse, Rhodes neden hâlâ orada?” diye sor-

ATLAS PARADOKSU

du Nico en sonunda. Birkaç saniye süren sessizlikte, Dalton ayağa kalkmış, Atlas'a fırlattığı şaşkın bakışı gizlemeye çalışmıştı. "Anlamlı bir şey değil," dedi, pencerelerini tören projeksiyonuna doğru götürerek. "Sadece bir gecikme, o kadar."

Yalan. Parisa bunu görebilecek kadar iyi tanıyordu onu. Reina bir teyit istermiş gibi Parisa'ya baktı ama Parisa istifini bozmadı. Bunu sırf intikam almak ve onu sinir etmek için yapmıştı.

"Rhodes Tristan'ı öldürmedi," dedi Callum.

"Reina'nın Parisa'yı öldürdüğünü görmedik," dedi Nico. "Ama simülasyon Reina bunu yapmak istediği için sona ermiş olmalı, öyle değil mi?"

Reina ona pis bir bakış fırlattı.

"Rhodes bu durumda projeksiyonu oluşturan kişi değil, projeksiyonu yaratılan kişi," dedi Callum.

"Evet," dedi Dalton hemen. Fazla çabuk yanıt vermişti. "Aynen öyle."

"Ha," dedi Nico pek de ikna olmamış gibi. "Ama..."

"Bay Nova," dedi Dalton Callum'a dönerek. "Hazır mısınız?"

Ne yaptın? diye sordu Parisa, ona donuk bir öfkeyle bakan Tristan'a.

Her zamanki gibi Tristan'ın zihni; bulanık bir sesli öfke, gürleyen bir kin, acı ve içerleme karışımı bir şeyle doluydu. Ama bir şey daha vardı. Parisa'nın tanımadığı bir doku. Bir parıltıyı, bir alevden çok titremeye benzeyen, doruk noktasından önceki hayal kırıklığını andıran bir şey. Parisa, Tristan'ın ancak çaresiz olduğunda erişebileceği düzenli, kafesi andıran bir şey gördü. Birinci sahnede, Libby Rhodes'un yatak odasında yerdeki bedeni vardı. İkinci sahnede, Libby Rhodes'un yere düşmüş olan bir cam parçasına yansıyan görüntüsü vardı.

Sanki Tristan'ın zihninde, Libby'nin görüntüsü aniden tanıdık bir yolu izleyen parçalara, taneciklere ayrılacakmış gibiydi. Parisa, Tristan'ın bakış açısından projeksiyon Libby'nin asılsız-

OLIVIE BLAKE

lığını, sahteliğini hissedebiliyordu. Bunlar taklitler, tahminler ve dalgalar. Tristan'ın görebildiği diğer kusurlarla aynı işaretle taşıyorlardı: Kusurlarını gizlemek için kullandıkları ufak büyü kırıntıları. Nico'dan fışkıran enerji. Callum'dan yayılan göz kamaştırıcı dalgalar.

Tristan kullanılmakta olan büyüü görebiliyordu. Parisa bu kadarını anlamıştı. Ama bu –projeksiyonda yaklaşan ölümünden hemen önce gördüğü şey –farklıydı. Neredeyse bir tür portal, bir tüneldi ve sanki gözlerini yumduğunda etrafındaki oda değişmişti. Tanımlanabilen özelliklerini, renklerini, hatlarını ve temel katılığını yitirmişti ama Tristan *bir şey* yapmıştı. Bir şeyi *oynatmıştı*.

Bir şeyin içinden *düşmüştü*.

Zaman, diye düşündü Parisa birden bunun doğru olduğunu anlayarak. Sonra, gözlerini kırptırdı, ona bakakaldığını fark etti. “Ne var?” diye homurdandı Tristan.

Ne kadar da her şeye gücü yeten küçük bir aptaldı. Ona bakakalmış olan tek kişi kendisi değildi –Atlas, bakışlarını ona dikmişti ve dikkatle koruduğu zihninin çatlaklarından geçen bir düşünce kırıntısı anlık olarak gözünden kaçtı. Çaresizliği andırıyordu ama daha lezzetli, daha tehlikeli bir şeydi. Oynatılmasın diye etrafı dikenli tellerle çevriliydi. Loş bir tünelin ucundaki ışık. Sinsice umudu andıran bir şey.

Parisa bunu yakaladığı anda, Atlas silkindi, Parisa'nın bunu gördüğünü anlamış gibi hemen ona baktı. Demek görülecek bir şey vardı. Koruyucularının başına korkunç bir talihsizlik gelmişti ve yanıt Tristan'dı. Ya da en azından bir işaretti.

“Bir şey yok,” dedi Parisa. Başını çevirip Callum'un omuzlarını öne sarkıtışını, başlamak üzere projeksiyonunu izlemek için beklemeye başladı. “Her şey yolunda.”

CALLUM

Callum, oyunun –*törenin*– duygusal manipölasyon olmasını bekleyerek kendisini Tristan’la karşılaşmaya hazırlamıştı. Bir yanı Tristan olmasını istiyordu. Bir açıdan buna hazır hissediyordu çünkü o ana kadar tek müttefikinin –arkadaşının? – öldürmek için onu seçtiği, ya da en azından ölmesinin daha iyi olacağını düşündüğü günü zihninde tekrar yaşamıştı. O günden beri her gecesi bitmek bilmeyen felsefi provalarla geçmiş, eline fırsat geçtiği takdirde bu sefer ne yapabileceğini düşünmüştü. Asil ve büyük davranabilirdi. Büyüklük onda kalabilirdi. Hayır, Tristan. Bunu *asla* yapamam. *Sana* zarar vermek mi? *Ölürüm* daha iyi. Bunu nasıl düşünebilirsin? Cesaret, vs. vs. Sıkıcı bir şekilde eğlenceli olabilirdi. Esas olarak, hak ettiği gibi Tristan’ın kendi yetersizliğiyle süregelen savaşına katkıda bulunurdu. Tristan’ın duyguları bulanıklaşmıştı ve bu iyiye işaret değildi. Tristan yemek salonunda karşılaştıklarında hiçbir şey söylemeden çekip gitmiş, içine kapanmıştı ve bu olayda Callum’u tek hain yerine koyarak haklılık tahtına tek başına oturmayı tercih etmişti.

Sanki Tristan’ın Callum’u öldürme kararlılığı, fikrini değiştirdiği için daha az ihanet sayılıyordu. Sanki Callum’un onunla paylaştığı her şey –her samimi düşünce, her özel itiraf– yalandı. Ya da yalan değilse bile o kadar saçmaydı ki silinebilir, iptal edilebilir ve geri alınabilirdi.

En kötüsü, törende Nico’yla karşılaşmak olurdu, diye düşündü Callum. Kendisinin fiziksel beceriler üstünde çok az kontrolü vardı ve herhangi bir sismik aktiviteyle yarışamazdı;

OLIVIE BLAKE

daha da kötüsü, Nico'nun kullanabileceği duygusal bir travması da yoktu. Libby'nin yokluğu vardı ama bu pek de çöküşe neden olabilecek bir olay değildi. Ayrıca, Nico onun hâlâ bir yerlerde var olduğuna inanmak gibi bir yanılsama içindeydi ve bunu lehine kullanması mümkün değildi. Reina en azından daha karanlık, geçmişiyile ilgili etrafına özenle bir kafes ördüğü ve buzda muhafaza ettiği bir şeye tutunmuştu. Nico'ysa tamamıyla parlak geleceklere, yaklaştıkça daha da ışıldayan bir ufka odaklanmıştı.

Bu yüzden, projeksiyon etrafında belirirken, Callum ne sinir bozucu ne de öfkelenendirici olanı bekledi. Neler olacağını öğrenmek için çok uzun zaman beklemiş gibiydi.

O kadar uzun beklemişti ki bu arada kendisine bir kadeh içki koydu ve boyalı odanın koltuğunun projeksiyonuna oturdu.

“Eee?” dedi birisi arkasından. “Onlara sen mi söyleyeceksin, ben mi söyleyeyim?”

Callum o tanıdık sesi duyunca öksürdü; boğazına takılan viski gözlerini sulandırdı. Bu ısrarcı ve kulak tırmalayıcı sesi sürekli olarak zihninin içinde duyuyordu. Art niyetli ve sahte bir ses tonuyla sözcükleri uzatarak konuşan birinin sesiydi.

“Bunu uzatmayacağım,” dedi projeksiyon. Callum gözünün ucuyla gri-yeşil renkli kaşmir kazağı gördü.

Annesinin en sevdiği kazaktı.

Annesi gözlerinin rengini ortaya çıkardığını söylerdi.

“Eee?” dedi kendi projeksiyonu. Kendisine bir kadeh daha içki aldı ve Callum'un karşısına oturdu. “Kendimize karşı dürüst olalım, tamam mı?”

Projeksiyonu beklentiyle elini sallayana dek aralarında uzunca bir sessizlik yaşandı.

Projeksiyonu alaycı bir sesle güldü. “Benim mi söylemem gerek? Tamam. Kimse var olman gerektiğini düşünmüyor. En çok da sen.”

Callum aklından hiç geçmeyen, olabilecek en kötü senaryoy-

ATLAS PARADOKSU

la karşılaşırken, viski boğazının gerisini yaktı: Kendisi. Beklediği illüzyonlar biraz kusurlu görünmelerine rağmen oradaydı ve bunları görebiliyordu. Yüzündeki etki arttırıcılar yetersizdi. Sahte oldukları o kadar belliydi ki herkes gerçek olmadıklarını görebilirdi. Tıpkı Callum'un yüzünün kendisine görüldüğü gibi, gerçek bir güzelliğe erişemiyor, ortalama bir görüntü oluşturuyorlardı.

Atlas Blakely'nin izlediğini hatırladı ve içinden, ha, dedi.

Beni öldürmeyen şey, kaçınılmaz bir şekilde bir sonraki en iyi şeyi deneyecek.

"Biliyor musun," dedi projeksiyon hali bacak bacak üstüne atarak, "Haklılar. Var olmamalısın. Sende çok büyük bir terslik var ve ama işin iyi yanı, bunu her zaman biliyor olmandı." Projeksiyon içkisinden bir yudum almak için duraksadı ve sessizce oturan Callum'a baktı. "Beni durduracak mısın? Durdurmazsan," dedi onu uyarır gibi, "hepsi bir sahtekâr olduğunu anlayacaklar. Gerçi bunun bir önemi yok. Zaten senden nefret ediyorlar." Callum'un iğrenç kahkahasını atıp içkiyi başına dikti. Sesi, zihninin dışında daha da kötü duyuluyordu.

"Callum, senin sorunun tam olarak Atlas Blakely'nin dediği şey. Hayal gücün yok," dedi projeksiyonu birden ayağa kalkarak. "Başkalarını maruz bıraktığın cezalar var ya? Sen kendine her gün ceza veriyorsun. Her dakika. Çektiğin acı kronik durumda. Varoluşun anlamsız. Bilinçliliğin sona erdiğinde, ki sona erecek," dedi pis bir ifadeyle göz kırparak ve boş kadehini şerefe kaldırarak, "hiç var olmamışsın gibi olacak. Üstlerindeki gücün sona erdiği anda, seni sevgiyle düşünen sevgililerin, ailen ya da arkadaşların kalmayacak. Senin yarattıklarından başka kimsenin değer verdiği anılar olmayacak ve sen yok olduğunda, bunlar da yok olacak. Anında unutulacaksın ve bu muazzam gücün –becerilerinin gücü," dedi, sanki bu konuyu deşmekten özellikle keyif alıyormuş gibi sırtıp açıklama yaparak, "ki gerçekten küçümsenecek boyutta değil –anlamsızlığının devasa

OLIVIE BLAKE

büyükülüğünün gölgesinde kalacak. Artık var olmadığına, geride hiçbir şeyin kalmayacak.”

Projeksiyon Callum tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve boşalan kadehini elinden bırakıverdi. Kadeh bir anda parçalanmak yerine, yavaş yavaş dağıldı ve bir esintiye kapılmış gibi yok oldu.

“Sana şöyle bir bakan herkes, bir trajedinin sonucuna şahit oluyor,” diye ofladı projeksiyon. “Ama tek bir kişi bile üzülme-yecek.”

Gerçek Callum bir an için kendi kadehine baktı. “Tüm bunların benim için yeni bir haber olduğu izlenimiyle bocalıyorsun sanırım.”

“Bocalamak mı? Hayır, hepsini rahatlıkla söylüyorum.” Callum’un genellikle olduğu gibi gayet şapşaldı.

“Ne istiyorsun o halde?” dedi Callum. “Kendimi yok etme-mi mi?”

“Elbette bunu istemiyorum,” dedi projeksiyonu. “Anlamı-yor musun? Kendine ne yaptığın zerre kadar umurumda değil. Kimsenin umurunda değil. Yaşaman ya da ölmen umurumda değil. Bu kadarı belli değil mi?”

“O zaman nasıl kazanacağım?” diye sordu Callum sakın bir ifadeyle.

“Kazanmıyorsun. Bu, bir oyun değil. Bir test değil. Sade-ce hayatın.” Alternatif benliği sabırsızlıkla koltuktan şömineye gitti, şömine rafındaki saatin kenarına elledi. “Kazananlar yok, Callum. Kaybedenler yok. Sen bunu herkesten daha iyi anlar-sın. Her şey ölür.” Arkasına baktı. “Eninde sonunda, her şey ölür.”

“Partilerde çok eğlenceli olmalıyım,” dedi Callum keyif kaçmış gibi.

“Ah, öylesin,” diyerek onayladı projeksiyonu tekrar ona dö-nüp. “Hatta bir tek öylesin. Partilerde eğlencelisin. Çok kaygı-sızsın; hastalığın, can sıkıntın ve herkesi hedef alan kinciliğinle öylesine varsayımıcısın ki... Çok komik değil mi?” diye dalga

ATLAS PARADOKSU

geçti. “Mesafeli duruşun, dünyayla ilgili gözlemlerin... Bunların hepsi çok *komik*, değil mi? Ah, insanlar çok kötü,” diye onu taklit etti, solgun ellerinden birini boyalı sarı kaşının üstünden geçirdi. “İnsanlar zayıf, kusurlu ve sırf son derece kaotik oldukları için ilginçler ve onlardan *nefret* ederiz –ama sıkıcı ya da öngörülebilir oldukları için değil.” Tıpkı Callum’unkine benzeyen gülümsemesi samimiyetsizlik kokuyordu. Sesini alçalttı ve vurucu noktayı söylemek için Callum’un gözlerinin içine baktı. “Onlardan nefret etmemizin nedeni ufak, son derece önemsiz, mutsuz, basit ve aptal olmalarına rağmen... Buna rağmen, sen çok istemene rağmen, sana zerre kadar sevgi göstermemeleri.”

Ağzının kuruduğunu hisseden Callum sakın sakın içkisinden bir yudum aldı.

“Ama tabii ki seni sevmiyorlar,” diye güldü projeksiyonu. “Seviyor olsalardı bile, o duyguları oraya koyan kişinin sen olmadığından nasıl emin olabilirsin?”

Bunu duyan Callum ellerini kucığında kavuşturdu. Bu gi-dişle, Parisa onunla çok eğlenecekti. İşin iyi yanıysa, belki bu durum Tristan’ın devam etmekte olan varoluşsal çürüme maceralarını biraz renklendirirdi.

“Onlara nasıl olduğunu anlat,” dedi projeksiyonu, fazla mavi olan gözlerinde sabırsız bir parıltıyla. “Ne kadar üzücü olduğunu anlat. Ne de olsa, eline bir fırsat geçti.” Yüz ifadesi kötülükle aydınlandı. “Ya da onlara gerçekleri söyleyebilirsin. Onlar hakkında her şeyi bildiğini. Kütüphanenin sana sırlarını, hayaletlerini ve önemsiz bilgilerini verdiğini. Pek iyi gitmediği halde, onlara Tristan’a söylediklerini anlat.” Yine pis bir kahkaha attı. “Bir kez olsun dürüst bir şey yapmayı deneyebilirsin, Callum. Seni dinleyeceklerse, bunun şimdi olması gerek.”

Elbette, bu bir tür tuzaktı. Callum büyük bir kayıtsızlıkla da olsa başkalarının onun becerilerini pek düşünmediğini, fiziksel büyü alanında kısıtlı olduğuna inandıklarını anlıyordu. Ama her şey en azından kısmen fiziksel değil miydi? Onlar fiziksel var-

lıklardı, şekilsiz muğlak şeyler değillerdi. Bir bedenin taleplerine ya da fizik kurallarına bağlı olmak, bir aşkınlık meselesiydi ve aşkınlık doğal olarak temel bir kısıtlama anlamına gelirdi. Aslında, bir kişinin hiçlikten bir şey yaratamayacağı konusu çok basitti. Tıpkı bir şeyden hiçlik yaratamadığı gibi. Diğerleri Callum'u iş başında gördükleri halde, neye şahit olduklarını anlamıyorlardı. Bir sene boyunca, sadece etkileri görmüşlerdi: Libby'nin gerginliği, Parisa'nın yıkımı, Tristan'ın nefreti. Bunlar Callum'un büyü gücüne sahip olduğunu kanıtlayan tek şeylerdi. Gerisi sadece tesadüfi bir şekilde onlara anlatılan bir öyküydü. Callum, Libby'nin kaygılarını azaltmak için bir kısmını kendisi üstlenmişti. Tristan'ın acısını hafifletmek ya da azaltmak için, bunu üstlenebilecek gücü bulması gerekmişti. Parisa'ya gelince...

Aslında, önceki sene birbirleriyle yüzleştiklerinde Parisa üstünde çalışmak o kadar da zor olmamıştı. Ne de olsa, Parisa ondan çok da farklı değildi ve ikisinin düellosunda diğerlerinin göremediği şey, Callum'un onun kırılma noktasını bulabilmek için onu ne kadar az zorladığıydı. Diğerleri Callum'un etkisine şahit olduklarını düşünürken aslında Parisa'nın en inatçı ve etkili türden bir baskı olmasa kimsenin yaşayamayacağı türde bir gerçeği, gerçeğinin soyulmuş halini görüyorlardı.

Sonuç olarak, Callum'un büyüünün bedelleri vardı. Örneğin, evin büyüünü korumak için gerekli olan vakum alanı inşa etmek için, içini boşaltan kişi Callum olmuştu. Sadece Cemiyet'in kalkanlarının arasındaki sıvı zarı oluşturmak, daha önceden orada olan her şeyi emmek anlamına geliyordu. Dehşet, ıstırap, şiddetli arzular, soyutlanma, kıskançlık, gurur. Bu tür büyüünün bedeli kaburgalarından hücresinin parmaklıklarına yayılmıştı ve Callum Nova başka ne olursa olsun, ancak bir ölümlü hızında kendini yenileyebiliyordu. Kendini ancak yavaşça, zaman içinde onarabilirdi.

Kimse bunu bilemez ya da umursamazdı ama parçalara ay-

ATLAS PARADOKSU

rılmış olan kişi Callum'du. Bunu öğrenmelerini de beklemiyordu. Kendisine acınmasındansa nefret edilmesini, merhamet gösterilmesi yerine güvenilmemesini tercih ediyordu. Merhamet, ince bir pamuk katmanına sarılmak gibi etkisiz bir bandajdı. Zamanla ağır ağır boğulmak gibiydi. Callum'un elinde olmadan duygulara kapıldığını hisseden projeksiyonu devam etti. "Sence gerçekten sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlar mı?" dedi ona yüksek sesle. "Bunun sadece hoşlanmak gibi basit bir mutluluk olmadığını demek istiyorum. Aslında şiddetli, yıkıcı bir şeydir. Kalbini göğsünden sökmen ve başka birisine vermen demektir." Yan yan başını kaldırmayan Callum'a baktı. "Birisi ya da bir şeyi önemsemek, kaçınılmaz bir şekilde acı çekmek anlamına gelir. Şefkat dediğin şey başka nedir ki?" Projeksiyonu durdu, can alıcı şeyi söylemeden önce duraksadı. Sanki bir fıkra anlatıyordu ama bir bakıma anlattığı şey zaten bir fıkraydı. "Bir başka insanın duygularını hissetmek, kendini iki misli acı çekerek tüketmen demektir," dedi gamsız bir tavırla, sanki bir bahçe partisinde şerefe kaldırıyormuş gibi. "Tüm o önemsiz ufak *hisler*, bir arada var olmanın şu çok nefret ettiğini iddia ettiğin sinir bozuğu yanları. Bunları değiştirdiğinde bir yere gitmeleri gerekir, öyle değil mi?"

"Bir yere," dedi Callum sakın bir ses tonuyla. Sırf nazik olmak için.

"Ha, elbette bu bir yükür," dedi projeksiyonu onu ikna etmek istermiş gibi. "Sıradanlığın ve varoluşun her zamanki acıları. Sahip olamayacağın şeyleri istemek, kendine asla gerçekleştiremeyeceğin bir kader üstlenmek, falan filan. Kolektif zihniyetimize, kanımızda taşıdığımız atalarımızdan kalma bir kalıba itaat etmek demektir. Balina göçü gibi," dedi, "ya da zaman zaman hissettiğimiz aptal çiftleşme dürtüsü gibi."

Callum kadehine baktı, bir tane daha içmeyi düşündü. "Bakıyorum da bu kadar saçmalamak bizi fazla zorlamıyor," dedi sıkılmış gibi.

OLIVIE BLAKE

“Tam olarak değil,” dedi projeksiyonu ve durdu. “Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

“Öyle mi yapıyorum?” Callum parmaklarını dışarı doğru esnetti ve acı hissinin yarattığı rahatsızlık hissine alışmaya çalıştı. Her kronik durumda olduğu gibi, hayatta kalması daha rahat olma meselesiydi; hiç acı hissetmemek gibi anlaşılması zor bir gerçek dışılık değil. İşin sırrı, bunu sizi öfkeyle ısırmayana ya da sokmayana dek idare edebilmektir.

“İşe yaramaz,” dedi projeksiyonu, onu sinir eden küçümseyici bir ifadeyle.

“Eh.” Callum viski şişesini yanına çağırdı ve kadehinin acınası yetersizliğinden kurtuldu. “İtiraf etmelisin, denemeye değerdi.”

Projeksiyonu keyifsizce gülümsedi. “Onlara bunu kullanmayı nasıl öğrendiğini anlattın mı?”

“Neyi?” diye sordu Callum öylesine. Yüzüne güvenli olduğunu düşündüğü masum bir ifade yerleştirdi. (Artık normaller için biraz rol yapmaya alışmıştı.)

“Büyünü.” Projeksiyon Callum pis pis sıırıttı. “Becerilerini.”

“Empati her yerde öğretiliyor,” dedi Callum. “Ne diyorlar bilirsin: Paylaşmak önemsemektir.”

Diğer Callum sabırsızca dudak büktü. “Vaktini boşa harcıyorsun.”

“Öyle mi?” Callum elindeki şişeyle etrafındaki projeksiyonu işaret etti. “Bana çok vaktim varmış gibi geliyor.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Her zaman herkesin ne demek istediğini biliyorum.” Callum gözlerini kapatıp şişeden uzun bir yudum aldı. “Tıpkı Parisa’nın hangi yalanları söylemeyi seçerse seçsin, ona bakan her erkeğin ne düşündüğünü her zaman bildiği gibi. Biliyor musun, onu çok takdir ediyorum,” dedi bir parça samimiyetle. Ne de olsa, Parisa onu dinliyordu. “İnsanların gerçek yüzlerini bilmek ve onları hunharca yok etmemek takdire şayan

ATLAS PARADOKSU

bir şey. Parisa inanılmaz bir kontrole sahip.” Gerçi o standarda göre, Reina’yı da bir o kadar takdir etmesi gerekirdi. Beşi arasında, bir tek Reina aldırılmazlık becerisine sahipti.

“İnsanların ne olduğunu biliyorsun,” dedi projeksiyonu. “Değil mi?” Bir başka retorik soruydu ve büyük bir ihtimalle bir tuzaktı ama Callum yine de yanıt verdi. Bu noktada, neden yanıt vermeyecekti ki? “Bir başka kişinin düşündüğü gibi düşünmek ve hissettiği gibi hissetmek bambaşka aktivitelerdir. Eğlence açısından, farklı bir zorluktur.”

“Hissetmek, düşünmek kadar güçlü olmadığı için mi?” dedi alternatif hali alaycı bir sesle. “O halde, tutunacak bir dalın bile yok.”

“Hayır. Hissetmek, düşünmekten daha insani olduğu için,” dedi Callum. Gözlerini kapatıp nefesini dışarı verdi. “Bir şey ne kadar insani olursa, o kadar zayıftır,” diye mırıldandı.

Sessizlik oldu. Birkaç saniye bu alıştırmamanın sıkıcılığının keyfini çıkaran Callum, gözlerini kırpıştırarak açtı.

Projeksiyon Callum onu izliyordu. Bekliyordu.

“Sanırım, izleyicilere kısıtlamalarımı itiraf etmemi istiyorsun. Hepsi çok basit,” dedi Callum sakın sakın. “Bir bilgisayarın kısıtlamalarıyla, çok fazla uygulama çalıştırması istenen bir sistemi aşırı yüklemekle aynı. Çok zorlarsan, her şey çöker, başarısız olur, ölür.” Minderlerin arasına iyice yerleşti ve şişeden bir yudum daha aldı. “Büyümün kısıtlamaları, bedenimdekilerle aynı,” dedi, kendisini açıklamaya dair övgüyü hak eden bir çaba olduğunu düşündüğü bir tavırla. “Güç hissetmek ile hayatta kalmak arasında bir seçim yapma meselesi.”

“Ama sen gücünü hiçbir zaman geçek anlamda kullanmadın,” diye bir hatırlatma yaptı projeksiyonu. “Sanırım,” dedi, “doğal becerinin altında son derece ilhamsız birinin olduğunu unuttun.”

Callum yine parmak eklemlerine baktı, hâlâ zaman zaman hissettiği tutukluğu düşündü. Özellikle de yemek salonunda Tristan’la yaptığı deneyden, sırf tartışmak için abarttığını, ge-

OLIVIE BLAKE

reksiz olmasına rağmen derdini anlatmaya çalıştığını bildiği gecedan beri hissediyordu bunu. Tristan'ı en iyi (ve en kötü) becerilerine maruz bırakarak, bir ömrü boyu sürecekt muazzam bir acıyı arttırmış, sonra bunu tehlikeli bir şekilde azaltmıştı.

Bazen bu tür bir aktivite sonrasında artrit sorunu yaşıyordu ama daha çok bir bağışıklık yetmezliği deneyimliyordu. Yapılması gereken akıllıca şey, genellikle en azından birkaç gün, hat-ta mümkünse birkaç hafta kendisini diğerlerinden soyutlama-sıydı. Artık kimse karşısına çıkmaya tahammül edemediği için, bunu yapması gayet mümkündü.

Büyüsü aşırı kullanıldığında Callum'un neyle karşılaştığını en iyi anlayabilecek kişinin Rhodes (ve belki Varona) olması çok komikti. Libby bu kadar büyük bir güç kullanmanın, ka-ostan düzen yaratmanın doğasını anlayabilirdi. Dolayısıyla, Libby onun ne yaptığını bu şekilde düşünmüş olsaydı, bu dere-ce inanılmaz bir termodinamik için ne kadar çaba harcanması gerektiğini de bilirdi. Callum tarafından aslında var olmayan bir duygu yaratmak için tersine çevrilen entropi miktarı, yeteri kadar fiziksel bir gayret gerektiriyordu —dışarı yollanan enerji, içeri alınan kaos demekti.

Yine de insan formundaki bir şahmerdanın sofistike bir şey olduğunu iddia etmek tam olarak zarif değildi. Hele yaşayıp ya-şamadığını umursamayan dört salağın kazanamayacağı sempa-tisini kazanmak için.

"Söylemek istediğini söyle," dedi Callum. "Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum."

"Kendin yap."

Callum yine gözlerini kapatıp hafifçe güldü. "Gerçekten de bunu yapıp bu hoş konuşmayı bitireyim mi?"

"Hayır," dedi projeksiyonu. "Asla bitmeyecek. Evet, onlar için kaybolacağım ama..."

Gözleri kapalı olduğu halde, Callum projeksiyonunun ayak-larının dibinde diz çöktüğünü hissetti. "Senin için asla yok ol-mayacağım," dedi kendi sesi kulağına.

ATLAS PARADOKSU

Ne kadar da duygusaldı. Callum boğazının kuruduğunu hissedip bir yudum daha aldı.

“Söyle,” dedi projeksiyonu.

Callum bıkkınlıkla iç çekti. Tüm bunlar ne kadar yorucuydu. İnsanların onu dinlemeye tahammül edememesine şaşmamak gerekirdi. “İçine zehir atmamışsındır herhalde, değil mi?” dedi, şişenin içindeki az miktardaki içkiyi işaret ederek.

“Söyle,” dedi projeksiyonu yine.

Bu tören resmen bir komediydi. Herkesin önünde rezil olmaktan başka ne amacı vardı? Kaybetmek ya da kazanmak söz konusu değildi. Büyü bile yoktu. Sadece kendi imgesi -hayır kendisine eşlik etmeyi umursamıyordu- ve bunu kesin olarak bilmesinin ne kadar komik olduğu bilgisi vardı. Sanki herhangi biri kendisiyle vakit geçirmeyi isteyerek seçermiş gibi. (Bu da kesinlikle Libby Rhodes’un anlayabileceği bir şeydi.)

Callum içkiden uzun bir yudum daha aldı, monotonluğun keyifli bir şekilde sona ermesini bekledi. Hemen oracıkta yok olmak çok mu zordu? İçinden hızla üçe kadar saydı, kendisini isteyerek yok edebilir mi diye merak etti.

O anda, gözüne bir şey ilişti. Bir parıltı, aniden belirip kaybolan bir yıldız ışığı görür gibi olmuştu. Kader onun için tanıdık bir formda araya girmişti. Nihayet, ona bir iyilik yapılmıştı.

Callum masada masumca duran bıçağa baktı. Ah, demek seçenek buydu. Ya şimdi konuşacaktı ya da teatral bir sahneyle her şeye son verecekti. Tek kaçışının sadece bir yanlışlar komedyası ve nadide bir acı olmasını sağlamak, kendisi için ne kadar da tipik bir davranıştı.

Öne eğildi, bıçağı sapından tuttu ve metal kısmındaki aksine baktı. Şöminenin titrek alevlerinin ışığında, başparmağını bıçağın kenarında gezdirdi, derisinde bıraktığı izi hayranlıkla izledi.

Projeksiyonu kendinden gayet emin gözüklüyordu. Neler olacağını biliyormuş gibiydi. “Uzun süre dayanmaz,” dedi.

Doğru, dayanmazdı. Bu son, tek bir şekilde mümkün olabilirdi.

OLIVIE BLAKE

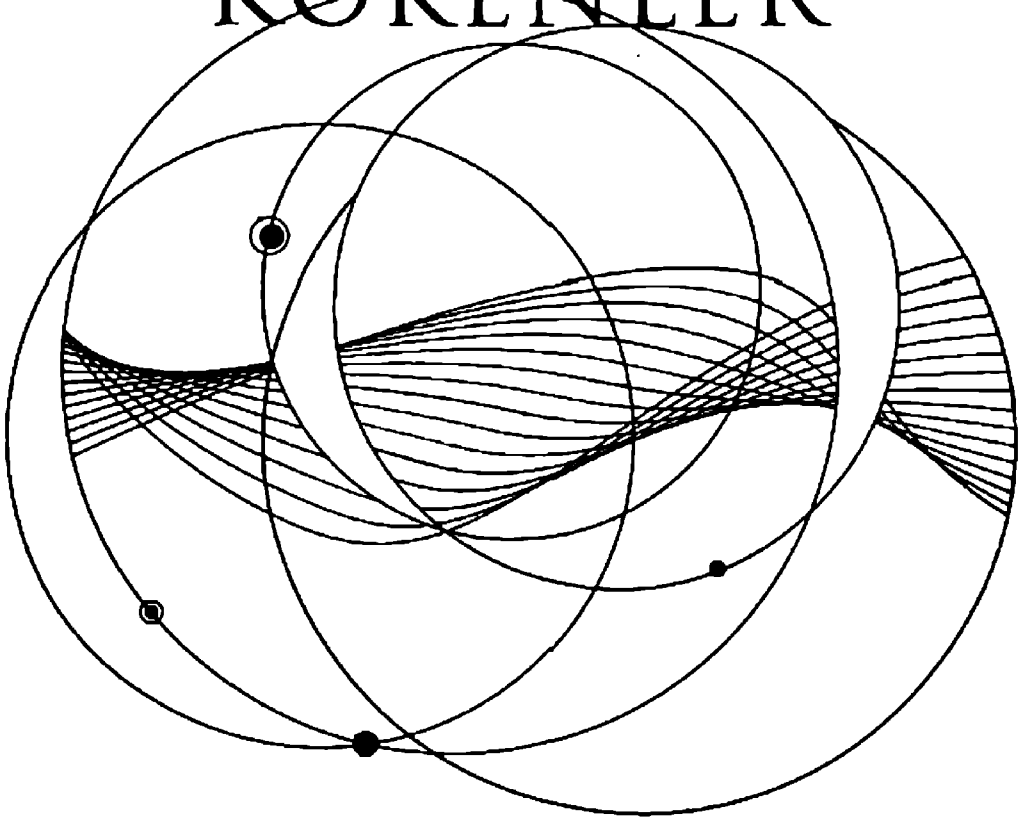
“Canım acıyor,” dedi Callum nihayet, bir itirafta bulunarak. Projeksiyonunun keyifli haliyle daha da derinleşen keskin bir utanç hissetti. “Ben,” dedi Callum, kendi boşluğunu görmemek istiyormuş gibi yine gözlerini yumarak. Yüzündeki sahteliği görmek istemiyordu. “Benim canım yanıyor.”

Gözlerini açmadı ve projeksiyonunun kıpırdandığını, ayağa kalktığını duydu. Projeksiyon bıçağı ve sonra da şişeyi Callum’un elinden aldı, sesli bir şekilde şişeden bir yudum içti ve Callum’un sağına oturdu. İkiz sabotajcılar ve israfçılar gibiydiler.

“Kimsenin umurunda değil,” dedi Callum kendi kendine. Sesi ne acımasız ne de merhametliydi.

En sonunda, Callum uyandı.

III KÖKENLER

N I C O

Uzun saatlerin; önce geçmek bilmeyen günlere, ardından büyük bir hızla biriken haftalara dönüşmesi garipti. Libby'nin ortadan kayboluşundan sonra, gerinen ve esneyen tembel bir kedi gibi uzun süre geçmek bilmeyen zaman, bir anda hızla akmaya başlamış, Nico farkına varmadan bir noktada geçip gitmişti. Zamanın bu özelliği de bir kediyi anımsatıyordu.

Bir gün önceki kabul töreni dışında, Nico uyumuş, uyanmış, yemek yemiş ve okumuştur. Önemli bir şey yapmamıştı ama günler kısaltmaya, Libby'nin kayboluşu dikiz aynasında giderek ufalmaya başlamıştı. İlk başlarda, bu konuda diğerlerinin başına musallat olmuştu, sonra nazikçe ricada bulunmuştu, arkasından akademik öneriler sunmuştu ama kimsenin yardımcı olmayacağını anlayınca vazgeçmişti. Yıllarca hakaretler ve can sıkıcı düzeltmelerle peşinden koştuktan sonra, şimdi kendini bir köşeyi dönüp Libby'yi kambur duruşuyla eski püskü bir kitabın üstüne eğilmiş görmek isterken bulmuştu. Onun okuma seansını küçümseyici bir sözle bölmek ya da sırf tepkisini görmek için ayaklarını çalışma masasına dayamak için neler vermezdi. Neredeyse ona, "Rhodes, bir sabah için bu kadar buharlaşmak yeter. Ozon tabakasını ya da ağaçları düşün," dediğini duyabiliyordu.

Ama Libby ortada yoktu. Ya da onu bulabilecekleri bir yerde yoktu. Dolayısıyla, söyleyebileceği bir şey de yoktu. Belki de bir daha asla bir şey söyleyemeyecekti.

Nico tam keşfedebileceği başka bir şey daha olabilir mi diye

OLIVIE BLAKE

düşünmeye başladığında, okulun en zeki prensi olan Gideon yine rüyalarında belirmeye başlamıştı.

“Peki,” dedi Nico, nasıl olduğuna dair birkaç soru yanıtladıktan sonra. (Nasıldı? *Nasıldı?* Soruları yanıtlamak onu yormuştu.) “Beni çok uzun süre merakta bıraktın, Gideon. Sence de öyle değil mi?”

“Sırf benim için çok eğlenceli olduğundan,” dedi Gideon, Nico’nun her zamanki rüya hücresinin parmaklıklarına hafifçe vurarak. Nico parmaklıkların diğer tarafında durduğu yerden Gideon’ın gayet zinde görüldüğünü fark etti. Sanki en fevri arkadaşı adına gizli gizli eğlenmiş olma ihtimali genel olarak tenine canlılık katmıştı.

“O yüzden ve son on dakikadır Cemiyet üyelerinden biri olduğunu düşündüğüm birisi hakkında sayıkladığın için. Bu arada, Tristan kimdi?”

Dünyanın en gereksiz, asık suratlı gerzeği. Nico haftalardır, Tristan’la Nico’nun kendisini en yakındaki buzul yarığına atması gerektiğine dair açık imasıyla sonlanmayacak (bunu Pis Bakışlarıyla anlatmıştı) şekilde bir sohbete başlamanın yollarını arıyordu. Libby’nin kayboluşundan sonra en doğal müttefiki olarak gözüken Tristan’la anlaşmaya çalışması o kadar mantıksız mıydı? Ama elbette aptallık etmişti çünkü Tristan’dan beklenen tek makul yanıt, yardımsever(!) bir şekilde onunla geçinmeye çalışan kişiye tekrar tekrar ve bir açıklama yapmadan nankörlük etmesiydi. Gerçi konu kesinlikle bu değildi.

“Bunları bilmiyor olman gerekirdi,” diye iç çekti Nico. Bir kez daha, Gideon’ın onun ağzından çıkan her şeyi normal bir insandan on misli daha büyük bir dikkatle dinlediğini fark etti.

“Tristan isimli birisini tanıyor olmanı mı, yoksa hepinizin adaylığının kabul edilmiş olmasını mı?” diye sordu Gideon, kayıtsız bir tavırla. (Haylaz çocuk.)

“Hiçbiri değil,” diye homurdandı Nico. Hücrenin üst köşesindeki güvenlik kamerasına kaçamak bir bakış fırlattı. Rüya

ATLAS PARADOKSU

formunda bile güvenlik sistemi, muhtemelen birileri tarafından izlenen Cemiyet'in daha büyük telepatik kalkanlarına hizmet ediyordu. (Parisa olabilir miydi? Nico görüntüleri onun izlediğini sanmıyordu. Ama Parisa'nın onun bildiğinden daha çok vakti olabilirdi. Ya da röntgencilğe meyilli olabilirdi ve bu kesinlikle olasılık dâhilindeydi.)

“Kabul töreninizde ne yapmanız gerektiği?” diye sordu Gideon. “Bir törende insan mı kurban ettiniz?”

Bu sefer değil. “Sadece bir oyun simülasyonu vardı.”

“Bir oyun mu?” Gideon’ın tek kaşı bariz bir şüpheyle kalktı ve böyle bir muameleyi hak etmeyen (o gün) Nico derin derin iç çekti.

“Gerçekten de benden şüpheleniyor musun, Kum Adam?”

“Senden mi? Hayır, Nicky, asla.” Tahmin etmiştim diye düşündü Nico. Ne de olsa Parisa, onu “hile yapması mümkün değil” diye tanımlayarak iğrenç insani zayıflığını teyit etmişti. “Ama Cemiyet’inle ilgili hâlâ birtakım çekincelerim var,” dedi Gideon. “Bu süreçle ilgili herhangi bir şey,000000000000 seni üyeliğin sadece bir oyuna bağlı olabileceğine inandırdı mı?”

“Oyundan önce başka şeyler vardı,” dedi Nico.

“Anladım,” dedi Gideon yine sakin bir sesle. “Cinayet oyununu diyorsun sanırım. *Altı kişinin tek kişi olması için...*” dedi abartılı bir tavırla. “Bir kişinin...” Gerilimi arttırmak için duraksadı. “*Ölmesi mi gerekiyordu?*”

“Arrête,” dedi Nico.

“Nunca,” diye yanıt verdi Gideon.

“Hayır, öyle değildi,” diye iç çekti Nico. “Bir *cinayet oyunu* değildi...”

“Hobilerini eleştirmek için gelmedim,” dedi Gideon gayet bilmiş bir tavırla.

“Bak, önemli olan...” Nico birden sustu. “Pardon, önemli olan neydi?”

* (Fr.) "Dur"

“* (Isp.) “Asla”

OLIVIE BLAKE

“Senin söylemek istediğin önemli nokta mı? Hiçbir fikrim yok,” dedi Gideon. “Önemli olan, dün kabul töreninde her ne yaptıysan, bunun Cemiyet için farklı bir anlamı olması gerektiği.”

“Hiç sanmam,” dedi Nico omzunu silkerek. “Bana bir test gibi geldi.”

“Neyin testi?”

“Ben...” Nico tekrar güvenlik kamerasına baktı ve bunu umursamaktan vazgeçti. “Bak, *gerçekten* de öğrenmek istiyorsan,” diye mırıldandı, “bir simülasyondur. Bize karşı aday sınıfımızdan bir diğer kişinin projeksiyonu vardı.”

Gideon imalı bir ifadeyle kaşını oynattı. “Sana karşı Tristan mı vardı?”

“Ne? Hayır.” Aslında, final raundunda Tristan’ın projeksiyonu ile karşı karşıya kalan kişi Parisa olmuştu. Parisa’nın kabul töreni simülasyonuna girdiği anda ayaklarını altına kıvrıp boyalı odada yerde meditasyon yapmaya başladığı düşünülecek olursa, gün gayet olaysız bir şekilde sona ermişti. Parisa’nın Tristan versiyonu... bir şey yapmıştı. Nico’nun tam olarak anlamadığı ve Tristan’ı da bir o kadar ya da daha fazla şaşırtan bir şeydi bu. Ama projeksiyonu oluşturan Parisa, meditasyondan başka bir şey yapmamıştı ve simülasyon birkaç dakika sonra Parisa’nın büyü yaptığına dair herhangi bir olay olmadan bitmişti.

“Ben bir arkadaşına karşıydım,” dedi Nico. Reina’nın ismini söylemesine ramak kalmıştı. “Aslında, talim arkadaşım.”

“Talim mi yaptınız?”

“Evet.” Olanları düşününce, gayet normal bir şeydi. “Her şey yolunda gitti.”

“Öyle mi?” diye sordu Gideon yine bariz bir şüpheyile.

“Neden inatla beni suçluyorsun? *Yolunda* gitti,” dedi Nico ısrarla. “Sonra, bize bağımsız araştırmalarımız için bir sunum hazırlamamızı söylediler.”

“Sonra da sizi alnınızdan öptüler ve yataklarınıza yatırdılar,” dedi Gideon.

ATLAS PARADOKSU

“Evet, genel olarak böyle oldu,” diye onayladı Nico.

“Peki,” dedi Gideon. “Eminim ki her şey düşündüğün gibi eğlenceliydi ve sizi bir cinayet akademisi kültüne kabul etmek için süregelen bir deney değildi.”

“Doğru, teşekkürler, aynı fikirdeyim,” dedi Nico. “Hem Reina törenden sonra gayet iyiydi, o yüzden...” Ah, lanet olsun.

“Reina,” dedi Gideon, *yine ağzından bir şey kaçırdığı* ve artık mümkün olduğunca dürüst görünmenin vakti geldiğini düşünen Nico’ya bakıp. “Not ettim.”

Nico çaresizlik içinde iç çekti. Gideon artık Cemiyet hakkında epey bilgi sahibi olduğuna göre, Nico sürekli olarak ondan sır saklaması gerektiğini unutuyordu. Bir anda, üçüncü sınavtayken final döneminde sona kalan Nutella’yı yediğini itiraf edebilirdi. (Ha, asla. Önce ölmeyi yeğlerdi.) Ama seçenekleri ya Gideon’a her şeyi anlatıp Libby’yi bulması için yardım etmesine izin vermektir ya da...

“Dediklerimi unut,” dedi Nico. Gideon her şeyi çoktan unutmuş gibi omzunu hafifçe silkip devam etmesini işaret etti. “Sana sırım, cinayet işleyen bir akademisyen olarak tam zamanlı işim hayaller görmeme neden oluyor.”

“Ah, kesinlikle.” Gideon bir süre bir şey demeden ona baktı. “Sana bunu hiç sormadığımı fark ettim. Yapman gerekseydi, sen kimi öldürmeyi seçerdin?”

“Demek cinayeti işlemek için benim seçilmediğim varsayımında bulunuyorsun?” dedi Nico alaycı bir sesle.

“Bir varsayım olduğunu varsay,” dedi Gideon. “Ama ben buna kesin bir gerçek diyeceğim.”

“Birisini öldürebilirdim,” dedi Nico ısrarla. Bunu daha önce yapmıştı. Hatta o evde yapmıştı.

“*Tanıdığın* birisini mi?” Gideon dikkatle ona baktı.

Büyük bir ihtimalle, tüm bunlar çok aşağılayıcıydı. Tam olarak neden olduğunu bilmiyordu ama büyük ihtimalle öyleydi. “Yani, *ben...*”

“Ama yapmadın,” dedi Gideon.

“Ben...” Cidden. “Bak, önemli mi bilmiyorum ama öldürmemiz gereken kişiyi öldürmekle ilgili bir sorunum yoktu,” dedi, Callum’u başından beri sevmemiş olan Nico. “Ama onun bu işin sonunda sağ kalacağını bilseydim... Lanet olsun,” dedi pişmanlıkla oflayarak. Bir kez daha hayati önem taşıyan gizli bir bilgiyi ağzından kaçırmıştı.

“İlginç,” dedi Gideon. Yüzündeki bilmiş ifade, yerini tiksintiyle karışık memnuniyeti yansıtan bir gülümsemeye bırakmamak için mücadele ediyormuş gibiydi. “Hâlâ hayatta mı? Devam et.”

“Tamam, diyelim ki hayatta *değil*,” dedi Nico iyimser bir tavırla. Gideon buna *tamam* dermiş gibi omzunu silkerek karşılık verdi. “Onun... hayatta olmamaya devam etmesi beni rahatsız etmezdi.”

“Kulağa onun ölmesini seçmekle aynı şeymiş gibi geliyor,” dedi Gideon.

“Şey...” Aslında, Nico tüm bunların kimin Cemiyet’in üyesi olmayı *hak ettiğiyle* ilgili bir mesele olduğundan emindi –zaten ilk başlarda öyle gibiydi– ve bir süreliğine, pek de faydalı bir becerisi yokmuş gibi görünen bir kişi olduğunu düşünmüştü ama bu kişi Callum değildi. “Boş ver,” dedi Nico konuyu değiştirip, Tristan Caine’in inanılmaz gıcıklığını (ve süregelen gizemli hallerini) o an için aklından çıkarmaya çalışarak. Tristan sadece hayatta değildi, aynı zamanda Nico’nun beklediğinden daha faydalıydı (ya da daha az, söz konusu kişinin Libby’nin ölü bedenindeki gerçeği görmesinin faydalı olup olmadığına bağlı olarak) ve bu yüzden önemli bile değildi.

“Mesele şu,” dedi Nico. “Artık dilediğim konuyu araştırabiliyorum.”

“Nedir o?” diye sordu Gideon.

“Seni, *idiota*.”*

* (İsp.) “Ahmak”

ATLAS PARADOKSU

Gideon kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Beni sınıfının geri kalanına mı tanıtacaksın?”

“Şey, tam olarak değil. Her şeyi anlatmayacağım.”

Nico’nun evrimsel biyoloji alanına odaklanmasını öneren Reina’ydı. Bunu ilk olarak bir hayat kıvılcımı yarattıkları ufak deneyi yaptıktan bir hafta kadar sonra söylemişti. Nico bunu hatırlayınca, ona tam olarak ne demek istediğini sorması gerektiğini düşündü. Yaptıkları deneyden sonra gelmesi gereken *doğal* bir adım değildi –Reina karanlık madde gibi gerçekten *kullanabileceği* bir şeyi daha ilginç bulmaz mıydı?– ama Reina zaten doğuştan entelektüel bir kızdı. Nico kabul töreninden beri onunla bu konuyu konuşmak istiyordu ama Reina son zamanlarda sanki bulunması gereken başka bir yer varmış gibi mesafeli ve dalgındı.

“Neyse,” dedi Nico hafifçe öksürüp. En başından beri konuşmak istedikleri konuya geri döndü. “Onu bulmana az kaldığını söylemiştin. Rhodes’u yani.”

Kısa bir sessizlik oldu. Belli ki Gideon, Cemiyet’le ilgili daha fazla soru sorup sormaması gerektiğini düşünüyordu. Gideon nihayet pes edene dek Nico nefesini tutup bekledi.

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Gideon başını sallayarak. “Dışarıdan nasıl görüldüğünü bilmiyorum.”

“Anladım.” Rüya diyarlarında genellikle şekil olmazdı. Gideon bunu daha önce de açıklamaya çalışmıştı –rüyaların kolektif bir bilincin işlevi olduğunu– ama Nico birden çok acıktığını hissettiği için açıklamanın tamamını asla sonuna kadar dinleyememişti. Tam o sırada, canının garip bir şekilde çarşamba günleri Gideon ve Max’le her zaman uğradıkları fırından aldıkları Portekiz yumurtalı turtaları çektiğini fark etti (bir yerde, bir manastırda yumurta sarılarının arttığını okumuştı. Sonuç olarak çarşamba günleri ona hep garip bir şekilde kutsal bir gün gibi gelmişti) ama bu noktada önemli olan... Hımm. “Bir dakika, az önce ne dedin?”

OLIVIE BLAKE

“Libby’nin bilinci olduğunu anlayabiliyorum,” dedi Gideon açıklamaya çalışarak. “Ama nerede olduğunu anlayamıyorum.” Sonra, “Tabii, bir yerde olması söz konusuysa.”

“Anladım. En azından, bu da... bir şey.” Evet, önemli bir bilgiydi çünkü Parisa, Libby Rhodes’dan eser olmadığından çok emindi. “Peki, bundan sonrası için plan nedir?” diye sordu, aksiyon yaşama ihtimaliyle heyecanlanınca. “Onun rüyalarını kaçırmak gibi bir şey mi yapmayı düşünüyorsun?”

Gideon başını hafifçe yana eğdi. Büyük bir ihtimalle, Nico’ya açıklamanın tamamını yapmaya değip değmeyeceğini düşünüyordu.

“O kadar basit değil,” dedi en sonunda. “Öyle bir anda oraya gidip hiçbir uyarıda bulunmadan onu aradığınızı söyleyemem. Onu korkutabilirim.”

“Ama bunun, onu güvende hissettirmesi gerekmez mi?” dedi Nico. “Yani, birinin onu aradığını bilmesi daha iyi değil mi?”

Gideon hayır anlamına başını salladı. “Bir rüyada bilinçli durumda olmaz,” dedi Nico. Aslında, Nico’nun bunu daha önce öğrenmiş olması gerekirdi ama omzunu silkti. “Senin gibi bilinçaltında olmaya dair bir deneyimi yok. Hatta bu durumun farkında olup olmadığını bile...” Gideon tereddütle sustu.

“Alıkoyulduğunu mu?” dedi Nico doğru terimi bulmaya çalışarak. “Kaçırılma çok çocukça bir ifade.”

“Olabilir.” Gideon omzunu silkti. “Evet, bu yüzden bu konu hassas bir şekilde ele alınmalı.”

Peki. Bu, Nico’nun uzmanlık alanına girmiyordu. “Nasıl hassas?”

“Onun... anlarsın ya?” Yine omzunu silkti. “Beynini bulandırmasam iyi olur.”

“Ha, doğru.” Böyle olması büyük bir olasılıktı. Libby Rhodes bir medecialı olarak güçlüydü ama gereksiz kaygı alanında umutsuz vakaydı. (Gerçi bu endişelerinde haksız da sayılmazdı.)

“O halde, Libby olduğunu nereden anladın?” diye sordu Nico.

ATLAS PARADOKSU

“ Uzmanlık alanımın incelikleri sayesinde.” Gideon genellikle, *Büyüm tam olarak insan büyüğü değil, o yüzden açıklanması mümkün değil. Lütfen, soru sorup durma*, anlamında kısaca böyle derdi. “Ona ulaşmam biraz daha zaman alabilir.”

“Neden? Zor mu?”

“Pek sayılmaz.” Susup biraz düşündü. “Sadece... onun beni kabul etmesi gerek.”

“Seni kabul etmesi mi gerek?”

“Evet, bir olasılık olarak beni kabul etmesi gerek. Rüyasında.”

“Ama bu...” Nico’nun yüzü bir anda allak bullak oldu. “İmkânsız.”

“Elbette, imkânsız değil, Nicolás,” dedi Gideon. “Çok yetenekli olduğumu unutuyorsun.”

“Bunu hiçbir zaman unutmuyorum, *mon ami*,” dedi Nico samimiyetle. “Rhodes asla hiçbir şeye inanmayan nevrotik bir tren enkazı olduğu için imkânsız olduğunu söylemek istemiştım.”

“Ha. Evet, bu iyi bir nokta.” Gideon bir an için endişeli göründü. “Sanırım, düşündüğümde daha da uzun vakit alabilir. Ne sıklıkta rüya gördüğüne bağlı.”

“Eh, en azından bu iş seni biraz meşgul eder,” dedi Nico. Karnının sol tarafına çöken kötü histen kurtulmaya çalıştı. “Ben yanında değilken amaçsızca ve garip bir halde beklediğini düşünmek hoşuma gitmiyor.”

Bunu söyledikten sonra gafil avlanmış gibi aniden sustu. İstemedi *algılanmak* daha doğru bir ifadeydi. Gerçeklere fazla yakın bir şey söylemişti çünkü Nico, Gideon olmadan amaçsız ve garip hissediyordu ve özellikle de Libby gittiğinden beri keyifsizdi. Nico artık soyutlandığını hissediyordu ve yalnızlıktan özenle kaçan biri olarak, hayatının en yalnız dönemini yaşıyordu. Libby’nin yokluğu, Nico’nun gerçekliğinin dokusunda bir delik açmış, öngörülmeven ufak savunmasızlıkların ortaya se-rilmesine neden olmuştu.

* (Fr.) “Dostum”

OLIVIE BLAKE

Nico da Gideon da yüksek sesle söylenmeyen bu durumu aynı anda kabul etmiş gibiydi çünkü Gideon'ın yüz ifadesi yumuşadı –bu da sinir bozucu bir durumdu çünkü Gideon'ın yumuşak hali genellikle sinir bozucu olurdu.

Zaten Nico bu yüzden evrenin dengesini yeniden kurma isteğiyle, “Annenle konuştun mu?” diye sordu.

Bunu espri niyetine söylemişti ama yine de önemli bir konuydu. Ne de olsa, Gideon Nico'nun nereye gittiğini öğrenmek için karanlık işlerle uğraşan bir denizkızı olan annesi Eilif'e ulaşmıştı (düşününce, “anne” unvanını hak etmemiş gibiydi). Dolayısıyla, Gideon ona büyük bir bedele mal olmadığında ısrar ettiği halde, bu bilginin bedavaya gelmemiş olması hâlâ olasılık taşıyordu. Eilif'in, Gideon'ın rüya diyarlarına olan erişimini ele geçirmek için cinayet işleyebilecek suçlularla ilişkisi göz önüne alındığında, ondan gelecek bir iyilik, kötü ve kaçınılmaz bir ısırtık olmadan ağzına bakılamayacak türden bir hediye atıyordu. *

“Senin kalkanlarına geri döndüm,” dedi Gideon ciddiyetle. Bunu fazla ciddi bir ifadeyle söylemişti. “Bana ulaşamaz.”

Nico onun, bunu üstüne basa basa söylediğini fark etmişti. Yani, çok şapşal birinin (Gideon) hâlâ bir o kadar şapşalca bir şey yapma (annesine ulaşmak) ihtimali hâlâ geçerliydi. “Bu, bir yanıt değil, Gideon.”

“Yeteri kadar yakın,” diye yanıt verdi Gideon, beklenmedik, mesafeli bir ses tonuyla. İşte, bu şaşırtıcıydı. Nico gittiğinden beri ilk kez Gideon'a tam olarak gerçekleri söylememesinin aralarında bir tür alışveriş başlattığını düşündü. Evet, zaman zaman kolektif mutlulukların peşinden koşmak için birbirlerine eksik (ya da gerçek olmayan) bilgiler vermişlerdi ama bu hatasını hak ettiğini hissediyordu. Olumsuz çağrışım. Nico, ona Cemiyet'ten söz etmemişti ve Libby kaybolduktan sonra, ona anlatmadığı (şu da bunlara dâhildi ama bununla kısıtlı değildi:

* *Never look a gift horse in the mouth* “Hediye atın dişine bakılmaz” anlamındaki bir deyimde atıfta bulunuyor. (e.n.)

ATLAS PARADOKSU

ölmesinin, atılmasının ve/veya ortadan kaybolmasının mümkün olduğu) önemli bilgilerin çok büyük sırlar olduğunu anlamıştı. Nico bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünmüştü –önemli bir gereklilikti ve kendi çapında önemsiz bir şeydi– ama belki de fazla iyimser davranmıştı. Belki de artık Gideon, ondan birçok şey gizlediğini anladığı için aralarında büyük bir mesafe açılmıştı.

“*Je suis désolé,*” dedi Nico. Birden içinden omzuyla Gideon’a hafifçe sürtünmeye ya da diziyle dürtmeye dair şiddetli bir istek geçti. Çok büyük kayıplar yaşayan ve sıradan şeyleri özleyen insanlarla ilgili ne derlerdi? Ana dillerini o ufak şeyler, önemsiz ama güven telkin eden sözler oluşturuyordu. Kısa bir süre önce bombalardan kurtulan, küçük ülkelerinin kültürü.

“Üzülmene gerek yok,” dedi Gideon. “Bunun neden yaptığını biliyorum. Cemiyet’le ilgili gerçekleri neden kendine sakladığını. Bunlar sana ait sırlar değildi.”

Nico yüzünü buruşturdu. Ona ait olmayan ve paylaşamaya-çağı çok fazla sır vardı ama bunları yine de paylaşmıştı. “Nedenini biliyor olman, beni affetmenle aynı şey değil.”

“Seni affetmeme gerek olduğunu kim söylüyor?”

Nico elinden geldiğince tek bir bakışa bir sürü hakaret sığdırdı ve Gideon iç çekerek başını salladı.

“Mesele seni affetmem değil,” dedi Gideon nazikçe. “Daha çok... çözüme ulaşmayla ilgili.”

“Neyi çözüme ulaştırabilirim?”

“Sen değil, ben. Annemle ilgili olarak söylenecek çok şey yok,” dedi Gideon. “Annem sana söz ettiğim işi yapmam için ısrar ediyor ve sana ne yapacağımı söylemiştim. İş kabul edeceğimi söylemiştim.”

“Ama bunu ciddi söylemedin, değil mi?” dedi Nico. Gideon hemen yanıt vermeyince, Nico kaşlarını çatı. “Gerçekten de yapmayacaksın, değil mi?”

Gideon tereddüt etti. “Şey...”

* (Fr.) “Özür dilerim”

OLIVIE BLAKE

“Gideon,” dedi Nico, üç hecelik bu isme büyük bir hayal kırıklığı sığdırarak.

“Daha önce yapmamı istediği işlerden oldukça farklı,” dedi Gideon. “Bir şey çalmayacağım. Ya da bir şeyi ait olmadığı bir yere koymayacağım. Bu tür bir istekte bulunmadı.”

“Ama... bunun hakkında ne kadar şey biliyorsun? İş hakkında yani. Annenin sana her şeyi anlatmadığını biliyoruz,” dedi Nico hemen.

“Biliyorum. Açıkçası, henüz bu işi kabul edip etmeyeceğime karar vermedim.” Gideon gerçekten de çok kararsız görünüyordu. “Ama... *kötü* bir şey olabilirmiş gibi durmuyor, değil mi? Kendi bilincine hapsolmuş birini kurtarmak yani. Bunun o kişinin kendi iradesiyle olabildiğine inanmakta zorlanıyorum.”

“Bunlar sadece Eilif’in anlattıkları,” dedi Nico. “Tüm gerçek olmayabilir.”

“Evet, evet. Biliyorum. Elbette. Sadece...” Gideon sustu. “ilginç olabilir.”

Eyvah. “Gideon.”

“Tabii ki önce Libby’yi bulduktan sonra...”

“Gideon, ben...”

“Sana onu bulacağıma söz verdim ve bulacağım. Önceliğim onu bulmak ama sen Cemiyet’ine kapanacağına göre...”

“Lanet olsun,” diye bağırды Nico. Bunun esas olarak kendi suçu olabileceğine (gerçekten öyleydi) öfkeden köpürdü. “İkimiz de ben yanında olsam da olmasam da can sıkıntısı konusunda sorun yaşadığını biliyoruz.” Elbette, bu doğru değildi çünkü Nico’dan sıkılmak *mümkün* değildi. Bunu kendisi bile biliyordu ve Gideon’ın yüzündeki ifade de bunu doğruluyordu. “Ha, anlıyorum,” dedi Nico, midesini bulandıran bir suçluluk hissiyle dudaklarını büzerek. “Demek, gittiğim ve bir kez olsun bir şeyi kendime sakladığım için beni cezalandırıyorsun.”

“*Sen beni cezalandırmıyor musun?*” dedi Gideon. “Bana bir Fabergé yumurtasıymışım gibi davranıyorsun, Nicky. Sen üstüme titremek için yanımda değilsin diye kırılmam.”

ATLAS PARADOKSU

Tehlikeli bir şekilde Nico'nun mantıklı bir anlaşmazlık, Max'inse karı-koca tartışması diyebileceği bir şeye yaklaşıyorlardı. "Buraya," dedi Nico hışıyla, "seni *güvende* tutmak için geldim."

Gideon istifini bozmadan ona baktı. "Öyle mi?"

Başka bir amaçla gelmiş olduğu iması da Nico'yu bir an için küplere bindirdi. "*Evet...*"

"Peki," dedi Gideon, her şey kontrolden çıkmadan önce insanı deli eden bir tavırla alttan alarak. "Peki. Bunun doğru olduğu varsayımında bulunursak..."

Nico hayretle ona baktı. "Doğru olduğu varsayımı mı?"

"... sen burada olmayacaksan güvende olmamın ne anlamı var?" dedi Gideon sinirlenerek.

Birbirlerine baktılar.

Bir süre sonra, Nico, Gideon'ın büyük bir pişmanlıkla yutkunduğunu gördü.

Gerçi pişman olacak bir şey yoktu. Nico silkindi, içinden daha iyi davranmayı, daha az kendisini gibi olmayı ve daha çok Gideon gibi olmayı geçirdi. "Eğer bu bir dikkat çekme taktiğiysen" dedi, "benim hamlemi çaldığın için sana kızmayacağım."

Aralarındaki gerginlik bir anda silindi ve Gideon çok yorulmuş gibi omuzlarını sarkıttı. Belki gerçekten de yorulmuştu. (Gideon söz konusu olduğunda, kim bilebilirdi ki?)

"Bana zarar verilmesine, öldürmelerine ya da sakat bırakmalarına izin vermeyeceğime söz veriyorum," dedi Gideon iç çekerek.

"Psikolojik zarar da olmasın," diye onu uyardı Nico. "Sonra, perdelerden travma lekelerini çıkarana dek canımız çıkıyor."

"*Te odio.*" Senden nefret ediyorum (sevgiyle).

"*Con razón.*" Çok haklısın. "*Moi aussi.*"

Tekrar birbirlerine baktılar ama bu sefer o kadar öfkeli değillerdi. Yine de bakışlarında farklı bir şey var, diye düşündü

* (Fr.) "Ben de"

OLIVIE BLAKE

Nico. Karşılarına bir fırsat çıkmış ama kaçırmışlar gibi hüzünlü bir bakıştı.

Daha önce de böyle oldu, dedi Nico içinden. Yine olacaktı. “Libby’ye ulaştığımda sana haber veririm,” dedi Gideon.

“Ondan önce de gelebilirsin,” dedi Nico. Bir kayıp yaşamış gibi göğsünün sıkıştığını hissetti.

Gideon anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. “Sen biraz dinlen, Nicky,” dedi ve parmaklarını şaklattı. Nico, içine ani bir nefes çekerek yatağında uyandı.

Hemen karanlıkta telefonuna döndü. Işık fazla parlaktı, göz kamaştırıcıydı. O kadar hızlı yazdı ki iki kere bazı sözcükleri yanlış yazdı. *İyi miyiz?*

Saniyeler içinde yanıt geldi. *Her zaman, Nicolás, her zaman.*

Nico elini indirip gözlerini kapattı.

Nabzının yavaşlaması birkaç saniye sürdü. Son zamanlarda böyle oluyordu, varoluşunun hayati önem taşıyan bir parçası aşırı işliyordu. Sakinleşmesi ya da uyanması daha uzun sürüyordu. Kabul töreni simülasyonu bile onu fiziksel açıdan her zamankinden daha çok yormuştu ve bu büyüğü için çok kötü, zihni içinse daha da kötü bir haberdi. Yumruğunu sıktı, parmak eklemlerinin çıtırdadığını duydu ve hissetmemeyi dilediği bir baskı hissetti.

Acaba diğerleri bunu görebiliyorlar mı, ya da bunun gibi bir şey hissediyorlar mı diye merak etti. Bu... zayıflık hali. Nico’nun hissetmeye alışık olmadığı, hissedilecek bir şey olarak bile tanımlamadığı bir şeydi. Bir ara Tristan’ın bunu fark ettiğini ya da benzer bir şey yaşadığını düşünmüştü. Libby kaybolduğundan, alıkoyulduğundan beri, ikisi için de psikolojik açıdan yıpratıcı bir durum olduğunu düşünmüştü. Bunlar biraz farklı şeylerdi ama yine de bir şeydi.

Ama Tristan, doğal olarak en iyi şartlarda bile gıcık bir tip olduğu için bunun bir önemi yoktu. Nico yan tarafa döndü, boş duvara baktı ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi.

ATLAS PARADOKSU

Kapının sert bir şekilde ve kararlılıkla çalındığını duyduğunda, neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Dinlenmenin eşiğine doğru gidebilmek için duymamış gibi yapmayı düşündü ama sonra inleyerek kalktı. Ayak bilekleri çıtırdadı, omurgasının alt disklerine yakın bir yerde tuhaf bir kasılma hissetti.

Reina'ya herkesin düşündüğünün aksine sabahın altısının talim yapmak için iyi bir zaman *olmadığını* söylemek ve güneşle yarış halinde olmadıkları bir zaman gelebilir mi diye sormaya hazırlanarak kapıyı açtı.

Ama karşısındaki kişinin Reina olmadığını görünce çok şaşırdı.

“Ölmeme yardım etmeni istiyorum,” dedi Tristan Caine.

Nico o anda o gün için yeteri kadar uyuduğuna karar verdi.

REINA

Reina arşivlerden bir metin istemek için okuma odasına geldiğinde, Parisa orada yalnızdı. Orada ne yaptığı belli değildi çünkü elinde kitap yoktu. Odanın ortasında durmuş, arşivlerden istenen kitapların ve metinlerin yollandığı hava basınçlı tüplere bakıyordu.

“Bunu alışkanlık haline mi getirdin?” dedi Reina.

Parisa boşluğa bakmak gibi çok önemli bir işinin bölünmesinden rahatsız olmuştu. Reina’yı dikkatle süzdükten sonra nihayet yanıt verdi. “Neyi alışkanlık getirdim?”

“Bunu.” Reina onu işaret etti. Boş tüpleri işaret etti. “Bir şey yapmamayı. Aklını mı yitirmeye başladın?”

“Evet,” dedi Parisa gözlerini devirerek. “Aklımı yitirmeye başladım, teşekkürler. Ya sen?”

“İlerleme kaydediyorum.”

Parisa yanıt olarak alaycı bir ifadeyle güldü ve aralarında birbirlerine karşı neredeyse nazik davranmış olduklarını fark ettikleri tiksindirici bir an yaşandı.

“Törende aldığın yaraları yalamıyorsundur herhalde,” dedi hemen Reina. Birilerinin dostane bir konuşma yaptıklarını düşünmesini istemiyordu.

“Yaralarımı mı?” dedi Parisa her zamanki gergin ses tonuyla. “Nico’dan kaçınan sensin.”

“Ondan kaçınmıyorum.”

“Öyle mi?” Parisa kaşını kaldırdı. “Bir anda... çok mu meşgul oldun?”

“Sen meşgul değil misin?” Reina onun en azından son yirmi

ATLAS PARADOKSU

dört saattir ortalıkta görünmediğini biliyordu. “Bağımsız araştırma konunu belirliyorsundur herhalde ama ben daha ...” Reina onun ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi kayıtsız bir sesle cümlesini tamamladı. “boş vakitlerini değerlendirecek bir şeyle meşgul olduğunu tahmin ediyorum.”

“Ha-ha,” dedi Parisa, daha da gerilmiş gibi koyu renkli saçlarını omzundan geriye atarken. “Bunun beni incitmek için etkili bir yöntem olmadığını farkındasın, değil mi? Benim için çok daha önemli olan insanlar, bana çok daha kötü şeyler söylemişlerdir,” dedi dik dik ona bakarak.

“Seni incitmeye çalışmıyorum,” dedi Reina omzunu silke- rek. “Sadece gördüğümü söylüyorum.”

“Ben de.” Parisa kollarını göğsünde kavuşturdu ve sabırsızlıkla iç çekerek ona döndü. “O tam olarak düşmanlığına değmez biliyorsun.”

“Kim?”

“Kim olabilir? Varona.” Omzunu silkti. “Buradakilerin nasıl insanlar olduklarını düşünürsen, daha kötüsünü bulabilirsin.”

“Ona karşı düşmanlık hissetmiyorum,” dedi Reina. “Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Hımm.” Parisa dudaklarını büzdü. “Keşke bu doğru olsaydı.”

Parisa odadan çıkacakmış gibi arkasına döndü ama Reina onun her zaman son sözü söylemesinden usanmıştı. “Neden hiçbir şey yapmadın?” diye sordu. Parisa dönerken aniden durdu. “Kabul töreni esnasında.. Tristan’la eşleştiğinde.”

Törende Parisa Tristan’ın projeksiyonuyla karşılaşmıştı ve onu rahatlıkla yenebilmesi gerekirdi. Reina, Parisa’nın merhametli bir tip olduğunu düşünmüyordu ama nedense kendisini savunmak için kılını bile kıpırdatmamıştı. Parisa’nın farklı bir karakter sergilemesi Reina’yı törenden beri huzursuz ediyordu ama o sırada bunu içinden Homeros’un dizelerini okuyarak gizliyordu.

“Eşleşmek mi dedin?” Parisa bunu komik bulmuş gibiydi. “Benimle bunu mu yaptığını sanıyordun? Eşleşmek mi?”

“Hayır, ben...” Lanet olasıca İngilizce. “*Karşılaşma* diye-
lim. Onunla dövüşmen gerektiği zaman.”

Parisa’nın kusursuz dudaklarındaki alaycı ifade belirginleş-
ti. “Demek benimle *dövüştüğünü* sanıyordun? Ne kadar depre-
sif bir düşünce.”

Reina ağzını açtığına pişman oldu. “Boş ver. Ben sadece...”

“Yok, yok, söyle,” dedi Parisa hafifçe gülerek. “Benim için
endişelendin mi, Reina? Ne hoş. İnsanlar için endişelenen bir
tip olduğunu düşünmemiştim.”

“Hayır, ben...” Lanet olsun, söyleyecekti. “Onu kolaylıkla
yenmen gerekirdi,” dedi Reina. Parisa bu sözlerine şaşırılmış gi-
biydi çünkü gözlerini kırıştırarak ona bakıyordu. “Hepimiz bir
nedeni olduğu için öyle eşleştirilmedik mi? Yok etmemiz gere-
ken ama etmediğimiz birisiyle.”

“Olanları böyle mi görüyorsun?” Nedense Parisa’nın sesi
düşünceli çıkmıştı. Hatta samimi. Ya da en azından alaycı de-
ğildi. Sinir bozucu bir şekilde, güzelliği ya da yüzünü öyle gös-
teren şey her neyse daha ön plana çıkmıştı. “İlginç.”

“Şey...” Reina sustu. “Başka ne olabilirdi? Nico’nun beni
yenmesi gerekirdi, benim...”

“Benimle yatman mı gerekirdi?” diye bir tahminde bulundu
Parisa.

“Seni daha sert bir şekilde bıçaklamam gerekirdi,” diye mırıl-
dandı Reina. Parisa bunu daha da komik bulmuş gibiydi. “Tris-
tan’ın Rhodes’u öldürebilmiş olması gerekirdi, Callum’un da...”
Callum hiçbirinin bir anlam veremediği bir anormallikti. “Cal-
lum’un ne yapmış olması gerektiğini bilmiyorum ama *sen...*”

“İlginç,” dedi Parisa yine. Dikkatini Reina’nın arkasındaki
bir noktaya, sonra da yine arşivlere verdi. Bu durumu —Rei-
na’nın bakış açısını— gerçekten de *ilginç* bulmuş olması, Rei-
na’yı bir an için şaşırttı.

“Neden?” dedi Reina kaşlarını çatarak. “Sence bizi neden
öyle eşleştirdiler?”

ATLAS PARADOKSU

“Ha, o konu hiç umurumda değil,” dedi Parisa kayıtsızca. “Bana gayet tesadüfi geldi.”

Reina hayretler içinde kaldı. “*Tesadüfi* mi?”

Parisa omzunu silkti. “Neden olmasın? Bana karşı diğerlerinden farklı bir şey hissetmiyorsun, değil mi?” Reina bunun bir tuzak olabileceğini düşünüp şaşkınlıkla ona baktı ama neyse ki Parisa ilgisini kaybetmişti. “Ben de Tristan’a karşı farklı bir şey hissetmiyorum.”

Kulağa kesinlikle doğru gelmiyordu ama bunu itiraf etmesi Reina’ya o sıradaki tartışmalarından tamamıyla farklı bir tartışmayı kaybetmek gibi geldi. “Peki, neden törenler o şekilde ayarlandı o zaman?”

“Bu, tam Callum’a göre bir soru,” dedi Parisa, sıkılmış gibi ona bakarak. “Bizi kimin ya da neyin öyle eşleştirdiğini umursamıyorum. Ben sadece bulaşmak istemedim.”

Parisa’nın ifadesinde bir gariplik vardı. “Kim ya da *ne*?” Reina tekrar etti kaşlarını çatarak. “Bu ne anlama geliyor?”

Parisa bir an için hızla yana baktı. Bir şey Reina’nın düşüncelerinin yüzeyine çıktı ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Bir şey bulamadı. Somut bir şey yoktu. Gözlerinin önüne arşivlerin tımdık görüntüsü geldi ama bu sefer içinden öfkeyle çenesini sıkmak geçiyordu – tıpkı Nico’nun projeksiyonunu izlerken olduğu gibi.

Parisa, Reina’nın... arşivlerle ilgili düşüncelerini mi okumaya çalışıyordu? Reina’nın bakışları yine hava basınçlı tüplere kaydı. Tüplerin boş olduğunu ve Parisa’nın dikkatle tüplere baktığını fark etti.

“Hiçbir şey,” dedi Parisa en sonunda arkasına dönerek. “Mübalaga.”

“Hayır değildi,” dedi Reina bıkkınlıkla.

“Tam olarak ne soruyorsun?”

“Atlas ya da Dalton’dan başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

OLIVIE BLAKE

“Tabii ki öyle düşünmüyorum,” dedi Parisa sakın bir ses tonuyla.

“O halde, neden...”

Birisi arkalarında hafifçe öksürdü. Okuma odasının kapılarına döndüğünde, Reina irkilmişti, Parisa’ysa hiç şaşırılmamıştı.

“Bayan Kamali,” dedi Atlas. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Atlas her zamankinden daha spor giyinmişti. Önceki gün giydiği tiril tiril takım elbise yerine pek tarzı olmayan kırışık bir pantolon ve bol bir gömlek giymişti. Resmi olmayan görüntüsünden daha da şaşırtıcı olan şeyse ayaklarındaki terliği andıran mokasen ayakkabılardı ve elindeki fincansa çayını ayakta içtiğini anlatıyordu. O kadar farklı gözüküyordu ki Reina ilk önce onun bir şey gizlediğinden şüphelenmekte haklı olduğunu düşündü. Ama sonra bu düşünceyi derhal aklından sildi.

“Tabii,” dedi Parisa. Sanki onu Reina oraya çağırmış gibi ona ters bir bakış fırlattı. “Haklıydın,” dedi Parisa giderken. Salına salına Reina’nın yanından geçti ve kapıda bekleyen Atlas’ın yanına gitti.

Atlas onun koridora çıkması için kenara çekildi ve peşinden gitmeden önce Reina’ya baktı. “Keyifli araştırmalar, Bayan Mori,” dedi her zamanki kibar tavrıyla. Sanki A) üstünde pijamaları yoktu ve bu yüzden B) endişeli olduğu belli değildi. “Her şey yolunda.”

“Çok rahatladım,” dedi Reina monoton bir sesle.

En azından, Atlas onun şüpheli ses tonunu fark etmiş, Reina’ya gülümsemeye benzer bir ifadeyle bakmıştı.

“Tatildeyim,” dedi. Başını hafifçe salladı ve koridora çıktı.

Reina bir süre arkalarından bakakaldı ve bir an için okuma odasında bitkilerin olmayışına üzüldü. Son derece garip bir konuşmaya sadece kendisinin şahit olması garip bir histi – gerçi boyalı odadaki eğretiliği onu teselli etmezdi. En sonunda, olanları unutmaya karar verip arşivlere talebini iletti.

Büyük bir özenle aklındaki konuların bir listesini çıkarmıştı.

ATLAS PARADOKSU

İlk grup yaradılış mitleriyle, “farklı eski kültürlerle” göre insanlığın doğuşuyla ilgiliydi. En bariz olanlarla başlamıştı –klasikler, Greko-Romen mitolojisi ve elbette Mısır mitolojisi, Eski Ahit, Taoist yaradılış efsaneleri– ve şimdi insanlık beşiğine doğru geri gitmeye başlamış, Sümer mitlerini ve eski destanları okuyordu.

Bu şekilde, kozmolojiyle ilgili bir araştırma yaptığını düşünüyordu. “Başlangıçta sadece karanlık vardı,” vs. tarzı metinler okuyordu ama her şeyi matematiksel açıdan erişilmez hissettiren Nico-Libby unsuru olmadan. Yaşamı kendi natüralist bakış açısından anlamak istiyordu – onun moleküler ve gizemli, boş bir uzay mimari şeması değil de içsel bir alev olduğu anlayışıyla ele almak istiyordu.

Kabul törenlerinden beri, otopsisinde iç organlarının kırk beş yaşındaki bir kadına değil, yirmi bir yaşındaki bir kadına ait olduğu ve uzun yaşamaya dair bir medeia becerisi olduğu anlaşılan Viviana Absalon isimli ölümlü medeialının durumuyla ilgili mantıklı bir sonuca varmamışlardı. Ölümle ilgili araştırmaları için bir temel oluşturan Viviana Absalon, anlamlı bir sonuca varmalarını sağlamamış, sadece deneysel bir argüman noktası sunmuştu –kader müdahale etmemiş olsaydı, sonsuza dek yaşayabilir miydi? Dalton’ın konuyla ilgili girişi–yaşam becerisi olan bir medeialının vaktinden önce ölüşünün aslında kaçınılmaz ya da önceden belirlenmiş bir sonuç olduğu iması–Reina’nın içinde bir şeyi tetiklemişti, parmağını üstüne basmadığı bir fikirdi bu.

Dalton’ın teorisi, Reina’ya evrenin aslında ironik olduğunu ya da felaketlerin hak edildiğini düşündürmüştü. Dünyaya bakmanın ufak ve son derece ölümlü (“sona ermeye mahkûm” bakış açısından) bir yöntemi gibiydi. Aynı zamanda, egoizm de içeriyordu: Bir pardösü giymiş kum tanecikleri ya da milyar tane atom değil, her birinin büyük ve eşi benzeri olmayan bir önemi olduğuna dair yüce bir plan kavramı.

(Reina bunun kesinlikle doğru olamayacağını düşünüyordu. Bir tanrı varsa –daha doğrusu, Tanrı *varsa*– Reina zihnini bulandırmak için zamanını, kapasitesini ya da ilgisini ayırdığı için O’na daha az saygı duyuyordu.)

Sonuç olarak, uzun yaşam ve ölümle ilgili üniteleri Reina için sadece Nico’yla yeniden yaratmaya çalıştıkları şeyi sunmuştu: yaşamın spontane bir şekilde yaratılabilecek bu yüzden tesadüfi bir şekilde yok edilebilecek bir şey olduğuyla ilgili test edilmemiş ve yarım yamalak oluşturulmuş bir kavram. (Daha önceden, Reina’nın bundan biraz farklı olan hipotezi, Viviana Absalon’un hayatı kadersel büyümlü bir sonuç olduğu için değil, sadece dünyaya geldiği ve bu tür şeyler olduğu için sona eren bir kişi olduğuydu.) Reina’nın yaradılış mitlerini araştırmaya olan ilgisi, hayat tesadüfi *olmadığı* takdirde, başka ne olurularsa olsunlar, insanların mükemmel not tuttuğuna dair büyük bir şüpheden kaynaklanıyordu. Evet, evren insanlıktan önce geliyordu ama *yaşam* ne zaman anlam kazanmıştı? Birisi dünyanın başladığını bildiği için bunun ne anlama geldiğine şahit olmuş olmalıydı ve bu tür bir olay herhangi bir tasarıma dayanıyorsa, Reina’nın bunu bulabilmek için inanılmaz bir anlayışa sahip olması gerekiyordu.

Kitaplar düzenli bir şekilde önüne geldi. *Gılgamış ve Ölüler Diyarı. Enuma Eliş. Adapa miti.* Reina bu eserlerde benzer temalar olduğunu biliyordu: Tanrılar insanlara yaptıkları önemli işler için ölümsüzlük bahşediyordu. (Türlerin var olduklarından beri ölümün ötesindeki bilinmeyen sonsuzlukla ilgili genel hoşnutsuzluğunun bir yansıması.) Tanrı nesilleri de söz konusuydu. Eski ve yeni tanrılar. Reina’nın en çok ilgisini çeken unsur buydu. Antroposen dönemin ortaya çıkışı, jeomühendisliğin doğaüstücülüğü, ilahi müdahale olmadan insanoğlunun silinmez işareti anlamına geliyordu. (Tabii, birisi tesadüf eseri James Wessex’in annesinin bir altın para yağmuruyla döllendiğini söylemeyi unuttuysa.)

ATLAS PARADOKSU

Reina başlıkları ağır ağır gözden geçirdi, kitapların kaygan alt kısımlarının koruyucu katmanını parmak uçlarına yapraklar gibi sürtündü. Kitap öbeğinin tamamını umduğundan daha çabuk inceledi ve arşiv teslimat sisteminden bir kâğıt daha süzülürken, listesindeki her şeyi isteyip istemediğini düşünüyordu.

BAZI TALEPLER REDDEDİLMİŞTİR.

Reina şaşkınlıkla kâğıdı diğer tarafına çevirip hangi başlıkların reddedildiği yazıyor mu diye kontrol etti. Yazmıyordu ve listesi kaybolmuştu. Kütüphane ona neyi vermemiştii? İstediiği her şeyin aynı mitoloji kategorisinde olduğuna yemin edebilirdi. Ayrıca, artık Cemiyet'e kabul edilmişti. Bu noktada, ona neyi vermeyi reddediyor olabilirlerdi?

"Aa, selam," dedi Nico arkasından. Ağzından şaşkınlık dolu bir ses çıkan Reina irkildi. "Affedersin," dedi Nico gülümseyerek. Sanki aralarında hiçbir terslik yoktu. "Yeni ganimetler mi?"

"Ne?" dedi Reina şaşkınlıkla. Nico önündeki kitapları işaret etti. "Ha. Evet, evet."

"Uzun bir kitaba benziyor," dedi Nico *Gilgamış*'ı işaret ederek. "Ama buna boşuna destan demiyorlar, değil mi?"

Nico onu güldürmeye çalışıyormuş gibiydi. Büyük bir ihtimalle, bu şekilde özür diliyordu ki bu gayet mantıklıydı. Nico'nun dünyasında neden birileri keyifle yüzündeki gamzeleri ortaya çıkarabilecek ve dağınık saçlarının uçlarından etrafa gün ışığı yayabilecekken, hatalarını itiraf etme zahmetine girecekti ki?

"Neden buradasın?" diye sordu Reina; çünkü o anda Nico de Varona'nın isteklerinden birine daha boyun eğmenin yarattığı utanca tahammül edemeyecekti. (Elbette, kızgın değildi. Kabul töreniyle ilgili hiçbir şey gerçek değildi. Dolayısıyla, bu konuda herhangi bir şey hissetmesi de boşa zaman harcamak olurdu.)

"Şey. Biraz uzun bir hikâye," dedi Nico. "Schopenhauer hakkında bir şey biliyor musun?"

OLIVIE BLAKE

“Alman filozof mu?” Elbette, Reina felsefe hakkında hiçbir şey bilmiyordu çünkü birçok nedenden dolayı ona boş vakit harcamak gibi geliyordu. Nico bunu hâlâ anlamamış mıydı? Hem Reina onun bağımsız araştırması için evrimsel biyoloji konusuna eğilmesini önermişti ama belli ki Nico bu alanla ilgili bir şey yapmayı düşünmüyordu. “Hayatın sadece acı çekmekten ibaret olduğunu söyleyen filozof değil miydi?”

“Öyle miydi? Harika,” dedi Nico neşeyle. Talep ettiği kitapların isimlerini yazıp arşiv sistemine verdi. “Dört gözle bekliyorum.”

“Bu... şey için mi? Arkadaşın için mi?” dedi Reina.

“Kesinlikle hayır. Onunla ilgisi yok.” Nico yüzünü buruşturdu, sonra bir yerden bir elma çıkarıp bir ısırık aldı. Ses, okuma odasının yüksek tavanlarından sekerek gerilen Reina için daha derinlerde bir yerde yankılandı. “Anlatsaydım bana inanmazdın,” dedi Nico gözlerini devirerek.

“Ha. Anladım.” Harika, diye düşündü Reina. Bu konuşma ikisi için de ne kadar verimli olmuştu. “Şey, ben...” Arkasını işaret edip gitmeye yeltendi ama bunu yapmaya fırsat bulamadan Nico ona döndü. Hep yaptığı gibi, aralarındaki kısıtlı mesafede fazla yüksek bir frekansta titreşti.

Kendisi tutamayıp sormak istediği soru belli ki şuydu: “Hey, hangi kitapları vermeyi reddettiler?” Sonra, elmasından insanı sinir eden bir sesle bir ısırık daha aldı ve lokmasını çiğnerken, “Hâlâ bazı kitapları vermeyi reddedeceklerini düşünmemiştim.”

Reina da düşünmemişti ama aklına takılan şey bu değildi. “Onlar değil, bir şey,” dedi.

“Evet, bir şey. Ya da onlar. Neyse.” Nico parmaklarını oynayarak arşiv tüplerini işaret etti. “İlahi teslimat sistemi ve ufak ulakları.”

“Ha, tamam.” Nico sadece espri yapıyordu. Yine de “o şey” sözcükleri, yarım yamalak hatırlanan bir rüya gibi dilinin ucuna takılmıştı. “Önemli bir şey değil,” dedi. “Sadece araştırma için istediğim birkaç yaradılış miti.”

ATLAS PARADOKSU

“O kadar mı?” dedi Nico. Reina ne diyeceğini bilemeyerek omzunu silkti. “Bunları sana vermedi mi? Tuhaf,” dedi. “Bir tanrı falan olmayı deneyeceğinden korkuyor sanki.”

“Hah,” dedi Reina bir yanıt vermiş olmak için. Arkasına döndü. “Affedersin, benim gitmem...”

“Tamam, kusura bakma.” Nico ona bir selam çaktı. “İyi eğlenceler. Sonra bahçede talim yapar mıyız?” Hımm.

“Belki.” Reina bunu bir şekilde atlamanın bir yolunu bulamazsa gitmek zorunda kalacaktı. “Çok işim var ama...”

“Tamam, tamam. Boş vaktin olursa.” Arşivler tam da Nico’nun nefret ettiği o kalın ciltli kitaplardan birini verip talebini tamamladı ve Reina biraz daha keyifli olsaydı, Nico’nun memnuniyetsizliğine gülebilirdi. “Görüşürüz.”

Kitapları okuma odasında okumayı planlamış olan Reina, biraz karamsar bir ifadeyle kitaplarını topladı ve boyalı odaya doğru gitti (tabii, orada da birisi varsa o gün kitap okumaktan vazgeçecek, odasında şekerleme yiyecekti.) Birisinin devetabanlarını sulaması gerekiyordu. Dışarısı sıcaktı ve kızılıklar güneşe dönmüştü. *Anne! Buradayız! Anne, bakkabak, bizi bereketli gözlerinle kutsa, Anne, bizi kutsa, Anneeeeeee...*

Reina, Atlas’ın kapısı kapalı olan ofisinin önünden geçerken, aradığı yanıtı bir anda bulduğu için durdu.

Parisa o şey demişti. Sanki kabul törenlerinin sonucu bir kişi tarafından değil, bir şey tarafından belirlenmiş gibi.

Nico da arşivlerden şey diye söz etmişti.

Dalton, Viviana Absalon’dan söz ederken büyüden bir tür tanrı olarak bahsetmişti.

Atlas üyelik şartlarından, bilgi sunağının karşısında verilecek olan bir kurban olarak söz etmişti; sezgili olan bilgiden ve şüphe götürmez bir şekilde o evi kaplayan bir sezgisellikten bahsetmişti.

Ama belki de büyü –ya da kütüphane– bu kadar beyinsel değildi.

Reina yemek odasına varıp eşikte durana ve köşede duran

OLIVIE BLAKE

Callum kayıtsızca ona bakıp geldiğini gördüğünü belli edene dek nereye gittiğinin farkında değildi.

Callum barın orada kendisine bir içki hazırlıyordu. Saat sabahın dokuzuydu.

“Bunu onaylamadığını fark ettim,” dedi Callum başını kaldırmadan. Reina’nın sessizliğini cezalandırmak istermiş gibi kadehine biraz daha içki koydu. “Ama aklımdan hemen çıkardım.”

“Söylesene,” dedi Reina, “kabul törenin...”

“Evet, boku yemiş durumdayım, acınası bir durum, o kadar,” dedi Callum içkisini başına dikmek için eline alıp.

“Hayır,” dedi Reina. Callum bir yudum almak üzereyken durdu. “Şey, evet. Ama ben...” Yutkundu. “Bir şey demiştin. Projeksiyonun yani. Bizimle ilgili her şeyi bilmekten söz ediyordun.”

Callum ona yan bir bakış fırlatıp içkisini içti. Reina’ya sonsuzluk gibi gelen bir sürede içkisini bitirdi.

“Evet,” dedi en sonunda.

“Evet mi?” diye Reina yineledi

“Evet,” dedi Callum tekrar.

“Biraz açıklayabilir misin?”

“Peki.” Callum şişelere döndü, hangi duman kokulu viskiyi seviyorsa, kadehine ondan biraz daha koydu. “İçiyor musun?”

Reina başını salladı. “Hayır.”

“Artık içiyorsun. Bana eşlik et.”

“İçki içmem için beni etkileyebilirdin,” dedi Reina.

Callum başını çevirip ona baktı, sonra ikinci bir kadehe içki koydu.

“Dinle,” dedi. Şişenin kapağını kapattı, iki kadehi Reina’nın yanında durduğu masaya götürdü ve birisini sert bir şekilde baştaki sandalyenin yanına koydu. “Bu işin sonrasında hiçbirinizin başına ne geleceği umurumda değil. Arşivlerin bana ne gösterdiğini öğrenmek için Rhodes tarzı ahlaki sorumluluk hissediyorsan, tamam. Her neyse. Seni niyetimle ilgili olarak ikna ederek vaktimi boşa harcamaya...”

ATLAS PARADOKSU

“Demek arşivlerdi,” dedi Reina başını sallayarak. “Sana bizimle ilgili bilgi mi verdiler?”

Callum omzunu silkip kadehini aldı. “Şerefe,” dedi. “Hayatın anlamsızlığına.”

Reina için biraz fazla abartılı sözlerdi bunlar. “Ben sadece sana şunu sormaya...”

“İç,” dedi Callum. Reina ağzını açınca, “İççççççç” dedi yine. Reina onun o gün ilk kez ağzından bir şey kaçırmadığını düşündü. Kadehi dudaklarına götürdü ve içkinin kokusu nefesini kesince Callum kendi içkisini bitirene dek yerinden kıpırdamamaya karar verdi.

“Peki,” dedi Callum, boş kadehini masaya çarparak koyup. “Otuz saniyen var. Ne istiyorsun benden?”

“Arşivleri etkileyebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Callum keyifsizce. “Evet, kütüphane bilinçli ama o büyüklükte bir...”

“O halde, beni kullanmanı istiyorum,” dedi Reina. Callum şaşkınlıkla ona baktı.

“Büyümü kullanmanı istiyorum,” diye açıklama yaptı Reina. “Arşivlerin istediğim kitapları vermesi için, büyümü kullanmanı istiyorum.”

Callum ona bakakaldı.

“Otuz saniye doldu sanırım,” dedi Reina. “Açıkçası, benim için fazlasıyla yeterli bir süre, o yüzden...”

“Bir dakika,” dedi Callum. Gitmek üzere olan Reina’yı durdurdu. “Bekle, bekle. Sen... Sen ciddi misin, yoksa...”

Çok saçma bir durumdu. Reina’nın bütün gününü orada harcayacak kadar vakti yoktu. Çok basit bir şey istemişti ve Callum’un beynindeki nöronlar ateşlenene kadar bir sürü ilginç kitapla ilgilenmesi gerekiyordu.

Bu yüzden, diye düşündü sinir içinde. Bu yüzden içmemişti.

“Hemen ayıl,” dedi Reina başını çevirerek. Kapıya vardığında, Callum hâlâ boş boş arkasından bakıyordu. “Ayılınca, gelip beni bul.”

TRISTAN

“Ölmeme yardım etmen gerek,” dedi Tristan Nico’ya. Çünkü ona göre çözüm buydu.

Üstelik çok da basit bir çözümdü. Tristan’ın çıkarımında bulunma süreci kabul töreni sırasında başlamıştı. Libby’nin onu öldürmek üzere olduğu anda –elbette, *gerçek* Libby değildi ama Libby’nin bunu deneyebileceğinden emindi– o güne dek sadece boş boş uzaya baktığı ve kendisini her şeyden tamamıyla ayırdığına yapabildiği büyüü kullanabilmişti. Açıkçası, hiç de kolay değildi. Çok çaba gerektiriyordu. Sinir bozcuydu. Tristan’ın değerli vaktini harcıyordu.

Ama Libby onu tam öldürmek üzereyken, simülasyonla ilgili bakış açısı birden değişmişti. Birden, her şeyi görebilmişti, yani, pratikte tek bir şeyi çok net bir şekilde görebilmişti. Simülasyonu etkileyen büyüü görmüştü ve Libby’nin cansız bir halde yerde yatan animasyonunu gördüğü zamanki gibi değişmeye başladığını da görmüştü (gerçek Libby’yi değil, ikinci sahte Libby’yi –tüm bu sahte Libby’lerin zihinsel deposunda birikmesinin kafa karıştırıcı olacağını da anlamıştı; böyle olması gayet mantıklıydı ama büyük bir olasılıkla iyi bir şeydi değildi). Gözlerini bir kere kırptığında, Libby Rhodes’u görmüştü! Ölmüştü! Dehşet verici bir manzaraydı! Gözlerini tekrar kırptığında, enerji yön değiştirmeye, aniden düzenli bir yol izlemeye başlamıştı.

Boyalı odada, Libby Rhodes’un öfkesiyle karşı karşıya geldiğinde ve hayatı tehlikeye girdiğinde, Tristan’ın görüşü diğer duyularını keskinleştirmek için geçen seferki gibi yine bir çiçek

ATLAS PARADOKSU

dürbününe dönüşmüştü. Yaklaşan tehlikenin tadını alabiliyordu ve bu durum görüşünü netleştirmiş, diğer zamanlarda mücadele etmesi gereken lanet engelden kurtarmıştı. Orada gayet güvende oturduğunda, babasının onunla ilgili düşüncelerine hayıflandığında ya da öldükten sonra ruhunun hâlâ var olup olmayacağını düşündüğünde, hayal gücü çok sınırlı kalıyordu. Hayır, işin sırrı *zihnini boşaltmak* ya da zihninden tamamıyla vazgeçmekti.

Tristan simülasyondan uyandığında, ilk olarak Atlas Blakely'yle göz göze gelmişti ve Atlas'ın oturuşundaki minimal değişimin bir tesadüf olduğunu sanmıyordu.

Dolayısıyla, pek de heyecanla karşılanmayan, “Ölmeme yardım etmen gerek,” sözlerini söylemişti.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Nico.

“Biliyorum,” dedi Tristan.

“Bir mazoşist olduğumu biliyordum ama senin için bile abartılı bir istek oldu bu,” dedi Nico.

“Haklısın,” dedi Tristan sakın sakın. “Ama büyüsel açıdan işe yaramayacağını düşünmeseydim, böyle bir şey istemezdim.”

“Neden ben?” dedi Nico. Nico'nun kapısını çalmakla mahmur fizikçiyle yüz yüze gelmesi arasındaki saniyelerde Tristan'ın da kendisine birkaç kere sorduğu adilane bir soruydu bu.

“Hepimiz adına çok yazık ama kendimi gerçekten de ölmek *istemeyecek* kadar seviyorum,” dedi Tristan.

“Ha,” dedi Nico şaşkınlıkla. “Bu harika bir haber, gerçekten de...”

“... bu yüzden, bunu kendim yapamam,” dedi Tristan ke-yifsizce. “Aklımdan geçenleri yapabilecek büyü kapasitesine bir tek sen sahip olduğun için bunu isteyebileceğim tek kişi de sensin.”

Bariz etkenlerden hiç söz etmedi: Çünkü Callum'a soramazdı. Çünkü Parisa ona gülerdi. Çünkü Reina kafasını kitaplarından kaldırmazdı. Hem Tristan, Reina'nın ciddi bir psikopat olmadığından emin değildi. Başka birisi olsaydı, ona giderdi ama

OLIVIE BLAKE

olmadığı için gidememişti. O sırada bile orada olması gerektiğinden şüpheliydi ama çözüm ona gerçekten de çok basit gelmişti. Hatta o kadar basitti ki dürtülerine kapıldığı bir an için, üstü çıplak bir halde kapıda dikilmekte olan adamdan genel olarak hoşlanmaması gibi diğer şeyleri gölgede bırakmıştı.

Nico yanaklarından birinin iç kısmını dişlerinin arasına alıp düşünceli ya da büyük bir olasılıkla şüpheli bir şekilde ısırdı. “Ya içimden sana yardım etmek gelmezse?”

Tristan, *Tahmin ettiğim gibi bana hiçbir faydan yok*, demek istediği halde, kendisini tuttu.

Omzunu silkti. “Yazık. Dünyanın sonu değil. Sadece yazık.” Nico’nun kapısını çalarken planladığında çok daha fazla vakit harcadığı için gitmek üzere arkasına döndü ama Nico uzun bir oflamayla onu durdurdu.

“Tamam,” dedi. “Bana tam olarak ne demek istediğini anlat.”

“Schopenhauer’ın yaşama iradesi,” dedi Tristan.

“Tamam, daha iyi sözcüklerle açıkla,” dedi Nico, kollarını çıplak göğsünde kavuşturarak. Genellikle böyle uygunsuz bir halde olması sıra dışı değildi ama bu durum onu ilk kez utanmış gibiydi. “Ya da daha fazla sözcükle açıklamayı dene.”

Tristan Nico’nun göğsündeki ince ter katmanının anormal olduğunu düşündü. Bunun neden garip olduğunu düşününce (ne de olsa insanlar zaman zaman terlerdi), daha önceden Nico’yu ya da Libby’yi vücut ısılarını düzenlerken görmek zorunda kalmadığını anladı. Diğerleri davranışlarını ya da kıyafetlerini hava durumuna göre ayarlarken, Nico genellikle öyle yapmıyordu. Gayet rüküş yünlü giysileri seven Libby de sadece kısa bir süre önce önemli miktarda büyü yaptığında fiziksel açıdan farklı görünürdü – Tristan’ın çok iyi bildiği gibi iyi ya da kötü sonuçlara yol açan fiziksel bir çaba sarf ederdi.

“Terlemişsin,” dedi Tristan ama Nico’nun yüzünde bir anda alaycı bir gülümseme belirince, buna anında pişman oldu.

Atlas bir keresinde Tristan’dan nasıl söz etmişti? Üstün ye-

ATLAS PARADOKSU

tenekli zihinsel engelli biri olarak mı? Pek de tutarlı bir tanım değildi.

“Gözlerim burada,” dedi Nico, Tristan’ın tahammül etmekte zorlandığı kadar gıcık bir ses tonuyla.

“Ben sadece... Boş ver.” Tristan dik dik ona baktı. Aslında, bunun belirli bir nedeni yoktu. Sadece içlerinden birinin akli karışmadan önce etkileşimleriyle ilgili görüşünü söylemenin daha iyi olacağını düşündü. “Schopenhauer’ın yaşama iradesi, her birimizde doğuştan var olan bir şey olduğunu anlatır. Esas olarak yaklaşan ölüm anlarında ortaya çıkan kendini koruma dürtüsü gibi.”

“Tamam.” Nico kaşlarını çatıp kapı çerçevesine yaslandı. “Yani, ölmeden hemen önce bir şeye erişebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum. Biliyorum.” Ne de olsa, kısa bir süre önce bunu deneyimlemişti ve çok yanılmıyorsa, Atlas da bunu görmüştü. İşin aslı, Atlas’ın bu konuda sessiz kalması, Tristan’ın kişisel şüphelerinden daha anlamlıydı. “Sadece süreci hızlandıracak bir şeye ihtiyacım var.”

“Ne sürecini?”

“Şeyi... görme sürecini. Bir şeyleri. Bilmiyorum.” Konuşma hiç de istediği gibi gitmiyordu. “Bir şeye sahip olduğumu anladım,” dedi gergin bir sesle. “Anlamadığım bir beceri. Ama bu beceriyi durum...”

“Durum tehlikeli olmadığında kullanamıyor musun?”

“Evet.” Tristan nihayet bir eşzamanlılık anı tutturduklarını hissetti. Her ikisi de Libby Rhodes’un yatak odasındaki cese-dini düşünüyordu; bu, aynı zamanda Libby’nin yokluğuyla ilgili sadece ikisinin fark ettiği bir şeyi bildiklerini de anladıkları andı. “Birkaç kere bu beceriyi kullandım,” dedi Tristan. “Sanırım... erişebileceğim bir şey var. Gerçekliğimi nasıl gördüğümü değiştiren bir şey. Ama...” dedi ve sustu.

Nico bekledi.

OLIVIE BLAKE

“Ama bunu yeteri kadar hızlı yapamıyorum,” dedi Tristan oflayarak. “Hayatım tehlikede olmadığı takdirde yapamıyorum. Sen daha önce öldüğün için...”

“Pardon, ne dedin?” dedi Nico. Tristan, Callum’un diğerleriyle ilgili bilgiler içeren dosyalardan –Callum’un kütüphanenin arşivlerinde eriştiği, Nico de Varona’nın büyüünün yoğun bir çaba sarf ettiği bir anda onu canlandırdığı bilgisini de taşıyan dosyalar– herkesin haberdar olmadığını o anda hatırladı.

“Affedersin, dilim sürçtü. Ben sadece...” Harika. Önce yer meselesi, şimdi de dil sürçmesi. “Şunu demek istiyorum, her zaman bir sürü aptalca şey yapıyorsun,” dedi Tristan sabırsızlıkla.

“Doğru. Haklısın.” Nico nereye varmak istediğini anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. “Ama genellikle insanları öldürmeye çalışmam.”

“Ne güzel.” Tristan bunu çenesini sıkarak söylemişti. “Ben deneme yaptığımda, genellikle başarısız olduğumu fark etmiş olabilirsin.”

Nico en azından bu sefer yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibiydi. “Ben öyle demek...”

“Ne demek istediğin umurumda değil.” Tristan doğruyu söylüyordu ya da muhtemelen doğruyu söylüyordu. “Ama yakında deney yapmaya başlamak istiyorum. Şimdi mesela.”

“Şimdi mi?” Nico şaşkınlıkla ona baktı, sonra da sinirlendi. “Ne yapayım, bir havalı tüfek alıp seni arka bahçeye mi götürreyim?”

“Öyle bir şeye çok kozmetik malzemesi gider,” dedi Tristan. “Mümkünse suratımı dağıtma.”

“Görünüşünü de düşünüyorsun demek, harika.” Ama Nico’nun olasılıkları düşünmeye başladığı belliydi. “Aklından ne geçiyor? Elektrik şoku mu, nefessiz kalmamı mı, boğulma mı?”

“Ölümü hayal etmek için ne kadar zaman harcadın?” diye sordu Tristan.

“Herkesten daha fazla vakit harcamadığımdan eminim.”

ATLAS PARADOKSU

Nico parmaklarını dalgın dalgın bacağına vuruyordu. Tristan fark etmemişti ama biraz sakinleşmiş gibiydi. “Tamam, tamam, peki.” Başını salladı. “Ama Schopenhauer’u araştıracağım.”

Tristan homurdanmamak için elinden geleni yaptığı halde başaramadı. “Tamam.”

“Ayrıca, bunu düşünmek istiyorum. Nasıl yapabileceğimi yani.” Nico samimi ve hemen hemen dürüst gözüküyordu. “Çünkü bir terslik olursa...”

“Sen bir fizikçisin,” dedi Tristan. “Bir terslik olursa, düzeltmenin yolunu bulsan iyi olur.” Son zamanlarda olduğu gibi, bu sözler de istemediği kadar sert çıkmıştı.

“Ben bir şey yapamazsam, sen de yapamazsın,” dedi Nico, onun kadar sert bir sesle.

İkisi de gerildi. Nico kapı çerçevesinin diğer tarafına yaslanırken, Tristan ağırlığını sol bacağından sağ bacağına verdi.

“Bak,” dedi Nico, elini dağınık saçlarının arasında gezdirip uzatacak bir zeytin dalı ararken. “Rhodes sana güveniyordu. Bunu biliyorum.”

Her şey bir yana, Tristan zaten bu nedenden dolayı Nico’ya gitmişti. “Evet.”

“Sen... her ne yapabiliyorsan,” dedi Nico dikkatle ona bakarak, “belli ki anlamaya değer bir şey.”

“Evet.” Kesinlikle. “Bence bu...”

Tristan birden sustu çünkü haksız çıkmak istemiyordu. “Zamanlamayı tutturursam, bunu daha iyi anlayabileceğimi düşünüyorum,” dedi sözcükleri özenle seçerek.

Nico bir süre daha yüzüne baktı.

“Tamam,” dedi. “Ama bir daha beni bu kadar erken bir saatte uyandırmanı istemiyorum.”

Ne istersem yaparım, diye düşündü Tristan bıkkınlıkla ama anlık bir öfkeden sonra bunun büyük bir ihtimalle adilane bir rica olduğuna karar verdi. O kocaman evde zaman mevhmunu kaybediyordu. “Her neyse. Tamam.”

OLIVIE BLAKE

“Ayrıca, bunu Parisa uykudayken yapalım,” dedi Nico sonradan aklına gelmiş gibi. “Kimsenin zihnimi okumasını ve bana bağırıp çağırmasını istemiyorum.”

“Tamam.” Bu da mantıklı bir istektir. Gerçi Parisa ona bağır-mazdı ama kesinlikle ikisiyle de *dalga* geçerdi. Tabii, Tristan hayatta kalabilirse. “O halde, bu akşam görüşürüz.”

“Harika. Görüşürüz.” Nico geriye adım atıp kapıyı sıkıca kapattı ve Tristan koridorda kaldı.

Kendi odasına doğru dönmeden, sağındaki kapı açıldı. “Evet,” dedi birisi yan taraftan ve Tristan gerildi.

Ağır ağır duyduklarını komik bulmuş gibi ona bakan Callum’a döndü.

“Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?” dedi Callum. Büyük bir ihtimalle papatya çayıyla dolu olmayan fincandan bir yudum aldı. Ama kim bilebilirdi ki? Callum her zamankinden daha çok ya da daha az endişeli gözüküyordu. Belki de bir bebek gibi uyumuştur. Ya da bir ölü gibi.

“Arkadaşlarla işim bitti sanırım,” dedi Tristan gergin bir sesle.

Callum’un yüzünde kocaman, küçümseyici bir gülümseme belirdi. “Anlaşılır bir durum.” Odasına girmek üzere arkasına döndü ama birden durdu. “Ben...” dedi ve susup omzunu silk-ti. “İdeal olarak tüm bunlarla,” dedi hafifçe onu işaret ederek, “hiperaktif bir çocukla tehlikeli planlar yapmaktan daha sağlıklı bir şekilde başa çıkmayı düşünebilirsin.”

Tristan yine kime yönelteceğini bilemediği bir öfke hissetti. “Sen ne yapacağını biliyorsun herhalde.”

“Dostane öneriler verebilirim. Bir kere yoga insanı çok dinlendiriyor.” Callum fincanını dudaklarına götürdü ve Tristan’ın gözlerinin içine baktı. “Ama sana ne yapacağını söyleyecek değilim.”

Harika. “Bu kadar mı?”

“Kesinlikle.” Callum arkasına döndü. “İyi geceler.”

“Sabah oldu,” dedi Tristan.

ATLAS PARADOKSU

“Sadece hayal gücünden yoksun olanlar için,” dedi Callum ona dönmeden. Ardından odasına girdi.

Tristan yapacak daha önemli işleri olduğu için şanslıydı. Odasına doğru yürürken biraz şekerleme yapmayı düşündü ama sonra bu kavramın saçma olduğunu fark etti ve arazinin sınırına gitmeye karar verdi. Kolunun altında kabul törenleri sona erdiğinden beri aldığı notların bulunduğu not defteri vardı. Bu defterde bağımsız araştırmasıyla ilgili bilgiler olması gerekirken (Cemiyet’teki ikinci sene müfredatında kocaman bir boşluk –“kabul edilen üyelerin her biri, arşivlere konusunu kendilerinin seçeceği önemli bir eserle katkıda bulunacaktır”– ve altında sözüm ona bir akademisyen ve sözcükleri kullanmasını iyi bilen birisi olan Tristan’ın hâlâ dilediği gibi dolduramadığı tek bir çizgi vardı), hangi konuyla ilgili olduğu belli olmayan diyagramlar vardı.

Aslında, hangi konuyla ilgili olduğu belliydi. Tristan birkaç kritik noktayı anlamıştı. Birincisi: Zamanı görebildiğini biliyordu. Bunu kanıtlamıştı; hatta Rhodes sayesinde kanıtlamıştı. İkincisi: Büyünün ona tanecikli enerji dalgaları gibi gözüken şeklini ve formunu görebildiğini biliyordu. Bu konuyu bir fizikçiyle konuşması gerekiyordu, ancak Nico’ya entelektüel değeri olan herhangi bir konuda danışmayı henüz hayal edemiyordu. Her şeyin bir sırası vardı. Önce cinayet, sonra akademik çalışmalar.

Tiksintiyle kendisine güldü. Bu hale mi gelmişti? Tehlikeye hayran, düşünmeden davranan bir gerzek mi? Bunu bir bıçağın parıltısı gibi hissediyor, içinde bir şeyin değiştiğini biliyordu. Her zaman öfkeliydi ama bu öfke serbest bırakılamayan türdendi; çünkü soyut şeylere karşı bir öfkeydi: Hayat. Kader. Şartlar. İçine doğduğu şartlara, kim olduğuna öfkeliydi. Ama artık muhteşem haber, her şeyin daha somut olmasıydı! Onu esas olarak öldürmekle tehdit etmiş ve eğlenmek için onun zayıf, önemsiz ve salak olduğunu *açık açık ima* etmiş olan Callum’a öfkeliydi.

OLIVIE BLAKE

Öyleydi. Bu yüzden de öfkeliydi.

Ama artık her şey giderek değişiyordu. Verimli hale geliyordu. Öfkesi sonuç veriyordu. Çünkü Tristan kendisine, değerini Callum'un belirlemediğini –ona sahip olmadığını– ve diğerlerinin göremediği, hissetmediği ve yapmadığı şeyleri görebildiği, hissettiği ve *yapabildiği* için kendisinin doğuştan, kendi kendini gerçekleştiren bir değere sahip olduğunu söylemişti. Şimdi, sıra bunu kanıtlamaya gelmişti.

Libby Rhodes'un projeksiyonu onu öldürmeden saniyeler önce, Tristan bir kaçış stratejisi yaratmayı başarmıştı. Sonunun nasıl olacağını görmüştü ve bu sayede gerçeklik anlayışını değiştirebilmişti. Yine. Artık gerçekliğin nesnel olmadığını, hiçbir zaman öyle olmadığını anlamıştı. *Nesnel* gerçeklik, bir medeialı gerçek görünüşünü büyüsel şekilde gizlemek için bir illüzyonu kullandığı takdirde, büyü'nün etkilerinin kalıcı olması gerektiği anlamına gelirdi. Callum'un gözlerinin Tristan'a masmavi görünüyormuş olması gerekirdi ama öyle değildi, normal bir mavi tonu görüyordu. Bunun görecelikle, gözlemleyen ve gözlenenle ilgili bir şey anlatması gerekiyordu ama teori bir yerde tkanıyordu. Tristan başkalarının gerçeklik dediği şeyi görmüyordu ama çok daha faydalı bir şey görüyordu. Onun gerçeklik tanımı, zaman ve uzay yapılarını tanımlamak demekti ama dünyayla ilgili deneyimi sürekli olarak buna erişme becerisini engelliyordu. Ancak bilincinin parçalanma ya da yok olma tehlikesi altında olduğunu hissettiği anlarda, kendisini bilincinden ayırıp gözlerini daha yüksek, daha doğru bir gerçekliğe açabiliyordu.

Arazinin sınırında, kızılıkların ilerisinde durdu ve başka bir düzleme erişebildiği zamanı hatırladı. Diğer adamı –yanlış hatırlamıyorsa, ismi Ezra'ydı– yani, diğer gezgini orada görmüştü. Tristan gözlerini yumdu ve aynı noktaya ulaşmayı denedi... Buna Nirvana denebilir miydi? Belki insan rol yapmayı istiyorsa, evet. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü sınırdaki kalkanlar daha farklıydı.

ATLAS PARADOKSU

Tristan hayal kırıklığıyla gözlerini açtı. Kalkanların iri tane-cikli deseni daha sıkı gözüktüyordu, belki de daha önceden arasından geçebildiği o ince çatlaklar artık olmadığı için öyleydi. Akışkanlık pencereleri bir vakumla emilmişti ama bunun daha önceden göremedikleri bir kusurdan kaynaklandığını düşünüyorlardı. Kimsenin yıkamaması gereken ama birinin yıktığı kalkanları tamir etmişlerdi. Yani, hareketler ne kadar ufak olursa olsun, Tristan artık kalkanların arasında hareket edemezdi.

Tristan bunları Parisa'yla konuşmalı mı diye düşündü. Parisa'nın onun büyüsuyle ilgili bir şey gördüğü belliydi ve Tristan'ın anladığı kadarıyla, Parisa gördüğünde yanılmıyordu. Sonuç olarak, Parisa'nın tören sırasında yarattığı Tristan projeksiyonu güçsüz değildi – hatta projeksiyonu bir şeydi. Bir dalga kalıbı, bir enerji dizisiydi. Gerçek halinin gördüğü şey de buydu ama bunu Parisa'nın da bildiğini fark etmemişti. Ama onu huzursuz eden konu Parisa'nın bunu görmüş olması değil, bununla etkileşimde bulunmamayı tercih etmiş olmasıydı. Sadece ikisinin neler olduğunu açıkça görebildiği bir simülasyonda, Parisa kendisini tamamıyla soyutlamaya karar vermişti. Acaba Parisa onu önemsemediği için bu durum onunla ilgili düşüncelerinin bir yansıması mıydı diye merak etti.

“Hey,” dedi birisi arkasından. Tristan gözlerini mürekkep gibi koyu bir alacakaranlığa açtı.

Buna ve Nico de Varona'ya.

“Seni arıyordum,” dedi Nico. Ona bir kitap fırlattı ve Tristan kitabı yakaladı. Schopenhauer'ın aşkınlıkla ilgili notlarının bir derlemesiydi.

Tristan önce kitaba, sonra ona baktı. Aşkincılıkla ve dola-yısıyla teoriyle ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. “Ve?” dedi.

“Ve fikir sağlam.” Nico onun yanına, yere oturdu. “Bunu yapmayı kabul edersem, sonrasında ne olması gerekiyor?”

“Sana söylemiştim. Beni öldüreceksin ama tam olarak de-

OLIVIE BLAKE

ğil.” Verdiği talimatlar çok da zor değildi ve Tristan Nico'nun zekice düşünme kapasitesini abarttı mı diye şüpheyeye kapılmaya başlamıştı bile.

“Hayır. Ölmeden hemen önce ne olması gerektiğini soruyorum.” Nico ona döndü. “Anlamadığımı kısım bu. Tamam, bir şey olacak. Adrenalin ya da başka bir şey. Büyü mü?” dedi. Tristan omzunu silkti. “Peki, tam olarak ne görüyorsun?”

Esas soru da buydu, öyle değil mi? Bütün bir günü düşünerek geçirdiği soru. Yapacakları şeyin amacı da buydu çünkü bu noktada Ccmiyet'te değerli zamanları hızla tükeniyordu ve artık boşa harcayacak günleri yoktu. Tristan kendisine soru sormaktan usanmıştı. Sahip oldukları ya da olmadıkları kısıtlamaları anlamış olan kişilerin yanında olmaktan usanmıştı. Ona muhteşem şeylerin, kesin bir surette *kendisinin* muhteşem olduğunun vaat edildiği bir dönemde, hayatının tam bir senesini boşa harcamıştı. Atlas Blakely'nin ve dolayısıyla kendisinin, onda eşsiz bir beceri olduğu konusunda yanılmadıklarını kanıtlamak için sadece bir senesi kalmıştı. O eve, bir çağın değilse bile bir neslin en muhteşem medeialılarının yanına ait olduğunu kanıtlamak için.

“Her şeyi görüyorum,” dedi Tristan. “Ayrıca,” dedi hafifçe öksürerek, “bunu kullanabileceğimi de düşünüyorum. O simülasyonda Rhodes'la karşılaştığımda, ben...”

Nico'nun ona baktığını hissedebiliyordu. Bakışlarını doğruca ileriye, yavaş yavaş silinmekte olan ufka dikti.

“Zamanı kullandım,” dedi Tristan. “Kendimi aşım genişlemiş gibiydim. Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum ama o anda, kendim olmaktan, kesin bir sonu olan başlangıca ve sona sahip olmaktan, çıkıp tekrar tekrar kendi üstüme katlanmaya başladım. Sürekli olarak çoğalırken hem kendi *içimde* hem de *dışında* var olduğumu hissettim. Başka bir şeyde ilerleyebilmek gibiydi...”

“Boyutta,” diye mırıldandı Nico.

ATLAS PARADOKSU

“Evet.” Tristan gözlerini gecenin karanlığına dikti.

“İşin komik yanı,” diye devam etti Tristan, “bunu daha önce de görmüş olmam. Babam...” Ne yaptığını düşünmeden içine bir nefes çekti. Bu konudan söz etmek hoşuna gitmiyordu. Neyse ki Nico bir şey demedi.

“Babam sabırlı birisi değildir,” dedi Tristan nihayet. “Şiddet sergileyen bir mizacı var. Eskiden epizotlar geçirirdi. Annem ve ben bunlara patlama derdik. Annem altıncı hisse sahipti – ne zaman üstüne gitmemesi gerektiğini, onu sakinleştirmek için neler söyleyeceğini bilirdi. Ama sonra annem öldü.” Tristan yutkundu. “Hâlâ nasıl öldüğünü bilmiyorum. Çok büyük değildim. Babama annemin nasıl öldüğünü sorduğumda, bana o kadar sert bir tokat attı ki yemin ederim, gözlerimin önünde benekler uçtu.”

Nico bir şey demedi ve Tristan babasından her söz ettiğinde olduğu gibi keder ve sadakatsizlik karışımı bir şey hissetti. İlişkilerinin bu ikiliği, sevgisinin öfke olmaksızın var olmayacağı ve nefretin de bir o kadar etkisiz olduğu; çünkü şiddetli bir arzu yüzünden narin ve geçirgen olduğu anlamına geliyordu.

“Eskiden sudan korkardım,” dedi Tristan. “Nedenini bilmiyorum. Daha doğrusu sudan değil, derinlikten korkardım. Bir gün, babam beni boynumdan tutup Thames’e sarkıttı.”

Sessizlik devam etti.

Bir kere anlatmaya başladığı için, devam etmek kolaylaştı. “İşin garip yanı, o zamandan beri biraz daha sakin. Sanırım ben de bu arada büyüdüm. Ya da babam yoruldu. Belki de Tanrı’yı görmüştür, bilemiyorum. Ama yanlış anlama, hâlâ pis bir herif,” dedi gülerek. “Kesinlikle hâlâ sersemin teki ve benimle aynı fikirde olmayan birisi olabileceğini düşünemiyorum. Ama diğer yönlerini gizlemeyi çok iyi becerdi. Karanlığını. Çok... garipti, sanki bir şey içine giriyordu. Şeytan bedenini ele geçiriyormuş gibi.

“Ama artık yaşlandı,” dedi Tristan birkaç saniye sonra.

OLIVIE BLAKE

“Daha uysal. Eskisi kadar sesini yükseltmiyor. Bunu yapmayacak kadar deneyimli olduğunu, çok şey gördüğünü ve bildiğini düşünüyor. Haklı, öyle değil mi? Zaman geçtikçe daha iyiye gittiği doğru. Ama sadece daha iyiye gitmiyor. Aynı zamanda daha saygın, daha düşünceli birisi de oldu. Daha ağır konuşuyor. Daha adil davranıyor,” dedi gülerek. “Eskiden yaşadıklarımın gerçek olup olmadığını, hayal mi ettiğimi düşünüyorum çünkü düşündüğüm kadar kötü olamazdı. Çünkü gerçekten de o kadar kötü şeyler yaşadıysam,” dedi, “yedi yaşındayken Thames Nehri’nin üstünde canımı kurtarmak için debelendiğimde zamanı görebileceğim kadar *kötü* deneyimler yaşadıysam, bunu başkalarının da görmüş olması gerekir, değil mi? Birilerinin biliyor olması gerekirdi. Ama kimse bilmiyordu. Bu yüzden de belki sadece bir rüyaydı.”

Tristan ağzının kuruduğunu hissetti. “Belki de garip bir kâbustu. Babam hep geniş bir hayal gücüm olduğunu, her şeyi uydurduğum için kendi istediğim gibi gördüğümü söylerdi. Ona inanıyor olmam da çılgınca değil mi? Ona gerçekten de inanıyorum ve işin en boktan kısmı, dünyayı nasıl göreceğimi, bir parçası olabileceğimi öğrenmem gerekirken, babamın bana sürekli korku içinde olmayı öğretmiş olması. O kadar korkuyorum ki o hisse, ölecekmişim gibi hissetmeye geri dönmediğim sürece hiçbir şeyi net bir şekilde göremiyorum. Ve evet, tamam o zaman, yapacağım diye düşünmem gereken *o anda* - Tristan nefes verdi - “en zor an, buraya gelene kadar bir daha asla yüzleşmemek için elimden gelen *her şeyi* yaptığım an - o anda imkansız, inanılmaz olanı görmem ve sonra bir şekilde hayır diyecek enerjiyi bulmam gerekiyor. Düşmeyeceğim, boğulmayacağım, kırılmayacağım ve-”

İçine bir nefes çekti.

“Onu asla affetmeyeceğim,” dedi. “Bana yaşamayı hak ettiğimi sorgulatan kimseyi affetmeyeceğim.”

Tristan birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, Nico’nun bir

ATLAS PARADOKSU

şey sormadığını, umursamadığını fark etti. Çünkü herkesin kendi trajedileri vardı ve Nico de Varona'nın bu tür bir acıyı anlayıp anlamadığını kim bilebilirdi? Bu tür bir *şüpheli*... Birkaç saniye daha geçince, Tristan söylediği her şeyi geri almak istedi çünkü Nico'nun ona acımasına tahammül edemezdi. Nico'nun gözlerinde onun için üzüldüğünü anlatan ifadeyi görmeye dayanamazdı. Tristan'ın tam da Callum'un söylediği gibi bir kurban olduğunu düşünmesine. Nico onu teselli etmek için bir şey söyleyecek olursa, Tristan ağzına bir yumruk atacağından emindi.

Nico'nun yanı başındaki Tristan, onun ağzının açıldığını görmekten çok hissetti ve endişeyle gerildi. Herhangi bir şey, diye düşündü. Tek bir kelime, bir özür dileme *nefesi* bile duyarsa...

"Bence bir kalp krizi geçirmeni sağlamalıyız," dedi Nico sakin bir ses tonuyla. "Böylece, o güzel yüzüne zarar gelmemiş olur."

Bu öylesine beklenmedik, öylesine şaşırtıcı bir şekilde duy-maya değer tek şeydi ki Tristan bir an için neredeyse kusacaktı.

"Evet." Nefesini yavaşça dışarı verdi. "Tamam o zaman. Ama beni uyaramazsın," dedi, Nico'ya dönerek. "Kalp krizi geçireceğimi anlarsam..."

Tam o sırada, Nico Tristan'ın göğsüne sert bir yumruk attı ve Tristan'ın gözleri karardı.

PARISA

Atlas'ın sırf onu okuma odasından almak için haftalardır ilk kez ortaya çıkmış olması şaşırtıcı değildi. Tristan'ın kabul töreninden sonra, Atlas'ın maskesinin kaydığını görmüştü ve bunu ikisi de biliyordu. Önemli bir şey yakalamış olmasa, dikkatini dağıtmak için Atlas'ın sıradan bir salı gününü seçmiş olması doğaldı değil miydi?

“Bayan Kamali,” dedi, bu gibi durumlarda istenmediği halde ortaya çıkması giderek sıklaşmış olan Atlas. “Biraz vaktiniz var mı?”

Lanet olasıca Reina. Parisa o sıkıcı kıza degeceğini düşünüyor olsaydı, ona dik dik bakardı. Sadece Atlas'ın, Reina'nın son sorusunu duymadığını umut edebilirdi ama duyduysa bile bu tamamıyla Parisa'nın suç değildi. Telepatik engellerine o kadar odaklanmıştı ki *yüksek sesle* aptalca şeyler söylememesi gerektiğini unutmuştu.

Büyük ihtimalle Atlas, Parisa'nın arşivlerin sezgiselliğini dikkatle incelemesiyle ilgili bir şey söyleyecekti (Ya da Reina'nın ifadesiyle “boşluğa bakmasıyla”. Gerzek. Seksi bir kıza bir hızma takınca ve bıçak kullanma ustalığı verince, bütün çekiciliği bir anda yok oluyordu.) Atlas ya bu konuyu konuşmak istiyordu ya da nihayet ondan kurtulmaya hazırdı ama bu ihtimal giderek kaçınılmaz bir şekilde azalıyordu.

Şahitlere ihtiyacım olacak mı? diye sordu Parisa keyifsizce.

Kısa sohbetlerimizi her zaman çok seviyorum, dedi Atlas.

Reina her zamanki gibi hiçbir işe yaramıyordu (Parisa, Atlas'ın üstünde dinlenme giysileri olduğu belli olan kıyafete

ATLAS PARADOKSU

bakarken bunu düşündü). Bu yüzden, ona söyleneni yapmaya karar verdi. En azından, Atlas sahte bir nezaket sergilemeye başlamadan önce onun okuma odasından çıkmasını beklemiş, koridorda ilerlemesini işaret etmişti.

“İyi misiniz, Bayan Kamali?”

“Nereye gittiğimize bağlı,” diye mırıldandı Parisa. Kalkanları kontrol edip evde başka kimlerin olduğunu anlamaya çalıştı. Callum yemek odasına doğru gidiyordu. Tristan birkaç saattir dışarıda bir yerde oturuyordu. Nico hızla okuma odasına doğru giderken onlara yaklaşıyordu. En azından, sabahı yatağında dönüp durarak geçirmesinden daha iyiydi.

Atlas evi çoktan gözden geçirmiş olmalıydı. Onu bahçeye açılan kapılardan birine yönlendirerek, Nico’yla karşılaşmalarını engelledi. “Açıklamamayı tercih ederim,” dedi Parisa’nın özensiz kıyafetini merakla incelediğini görünce.

Parisa giysilerine, kırışik pantolonuna ve terliklerine baktı. “Kendinizle ilgilenmek için ayırdığınız bir gün mü?”

“Yardımaınıza ihtiyacım var,” dedi Atlas, Parisa’nın alaycı ses tonuna aldırış etmeden. Nico’yla karşılaşmaktan kurtulduklarında, yine eve girmesini işaret etti. “Sizin için de bir sakıncası yoksa, resmi bir kıyafet bulmakla uğraşmak yerine, bir an önce uzmanlığınıza başvurmak gibi daha hoş bir karar verdim.”

“Uzmanlığıma mı?” Parisa kaşını kaldırdı. Koruyucu’nun aklına takılan bir şey olduğundan emindi. Ama bunu onunla paylaşmasını beklememişti doğrusu.

“Olamaz mı?” Atlas onu güney koridorundaki ofisine götürdü, içeri girmesini işaret etti ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. “İkimizin de uzmanlık alanınızda son derece başarılı olduğunuzu hatırladığımızdan eminim.”

Parisa alaycı bir tavırla güldü. “Ters psikoloji uygulayarak kendinizi iyi göstermeye çalışıyorsanız...”

“Hayır. Dilerseniz, hakkımda kötü düşünmeye devam edebilirsiniz. Oturun,” dedi Atlas masasının arkasındaki kendi sandalyesini işaret ederek. “Rahatınıza bakın.”

OLIVIE BLAKE

Onun sandalyesi mi? Parisa bunu teyit etmek için ona baktı, bir şey demesini bekledi. Atlas yanıt vermeden omzunu silkti.

“Bu iş hiç hoşuma gitmedi,” diye homurdanan Parisa, yine de tereddütle Atlas’ın dediğini yaptı. Koruyucu’nun sandalyesine oturdu ve odanın ortasında durmaya devam eden Atlas’a baktı. *Bana doğruyu söyleyin, dedi. Neden buradayız?*

Telepatiyle yalan söylemek zordu. Atlas istediği takdirde bunu yapabilirdi ama daha zor olurdu.

Yardımaınıza ihtiyacım var, dedi Atlas yine. Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.

“Peki.” Doğruyu söylüyormuş gibiydi. “Neye ihtiyacınız var?”

“Kalkanlarda bir delik var,” dedi Atlas.

“Telepatik bir delik mi? Hayır yok,” dedi Parisa. Öyle olsaydı, bunu fark ederdi.

“Hayır, telepatik bir delik değil.” Atlas çenesini kaşıyınca, Parisa onun tıraş olmadığını fark etti. Durum giderek daha ilginç bir hal alıyordu. Başından beri onun görünüşüne fazla özen gösterdiğini ya da en azından bir taktik olarak düzgün görünmeye çalıştığını düşünmüştü.

“Ne tür bir delik o halde?” *Sadede gelin, dedi. Yapacak işlerim var.*

Sezgisel bir kütüphaneyi sorgulamak gibi mi? Bugün anlamlı yanıtlar alabileceğinizi sanmıyorum.

Haklıydı. Parisa’nın hissettiği tek şey, Reina’dan yayılan bir çürümüşlüktü (bir de çok yanılmıyorsa, Nico’dan) ve Dalton’ın kulaklarında hiç durmadan çınlayan tekinsiz uyarısıydı – *Parisa, bilgi katliamdır, fedakârlık yapmadan bilgiye sahip olamazsın.* Esas soru, aralarından birini öldürmeleri beklenmediğine göre, bu sefer neyi feda edecekleriydi.

Her zaman yarın vardır, diye yanıtladı Parisa.

Atlas biraz sabırsız bir ifadeyle ona baktı ama bir çıkmaza girdiklerinin farkındaydı. “Fiziksel bir kalkan,” dedi en sonunda.

ATLAS PARADOKSU

Parisa gözlerini kısarak ona baktı. “O halde, bir fizikçi bulun. Hatırlayacağınız gibi burada hâlâ bir fizikçi var.”

“Bay de Varona’nın bu konudan haberdar olmaması gerek.” Hayal gücünü iyice zorlayınca mantıklı bir sonuçu ama yine de bu durumla olan bağlantısı muğlaktı. Atlas karşısındaki sandalyeye, konuşmaları her zamanki hiyerarşiye sahip olsaydı Parisa’nın oturmuş olması gereken yere oturdu. “Başkaları da bilemez,” diye bir uyarıda bulundu Atlas.

İlginç. Gerçi bunu söyleyerek eğlenceyi bozmayacaktı.

“Dalton biliyor mu?” diye sordu alçak sesle.

“Bay Ellery bilmiyor,” dedi Atlas. “Kendisi burada bir araştırmacı. Bu konu onun işiyle ilgili değil.”

“Ama benim uzmanlığım ile ilgili, öyle mi?”

“Sırf başka bir çare bulamadığım için.” Yine ciddi gibiydi. Belli ki ondan yardım istemek zorunda kalmış olması hoşuna gitmemişti. Parisa bunu görebiliyordu çünkü Atlas bunu gizlemek için bir şey yapmıyordu.

“Ya ben birisine söylersem?”

Atlas dalgın dalgın başparmağıyla diğer elinin parmak eklemlerini ovuşturdu. “O zaman, söylersiniz.”

“Kariyeriniz tehlikede mi?”

“Öyle sanırım.” Sesi yorgun çıkıyordu.

“Bunu yaparsam, bana borçlu mu olacaksınız?” diye sormaya karar veren Parisa, ayaklarını masaya kaldırdı ve bileklerini zarifçe birbirinin üstüne attı.

Atlas bunu yüzünü buruşturarak izledi. Parisa tatlı tatlı gülümsedi.

“Hayır,” dedi Atlas. “Size borçlu olmayacağım. Sadece bir iyilik istiyorum ve buna dilediğiniz gibi yanıt verebilirsiniz. Sonra, her zamanki Koruyucu ve araştırmacı rollerimize geri döneceğiz.”

“Dalton’la oldukça *aktif* bir rol üstlenmiş gibisiniz,” dedi Parisa.

OLIVIE BLAKE

“Bayan Kamali,” dedi Atlas. Bir uyarıydı bu. “Kalkanlarda bir delik var mı, yok mu?”

Parisa onun oyundan bu kadar çabuk sıkılmasına üzülerek iç çekti. Oysa kendisi harika vakit geçiriyordu. “Tamam.” Gözlerini yumdu, evin ve kalkanlarının sezgiselliğine ulaştı. Dokunuşu altında, ev ve kalkanları yavru bir kedi gibi yumuşadı. “Tam olarak ne arıyorum?”

“Yaklaşık olarak bir seksen yüksekliğinde bir şey.”

Parisa gözlerinden birini araladı. “Şekli nasıl?”

“İnsan gibi.” Atlas öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Bu boyutlara aşına olduğunuzu tahmin ediyorum,” diye mırıldandı. Parisa önce buna gerçekten alınabileceğini düşündü ama sonra keyfine bakmaya karar verdi.

“Bu, bir espri mi, Bay Blakely? Şaşılacak kadar eğlenceli bir yanıt.” Parisa gözlerini yumdu, evin büyüünün dokuları arasında ilerleyip ondan bir iyilik istedi. Buna medeia sanatları için bir komşu gözetimi denebilirdi.

“Hiçbir şey yok,” dedi bir süre sonra. “Sapasağlam.”

“Güzel.” Atlas gerçekten çok rahatlamış gibiydi. “Teşekkür ederim.” Ayağa kalktı. “Şimdi, sandalyemden kalkın.”

“Tamir mi ettiniz?” dedi Parisa bir tahminde bulunarak. Atlas’ın otorite sembolü olan sandalyesinden hemen kalkmaya niyeti yoktu –özellikle de havada ciddi bir kişisel karmaşa hissederken. Atlas ona sert bir bakış fırlatınca, masum bir ses tonuyla, “Bunu kendiniz hallettiyseniz, neden bana ihtiyaç duyunuz?” diye sordu.

“Akran değerlendirmesi.” *Kalkın, Bayan Kamali. Yapacak işlerim var.*

Eminim ki vardır. Atlas’ın her şeyi anlatmadığı belliydi. “Durum o kadar kötü demek? Birisi,” dedi büyük bir ciddiyetle, “korkunç bir hata yapmış olmalı.”

“Birisi kesinlikle bir hata yaptı.”

Bir süre birbirlerine baktıktan sonra, Parisa bu beraberlik

ATLAS PARADOKSU

durumundan sıkıldı ve iç çekti. Ayağa kalkıp sandalyeyi işaret etti. “Sizindir.”

“Aynen öyle.” Atlas masasının yanında durup bekledi. Parisa da hemen gitmedi.

“Bu arada, Reina’yla ne konuştuğumuzu duymuş...”

“Bir hata arıyorsunuz,” dedi Atlas şakağını ovuşturarak. “Ya da kötü bir niyetle yaptığınız bir plan söz konusu. Nedenini düşünemiyorum.”

“Tabiatım böyle diyelim,” dedi Parisa. “Ya da herkesin kendine göre bir planı vardır ve her zaman bir hata söz konusudur. Kim bilir?”

Atlas onun hemen gitmeyeceğini anlamış olmalıydı ki sandalyesine oturdu, bilgisayarının ince monitörünü açtı ve işlerine geri döndü. Parisa, onu daha önce bir bilgisayar kullanırken görmediğini fark etti ama belli ki Atlas’ın işi lojistik anlamda düşündüğünden çok daha rutindi.

“Bizi izliyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Atlas başını kaldırmadan.

“Ama bir şey izliyor, değil mi?” *Bilgi katliamıdır. Dalton bunu bir nedeni olduğu için söylemişti.*

Neden söz ettiğinize dair en ufak bir fikrim yok. “İyi günler, Bayan Kamali.”

“O simülasyon. Kabul töreni... Dalton ne demişti? Bir test değil demişti.” Parisa imalı konuşmaktan vazgeçti. Atlas’ın masasının karşısına geçince, gölgesi Atlas’ın üstüne vurdu. “Tören bizim için değildi. Sizin de dediğiniz gibi, biz buradaki yerimizi hak ettik. Dolayısıyla, birbirimizin zayıflıklarını öğrenmemiz artık faydalı bir şey değil.” Atlas bunu inkâr etmedi. “Tabii, bizden bir şeyler öğrenmeye çalışan başka bir şey varsa. Bizi gözlemlemek için.” Bir şey ya da belki birisi.

Atlas sert bir şekilde nokta tuşuna batı ve ona baktı. “Peki, bu muğlak şey ne öğrenmek istiyor olabilir?”

“Kalıplarımızı,” dedi Parisa hemen. “Davranışlarımızı.”

OLIVIE BLAKE

“Ne için?” dedi Atlas. “Yaptığınız her şeyin incelenmeye değer olacağı kadar ilginç mi buluyorsunuz kendinizi?”

Evet, buluyordu. Daha da önemlisi, Atlas kasıtlı gıcık davranıyordu. “Size yardım etmemin karşılığı bu mu?” dedi, hayal kırıklığıyla iç çekerek.

“Evet.” Atlas geriye yaslandı. “Ne yazık ki sonsuz minnet depolarımın biraz dolmaya ihtiyacı var.”

Parisa ruh halinin inanılmaz bir hızla değiştiğini, boğazına kadar bir kahkaha yükseldiğini hissetti. Atlas’ın pek sergilemediği bu atışma neredeyse eğlenceli sayılırdı.

“Biliyor musunuz, bu haliniz hoşuma gidiyor,” dedi Parisa yüksek sesle. “Seksin söz konusu olmaması taze bir nefes gibi.”

“Ben gayet sevilebilir biriyim, Bayan Kamali. *Bu konuma nasıl geldiğimi sanıyordunuz?*”

Güzel bir noktaydı. “Peki, bu mesele Libby Rhodes’la mı ilgili? Beni buraya çağırmanız, kalkanlarda bir delik olması...”

Bu sefer, Atlas dikkatle ona baktı. *Neden öyle dediniz?*

Rhodes’un sizin bilginiz olmadan ortadan kaybolması feci bir hataydı, dedi Parisa. *Ancak bir felaket benden bir şey istemenizi sağlayabilirdi.*

Atlas bir süre bakışlarını ondan ayırmadı. Duvardaki ufak duvar saati, saat başı olduğunu haber verirken, ikisi de dikkatle birbirine bakıyordu.

“Sizce o nerede?” diye sordu Parisa.

“Bilmiyorum.”

Parisa onun ses tonunu düşündü. *Ama onu kimin kaçırdığını biliyorsunuz.*

“Birkaç tahminim var,” dedi Atlas ayrıntıya girmeden. Çok yorucuydu.

Bana burada yanıt verin, diye ona meydan okudu Parisa.

Atlas bıkkınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı. *Evet. Onu kimin kaçırdığını biliyorum.*

Bu kadarı belliydi. *Bir seksen boylarında bir adam mı?*

ATLAS PARADOKSU

Evet.

Bir fizikçi mi?

Sayılır.

Ama diğerlerine söylemiyorsunuz, öyle mi?

Onların bilmesi gerekmiyor.

Parisa öyle düşünmüyordu. Peki hayatta düşünüyor musunuz?

Hayatta olduğunu umuyorum.

Varona'nın, hatta belki Tristan'ın onu aramaya devam edeceğini biliyorsunuz...

Umarım onu bulurlar, dedi Atlas. Çünkü ben bulamıyorum.

Tam olarak dürüst davranmıyorsa bile, bu yanıtı samimi gibiydi.

Sizce o nerede? diye sordu Parisa yine.

Bilmiyorum, dedi Atlas bir kez daha.

Ama bu sefer yanıtı farklıydı. Zihninde yanıt şekilsizdi. Yanıtı somut olarak bilmiyordu ama bir şey biliyordu ve bildiği şey öylesine büyük bir ihanetti ki Atlas Blakely, yani İskenderiye Cemiyeti'nin Koruyucusu bile bunu bildiği için ona kıyasla önemsiz ve insan kalıyordu. Kalkanları tamir etme çabası ona büyük bir bedele mal olmuştu –üstelik sadece fiziksel açıdan değil. İçindeki bir şey sonsuza dek değişmişti, bozulmuştu ve bundan vazgeçmesi gerekmişti.

Atlas Blakely bir şey kaybetmişti. Parisa bu kadarını anlamıştı. Hayattaki amacına yakın bir şeydi. Tutku olabilecek kadar serbest bir şey değil, mutluluktan ya da neşeden daha yüce, daha yoğun ve daha saf bir şeydi.

Libby Rhodes'un nereye gittiği meselesi, Atlas'ın artık neler bildiğiyle ilgili daha büyük meseleye kıyasla minnacık, ufak ve önemsiz kalıyordu. Hatta bildiği her şeye kıyasla. Atlas'ın dünyası şirazesinden çıkmış, dengesini yitirmişti.

Zaten bu yüzden Tristan –ya da yaptığı bir şey– onu yavaşlatmıştı. Çünkü Atlas'ın çaresiz kaldığı noktada, yanıt Tristan'dı. Artık Atlas yine potansiyele sahipti. Hıza sahipti. Bir şey kaybettiği için Parisa'dan yardım istemişti –bir zamanlar tüm varlığını, tüm benliğini tanımlayan bir şey. Parisa'nın ne bildiği

OLIVIE BLAKE

ya da ne gördüğü önemli değildi çünkü Atlas artık Tristan'a sahipti. Yörüngesi değişmişti.

Atlas'ın dönüp duran devasa düşüncelerinin bir yerinde, Parisa'nın aradığı şey duruyordu. Atlas'ın zihninde konuşmalardan fısıltılar, parçalar vardı. Libby Rhodes neredeydi? Atlas Blakely'nin günahları yüzünden kaybolmuştu. Parisa bir düşüncenin parçacıklarını, başıboş kanatlar ya da sökülen iplikler gibi uçuşan anı zerreciklerini yakaladı. Sökülen kenarları buldu ve en başarılı olduğu şeyi yaptı.

Bunları kendisine çekti.

... lanet olasıca kitaplar.

... öldü, çok yaşasın Cemiyet.

... yapıldı mı?...

... aç kalmayı biliyor...

... sen ve ben...

... kesinlikle ikisini de...

... ölür, doğa yeni bir tane yaratır...

... Cemiyet öldü...

... bir şey mi buldun? Ben sandım ki...

... yeni bir tane yaratalım...

... Atlas, sen...

... ve ben, ele geçirelim...

... tanrılar olalım.

Parisa içine ani bir nefes çekti, Atlas'tan uzaklaşmak için geriye bir adım attı. Parisa'nın ondan çaldığı yanıt bir ihlaldti. Bunu ikisi de biliyordu. "Kısa sohbetimiz sona erdi sanırım," dedi Parisa telaşla. Bir özür mırıldandı.

"Hoşça kalın, Bayan Kamali," dedi Atlas. Onu affetmediğini ima ediyordu.

Parisa, Atlas'ın başını kaldırıp ona bakmadığını bilerek odadan çıktı. Yine de şaşılacak derecede yoğun bir zafer hissiyle hafifçe gülümsedi.

"Çok yakında seni tekrar göreceğimizi hissediyorum, Rhodes," dedi boşluğa. Başını sallayarak neşeyle koridorda ilerlemeye başladı.

LIBBY

Son zamanlarda, Libby Rhodes daha önce hiç uyumadığı kadar uyumaya başlamıştı. Ne değişmişti? Belki de çevreyle ilgili bir şeydi. Serin çarşaf, dinlenmenin cazibesi, devasa bir karanlığa teslim olmaktan başka yapacak bir şey olmayışı. Ya da belki de eski erkek arkadaşının onu alıkoymasıyla, ihanet etmesiyle ve ölüme terk etmesiyle ilgiliydi. Sonuç olarak, nedeni tam olarak kimse bilemezdi.

Bir uyuşturucu bağımlısı gibi uyuyordu; yan dönüp yatma, battaniyelerin arasına gömülme, kaybolmanın gizemine sarınmak için bir fırsatla daha karşılaşma arzusuyla ağzı sulanıyordu. Varoluşunu sürdürme süreci o kadar yorucu hale gelmişti ki tek seçenek sonsuz bir hiçliğe teslim olmak, keşfedilmesi mümkün olmayan bir derinliğin dibine doğru süzülme. Uyandığında kafesi haline gelmiş, sıkıcı denecek kadar büyük olan odada volta atıyor, dumanları aleve dönüştürüyordu ama hemen arkasından sıvı bir boyunluğu varmış gibi hava emiş gücünün etrafını sardığını hissediyordu.

Pes etmemişti.

Daha ziyade her uyuduğunda, çok kaygılı olduğu –her zaman olduğu gibi–farazi kaçışların yarattığı o nadide panik hissi-ne fazla kapıldığı için, bilinçli zihninin anlayamadığı yarı oluşmuş bir fikir çözmeye çalışıyordu. Libby uyanık olduğunda, hep böyle tahammül edilmez biri olmuştu –bunu Nico de Varona ya da Reina Mori’ye; Tristan Caine ya da Parisa Kamali’ye; hâlâ hayatta olan Callum Nova’ya sorabilirdiniz– ve artık kendi başına kaldığı için onlara hak vermeye başlamıştı: Hayatında

tanıdığı en berbat ve tek bir odaya hapsolmaktan en az keyif alan insandı.

Esaretine bir zemin hazırlamak için kullanılmış olan malzemeler şöyleydi:

Bir tane penceresi olan bir kutu. Pencere illüzyonluydu; dolayısıyla, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, dışında hiçbir şey yoktu. İnsani anlamda evrende daha önceden var olan Libby, yaptığı gözlemlerle orasının berbat bir stüdyo daire ya da ucuz bir otel odası olduğunu düşünüyordu. Büyük bir ihtimalle, Ezra, yani çok kısa bir süre öncesine kadar asla bariz sadistçe eğilimleri olduğunu düşünmediği eski erkek arkadaşı, büyüğü daha yaşanabilir bir ortama harcayamamıştı. Ama belki de nedeni sadece ekonomik olmasıydı. Alışkanlıkları orada yaşamadığına işaret ediyordu. Hem bu ekonomide kim iki dairenin kirasını ödeyebilirdi?

Sahnenin yukarısında kalkanlarla kapatılmış olan bir kapı vardı. Sahnenin sağında Libby'nin kullanmaktan nefret ettiği ufak bir banyo vardı. Bedeninin kararlılıkla bilinçliliğe bağlı kalmasını sağlamak amacıyla, meditasyonu andıran, tatlı ve değerli kuluçka uykusuna ara vermek zorunda kalması en sevmediği şeylerden biriydi. Orada çok az vakit geçiriyordu ve oraya girdiğinde nadiren gözlerini açıyordu.

Sahnenin solunda bir yatak vardı ve burası açıkça bir hapisane değildi. Hah! Bir zamanlar Libby'nin eve dilediği gibi gelip gitmesine izin vermiş olan adamın minnacık bir sevgi belirtisi ya da belki sadece insaniyetinin bir göstergesiydi. Pamuklu, yumuşak ve lüks ama yine de rahatlatıcı ve sade olan güzel çarşaf lar vardı. Ne de olsa, Ezra neredeyse üç sene onunla birlikte aynı yatakta yatmıştı. Çarşaf lar şakayık ve lavanta tomurcukları ile annesinin ona biraz olsun güven telkin eden keskin artrit el kremi karışımı gibi kokuyordu. Ezra ayrıntıları kesinlikle atlamamış, ufak kafesini Libby sorunlu, kaygılı bir evcil hayvanmış gibi hazırlamıştı. Libby günlerdir bir şey ye-

ATLAS PARADOKSU

memiştii ve Ezra ona bir ilaç vermeye kalkışabilir mi diye merak ediyordu. En sonunda, onun hiç tehlikeli olmadığını ve öldüğü takdirde çok üzüleceğini fark etmişti. Ezra onun orada kalmasını, katkıda bulunduğunu ya da suç ortağı olduğunu düşündüğü korkunç bir zorbalıktan uzakta tutmak istiyordu. Dünyaları yok eden Elizabeth Rhodes. Bunu düşünmek bile canının bir çörek ya da bir turta çekmesine neden oldu.

Neler olduğunu unutmamak için değil; ama yine de benzer bir şekilde sık sık Tristan'ı düşünüyordu. Hepsini, kısa bir süre öncesine kadar ait olduğu diğer beş kişiyi düşünüyordu ama her biri düşüncelerine farklı bir şekilde eşlik ediyordu. Nico kıpır kıpırdı, her zaman onu bunaltıyordu. *Rhodes uyan, Rhodes kontrol edilemeyen bir yangınsın, Rhodes bırak yansın.* Gitmesini istiyordu çünkü onu her şeyden farklı yoruyordu. Uyumasını engelliyordu ama ne yapabilirdi ki? Kaçmak için bir büyü bulabilir mi diye etrafı incelemişti ama oda ve kalkanları ona göre, daha doğrusu ona karşı tasarlanmıştı. Odada kullanılmış olan büyüün tüm elementleri, özel olarak onun çizgiyi aşmaması için hazırlanmış ve düzenlenmişti.

Reina, çok sessiz oluşuyla, onu rahatsız etmeyişiyle, zaman zaman Libby'ye kitaplarının üstünden, *Libby Rhodes, sen aptalın tekisin ve kimse bir aptalı özlemez, dermiş gibi fırlattığı bakışlarıyla, düşüncelerinde harika bir yer edinmişti.*

Rhodes, insanı çok yoruyorsun. Korkunç bir kurban olacağını tahmin ederdim. (Parisa'nın görüşü de buydu.) Bazen şehvetle kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Diğer zamanlardaysa, elbisesinin altında azıcık baldırlarını gösterirken, can sıkıntısıyla iç çekiyordu. *Ah Rhodes, çok acınası bir çaresizlik öbeğisin. Öyle yapma, yoksa kendimi eğlendirmek için başka bir şey bulmak zorunda kalacağım.*

Şu parçalara bak, Rhodes.

Bu, Tristan'di. Libby kendisine bu etkileşimleri diğerlerinden daha çok şekillendirmek, çiçek kokulu yatağında ve pa-

muklu kozasının içinde projeksiyonlar gibi oynamak için izin vermişti. Tristan gözleri şehvetle yarı kapanmış, aç ve sabırsızlıktan tehlikeli bir varlığa dönüşmüş bir halde sert adımlarla yanına geliyordu. *Şu parçalara bak, Rhodes. Bütünü görmemin tek yolu bu.* Genellikle, bu zihinsel baskınlar bir anda kontrolden çıkıyordu ve Libby bir şeyi, bir parça fantezi kurmayı arzuluyordu. Kendisiyle oyunlar oynuyor, hayal gücünün çılgınca projeksiyonlarını tadıyor ve bunlardan keyif almaya fazla yaklaşıncaya, tersine çeviriyordu. Yükselen heyecanın acı tatlı tadını boşa harcamamak için projeksiyonları ağır çekimde geriye doğru oynatıyordu.

Ama Callum kaçınılmaz bir şekilde düşüncelerini bölüyordu. *Kimse kendisini feda eden bir kurbanı sevmez, Rhodes,* diye dudak büküyor, tırnaklarını inceliyordu. *Yardım isteseydin, sana yardım ederdim.* Elbette, gerçekten yardımcı olmak için değil. *Kaygıların başımı ağrıttığı için,* diyordu.

Bu noktada, Libby kendisine Callum'un büyük bir olasılıkla ölü olduğunu hatırlatıyordu. Tristan başarısız olduysa bile, diğerlerinden biri, belki Parisa durumu kurtarmak için harekete geçerdi diye düşünüyordu ve bir süre kendisini daha iyi hissediyordu ama Callum'u zihninden atması her zaman diğerlerinden daha zordu.

Önemli kısımları atlıyorsun, diyordu.

Libby de bariz olan şeyi işaret ediyordu. Kalkanları. Oradaki bir şey, genelde kolaylıkla yaptığı büyüyü engelliyordu. Onu sersemleten, tembelleştiren, ağır tepki vermesine neden olan, havadaki zehirli bir şey gibi kinetik bir özellik vardı. Orada olduğunu, ne olduğunu biliyordu ama bilmediği şey, oradan gidecek olursa onu neyin beklediğiydi.

Bir zamanlar annesine özel olarak mantıklı bir şekilde hayatını paylaşabileceğini söylediği erkek, Ezra Fowler, onu nerede tutmaya karar vermişti?

İşte, Rhodes, şimdi doğru düşünmeye başladın. Her şey ge-

ATLAS PARADOKSU

niş fiziksel büyülerle ilgili değil. Çoğu zaman, çözüm tek bir insanın en temel zayıflığıdır. Bir insanın kaç çatlağı olabileceğini biliyor musun ki? Kendi hatalarına bak ve aptallık etme. Kusurağın olduğun için özel değilsin; herkesin kırık parçaları vardır. Herkesin gizleyecek bir şeyi vardır.

Bu noktada, Callum ayağı kalkıyor, uzun bacaklarını esnetip Libby'nin bulunduğu ortama bir aristokrat gibi küçümseyici bir ifadeyle bakıyordu. *Çoğu davranışımızın ergenlik dönemimizden geldiğini biliyor muydun? Zevkler değişir ama gençliğimizin bir parçası bizi asla terk etmez. Bunlara gelişim seneleri denmesinin bir nedeni var. Bir şekilde hep o senelere geri döneriz.*

Callum için tüm mesele, sanki kendisi başka bir türe aitmiş gibi, her zaman insanlarla, insanların zayıflıklarıyla ilgiliydi ve belki, gerçekten de başka bir türe aitti. Sahnede sergilenen komedinin bir izleyicisiymiş gibi her zaman kendisini soyutlayarak konuşurdu.

Dahası, hiçbir şeye kendisini adamayan, asla karışmayan Callum için her şey komedydi. Libby acaba kendisini herkes üstüne kafa patlattıktan sonra onu öldürmeye karar vermelerini çok komik, isterik bulmuş mudur diye merak etti. Callum'un, ihaneti en saf anlamda eğlendirici, komik denecek kadar saçma bulmuş olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Durumu onun bakış açısından görmeye, önerilerini uygulamaya ve bütünü oluşturan parçaları düşünmeye çalıştı çünkü kanıtlar ona Ezra Fowler'ın onu alıkoyarak gerçekten de dünyayı kurtardığına gönülden inandığına işaret ediyordu. Daha yakından bakması gereken bir şey varsa, bu büyük ihtimalle Libby'nin onun için azıcık bir değeri varsa bile bunun sadece ve sadece tesadüfi olduğu fikriydi.

Gerçi böyle de bir sonuca varamıyordu ama Callum gibi düşünmek her şeye biraz ilginç bir tat katıyordu. Yoksa insan, distopik nükleer bir kodun altında biri olduğu ihtimaliyle buna

gölüp uyumaya devam etmediği takdirde nasıl yüzleşebilirdi? Libby de ısrarla böyle yapmıştı ama artık rüya görmeye başlamıştı. Hissettiği kronik sersemlik hali bedeninin uyuşmasına ve bomboş olmasına yetiyordu ama daha önceden herhangi bir ölümlü akademisyenden daha fazla akademik konularla meşgul olan beyni, dengesini bozan bir uyuşuklukla tatmin olamazdı.

Doğal olarak Libby'nin herhangi bir sevgilisinin son derece vasat olduğu varsayımıyla onu aşağılayan Callum, *Eminim ki müzik zevki berbattır, diyordu. On beş, on altı yaşında dinlediği müziklerden uzaklaşmayı başaramamıştır. Neler dinlemiştir acaba?*

Ona göre, Ezra yaş olarak Atlas'a yakındı. Aksansız konuştuğunu sanıyordu ama bu imkânsızdı çünkü aksanı mutlaka dünyanın bir yerine ait olmalıydı. Ezra sadece Los Angeles'ta yaşadığından söz etmişti ve orası Libby'nin bir tatilde ailesiyle ziyaret ettiği ama tehlikeli gelgitler yüzünden o sırada kapalı olan çocuk dostu bir rıhtımını bildiği kocaman bir yerdi. Ezra annesi tarafından büyütüldüğünü, hiç kardeşi olmadığını ve birkaç senedir ailesinden kimseyle konuşmadığını söylemişti. Libby annesiyle dargın olduğunu düşünmüştü ama Ezra, bir Yılbaşı gecesi yarım şişe ucuz şampanya içtikten sonra öyle olmadığını söylemişti: Annesi ölmüştü. Uzun zaman önce. Kendisi çocukken ölmüştü.

Demek kahramanlığı bu olaydan kaynaklanıyor, demişti Callum alaycı bir ifadeyle. Hayatta kalma suçluluğu vs. vs. Sorumluluklarının ağırlığı. Libby Ezra'nın öyle olduğunu, konuştuğu zaman ona kulak vermek yerine onu kaygılarından kurtarmaya çalıştığını biliyordu. Ezra onun kurtarılacak durumda olmasını istemişti ve Libby zaman zaman böyle düşünmesine izin vermesinin insanların ilişkilerinde yaptıkları bir şey olduğunu düşünmüştü. Erkek egosu meselesi. Huzurlu bir ilişki için iyi kız arkadaşların öyle yaptığına inanmıştı.

Ego komik bir şey, diyordu Callum. Hâlâ Libby'nin cinsel

ATLAS PARADOKSU

fantezilerini yarıda kesmek ya da giderek artan halsizliğiyle dalga geçmek için davetsiz bir şekilde geliyordu. *Sözüm ona ego gerçek benlikmiş, bunu biliyor muydun Rhodes? Rhodes beni dinlemiyorsun. Pek çok insan gerçekte ne olduğunu anlamaz, bunu şimdiye kadar çözemedin mi?*

Eski Libby olsa, kendisini kesinlikle anladığını, kendisi gibi olduğunu söylerdi ama yakın tarihte yaşanan olaylar yüzünden bu fikre geri dönüp tekrar düşünmekten başka çaresi olmadığını hissetmişti. O sırada kendisini gibi olmadığını gayet iyi anlamıştı ve şimdilik kendini anlamaya yeteri kadar yakındı bu.

Köklerimize yapışıp kalamayız, diyordu Callum. Geçmiş her zaman daha düzenli gözükür, Rhodes. Her zaman daha net, daha açık, anlaması daha kolay gibidir. Bunu, bu basitliği arzularız ama ancak aptal bir insan geçmişin peşinde koşar çünkü geçmişle ilgili algımız kusurludur – dünya asla basit olmamıştır. Bunu ancak geri dönüp düşününce görebilir ve anlayabiliriz.

... Bildiğin gibi, dünya büyük bir olasılıkla salaklarla dolu, diyordu. Sonra, ona bakıp pis bir kahkaha atıyordu ve aniden elinden düşmeyen kadehi kaldırıyordu.

Zaten Libby bir rüyada olduğunu böyle anlıyordu çünkü aşağı bakıp kendi elinde de bir kadeh olduğunu ve boyalı odanın pencerelerinden gökyüzünün tıpkı Ezra'nın dünyanın sonuyla ilgili anlattığı gibi alevler içinde olduğunu görüyordu. Atlas Blakely'nin neden olacağı, üstlerine kanlı gözyaşları gibi yağdıracağı bir yıkımı görüyordu. Aslında, Ezra Atlas'ın planının sonuçlarını izlediğinde gördüklerine dayanarak bunun nasıl bir yıkım olacağını anlatmamıştı ama Libby tahminde bulunan bir tür olarak tasarlandıkları için bazı şeyleri hissetmişti. Hangi el tarafından yazılmış olursa olsun, dünyanın sonu her zaman aynı gözüküyordu. Tüm insanlık gayet karamsar ortak bir vizyona sahipti: yangınlar ve seller, çekirgeler ve salgın hastalıklar. İnsanları kokuşmuş, bozulmuş Cennet'inden atan Dünya.

OLIVIE BLAKE

Kitlesel yok oluş bir safsata, diye hatırlatma yapıyordu Callum. Dar zihinlerin ve komplo teorikilerinin inandığı bir fikir. Elbette, dinazorlar yoktu, kertenkeleler ve kuşlar vardı. Senin şu Ezra gördüklerinin ne anlama geldiğini kesinlikle bilemez. Biliyor olsaydı bile buna kim hayatta kalmaktan başka bir şey diyebilir?

Callum'un onunla eksiksiz cümlelerle konuştuğunu duyuyor olması, Libby'ye iyimserlikten çok olumsuzluğun ön planda olduğunu düşündürüyordu. Callum'un eleştirilerini o kadar büyük bir dikkatle dinlemişti ki artık bunları Nico'nun oflayarak yaptığı telkinlerden ya da Tristan'ın mırıldanarak yaptığı düzeltmelerden daha kolay hatırlıyordu.

Libby'nin içinden Callum'un ölü olduğunu ve o yüzden tamamıyla önemsiz olduğunu söylemek geçti ama nerede olduğunu fark edince, bir kez daha rüya gördüğünü anladı. O sırada NYUMA'da ilk senesinde kaldığı yurdun loş ve lekeleri göstermemesi için büyülenmiş halı kaplamalı koridorunda yürüyordu –ama o tür büyüler esas olarak kurumsaldı. (Yurtlardaki ölümlü halı kaplamaların genellikle gizlemeyi amaçladığı tiksiniç ortamın renginde olması gibi bir şeydi.)

Tüm bunlar önceden prova edilmiş gibi mekanik bir şekilde hareket etti ve yanlış olduğunu belli belirsiz bildiği bir odanın kapısını çaldı. Daha sonradan uyandığında, neresi olduğunu anlayacaktı. (Bilinçaltı; Cemiyet'in malikânesindeki ayrıntıları almış, bunları dördüncü sınıfta Doğa Tarihi Müzesi'ne yaptığı çünkü ayrıntılarla birleştirmişti.)

"Gideon Drake?" diye seslendi Libby. "Ben Libby Rhodes. NYUMA engelli hizmetlerindeki not tutucundum."

Kapıyı açan adam, Tristan ile Libby'nin ilk olarak bir önceki yaz Yedinci Cadde'de rastladığı ve utanç verici bir şekilde bir rahip olduğunu anlamadığı bir adamın karışımıydı – ama insanların rüyalarda kimler olması gerektiğini bildiği gibi, bu adamın "Gideon" olduğunu biliyordu.

Gideon'la ilk tanıştığı zamanla ilgili bir rüya gördüğü için elbette rüyasında onunla konuşuyordu.

ATLAS PARADOKSU

“Libby,” dedi Gideon Rahip-Tristan yüzüyle. “Beni duyabiliyor musun?”

Koridordaki ışıklar titredi ve Libby aniden tehdit altında olduğunu hissederek hızla arkasına döndü.

“Parisa’dan sana kontrol edilebilir rüya görmeyi öğretmesini istemeliydim,” dedi Callum. Daha bir saniye önce orada değildi ama o anda yine yanında duruyordu.

“Mit,” dedi Libby ama Callum yok olmuştu.

“Libby,” dedi Gideon ama yüzü hâlâ değişmemişti. “Bir şey yapmaya çalış. Bir şeyi değiştir.”

Off, diye düşündü Libby. *Çok yorgundu*. Zaten böyle olmaması gerekiyordu. Gideon’la narkolepsiden söz ederken, Gideon’ın ona neden engelli hizmetlerinde çalıştığını sorması (bu konuşma, Libby Nico’ya yanlışıyla okulda ayrıntılı notlar tutmak gibi boş bir işle uğraştığını, bunu ablası Katherine için uzun hastalığı boyunca yaptığını söylemeden aylar değilse bile haftalar önce gerçekleşmişti) ve konuşmanın Libby’nin, Gideon Drake’in Fiziksel Büyüler 101 dersinde arkasında oturan gerzeğin oda arkadaşı olduğunu anlamasıyla sonlanması gerekiyordu. O anda sırf o gerzeğin arkadaşı olduğu için Gideon Drake’ten nefret etmeye karar veriyordu ve elbette bunu gerçekten yapamıyordu. (Gideon’ın narkolepsi sorunu olduğu için değil –gerçi bu da etkenlerden biriydi– Gideon olduğu ve ondan nefret etmek mümkün olmadığı için.)

Ama bu bir rüyaydı ve Libby’nin rüyalarla ilgili bildiği her şey ona yirmi dakikadan uzun sürmeyen bir hızlı göz hareketi, döngüsünün ortasında bir yerde olduğunu anlatıyordu. Kısacası, daha derin ve aklının o kadar meşgul olmadığı bir uykuya dalacaktı ve nihayet hak ettiği gibi dinlenebilecekti.

“Biliyor musun,” dedi gitmemiş olan Callum. “Burası biraz havasız.”

“*Havayı* değiştiremem,” dedi Libby aksi bir sesle. “Alışmaya çalış.”

OLIVIE BLAKE

“Aslında, değiştirebilirsin,” dedi Gideon, Rahip-Tristan olarak. “Cidden, bence havayı değiştirmelisin.”

Libby, Callum’a baktı ve bıkkınlıkla başını çevirdi. Neden Mira’yla ilgili rüyalar göremiyordu? NYUMA’dan oda arkadaşı Mira’yı özlemişti. Ya da neden Katherine’le ilgili bir rüya göremiyordu? Bu bağlamda, rüyasında onu görmek için geç kaldığı ve Katherine’in ulaşamadığı bir yerde beklediği şu tekrar eden rüya yerine, sevgi ve hasret dolu olurdu. Libby ölü birisiyle konuşacaksa, Katherine gerçek anlamda sevdiği tek ölü kişiydi. (Libby büyükbabasını o kadar iyi tanımıyordu ve doksan gibi ileri bir yaşa kadar tenis oynadığını duymuş olması onu *tanıdığı* anlamına gelmezdi.)

“İstemediğini biliyorum,” dedi Rahip-Tristan, odaklanmaya çalışarak kaşlarını çatarak. “Çok uzaklarda bir yerdesin. Bunu görebiliyorum ama...”

“Gelecek çok *karmaşık*,” dedi Callum. “Çok düzensiz. Bir sūrū sonuç söz konusu. Entropi tek bir yöne doğru ilerler. Bunu hiç düşünmüş müydün? Isı gibi.” Ufak bir lastik topu üç kere sektirdi ve gözden kayboluşunu izledi. “Gördün mü? Elbette görmedin.”

“Libby?” dedi Rahip-Tristan Callum’a dönerek. “Sen misin?”

“Hayır, ben değilim,” dedi Libby ama bu geçici kafa karışıklığı ona Callum’un biraz garip görüldüğünü düşündürdü. Tipik Callum gibi davranıyordu ama kıyafeti farklıydı. Üstünde Tristan’ın ceketlerinden biri vardı.

Libby birden ona karşı çıkmak için şiddetli bir istek hissetti. Neden Callum, hep Tristan’la ilgili düşüncelerine karışıyordu = Libby zihninde bile onu kıskanıyor, onları hâlâ iç içe geçmiş parçalar olarak görüyordu. Aptalcaydı.

Bir şeyi değiştir. Tamam, peki.

Libby cekete baktı ve yakarak bir delik açtı. Sonra, ince dumanların kıvrılarak yükselmesini izledi ve tamamını yakıp kendi kendine kıkırdadı.

ATLAS PARADOKSU

“Eh, bu bir başlangıç,” dedi artık Callum değil, Libby olan Callum. Libby bunu anlamıştı çünkü ona benziyordu, sesi aynıydı ve ince telli, tam normal bir boya ulaşmamış olan bir perçemi vardı. Evet, kesinlikle kendisiydi: Alevler sönmüştü ve gerçek Libby özgüvensiz, seksi olmayan bir Venüs gibi küllerinden doğuyordu.

“Lanet olsun,” dedi Libby kendi kendine. “Herkes fayda etmediğini biliyor.”

“Libby,” dedi yüzü biraz çarpılmış olan Rahip-Tristan. “Nerede olduğumuzu değiştirebilir misin?”

İki Libby de ona baktı. “Nereye değiştireyim?”

“Herhangi bir yere. Herhangi bir şeye.”

“Nasıl?”

“Uyanık olduğunda yaptığın gibi.”

“Neden şu anda uyanık değilim?”

“Bedenin uyuyor. Ama zihnin uyanık.”

“Öyle mi?”

“Tamamıyla değil. Ama hemen hemen uyanık sayılır.”

“Sen Gideon mısın?” diye sordu Libby, Rahip-Tristan’a.

“Evet.” Sesi hem şaşkın hem de memnun çıkmıştı. “Beni görebiliyor musun?”

Libby gözlerini kırptırınca, onu görebildiğini fark etti. Kumral saçları ve mor çürükleriyle, Gideon karşısında duruyordu. Omuzlarının kenarı kambur durmaktan yuvarlaklaşmıştı. Sürekli bitkin halde olduğu için. Libby narkolepsi diye düşündü; daha doğrusu hatırladı. Gideon’ın uzmanlığının ne olduğunu hiçbir zaman öğrenmediğini de hatırladı. (Bazı insanlar saçma denecek derecede ketumdu. Bunun ne anlamı vardı?)

“Gerçekten sen olduğunu nasıl anlayacağım?” diye sordu şüpheyile ve tepelerindeki tavan zangırdadı. Libby yukarı bakınca, boyalı odadaki yarım kubbeyi gördü ve ışığın ne kadar yumuşak ve altın sarısı olduğuna hayret etti.

“Uyanmak üzeresin, Libby. O yüzden, bana güvenmen gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Gideon.

OLIVIE BLAKE

“Hımm, hayır,” dedi Libby. Aklına Callum’un –Libby olarak– Ezra ve seri katillerle ilgili söyledikleri geldi. Hayır, seri katiller değildi. Ergenlerdi. *Ergenlik dönemi*. Köklerimizle ilgili öykülerden söz etmişti ama Ezra bir hain değildi. Yoksa öyle miydi? Hayır, hain kendisiydi, hayır Atlas’tı, hayır Ezra’ydı çünkü insanları kaçırmak kaba bir davranıştı. Gelişmeyle ilgili bir şey de söylemişti. Hanımlar, kaslarımızı geliştirelim. Hayır, hayır, *gelinlik*, gelgit, getiri. “Gelişim seneleri,” diye mırıldandı.

“Ne?” dedi Gideon şaşkınlıkla.

Off, çok yorucu bir şeydi bu. Libby *uyumak* istiyordu. Birisi ona zarar vermeye çalıştığında, koma tarzı bir uykuya dalacağını anlamıştı. Parisa olsaydı, dünyayı dümdüz etmişti bile. Nico, Ezra’ya bakardı ve onu bir anda imha ederdi. Pat. Ölüm, bizi biz yapan, yani canlı olmamızı sağlayan şeydi. Ölümlülük, şu zeki ufak köşeli ayraçlar. Doğumlar ve ölümler, başlangıçlar ve sonlar.

“Zaman,” dedi Libby. “Gelecekte misin?”

“Hayır, tabii ki değilim, salak,” dedi Libby, birden aksileştiğini ve bunaldığını hissederek. Sonsuz olasılıklar. İstatiksel ahenksizlik. Ayrılan yollar. Entropi sadece tek bir yöne doğru ilerler. Düzen, kaçırılma olayları için önemliydi. Suç işlemek düzenli olmayı gerektirirdi. “Beni nasıl bulurdu?”

“Kim?”

“*Biliyorsun*,” dedi Libby. Bir şey hissetmeye başlamıştı. Mesanesi sıkışmıştı, lanet olasıca şey. Lanetler. Şans ve talih-sizlik. Niyet. Onun niyeti neydi? Yıkım. Bunun ne kadar dar bir bakış açısı olduğunu düşünmek komikti. Ezra onunla ne yapacaktı? Büyük ihtimalle, onu öldürmesi gerekecekti. Bunu hemen yapmayacaktı ama en sonunda onu geri koyamayacağını ve saklayamayacağını anlayacaktı. O sırada bunu yapması zor değildi çünkü hep uykuluydu ve kendi beyinsel uyumsuzluğuna direnmekle ilgilendiği için bir zarar vermek istemiyordu ama eninde sonunda kasları atrofiye uğrayacaktı, büyüğü spazm ge-

ATLAS PARADOKSU

çirecekti, patlama krizleri yaşayacaktı ve Ezra, “Eyvah, büyülü bir kız kaçırdığımı unuttum” diyecekti. Sonra, onu öldürmek zorunda kalacaktı ve hepsi buna üzülecekti ama en sonunda Ezra suçluluk duygusundan kurtulacaktı çünkü *niyeti* Libby’nin ayağına dolaşmamasıydı ve bunu sağlamanın tek yolu vardı.

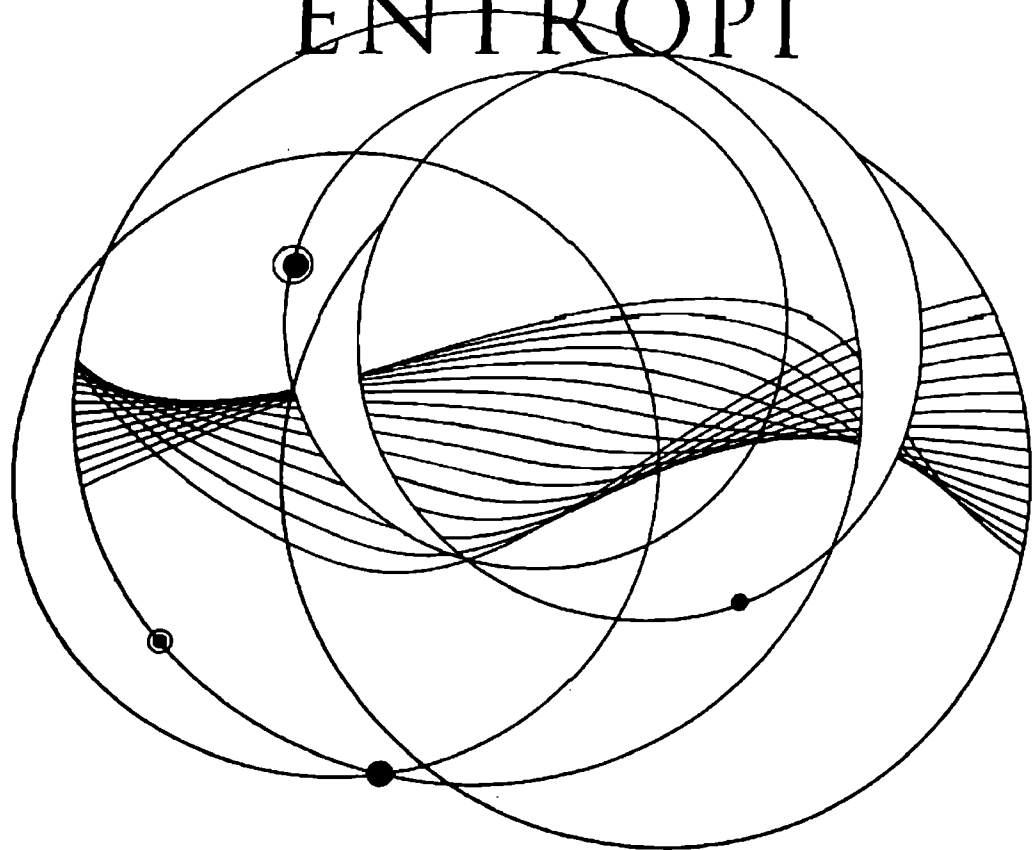
“Ayrılıklar, haklı mıyım?” dedi Libby Gideon’a. Mahmur mahmur battaniyelerin arasında olduğunu ve Gideon’ın bir yanıt verdiğini fark etti ama ne dediğini duyamıyordu çünkü kendisine gelmeye, fiziksel formunu, odada başka birisinin daha olduğunu, birisinin onu değerli, kutsal uykusundan uyandırmaya çalıştığını fark etmişti.

“Libs.” Ezra’nın sesi nazik ve üzgün, tanıdık ve yumuşaktı. “aç mısın?”

Daha sonradan, Libby elini öne uzatıp eski erkek arkadaşının boğazına doladığında, tamamıyla ayık olmadığını düşünecekti.

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Açlıktan ölüyorum.”

IV ENTROPÌ

LIBBY

Libby, enkazın arasından sendeleyerek çıktı, ağzına dolan L sıvaları ve tavandan dökülen ufak parçaları tükürdü. Ufak dairenin dışında (yoksa bir pansiyon muydu? Bir pansiyon olmalıydı ve leş gibi bir yerdi), göz kamaştırıcı güneş parıl parıl parılıyordu. Asfaltın üstünden yayılan ısı, hurdaya dönmüş arabaların kenarlarına sıralanmış olduğu çatlak kaldırım görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Her neredeyse, sanayi bölgesindeki bir sokakta olmalıydı. Seslere bakılacak olursa, bir otoyola çok yakındı. Sesleri uzaklaşan araba kornalarına sıcak çöl hava akımları eşlik ediyordu. Ufkun olması gereken yer pusluydu ve bulanık gri bir duman beyaz, parlak göğe yükseliyordu.

Sokak dardı, ancak iki şeride yetecek kadar genişti. Sıcağa ve arkasında adeta bir fırından yayılan bir alev dalgası olmasına rağmen titredi. Hangi yöne gidecekti? Libby sağa sola baktı ve büyük bir olasılıkla iki seçeneğin de aynı olduğunu düşündü. Hızla üstünden dumanlar tüten pansiyondan çıktı ve tesadüfi bir yön seçip sokak boyunca ilerlemeye başladı.

“Hey,” diye seslendi bir adam arkasından. Önünden geçtiği bir araba tamirhanesinden çıkmıştı. “Şuradaki yangından mı geliyorsun?”

Üstünde yağ lekeleriyle kaplı bir tamirci tulumu olan adam ona yaklaşırken, Libby’nin kalbi duracak gibi oldu. Adamın elinde levyeyi andıran bir alet vardı. Libby bunu bir silah olarak düşünmemeye çalıştı (paranoya mı yaşıyordu?) ama aklından tam olarak çıkaramadı.

“Ha? Evet. Sadece buradan geçiyordum,” dedi ciddi ama

OLIVIE BLAKE

kayıtsız bir ifadeyle. Bunu sanki neler olmuş olabileceğini bilmiyormuş ve daha da önemlisi zarar gören binalardan ya da binaların içinde ciddi bir şekilde yaralanan insanlardan sorumlu değilmiş gibi söylemişti. Nefes alıp verişini yavaşlamaya zorladı, içine çöken kötü hisle boğuştu.

Genellikle, bunu çok iyi yapardı ama epeydir yapmamıştı. “Orada insanlar olabilir,” dedi dikkatlice dudağını ısırarak. Daha feminen görünmesi daha mı iyi olurdu? Yoksa öyle yaparsa adama daha mı savunmasız görünürdü ve bu iyi mi olurdu, tehlikeli mi? Kimin güvenilir kimin riskli olduğunu bilmek mümkün değildi. Ama yarı uyanıkken bir binanın bir kısmını patlattığını son anda hatırlayınca, belki de endişelenmesi gereken daha önemli konular olabileceğini düşündü.

Birisine, tesadüfen orada olan masum insanlara zarar vermiş olabilir miydi? Vermediğini umdu. Başını çevirip tekrar arkasına bakmamak için iradesini zorladı. Son baktığında, binanın sadece bir kısmı havaya uçmuştu. Yaralamak istediği tek kişi de hâlâ hayattaydı ama bu durum başka kimsenin yaralanmadığı anlamına gelmezdi.

“Yardım isteyebilir misiniz?” diye sordu.

“Patlamayı duyduğum anda istedim.” Tamirci kaşlarını çatmış ona bakıyordu. “İlk önce, bir araba motorunun erken ateşleme yaptığını sandım. Sen... tesadüfen mi buradan geçiyordun?”

Açıkçası, harika bir yalan değildi bu. Oraya bir mahalle denebilirse, pek de şirin bir yere benzemiyordu ve yirmili yaşlarda, narin (yok, akademisyen) görünümlü bir kadın, tam da böyle bir yerden kaçınacak bir tipti. “Patlamayı duydum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim,” diye yalan söyledi. “Telefonunuz var mı?” diye sordu ama birileri binada birisinin daha olduğunu fark etmeden önce telefon açacak kadar vakti olacağından emin değildi.

Daha da kötüsü, kimi arayacağından emin değildi.

“Ambulans yolda.” Tamirci hâlâ kaşlarını çatmış ona, daha

ATLAS PARADOKSU

doğrusu yüzündeki bir şeye bakıyordu. Libby adamın baktığı yere elini götürdü ve o anda alnından yavaş yavaş bir şey aktığını hissetti. Mümkün olduğunca telaşa kapılmadan alnını silerken, son derece garip gözükmeğe başlamış olan perçemini ıslatan hafif bir kan kokusu hisseder gibi oldu.

O halde, tamirci bir riskti. Hem de tahmin ettiğinden çok daha farklı bir şekilde.

“Neler olduğumu gördüysen...” dedi adam.

“Ah, özür dilerim, görmedim.” İçgüdülerinin tamamı ona kaçmasını söylüyordu. “Ama gidip bir yerden su bulmaya çalışayım. İçeride birisi kalmış olabilir.”

Tamircinin yüzünden ondan şüphelendiği belliydi. “Bence burada kalsan daha iyi olur.” Adam gözlerini kıstı. “Polis ifade-ni almak isteyebilir. O yüzden, bir şey gördüysen...”

“Geri geleceğim!” diye seslendi Libby ve arkasını döndüğü gibi yürümeye başladı. Arkada kalan pansiyondan bir patlama sesi daha gelince, adımlarını hızlandırdı. Büyük bir olasılıkla, bir gaz borusu patlamıştı. Hafifçe ürperdi, bir kez daha içeride kimse olmadığını umdu.

Arkasına bakmadığı halde, zihninde Ezra’nın yerde baygın yattığı, göğsünün hafifçe inip kalktığı görüntüyü silmesi zordu. Oradan ayrılırken, Ezra hâlâ nefes alıp veriyordu –çok geçmeden onu bulabilirlerdi– ama yine de...

Libby suçlu düşüncelerini Ezra’dan uzaklaştırdı, nerede olduğunu ona anlatabilecek bir şey göreceğini umduğu yönde hızla yürümeye devam etti. İleride bir benzinlik gördü. Orada bir telefon olabilirdi. En azından, gündüz vakti olduğu ve bir binanın yarısını gece yarısı ya da daha tehlikeli bir zamanda patlatmadığı için sevindi.

Tam olarak ne olmuştu? Hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece bir rüya görmüş gibi bölük pörçük şeyler hatırlıyordu. Bir şey, bir düşünce ya da kavram, bir şarkı sözü beynine sızmıştı. Düşündüğü kadar sınırı olmadığıyla ilgili bir şeydi.

OLIVIE BLAKE

Elbette, sonra her şeyi havaya uçurmuştu.

Hah.

Eh. Sınırsız olmak için iyi bir zaman varsa, şimdi olabilirdi.

Libby, biraz garip görünen benzinliğe doğru yürürken yavaşlamadı. Issız bir yerde olduğunu düşünmemişti ama belki de öyleydi. Belki de değildi. Başı zonkluyordu ve kaldırımında çınlayan adımları beyninde yankılanıyordu. Uyanık olmak ona giderek daha boğucu gelmeye başlamıştı. Arabaların dumanlarından, yakınlardan gelen boya kokusundan geride bıraktığı kalkanların çözünürlüğüne kadar, her şey daha rahatsız edici geliyordu.

Neredeydi? Cemiyet'in malikânesinden çok uzakta olduğu belliydi. Ezra lanet olasıca bir hain ve rezil bir erkek olabilirdi ama ne yazık ki salağın teki değildi. Ayrıca, Nico'nun düşündüğü kadar sıradan bir medeialı da değildi. Bunu düşünen Libby daha da sinir oldu. Elbette, Nico en ihtiyaç duyduğu anda sırf ona zorluk yaratmak için düşüncelerine girecekti.

Boğazı kurumuş, dudakları çatlamıştı. Kesinlikle çok susuz kalmıştı. Pek bir şey yememişti, hatta belki hiçbir şey yememişti. Her şey, salak olmayan o salağın, kafesinden kaçmaya çalıştığı takdirde kendi sonunu getireceğini açıkça bilen ya da en azından şüphelenen Ezra'nın kusursuz bir planıydı. Gücünü bu kadar büyük bir olay için saklamış olması gerekirdi –böyle bir şey yapabileceğini biliyor olsaydı, yapardı– ama tabii ki bunu yapmamıştı. İşin yarısını onun için yapmış, kendi temelinin zamanla çökmesine izin vermişti.

Öfkeyle üst dudağının çatlak derisini kemirdi. Böyle olacağını tahmin etmiş olmalıydı. Bu duruma daha da öfkелendi. Ezra onu her nerede alıkoyduysa, orayı Libby seçmemişti. Daha da kötüsü, Ezra onu oyuna getirmişti. Tüm bunlar, duygulara sahip olmanın, insanların iyi yanlarını görmenin, gardını indirip gerçek ve dürüst olmanın, dolayısıyla güçsüz olmanın bir sonucu. Bir gün, terapide bu özel konuyu incelemesi gerekecekti

ATLAS PARADOKSU

ama bugün, onu yönlendirmesine, tüketmesine izin verdi. Çoğu durumda, bunu yapmak akıllıca olmaz, hatta büyük ihtimalle tehlikeli olurdu ama Nico de Varona olsa onun gibi yapardı. Parmağını bir elektrik prizine sokmaya eşdeğer bir şey yaptıysa ne olmuştu? Kendini imha düğmesine dayamış ve basmıştı —belli belirsiz de olsa kontrolün *onda* olduğunu hatırlamıyor olsaydı, bunu yapmayabilirdi. Sonuç, gayet patlayıcı olmuştu.

Nabızı yine giderek hızlanmaya başlamıştı. Daha hızlı nefes alıp vermeye başladı ve burnuna daha fazla duman kokusu geldi. Duman avuçlarından çıkıyor, omuzlarından göğe yükseliyordu. Geride bıraktığı cehennemin sahibi her kimse, kendiliğinden oluşan patlamaları da kapsayan bir sigortası olduğunu umdu. Çoğu sigorta planı büyümlü kazaları da kapsıyordu, değil mi?

Silkindi ve bunun Ezra'nın suçu olduğunu hatırladı. Kendi kendini kaçırmayı o seçmemişti. O noktadan sonra olan her şey *onun* sorumluluğuydu. Hayatta kalabilmek için yaptığı her şey, Ezra'nın saçma lanet seçimlerinin bir sonucuydu ve Ezra yine peşine düşmeden derhal kaçmalıydı.

Libby benzinliğin mini marketinin kapısını açmadan önce, sakinleşmek için içine bir nefes daha çekti; yirmi dört saat yoldan geçen kamyoncular için açık olan yerlerden biri olmalıydı. İçeri girdiğinde kasiyer, eski bir beyzbol kasketi olan irikıyım bir adamla meşgul olduğundan ona bakmadı. Libby hemen tuvalete girdi. Kadınlar tuvaletinin kapısına arızalı olduğunu söyleyen bir tabela asılmıştı ama yine de içeri girip aynanın karşısında durdu.

Evet. Saçları berbattı. Buna şaşırmadı. Yüzü şiş ve şekilsizdi, gözleriye derin kuyuları andıran göz çukurlarının içine kaçmış gibiydi. Hoş görünmeyi dert etmenin sırası değildi. Ne kadar süre orada kalmıştı? Tarihi ve nerede olduğunu öğrenmeliydi. Bir harita ya da gazete almak mantıklı olur muydu? İnsanlar hâlâ bu tür şeyler satıyorlar mıydı? Bunları satın alsa,

OLIVIE BLAKE

göze batar mıydı? Keşke nerede olduğunu anlayabilmesi için telefonu yanında olsaydı, arşivlere geri dönmenin bir yolunu bulabilseydi, diye düşündü. Hem birisi geride bıraktığı patlama yüzünden peşine düşecekse, fazla hatırdan kalmaz mıydı? Tek başına sokakta yürüyen, alnı kan lekeli (kan lekelerini silerken, kâğıt mendil yağlı saç tellerine yapıştı), kimsenin satın almadığı şeyleri satın alan ve elbette üstünde...

Üstünde genellikle giydiği bol pantolonu vardı. Yani, harika değildi. Ama abartılı da değildi.

Toparlanmaya çalıştı. Tamam. Kontrol edemediği şeyler için endişelenmek anlamsızdı.

Tuvaletten çıktı ve serinlemek için girmiş gibi eliyle yüzünü yelpazeledi. “Dışarısı çok sıcak,” dedi kasiyere ama sonra normal insanların kasiyerlerle sohbet etmediğini ve zaten ortama karışmakta pek başarılı olmadığını hatırladı. Neyse ki kasiyer onunla ilgilenmeyen, yaşlıca bir kadındı. Güzel. Harika. Libby fazla ürün çeşidi olmayan içecek kısmına gidip dolaptan elli senedir dokunulmamış gibi görünen bir kola şişesi aldı.

“Şunu alayım, bir de...” Bir dakika. Yanında para var mıydı? Ceplerini yoklayınca, üstündekinin Ezra’nın eşofman altı olduğunu fark etti –erkekler neden işlevsel cepli şeyler alırlardı?– ve elbette, Ezra hayatını kolaylaştırmak için cebinde bir cüzdan bırakmamıştı. Yüzünü buruşturdu, yavaşça dolabın kapağını açtı ve kolayı aldığı yere geri koydu. Kasiyer kaşını kaldırdı.

“O kötü günlerden biri,” dedi Libby telaşla bir açıklama yapmaya çalışarak. Kadın onun evsiz olduğunu düşünmüş müdür diye merak etti. Teknik olarak, evsiz sayılırdı. Burnu hem kurumuş hem de akıyormuş gibiydi. Burnunu çekti. Çok garip bir ses çıktı. “Telefonunuzu kullanabilir miyim?”

“Paralı telefon dışarıda,” dedi kadın. Gazetesinin sayfalarını çevirip arka tarafına göz attı. Kadının bu hareketi, Libby’ye babasının yaşlı insanlar gibi eğlence sayfalarındaki “komiklikler-

ATLAS PARADOKSU

den” ne kadar hoşlandığını söylediğini hatırlattı. Bir gazetede ki karikatürleri okumak ne kadar nostaljik bir şeydi – ne kadar *eskide* kalmış bir şeydi.

“Ha-ha,” dedi Libby bunun bir espri olduğunu düşünerek. Kadın gazetesine dönünce, öyle olmadığını anladı. “Ha, tamam.” Tekrar burnunu çekip burun deliklerini sildi. *Evsiz* birisi gibi gözüküyorsa, birisinin özel telefonunu kullanmayı da isteyeemezdi. “Şey o telefonu kullanırdım ama yanımda...” Tanrım, paralı telefonlar hâlâ madeni parayla mı çalışıyordu? Yanında madeni para yoktu. Gerçi bir kredi kartı kullanması da söz konusu değildi. “Neyse, tamam. Teşekkürler.”

Libby dışarı çıkmak üzere arkasına dönerken, büyüyle ödemeli bir arama yapılabilir mi diye düşündü (büyük bir ihtimalle yapılabilirdi ama daha önce yapmamıştı) ama kasiyer tam o sırada gazetesini kapatıp dik bir şekilde masaya vurdu ve Libby’nin dikkatini çekti. Kadın fazla sayfaları ayırdı ve okumadığı sayfaları masaya yaydı.

“Bir dakika... Şuna bir bakabilir miyim?” dedi Libby. Kasiyerin gazetesine uzandı. Bu şekilde nerede olduğunu anlayabilirdi. Gördüğü harflerden –NGELES TIMES– Los Angeles’ta olduğunu tahmin etti.

Demek bu yüzden hava sıcaktı. Burnu da bu yüzden kaşınıyor olmalıydı. Ezra ona hep L.A.’de hava kalitesinin son zamanlarda daha iyiye gittiğini söylemişti ama çocukluğunda Palm Springs’e yaptıkları bir gezide, yine de çöl havası gibi gelmişti. Bu konuda onunla dalga geçer, memleketinden sinir bozacak kadar veganlığın ve kuru havanın hâkim olduğu bir yer olduğunu söylerdi. “Kırk sent,” dedi kasiyer başını kaldırmadan. Bu rakam Libby’ye doğru gelmedi ama epeydir, daha doğrusu hiçbir zaman gazete almamıştı. Yine burnunu çekti ve çaktırmadan koluyla burnunu sildi.

Tuvaletten kâğıt havlu almış olmalıydı. “Yanıma hiç, şey...”

OLIVIE BLAKE

Kadın kayıtsızca kıpırdandı, bak bacak üstüne attı ve yanlışlıkla gazetenin sayfalarından birini düşürdü.

En sonunda, sayfayı net bir şekilde görebilmişti. Evet, *gerçekten* de *Los Angeles Times*'di. Ezra L.A.'de bir yerde büyüdüğü için mantıklıydı ama onu asla "evine" götürmemişti çünkü ısrarla bir evi olmadığını söylemişti. Ön sayfadaki manşet, yerel politik bir haberle ilgiliydi ve isimler tanıdık değildi. Tarihi de görebiliyordu: 13 Ağustos, 1989.

Bir dakika. Bin dokuz yüz seksen dokuz mu?

"Kahretsin," dedi hâlâ rüyada olduğunu uman Libby. "Bu... bu... *bugünün* gazetesi mi?"

Kadın ters bir şey söyleyecekmiş gibi gazetenin karikatür sayfasını indirdi ama sonra durdu. Gözüne bir şey takılmış gibi gözlerini kıstı. Tam o sırada Libby de ne yaptığını düşünmeden elini burnuna götürdü ve ilk kez kolunun kanla kaplı olduğunu fark etti.

"Bir sorun mu var?" dedi kadın, ilk kez Libby'ye dikkatle bakarak.

Dışarıdan bir ambulans geçti ve doğruca Libby'nin geride bıraktığı karmaşaya doğru ilerledi. Birisinin yakında peşine düşeceğini fark etti.

Tabii, önce Ezra peşine düşmezse.

"Erkek arkadaşım," dedi. Ağzı kurumuştı ama belki doğruyu söylediğinde kadını ikna edebilirdi. "Eski erkek arkadaşım..."

"Anladım." Kadın o kadarını anlamıştı. Yüzünde hem sert hem de anlayışlı bir ifade belirdi. Ve çenesiyle arka tarafı işaret etti. "Arka kapıdan çık." Ona bir söylemek, bir açıklama yapmak için vakit var mıydı? Büyük ihtimalle yoktu. Libby ne yapacağını bilemedi ama Ezra'yla ilgili talihsizliklerden sonra ufak ve gerekli bir zafer kazanmış gibi hissetti.

"Teşekkürler." Hızla benzinliğin teslimat girişine doğru gitti.

"Bir dakika..."

ATLAS PARADOKSU

Libby arkasına döndü ve kasiyerin ona kasanın yanındaki buzdolabından alıp ona fırlattığı kola şişesini kaptı.

“Bol şans,” dedi kadın. Bunu samimiyetle söylemiş gibiydi.

Libby çoktan suçluluk hissine kapılmış bir halde başını salladı. Kasiyerin nasıl birisine yardım ettiğini ne zaman sorgulamaya başlayacağını merak etti.

“Teşekkürler,” dedi tekrar. Benzinliğin arka kapısından çıktı ve koşmamak için elinden geleni yaparak yürümeye başladı.

CALLUM

Callum mahmur mahmur başını boyalı odadaki koltuktan kaldırıp Reina'yı tepesine dikilmiş bir halde gördüğünde günlerden ya salıydı ya da cumartesi.

“Madde bağımlılığı” dedi Reina sakın sakın. “Hayal gücün gerçekten de çok kısıtlı.”

Callum'un görebildiği kadarıyla, üstünde ailesinin tipik olarak son derece sıkıcı çift cinsiyetliler için çıkardığı özel bir markada kullanılan pratik gri renkli uzun bir sweatshirt ve kucağında taşıyamayacağı kadar ağır gözüken bir kucak dolusu kitap vardı.

Callum parmağını Reina'nın dizine dayadı, onu yavaş yavaş geriye itti ve doğrulmaya çalıştı. Yere tamamıyla dik konuma gelmesi birkaç saniye sürdü; ama yine de çok yanlış bir hareketi çok hızlı yaptığını hissetti. Bu yüzden, Callum çaba harcamamaya karar verdi. Kalkmak yerine, alnını önündeki fiske masasına dayadı.

“Bağımlılık değil,” dedi ağzının kupkuru olduğunu hissedererek. “İki taraf da keyif alıyorsa, bağımlılık olmaz.”

Başını çevirdiğinde, Reina'nın kaşlarından birini kaldırdığını gördü. “Kesinlikle bağımlılık sayılır,” diye mırıldandı Reina, “ama neyse.”

“Kes sesini.” Callum'un başı zonkluyordu ve hiçbir şey düşünecek durumda değildi. Reina'dan fazla yüksek titreşen, fazla sinir bozucu bir şey yayıldığını hissetti. Libby gibi daha çok heyecanı andıran bir şeydi ama yine de hoşuna gitmedi. Şakaklarının altındaki zonklamayı ovuşturarak gidermek için

ATLAS PARADOKSU

elini kaldırdı ama bu sefer de baldırına yakın bir yer kasıldı. “Ah, ah. Lanet olasıca...” Kası ilk olarak gerildi, sonra da keskin bir acıyla kramp girdi. Callum kasılan kaslarını rahatlatmak için bacağına tuttu, acı dalgalarının çözüldüğünü hissetti. Ama başındaki zonklama hemen geri geldi. “Lanet olsun...”

“Daha önceki konuşmamız hakkında...” dedi Reina.

“Biraz...” Callum’un başındaki ağrı feciydi, göz kürelerinin üstünde ince bir katman gibi yayılan keskin bir karıncalanma hissetti. “Konuşmasan olur mu?”

“Gelip beni bulmanı söylediğimi biliyorum,” dedi Reina onu duymazdan gelerek. “Ama belli ki biraz daha ikna olman gerek. Tamam.” Bir süre onu dikkatle inceledi, sonra onu soğuk terler dökerek iki büklüm bir halde bırakan acıyı hiçe sayarak yanına oturdu. “Sanırım, arşivlerin bana vermeyi reddettiği kitap listesini daraltmayı başardım.”

Callum çenesini sıktı ve titremeye başladı. “Ne?”

“Arşivler,” dedi Reina, sanki sorun sesiymiş ve Callum’un yanı başında oturması değilmiş gibi sesini yükselterek. “Bana tanrıların kökeniyle ilgili kitapları vermiyorlar.”

“Ne?”

“Kütüphane bana mitoloji kitaplarını veriyor. Öyküleri de. Ama tanrıların kökeniyle ilgili öykülere elince, Zeus ve Kronos’a ve Titanlara karşı Olimposlular gibi en eski öykülerden başka bir şey vermiyorlar.”

“Sadede gel,” dedi Callum. Yunan mitolojisini hatırlayacak kadar vakti yoktu. Öykülerde dünya ve gökyüzünün kişileştirilmesi, her zaman insanların aşırı davranışlarda bulunmasına, şaraba ve savaşa yol açardı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yasa ve düzenden sonra, kaçınılmaz bir şekilde ahlaksızlık ve sanat gelirdi.

“Her neyse, arşivler beni reddediyorlar,” dedi Reina monoton bir sesle, “ve bunu onlardan biri olabileceğim için yaptıklarını düşünüyorum.”

OLIVIE BLAKE

Callum böyle bir şey duymayı beklemiyordu. “Ne?”

“Bir tanrı olabileceğimi düşünüyorum,” dedi Reina yine. “Yani, *gerçek* bir tanrı değil,” dedi hemen, “çünkü senin egona sahip değilim. Ayrıca, ölümsüz olmadığımdan eminim ama kim bilir.”

Callum kesinlikle titremeye başlamıştı. Kirlentlerden birine uzanıp arkasına gizlenmeye çalıştı. “Bir tanrı olduğunu sanmıyorum, Reina Mori.”

Reina gerçeklerden söz etmeleri gerekirken bunun vasat bir konuşma olmasına hayret etti. “Neden olmasın? Hayat yaratabiliyorum,” dedi. “Bildiğim kadarıyla, antroposen doğru kalıbı izliyor.”

Callum öfkelen-di. Neden buna bir son veremiyorlardı? “Kim?”

“Antroposen,” dedi Reina. “Şu anki jeolojik çağımız. Yani, artık insanlar tarafından etkilenmemiş doğal ekosistemler yok.”

“Antroposenin ne anlama geldiğini biliyorum ama...”

“Ha, kalıbı mı diyorsun? Hemen hemen bütün kültürlerde var.” Doğru sözcüğü bulmak için biraz düşündü. “Tanrı nesilleri. Devirler, çağlar. Hep medeniyetten önce gelmiş olanlar.” Callum’a dönüp bacaklarından birini altına kıvırdı. “İlk tanrılar aslında zaman ve elementler. Dünya, güneş, karanlık, fırtınalar ve yanardağlar. Diğer her şeyin hayatta kaldığı kodu yaratıyorlar. Sonra, kültürü temsil eden diğer tanrıları doğuruyorlar. Bilgelik, merhamet ve oyun. Mısırlı Tanrılar başlangıçtaki sonsuzluktan, sonra Hemsut’tan ve kader ve yaradılıştan dünyaya geliyorlar. Yahudi-Hıristiyan Tanrının bile bir oğlu vardı.”

Reina dönüp Callum onu dinliyor mu diye baktı. O haldeyken, onu dinlemiyormuş gibi görünmesi gerekirdi. Ensesinin dibinden omuzlarına yayılan ağrıyı gidermeye odaklanmıştı.

Ama bir yandan onu dinliyordu. Güzel. “Anlaşıldı, Devam et.”

“Yeni tanrıların zamanı geldi,” dedi Reina kısaca. “İnsanların elementlerin gücüne teslim olmadığı ama onları şekillendirdiği ve belirlediği yeni bir nesle geçtik.” Duraksadı. “Arşivlerin

ATLAS PARADOKSU

bu yüzden o kitapları bana vermediğini düşünüyorum. Çünkü kütüphane talimat aradığımı sanıyor.”

“Arıyor musun?” Reina saçmalıyor olmalıydı. Ama artık hiçbir şeyden emin değillerdi. Kimin umurundaydı?

“Aramıyordum.” Reina yanağının iç kısmını ısırды. “Ama buna ikna olabilirim.” Ne kadar da ilginç. Sözcükleri seçiyordu.

“Konu hazır ikna olmaktan açılmışken,” Callum güçlükle ona baktı. “Bunu istemen için seni etkileyebileceğimden biraz olsun korkmuyor musun?”

“Dağılıyorsun,” dedi Reina ciddi bir tavırla. Sadece doğruyu söylüyordu. “Bana ne yapabileceğinden o kadar da endişelenmiyorum.”

“Peki.” Callum bacaklarını öne uzattı, boynunu esnetti ve vücudunun tamamı bozuk bir akordeon gibi ona direndi. “Benden ne istiyorsun?”

Reina omzunu silkti. “Söyledim ya? Arşivleri etkilemek için beni kullanmanı istiyorum.”

Callum bu konuyu önemsemesi gerektiğini hissetti. İlginç falan bulmalıydı. Ama ilgisini çekmemiştir.

“Tamam, demek bir tanrısın,” diye her şeyi özetledi. “Sonra? Planın ne?”

“Henüz bir planım yok,” dedi Reina sadece.

“Henüz mü?”

“Hâlâ araştırmamın başlarındayım.” Reina gayet ciddi gözüküyordu. Callum bunun çok saçma olduğunu düşündü. Her yanı ağrıtmıyor olsaydı, buna gülerdi.

“Ne demiştin?” dedi. “Hayat yaratmakla ilgili.”

“Hayat yaratabildiğimi söyledim,” dedi Reina açıklama olarak.

“Tamam, yarat o zaman,” dedi Callum. Geriye yaslanıp aralarındaki boş alanı işaret etti. “Haydi. Büyüle beni.”

“Tek başıma yapamam.” Reina’nın keyfi ilk kez kaçmış gibiydi. “Ama *yapabilirim*.”

Bunu kanıtlayamaması ne kadar da işine geliyordu. “Yapabilmek için neye ihtiyacın var?”

OLIVIE BLAKE

“Ben...” Reina bakışlarını kaçırdı, Callum nihayet kendi başının zonklaması olmayan bir şey hissetti. “Önemli değil. Mesele...”

“Kendini önemsiz hissediyorsun,” dedi Callum onun ne hissettiğini anlayınca. Şaşırması gibi yaptı. “Ne o, Varona seni en sonunda etkiledi mi yoksa?”

Reina hâlâ ona bakmıyordu. “Tabii ki etkilemedi. O, bir çocuk.”

“Ah, hayır, hayır. Yanlış.” Eğlenmeye başlamıştı. Her yanı feci bir ağrı sızı içinde olmasaydı, bundan ciddi ciddi keyif alabilirdi. “Onun bir çocuk olduğunu düşünmüyorsun,” dedi fırsatı kaçırmayan Callum keyifle. Umurunda değildi ama karşısına *uzun zamandır* bu kadar hayal dünyasında yaşayan birisi çıkmamıştı. “Daha önce de düşünmedin.”

“Bir önemi var mı?” Reina adeta Callum’un onun ruhunda bulunduğu bariz travmanın bu çılgınca konuşmayla ne ilgisi olduğunu anlayamamış gibi gerilmişti. “Neden bu konuda yalan söyleyeyim?”

“Bilmiyorum. İnsanlar neden bir konuda yalan söylerler? Çünkü yalanlar işimize gelir,” dedi Callum. “Gerçekler de aptalcadır ve herhangi bir nedenden dolayı bir şey yapmak, türlerin hayatta kalmasını garantileyen benmerkezci bir ahlak anlayışıyla yapılan tesadüfi bir dizi seçime dayalıdır.” Tamam, Callum bile saçmaladığının farkındaydı. “Neyse, demek istediğim yalan söyleyip söylememenin umurumda olmaması,” dedi Callum. “Ben sadece Varona’nın yardımına ihtiyaç duymaktan nasıl bir anda Tanrı olduğuna karar vermeye geçtiğini anlamadım.”

“*Tanrı* olduğumu düşünmüyorum,” dedi Reina sabırsızlıkla. Söylediği şey çok açıkmuş ve Callum bunu en başından beri anlamalıymış gibi konuşmuştu. “Dünyanın değiştiğini ve tanrılar için yeni bir tanım olduğunu düşünüyorum. En azından, tanrı nesilleri *olduğu* kabul ediliyor,” dedi bir argümanı kaybettikten sonra kullanılan sert bir ses tonuyla. “Semavi dinlerin ataerkil döneminin son altı bin senesinden önce, bin sene boyunca ana-

ATLAS PARADOKSU

erkil bir tanrısı olduğunu biliyor muydun? Neolitik kadın kültürleri, erkek tanrıdan öne...”

“Hepsi erkek olmayan tanrılar falan,” diye mırıldandı Callum. O sırada Y kromozomunu savunacak durumda değildi.

“Cinsiyetle ilgili bir şey söylemiyorum,” diye parladı Reina. “Tanrılaştırma ve değişimden söz ediyorum. Tanrılar *değişiyor*. Nesiller doğuyor. Bu da yeni tanrılar olabileceğini söylüyor.”

“Bir tanrı olarak beni pek ikna edemedin,” dedi Callum gülererek.

“Peki,” dedi Reina öfkeli bir şekilde (hayır, daha çok kendisine kızmıştı ama Callum da hiç yardımcı olmuyordu) ve çok çabaladığı halde bunu gizlemeyi başaramadan ayağa kalktı. “Anlattıklarımda ilgini çeken hiçbir şey yok mu?”

“Arşivlerin etkilenebilecek bir beyni olduğu fikri hoşuma gitti.” Callum gözlerini kapayıp koltuğa çöktü çünkü konuşmanın nihayet sona ereceğini ve rahatlayacağını hissetmişti. “Biraz ilgimi çekiyor.”

“Biraz mı?”

Callum’un verdiği yanıt, onun parçalarının çürümeye başladığına ve umutsuzluğa sürüklendiğine yönelik şüphelerini artıyordu. “Düşünsene, hepimiz kana susamış, sezgili bir şeyin köleleri olsaydık, ne kadar eğlenceli olurdu. Arşivler de tanrı değil herhalde, değil mi?” dedi ve Reina bıkkınlıkla ofladı.

“Benimle dalga geçiyorsun.”

Callum gözlerinden birini araladı. “Tabii ki seninle dalga geçiyorum. Salak gibi davranıyorsun.”

Reina ona pis bir bakış fırlattı. “Ya bu Tristan’ın fikri olsaydı?”

Callum keskin bir şey hissetti. Karıncalanan uyuşmuş bir uzuv gibi. “Tristan’ın kendisine ait fikirleri *yok*,” diye mırıldandı. “Sevdiğim yanı da bu zaten.”

Eskiden sevdiğim demek istemişti ama belli ki bunun bir önemi yoktu. Neyse ki Reina bu arada gitmişti ve Callum son derece aptalca olan şimdiki zaman ifadelerini savunmak zo-

runda kalmadı. Hem belki Reina onun kötü tercüme yaptığını düşünebilirdi. Ertesi gün, yani sözüm ona müfredatları açıklandıktan yaklaşık iki hafta sonra, bağımsız araştırma konularını bildirmeleri gerekiyordu. Elbette, Callum bu konuyu kesinlikle düşünmemişti. Üyeliğe kabul edilmişti, değil mi? Hayır, teşekkürler. Kitaplarla işim bitti, dese ne olurdu? Sadece bir sene daha orada yaşaması gerekiyordu. Akademik bir tez yazmazsa *kimse* ona farklı davranmayacaktı. Sırf evin içinde yaşayarak bile evin büyüüne katkıda bulunmuyor muydu? Kalkanlara katkıda bulunmuştu. Kalkanların onun büyüünden beslendiği belliydi. Hatta Reina arşivlerin sevgili olduğunda haklıysa, sürekli olarak ondan besleniyor olmalıydılar. Yine de çoğu zaman kendisini berbat hissediyordu ve Nico'ya bakan herkes onun baskı altında olduğunu görebilirdi. Geçen gün yüksek sesle öksürmüştü ve buna şaşırılmıştı. Büyük bir ihtimalle, bedensel işlevleri üstünde epey kontrol sahibi olmaya alışıktı. Hastalanıyorsa bile, nadiren hastalanıyor olmalıydı.

Bunu düşününce, merak diyebileceği tuhaf bir şey hissetti çünkü arşivler –belki de arşivler değil ama evdeki bir büyü kaynağı– onlardan besleniyorsa ve onları izliyorsa hem keşfettiği istatistiksel dosyaları hem de Atlas Blakely'nin onları utan-dırmasından başka bir şey olmayan kabul törenlerini açıklayabilirdi. Callum'un varsayımı, ondan her zaman nefret ettiğini gizlemeyen Atlas Blakely'nin onu kendisiyle vakit geçirmeye zorlayarak cezalandırdığıydı.

Cezası geri tepti, diye düşündü Callum. Kimse kendisiyle vakit geçirmenin ne kadar korkunç olduğunu ondan daha iyi bilemezdi –belki onu öldürmeyi kabul etmiş olan Tristan biliyor olabilirdi. Bu da bir gerçektir.

Dolayısıyla, dümende Atlas Blakely *değil* de daha büyük, daha sinsi bir şey varsa, gerçekten de eğlenceli –evet, eğlenceli! Doğru sözcük buydu– olurdu. Her biri kendilerini bilimsel gözlemlere teslim ederse ve kendileri bilimsel gözlem yapmazsa.

ATLAS PARADOKSU

Ne de olsa, *hepsi* büyüldü –kalkanlara güç veren, ışıkları açık tutanlar *onlardı*– ve kütüphane sezgiliyse, neden onların sahip olduğunu istemeyecekti? Belki de bu anlamda *hepsi* gerçekten tanrıydı. Callum kendisini tanrılarla kıyaslamıştı ama bunu sırf teorik açıdan yapmıştı. Asla ciddi ciddi bir tanrı olup olmadığını düşünmemişti.

Bir noktada, Callum koltukta uyuyakaldı. Sabah iki gibi kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye üst kata çıktı. Sonra, kendi yatağında uyuyakaldı ve o sabahki bağımsız araştırma konularını açıklayacakları toplantıyı kaçırdı. Karnı acıkınca, yemek odasına gitti, süslü sandalyelerden birine oturdu ve bir paket kaplamalı kraker açtı.

Tam o sırada, birisi omzuna hafifçe vurdu ve arkasına bakınca yine Reina’yla karşılaştı.

“Dalton’a arşivlerin nasıl işlediğini anlatır mı diye sordum,” dedi Reina.

“Tamam.” Callum susadığını hissetti. “Ne oldu?”

“Dalton yanımda,” dedi Reina. Kenara adım attı ve yanında duran Dalton Ellery’yi işaret etti. Dalton huzursuz gibiydi. Ya da hasta. Belki de her zaman öyle gözüküyordu ve Callum bunu daha önce fark etmemişti.

“Evet?” dedi Callum.

Dalton onun pek de iyi durumda olmadığını fark etmiş gibi endişeyle ona baktı. Elbette, Callum onun neden böyle bir izlenime kapıldığını bilmiyordu.

“Arşivler herkese her kitabı vermez,” dedi Dalton. “Bunun kodlanmış bir nedeni olup olmadığını bilmiyorum. Ama sizler üye olarak kabul edilmeden önce de söylediğimiz gibi, bazı kitaplar alabilmek için bunları hak etmeniz gerektiğini biliyoruz.”

“Süper,” dedi Callum. “Sorun yanıtlandı o halde. Bol şans.”

Önüne döndü, birden annesinin büryanisini özlediğini hissetti. Elbette, annesi bunu kendi pişirmezd. Ama evdeki aşçıdan isterdi ve genellikle Callum bu yemeği onun yanında yedi.

Annesi o gün keyifliyse ki genellikle keyifli olmazdı. Annesi dengesiz bir yaratıktı ama kötü anlamda değil, sadece ruh halinin boğucu olması açısından öyleydi. Gerçekten de boğucu oluyorlardı. Ama bazen keyifli olurdu ve o gibi zamanlarda Callum büryani yerdi.

“Hayır,” dedi Reina. “Hayır. Öyle... Hayır. Daha çok sorum var.”

“Bay Nova,” dedi Dalton, “bağımsız araştırma konunuza gelince...”

“Bayan Mori’nin soruları var,” dedi Callum onlara dönmeden Reina’yı işaret ederek.

“Evet. Bazı talepleri neden reddediyor?” dedi Reina ısrarla. “Onaylanma ya da reddedilme şartları ne?”

“Dediğim gibi, bunun nedeni tam olarak kodlanmış değil,” dedi Dalton gergin bir tavırla. “Arşivler erişim konusunda somut kurallar varsa da bunları biz koymadık.”

“‘Biz’ dediğiniz kim?” Reina’nın sesi istemeden de olsa meydan okur gibi çıkmıştı. “Siz ve Atlas mı?”

“İçimizden herhangi biri,” dedi Dalton. “Bizler kütüphanenin idarecileri değil, koruyucularıyız.”

“Size hangi kitaplar verilmiyor?” diye sordu Reina.

“Benim araştırma alanım çok kısıtlı. Eminim ki erişmediğim bir sürü konu vardır ama erişmeyi denemediğim için farkında değilimdir.”

“Ama...”

“Belki de kütüphane doğa gibidir,” dedi Callum sakın sakın. Saatler önce çayın yanında masaya koyulmuş olan krema sürahiyle oynuyordu. “Sadece zar atıyordur.”

“Ama kütüphane *tesadüfi* değil.” Reina o kadar sinir olmuştu ki Callum onun her an bir yumruk atmasını bekliyordu. “Esas mesele bu. Tesadüfi olması ayrı konu olurdu ama değil; tam aksine kesin. Özellikle bazı kitaplara ve metinlere erişim izni vermiyor. Neden?”

Callum tuhaf bir farkındalıkla eski bir versiyonunun Libby

ATLAS PARADOKSU

Rhodes'un dejeneratif hastalıklarla ilgili bilgilere erişememesini bir zamanlar ilginç bulduğunu hatırladı.

"Çünkü o talepler tehlikeli," diye mırıldandı. O bilgiler Libby'nin ölmesine neden olabilirdi. Elbette gerçekten değil. Ama yıkıcı bir şekilde hayatı değiştiren bir yanıt ulaşması; ilerlemesini sağlayan o kıvılcımı söndürebilirdi. Ablasının kesin olarak yaşamış olması gerektiğini öğrenmesi, onu bir çapa gibi varoluşsal bir duraksamaya çekerti. Libby'nin hayatta olmasının nedeni yanıt bilmiyor olmasıydı, bir yanıt olamayacağını biliyor olmasıydı. Belki de kütüphane onu test ediyor, ona istediğini vermeden önce ilerlemeye zorluyordu. Ya da asla ilerleyemeyeceğini bildiği için onu koruyordu.

Callum birden Dalton'ın pür dikkat onu izlediğini hissetti. "Ne oldu?" dedi Reina.

"Hiçbir şey," dedi Callum. Sandalyesini geriye itip kalktı. "Eee?" dedi Dalton'a. "Parisa'yla hâlâ yatıp kalkıyor musunuz?"

Dalton gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

"Affedersiniz," dedi Callum sahte bir nezaketle. "Parisa'yla hâlâ sevişiyor musunuz?"

Dalton'ın koyu renkli kaşlarının arasında ince bir endişe çizgisi belirdi ama Callum'un niyetinin onu şok etmek olduğunu anlamış olmalıydı. Son birkaç gündür pek bir şey hissetmemiş olan Callum, Dalton'la ilgili ilginç bir şeyler keşfetmeyi umuyordu.

Ama Dalton iyi birtakım oyuncusu olmaya niyetli değildi. "Sanırım, ilk ifadeniz daha doğrudu."

"Anladım." Callum birisine sahip olma düşüncesi karşısında midesini bulandıracak kadar güçlü bir kıskançlık hissetti. Ya da madde bağımlısı bir empatın sizi küçükseyici laflarla rahatsız etmesine ve bunun bir fark yaratmasına, gününüzün geri kalanını berbat etmesine izin vermeyecek kadar o kişiye bağlılık hissetmeye. "O halde, keyfini çıkarın."

"Bir dakika," dedi Reina. Callum'un peşinden merdivenler-

OLIVIE BLAKE

den çıkmak için Dalton'ı geride bıraktı. "Bir dakika," dedi nefes nefese, Callum'un kasıtlı olarak attığı uzun adımlara yetiştiğinde. "*Dalton'ın* araştırma konusunu merak etmiyor musun?"

"Hayır," dedi Callum. Mutfağa gitmeyi düşünüyordu. Büyük bir olasılıkla, gerçekten çaba sarf ederse büryaninin nasıl yapıldığını anlayabilirdi. Ya da musluktan su içerdi ve Reina onu rahat bırakana dek mutfaktaki köşelerden birine kıvrılıp şekerleme yapabilirdi.

"Dalton resmen ona her şeyin verildiğini söyledi," dedi Reina. "*Her şeyin,*" dedi sonra heyecanla.

Çok yorucuydu. "Evet. Yani?"

"Bu, bir anomali." Reina buna odaklandı. Callum bunu bir hakaret olarak algıladı. O sırada ne kadar rahatsız olduğunu göremiyor muydu? Tabii ki göremiyordu. Var olmayan bir gizemi çözmekle meşguldü.

"Tamam, bir anomali," dedi Callum sakın sakın. "Bitti mi?"

"Hayır, biraz düşünsene." Başparmağının tırnağını kemirmeye koyuldu. Garip bir şekilde Libby'nin yaptığı bir şeydi bu ama zaten o zamana kadar aralarında Libby'nin garipliklerinden bazılarını benimsememiş olan birisi var mıydı? Callum'un Libby'nin varoluşsal çürüme alışkanlığını benimsemeye karar verdiği belliydi.

"Hepimizde bir şeyler reddediliyor," dedi Reina. "Hepimiz doğal olarak araştırmamamız gereken şeyleri araştırmak istiyoruz, öyle değil mi? Ama Dalton *talep ettiği her şeyi* görebiliyor. "Zafer kazanmış gibi ona baktı. "Hiç Parisa'nın onda ne bulduğunu düşündün mü?"

Tanrım, asla. "Fransa'da çok uzun süre yaşamış," dedi Callum. "Adam onun tipi."

"Hayır. Yanılıyorsun." Reina başını salladı. "Parisa insanlardan *hoşlanmaz.*"

"Ben de," dedi Callum.

"Doğru," dedi Reina. "Ama Tristan'ı seçtin. Neden?"

ATLAS PARADOKSU

“Çünkü o bir mazoşist. Ben de bir sadistim.” Başka bir gün olsa, bu tutarlı yanıtı için kendisini tebrik ederdi.

“Hayır, onu seçmenin nedeni onu *ilginç* bulmandı.” Öte yandan, Reina da söylediklerinden giderek keyif alıyormuş gibiydi. Ama Callum nedenini anlayamadı. “Dalton’ı bu kadar ilginç kılan şey ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Callum.

“Aynen.” Reina’nın yüzünden yayılan ışıltı Callum’a fazla geldi. Zafer ışınları gözlerini acıtıyordu. “Anlamıyor musun? Onda bir terslik var.”

“*Parisa*’da bir terslik var demek istedin herhalde.” Gerçi bir önemi yoktu. Hepsinde bir terslik vardı. Bütün mesele buydu. Callum Tristan’a doğuştan acı çeken tanrılar olduklarını söylemişti ve gerçekten de öyleydiler. Onları güçsüz yapan şey buydu. Reina Mori ne düşünürse düşünsün, yeni Olimpos olamayacak kadar güçsüzdüler.

“Hayır. Hayır, anlamıyor musun...” Reina durdu ama Callum yürümeye devam etti. En sonunda, onu koridorda geride bıraktı. Bu yüzden, mutfığa girdi ve bir kavanoz ezme çaldı. Sonra, odasına gidip uyudu.

Ertesi sabah, kapısının altından atılmış bir zarf buldu.

Bay Nova,

Bağımsız araştırma konunuzu henüz seçmemiş olduğunuz dikkatimi çekti. Lütfen, hafta sonuna kadar bir taslak öneri hazırlayın.

Mektup Atlas ya da Aptal anlamında *A* olarak imzalanmıştı. Callum kağıdı buruşturdu ve yatağına dönmeden önce küvete attı.

Kapının çalındığını duyduğunda, hava kararmıştı. Tek gözünü aralayıp beklemeye başladı.

Sessizlik.

Güzel.

OLIVIE BLAKE

Gözlerini kapattı ve kapı tekrar çalındı.

Gözlerinden birini açtı.

Sessizlik.

Gözlerini kapattı.

Sessizlik.

Güzel.

Sonra, kapı tekrar çalınınca, öfkeyle yataktan fırladı. “Ne var?” diye bağırıp hızla kapıyı açtı.

Karşısında Nico’yu görünce, içinden bir tekme atarak onu başka bir ilçeye yollamak geçti. “Selam,” dedi Nico. “Reina’nın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Neden bana soruyorsun?” Callum aniden tiksintiyle kordorda Tristan’ın Nico’ya fısıldayarak bir şeyler söylediğini hatırladı.

Gerçi o...

Onlar...

Callum aralarında dostane ya da değil, herhangi bir şey olduğunu sanmıyordu.

“Parisa’yı bulamıyorum,” dedi Nico kaşlarını çatarak. “Yoksa ona sorardım.” Tristan’dan söz etmediğine göre ya ona sormuştu ya da sormasının nedeni Tristan’dı. Bunu düşününce, birden çok hiddetlendi.

“Reina’nın bekçisi miyim ben?” diye homurdandı.

“Hayır, ben sadece... Onu sezinleyebileceğimi düşünmüştüm. Ya da yaptığın şeye ne deniyorsa işte.” Nico giderek saçmalıyordu ve Callum için en azından o hali memnuniyet vericiydi.

“Büyümün böyle bir şey mi olduğunu sanıyorsun? Senin şahsi duyguların için bir tür metal detektör falan mı olduğumu sanıyorsun?” Aslında, öyleydi. Bunu hiçbir zaman itiraf etmezdi ama her birinin duygusal bir imzası vardı ve onlara yardım etmek istediği takdirde –istemiyordu– Reina’yı bulmak için tam olarak neye odaklanması gerektiğini bilirdi.

ATLAS PARADOKSU

“Haklısın. Pardon.” Nico sinir olmuş bir halde bir yanıt beklemeden arkasına döndü ve Callum kapıyı kapattı.

Yatağına gitti ama artık yorgun olmadığını fark etti. Tekrar uyumasına neden olan aşırı yorgunluğun yerini aniden daha keskin bir his almıştı. Merak.

“Lanet olsun,” dedi kendi kendine.

Ayağa kalktı, üstüne bir sabahlık geçirip koridora çıktı ve oturma odasının önünden geçti. Oradaki odalarda kimlerin olduğunu bildiği için aşağı kata inmeyi düşündü ama Reina’yla ilgili iki şey bildiğini hatırladı. Birincisi, kitaplardan ve mahremiyetten hoşlanıyordu. İkincisi, bitkiler onu sinir ediyordu. Düşüncelerini bölüyorlardı ve bu yüzden onları sevmiyordu. Enerjisi ona öyle geliyordu –bir şeye bağlı olan birisinin daimi bıkkınlığı gibi. Galeri tırabzanlarının yanından üst katın doğu kanadına geçti ve şapele doğru yürüdü. Kapıların aralık olduğunu görünce, birini itti ve Reina’yı üç parçalı mozaik bir tablonun altında yerde gördü. Adalet terazisinin ışığı arasında, bilgi meşalesinin tam altında oturuyordu.

Reina başım kaldırıncı, üstünde bir sabahlık olan ve ayakları çıplak olan Callum’u gördü. İlgisizce başını indirdi ve kitabındaki bir sayfayı açtı.

“İşin aslı, çok kızgıyım,” dedi ona bakmadan. Bunu İngilizce söylememişti ama çok tanıdık bir duyguyla söylediği için Callum ne demek istediğini anlamıştı. “Korkunç bir durum. Öfkeli olmak çok daha kötü bir his,” dedi Callum’un ne demek istediğini anlaması için açıklama yaparak. “Çünkü umurumda olmaması gerekirdi.”

Callum iç çekti ve içeri girip Reina’nın yanına, soğuk parkelerin üstüne oturdu. “Bir tanrıysan,” dedi anlayışlı bir ses tonuyla, “ölümsüz müsün?”

“Nereden bileyim? Zaten tanrılar da ölür,” dedi. Sesi temkinliydi. Callum’un ona itiraz etmesini bekliyormuş gibiydi. “Hep ölüyorlar.”

OLIVIE BLAKE

Callum omzunu silkti. “Peki, tanrı olmalarını sağlayan şey ne?”

“Sanırım, insanların onlara ibadet etmeleri.” Reina sayfayı çevirdi ve ona baktı. “Hakkımda neler diyordu? Arşivlerde okuduğun şeyde yani.”

“Ailenle ilgili bir şeyler.” Callum başını duvara yasladı ve ilk kez acı ya da yorgunluk hissetmedi. Belki de nihayet uyuyup kendisine gelmişti. “Herkesten daha büyük bir güce sahip olduğun ama bunu asla kullanamayacağın yazıyordu.”

Bir keresinde, Tristan’a her birinin hak ettikleri lanetlere sahip olduklarını söylemişti. Kendi lanetini, tüm benliğiyle hiçbir şey hissetmemek için can attığı halde her şeyi hissettiğini biliyordu. Çünkü hiçbir şey hissetmemek, artık acı hissetmemek anlamına geliyordu.

“Bir alıntı var. Einstein’dan. Tanrı’nın zar atmadığını söylemiş.” Reina duraksadı. “*Tanrı* anlamında tanrı demiyorum. Evrendeki hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını kastetmiş.”

“Hımm,” dedi Callum gözlerini kapatarak.

“Ama eskiden buna inanmıyordum,” diye devam etti Reina. “Evrenin tamamıyla tesadüfi olduğuna inanıyordum ve gözden kaçırdığımız şey buydu. Çünkü hepimiz bir şekilde gerekli olduğumuza inanmak istedik. Bizler kendi mitlerimiz, kendi efsanelerimiziz. Her şeye bir neden buluyoruz. Mantıklı yaratıklarız, o yüzden de her şeyin bir yeri ve amacı olması gerekiyor ama aynı zamanda bencil yaratıklarız. Bu yüzden, kendimize var olmayan nedenler buluyoruz.”

Callum hiçbir şeyin gerekçesi olmadığı ya da kazanılmadığı bir dünya hayal etti. Öylesine var olan bir dünya.

“Ama evrende tesadüfi bir şey olduğu için mi bu güce sahibim?” dedi Reina. “Entropi, kaos –bunlar *daha* mı mantıklı? Tüm bunların bizi cezalandırmak için bir ironi değil de tesadüfi olduğu mu mantıklı? Bizlerin sadece uzayda oradan oraya savrulan ve her şeyi anlamlandırmaya çalışan bir şeyler olduğu mu? Belki daha mantıklı, belki değil. Ama doğa tam anlamıyla

ATLAS PARADOKSU

tesadüfî değil – bir fizikçiye sorabilirsin,” dedi kılıçümseyici bir tavırla – ya da olabildiğince alaycı bir tavırla. “Doğada daimi, ince ayrıntılar var. Her zaman doğru olan ve asla değişmeyen daimi kurallar var.”

“O halde, teorin tesadüfî bir evrene alternatif olarak... bizlerin tanrılar olduğu,” dedi Callum ağır ağır.

“Hepimiz önemli şekillerde öyleyiz,” dedi Reina omzunu silkerek. “Güç gerçek. Sahip olduğumuz büyü düzen yaratıyor. Öyle değil mi? Böylece, her şey gayet tesadüfiymiş gibi gözükabiliyor,” dedi düşünceli düşünceli boşluğa bakarak. “Ama bize tesadüfî gelmiyor.”

Garip bir şekilde mantıklıydı. Ya da en azından acı veren bir şeyi hafifletiyordu. Büyük ihtimalle, yine de saçmalıktı ama Callum’un o güne dek duyduğu en kötü saçmalık değildi. Zihninde çok daha kötülerini duymuştu.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” dedi Callum.

“Arşivlerin benden ne gizlediğini görmeye çalışacağız.”

“Senin için ben arşivlerden bir şey istesem olmaz mı?”

“Olabilir.” Reina omzunu silkti. “Ama bu şekilde deney yapmak daha ilginç değil mi?”

Haklıydı. Ne de olsa, gündüz işleri araştırmaya dayanıyordu. “Ya sonra?”

“Sonra, Dalton’a ne verdiğini öğreneceğiz.”

Reina kendisinden gayet emin gibiydi. Tam olarak soğuk değil ama metalik bir his. Demir. Evet, aynen öyleydi.

Callum buna saygı duyabilirdi. Bayat krakerlerden daha iyiydi. Büyük bir olasılıkla, madde bağımlılığından bile ilginçti. En azından, bir parça daha az basmakalıptı. Gerçi Reina’nın o konuda ya da başka bir konuda haklı olduğunu itiraf etmeyi planlamıyordu.

“Beni kurtarmaya çalışmıyorsun, değil mi?” dedi Callum. Bu fikir ona tiksindirici gelmişti.

“Hayır. Senin şu ‘kimse beni umursamıyor’ düşünceni des-

OLIVIE BLAKE

teklemek istemem ama seni gerçekten de zerre kadar umursamıyorum.”

Harika.

“O halde, test edelim mi? Arşivleri etkilemeyi yani. Önce birisinin üstünde deneyebiliriz,” dedi Callum.

Reina’nın ağzının kenarlarında çok güzel, uğursuz bir şeyin parlamasını izledi.

“Bu iş için tam da uygun olan kişiyi biliyorum.”

Callum geçici olarak tatmin oldu ve gözlerini yumdu.

N I C O

Tristan'ın göğsü birkaç saniyedir kıpırdamıyordu.

Nico, boyalı odada yerde yatan Tristan'ın başına çömeldiği yerden şöminenin rafındaki saate baktı, tik taklarını izledi ve içinden saydı.

On altı, on yedi, on sekiz...

Lanet olsun, dedi içinden. Bu çılgınca deney kalıcı beyin hasarıyla daha iyiye gitmeyecekti. İçine kısa bir nefes çekti ve Tristan'ın kalbine iyi işlemeyen bir motoru takviyeyle çalıştırmak istermiş gibi baskı uyguladı. Etkisi hemen belli oldu ve belki biraz fazla baskı uyguladığını düşündü – Tristan içine ani bir nefes çekerek doğrulunca Nico hızla geriye çekildi ve Tristan'ın alnı Nico'nun ön dişlerine çarpmaktan son anda kurtuldu.

“Kahretsin,” dedi Tristan nefes nefese. Bu arada, Nico ayak bileğini sürekli olarak çarptığı Viktorya tarzı fiskos masasına çarptı (yine). Nico ağzında yine hafif bir metal titreşimi hissetti. Tristan'ı canlandırmaya çalışırken harcadığı çabanın radyoaktif bir etkisiydi bu. İçine derin nefesler çekerek şokların geçmesini bekledi. Başını kaldırdığında, Tristan'ın dirseklerine dayandığını, soluklanmaya çalışırken bacaklarını iki yana açtığını gördü.

“Tekrar deneyelim mi?” dedi Tristan. Bu, tam da Nico'nun soracağı türden bir soru olduğu için, Nico kendisini mi, onu mu boğazlayacağını bilemedi. (Tristan olmazdı, bunu denemişlerdi.)

“Zamanla daha yavaş ölmen için mi?” dedi Nico. Mantiğın sesi olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Doğal olarak yerine getiremediği ve üstlenmeye zorlanmaması gereken bir roldü.

Ama Tristan'ın yüzünün etrafı biraz gri görünmeye başladı-

ğı için, birinin bunu yapması gerekiyordu. Kendisinin kötü bir animasyonu gibiydi ve Nico da pek iyi durumda değildi. Bunu tartışmak istemediğinden değil.

“Bunun basit bir şey olması gerekiyordu,” diye mırıldandı Nico. Ayrıca, o haftanın üçüncü başarısızlığı olan bir gecede, üçüncü başarısızlıkları değil, tek seferlik bir deneme olması gerekiyordu. “Gerçekten de farklı bir şey görmedin mi?” diye sordu Tristan’a. Elinde olmadan mantıksız bir yanıt alacağını bildiği bir ses tonuyla sormuştu bunu ve tabii ki düşündüğü gibi oldu.

“Belki de sorun sendedir,” dedi Tristan ama Nico için böyle bir şey söz konusu değildi. “Birini neredeyse öldürmek ne kadar zor olabilir?”

“Bilmiyorum, Tristan, sen söyle,” diye parladı Nico. Tristan sinir içinde dudaklarını birbirine bastırdı.

Harika. Demek her şey yolunda gidiyordu.

Nico’nun onu ilk öldürmeye çalıştığı andan beri pek bir şey değişmemişti ve aradan bir aydan fazla zaman geçmişti. O zaman da Tristan şimdi iddia ettiği gibi, zamanı ve uzayı algılamak için mucizevi bir şekilde vizyonunu değiştirmek yerine, ölümün kuyusunda kalakalmıştı. Her deneme biraz daha farklıydı ama sonuç hep aynıydı: Tristan ister önce meditasyon yapsın, ister heavy metal şarkıları dinlesin ya da bütün gece uyanık kalsın, sonuç olarak bedeni ölmeye bayılıyordu ve bunu beyninin düşündüğünden daha fazla yapmak istiyordu.

“Belki de daha büyük bir kumar oynamamız gerekiyordur,” dedi Nico. “Daha büyük bir riske girmemiz gerekiyordur.” Ne de olsa, Nico’nun yöntemi buydu. Bir şeyler yolunda gitmediğinde, durumu daha kötü hale getirmek.

Tristan ensesini ovuşturdu. “Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Biraz düşünmem gerek.” Nico bunu Reina’yla konuşmak istiyordu ama Tristan başkalarının bu konuyu bilmesini istemediğini açıkça söylemişti. Büyük ihtimalle kulağa

ATLAS PARADOKSU

çılgınca geldiği için – zaten öyleydi. “Ama büyün nasıl bir şeyse, mutlaka gerekmediği takdirde rahatsız edilmek istemediği belli.”

“Belki de sorun gerçekten öldüğüme inanmamamdır.” Tristan’ın daimi gıcık yüz ifadesi Nico’yu daha az rahatsız etmeye başlamıştı ama sadece birazcık. O sırada, Tristan’ın ağzına okkalı bir yumruk atmak istiyordu.

“Daha ikna edici bir katil mi olmamı istiyorsun?” dedi Nico aksi bir tavırla.

“Belki de öyle olmanı istiyorumdur.” Tristan başını salladı ve dik dik ona baktı. Nico’nun hata yaptığını düşündüğü belliydi. “Bunu Parisa’dan istemeliydim,” diye mırıldandı. “Eminim ki eline geçen ilk fırsatta beni öldürürdü.”

“Ama seni kurtarmazdı. Bu noktada, kulağa bana ideal geliyor doğrusu.” Nico başını yere dayayıp tavana baktı.

Tristan’ın aralarındaki gerginliği yatıştırmak için anlattığı belli olan yetiştirilme tarzını anlattığından beri, bu itirafıyla ilgili olarak ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Nico aptalca Tristan Caine’i oluşturan parçaları bilirse, ona karşı daha anlayışlı ya da genel olarak daha sabırlı olabileceğini düşünmüştü. Ama sabır, Nico’nun genel olarak başarılı olduğu bir konu değildi ve Tristan’ın geçmişi ne kadar trajik olsa da her şey büyük bir hızla kontrolden çıkmak üzereydi.

“Bak,” dedi Nico, “bunu kaç kere daha yapabileceğimi bilmiyorum.” Tristan’ın içine ani bir nefes çektiğini ve göğsünün inip kalktığını duydu. “Anladım.”

“Sana yardım etmek istiyorum. Ama belki de haklısındır, bunu yapamıyorumdur.” Tristan bir şey demedi.

“Çünkü bunun işe yaraması için, öleceğine inandığın kusursuz şartları oluşturman gerek. Seni öldürmek için fazla yumuşak, fazla zayıf olduğumu falan düşünüyorsan...”

“Öyle düşünmüyorum.” Tristan’ın sesi odadaki sessizliği böldü. “Ben...” Sustu.

OLIVIE BLAKE

“Senin oldukça iyi bir insan olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldandı. Nico bunun bir hakaret olduğunu düşündüğü için yanıt vermedi.

“Sonuç olarak aynı soruna varıyoruz,” dedi Tristan bıkkınlıkla. “Çünkü o kadar iyi bir insansan, beni öldürebileceğine inanamıyorum. Ya da gerçekten tehlikede olduğuma.”

“Harika,” dedi Nico keyifsizce. Boyalı odadaki şöminenin alevlerine baktı. “O halde, hayatımın bir ayını boşa harcadım.”

“Evet.” Tristan doğrulmaya çalıştı, ayağa kalkmadan önce hafifçe duraksadı. “Bu yüzden sana çok teşekkür ederim,” dedi yüzünde büyük bir hoşnutsuzluk ifadesiyle Nico’nun tepesine dikilerek.

Nico bir an için Tristan yerden kalkmasına yardım etmek için elini uzatacak mı diye merak etti. Bunu yapmayacağını umdu. Bu durum onu etkilemeye başlamıştı. Belki de Tristan’la bir tür temel yıkımı, ikisinin de yüksek sesle itiraf etmek istemediği ama ikisinin de bir ismi ortak olarak bildikleri, ilerleyen bir bozulma paylaşıyorlardı. Ve o isim Libby Rhodes’du.

Birbirlerine yardım etmeleri, yıkımın daha da kötüye gitmesine neden oluyormuş gibiydi.

“İyi geceler,” dedi Nico imalı bir şekilde gözlerini yumarak. Öyle gerekiyorsa, bundan böyle boyalı odada, yerde yaşayacaktı.

“İyi geceler.” Tristan bir an için duraksadı ama fazla beklemeyi. Odadan çıktı ve Nico yavaşça gözlerini açıp şömineye bakarken, ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

Gideon’ın o sırada ne yaptığını merak etti. Elbette, Libby’yi bulup bulamadığını merak etti ama aynı zamanda, Gideon’ın o gün gülüp gülmediğini ya da sadece kendisinin anlayacağı aptala bir şeyi düşünüp düşünmediğini de merak etti. Nico önemsiz şeyleri, Gideon’ın görüş alanında var olan, acı veren sıradanlığı özlemeye başlamıştı. Gideon’ın gün boyunca ona yolladığı şeyler, ortak dillerine katkıda bulunuyordu – yan yana olmadıklarında bile onları birbirine sıkı sıkıya bağlayan aptal,

ATLAS PARADOKSU

eğlenceli şeylerdi bunlar. Nico onu neyin güldürdüğünü çok iyi biliyordu, Gideon da Nico'nun yumurtasının üst tarafının pişirilmesini ya da yetkinliğinin sorgulanmasını sevmediğini biliyordu. Gideon'ın, *Nicolás, ona yardım edeceğini söylemiştin ya da Seni tanıyorum, Nicky. Yalancı olmadığını ya da pes eden birisi olmadığını biliyorum. Hayatımda gördüğüm en şapşal insan olsan da*, gibi bir şey diyeceğini bildiği gibi.

Nico içinde bir sızı hissetti ve yana kıvrılıp şömineye sırtını döndü. Birkaç saniye öylece yatıp saatin tik taklarını dinledi. Şöminenin çatırtıları, gölgeler yerden yükselene ve odayı karanlığa boğana dek yavaş yavaş dindi.

Sonra, Nico kalkıp yukarı kata çıktı.

Bir fizikçi bakış açısından, Tristan'ın güçleriyle ilgili olarak açıkladığı her şey mantıklıydı ve işe yaraması gerekirdi. İşin en sinirlendiği yanı, teorik olarak Tristan'ın her dediğinde haklı olmasıydı. Kendi büyüstünü anlatış şekli, uzayı ve zamanı uzay-zamana dönüştürmesi, sadece onun görebildiği bir dördüncü boyutun tanımına uyuyormuş gibiydi. Tristan'ın bunun nasıl görüldüğüyle, partiküllerin nasıl hareket ettiğiyle ilgili açıklamaları da Brown devinimiyle uyuşuyordu: tesadüfi gözükken hareketler aslında tesadüfi değildi ve belli ki Tristan'm anlayabildiği bir şeye kıyasla düzenliydi. "Hareketlerini anlayabilirsem, onu kontrol edebilirim," demişti Tristan.

Nico'nun ona itiraf etmediği şeyse, Tristan bunu kontrol edebildiği takdirde, ondan daha fazlasını başarabileceğiydi. Libby'den de.

Çünkü Tristan her şeyin hareketini nicemlerine –yani, enerjilerinin temel partiküllerine– kadar kontrol edebilirse, bir fizikçiden daha fazlası olurdu. Fiziksel dünyayla kısıtlı değildi ya da gücün özelliklerine bağlı değildi. Aynı zamanda, kimyasalları da değiştirebiliyordu. Zamanda yolculuk edebilirdi. Evrenin materyallerini belirleyebilirdi ve bunları bulduğu takdirde, hareket ettirebilirdi. *Yaratabilirdi*. Entropiyi tersine çevirebilir,

OLIVIE BLAKE

kaosa hükmedebilirdi. Hatta, artık kaos diye bir şey olmazdı – rastlantısallık ve doğaçlama da olmazdı. Artık bir şeylerden değil, olaylardan, sitemlerden, bilgisiz oldukları için insani bir özellik sandıkları daha büyük bir tasarımın parçalarından oluşan bir dünya olurdu: Bir irade. Kader. Bir plan. Tristan'ın gözünden, evren düzenli olurdu ve bu her şeyden çok, Nico'nun mutlak güç olarak hayal edebileceği şeye en yakın şeydi. Bir şeyin olabildiği kadar ilahi olana yaklaşması anlamına gelirdi. Ama Nico onun ölmesini istemediği için, Tristan buna erişemiyordu.

Bunun çok saçma bir yanı vardı.

O gün, daha öncesinde Nico'ya okuma odasında rastlayan Dalton, "Araştırma konunuzu seçtiniz mi?" diye sormuştu. Nico'nun elinde okumayı düşünmediği bir kitap vardı. Kendisine hedefinin *Gideon*'i anlamak olduğunu, *Gideon için* yanıtlar bulmak olduğunu hatırlatmıştı.

Hâlâ bundan daha önemli bir şey ve Nico'nun o evde kalmaya devam etmesi için daha büyük bir neden yoktu.

Ama bir yandan da bir şey onu çağırıyordu. Kendi merak hissinde bir şeyler uyanıyor ve bu yüzden Tristan Caine'i suçluyordu. Çünkü öncesinde; Nico nihayet daha fazlasına sahip olunabileceğini anlayana kadar -ne yetenekleri ne de sınırlamaları, büyüyle ilgili hiçbir şey yeterince ilgi çekici olmamıştı. Gideon, teorisi doğru olduğu takdirde, zaman yolculuğu yapabilen birinin Nico'dan daha güçlü olmasının şart olmadığını söylemişti –bu becerinin çok dar ve kısıtlı olabileceğini söylemişti– ama *Tristan* haklıysa, bunun doğru olması gerekmiyordu. Dolayısıyla, Nico de Varona ilk kez arşivlerden yaratıklar, evrim, sınıflandırma ya genetikle değil, yaşamla ilgili bir kitap istemişti.

Aviditas. İstek. *Avditias vitae*, yaşama isteği. Yaşamaya duyulan açlık her şeyi güdüleyen şeydi. Nico bunun var olduğunu biliyordu çünkü Reina'nın bunu yarattığına şahit olmuştu. Bu-

ATLAS PARADOKSU

nun güçlü olduğunu biliyordu çünkü Tristan'ın haklı olduğuna inanıyordu. Artık yaşama arzusunun felsefeden, psikolojiden öte, ilkel bir fizik ilkesi olduğuna inanıyordu.

Fırsat verildiğinde bir şeylerin çözüldüğü fikri, karmaşık bir alt yapının parçasıydı. Entropi kuralı –Termodinamiğin İkinci Yasası– ve bu yüzden varoluşun kodlarına yazılmıştı. Bir insan animusu, temel bir bilinçlilik hâlâ natüralizmin bir elementiydi ve dolayısıyla fiziksel dünyanın da bir elementiydi ama belki de entropiye hükmetmek, kaosun formu olmayan bir kuralından daha fazlasıydı. Belki de hayatın kozmolojisini kontrol etme olasılığıydı.

Hayat kıvılcımını yaratmak ne anlama gelirdi? Buna hükmedebilmek. İsteddiğiniz zaman bunu yaratmak ya da yok etmek. Tüm tehlike formlarını ölümün kaçınılmazlığıyla ilişkilendirmeyi kestikleri takdirde, evrenin hangi gizemlerini çözebilirlerdi?

Zaten Tristan'ın yatak odasının kilidini sessizce açmak bu yüzden basit bir meseleydi. Sessizce ilerleyip nefesini tutarken, Tristan'ın göğsünün hareketlerini görmeyi beklemek. Kendisine Tristan yanıldıysa, başarısızlık hesapları biraz olsun yanlışsa, öğrenmeye değer bir ders, alt edilmeye değer bir kesinlik olduğunu söyledi. Çünkü olayların bu şekilde bir araya gelmiş olması –hayatlarının karşılaşmadıkları tüm versiyonlarına rağmen, Nico'nun Tristan Caine'le aynı anda orada olması, hayatta olması, nefes alıp vermesi ve var olması– rastlantısallık olamazdı. İşin içinde görecelik vardı, değil mi? Nico, Tristan olduğu için vardı ve sonuç olarak, araştırmaları aslında iç içe geçmiş durumdaydı. Deneyimleri ortaktı. Nico'yu oraya götüren şey Gideon'ı önemsemesiydi ve Libby'nin yanında var olmak, onu ve Tristan'ı iteklemişti. Libby'nin kayb olduğu ana kadar meydana gelen olaylar da tesadüfi olamazdı. Şans değildi. Kasıtlı olarak öyle olmuştu ve Nico bu kalıbı *görebilirse*, bir şekilde değiştirebilirdi. Sonu değiştirebilir, yeniden başlayabilirdi.

Tristan sırt üstü yatıyordu ve uykusunda huzursuzdu. Nico elini öne uzattı, Tristan'ın göğsünün üstünde havada tuttu.

OLIVIE BLAKE

Sonra, elini var gücüyle göğsüne indirdi, Tristan'ın gözleri bir anda açıldıktan, içgüdüsel bir dehşet refleksi onu boğuk bir sesle uyandırdıktan hemen sonra Tristan'ın kalbine uygulayabildiği en büyük baskıyı uyguladı.

Bir şey Nico'nun büyüünü iterek onu çarpıttı. Ne sekti ne de tersine döndü ama eğildi ve Tristan'ın göğsünden bir aynaya yansıyormuş gibi bir açıyla pencereye doğru ölümcül şekilde fırladı. Cam parçalandı, gözünün ucuyla yok olan partiküllerin parıltısını gördü ve hızdaki bu ani değişim, Nico'nun öne doğru tökezleyerek yüz üstü Tristan'ın yatağına düşmesine neden oldu.

Yatak boştu.

Nico çenesini kaldırmaya çalışınca, ensesinde keskin bir acı hissetti. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. Elini kaldırıp ensesini ovuşturdu ve başını kaldırdığında Tristan'ın pencerenin orada durduğunu gördü.

Pencere sapasağlamdı.

Nico gözlerini kırıştırdı. "Pencere..."

"Biliyorum." Tristan, Nico'nun büyüünün gücünün ilerlediği yöne uzanmış olan eline baktı.

Pencere kırılmamıştı. Nico'nun büyüü başka bir yere gitmiş, dışarıya doğru dağılmış olmalıydı. Gücün yönü rüzgârda dağılmış gibi evin iskeletinin yerine yerleştiğini hissedebiliyordu.

Nico, ağır ağır doğruldu. "Sen onu..."

"Durdurdum mu? Evet." Tristan elinin kırılmadığına şaşırmış gibi kemiklerini inceledi, yumruğunu sıktı ve zarar görmemiş olan parmaklarını yine esnetti.

"O halde..." Nico kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "İşe yaradı mı?"

Tristan farklı görünüyordu. Yüzünde her zamanki gergin ifadesi hem yoktu hem de vardı. Nico aradaki farkı, değişimi biliyordu. Bu duyguyu çok iyi öğrenmişti. Omurgasının boğumlarında çentik çentik ilerleyen bir direnç dalgasıydı bu. Kararlılık. Bir yumruk yiyip sallanarak ayağa kalkabileceğini öğrenmiş bir adamın cesaretiydi.

ATLAS PARADOKSU

“Seni hergele,” dedi Tristan şaşkınlıkla ya da belki hayranlıkla. “Beni öldürmeye çalıştın.”

“Evet,” dedi Nico.

Tristan’ın kaşı bunu ya komik bulmuş ya da şaşırmış gibi seğirdi ve elini yanına indirdi.

“Neden?” diye sordu.

Nico Gideon’ın verimli bulabileceği bir şey düşünmeye çalıştı. Sonra, fikrini değiştirip Gideon’ın gözlerini devirmesine neden olacak bir şey söylemeye karar verdi.

“Çünkü yapabilirim, Tristan,” dedi Nico de Varona dürüstçe; damarlarında tesadüfen neyin aktığını hatırlayınca, içini yenilenmiş bir tatmin hissi kapladı. Bir nedeni olduğu için öyle dünyaya gelmişti ve birden bu sorumlulukları yerine getirmek önemli –hayır, *çok önemli*– hayır, inanılmaz derecede önemli hale gelmişti. Çünkü onun gibisi daha önce görülmemiştir ve eşi benzeri yoktu.

Bir kişi hariç.

“Ayrıca artık sadece seni, Rhodes’u geri almanın bir yolunu bulmaktan sorumlu tuttuğum için,” dedi Nico.

E Z R A

Ezra ölüyordu.
Sıkıntıdan.

Bunun nefessiz kalmaktan ya da duman solumaktan çok daha ağır bir ölüm olduğunu anlamıştı. Gerçi bunlar için endişelenmesine gerek yoktu çünkü en azından kendisini Libby Rhodes'un yarattığı patlamadan uzaklaştıracak kadar büyü gücü vardı. Yangın, engellemek için elinden geleni yaptığı bir sonuçtu ama sabahları göğün kırmızıya bürünmesi gibi kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşeceğini biliyordu. Libby onun boğazını kavradığında, Ezra bir an için, belki rahatlama ya da hak ettiği cezayı çekeceği hissiyle Libby'nin onu öldürebileceğini, hatta başparmağının altında ölüşünü izlemek isteyebileceğini düşünmüştü. Ama onu bir kenara atmış, oda alevlerle kaplanırken onu bırakmıştı ve soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayetle aynı şey değildi bu. Ama daha iyi de değildi.

Her halükârda, Ezra Fowler yine yolculuk yapmaya başlamıştı. O günlerde, sık sık yolculuk ediyor, bir toplantıdan diğerrine koşturuyordu. Aslında, önceki zamanlar olarak düşünmeye başladığı zamanda Budapeşte'ye ya da başka bir yere gitmemişti. Seyahat etmeyi pek sevmezdi çünkü bir pasaport temin etmekten ve karbon ayak izinin Fransa'ya yollanmasındansa uzak geleceği ziyaret etmesi çok daha kolaydı.

Tüm bu seyahatlerin iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Daha doğrusu, seyahat etmesi planının yolunda gitmesi için gerekliydi. Ayrıca, *gerçekten* de etkili bir plandı çünkü basitti. Planını diğerlerine sunduğunda, suç ortaklarını iyi seçtiğini

ATLAS PARADOKSU

anlamıştı çünkü bunun onlar için de basit bir plan olmasını çok açıklama yapmak zorunda kalmadan sağlamıştı.

Ezra'nın seçtiği altı kişi şöyleydi: Forum'u temsil eden kötü nam salmış Nothazai; kötü nam salmış James Wessex; yaptığı karanlık işlerin sırrı korunan ve halka açıklanmayan CIA teknolo-kâhini Julian Rivera Pérez; Orta Doğu ve Kuzey Afrika bölgesinin büyü çıkarlarını temsil eden mineral uzmanı natüralist; ismini söylemektense bulmanın daha kolay olduğu Pekin operasyonundan bir medeialı ve devletle yapmış olduğu anlaşmalar son derece gizli ve önemli olan Dr. Araña adında bir profesör.

Cemiyet için seçilmiş olan altı kişinin aksine, Ezra'nın koalisyonu kendilerini muğlak ve sıra dışı bir ödül için yok etmeleri amacıyla değil, ortak bir sonucu paylaşmaları için seçilmişti. Ortak bir hedef. İşin aslı, Ezra ve Atlas yirmi seneyi aşkın bir süre önce bu hedefi paylaşmışlardı: Cemiyet'i alt etmek ve yerine sadece haklılığın saygın maskesi altında dünyayı yönetmek isteyen bir başka despot klanı olduğunu gizlemeye hizmet eden saçmalık, sır ve sözüm ona casusluk unsurlarını içermeyen başka bir kurum oluşturmak.

"Her birinizin Cemiyet'in ipliğinin pazara çıkmasından bir çıkarı olduğunu biliyorum," demişti Ezra, onlarla ilk toplantı yaptığı o kader gecesinde. Bu kişilerin yarısı için amaç ideolojik ve felsefiydi. Nothazai ve Forum, Cemiyet'in özenle korunan—ya da kötü niyetle istiflenen bilgilerinin— halka açıklanmasını istiyordu. Hassan sömürgeleştirilen ve dolayısıyla çalman bilgilerin ait olduğu yere geri götürülmesini istiyordu. Genel olarak emekli bir aktivist olan profesör, arşivleri laboratuvarında ya da sınıflarında akademik amaçlarla kullanmak istiyordu. Diğerleri için bir kâr elde etme meselesiydi ama hayırseverlik, faturaları ödemiyor ya da katil medeialılardan oluşan gizli bir cemiyeti yok edemiyordu. Bu noktada önemli olan, araçlardan çok sonuçlardı.

"Arşivlerin içeriğine erişmeyi başardım," dedi Ezra dikkatle

kozunu oynayarak. Diğerleri şaşkınlıklarını belli etmeyecek kadar usta kişilerdi ama bunu tamamıyla gizleyebilecek kadar da kayıtsız kalamamışlardı. “Amaçlarınız ne olursa olsun, her birinizin istediği şeyin arşivlerde olduğunu ilk elden biliyorum.” Ne de olsa, Ezra bir zamanlar arşivlere sahip olmak için her şeyi vermeye hazırды. Arşivleri Atlas’la birlikte yönetmek için. Ama yaptığı hata bu olmuştu. Hesaplarını, Atlas’ın Cemiyet’e adım attığı anda artık ona ihtiyacı olmayacağını öngörecek kadar iyi yapmamıştı.

Bu, tanıdık bir teklifi ve Cemiyet’in merak yaratan teklifi kadar cazipti. Masadaki yüzlerin ifadeleri, her birinin kendi boşluklarını akıllarındaki hazinelerle doldurduğuna işaret ediyordu. Sadece profesör ve ne düşündüğünü belli etmeyen James Wessex pek etkilenmemiş gibiydi.

Milyarder şaşılacak derece yumuşak sesli bir adamdı. Ağzını açtığı anda, diğerleri içgüdüsel olarak öne eğilmiş, ne dediğini duymaya çalışmışlardı. “Cemiyet’in içeri girmenize ve canlı olarak tekrar çıkmanıza izin verdiğine inanmamızı mı bekliyorsunuz? Tabii,” diye mırıldandı Wessex, “kütüphane, kolektif bir yanılsamanın ötesinde gerçekten varsa.”

Bu sözler, masadakilerin kıs kıs gülerek bakışmasına neden oldu. Herkes Cemiyet’in kütüphanesinin var olduğunu biliyordu. Yoksa doğasını ve güç topografyasını ya da bazı medeialıların hiçbir sorunla karşılaşmadan eriştiği büyük başarıları başka nasıl açıklamak mümkün olabilirdi?

Mesele arşivlerde ne olduğu ve daha da önemlisi, bunu nasıl kanıtlayacağıydı ve Ezra bunu yapabilecek ilk kişi olmuştu. O yüzden, devam etti.

“Bugüne dek, İskenderiye Cemiyeti’nin var olduğunu teyit etmek için herkesin elinde olan tek şey cemiyetin gölgesiydi. Asla geri dönmeyen ya da eşi benzeri görülmemiş bir güçle geri dönen medeialılar. Bugüne dek, bir tahmin olarak, dışarıdan yapılan bir çıkarım olarak kaldı.” Ezra onu pür dikkat izlemek-

ATLAS PARADOKSU

te olan Nothazai'nin gözlerinin içine bakmak için duraksadı. "Ama size hem son üye sınıfındakilerin isimlerini hem de uzmanlık dallarını söyleyebilirim. Eğitim hayatlarını, nasıl yetiştirildiklerini ve geçmişlerini biliyorum. Ailelerini, dostlarını ve düşmanlarını biliyorum. Ayrıca geriye hangi adayların kaldığını da biliyorum."

Biraz duraksadı.

"O halde, planınız... onları avlamak mı?" diye sordu Nothazai sakın bir tavırla.

"Hayır," dedi Ezra, bir anlamda öyle olduğunu düşünse de. "Forum'un zaten kendi avlanma yöntemleri var ve etkisiz olduklarını söylemek adilane olur, sanırım." Bunu söylerken, Nothazai'ye imalı bir bakış fırlattı.

Nothazai kollarını düşünceli bir ifadeyle göğsünde kavuşturdu ama buna itiraz etmedi. Cemiyet'in en etkili silahının gizliliği olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Kanıtlanmayan hiçbir şey aleyhinde kullanılamazdı. Forum'a karşı Cemiyet'e yöneltilmiş olan her suçlama, dağılan dumanlar kadar tutarlıydı.

"Planım," dedi Ezra açıklama yapmaya çalışarak, "Cemiyet'in en yeni üyelerini resmi olarak tutuklamak." Geçmişte, yanlış bir şey yaptığı kanıtlanmamış olan Cemiyet, sırlarını Ezra'ya gömdüğü, varlığını sildiği kadar etkili bir şekilde gömmeyi başarmıştı ve böylece kendi sonunu hazırlamıştı. Rutin bir şekilde kendi günahlarını silmiş, ölümün ya da muhteşemlik vaatlerinin sessizliği satın almasını sağlayacağına güvenmişti. Ne yazık ki içlerinden biri bir yalancıydı. Yani Atlas Blakely sayesinde, Ezra hem hayattaydı hem de çok öfkeliydi. "Cemiyet'in adaylarına oldukları gibi suçlu muamelesi yapabileceğiz," dedi Ezra, Cemiyet'in sözleşmesinin temelinde yatan cinayet maddesine gönderme yaparak. "Sonra da onları içeri sızmak için kullanacağız. O noktadan sonra Cemiyet'i çökertmek, sadece en yasadışı sırlarını ortaya dökmeye bağlı olacak ki çok fazla yasadışı sırları var." Eski kütüphaneler kurulduğundan bu yana, en azından on senede bir.

OLIVIE BLAKE

Pérez parmaklarını masaya vurdu. “Bunun için üyelerden sadece birine ihtiyacınız var. Beşine birden değil,” dedi. Yanındaki Pekinli medeialının dudakları da sadece bu sözlerle hemfikir olduğunu anlatırcasına kıpırdadı.

“Dört,” diye düzeltti Ezra; çünkü Libby’nin ona yardımcı olarak söylediğine göre içlerinden biri ölmüştü. Diğeriyse güvendediydi. “Peki,” diye sordu tarafsız bir şekilde, “Cemiyet sırlarını ifşa etme riskine girmektense birinin tek başına boğulmasına izin verdiğinde, bir kişi yeterli olur mu?”

Anlamı şuydu: Cemiyet sırlarının ifşa olmaması için hiç şüphesiz medeialılardan birini feda edecekti. Zaten bunu on senede bir yapıyordu. Sadece geriye kalanların tamamı uygun şekilde ikna edici olabilirdi.

Pérez hemen geri adım attı. “Mesaj alındı.”

“Yine de daha fazla kaynağa ihtiyacınız olacak. Bizimkilerden daha fazlasına.” Nothazai parmaklarını birleştirip ağzına götürdü. “Sistemlerini aşmak mümkün değil. Sırf Koruyucuları bile güçlü bir rakip.” Ezra, Atlas’tan söz edildiğini duyunca öfkeden köpürmemeye çalıştı. “Daha da önemlisi, Cemiyet sırf bir medeialı sınıfı ağzını açtı diye yıkılmayacaktır. Kütüphane bu tür basit bir zayıflık sergilemeyecek kadar uzun süredir ayakta.”

“Sistemleri kusursuz değil,” dedi Ezra. Geçmişte, bir gece Cemiyet’in sözüm ona açılması mümkün olmayan kalkanlarından bir boşluk bulup içeri sızabilmişti. “Geriye kalan üyeler arasında da anlaşmazlıklar var. Cemiyet’in temelinde çatlaklar bulmak pek de zor olmayacaktır.”

Ezra’nın özgüveninin; kendilerine nadir ve değerli bir armağan verilmiş gibi görünen diğer altı kişiyi etkilemeye başladığı belliydi.

Bir kişi dışında. Diğerleri başlarını sallarken kıpırdamadan oturmaya devam eden profesör, Ezra’nın dikkatini çekmişti.

“Siz üyeleri tutukladıktan sonra kütüphaneye olacak?” diye sordu Nothazai.

ATLAS PARADOKSU

“Erişime açılacak,” dedi Ezra omzunu silkerek. “Sirkülas-yon başlayacak.”

“Kütüphanedeki her şey halkın görmesi için uygun değil,” dedi Pérez. Susup ona bakmaya tenezzül etmeyen Pekinli medeialıya ve cesurca ona bakmakta olan James Wessex’e baktı.

Ama Ezra bu argümanı daha önce de duymuştu. Hepsi duymuştu. “Gizli elit bir topluluğun elinde olmasındansa, herkese açık bir şekilde tehlikeli olması daha iyi,” dedi. Ne Pérez ne de diğerleri buna itiraz edemedi.

O noktadan sonra, herkes Nothazai’nin ima ettiği kaynakların –kurumsal güç, istihbarat operasyonları ve elbette parplanların hayati önem taşıyan bir parçası olacağını anladı. Tüm dünyayı etkilemeleri, farklı amaçlarını tereddütle de olsa ortak bir düşmana karşı birleştirmeleri gerekiyordu ve bunun yanı sıra, vakit hızla geçiyordu. Arşivlere karşı üstlendikleri sorumluluklar sona erdiğinde, Atlas’ın geriye kalan dört piyonu hiç şüphesiz dünyada sağlam bir yer edinecek ve geçmişte Cemiyet üyelerinin yaptığı gibi eleştirilerden muaf olacaktı. Şimdilik, oraya hapsolmuşlardı ama onlara erişmek mümkün değildi. Bir seneye kadar, resmen dokunulmaz olabilirlerdi. Ama Ezra kısa bir zaman aralığında, tek bir şansa sahip olacaktı. Sadece bir şansa. Kendisine bu fırsatı kaçırdığı takdirde, sonuçlarının çok tehlikeli olacağını, vicdani nedenlerin ötesinde bunları atlatmanın mümkün olmayacağını hatırlattı. Dolayısıyla, her yerde aynı anda olma zorunluluğu doğuyordu.

Ama dünyayı kurtarmaya dair o uçsuz bucaksız ussal orman, hâlâ sadece sıkıcı, monoton ağaçlarla doluydu. Ezra büyük bir hızla bu yeni ortaklarının sunduğu en etkili kanallar aracılığıyla bile seyahat etmenin zahmetli olduğunu görmüştü. Wessex Şirketi’nin sahip olduğu ve idare ettiği ulaşım hatları –bunlar Ezra’nın zamandaki noktalar arasındaki kapıları gibi işliyordu ama büyük şehirlerdeki özel kalkanlar arasındaydılar– oldukça etkiliydi ama yine de yeterli değildi. Gelmiş geçmiş en tehlikeli

OLIVIE BLAKE

medeialılara tuzak kurma lojistiği, günün her anını kapsayamıyordu ve zaman farklılıkları gerçekten de büyük zorluk yaratıyordu.

“Alışyorsun,” demişti, James Wessex’in sekreteri olduğunu düşündüğü Eden. Belki de asistanıydı. (Ezra, Atlas’ın aksine isimleri, meslekleri ya da diğer önemsiz bilgileri aklında iyi tutamıyordu.) Eden, onunla Nothazai’nin kalması için önerdiği, abartılı bir ismi olan ve bir tür sarayı andıran otelde buluşmuştu. “Ne yazık ki sirkadiyen ritimlerini aşacak kadar evrilmedik.”

“Doğru.” Ezra Eden’la ilk kez konuşmuyordu ama ona ne diyeceğini hiçbir zaman bilemiyordu. Eden’in sanki herkesi zihninde yargılıyormuş gibi çok kibirli bir görünümü vardı ve büyük ihtimalle gerçekten de yargılıyordu. İnce yapılıydı ve birçok kadına göre oldukça uzun boyluydu. Neredeyse Ezra’nın boylarındaydı. Kestane rengi parlak saçları, kehribar benekli yeşil gözleri ve insanın gözünü korkutan bir yanı vardı. Sanki son partnerini öldürmüş, beslenmek için onu yemiş gibiydi.

“Neyse, Nothazai seninle birahane buluşacak,” demişti Eden. “Ben de bu gece ilerleyen saatlerde orada olacağım. Önce birkaç şahsi işimi halletmem gerek.”

Ezra bu şahsi işlerle ilgili bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini bilememişti. “Öyle mi?”

“Toplantılar,” demişti Eden kayıtsızca. “Burada bir anlaşmayı kapatmaya çalışıyoruz. Sana anlatamam, anlatırsam seni öldürmek zorunda kalırım,” demişti ona çarpık bir gülümsemeyle. Ezra’ya bir tilkiyi ammsatmıştı. Yüz hatlarının biçimiyle ilgili olabileceğini düşündü. Ya da bakışlarının onun yüzünde hızla dolaşması da olabilirdi. “Her neyse, bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sormuştu Eden, Ezra için ayırılmış olan süitin kapısında.

“Şey. Bir anahtar?”

Eden hafifçe gülümsemişti.

“Bir retina taramasıyla içeri giriliyor,” demişti yüzüne ciddi

ATLAS PARADOKSU

bir ifade yerleştirdikten sonra, kapının yanındaki tarayıcıyı işaret ederek. “Artık anahtar kullanılmıyor. Çok demode.”

“Anladım.” Haklı olabilirdi.

“Bu arada, burada kullanılan teknolojiyi eski erkek arkadaşım geliştirmişti. Çok yakında ölecek olması ne kötü.”

Ezra bir kez daha bir şey kaçırdığından şüphelenmişti. “Öyle mi?”

Eden bir kahkaha atmıştı. “İsmi Tristan Caine. Biliyorsun ya, altı üyeden biri.”

“Ha, doğru.” Ezra en iyi planlarındaki açığı hatırlayınca bir an için kendisine kızmıştı ve Eden’in ne dediğini o anda idrak etmişti. “Ama ölmeyecek,” demişti. “Tutuklanacak.”

“Lafın gelişi söyledim,” demişti Eden tatlı bir sesle. “Ama bunu hak ediyor.”

“Siz... birlikte mi çalışıyordunuz?” diye sordu Ezra. şu muğlak Tristan Caine’in isminden söz edilmesini küçümseyici değıl, faydalı bulmayı tercih etmişti. Eden’in romantik bir aç haricinde onu ne kadar iyi tanıdığını merak etti. Eden, onun büyü uzmanlığı hakkında profesörlerinden ya da patronundan daha fazla bilgi sahibi olabilir miydi?

“Hah, hayır.” Ezra’ya tarayıcıya yaklaşmasını işaret etmişti ve kapı kırmızı bir ışık yandıktan sonra otomatik olarak açılmıştı. “Neyse, iyi öğleden sonraları dilerim,” diyen Eden, geldiğı yöne doğru yürümeye başlamıştı.

“Teşekkürler.” Ezra süite girmiş, solundaki barda neler olduğına göz atmıştı. Açık plan olan süit, aşağıdaki art nouveau* tarzı lobinin daha çok bir yansımasıydı ama dekorun en can alıcı yeri hiç şüphesiz manzarasıydı. Açık perdelerin arasında, Tuna Nehri’nin karşısında muhteşem Buda Kalesi gözüküyordu. O kadar güzeldi ki Ezra’nın boğazı biraz kurumuştu ve sıkığı yumruğına öksürmüştü.

* Zarif dekoratif süslemelerin ön plana çıktığı, kıvrımların ve bitkisel desenlerin çok sık kullanıldığı bir sanat akımı. (e.n.)

OLIVIE BLAKE

Elini içgüdüsel bir hareketle boğazına götürmüş, silinmeye başlamış olan çürüklere ellemişti. Libby'nin parmaklarının şeklini almış olan bir veda hediyesiydi bu çürükler.

Sonra silkinmiş, eşyalarını koltuğun yanına koymuş, dışarı çıkıp sokağın ilerisindeki birahaneye gitmiş ve Forum temsilcileriyle yapacağı toplantıya hazırlanmıştı. Pratikte, Forum kâr amacı gütmeyen global bir kurumdur. Cemiyet'in aksine her açıdan halka karşı açıktı ve Cemiyet'in kuruluş ağacın tam tersi bir ilkeyle işletiliyordu. Ama farklılıklar bu kadarla sınırlıydı (bir cinayet maddesi hariç). Görebildiği kadarıyla Forum, Cemiyet'ten daha az resmi, daha az bürokratik değildi ve Cemiyet gibi yapıya ve hiyerarşiye dayanıyordu. Ezra'yla her buluştuklarında, Ezra bu insanların statü göstergelerine ulaşmayı hiç başaramadığını fark ediyordu. Zenginlik anlamında değil, başka bir eksiği vardı. Bu, Ezra'nın hiçbir zaman sahip olmadığı bir şeydi. Atlas'ta kokusunu aldığı sahtelikti; sadece ait olmama hissi değil, aynı zamanda *hükmetme* becerisiydi. Tipik olarak ayrıcalıklarla gelen ve Ezra'nın asla nasıl taklit edeceğini bilmediği bir kendinden emin olma havasıydı. Ezra'nın, bu insanları haysiyetli ya da haklı hissettirdiğini tahmin ettiği kurumsal bir özellikti.

Bravo, onlara. Aynı amacı istedikleri sürece, bunlar onun için sorun değildi.

Birahanenin içinde tavana kadar uzanan bir bitki örtüsü vardı ve arkasında bir ayna olan bar, bistro sandalyelerindeki minderlerin koyu yeşil rengini yansıtıyordu. Huzur veren bir ortamdı ya da içerideki insanlara şöyle bir bakıp iki şeyi fark edene kadar öyle olabilirdi.

Birincisi, Nothazai diğer Forum yetkililerinden biriyle derin bir sohbeta dalmıştı. Birahanenin en kuytu yerlerinden birinde, çok büyük bir eğretilotunun arkasında oturuyordu.

İkincisi, barın oradaki bir masaya oturmuş olan Atlas Blackely'ydi.

ATLAS PARADOKSU

Merhaba, sesini duydu Ezra zihninde. Son randevumuza gelmedin.

Ezra hâlâ karşısındaki adamla gizli gizli bir şeyler konuşmakta olan Nothazai'ye sonra da her zamanki gibi kareli spor ceke-tini giymiş, masada yalnız oturan Atlas'a baktı. Boş sandalyenin önünde bir fincan sade Amerikan kahvesi duruyordu. Ezra'nın bunu teyit etmek için tadına bakmasına gerek yoktu. Atlas'ın onu nasıl bulduğunu ya da onunla buluşmamasından başka bir nedenden dolayı ondan şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyordu; ama bir amatörün tehditlerine pek kafa da yormamıştı.

Hem aklından geçen soruları sorması uygun olmazdı.

Atlas'ın karşısına oturdu. "Sadece bir dakikam var," dedi.

"Benim de bir dakikaya ihtiyacım var zaten," dedi Atlas. "Elizabeth Rhodes'un cesedini geride bırakırken, söylemen gereken her şeyi söylemiştin."

Ezra göğsünün sıkıştığını hissetmesine ve ani bir içgüdüyle yine boğazına ellemek –Libby'nin dokunduğu yere dokunmak– istemesine rağmen, büyük bir dikkatle zihnini boşalttı, elinden geldiğince temizledi.

Atlas'ın, bunu onun yaptığını bilmesi mümkün değildi. Hele kanıtlaması hiç mümkün değildi. Ezra önündeki fincana baktı, parmağını kulpuna geçirebilmek için yana çevirdi ve şaşırmış, hatta hayretler içinde kalmış gibi rol yapabilmek için elinden geleni yaptı. "Libby öldü mü?"

"Ölmediğini biliyorsun." Atlas ona öyle bir baktı ki Ezra bunun ne anlam geldiğini düşünmemeye karar verdi. Atlas aklından geçenleri anlamış gibi, "Onu nerede tuttuğunu sormayacağım, bana söylemeyeceğini biliyorum," dedi. "Zaten söylesen de bunun bir işe yaramayacağından eminim."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Ezra. Birden ensesi fena hale kaşınmaya başladı.

"Onu uzun süre orada tutamayacağını biliyor olman gerekirdi," dedi Atlas.

OLIVIE BLAKE

Ezra fincanı çevirdi. “Gerçekten de nereye varmak istediğini bilmiyorum.” Atlas’ın kalkanları değiştirip değiştirmediğini merak etti. Atlas evin güvenliğinde bir kusur olduğundan şüphelenmiş olsa bile, bunu tek başına tamir etmesi pek mümkün olamazdı. Ezra, Cemiyet’in kalkanlarının fiziksel doğasıyla zorluk yaşayabilecek olan Atlas’tan daha iyi bir fizikçiydi. Atlas büyük bir olasılıkla bunu başarabilirdi –eninde sonunda– ama canı çok yanardı.

Güzel.

“İkinci kere içeri sızamayacaksın.” Atlas çayını yudumladı. “Bu işin senin için iyi sonlanmayacağını farkındasındır sanırım.”

Ezra hırçın bir kahkaha atmamak için kendisini tuttu. “Bir tehdit mi bu şimdi?” dedi keyifsizce. “Nereye gitsem beni bulabileceğini mi ima diyorsun?”

“Evet, seni nereye gitsen *bulabilirim*,” dedi Atlas. “Ama bulmama gerek yok. Benim ne tür bir düşmana dönüştüğümü düşündüğünü bilmiyorum ama ben öyle hissetmiyorum.”

Ezra yine gergin bir kahkaha attı. “Yani, hâlâ dost olabiliriz, öyle mi?”

Atlas masaya birkaç yüz forint bıraktı ve çayının tamamını içip ayağa kalktı.

“Hayır, Ezra, biz dost değiliz,” dedi. “Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Ama benim için hiçbir önemin yok.”

Ezra göğsünde yavaş yavaş yanan bir alev hissetti.

“O zaman neden gelip beni buldun?” diye sordu güçlülle. “Senin için bu kadar önemsizsem, neden beni buraya kadar takip ettin?”

Gitmek üzere arkasına dönmüş olan Atlas tekrar ona döndü ve bakışları Libby’nin boğazında bıraktığı parmak izlerinde kaldı.

“Onun sana ne yaptığını görmek istedim,” dedi ve veda etmek için başını salladı. “Kahvenin keyfini çıkar,” dedi fincanın kulpunu dürterek. “Sana evini hatırlatan şeyleri ne kadar sevdiğini biliyorum.”

ATLAS PARADOKSU

Ezra hem çocukça hem de kaba bir şey söylememek için kendisini tuttu. “Peki. Mesajını verdin.”

“Öyle mi?” Atlas durup ona baktı. “Biliyor musun,” dedi, en sevdiği şeyi yapıp ona durup dururken tavsiye vererek, “kendini bu işe fazla kaptırdın. Umarım kendini ancak başarısız olabilecek bir şeye geri dönülmez bir şekilde bağladığını fark ettiğinde çok geç olmaz.”

Ezra ona fazlasıyla dikkatini verdiğini düşündüğünden, sesini çıkarmadı. Masanın desenine baktı, Atlas’ın söyleyebileceği ya da yapabileceği önemli bir şey kalmadığını düşündü. Atlas zihninden ne öğrenmeye çalışırsa çalışsın, zihni sabitti ve etkilenmesi mümkün değildi. Dünyanın Atlas’ın ellerinde yok olduğunu gören ve dünyayı kurtarmaya hazırlanan kişi kendisiydi. Tartışacak başka bir şey yoktu.

Atlas yüzünde bir acıma ifadesiyle ona baktı. “Senin sorunun, Ezra,” dediği anda, Ezra ofladı ve sinir olmuş gibi başını çevirdi. “Farkında olsan da olmasan da senin sorunun, mermiler havada uçarken hâlâ o odada olman, hayatı seçmen ve bu yüzden kendinden nefret etmen.”

Ezra’nın gözlerinin arkasında bir anı patladı, canını acıtan bir kıvılcım çaktı. Sinagog. Annesi. Kapılar. Silahlı adamın boş bakışları; sadece Atlas’m çekebileceği zihinsel tetik. Ezra’nın görmezden gelmeye hazırlanmadığı tek şey buydu ve Atlas hergelesi bunu biliyordu. Atlas, Ezra gözlerini kırpıştırarak geçici paralizinden kurtulana kadar arkasını dönmüş, onu oracıkta bırakıp gitmişti.

Ezra, Atlas’ın sırtı kalabalığın arasında gözden kaybolduktan çok sonrasına kadar arkasından bakakaldı.

“Ezra?”

Ezra ancak birkaç saniye sonra birisinin onunla konuştuğunu fark etti.

“Ezra’sınız değil mi?” dedi o kişi yine. Ezra gözlerini kırpıştırıp nerede olduğunu hatırladı ve başını kaldırdı. Seçilmiş

OLIVIE BLAKE

altılısından kadın profesördü: Dr. J. Araña. *J* harfi Ezra'nın hatırlayamadığı uzun bir ismi temsil ediyordu. Profesör elli yaşlarında, koyu renkli saçları olan ufak tefek bir kimyacıydı –artık gözleri göz çukurlarına çökmüş ve cildi kırıışmış olmasına rağmen zaman zaman eskiden güzel bir kadın olduğu belli oluyordu– jeomühendislik alanında bir uzmandı ve kötü nam salmış, özel devlet fonuyla desteklenen bir üniversite laboratuvarının başındaydı. Gençliğinde bir gerilla aktivist olmuştu ve çalışmalarıyla protestoluları Cemiyet karşıtıydı ama aradan zaman geçtikçe, Ezra onun faydalı olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Kadın fazla pasif, fazla sessizdi. Ezra'nın seçtiği altı kişi arasında, asla konuşmuyor ya da kaynak teklif etmiyordu. Ama büyük bir ihtimalle Nothazai ve Forum'la olan bağlantısı yüzünden, bu tür toplantılara ısrarla katılmak istiyordu. Ezra henüz onun niyetini tam olarak anlayamamıştı. Profesör hem ilgisiz hem de meraklı görünüyordu.

Uzmanlığı insan vücudunun teşhisiyle ilgili bir biyokâhin olan Nothazai'ye gelince, büyüğü çalışmalarının politik ya da (daha olumlu bir şekilde) felsefi doğasına kıyasla ikinci planda kalıyordu. Ezra için, Nothazai'nin Forum'un işlevsel idarecisi olarak rolü muğlaktı. İlk bakışta, sosyal ağ kurmakta çok başarılıydı – Cemiyet'in aksine, Forum toplanan bağışlarla, hibelerle, kurumsal bağlantılarla işliyordu ve Nothazai'nin esas amacı, tıpkı incik boncuk gibi kaynaklarını toplayıp hazırlıklarını bir sıraya koymaktı. Bu açıdan bir saksagan gibiydi ve Ezra bunun sinirini bozmasına izin vermemeye çalışıyordu. Ama bunu her zaman başaramıyordu.

Ezra için, Forum'un geniş etki alanı Nothazai'den ziyade, çatlaklardan her türlü kısıntı dökülmesi ihtimaliydi. Plan çoktan Ezra'nın kontrolünden çıkmaya başlamıştı; güvendiği ortaklarının çevresi giderek genişliyor ve dolayısıyla daha az güvenilir hale geliyordu. Bu oluşum Cemiyet değildi. Bu insanlar doğaları gereği sır tutmazlardı. Peki, öyle olsun diye düşünerek bu

ATLAS PARADOKSU

işin daha fazla karışmaması gerektiğini hatırlattı kendine. Atlas hiçbir işi eline yüzüne buluşturmadı ve Cemiyet'te kaynakları vardı, yani, Ezra'nın geride bıraktığı yarım kalmış işlerini halletmesi gerekiyordu.

Kısa bir süre önce ondan kaçan kişi dâhil.

"Evet, özür dilerim," dedi hemen profesöre. Düşüncelerinden sıyrılıp ayağa fırladı. "Bize katılabildiğinize çok sevindim," dedi ve profesörü planının geri kalanın beklediği arka taraftaki masaya götürdü.

Bunu yapmasının bir nedeni var, diye düşündü. Bunun ödenecek olan bedellere değeceğini düşünmemiş olsaydı, zaten hiç başlamazdı. Amacının doğruluğuna inanıyordu. Atlas onu yok etmek istiyorsa, bir fincan kahve yaratmaktan ve Macaristan'daki bir kafede muğlak tehditler savurmaktan daha fazlasını yapmak zorundaydı. Libby'ye gelince...

Hayır, o sırada bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Oraya gelemeyeceğine göre güvendeydi ve bu yüzden kendisi de güvendeydi. Sadece ona dikkat etmesi gerekiyordu ve o zamana kadar...

"Ezra." Nothazai onu sıcak bir tavırla karşıladı ve saatine göz attı. "Sadece on dakika mı geç kaldın? Etkileyici doğrusu." O günkü toplantılarının nedeni olan yanındaki Macar adama döndü. Kriptografi alanında bir tür istihbarat uzmanıydı ve büyüsel açıdan hiç de kolay bir iş değildi. Ama Ezra planlarının başarısını garanti altına alarak, düşmanlarının ne kadar gelişmiş olduğunu hafife aldığından endişeleniyordu.

Elbette, düşman Atlas Blakely değildi. Atlas, İskenderiye Cemiyeti'nin sadece bir koluydu ya da yakası ya da eldiveniydi. Planları yüzünden kişisel bir yok oluş yaşaması Ezra'nın umurunda değildi.

Ama öyle olması gerekecekti.

"... elbette, dünyanın geri kalanı şimdiye kadar Cemiyet'in izleme teknolojisini öğrendi," diyordu Nothazai. Macar adam

OLIVIE BLAKE

da ona hak verircesine başını sallıyordu. “Cemiyet’in kalkanlarının arasında yapılan bir seyahatin verimini düşünecek olursak...”

“Muazzam olmalı,” dedi Macar adam.

“Evet, evet. Kesinlikle.”

Profesör masanın karşısından yüzünde garip bir ifadeyle Ezra’yı izliyordu. Ezra bir ara onunla göz göze gelince, bakışlarını hemen kaçırdı ve dikkatini kafedeki başka bir noktaya verdi. Nothazai’nin böyle halka açık, herkesin konuşmaları duyabileceği bir yerde nasıl rahat olabildiğini anlamıyordu. Sanki söylenenlerin duyulmasını *istiyordu* – sanki her şey açıkta, herkesin gözlerinin önünde yapıldığında daha doğru oluyormuş gibi davranıyordu.

“Elbette, bu Ezra’nın fikriydi. Yeni üyelerin sene sonuna kadar oradan ayrılmalarını beklemiyoruz ama bir iki tanesinin esaretten kaçmaya yeltenmesi olasılık dâhilinde. Önemli olan, geçmişin aksine artık Blakely’nin silahlarını biliyor olmamız,” dedi Nothazai, başını Macar adama sallayarak. Adam da ona aynı şekilde karşılık verdi. “Bu da üyelerin gelişi için daha iyi hazırlanacağımız anlamına geliyor. Çay?” dedi profesöre dönerek.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Profesör, Ezra ufak bakır şekerlikte kendi çarpık aksine bakarken.

“Sizin fikriniz miydi?” diye sordu Macar adam. Ezra irkilip bakışlarını şekerlikten adama çevirdi.

“Efendim?” dedi. Macar adamın Nothazai’nin sözünü ettiği büyüsel verimin izlenmesini kastettiğini anladı; bu konu, Cemiyet’in nasıl üye seçtiğini ve kendisinin seyahat etme yönteminin nasıl işlediğini anlayan Ezra’nın aklına *doğal* olarak gelmişti.

“Anında bir yere gitme işleminde ortaya çıkan büyü inanılmaz boyutlardadır,” dedi Macar adam. Bunu sırf onaylıyormuş gibi değil, aynı zamanda sevdiği bir bitkiden söz ediyormuş gibi gururla da söylemişti. Bunun zekice olduğu konusunda haksız değildi ama daha da önemlisi, *bilgiye* dayalı bir işlem olmasıydı. Cemiyet’in kalkanlarından medeia araçlarıyla ayrılan bir

ATLAS PARADOKSU

kişi, gideceği yere bir bomba gücünde enerji kalıntılarıyla varıyordu – tabii, neye bakması gerektiğini bilen birisi için. “Artık çok bariz ama benim aklıma buna bakmak gelmezdi.”

Ezra evet anlamında başını salladı ama bir şey demedi. Belli ki bu konu kimsenin aklıma gelmemişti, gelmiş olsaydı Cemiyet, Cemiyet olmazdı ama bunu söylemek ona uygun gelmedi. Profesör yine ona baktı ve Ezra dikkatini, kafenin sıcaklığında hafif çıkık alnında ter damlaları belirginleşen Macar’a yöneltti. Burası gerçekten de Ezra’nın seçeceği bir yer değildi. Ufak bir yemek salonunda, etraflarında kalabalık grupların olduğu ufak bir masada toplanmışlardı. Ezra gömleğinin terden ıslandığını, sırtının giderek kayganlaştığını hissediyordu. Macar adam onun bakışlarını takip etti ve dostane bir tavırla omzunu silkip çaktırmadan alnını sildi.

“Genç Bay Fowler ilginç bir kişilik,” dedi Nothazai, Macar adama. Sonra Ezra’ya döndü ve *şaka, sadece şaka yapıyorum* dercesine baktı. Ezra onu umursamadı. İlk ismini hâlâ hatırlayamadığı profesör de onun gibi ilgisiz gözükiyordu. Kadının son araştırmasının konusunu hatırlamaya çalıştı (onu tanınmış birisi olduğu ve pek de mütevazı olmayan akademik geçmişi yüzünden seçmişti) ama hatırlayamadı.

Arkasında tabaklar kırılınca irkildi. Eski alışkanlıklar. Kalabalıklar yerlerden ve yüksek seslerden hoşlanmazdı. Özellikle de silah ateşine benzer seslerden. Libby’nin bunu sezinlediğini, bir şekilde anladığını hatırladı. Libby, dışarıda yemek yiyeceklerinde hep sessiz restoranlar seçmeye özen gösterirdi.

Son kontrol ettiğinde, Libby çok uzakta değildi. Onu bulmak kolaydı, takip etmek daha da kolaydı. Belki de Libby bir zamanlar Ezra’nın onu ne kadar iyi tanıdığını anlamıyordu. Ezra onun kararlarını nostalji gibi hissediyor, senelerce düşüncelerinin yanı başında yaşadığı için düşüncelerinin izlerini ve kalıplarını takip ediyordu. Yakınlık kurmak; Libby’nin düşüncelerini, rüyalarını ve korkularını ezberlemesinden başka ne olabilirdi? Neredeyse bir hayat paylaşmışlardı. Bunun bir anlamı vardı.

OLIVIE BLAKE

Bir anlamı olmalıydı, öyle değil mi?

“İyi misiniz, Bay Fowler?” diye sordu Macar adam.

Ezra iyi olduğunu anlatmak için mırıldandı ve sonra bunun yeterli olmadığını anlayıp kayıtsızca omzunu silkti. Macar adamın yanındaki profesörün yüz ifadesinden, o garip anı tam olarak gizleyemediğini anladı. “Affedersiniz,” dedi. “Biraz gerginim sanırım.”

Atlas’ın geride kalmasının nedenlerinden biri de buydu, diye düşündü keyifsizce. Atlas ağır hareket eden şimdiki zamanda dolaşmaya daha uygunken, Ezra planlarının başarılı olması için kendisini zamandan ayırmıştı. Atlas her şeyin bürokratik yanını hallederken, Ezra’ya yok olması için alan tanıyordu ve bu durum Ezra için eskiden gerekliydi. Atlas kalırken, kendisinin gitmesi kolay bir seçim olmuştu çünkü karizmatik olan kişi Atlas’tı. Atlas isimleri hatırlardı. Yaş günlerini hatırlar, başarıları kutlar ve kusurları ustalıkla asgari düzeye indirirdi. Odadaki enerjiyi belirleyen, kendi lehine değiştiren kişi oydu. Hoşa giden yanları asla sıkıcı ya da genel değildi. Bir armağandı ve ona kıyasla Ezra her zaman dışarıda kalan kişiydi. Ezra, sevdiği herkesin ölümüne şahit olmaktan dolayı çarpık psikolojik semptomları olan bir adamdı. Ta ki kısa bir süre önce, Ezra onların ölümünde daha aktif bir rol oynayana kadar.

“Evet,” dedi Nothazai, Ezra’ya yaklaşmasını işaret ederek. “Ana plan nasıl gidiyor?”

Profesör, oturduğu yerde sessizce kıpırdandı ve koyu renk gözlerini bariz bir beklenti ifadesiyle Ezra’ya dikti. Ezra nefesini dışarı verip yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. İhtiyaç duyulan şey yıkımsa, bunu onlara verebilirdi.

“Her gün biraz daha yaklaşıyoruz, dostlarım,” dedi. Masanın başındaki koltuğunda daha dik oturarak ve oraya, genel olarak masaya ya da herhangi bir yere aitmiş gibi görünmeye çalıştı. “Cemiyet’in kaçınılmaz sonuna her gün biraz daha yaklaşıyoruz.”

PARISA

“**G**eri geldin,” dedi Dalton. Elbette, onu her gün gören *gerçek* Dalton değildi.

Diğeri idi. Zihninde, bir medeia tasarımı olan şatoda –telepatik kalede– gizli olan Dalton’dı.

Onun... animasyonuydu.

Dalton’ın genç halinin yüzü, Parisa’nın başının üstünde, havada süzülerek belirirken, Parisa şatonun sert zeminine kondu. Sırtı soğuk zemine temas edince, bir kez daha bu astral düzlemin özellikleri onu hayrete düşürdü ve ani temas ürpermesine neden oldu.

Dalton’ın bu versiyonu beklentiyle ona bakmaya devam ederken, Parisa doğrulmaya çalıştı. Dalton her zamanki gibi esas halinden daha neşeliydi ama o kadar... bütün değildi. Daha az karmaşıktı. Hafif pikseli bir versiyon gibiydi.

“Gidiş gelişlerimi mi takip ediyorsun?” diye sordu Parisa.

Dalton tatlı bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. “Beni test ediyorsun,” dedi.

Parisa bunu inkâr etmenin bir anlamı olmadığını düşündü. “Evet.”

“Neyi test ediyorsun?”

“Sezgilerin var. Şimdi, hafızan olup olmadığını öğrenmek istiyorum.” Dalton her ziyaretinde onu ayrıntılı bir şekilde hatırlıyorsa, bunun bilinçaltının bir projeksiyonu olmadığı anlaşılırdı.

Dalton bunu komik bulmuş gibiydi. “Bir zaman döngüsü olduğumu mu sanıyorsun?”

OLIVIE BLAKE

Bu, bir çıkarımdı ve oldukça da karmaşık bir çıkarımdı. Parisa bunu da listeye ekledi: Dalton'ın bu versiyonu fiziksel halinden bağımsız düşünebiliyordu. "Bir zaman döngüsü *olabilir* misin?"

"Hayır," dedi Dalton, başını sinsice sallayarak. Sanki onun bir liste yaptığını biliyormuş ve bunun sıradan ya da göz ardı edilmeye değer olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Seni hatırlıyorum."

"Eh, denemeye değerdi." Parisa ayağa kalkmasına yardımcı olmasına izin verdi ve onun çevresinden biraz daha az gerçek olduğunu bir kez daha fark etti. Dalton titreşimler ve patlamalar halinde hareket ediyordu ki kabul töreni sırasında projeksiyonları bile bunu yapmamıştı.

Dalton'ı zihnine girmesine izin vermeye ikna etmesi... beklenmedik bir zorluk yaratmıştı. Ayrıca, bunun teknik olarak etkisiz olması da Parisa'yı çok şaşırtmıştı.

İki ayı aşkın bir süre önce, Dalton Parisa'ya –*sadece* Parisa'ya– Libby Rhodes'un yerine bırakılan cesedin düşündükleri gibi bir illüzyon değil, bir *animasyon* olduğunu ve oldukça etkili bir animasyon olduğu için, yaratan kişinin sadece Dalton olabileceğini söylemişti. Dalton'ın ifadesiyle, bu imkânsızdı – ne de olsa, kendi bilgisi olmadan böylesine güçlü bir büyüü nasıl yapmış olabilirdi?– ama bunun kendi eseri olduğundan hiç şüphesi yoktu. Sonraki haftalar yavaş yavaş aylara dönüşürken, Parisa Libby'nin ortadan kaybolduğu şartların Dalton'ın bilinçaltında yaptığı deneylere izin vermesi için onu daha istekli kılacağını düşünmüştü çünkü artık bu tehlikeli ve kaçınılmaz bir şekilde önemli bir konuya dönüşmüştü. Ama gerçekte, Libby'nin ortadan kayboluşu ters etki yaratmış, Dalton'ın daha da gizemli davranmasına neden olmuştu.

Hayır, diye düşündü Parisa. Bu mesafeye neden olan şey Libby'nin ortadan kaybolması değildi. Evdekilerin Libby Rhodes'un hayaleti tarafından ziyaret edilmesi (ismini söyleme-

ATLAS PARADOKSU

meye özen gösteriyorlar, onun günlük alışkanlıklarının ya da ahlaki endişelerinin olmadığını hissettiklerinde kolektif bir şekilde geriliyorlardı), Dalton'ı bariz bir şekilde etkilememiş gibiydi ama bir şey etkilemişti. O şey, onu germiş, meselenin çok kısa bir süre önce her şeyi berbat etmiş olan Koruyucu'yla ilgili olduğunu hissetmiş olan Parisa'yla arasına mesafe koymasına neden olmuştu.

Kısacası: Dalton onun tekrar zihnine girmesine büyük bir tereddütle yaklaşmıştı. Parisa bunun çok saçma olduğunu düşünmüş, bunun için Atlas'ı suçlamıştı. Ama sonuç olarak, Parisa aklına bir şey yapmayı koyduğunda son derece becerikli olabiliyordu. O anda, Dalton'ın fiziksel formunun gayet güzel bir uykuda olduğunu, işini bilen birisi tarafından tatmin edildiğini biliyordu.

"Demek bir tür hafızan var," dedi Dalton'ın genç haline. Mantık yürütme becerileriyle birleştiğinde, animasyonların bir dereceye kadar düşünebildiği anlaşıyordu. Basit programlamanın ya da biyolojik içgüdü'nün ötesinde, bilişsel bir aktivite gerçekleşiyordu. "Benden başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Burada uyandığımı hatırlıyorum," dedi Dalton. Birden kısıtlamalarını hatırlamış gibi cansız göründü.

"Ne zamandı?"

"Bu konuşma sıkıcı." Parisa'ya bakmıyordu. Kule penceresindeki parmaklıklara doğru gitmiş, sanki bunlar daha önceden orada değilmiş gibi incelemeye koyulmuştu. "Tüm bunlar çok sıkıcı. Artık gözlendiğimi biliyor musun?" diye sordu bir çırpıda. Demir parmaklıklara bir fiske attı. "Birisi beni izliyor."

Parisa'nın aklına hiç kalenin penceresinden gözükten manzaraya bakmak gelmemişti. "Her zaman birisi izlemiyor muydu?" diye sordu pencereye yaklaşırken. Sadece ormanı, bir labirentin silüetini ve içindeki farklı dönemeçleri gördü. Sık bir bitki örtüsü ve yoğun bir pus vardı ama büyüsel anlamda önemli bir şey yoktu.

OLIVIE BLAKE

“Bu farklı.” Dalton’ın animasyonu sabırsızlıkla oflayarak ona döndü. “Beni buradan çıkaracak mısın?”

Parisa, “Deniyorum,” dedi.

“Güzel ama yardıma ihtiyacım olacak. Bu sefer o kazanma-sın diye.”

“Kim, Atlas mı?”

“Anlamadığı kısım bu,” dedi Dalton, Parisa’nın sorusuna olumlu ya da olumsuz bir yanıt vermeden. Sadece o sırada yaptıkları konuşmaya pek dikkat etmeyen bir adamın egosu ön plandaydı. “her zaman kazanamaz. Daha önce de kıl payı kazandı. Bunu iki kere başarma ihtimali artık daha da düşük. Her gün, her dakika giderek düşüyor. Sen,” dedi onu iyi tanıyormuş gibi omzunu silkerek, “bir şeyleri değiştiriyorsun.”

“Evet,” dedi Parisa. Bunun doğru olduğundan emindi.

“O yüzden, bir daha kazanmayacak. Kendisi de bunu biliyor. Daha dikkatli davranacağını düşünürdün.” Atlas’tan söz edip etmediği belli değildi ama Parisa bunu soracak fırsatı bulamadı. Dalton ona döndüğünde, gülümsemesi yüzüne yayıldı, Parisa’nın gözlerini kamaştıracak kadar parıldadı. “Söz konusu sen olduğunda, insanlar asla çok dikkatli davranamıyorlar, öyle değil mi?” dedi.

“Doğru, hiç dikkatli davranmıyorlar,” dedi Parisa.

Açıkçası, bu doğrudu çünkü bu özel ziyaret için kesinlikle davet edilmemişti.

Aslında gece, Dalton’ın (fiziksel halinin) onu okuma odasında köşeye sıkıştırması ve bağımsız araştırma konusunu sormasıyla başlamıştı.

“Anlamadım,” demişti Dalton bir gerekçe sunmadan. Parisa’nın resmi önerisi olarak sunduğu sayfayı işaret etmişti.

“Anlamayacak ne var?” demişti Parisa sayfaya bakarak. “Büyük harflerle yazdım.”

Kâğıtta tek bir sözcük vardı: KADER.

“Parisa,” demişti Dalton, *İş yerimde beni utandırma*, gibi-

ATLAS PARADOKSU

sinden bir ses tonuyla. “Teklifin için düşünebileceğin daha az ussal bir konu yok mu?”

“Bir kere, ben *ussal* birisiyim,” demişti Parisa. “Tanım olarak. İkincisi, bunu Jung’un şablonu anlamında seçtim.” İnsanlığın bir kolektif olarak atalarla ilgili özellikleri barındırdığına inanan psikanalist Carl Jung’dan söz ediyordu. “Herkesin daha büyük, birbirine bağlı bir bilinçaltına sahip olduğu fikri. Bireyler olarak bizler için belirlenmiş bir şey yerine, bir tür olarak paylaştığımız bir unsur.”

Dalton’ın ona inanmadığı belliydi ama Parisa bunun nede-nini anlamamıştı.

Ona karşı hep çok dürüst davranmıştı. Şüphelenmesi için bir neden yoktu.

“Arşivlerin sezgiselliğini anlamaya çalıştığını biliyorum,” demişti Dalton. (Demek açık verdiği anlar oluyordu diye düşünmüştü Parisa.)

“Atlas’a ispiyoncuların cezasız kalmadığını söyle. Günlük konuşmaya ait bir ifade ama ne demek istediğimi anlar.”

“Atlas değildi,” diye iç çekti Dalton ama hemen toparlandı. “Demek istediğim...”

“Bir dakika. Atlas *değil* miydi?” En olası ihtimal olarak geriye Reina’nın kalmış olması neredeyse etkileyiciydi. Demek Reina dünyada bir şeylerin olup bittiğini fark etmişti. Ne kadar güzel ve sıra dışı bir hamleydi. “Reina ne zamandan beri sana açılıyor?”

“Açılmıyor,” dedi Dalton. Ne yazık ki o sırada hiç açık vermiyordu. Gerçi Parisa istese düşüncelerine sızabilirdi ama zaten bildiği bir şeyi ortaya çıkarma çabası o an için fazla zahmetliydi. “Ama nasıl işlediğini anlamak için arşivleri manipüle etmeye çalışıyorsan...”

“Arşivlerin manipüle edilemeyeceği izlenimine kapılmış-tım,” dedi Parisa.

“Tabii ki edilemez ama...”

“O halde, neden deneyeyim ki?” dedi Parisa masum bir ifadeyle. Sözleri etkili olsun diye gözlerini de kırıştırdı. “Her neyse, Jung’un şablon kavramı bana gayet akademik geliyor.” Gerçekte mi? *Gerçekten* de arşivlerin sezgiselliğini anlamaya çalışıyordu. Dalton’ın daha önce de imada bulunduğu gibi, canlı ama tam olarak sezgisel olmayan animasyonların aksine, arşivler sezgisel ama tam olarak canlı değilmiş gibi gözüküyordu. Parisa evdeki ilkel bilinçliliği kullanmış, ona düşünce gibi gelen kalıpları izlemişti. Bu durumda, kütüphane sadece cansız bir bilgi kasası değil de bir bakıma bir beyin değil miydi?

Callum’un töreninde projeksiyon hali arşivlerin bir şekilde onları izlediği imasında bulunduğundan beri bunu düşünüyor-du. Cemiyet’in orada kalan kişileri arşivler aracılığıyla izlemesi için ne gibi bir neden olabilirdi? Amaç esas olarak onları modellemek, sonra ne yapacaklarını tahmin etmek değilse, davranışlarının veri göstergelerinden anlaşılacak anlamlı bir şey yoktu. Ama amaç buysa, bu ya hainlik ya da kavramın kanıtı anlamına gelirdi. Bunu yapan Cemiyet ise, dar görüşlü ve sıkıcı olduğu anlamına gelirdi. Web 2.0’den bir farkları olmazdı. Ama arşivler *gerçekten* de üyelerin davranışlarını *öğreniyorsa*—arşivleri geliştirme ve büyütme görevi, metaforik bir görev ol-mazdı— atalarla ilgili şablonlar sütununa bir işaret koyabilirdi.

Parisa’nın üye sınıfındakilerin her birinin davranışları, teknik olarak canlı olmayan bir şey tarafından tahmin edebiliyorsa, bu aslında kolektif bir bilinç kavramı, önceden belirlenmiş bir kaderi teyit etmez miydi? Ya bunu teyit ederdi ya da Cemiyet’in kötü niyetli planların her zaman hedeflediği gibi yasa dışı bir gözlem yaptığını kanıtlardı ama yine de bunu öğrenmeye değerdi. Sonuç ne olursa olsun, Parisa o evden çıkıp gitmeden ve bir daha arkasına bakmadan önce bir yanıt bulmaya değer olduğunu düşünüyordu.

Ama Dalton hâlâ ikna olmuş gibi görünmediğinden, Parisa o noktada biraz yakınlaşmanın gerekli olduğunu hatırlamıştı.

ATLAS PARADOKSU

Günlük dilden bir ifadeyle, paylaşmak önemsemektir. Ya da bu durumda tam tersiydi.

“Rüyaları düşünüyordum,” dedi Parisa.

“Rüyalar,” dedi Dalton. Bu sefer, büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi değil de meraklanmış gibiydi. Parisa ona doğruyu söylemesi için zorlanmaktan hiç hoşlanmıyor olsa da zaman zaman doğruyu söylemenin etkili olduğunu inkâr edemezdi.

“Evet, rüyalar.” Nico, rüya gezgini olan arkadaşının doğasını açıklayarak ona rüyaların zamanın ve düşüncenin kesiştiği yer olduğu fikrini vermişti. “Ortak astral bir düzlemde gerçekleşiyorlar. Potansiyel olarak dördüncü boyutta.”

“Hımm,” dedi Dalton düşünceli bir tavırla.

“*Senin* rüyalarına girdiğimde,” dedi Parisa temkinle, “aynı şeyle karşılaşıyorum. Sanki bir yanın kalıcı olarak orada yaşıyor.” Sanki. *Tam* olarak. “Bunun ilginç olduğunu düşünmüyor musun?”

Ama bu yanıtıyla sorunlu bölgeye geri dönmüş olmalıydı çünkü Dalton’ın gözlerindeki parıltı belirdiği gibi silindi. “Parisa...”

“Konuyu açan sendin. Rhodes’un cesedinin animasyonunu yapanın sen olduğunu söyledin.” Tartışmaya çok yaklaşmışlardı ve Parisa bir ilke olarak tartışmazdı. Kesinlikle bir sevgilisiyle tartışmazdı çünkü sorun çözme adına daha iyi, daha tatmin edici şeyleri yapmak her zaman mümkünken, herkesin vaktini boşa harcamış olurdu. Bir insanın bir tartışmaya girmesi için sonucu önemsemesi gerekirdi ve Parisa bunu asla önemsemezdi. “Şimdi bunu unutmam mı gerekiyor?”

Dalton başını salladı. “O animasyonu yapmış olmam mümkün değil. Bunun için bir açıklamam yok.”

“Hayır,” diye düzeltti Parisa. “Bunun için bir açıklaman yok ve bu nedenle *imkânsız* olduğundan şüpheleniyorsun. Ama *seni* tanıyorum,” dedi. “Zihnini biliyorum.”

Dalton’ın hatası bu olmuştu. Parisa’ya zihnine girmesi için

izin vermişti ve artık Parisa onu tanıyordu. Tanınmasına izin vermişti –Parisa bunun büyük bir hata olduğunu söyleyecek ilk kişiydi.

“Kendi büyüğü gördüğün anda tanıdığını biliyorum,” diye devam etti. “Mümkün olsa da olmasa da bunun doğru olduğunu bildiğini biliyorum. O animasyonu *sen* yaptın,” diye onu suçladı ve Dalton’ın irkilmesine neden oldu. “Tartışılabilir olan tek konu izlediğin yöntem. Dolayısıyla, beni sana bunun nasıl ya da neden asla işe yaramayacağını sormamaya ikna etmeye çalışman bir işe yaramayacak.”

Yüz yüze duruyorlardı. Dalton kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Parisa da saldırgan bir tavırla ellerini beline dayamıştı. Tam bir anlaşmazlık portresi çiziyorlardı. Tüm kurallarına, daha sağduyulu kararlarına rağmen, Parisa yine de bir tuzağa adım atmayı başarmıştı.

Dalton; onun sırf bıktığı, sabrı taşıdığı için gizliliği bir kenara bırakmasından, bir şeyleri anlatmasından hoşlanmazdı. Sorusu bir talep olmaya yakındı ve kesinlikle seksi ya da baştan çıkarıcı değildi. Bu, Parisa’nın izin verdiği kadar ailevi bir tartışmaya yaklaşan bir şeydi. *Yanılıyorsun, hayır ben haklıyım.* Amatör saati. Neden bunlara vakit harcamıştı ki? Tek bir yerde iki sene kalmak fazlaydı. Ya öyleydi ya da kütüphane ondan bir şey emiyordu. Bu durumda, emdiği şey sağduyusuydu. Düşüncelerinin kısır bir döngü gibi birbirini kovaladığını, geriye bir tek saçmalık ve işe yaramaz şeyler kalana dek aşırı çalıştığını düşünmeden edemiyordu.

Hâlâ içinden surat asıyordu ki Dalton birden kollarını beline dolamıştı ve avucu belinin üst kısmına sürtünmüştü. “Kavga etmeyelim,” demişti. Bu da dehşet verici bir şeydi çünkü Dalton’ın tartışıklarını düşündüğü ve belli ki umursamadığı anlamına geliyordu.

Yakınlık. İğrenç bir şeydi. İnsanı ihlal eden tiksiniç bir şeydi. Parisa durumun daha kötüye gitmesini ya da derinleşmesini

ATLAS PARADOKSU

engellemek için bunu bir kenara atardı. “Senin önerin nedir?”

“Seni özledim.” Dalton başını eğmiş, dudaklarını daha yumuşak bir kadının iç çekmesine neden olacak şekilde boynunun kenarında gezdirmişti. “Bugünlerde aklından bir tek yıkım geçiyor.”

“Yıkım değil.” Parisa arşivleri yok etmek istemiyordu. Sadece anlamak istiyordu. Ama arşivlerin herhangi bir şekilde muhalif olduğunu anladığı takdirde, yok etmeyi düşünebilirdi. Zamanı geldiğinde o köprüyü yakabilirdi. “Ama sırt kaslarım bu yüzden biraz gerildi,” demişti kirpiklerinin arasından ona bakarak.

“O halde, seni rahatlatayım,” demişti Dalton. İşler ilerlemişti ve Parisa bunun durumun tırmanmasını sağlama becerilerinin keyfini çıkarmıştı. O noktadan sonra Dalton’ın düşüncelerine dalmak zor olmamış, hatta açık bir davetiye almak gibi kolay olmuştu. Her şey göz önüne alındığında, çok kolay olmuştu.

Hımm.

Fazla mı kolay olmuştu?

Yine düşünce bombardımanı başlamıştı. Parisa, sevgilileriyle kavga etmeye alışık değildi ama geriye dönüp düşününce, bir şey her zamanki gidişatı bozmuş gibiydi. Dalton’ın bir kavga-dan kaçınması ayrı şeydi, zihnini böylesine açık bırakması ayrı. Kusursuz kontrol becerisine kıyasla, rutinini düşüncesizce, endişe verici bir şekilde bozmuş oluyordu. Ne de olsa, Parisa onu tanıyordu. Bir başka erkeğin ön kapısını kilitlemeyi unutması sıradandı ve zaman zaman beklenen bir şeydi. Dalton Ellery birçok açıdan sıradan bir adamdı ama bu konuda öyle değildi.

Birden, Parisa kesin bir şekilde emin oldu. O gece Dalton’ın zihnine erişmesi kazara olmuş olamazdı – ya da daha da kötüsü Parisa’nın düşündüğü gibi pembe gözlüklerle görülen romantik bir şey olamazdı.

Bir terslik vardı.

Dalton’ı genellikle onunla birlikte yapmak istediği bir şeyi

yapmaya ikna etmek kayda değer bir çaba gerektirmemişti ama tam o anda bir kapıyı ardına kadar açık mı bırakmıştı? Bu, ancak davetsiz bir misafirin gelip gittiği, ardına parmak izi gibi bir fikir bıraktığı anlamına gelebilirdi.

Aniden gelen savunmasızlık hissi onu bir anda trans halinden çıkardı. Ama gerçekten değil, varsayımsal olarak; çünkü gerçekte, Parisa hâlâ Dalton'ın bilinçaltındaydı, diğer benliğinin bir parçasını ziyaret ediyordu.

Parisa tekrar genç Dalton'ın görüntüsüne baktı, zihinsel kalesinin duvarlarını inceledi ve bunu nasıl daha önce düşünmediğine şaşırdı. Dalton genellikle onun yanında çok dikkatli davranırdı. Peki, bunların açıklaması ne olabilirdi?

“Onun ne yaptığını görüyor musun?” diye sordu genç Dalton'a, animasyona. “Bedenini diyorum. Onu izliyor musun?”

“Neler yaptığını biliyorum.” Animasyon huzursuz olmuş, çocuksu bir ifadeye bürünmüştü. “Okuyor. Okuyor, okuyor, okuyor ve okuyor ve...”

“Tamam.” Lanet olsun. O halde, bir şey kaçırmış olmalıydı ve bunun ne olduğunu düşündükçe daha da endişelenmeye başlamıştı. “Gitmem gerek.”

“Dur.” Dalton'm parçası yine titredi ve yanı başında belirdi. “Geri dönecek misin? Dediğim gibi, beni izleyen birisi var.”

“Seni sürekli izlediğinden eminim,” dedi Parisa düşünceli bir tavırla. Ne de olsa, Atlas onun Dalton'ın zihninde fazla uzun kaldığını hep biliyormuş gibiydi. Sahi, onu neden o ana kadar Dalton'm zihninden çekip çıkarmamıştı? Giderek meraklandı ama sinir olmaya başlamıştı ve içine kötü bir his yayılıyordu. “Bir şey yapmam...”

“Bekle.” Dalton onu yine durdurduğunda, yüzü birden yüzüne yakın bir yerde belirdi ve parmakları Parisa'nın kol bileğine dolandı. “Parisa.”

Parisa bu temasla beklemediği bir ürperti hissetti. Karşısındaki gerçek Dalton'mış gibi –ya da değiştirildiğinden şüphe-

ATLAS PARADOKSU

lenmeye başladığı versiyona ne denebilirse– bu Dalton’ın yapısı da güzel bir sadelik taşıyordu. Düzgün hatlar, sert açılar. Kendisi de bir sanat eseri olan Parisa onun minimalizminin ince yanlarını seviyordu. Dalton’ın ona yakın olması güçlü, enerji veren bir durumdu.

“Biliyorsun, değil mi?” dedi Dalton alçak sesle. “Neden geri döndüğünü.”

Parisa sırtının bir anda buz kestiğini hissetti. “Elbette,” dedi kayıtsızca. “İyi bir gizem hoşuma gider.”

“Nedeni o değil.” Dalton elini gevşetip daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. “Beni biliyorsun. Beni tanıyorsun.”

Elbette onu tanıyordu, dilediği zaman erişebildiği başka bir versiyon vardı – bu yanıtı ya da bir o kadar kibirli ve sıradan bir yanıt vermek istedi. Onun ya da yakınlığının etkilemediği bir yanıt dilinin ucuna kadar geldi, bekledi ama Parisa onun ne demek istediğini biliyordu. Dalton’ın içindeki bir şey sadece bilinebilir değil, aynı zamanda paylaşılabilirdi. Bir özelliği Parisa’yı çekiyordu.

Yanıt vermedi. Dalton’ın gözlerindeki ifade değişmişti ve o imalı karanlık bakışlarının Parisa’yı etkilemiyor olması gerekirdi. Parisa şiddetli arzusunun biyolojik işaretlerinden etkilenmeyecek kadar kimyanın nasıl işlediğini biliyordu. O gece, onunla çoktan yatmıştı, yine yatacaktı ve büyük bir olasılıkla pek çaba harcamadan daha pek çok kere yatacaktı.

Ama Dalton ona biraz daha yaklaşıncaya, geri çekilmek için aklına bir neden gelmedi.

“Gerçek değilsin,” dedi. O anda bile, Dalton fiziksel olduğu düşünülemeyecek kadar sahte gözüküyordu, garip bir şekilde bu haliyle dikkat dağınıklığını yaratamayacak kadar eksikti. En iyi ihtimalde bir fikir ya da bir soruydu. Bir tada ya da ruh haline cinsel bir çekim duymak gibiydi.

“Yeteri kadar gerçek değil miyim?” Parisa onu öpen Dalton’ın alaycı bir şekilde gülümsediğini hissetti. “Senin için gerçeğim. En azından, bir bakıma beni reddetmen mümkün değil.”

OLIVIE BLAKE

“Neymiş o?” Parisa birden nefesini dışarı vermenin tehlikeli olacağını hissetti.

Dalton bunu biliyormuş gibiydi. Dudaklarındaki gülümseme tehlikeye işaret ediyordu. “Beklediğin şey benim,” dedi.

Parisa nefessiz kalmış bir halde uyandı ve kendisini astral Dalton’ın etkisinden koparınca onun yanında uykuda olduğunu gördü. Kalenin kulesinin kasvetli ortamı, bir anda Cemiyet’in malikânesinin karanlığı oldu. Sonsuz bir derinliğin yerini diğeri almıştı. Bir süre ağzı kurumuş ve düşünceleri dağılmış bir halde kendisine gelmeye çalıştı. Dalton’ın çarşaflarının tanıdıklığı yavaş yavaş onu evin etrafında kıpırdanan sezgiselliği gibi yatağa çekti.

Birkaç saniye sonra, başını çevirip uyumakta olan Dalton’a baktı. Uykusunda hafifçe kıpırdanıyordu. Muhtemelen ona kötü bir rüya görmüş gibi hissettirmişti ama Parisa bu konuda kendini suçlu hissetmemeye çalıştı. Ne de olsa, yapacak başka işleri vardı.

Giysilerini toparlayıp karanlıkta hızla giyindi ve sessizce galeriden batı kanadındaki odalarına doğru gitti. Odaların boş olması onu endişelendirdi. Elini duvara yasladı ve ani bir öfkeyle başını sallayarak hışımla merdivenlere dönmeden önce dağılan düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Tristan ve Nico’nun nerede olduğunu bilmiyordu ama Callum ve Reina’nın boyalı odada oturduklarını hissettiği anda, neler olmuş olabileceğini anladı. Gecenin o vaktinde, o ikisinin konuşuyor olması fazla garipti; lafin gelişi (ve kesinlikle gerçek olmayan) bir yatağı paylaşmaktan çok, birbirlerini öldürmüş olması gereken iki tuhaf yatak arkadaşı gibiydiler – tabii, tehlike de olan başka bir şey yoksa. Reina başından beri Dalton’a karşı garip bir takıntı besliyordu ve Callum ne kadar anlamsız olsa da bir fırsatı lehine kullanmayı çok iyi bilirdi.

Parisa davetsiz bir misafiri aradığını biliyordu. Ama o kişiyi nerede araması gerektiğini bildiğini de unutmuştu.

ATLAS PARADOKSU

“Nasıl gitti_” diye sordu Callum, kadehini ona doğru kaldırarak.

Parisa büyük bir olasılıkla Callum’u öldürmüş olması gerektiğini düşünerek ani, keskin ve yoğun bir öfke hissetti. Aylar önce, geçen sene, dün. Onu öldürmek için nedeni olmaması, Callum’un bir hiç olması, buna değmeyecek olması önemli değildi. Nedeni Parisa’nın ondan hoşlanmamasıydı ve bu neden onun için yeterliydi.

Callum’un onun hoşnutsuzluğunu hissedebildiği belliydi. Gülümseyip ışığı sinsice içine çeken Bordo şarabından bir yudum aldı. “Umarım sevgili Bay Ellery her zamanki gibi ilgili davranmıştır,” dedi. “Zaten yapmak istemediği bir şey değildi.”

“O durumda onu ikna etmek kolay olmazdı,” dedi Parisa çenesini sıkarak. Dalton bir sürü şeydi ama kolaylıkla etkilenmek gibi bir özelliği yoktu. Parisa için bile onu herhangi bir şeye ikna etmek çaba isteyen bir işti.

“Kime sorduğuna bağlı,” dedi Callum. Belli ki az önce başladığı şey her neyse onu keyiflendirmişti. Parisa onu donuk bir ifadeyle izlemekte olan Reina’ya döndü.

“Daha iyisini yapabilirsin,” dedi gergin bir ifadeyle. Bakışlarıyla şöyle bir Callum’u işaret etti.

Reina omzunu silkti, Callum’un elindeki kadehe baktı ve anlık bir can sıkıntısı ifadesiyle Parisa’ya döndü. Parisa’ya kızmış gibi gözlükmüyordu.

“Aslında, gayet iyi bir şey yaptım,” dedi.

İşte, o anda Parisa gecikmeli olarak ve kendisini aptal gibi hissederek yanılmış olabileceğini düşündü. Nefret ettiği kişi Callum değildi. İlk seferinde haklıydı. Callum bir hiçti. Bir hiç olmaktan da kötüydü. Aylardır değilse bile haftalardır bir sersemlik hali içinde dolaşıyordu çünkü hayatında ilk kez bir şeyler istediği gibi gitmemişti. Onu yok etmek o kadar kolaydı ki. Parisa’nın onun eline düşmesinden de kolaydı. Çok ironik bir durum değil miydi? Üzücü, acınası gerçek, Callum’un her

OLIVIE BLAKE

zaman kendisinin çürümüş bir yanını yok etmek için başkalarını silah olarak kullanması değil miydi? Kendisinin önemsiz ve küçük olduğuna inanıyordu ve haklıydı. Bu gibi konularda haklı olan kişiler bir anda güce sahip olamazlardı.

Buradaki esas beyin o değildi.

“Dalton’dan ne istiyordun?” dedi Parisa güçlükle, öfkeden boğulmamaya çalışarak. Ya da bir güzel oyuna getirilmiş olmanın acısına kapılmamaya çalışarak.

“Senin istediğinle aynı şeyi,” dedi Reina.

Seks değildi. Sevgi değildi. Sadakat değildi. Bunlar Parisa’nın sahip olduğu ama olmadan da kolaylıkla yapabileceği şeylerdi.

Hayır, mesele gizemdi. Bilmece hissiydi. Lanet olsun ona, diye düşünüldü Parisa ve sonra istemeden bu düşünceyi kendisine yöneltti. Başkaları da aynı şeyi istediğine karar vermeden neden kendisi için bir şeye sahip olabilmisti? Yapmış olduğu tek şey, Dalton’ı seçerek onun değerini arttırmak olmuştu. Bir şeyin, vekaleten arzulanmasını sağlamak gibi.

Reina parmaklarını hafifçe bir kitabın üstüne vurarak Parisa’nın dikkatini kitaba çekti.

Yaratılış Kitabı. Bu kitabı Dalton’ın elinde de görmüştü. Dalton’ın araştırma konusuydu.

“Arşivler konusunda yanıldığımı düşünüyorum,” dedi Reina.

Bu sözleri Parisa’nın içinde bir kıvılcım çıkmasına neden oldu. Böyle şiddetli bir duygu hissetmesi garipti. Parisa genel olarak ölçülü birisiydi. Sakindi. Pratikti. Odaklıydı. Yetenekli bir rakibe saygı duyardı. Bu yüzden Reina’ya daha da çok saygı duydu.

Ama sadece onu gırtlaklamasını isteyecek bir şekilde. “Dikkatli ol,” diye Reina’yı uyardı Callum gülerek. Bakışlarını Parisa’ya çevirdi.

“Kendine bir düşman edineceksin.”

Reina omzunu silkti, kitapla birlikte ayağa kalktı. Koridora yöneldi ama kapıların orada Parisa’nın yanında durdu.

ATLAS PARADOKSU

“Beni kıskanma, Parisa,” dedi kulağına alaycı bir sesle. “Benden kork.”

Parisa kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu, dilinde aniden beliren bakırımı keskin bir tat hissetti. Parisa’nın bir yankısı, kusursuz bir simetri anıydı. Reina giymeyi bile doğru dürüst beceremediği bir zırh eldivenini yere fırlatarak neye bulaştığını bilseydi, iyi bir hamle olurdu. Bu kazanılmış bir savaş değil, hileli bir oyundu.

Dahası, Parisa ikisinin de güçlkle nefes aldığını gözden kaçırmamıştı.

Bu kadar uzun süre zihninde yaşamama izin vermiş olman ne anlama geliyor sence? dedi Parisa.

Reina’nın yüzünden bir tiksinti ifadesi belirip kayboldu ama bu bile Parisa’yı tatmin etti. Reina tek kelime etmeden gitti ve Parisa kadehinin arkasında kıs kıs gülen Callum’a döndü.

Callum şarabının geri kalanını içerken, “Evet,” dedi Parisa kaşını kaldırıp. “Seni iyi sevemeyen birinden, hiç sevemeyen birine geçmişsin.” Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarının dibindeki şişeyi alışını izledi. “Nasıl bir his?”

“Her zamanki gibi bir his,” dedi Callum. Kendine tekinsiz bir kadeh daha şarap alıp gözlerini yumdu. “Şimdi, ya oturup bir şey iç,” dedi şarabından bir yudum alıp, “ya da beni rahat bırak artık.”

Parisa ondan tiksинmeyi düşündü.

Ama Callum kusursuz eski bir şarap seçmişti.

Elinden şişeyi aldı ve yanına oturdu.

“Sırf bil diye söylüyorum,” dedi. “güçlerini üstümde kullanmana bir kere izin verdim. Ama haberim olmadan beni etkiler sen, yabana atılamayacak gücümle geriye kalan kısa hayatını burnundan getirir, sana acı çektiririm,” diye Callum’u uyardı.

Şişeyi dudaklarına götürüp uzun bir yudum aldı.

“Buna gerçekten de inanıyorum,” dedi Callum, Parisa yudumunu yutunca. Kendi kadehini şerefine kaldırdı. “*Salud.*”

OLIVIE BLAKE

Parisa şişeyi kaldırdı. “Şerefe.”

İkisi birden birisinin ayak seslerini kapıya yaklaştığını duyular. Kim olduğunu anladıklarında, bakışıp omuzlarını silktiler.

“Ne işler çevirdiğini biliyor musun?” diye sordu Parisa, sessizce uzaklaşan Tristan Caine’i işaret edip.

“Bilmemeyi seçiyorum,” dedi Callum. “Ya sen?”

“Ben de bilmiyorum.”

Sessizce içkileri yudumlayarak bunu düşündüler.

“Evet,” dedi Callum en sonunda ayağa kalkıp. “Yatmaya gidiyorum. Yarın tekrarlar mıyız?”

Baş başa konuşmalarının sona erdiğini anlıyordu. Parisa intikam almak istiyorsa, o anda bir şey yapmalıydı.

Çok yorucuydu. Reina’ya bir ders vermek zorunda kalmak yeteri kadar kötü değilmiş gibi. “Hayır,” dedi Parisa. “Ne istersen yap. Beni karıştırma.”

Callum buna şaşırmadı. “Emin misin?”

“Evet.”

“Ne kadar alçakça olsa da mı?”

Parisa ofladı. “Dünyayı yok etmek mi istiyorsun? İyi eğlenceler,” dedi. “Seni çok tatmin edeceğini sanmam.”

“Yok etmek mi? Hayır,” dedi Callum başını sallayarak. “Diğer insanların varlığı olmasaydı bana ne olurdu? Kendimden o kadar da nefret etmiyorum.”

İkisi de acı acı bu espriye gülümsediler.

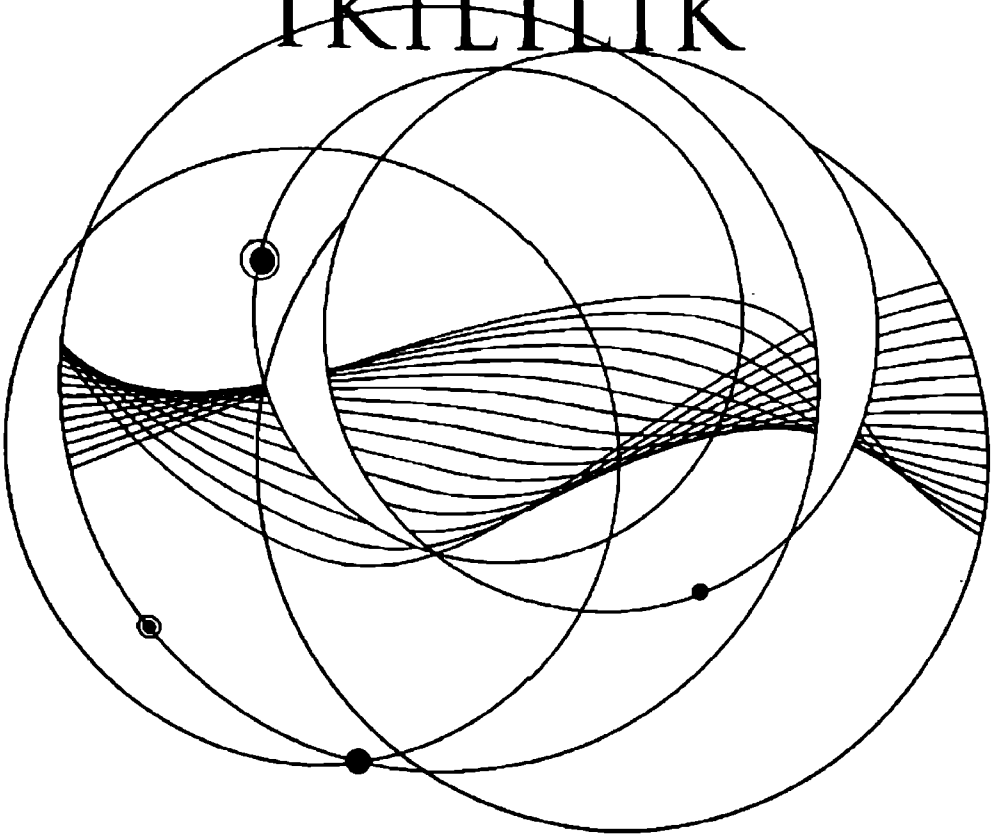
“O halde, istiyorsan dünya senin olsun. Neyle istiyorsan doldur.” Parisa omzunu silkti. “Belki Rhodes geri dönüp seni durdurur.”

“Hah,” diye bir kahkaha attı Callum. “Tanrım, ne kadar sıkıcı olurdu.” Başını sallayarak kadehini masaya bıraktı. “İyi geceler, Parisa.”

Parisa gitmesine izin verdi. Şöminede çıtırdayan sönmek üzere olan kora baktı. “*Santé*,” diye mırıldandı. Callum’un sağlığına içti.

Bir de ondan çok yaşamamasına.

V İKİLİLİK

LIBBY

Libby, kareli mantar zeminde yüzükoyun uyandı. Turkuvaz Lrenkli çirkin blokları ve artık daha çok gri gözüken kirli beyaz kısımları gördü. Yanağı zonkluyordu ama yere o açıda düştüğü için buna şaşırmmamak gerekirdi. Ağzı ve boğazı yutkunamayacağı kadar kurumuştı ve lenf bezleri şişmişti.

“Elizabeth,” diye seslendi bir kadın. “Orada her şey yolunda mı?”

Demek işe yaramamıştı. Gerçi işe yaramasını beklememişti. Sıkıntıyla duvardaki analog saate baktı. 20.13’ü gösteriyordu.

Harika. Muhteşem. On dakikadır baygın olduğu için kütüphanecinin sesi o kadar telaşlı geliyordu. Libby kütüphane kaynaklarını suistimal eden ilk kişi olamazdı ama birinin daha önce bu kadar akıl almaz bir şey denediğini sanmıyordu.

“Ben...” dedi çatlak bir sesle. “İyiyim.”

Ağır ağır, gerilmiş bir halde kalktı. Eklemleri ağrıyordu, başı zonkluyordu ve midesi açlıktan gurulduyordu. Giysileri ter içinde kalmıştı – tabii, bol eşofman altındaki ıslaklık sadece terse.

Sessizce dağılmış haline baktı ve tek başına yapamayacağını çok iyi bildiği ama yapması için Varona’nın ısrar etmesinin sonucunun bu olduğunu düşündü. Ne kadar büyük bir riskin söz konusu olduğu düşünülecek olursa, daha kötü bir durumda olmaması bir mucizeydi. Kolaylıkla kendisini kör etmiş, bütün binayı yakmış ya da hiç uyanmamış olabilirdi.

Salak, diye içinden kendisini azarladı. Arşiv odası zaten dağınıktı ama o sırada dosyalar karışmıştı, kutular tepetaklak ol-

muştı ve dört bir yana dağılmıştı. Mantar zeminde bir yanık izi vardı. Biraz gücü kalmış olsaydı bile bu izi yok edemezdi. Masa da –üstünde işe yaramayan hesaplamaları duruyordu– Libby gibi dağılmıştı. Matematik hesaplamalarına rağmen (evren ona açık açık “hayır” demişti), bunun yine de basit olabileceğini düşünmüştü; elbette, *kolay* olacağını düşünmemişti ama Ezra’nın şaşırtmacalı kalkanlarından kaçabilmek için mahmur bir halde yarattığı patlama gibi sezgisel olabileceğini düşünmüştü. Uzak bir ihtimal olsa da içindeki kıvılcıma –göğsünde gürleyen öfkeye, güçlü bir alev gibi çıtırdayan kızgınlığa– ulaşması her zaman olasılık dâhilindeydi. Ama kaosunun muazzam gücüne, öfkesinin mutlak gücüne ulaşması giderek zorlaşıyordu. Gücü geriye kaçıyordu, erişimi zayıflıyordu ve Cemiyet’in duvarlarının arasında olduğu kişinin parlaklığı, havalı yoğunluğu, evden ve arşivlerden uzaklaştıkça garip bir şekilde azalıyordu. Bir zamanlar eriştiği o saf, vahşi ve kontrolsüz güç, içinde bulunduğu durumun şartlarında çöküyordu. Açlık ve uykusuzluk, kaygı ve korku gibi tatsız unsurlar, bir kez daha limitlerini yeniden şekillendiriyordu.

Bunu düşününce, oradan gitmesi gerektiğini hatırladı. Ona ister Ezra ister polis daha önce ulaşsın, bir pansiyonda meydana gelen patlamadan kaçarken görülen ve aynı şehirde bir halk kütüphanesini havaya uçuran garip genç bir kadının yerini tespit etmek zor olmazdı.

Keşke bu kısmı onun için başka birisi yapabilseydi diye geçirdi içinden. Fevri davranmak, Nico’nun alanıydı. O anda, zihninde Parisa’nın sesi bile hoş olurdu. Daimi şüphe nakaratından başka bir şey. Birisinin yardımına ihtiyacı vardı ama kimin?

Kesinlikle kütüphaneci kadının değil. Orası kesindi.

“Bir şeyin kırıldığını duyduk,” diye seslendi kütüphaneci, Libby ayağa kalkmaya çalışırken. Gerçi kırılma ifadesi biraz hafif kalıyordu. Bir şeyin parçalandığını ya da belki patladığını duymuş olmalıydılar. “Bir şey mi düştü...”

ATLAS PARADOKSU

“Şey...” Odadaki bütün raflar yerdeydi. Harika. Muhteşem. “Sadece bir şey düşürdüm, o kadar.” Libby kasıtlı bir vandalizmden çok çocukça bir beceriksizliği yansıtan bir ses tonuyla konuşmaya gayret etti. “Bu raflar çok karmaşık!” dedi tatlı bir sesle.

“Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa, bize sesleniver!” dedi kütüphaneci ama pasif-agresif ses tonu Libby’nin her ne yapıyorsa buna bir son vermesi gerektiğini ima ediyordu ve bu adilane bir istekti. Hatta adilane olmaktan daha fazlasıydı. Genel olarak, Libby çoğu kütüphane görevlisinin devlete ait mülklerde zamanda solucan delikleri açmaya çalışmadıklarını düşünüyordu. Ama potansiyel olarak daha kötü şeyler yapıyor olabilirlerdi.

“Sadece temizlik yapıyorum,” diye seslendi. “Sonra, geleceğim!”

“Ha, sorun değil canım. Telaşa gerek yok!” Yani: *Güzel*.

Libby içine derin bir nefes çekip dışarı verdi. En iyi seçeneği, raflarla büyü kullanarak ilgilenmekti. Belki geri kalan karmaşayı açıklayabilir ya da en azından kendisi oradan uzaklaşana kadar gizleyebilirdi. En kısa zamanda *mutlaka* gidecekti. Sadece... biraz zamana ihtiyacı vardı. Kendisine gelebilmek için. Dinlenmek için.

Hayal kırıklığını kabullenebilmek için.

Aslında, hayal kırıklığı hissetmeye hakkı yoktu. Bu işe kalkışmadan önce, bu kadar güçlü bir büyü için çok zorlu fiziksel şartların gerektiğini, önce aynı şeyi Cemiyet’in malikânesinin duvarlarının arasında ufak bir ölçekte denemiş olması gerektiğini biliyordu. Nico’nun kendisine ve ona –Reina’yı da sayarsa üçüne– humus getirmek için mutfağa açılan bir solucan deliği yaratabilmek için o kadar fazla birleşik güce ihtiyaç duymuşlardı ki sonrasında her yanları tutulmuştu ve haftalarca bitkin gezmişlerdi. *Geleceğe* açılan bir solucan deliği yaratabilmek için, Libby’nin sahip olmadığı bir güce erişmesi gerekiyordu.

Aylar önce, bunu keşfeden Tristan olmuştu; aradan nere-

deyse bir sene geçmişti. Ciddi bir yüz ifadesi ve çatık kaşlarla onlara, “İhtiyacınız olan şey, saf bir füzyon tepkisi yaratmak,” demişti.

Saf füzyon bir süpernovayla, *gerçek yıldızlar* tarafından spontane bir şekilde yayılan enerjiyle kıyaslanabilirdi. Libby, o sırada yemek yemekte olan Nico’yla aynı anda yanıt verip “İmkânsız,” demişti. Nico’ysa kaynar çorbasını içerken, “Ne? Lanet olsun, pardon, dilimi yaktım...” demişti.

“*Şimdilik* bir solucan deliği yaratmak imkânsız,” demişti Tristan daha sonradan Libby’ye, “çünkü şu anda yeterli enerji yayılmasını sağlamak imkânsız. Bir atom bombası füzyondur,” dedi bir atomun bölünmesini taklit ederek, “ve sonra füzyon için gerekli olan enerjiyi yaratır. Bir şeyleri patlatan da budur.” Yine bir el hareketiyle ikisini birleştirir gibi yapmıştı ve elini masaya indirdiğinde, Nico’nun sıcak çorbası dökülmüştü. “Affedersin,” demişti gayet samimiysiz bir şekilde. “Ama daha da önemlisi, yıldızların yarattığı enerji sadece mümkün değil,” dedi o zamanlar Libby’ye hep sert ve hoşnutsuz gibi gelen bir ifadeyle, “aynı zamanda bunu deneyen tek kişiler de siz değilsiniz. Wessex Şirketi de bir düzine devlet kurumunun yanı sıra aynı şeyi yapmayı deniyor.” Omzunu silkmişti. “Gerçi ben o odalara hiç davet edilmedim.”

Nico dudaklarını büzerek çorba kâsesini düzeltirken, Libby “Hımm” dedi. “O halde, ikimizin *daha* fazla füzyon yaratmak için ihtiyacı olan şey bir füzyon tepkisi mi?” Yani, güneş enerjisini kullanmaktı. Kısacası, bir nükleer bombaydı. Füzyon zaten yeteri kadar zordu ama füzyon ayrı konuydu. Bir bilyeyi daha ufak parçalara ayırmak ile iki bilyeyi daha büyük bir bilye oluşturmak için birbirine itmek arasındaki farktı. Biri yapılabilirdi. Diğeriyse karmaşık bir işti.

Nedense ellerindeki teoriyle daha çok ilgilenen Nico, bariz olan noktayı dile getirmişti: “Bizim gibi daha çok kişiye ihtiyacımız var.” Bu sorunu daha sonra Reina’yla çözmüşlerdi. Do-

ATLAS PARADOKSU

layısıyla, esas olarak Libby'nin matematik hesabını Tristan'a yaptırmayı, Nico'nun ayrı güçlerini etkili bir şekilde geliştirmesi ve Reina'nın başka bir yerden elde edemeyecekleri natüralizm şokunu yaratması gerekiyordu. Dört kişilik bir iştî ve o sırada Libby dinlenmiş, karnını doyurmuş, güzelce banyo yapmış bir haldeydi, üstelik hayatı için endişeli değildi.

Ama içinde bulunduğu durumda bunların hiçbirisi söz konusu değildi.

Libby'nin kütüphanenin arşiv odasını düzeltmesi yarım saat daha sürdü. Bu arada, kütüphaneci geri gelip gergin bir sesle teşekkürler kapatıyoruz dedi ve defolup gidebilir mi diye sordu (ima etti). Libby aşırı neşeli bir sesle gideceğini söyledi, harika fikir için çok teşekkür etti. Nereye gideceğini bilmiyordu ama ağır ve kesin bir şekilde Los Angeles Halk Kütüphanesi sisteminin misafirperverliğinin kalıntılarını içine çekmeye başlamıştı. Kendisini, özlemiş olduğu imkansızlığın bir kısmına sahip olabilecek bir yere götürmesinin zamanı gelmişti. 1) Kendi ayarında bir başka fizikçi, 2) Henüz doğmamış bir natüralist ve bir de 3) Tristan Caine dışında başka bir güç kaynağının yeterli olması gerekecekti. Yani, aşağı yukarı bir nükleer bomba gerekiyordu.

Ama ideal olarak bir nükleer bomba *olmasa* iyi olurdu. Birisini öldürmediğini varsayacak olursa –ki bu çok şüpheliydi– o enerjinin yine de bir yere gitmesi gerekiyordu. Libby ta Kanada'ya kadar radyoaktivite izleri bırakmak ya da asla dünyaya gelmediği anlamına gelecek bir şekilde bir tür uzay-zaman paradoksu yaratmak istemiyordu. Bir bomba işe yarasa bile, zarar vermesi kaçınılmazdı. Bunun sonuçları kalıcı, kaçınılmaz, kastrofik ve tamir edilemez seçeneklerini kapsardı.

Birkaç saat içinde, Libby otobüste uyukluyordu. Orada kamu işlerine zarar vermesi daha düşük bir olasılık taşıyordu ama ne yazık ki bitkinlik derecesi yüzünden hâlâ bir seçenektir. Etrafında bir kalkan oluştursa da dikkati her dağıldığında izini kaybediyordu. Otuz altı saattir hiç uyumamıştı (o dakika baygın

kalması dışında, o sayılmazdı) ve hâlâ bir plan yapamamıştı. Kaçak hayatı yaşamak ona göre bir şey değildi ama başka ne yapabileceğini de bilemiyordu. O yüzden, şimdilik böyle idare edecekti.

Otoyolun kenarındaki benzinlikten çıktıktan sonra, önce yerel hastaneye gidip bir hastayı ziyaret ediyormuş gibi yapmıştı – zamanda geriye gitmiş olmasına rağmen, vatkasız ya da modaya uygun olmayan bir blucin giymiş olması haricinde, kalabalığa karışması zor olmamıştı. Libby hastanelerde ablasının iyileşmesini bol bol beklediği için, kıyafet konusu dışında kötü haber beklemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Daha da önemlisi, insanlar soru sormasın, yanıtların fazla travmatik olabileceğini anlasınlar diye nasıl görünmesi gerektiğini de biliyordu. Orada birkaç saat kalmış, tuvalette üstünü başını temizlemiş ve sonra Ezra gelecek mi diye biraz beklemişti. Gelmemişti. Başka kimse de gelmemişti. Ezra'nın bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama onu kesinlikle zamanda başka bir yere hapsettiğini anlamıştı. Sürekli olarak kendisini haksız çıkarmaya, bir şekilde oyuna getirildiğine ya dayanıldığına dair kanıtlar bulmaya çalışıyordu ama hastanenin dosyalama sisteminde bulduğu her kaynak aynı şeyi söylüyordu. Ondan kurtulduğu tarih 13 Ağustos, 1989, Pazar günüydü. Libby'ye dokuz sene sonra dünyaya gelmişti.

Yani geri dönmesi mümkün değildi.

Elbette, 1989'da hayatta olan birisini bulmaya çalışabilirdi. Ebeveynleri. Profesörlerinden biri. Atlas Blakely de olabilirdi ama o tarihte on bir, on iki yaşından büyük olamazdı. Ezra onu neden o tarihe götürmüştü? Bunu nasıl yapmıştı ve bunu nasıl geriye alabilirdi?

Boynu başını dik tutma çabasıyla önüne düştüğünde, neredeyse yine uyuklamak üzereydi. İrkilip burnundan bir ses çıkarak uyandı ve birkaç koltuk önünde oturan birisi dönüp ona baktı. Ürperdi ve etrafına oluşturduğu görünmez kalkanı sağlamlaştırdı. Büyük bir ihtimalle, o anda bu çabaya gerek yoktu

ATLAS PARADOKSU

ama hiç koruması olmadan ortalıkta olmasından daha iyiydi.

Evet, ebeveynlerini bulabilirdi. Ama nerede olduklarını bulsa bile, hayatlarının o noktasında ona yardım edemeyecek kadar genç ve büyüsüz olurlardı (sürekli olarak anlattıkları gençlik senelerini dinlerken göz devirmemiş olması gerekirdi). Hem zamana müdahale etmekle ilgili bir mesele de yok muydu? Müdahale etmemekle ilgili kurallar yok muydu? Libby kelebek etkisi konusunda uzman değildi ama tanıdığı kimseyle konuşmaması gerektiğinden emindi. Zaten ona nasıl yardımcı olabilirlerdi ki?

Teorik açıdan bakıldığında; o ve Nico solucan deliklerinin yaratılabileceğini, Tristan ve o da zamanı kullanmanın yolları olduğunu kanıtlamışlardı. Tam olarak zamanda nasıl *gezeceğini* bilmiyordu ama ihtiyacı olan şey, makul bir şekilde işe yarayabilecek kadar güçlü bir enerji kaynağı bulmaktı. Bunun neye benzediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ayrıca, bu tür bir gücün 1989 bir kenara, kendi zamanında bile var olup olmadığını bilmiyordu. Ama bu konu üstünde çalışan birisi olduğundan emin olduğu için, Los Angeles Bölgesel Medeia Sanatları Üniversitesi'ne gidiyordu.

Bu bilgiyi bulması kolay olmamıştı. Kurum ya da medeia-lıları gizlenmeye çalışıyor diye değil, *her* türlü bilgiyi bulmak zor olduğu için. Gittiği ilk kütüphanede bir bilgisayar bile yoktu. Farklı bir kütüphanede bir tane vardı ama internet bağlantısı yoktu. O yüzden, gazete arşivlerini incelemişti. En azından, büyümlü teknolojinin 1980'lerde açıkça geliştiriliyor olmasına rahatlamıştı. Ama okulda medeia tarihini ne kadar iyi öğrenmiş olsa da (aslında, bu doğru değildi çünkü bununla pek ilgilenmemişti. NYUMA kampüsüne adım atana kadar büyü uzmanlığının birkaç sene gerisindeydi), bu teknolojinin o senelerde geliştirildiğini tahmin edemezdi. Eski gazeteleri gözden geçirirken, altmışların başlarına ait bir haberde, ülkenin dört bir yanına alternatif enerji kaynağı olarak büyüün geliştirilmesini kolaylaştırmak için okullar açılacağını okumuştı ve bu makale

OLIVIE BLAKE

1989'a vardığından beri onu en çok rahatlatan bilgi olmuştu. Ne olduğunu tamamıyla gizlemesi gerekmeyecekti. Artık geriye sadece ona yardım edebilecek bir üniversite araştırma ekibi bulmak kalmıştı.

Böylece, LARCMA'ya gitmeye karar vermişti. NYUMA mesafe yüzünden söz konusu olamazdı. LARCMA'ya nasıl girebileceğinden emin değildi ama en azından otobüsle gidebileceği bir mesafedeydi.

Otobüs güneybatı yönünde ilerlerken, göz kapakları yorgunluktan yine ağırlaştı. Karşıdan gelen arabaların ritmik far ışıkları ve parıltıları uykusunu getirmişti. Tepede sokak lambaları yanıyordu. Baş sanki içten bükülüymüş, gözlerinin arkasında dönüp eriyormuş gibi hissediyordu. O kadar yorgundu ki sarhoş olmuş gibi hissediyordu. Bacaklarını göğsüne çekerek oturduğu yerde, otobüsün zemini üstüne üstüne geliyordu. Otobüsün uykusunu getiren sarsıntısı, çok rahatlatıcıydı ve arka plandaki beyaz gürültü sarhoş ediciydi. Sersemlemiş, aç ve terlemiş hissediyordu ama ufak kalkanını sürdürmeye odaklanmaya çalışıyordu. Baloncuğu içinde kaldığı sürece...

"Demek buradaydın," dedi Gideon Drake. Otobüsün koridorunda ona ulaşmak için öne atıldığında, altın rengi saçları parıltıdadı. Libby irkilerek doğruldu ve bir anda uyandı.

Koridorda kimse yoktu. Birkaç koltuk önde olan kişi –orta yaşlı bir kadındı– yine boş boş ona baktı. Libby nabzını boğazında hissetti ama panik hissi yavaş yavaş dindi. Hayal mi etmişti, yoksa...

Gözlerini kırıştırdı. Kırıştırmaya devam etti. Başının döndüğünü hissetti.

Uyku bir battaniye gibi yine üstünü kapladı.

"... *kes* artık," dedi Gideon. Yüzü, çok sert gözüküyordu. Bu sefer, üstünde bir doktor kıyafeti vardı ve Libby daha önceden koştüğünü fark etti. Katherine'in en sevdiği *sweatshirt*'ünü giymişti, ağlıyordu ve Gideon hem oradaydı hem de değildi ve çok ama çok yorgundu.

ATLAS PARADOKSU

Katherine ölmüştü. Libby o *sweatshirt*'ü üç sene önce metroda kaybetmişti ve günlerce ağlamıştı.

Bu, bir rüyaydı.

“Lanet olsun,” dedi Libby soluk almaya çalışarak ama Gideon elini uzatıp onu tuttu.

“İyisin.” Yüz ifadesi ve doktor giysileri değişmişti.

Üstünde artık sıradan gri bir tişört vardı ve normal gözüküyordu. Yanında Libby'yi gözleriyle soyuyormuş gibi gözükken siyah bir köpek oturuyordu ama büyük bir ihtimalle rüyanın bir parçasıydı. “İyisin, Libby. İçine bir nefes çek, tamam mı? Şey...” Gideon hem şaşırılmış hem de utanmış gibiydi. Nico'nun yüzünden asla böyle bir ifade belirmezdi. “Sadece... teslim ol, anladın mı?”

Köpek şüpheyle Gideon'a baktı. “Kes sesini,” dedi Gideon ona ve bakışlarını Libby'ye çevirdi. “İyi misin? Neredeyiz?”

“Şey...” Libby etrafına bakınınca, boyalı odada olduklarını gördü. Tepede her zamanki kubbe vardı ve bir an için rahatlayıp sakinleştiğini hissetti. Bundan sonra sadece Parisa'nın onun cinsel bir uyanışa ihtiyacı olduğuna karar verdiği an gelebilirmiş gibi hissetti. Geriye dönüp düşününce, bunun çok da korkunç olmadığını hatırladı. “Cemiyet'teyiz.”

“Tamam, tamam.” Gideon başım salladı ve onunla tartışıyormuş gibi gözükken köpeği kenara itekledi. “Kes,” dedi. “Hey, Libby, bana nerede olduğunu söyler misin? Ya da hangi zamanda olduğunu.”

“Ne?” Libby kafası karışmış bir halde ona baktı ve Gideon bir an için geri çekildi ama sonra bileğini tutarak onun denge-sini sağladı.

“Gerçek hayatta. Bu rüyanın dışında.” Gideon ısrarcı gözüküyordu. “Burada çok fazla pratiğin yok, o yüzden fazla vaktimiz de yok. Bana hızla verebileceğin kadar bilgi vermeye çalış, tamam mı?”

“Burada mı?” dedi Libby uykulu uykulu. Boyalı odanın şö-

minesinde alevler yükseliyor, yanaklarını ısıtıyordu. Hareket halinde olduğunu, bir yolun pürüzsüz yüzeyini, tekerleklerin dönüp durduğunu, ritmik sesler çıkardığını hissetti ve...

"Libby. Hey." Gideon Libby'nin yüzünün önünde parmaklarını gerdi. "Lütfen bana yardımcı ol çünkü bir teorim var. Hangi sene olduğunu biliyor musun?"

"Sen..." Gideon'ın yüzü yine silinmeye başladı. "Bilmiyorum, Gideon, ben..."

Otobüsün kapılarını açan pistonlar yüksek bir ses çıkardı. Libby irkilerek dik oturdu, yine uykuya daldığını fark etti. Etrafındaki kalkanı gitmişti, yine oluşturdu.

Orta yaşlı kadın bir noktada otobüsten inmişti. Yerine kapüşonunu kaldırmış, kulaklarında ince bir çift kulaklık olan bir genç oturmuştu. Libby güçlükle yutkundu, kütüphaneden yürüttüğü otobüs haritasını açtı. Bir durak daha vardı. Yanağına akmış olan tükürüğünü sildi ve rüyasında ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Ablasını mı? Hastaneyi gördüğünü hatırlıyor gibiydi ya da belki de kısa bir süre önce bir hastanede olduğu için gördüğünü düşünüyordu.

Otobüs bir sonraki durağa vardı: Union İstasyonu. Tren istasyonu art deco tarzı, yuvarlak kemerleri, beyaz duvarları olan İspanyol misyoner mimarisinin bir örneğiydi ve önünde kuru bir rüzgârda dalgalanan bir dizi palmiye vardı. Libby hemen ayağa kalktı, telaşla tren istasyonuna girmeden önce dışarıya şöyle bir göz attı.

Tren istasyonunun içi kısmı, kızıl-kahverengi bir zeminden, traverten mermerinden, açık ahşap kirişli yüksek bir tabandan oluşuyordu. Bilet gişelerinin yanındaki danışmaya doğru yürürken, ayak sesleri sessiz ortamda yankılanınca endişeye kapıldı. "Üniversiteye giden en kısa yol hangisi?" diye sordu esnemeğe çalışarak.

Danışmadaki adam başını kaldırıp ona bakmadı. "Dash'e binmen gerek."

ATLAS PARADOKSU

“Neye?”

Adam bir şey demeden önünde duran transit haritalarını işaret etti.

Libby haritalardan birini alınca, üstünde DASH akronimini gördü. Los Angeles merkezine giden kısa bir otobüs hattının kısaltmasıydı.

“Harika, teşekkürler. Ben şunu...” Haritayı işaret etti.

Adam tabii dercesine elini salladı. Libby haritayı aldığı gibi istasyondan çıktı ve dışarı çıktığı anda ürperdiğini hissetti. Orası geceleri tahmin ettiğinden daha serin oluyordu ya da belki de hâlâ son bindiği otobüste terlediği için üşümüştü. Henüz otobüslerde büyü teknolojisinin kullanılıp kullanılmadığından emin değildi. Belki trenlerde kullanılıyor olabilirdi. Neden bunu düşünüyordu? Beyni aşırı yorgundu, düşünceleri karma-karışık. Ayaklarının altında bir sarsıntı hissedince, eyvah, depresyon oluyor, diye düşündü ama sonra, lanet olsun, Varona olabilir mi? diye düşündü. En sonunda, ikisinin de olmadığını ve ağır ağır çöktüğünü, uyumak için can attığını hatırladı.

Tekrar danışma alanına gitti çünkü bir otobüsten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etmişti. “Yakınlarda bir öğrenci konukevi falan var mı acaba? Şey...” Üstündeki eşofman altına ve çaldığı otobüs biletine baktı. “Ucuz bir yer arıyorum.”

Bu sefer, adam dikkatle ona baktı.

“Varoş bölgesini deneyebilirsin,” dedi. “Aşırı önlem alıyorlar ama bu saatte orada yer bulabilirsin.”

“Varoş bölgesi mi?” Libby şaşkınlıkla adamın onun evsiz olduğunu düşündüğünü anladı. Gerçi haksız sayılmazdı. “Tamam. Şey... Şu...” Hangi kaynakları kullanabileceğini bilmediği için bir anda dehşete kapıldı. “Buralarda bir bannak ya da...”

“Seçiciyiz galiba?” Adam tiksiniş gibiydi.

“Ben...” Tamam. Soru sorması anlamsızdı. “Özür dilerim. Teşekkürler.” En azından, yakın bir yere gidecekti. Başını önüne eğip hızla dışarı çıktı ve tanıdık olmayan birkaç bloktan ge-

çip nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. Dışarıda çok az insan ve birkaç boş taksi vardı. Boş bir bank görünce oturdu ve haritayı açıp yine LARCMA kampüsünün yerini buldu.

Ama bunun bir kampüs olmadığını fark etti. Tek bir binaydı ve büyük ihtimalle danışmadaki adam onun yurtları ve öğrenci hizmetleri olan yakınlardaki ölümlü üniversitesini sorduğunu sanmıştı. *Oraya* gidebilir miydi? Evet, belki, –hâlâ bir üniversite öğrencisi gibi gözüküyordu– ama oraya yürüyerek gitmesi mümkün değildi. Başını banka yasladı ve sakinleşmeye çalıştı. Keşke vakit daha erkenken, gidebileceği bir yer bulabileceği bir saatte yola çıkmayı akıl etmiş olsaydı diye düşündü. Keşke Ezra'yı öldürmüş olsaydı ya da en azından onu kullanmış olsaydı. Neden aklına bunu yapmak gelmemiştii? Onu ait olduğu yere geri bırakması için *zorlayamaz* mıydı?

Hayır, diye düşündü iç çekerek. En kötü haliyle bile, bunu mümkün kılmak için gerekenleri yapamazdı. Kim bilir? Belki Ezra ona yardım etmektense onu ya da kendisini öldürmeyi tercih ederdi. Bir planı olduğunu söylemişti. Eskiden sevdiği adamın o kadar şeytani birisi olup olmayacağını düşünürken korkuyla ürperdi. Çok yorgundu. Belki de pansiyondaki odada kalmış olması daha iyi olurdu. Belki orada Ezra'nın fikrini değiştirmesini sağlayabilirdi. Midesinin kaldırabileceğini varsayarak, belki onu ikna etmeyi deneyebilirdi. Ona bir zamanlar neden iyi olduklarını hatırlatabilirdi.

Bir zamanlar, *gerçekten* de iyi değiller miydi? Başından beri mi rol yapmıştı? Sanmıyordu. Öyle olmadığını umut ediyordu. Artık Ezra'yla ilgili anıları bir ikilik taşıyordu; unutulmuş iyi yönleri ve görünmeyen kötü yönleri zihnine aynı anda akın ediyor, kamçılanmış gibi dengesini bozuyordu. Ezra'nın komik olduğunu, anlaşılmadığını, şirin bir beceriksizliğe sahip olduğunu düşünürdü. Bir zamanlar ona karşı çok koruyucu davranmıştı. Nico'nun ona sataşması çok kolaydı çünkü Nico karizmatik ve gerçekten nefret etmesi çok zor olan birisi olduğundan, onun

ATLAS PARADOKSU

Ezra'ya zorbalık uyguladığı sanılırdı ya da Libby öyle olduğunu düşünmüştü. Gideon bile Ezra'ya her zaman iyi davranmıştı –gerçi bunun pek bir anlamı yoktu çünkü Gideon her zaman iyi yürekliydi.

“Beni dinle,” diyordu Gideon çünkü bir şekilde orada, sokağın titrek ışığının arasındaydı ve Libby'nin düşüncelerini tepesindeki ufak bir fırtına bulutu gibi izliyordu. Uyuyor muydu? “Seneyi söyle, Libby. Bana sadece hangi sene olduğunu söyle.” Birisi onu takip ediyormuş ya da izliyormuş gibi arkasına baktı. “Ya da bir ipucu ver. Sene...”

“Bin dokuz yüz seksen dokuz,” dedi Libby.

“Ha.” Gideon gözlerini kırıştırdı. “Sahi mi? Tamam. Tamam.” Bunu duyduğuna şaşırılmış ve sıkılmış gibiydi. Libby onun arkasında mavi tenli ya da mavi damarlı birisini görür gibi oldu. Gözleri biraz kamaştı ama gözlerini kırıştırdınca görüşü düzeldi. “Bin dokuz yüz seksen dokuz mu?” dedi Gideon. “Neden o sene olduğunu biliyor musun, ya da...? Neyse, boş ver,” dedi telaşla, “bu bilgi bana yeter.”

Arkasındaki kişi Libby'nin başına bir giyotin gibi saplanan bir ses çıkardı.

“Sus, sana birazdan geleceğimi söylemiştim – Libby, Libby, beni dinle. Sana yardım edeceğiz, tamam mı? Söz veriyorum, seni nasıl geri getireceğimizi öğreneceğiz. Ah, ah, *dur* dedim...” Gideon yabancı bir dilde, Libby'nin anlamadığı bir şeyler söyledi. “Dur dedim, *bırak* beni...”

“Hey.” Libby'nin yanına bir kırbaç gibi bir şey indi ve Libby irkilerek, nefesi kesilmiş bir halde uyandı. “Burada uyuyamazsın.”

“Pardon, pardon.” Eliyle ağzını sildi. Yine tükürükleri akmıştı. Hep böyle oluyordu. Ayağa fırladı ve onu gördüğüne hiç memnun olmadığı belli olan polis memuruna ya da güvenlik görevlisine başını salladı. *Aşırı önlemler alıyorlar*, demişti danışmadaki adam. Bu yüzden tutuklanabilir miydi? “Affedersiniz, hemen gidiyorum...”

OLIVIE BLAKE

Hemen ayağa kalktı ve yine haritasına baktı.

LARCMA o kadar da uzakta değildi. Sadece otoyolun karşısına geçmesi, sonra birkaç blok daha yürümesi gerekiyordu. Evet, vakit geç olmuştu ama bir zamanlar bir medeia üniversitesinde okumuştı ve otuz senede her şey çok değişmiş olamazdı. Birisi mutlaka gece yarısına kadar çalışıyor olmalıydı.

Karanlığa daldı ve yürürken hafifçe titrediğini hissetti.

TRISTAN

Tristan arkasında kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğunda dişlerini fırçalıyordu. Ağzındaki diş macunu köpürmüş bir halde, aynada bir parıltı gördü ve hızla arkasına döndüğünde sırtına saplanmak üzere olan ince bıçağı gördü.

Yine de hemen harekete geçemedi, ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Buna tam olarak tereddüt denemezdi ama öleceğini anladığı ve bunu engellemek için bir şey yapmaya çalıştığı anlar arasında minnacık bir duraksama yaşamıştı. Bıçak istediğinden birazcık daha uzun süre bir bıçak olarak kaldı ama en sonunda madde ona direnmeyi kesti. Banyo dışarı doğru açıldı; bıçak parıldayarak değişti, giderek daha ufak parçalara ayrıldı ve hareketin arkasındaki enerji dışarı yayıldı. Tristan'ın talimatıyla bıçağın hareketleri kısıtlanmıştı ve içine dönmüştü.

İşte, anahtar ve enerji değişimini görebildiği an buydu –bıçağın parçalarının değişen enerjisini gördü, bunu bıçağı dilediği başka bir şeye dönüştürmek için kullandı. “Cidden, yine mi?” dedi Nico, Tristan elinde diş fırçasıyla gözlerini açarken.

Bıçak paramparça bir halde yerde duruyordu. Nico kapıda durmuş, başını sallıyordu.

Tristan dönüp musluk haznesine tükürdü, sonra aynada kıpkırmızı olmuş olan gözlerine baktı. Pek iyi uyuyamıyordu. Nico'nun beklenmedik baskınlarında ölmeyeceğini biliyordu –bunu son birkaç aydır yeteri kadar kanıtlamıştı– ama bunu bedeninin geri kalanına anlatamamıştı. Gözleri kan çanağı gibi olup irileşmişti ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. Adrenalin feci bir uyuşturucuydu.

“Artık sadece defans değil, hücum da sergilemen gerek,” di-

OLIVIE BLAKE

yordu Nico. “Az önce seni sırtından bıçaklamaya çalıştım ve her seferinde yapabildiğin tek şey silahı yok etmek oldu. Ya elimde *iki* bıçak olsaydı, Tristan? O zaman ne yapacaktın?

Tristan musluğa dönüp derin bir iç çekti.

“Ciddi söylüyorum,” diye devam etti Nico, “bir bıçak saldırısında ortaya koyabildiğin tek şey *daha ufak bıçak parçalarıysa...*”

“Anladım, Varona, mesajın alındı.” Tristan musluğun yanındaki el havlusunu alıp ağzının etrafına bulaşan diş macununu sildi. “Ama bugün bu dördüncü oldu,” dedi Nico’ya dönerek. “Beni öldürme komplosundan biraz fazla keyif almaya başladığından endişeleniyorum.”

“Buna bir komplo denebileceğini sanmıyorum,” dedi Nico. Onun da gözleri irileşmişti. Adaylık senelerinin başlarında uzayın ayrıntılarını araştırdıkları zamandan beri onda gözlemlendiği hiperaktif davranışlarına geri dönmüş gibiydi. “ne yapacağın öncesinden fazlasıyla tahmin edilebiliyor,” diye mırıldandı Nico onu suçlarmış gibi. “Hatta kahvaltıda çöreğin üstüne bile aynı sırada bir şeyler sürüyorsun...”

“Bir kere, ‘çöreğinin’ denir,” diye homurdandı Tristan. “*Ta-bii* ki her seferinde aynı sırayı izliyorum. Ben bir hayvan ...”

“Demek istediğim şu,” diye lafını kesti Nico. “Başka bir şey yapmayı düşünmen gerek. Sadece bir şeyler kırmak dışında. Şimdi bunları kim temizleyecek?”

Yerdeki bıçak parçalarını işaret etti. Tristan kaşım havaya kaldırınca, Nico iç çekti.

“Tamam.” Bir anda bıçak yine bir bıçak oldu ve Nico’nun elinde belirdi. Nico’nun becerilerinden hâlâ ürken Tristan elinde olmadan ürperdi.

“Of, alış buna artık.” Nico ona yine sabırsız bir bakış fırlattı. “Sen de bir fizikçi olduğunun farkındasın, değil mi? Tuhaf bir fizikçisin,” dedi omzunu silkerek, “ama yine de...”

ATLAS PARADOKSU

“Senin yaptığını yapmıyorum,” dedi Tristan. Haklıydı. Tristan’ın uzmanlık alanı her ne ise, gücü yeniden yönlendirmekle, yerçekimini değiştirmekle ya da Nico’nun bir şeyler yapmak için her zaman kullandığı şeyle aynı değildi. Tristan o sırada bile bunun Libby’de hissettiği güçten farklı olduğunu anlayabiliyordu. Zaman zaman Libby’nin büyüü aklına geliyordu ve elinin altında onun kalp atışlarını hissediyordu. Libby’nin yarattığı his, damarlarında hiç şüphesiz ona ait olduğunu anlatan güç farklıydı.

Hiçbir şey yapmıyor değildi ama yanlış bir yorum yapmanın bir anlamı yoktu.

“Yine de...” Nico elini ağzına götürüp esnememeye çalıştı. Kolları hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı. Tristan kaşlarını çattı, bir an için bununla ilgili bir şey söylemeyi düşündü.

Ama bir şey demedi. “Arkadaşın ne durumda?” diye sordu. Aynaya dönüp elini çenesinde gezdirdi. Tıraş olsa iyi olacaktı.

“Arkadaşım mı?” dedi Nico renk vermemeye çalışarak.

“Rhodes’u bulmana yardım eden arkadaşın.” Tristan Nico’nun teorisine –Libby’nin zamanda kaybolduğuna– pek inanmamıştı ama ne yazık ki daha iyi bir teorisi olmadığı için bunu tamamıyla göz ardı edemiyordu. Libby’nin gerçekten de hayatta olmasını istiyordu. Zamanda kaybolmuşsa tamamdı. En azından, o durumda Parisa’nın neden onu gezegenin hiçbir yerinde hissedemediğine bir açıklama getirmiş olurlardı.

Tristan tıraş aletine uzandı. Çenesini kaplayan kıllar eline sert gelmişti. Tıraş olurken Nico nutuk atmaya devam edecekse bile bunu geciktirmenin bir anlamı yoktu.

“Ha, evet. Şu arkadaş.” Nico bakışlarını kaçırdı. “Onu bir süredir görmedim.”

Tristan duraksadı ama sonra Nico’nun hiçbir kibar davranışa iyi bir tepki vermeyeceğini düşündü. Kendisi de kesinlikle vermezdi. Ama sormanın *kibarlık* olduğunu düşünmüyordu. Hiçbiri Libby’yi bulmaya yaklaşmadığı için, soru sormak kaçınılmazdı.

OLIVIE BLAKE

Tıraş aletini açıp aynaya yaklaştı. “Sence pes mi etti?”

“Hayır.” Nico kararlı, hatta tepkili bir ses tonuyla yanıt vermişti. “Pes etmez. Sorun o değil. Sadece biraz meşgul.”

Tristan tıraş aletini dikkatle favorilerinin altında gezdirdi. “Seni ekti, değil mi?”

“Siktir git.” Nico ensesini ovuşturdu. Tristan, Nico’nun kaslarının tutulmuş olduğunu düşündü. İyi uyumak için her nedeni olan, mutlak güce sahip bir fizikçi için iyiye işaret değildi. Bağımsız araştırmaları o kadar da vakit almıyordu – günlerinin büyük bir kısmı kitaplardan başka bir şeyle geçmiyordu. Gün boyunca ara ara bir anda onu öldürmek için ortaya çıkması dışında, Nico’nun aklını araştırmasından başka bir şeyin meşgul etmiyor olması gerekirdi.

“Gideon sadece...” Nico ona yan bir bakış fırlattı. “Başka işleri var. Ya da onu bulması uzun sürüyor olabilir, bilemiyorum. Rüya diyarlarında gezinmek kolay değildir.”

Nico’nun yalan söylediğini anlamak için manyak bir empat olmaya gerek yoktu. (Gerçi böyle birisine gerek olsa, Tristan onu nerede bulacağını biliyordu.)

“Bak,” dedi Tristan. “Ne derdin olduğu zerre kadar umurumda değil. Ama...”

“Anlaşıldı,” dedi Nico. Haklı olarak sinirlenmişti. Aynada göz göze geldiler ve bağ kurma olasılığı karşısında aynı tiksintiyle ürperdiler.

Tristan dikkatini tekrar yüzünü özenle tıraş etmeye vermeden önce son olarak, “Çökmeye başladığın belli,” dedi. “Bir şey seni tüketiyor.”

“Evet, bir şey,” dedi Nico ona hak veriyormuş gibi. Bakışları dalgın dalgın banyonun duvarlarının desenlerinde gezindi. Parmaklarını gergin bir tavırla bacağına vuruyordu. “Hey,” dedi bir süre öyle kıpır kıpır oraya buraya bakındıktan sonra. “Bağımsız araştırma konun ne?”

Evet, şu konu. “Benim mi?” Sanki Tristan o gün bu konuda yeteri kadar rahatsız edilmemişti.

ATLAS PARADOKSU

Daha o öğleden sonra, Dalton okuma odasında bu konuyu açmıştı. “Atlas,” demişti gizlemeye çalıştığı bir sıkıntıyla, “sizinle bağımsız araştırmanız hakkında konuşmamı istedi.”

“Harika. Bana kendisi sorabilir.” Tristan kitabında bir sayfa çevirmişti ve Dalton’ın hâlâ başına dikildiğini ve hemen gitmeye niyeti olmadığını fark etmişti. “Evet?” demişti Tristan iç çekerek.

“Zaman konusu...” Dalton hafifçe öksürmüştü. “Geniş. Daha önceden üstünde çok araştırma yapılmış.”

“Evet. Yani?” Tristan o sırada arşivlerin ona seve seve verdiği bir konu olan kuantum yerçekimiyle ilgili bir kitap okuyordu. Bu konuda bulduğu çoğu bilgi, yazarları belli olmayan, sıkışık bir el yazısıyla yazılmış metinlerdi.

“Belki biraz daha pratik bir konu düşünebilirsiniz,” dedi Dalton.

Dalton’la konuşmak giderek dış çekmeye benzemeye başlamıştı. Bunun nedenlerinden biri, Tristan’ın ona karşı şahsi bir gıcığı olmasıydı çünkü son zamanlarda Parisa’yla ilgili hisleri olumlu değildi ve sevgilisiyle ilgili düşüncelerini de etkiliyordu. Ama Dalton’ın bir şeyi doğru dürüst anlatmaya dair büyük beceriksizliği de neden olabiliirdi. “Ne gibi?”

Dalton, Tristan’ın masasına oturdu. “Wessex Şirketi’nde çalıştınız,” dedi.

Harika. Demek şimdi karşılıklı olarak sıkıcı konulara gireceklerdi. “Evet,” dedi Tristan yavaşça, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Dalton istifini bozmadı. “Daha önceki iş yeriniz sayesinde, James Wessex’in kariyerine fizyon teknolojisiyle başladığını biliyorsunuzdur.”

“Evet. Elbette.” Bu bilgiler, James Wessex’in Wikipedia sayfasında da vardı. James’in işe dâhil oluşundan önce, ilk Wessex şirketi tarafından desteklenen medeia şirketleri, bir zamanlar iklim krizini stabil hale getirmeye katkıda bulunmuşlardı ve bu

katkıları doğal olarak alternatif enerjiyi ortaya çıkarmıştı. Wessex'in yatırımının getirisi, akıl almaz derecede büyük olmuştu. James birkaç kere milyarder olmuştu ve yaptığı işin büyük bir kısmı öylesine büyük bir gizlilikle yürütülüyordu ki bunlar asla açıklanmadığı için sadece tahminde bulunulabiliyordu.

"Ben sadece onun için risk sermayesi alanında çalıştım," dedi Tristan ona. "Genel olarak medeia teknokehanet alanında." Tristan'ın bulduğu kaynakların çoğu lüks ürünleri ya da tüketiciye dayalı yazılımları aşmamıştı ve o zaman bile sonucu görmeden onay almak için bunları daha üst kademelereiletmişti.

Hem Atlas Blakely, Tristan'ın Cemiyet'ten önce ne yaptığıyla neden ilgileniyordu?

Tristan keyfinin kaçtığını hissetti. "Atlas Blakely'nin Wessex Şirketi'yle rekabet etmemi istediğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır," dedi Dalton dehşet içinde. "Cemiyet maddi kazanç konusuyla kesinlikle ilgilenmez ve *asla* bir rekâket durumunu..."

"Evet, evet, akademik şeffaflık, düşünce haysiyeti, anladım." Tristan inatçı, sabırsız ve potansiyel olarak biraz kullanılmış hissediyordu. "O halde, bu konuyu neden açtınız?"

"James Wessex'in nükleer güç alanındaki araştırmaları... Şey." Dalton mahcup bir ifadeyle hafifçe öksürdü. "Atlas şuna inanıyor..." Yine sustu. "Biz," diye hatasını düzeltti, "becerilerinizi kullanmanız açısından ilerleme kaydettiğinize inanıyoruz."

Tristan, Parisa'nın aksine Dalton'ın, Nico de Varona'nın—ona bir kalp krizi geçirttiği, onu boğmayı denediği, tepesinden ağır nesneler attığı—çeşitli imgelerinin zihninde dolaştığını görmediği için rahatladı. "Evet, bir bakıma ilerleme kaydettim."

"Dolayısıyla, düşünme biçiminizin kapsamını da genişletebilirsiniz."

Tamam. Son derece dayatmacı bir tavidir ama tamam, diye düşünüldü. "Peki, James Wessex'in araştırmamla ne ilgisi var?"

"Onu sadece bir örnek olsun diye..." Dalton sustu. "Geniş düşünen birisine örnek olsun diye söyledim."

ATLAS PARADOKSU

Ne yazık ki, diye düşündü Tristan, bir kez daha minnacık beyninin oyununa gelmişti.

“Bu konuşmaya başlamak için zayıf bir nokta seçtiğimi görebiliyorum,” dedi Dalton hemen. Tristan’ın sessizliğini doğru bir şekilde olumsuz yorumlamıştı. “Belli ki James Wessex önemli bir medeialı değil. Ama *siz* öylesiniz ve sanırım ben...”

“Zamandan daha geniş bir konuyu araştırmamı istiyorsunuz,” diye özet yaptı Tristan.

“Evet. Aslında, hayır.” Dalton çok huzursuz olmuş gibiydi. “Daha geniş değil. Öyle olması şart değil.”

“Anladım,” dedi Tristan keyifsizce. “O halde, daha ilginç bir konu.”

“Ben sadece...” Dalton yine duraksadı. “Ben sadece bu üye grubunun yapabileceği araştırmalarda önemli bir unsur olabileceğinizi hissediyorum, Bay Caine.”

Tristan kaşlarını çatı. “Araştırmalarımızın bağımsız olduğunu sanıyordum.”

“Evet, elbette. Ama yine de her aday grubunun seçilmesinin bir nedeni vardır.” Dalton ayağa kalktı. İnsan etkileşimi aracılığıyla söyleyeceklerinin sonuna geldiği belliydi. “Siz ve Bay de Varona ortak bir alan buldunuz,” dedi onları hafiften tebrik edermiş gibi. “Bay de Varona Bayan Mori’yle ve Bayan Kamali’yle aynı şeyi yaptı...”

“Ne?” dedi Tristan kaşlarını çatarak. Libby’nin ismini duymayı bekliyordu ama Parisa’nınkini beklemiyordu.

“Elbette, ufak bir engel var,” dedi Dalton.

Tristan bunun ne olduğunu anlayınca keyfi kaçtı. “Yani, Callum.”

“Yani, grubun çıkarlarının... uyuşmaması mümkün,” dedi Dalton lafı dolandırarak. “Bay Nova henüz bir araştırma konusu seçmedi. Bayan Mori’yse...” Tereddütle sustu. “Seçmek üzere diyebiliriz sanırım.”

“Kısacası, ben empati öldürmeyi başaramadığım için,” dedi

Tristan doğru bir tahminde bulunarak, “hepimiz yanlış konuları mı araştırıyoruz?”

“Hepiniz değil.” Dalton’ın gülümsemeye çalıştığını görünce, Tristan onun dalga geçiyor olabileceğini düşündü. Tristan onun genel olarak bir şeylerden keyif almakta zorlandığını düşündü. “Ama belki sizin daha uyarıcı bulacağınız bir konu olabilir. Arşivlerin kurbanınızın gücüne bağlı olarak size bir şeyler verdiğini düşünecek olursak, bu kurban...” Duraksadı. “Pek güçlü değildi...”

“Bir kez daha, bu ufak *kusurum* için özür dilerim,” diye mırıldandı Tristan.

“... Araştırma konunuzu yeniden düşünmek isteyebilirsiniz,” dedi Dalton sözlerini tamamlayarak. Başından beri söylemek istediği şeyi söylemişti.

Evet. Tristan seçebileceği onca konu arasından, sıkıcı bir konu seçmişti. Ne kadar tipik bir davranıştı.

“Emir yüksek yerden mi geldi?” diye sordu Tristan alaycı bir sesle. “Atlas’ın resmi emri mi?”

“Dilediğiniz konuyu seçebilirsiniz.” Dalton omzunu silkti. “kimse müdahale etmeyecek. Ben sadece mesajı iletiyorum.”

Sonrasında Tristan’ı rahat bırakmıştı. Tristan akşam yemeğinde bu konuyu aklından atmıştı. Sonra, Nico merdiven korkuluğunun bir parçasını kalbine saplamaya çalışmıştı. Şimdi, banyoda bir bıçağı yine parçalara ayırmayı başarmıştı ama bunu kıl payı yapmıştı. Zihninde yine onu sinir eden o nakarat tekrarlıyordu: Daha büyük düşün.

Daha akıllı davran. *Daha fazlasını yap.*

“Şey, orada mısın?” dedi Nico. Banyonun kapısında durmuş, hâlâ bir yanıt bekliyordu. Tristan tıraş makinesini yüzüne değdirmeden hemen hemen bir dakika boyunca elinde tuttuğunu fark etti.

“Evet, pardon.” Yanağının yan alt kısmını tıraş etmeye koyuldu. “Biraz vites değiştirmeyi düşünüyorum.”

ATLAS PARADOKSU

“Öyle mi?” Nico bu konu pek ilgisini çekmemiş gibi davranıyordu. Demek ki bunun tam tersi doğrudu.

“Neden soruyorsun?” Tristan iç çekti. “Aklında bir şey mi var?”

Nico büyük bir hızla yanıt verdi. “Bir, iki şey var,” dedi telaşla, Tristan dikkatini yine tıraş olmaya verirken. “ÇDY’yi hiç düşündün mü?”

Tıraş makinesinin bıçakları Tristan’ın çenesinin üstünde hafifçe gezindi. “Ne?”

“Çoklu dünyalar yorumu.” Nico hızla anlatmaya başladı. “Esas olarak kuantum fiziğinin felsefi açıdan doğru olduğunu kanıtladığının farkındasın, değil mi? Yani, uzun zamandır var olan diğer teorileri de kanıtlayabilirsin. Paralel dünyalar olup olmadığı gibi. Ya da gizli değişkenler. Ya da gerçek *yapılandırılmış* uzay gibi. Galaksilerin oluşumu gibi. Her şeyi daha da ufak parçalara ayırmaya devam edebilirsen,” dedi heyecanla, “sonuç olarak ne bulursun? Boşluk nedir? *Herhangi* bir şey boşluk mudur? Karanlık madde nedir? Her şey, diğer şeylere göre var oluyorsa...”

“Lanet olsun,” dedi boğazını fazla sert tıraş eden Tristan. “Dinle, Varona...”

Ama aynaya baktığında, Nico orada değildi. Tristan gözlerini kırptırdı. “Varona, ben...”

Birden, ışıklar söndü.

Sonra, görüş alanında pencereden içeri sızan cılız ay ışığının altında bir bıçağın parıltısını yakaladı. Yine aynı şey oldu. Kalp atışları kulaklarında gümlmeye, damarlarında nabzını hissetmeye başladı. İçine tam olarak nefes çekememek gibi, asla alışamadığı korkuyu hissetti. O kıl payı gecikme ve birden zaman ve uzayda meydana gelen değişim. Dünyanın kıvrılarak onu içine alışı.

Tristan, Nico’nun boğazına dayadığı bıçağı görebilmek için ufak ışık parçalarını bir araya getirip sıraya dizmişti. Bıçak âdemelmasından bir nefes kadar uzaktaydı, daha fazla değil. Tris-

tan daha uzun boyluydu ama Nico kuvvetle olan ilişkisini lehine kullanıyordu. Tristan'ın eski versiyonu çoktan boğazı kesilmiş bir halde ölmüş olurdu ama *bu* versiyonu ölümün yaklaştığını görmüş ve bunu değiştirmişti. Bıçağı alıp yeniden şekil verdi.

Nihayet, zihni biraz durulunca, Tristan gözlerini açtı. Sağ eliyle Nico'nun tişörtünü sıkı sıkı tutuyordu. Sol elindeki kırıntı bir bıçağın parçasını Nico'nun göğsüne çevirmişti. Bıçağın geri kalanı musluk haznesine saçılmıştı.

Tristan, göğsü onun yumruk halindeki eline karşı hızla inip kalkmakta olan Nico'ya baktı.

"Bıçakları parçalamaktan vazgeç artık," dedi Nico nefes nefese.

Tristan onu sert bir şekilde bırakınca, Nico musluk haznesine yaslandı. "Bana hücumla da ağırlık vermemi söylemiştin."

"Böyle *değil*, *idiota*," dedi Nico. "*Bana* karşı savaşma. Yine vaktimizi boşa harcadık."

"Neden?" dedi Tristan oflayarak. "Seni yenmem bir dakika daha sürerdi diye mi?"

"Hayır, her şeyi boşa harcadığın için," dedi Nico hışımla. "Enerjini, becerini – bunları *boşa harcıyorsun*." Arkasına dönüp elini koyu renk dalgalı saçlarının arasında gezdirdi. Sonra, nefesini dışarı verdi, pes etmiş gibi iki elini birden başının üstüne götürdü ve tekrar Tristan'a döndü.

"O, bir bıçak değil," dedi Nico.

"Çünkü kırdım," diye mırıldandı Tristan.

"Hayır. Beni dinle." Nico ona bir adım daha yaklaştı. "Bu bir bıçak değil. O sadece atomların, elektronların, nicem ya da her ne diyorsan, bunların bir sıralanışı. Sadece bir bıçak olmasının nedeni, beyninin sana bunun bir bıçak olduğunu söylemesi çünkü bu dizilimde o bir bıçak. Başkaları bir bıçak görüyor ve gördükleri şey gerçekten de bir bıçak çünkü onların gerçekliği bu. Ama *sen*..." Nico ona öylesine zehir gibi bakış fırlattı ki Tristan neredeyse canının acıdığını hissetti. "Senin bunu her-

ATLAS PARADOKSU

kes gibi görmem gerekiyor. Bunu alabilir...” Bıçağın sapından geriye kalanı gösterdi. “Bir midilliye dönüştürebilirsin. Bir dondurma külâhına. Bir atom bombasına. *Lanet olsun*, Tristan, *zamanı* görebiliyorsun, *kullanabiliyorsun*. Sen bunun ne anlama geldiğini... Cidden, bunun ne anlama geldiğini...”

Nico hevesi kırılmış gibi monoloğunu aniden kesti.

“Aman, neyse. İyi geceler.” Arkasını döndü, banyodan çıktı ve kapı arkasından küt diye kapandı.

Tristan aynanın önünde öylece kaldı. Sonra tıraş olmayı bitirdi.

Yüzünü dikkatle kuruladı, bıçağın parçalarını topladı ve çöpe attı. Ondan sonra da kahvaltılık odasının yanındaki ofise indi.

Atlas Blakely’nin ofisinin açık duran kapısını tıklattı ve içerde olduğunu görünce şaşırmadı.

Atlas onu bekliyormuş gibi başını kaldırdı. “Bay Caine,” dedi sandalyesinde geriye yaslanarak.

Tristan kapıyı arkasından kapatıp masasının karşısına oturdu. Aralarında geçmek üzere olan şey geç bile kalmıştı; belki de Tristan’ın daha fazlası olma konusunda Cemiyet’in teklifini ilk kabul ettiği günden beri gerçekleşmesi gereken şeydi.

“Konuşmamız gerek,” dedi Tristan. Aslında, şunu demek istiyordu: *Bana daha ilk günden söylemiş olman gereken şeyi söylemek için uşağını yollama*. Çünkü Tristan’ın özel olduğu barizdi. Güçlüydü. Ama aynı zamanda çok kısıtlıydı. Üstüne üstlük, salağın da tekiydi. Yani, artık Atlas’ın saçmalamayı kesmesi ve Tristan’ın tek başına göremediği gerçeği ona açıkça söylemesi gerekiyordu.

“Evet,” dedi Atlas ciddi bir ifadeyle. “Ben de öyle düşünüyorum.”

REINA

Reina bir megaloman değildi. Deneyimlediği şey bir tanrı kompleksi değildi. “Bu, bir tanrı kompleksi *değil*,” dedi Callum.

Anne! diye bağırdı üst kattaki eğreliotlarından biri. *Onu diri diri ye, AnneAnne, Anneeeee!*

“Bu, dini değil, tamamıyla felsefi bir durum,” diye açıklama yaptı Reina. “Bir kez daha söylüyorum: Ben ibadet edilmesi gereken bir tanrı değilim.”

“Ama yine de bir tanrısın, öyle mi” dedi Callum sözcükleri uzatarak.

“Teorime göre, sen de öylesin.” Ne yazık ki. “Bu evdeki herkes gibi.” Callum bâlâ bu konuda dar kafalı davranıyordu. Gerçi Reina buna şaşırmamıştı. Bir partner olarak depresif bir psikopat seçmenin sonucu buydu. Ama zaten fazla seçeneği yoktu.

“Varona’ya söyleme,” dedi Callum. “Mutlak güç açısından bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum.”

“İnsanlarla dalga geçmek, bu işin daha hızlı ilerlemesini sağlamayacak,” dedi Reina. Okuma odasının arşiv teslimat sistemini işaret etti. “Şimdi, tekrar dene.”

Callum ona o kadar derin bir bıkkınlık ifadesiyle baktı ki Reina az kalsın ona yine saygı duyacaktı. “Arşivlerin istekleri burada teslim etmesi, bunun arşivler olduğu anlamına *gelmez*,” dedi sabırsızlıkla. “Orada oturmuş senin bir şey istemeni beklemiyorlar.”

“Her neyse.” Bu temel kişilik çatışması asla sona *ermeye-*

ATLAS PARADOKSU

cek, diye düşündü Reina keyifsizce. “Evin sezgiselliğini anlama görevi bana ait değil.”

“Ha, demek sonsuz güç istiyorsun ama sonsuz bilgi istemiyorsun, öyle mi?”

Reina şöyle diyebilirdi: Son kez söylüyorum. Kutsal olduğumu düşünmüyorum. İlahi bir varlık değilim. Kùltürleri yeniden yazabilecek, toplumları yeniden yapılandıracak türden bir güce sahibim. Bir tanrı olmak bu anlama geliyor: yeni bir değişim çağını başlatmak. İmparatorluklar yaratmak için değil, bir nesli şekillendirmek için. Toplumun bugüne kadar kaç kere çöktüğünü biliyor musun? Yine aynı şey olacak ve toplum kendini yeniden inşa edecek ama bunu *nasıl* yapacak? Biraz düşün. Eski tanrılar öldü, onlara kimse inanmıyor. Artık geriye çökmüş, inançsız bir dünyadan başka ne kaldı? Bana yedi gün verersen, sana ışık yaratırım, gökleri ve dünyayı yaratırım. Gerçekten değil elbette, aklımı yitirmedim. Ama güce ve beceriye sahibim ve bunlar bana bir nedeni olduğu için bahşedildi. Çünkü hayat yaratabiliyorsam, bir şekilde bunu yapmakla yükümlüyüm.

Ama Callum bunları anlamayacağı için, Reina sadece, “Evet,” dedi.

Callum dikkatle onu süzdüğünde, tereddütleri silinmiş gibiydi. “Peki.” Başını kaldırıp tavana bakarak konuşmaya başladı. “Ah, değerli arşivler, Yüce Kütüphane’nin Tanrıça tarafından kutsanmış sevgili köleleri...”

“Kes şunu,” dedi Reina çenesini sıkarak.

“Tamam.” Callum muzip bir ifadeyle ona baktı ve çenesini kaldırıp yanına gelmesini işaret etti. “Elini ver, lütfen. Ya da başka hangi uzvunu tercih ediyorsan...”

İğrenç, dedi Reina içinden. Elini şak diye Callum’un omzuna koydu. “Bu tür bir yakınlaşmanın gerekli olduğundan emin değilim.”

“Daha önce işe yaradı, şimdi de yarayacak.” Callum bununla Dalton Ellery’yi etkilemek için işe yaradığını kastediyordu.

OLIVIE BLAKE

Callum'a göre düşündüğü kadar zor bir iş değildi. *Gerçi zor olmadığını da söyleyemem, diye açıklamıştı çünkü insanların bildiği her türlü duygusal engeli kullanıyordu. Yine de eksik olan bir şey vardı.*

Reina neyin eksik olduğunu sorma zahmetine girmemişti; çünkü Callum'un insan ruhunun yapısıyla ilgili ticaretini yaptığı şey her neyse onu umursamıyor ya da anlamıyordu. Onu ilgilendiren tek şey, bunu ne kadar iyi yaptığıydı ve Reina'nın onun güçlerini geliştirmesiyle ilgili olarak yaptıkları ilk deney su götürmez bir şekilde başarılı olmuştu. Ayrıca, bonus olarak Parisa'yı sinirlendirmişti ama bu işe yarayacak bir şeyden ziyade teatral bir olaydı.

Dolayısıyla, Reina artık Dalton'ın hangi konuyu araştırdığını biliyordu. Yaratılış Kitabı. İlk evren. Ama tüm bunlar onun için anlamsızdı. Daha da kötüsü, ne yazık ki bunlar seksiliğinden çok zeki olan ve herkes onun güzelliğine kapılıp bunu fark etmediği için Reina'nın daha da sinir olduğu Parisa için o kadar anlamsız olmayabilirdi. Reina, Callum'un konuyu biraz anladığına dair bir şeyler söyleyeceğini umut etmişti ama konu açıkça Dalton'ın kim olduğuyla ilgili değilken, Callum Dalton'la ilgili bir şeye kafayı takmıştı. Dalton'ın nasıl bir insan olduğunun ya da duygularını başkaları gibi eksiksiz deneyimlemesinin ne önemi vardı? Bunlar en iyi ihtimalde, alakasız ve önemsiz bilgilerdi. İnsanların kendi uzmanlık alanları tarafından yönlendirilmeleriyle ilgili sorun, Callum'un insanların tek gerçek gizem olduklarını düşünmesiydi. Kesinlikle gizemli olmayan bir sürü insan tanımış olan Reina, buna kesinlikle karşıydı.

Her halükârda, artık ilerleme kaydediyorlardı ya da bunu deniyorlardı. Arşivlerden ne isteyeceklerine karar vermeleri biraz zaman almıştı ama sonuç olarak buna Callum karar verecekti ve bu durum Reina'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Onu ikna etmek için günlerce uğraştıktan sonra, söz verdiğini yapması da haftalar sürüyordu. En sonunda, Reina'nın onun önerdiği ama

ATLAS PARADOKSU

kendisinin anlamsız bulduğu deneyi yapmayı kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Callum ısrarcı davrandığı için bunu deneyeceklerdi.

“Son denediğinde ne oldu?” diye sordu Reina sert bir sesle. Callum’un omzuna koyduğu elinin yerini değiştirmek istedi. Avucunun altında onun sıcaklığını tedirgin olacak kadar farkında olduğunu hissetti. Callum’un ondan her zaman içinden akan gülcü, enerjiyi ya da bu her neyse onu aldığını hissedebiliyordu. Ama bunu Nico’nun yaptığı zamanın ya da doğanın herhangi bir elementinin bunu ondan almasına izin verdiği zamanların aksine, içindeki şey Callum’a daha yoğun bir şekilde akıyordu. Belki de “sızıyordu” demek daha doğruydu.

“Aynı şey oldu. İsteğim reddedildi.” Callum aksi bir ifadeyle yan yan ona baktı. “Odaklanıyorum.”

“Tamam, pardon.” Callum o sırada bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Reina onun büyüsunü gerçekten de anlamıyordu.

Birkaç saniye sonra, Callum’un nefes alıp verışı değişmeye başladı. Alnında bir damla ter belirdi ve Reina’nın elini itti. “Tamam. Bunun işe yaraymış olması gerek.”

“Nerden anlayacağız?” Reina dikkatle teslimat sistemine baktı.

“Yalnızken denediğimde, birkaç dakika sürmüştü. Yine öyle olabilir.” Callum sırtını okuma odasının duvarına yaslayıp ona baktı. “Ailenle ilgili şu mesele nedir?”

“*Dosyalarında* ne yazıyordu?” dedi Reina yüksek sesle. “Okumuşsundur herhalde.”

“Elbette.” Callum yüzünde hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu. “Sana sırf formalite icabı sorduğumu biliyorsun, değil mi? Sen tek kelime etmeden, öğrenmek istediğim çoğu şeyi anlıyorum zaten.”

“Güzel.” Reina dik dik ona baktı, sonra bakışlarını ayakka-bılarına çevirdi. “İnsanların sırlarını öğrenmekten sıkılmıyor musun hiç?” Aslında bu bir sır değil, diye düşündü. Ailesini

OLIVIE BLAKE

bir sır olarak saklamamıştı çünkü o zaman onlara değer vermiş olurdu. Sadece onlardan söz etmiyordu çünkü onun için önemli değillerdi. Ölümlüydüler. Onunla bir ilgileri yoktu.

“İşin aslı, asla sıkılmıyorum,” dedi Callum. “Herkesin sırları vardır ve bunlar kişiden kişiye çok büyük farklılıklar gösterir.”

Callum’un dikkatle ona baktığını hisseden Reina, üstünden bir kene atmaya çalışıyormuş gibi silkindi. “Herkesin acıklı bir öyküsü olduğunu düşündüğünü biliyorum ama benim yok.”

“Doğru,” dedi Callum. “Sen Parisa ya da Tristan değilsin.”

“Ben kimsenin kurbanı değilim,” dedi Reina monoton bir sesle.

“Onlar da değillerdi. O anlamda öyle değillerdi.” Callum kollarım göğsünde kavuşturdu. “Ama düşünecek olursan, kimse bunların hiçbirini istemez, İçine doğdukları dünyayı. Bize ne verilirse onu alıyoruz ve bu başlı başına bir trajedi. Herkesin bir trajedisi vardır.”

“Ailem benim trajedim değil,” dedi Reina.

Callum’un dudaklarını kıpırdadı. “O halde, bir trajedin olduğunu kabul ediyorsun.”

Reina ona öfkeli bir bakış fırlatınca, Callum güldü: “Tamam, özür dilerim. Seni rahat bırakacağım.” Büyük bir ihtimalle, bunu yapmayacaktı. İnsanları rahat bırakmak, doğasında yoktu.

“Çok şirin,” dedi Callum. “Yani, benden nefret etmek için bu kadar çaba sarfetmen. Sanırım, sana teşekkür etmem gerek.”

Olamaz, dedi Reina içinden. Belki de Parisa’dan yardım istemiş olmalıydı.

(Reina bir kez daha fiziksel olmayan uzmanlık alanlarından nefret ettiğine karar verdi.)

“Bunun seni daha güçsüz yapması gerekmez,” diye devam etti Callum. “İnsani özelliklerin olabilir. Temel olarak, üzüntü, arzular ve kusurlar gibi.”

“Başkalarında bu özelliklerin olmasından hiç hoşlanmıyorsun.” Reina onu duymuş gibi yapmak bir kenara, ona yanıt vermek bile istememişti ama bunu söylemesi ona önemli gelmişti.

ATLAS PARADOKSU

“Doğru değil,” dedi Callum. “İnsanlardan nefret etmiyorum. Öngörülebilir şeylerden nefret ediyorum. Rhodes’unkiler gibi sıkıcı ufak kaygılardan nefret ediyorum. İnsanlar asla kendilerini aşamıyorlar çünkü başkalarının onlardan neden hoşlanmadığını, ne olmaları gerektiğini ya da neden sevilmediklerini düşünmekle fazla meşguller.”

“İyi de sen tam olarak bunu yapmıyor musun?” dedi Reina birden.

Callum dudaklarını Reina onu gerçekten de huzursuz etmiş gibi birbirine bastırdı.

Tam o sırada, arşivlerden Reina’nın tam önüne bir şey düştü ve Callum hemen öne atıldı.

“Bu...” Merakla kitabın kapağına baktı. Kitabın kapağı tıpkı Reina’nın Aiya Sato’nun önceki sene kütüphaneden aldığı kitabın kapağı gibi boş olduğunu gördü. “Kitabı aç.”

Reina kitabın kapağını çevirip ilk sayfaya baktı. Atlas Blakely.

“İşte, bu,” dedi Reina. Kitabı omzunun üstünden açılığını ya gizleyemeyen ya da gizlemek için bir çaba sarf etmeyen Callum’a uzattı. “Şimdi, benim istediğim kitabı deneyebilir miyiz?”

Callum’dan boğuk bir kahkaha yükseldi. “Büyümün hiçbir bedeli olmadığını düşündüğünü biliyorum,” dedi sinir olmuş gibi. Dikkatini mutluluğu için büyük bir önem taşıdığını düşündüğü dosyaya verdi. “Ama bunu bir günde iki kere yapmayı planlamadım. Bu arşivler bir insanla aynı şey değil.”

Lanet olsun, dedi Reina içinden. Çok yorucuydu.

“Vay canına,” dedi Callum çenesini ovuşturarak. “Bu, düşündüğümünden hem daha ilginç hem de o kadar ilginç değil.”

“Senin için çok sevindim,” diye mırıldandı Reina. Başka bir şey yapmayacaklarını anlayınca, gitmek üzere arkasını döndü ama son anda aklına bir şey geldi. “Onu geri ver,” dedi. Callum ona baktı ve ona ulaşmak için düşüncelerinde uzun bir yolculuk yaptı. “İşin biter bitmez demek istedim. Onu geri koy.”

Callum kaşlarını çatı. “Neden?”

OLIVIE BLAKE

“Çünkü o bir şeyleri biliyor. Bunu bilmesini istemiyorum.” Aslında Reina, Atlas Blakely’den korkmuyordu. Ama onu kıskırtmak da istemiyordu.

Callum’un anlamadığı şey de buydu – insanları ya da anlatımlarının nasıl şekillendiğini anlıyor olabilirdi ama hangi eylemlerde bulunabileceklerini, yaşamış olabilecekleri şeyleri, peşinden gitmek isteyebilecekleri mantıksız şeyleri hafife alıyordu. Tristan’ın duygularını anlamamıştı. Parisa’nın duygularını da anlamamıştı. Dahası, Atlas Blakely’nin pozisyonunda olan bir adamın, o noktaya kolaylıkla kullanıldığı için ulaşmadığını da anlamadığı belliydi.

“Sadece geri koy,” diye uyardı onu Reina. Callum omzunu silkince, Reina bunu tamam yanıtı olarak kabul etti.

Reina hızla okuma odasından çıktığında, içinden bir şeye vurmak gibi ani bir istek geçti.

O günlerde, Nico’yu bulmak kolay olmuyordu. Reina onun isteyerek mi, ondan kaçındığını, yoksa onda uzak durmasını istediği gibi bir izlenim mi yarattığını bilemiyordu. İlk başlarda, ikinci seçenek olduğunu düşünmemişti çünkü Nico’nun tek kelimelik yanıtlar ve genel antipati gibi ince ayrıntıları anlayabileceğini sanmıyordu; ama Nico’nun duygusal zekâ konusunda insanların düşündüğünden (öhöm, Callum) çok daha usta olduğunu unutmuştu. Nico fazlasıyla sevilebilir bir tipti, her zaman öyle olmuştu ve ne zaman ortalıkta görünmemesi gerektiğini bilen bir insan kadar sevilebilir başka bir şey yoktu.

Reina ilk katta dolaştı, amaçsızca Nico’nun her zaman gizlendiği yerlere baktı (mutfak ya da mutfağın yanına bıraktığı solucan deliği) ve sonra dışarı çıktı. Artık hava Nico’nun bile üstüne bir gömlek giymeyi düşünebileceği kadar serindi.

Onu solmuş güllerin yanında, kendisinin o anda yapmak istediği şeyi yaparken buldu: bir şeyleri yumrukluyordu. Karşısında kendi yarattığı kocaman bir kum torbası vardı.

“Aa, selam.” Reina yaklaşıırken, Nico alnındaki terleri sildi

ATLAS PARADOKSU

ve Reina'yı anında sinir eden tatlı bir ifadeyle ona gülümsedi. "Bugün seni görmeyi beklemiyordum."

Beklemediği belliydi çünkü önceki senenin büyük bir kısmını birlikte yaparak geçirdikleri şeyi yalnız yaparken onu çağırmayı düşünmemişti. Büyük bir ihtimalle, böyle olması Reina'nın suçuymuş ama yine de... Reina onu başarıyla kendisinden uzaklaştıracak kadar gıcık davrandıysa, Nico onu gördüğüne neden bu kadar sevinliyordu ki? Böyle bir şey affedilemezdi.

"Selam," dedi Reina. Nico daha da çok gülümsedi.

"Zekânı özlemiştim." Nico yaklaşmasını işaret etti. "Kısa bir raunda ne dersin?"

Reina onu bulmayı planlamamış, sadece oradan geçerken ona rastlamış gibi davranmaya çalıştı ve evet, neden olmasın diye düşündü. Hayatının birkaç nefesini onun bu saçma hobisine harcayabilirdi.

"Tabii."

"Süper." Nico kum torbasını yok etti ve yumruğunu ona uzattı. "Formdan düşmeye başladım."

"Hiç sanmam." Reina onunla yumruk tokuşturdu ve raundu başlattı. Nico çok mutlu olmuş gibiydi. Ya da rahatlamıştı. "Son zamanlarda çok mu meşgulsün?"

"Biraz." Nico bir deneme hamlesi yaptı ama Reina buz gibi bir rüzgâr çıkararak yana kaçtı. Kızılıklar uzaktan ona tezahürat ettiler. "Sana Tristan'ın neler yaptığını anlatmış mıydım?"

"Pek bir şey anlatmadın." Hatta hiçbir şey anlatmamıştı.

"Şey..." Nico onun kroşesinden rahatlıkla kaçtı. "Biraz uzun bir hikâye ama esas olarak nicemi manipüle etmesi için uğraşıyoruz."

"Nicem mi?" dedi Reina. Esas sormak istediği şeydi: *Uğraşıyoruz mu?*

"Evet." Nico etrafında döndü, onu saat yönünde çevirdi ve birden ustalıkla bir tekme attı. Ayak başparmağını onunla dalga geçermiş gibi dizinin arkasına değdirince, Reina'nın içinden

OLIVIE BLAKE

onu yine boğmak geçti. Bunu şefkatle yapmak istediğini fark edince, daha da sinir oldu. “Her şeyi olduğu gibi görebiliyor ya? Büyü kullandığımızda, bunun ufak partiküllerini görebiliyor. Ama tam bir umutsuz vaka.”

“Anladım.” Tahmin ettiği gibiydi. Reina içinden Tristan’ı hep umutsuz bir vaka olarak düşünmüştü. “Evet.” Bir diz hamlesi yaptı ama Nico onu kolaylıkla savuşturdu. Her zamanki enerjilerinin çok azını kullanarak dövüşüyorlardı. Hareketlerine o kadar dikkat ediyorlardı ki birbirlerine değmiyormuş gibiydiler. “Neyse. Seni Callum’la gördüm.”

Reina savunmaya geçse mi diye düşündü ama sonra her zamanki gibi kimseye bir şey borçlu olmadığına karar verdi. “Evet.”

“Son zamanlarda, onun çok...” Nico bir dürtme-kroşe kombinasyonu denedi. “Sarhoş olduğunu hissediyorum.”

“Ha, evet.” Reina gözlerini devirmeden edemeyince, Nico güldü.

“Onun sponsoru falan mısın?”

“Ne?” Nico’nun kroşesini savuşturdu.

“Sponsor. Bilirsin ya, onun ayık kalmasına yardım eden kişi gibi.”

“Hayır.” Reina biraz bile bu tür bir yardımda bulunuyor olsaydı, ancak tesadüfî olabilirdi. “O da umutsuz bir vaka.”

“Onları baş başa bırakmalıydık.” Nico onun kroşesinden çevik bir hareketle kaçtı. “Bir haftadır Parisa’ya hiç rastlamadım sanırım.”

Reina onun nerede olabileceğini tahmin edebiliyordu. “Dalton’la yatıp kalktığını biliyorsun, değil mi?”

“Bir dakika, sahi mi?” Nico duraksayınca, Reina’nın anı yumruğunu kıl payı engelleyebildi. “İnanamıyorum,” diye iç çekti anlık bir hüznle.

Reina elinde olmadan bunu komik buldu. “Buna gerçekten de hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?”

ATLAS PARADOKSU

“Yani, Dalton o kadar...” Nico sustu ve Reina’nın etkilenme olayından önceki Dalton’la ilgili hislerini yansıtan bir şekilde yüzünü buruşurdu. O Dalton’ın kesinlikle bir mizah anlayışı ve bariz hırsları yoktu. Belki yakışıklı olabilirdi. Yüzündeki her şey doğru yerde gibiydi. Ama Reina Parisa’nın dikkatini çekmeye çalışan birisi olsaydı –Nico önceki sene bunu açıkça yapmaya çalışmıştı– Dalton’ın Parisa’nın dikkatini çekebilecek özelliklere kesinlikle sahip olmadığını düşünürdü.

“Hangi konuyu araştırdığını öğrendim,” dedi Reina. Aslında, Nico’ya bundan söz etmeyi düşünmemişti ama talim yapmanın yarattığı dalgınlık hali (daha doğrusu, meditatif bir şekilde yarattığı farkındalık hali), savunmasını zayıflatıyor, kısa bir süre önceki düşüncelerinin kapısını aralıyordu.

“Öyle mi?” Nico kasıtlı olarak yavaşça Reina’nın başına bir tekme attı ve Reina onu itip dengesini bozunca gülmeye başladı.

“Fiziksel bir şey. Kozmoloji sanırım.” Nico hızla geriye bir adım attı, Reina ona yaklaştı ve Nico’nun yumruğundan eğilerek kaçtı. “Kozmik genişlemenin ne olduğunu biliyor musun?”

“Ne?” Dikkati dağılan Nico eğilmek yerine dimdik durunca, Reina’nın kroşesinin ortasına yakalandı. “*Kahretsin...*”

Nico iki büklüm olup eliyle yüzünü kapatırken, Reina kendisiyle çok gururlanmak ile onun haline çok üzülme arasında bir yerde duraksadı. “İyi misin?”

“Evet, ben...” Nico başını kaldırdığında, gözleri sulanmıştı. Burnunu silince, eline kan bulaştı. “İnanmıyorum!” Burnunu ancak iki kere silince, kanaması durdu. “Özür dilerim...”

“*Sen* neden özür diliyorsun?” Reina şaşkınlıkla ona baktı. Nico’nun yarasının iyileşmesinin hiç bu kadar uzun sürdüğünü görmemişti. Ölümlü standartlarına göre çok da uzun sayılmazdı ama karşısındaki kişi Nico de Varona’ydı ve ölümlüden başka her şeydi.

“Sanırım dikkatim dağıldı, bilemiyorum.” Nico onun sorusunu geçiştirdi. “Kozmik genişlemenin ne olduğunu bilmiyor musun?”

OLIVIE BLAKE

Reina'nın sempatisi bir anda silindi. "Belli ki bilmiyorum."

"Şey gibi..." Nico şişmiş gözüken burnuna dokundu. "Spontane bir tepki gibi bir şey. Evrenin çok büyük bir hızla genişlemesi." Nico alçak sesle bir küfür savurup şöyle bir yanağını ovuşturdu. Yanağı Reina'nın yumruklarının etkisiyle kızarmıştı. "İnsanlar bunun büyük patlamadan sonra olduğunu, evrenin ışıktan daha hızlı bir şekilde genişlediğini düşünüyorlar. Sonra da her şeyin kaostan sonra oluştuğunu."

"Öyle mi?" Reina bir an için bunun başka bir mitoloji şekli olup olmadığını merak etti. Her şeyi bir tanrı (ya da tanrılar) yaratmadıysa, o zaman aynı derecede tarif edilemez bir şey olduğuna karar veren bilim insanları için bir inanç sistemi miydi? "Bir dakika." Nico'nun açıklamasıyla ilgili bir şey ona garip gelmişti. "Spontane yaşam mı?"

"Şey..." Nico elini ağzına götürürken durdu. "Evet, sanırım. Spontane yaratım demek üzereydim ama zaten bu sonuç olarak yaşam demek, öyle değil mi?"

"Ama ben bunu yapabiliyorum. Yaratabiliyorum." Bunu söyleyince, birden aklına bir şey geldi. "Bunun senin için daha ilginç olacağını düşünmüştüm." Ne de olsa, önceki sene büyü-sünü kullanmasına izin verdikten sonra bu konuyu derinlemesine araştırmasını beklemişti.

"Aslında..." Nico kaşlarını çattı. "Benim için *gerçekten* de ilginç bir konu. Ama dediğim gibi, bununla bir şey yapamıyorum. O olmadan..." Libby'nin ismini söylemeden sustu. "Yani, yaptığımdan daha fazlasını yapamıyorum."

"Ama bunu denemedin bile." Reina sinirlenmeye başladığını hisseder gibi oldu. Sinirli olduğunu bile düşünmezdi ama zaman zaman gözlerinin önünde parlak beyaz benekler görüyordu ve bunun öfke olduğuna karar vermişti. O anda da o beneklerden birini görüyordu.

"Denememi istediğini düşünmemiştim." Artık dövüşmüyorlardı ama yine de iki rakip gibi karşı karşıya duruyorlardı. "Seni haftalardır görmedim bile."

ATLAS PARADOKSU

“Gelip seni bulmam mı gerekiyordu?”

“Ben...” Nico alnını ovuşturdu. “Meşguldüm. Yorgundum.”

“Cidden mi?” dedi Reina sinir içinde. “Aynı evde yaşıyoruz.”

“Biliyorum ama...”

“Hem sen ne zamandan beri bu kadar güçsüzsün?” diye sordu Reina, Nico’nun burnunu işaret ederek.

Nico gözlerini kırptırdı, yutkundu, yine gözlerini kırptırdı.

“Ben... Vay canına. Buna ne yanıt verebileceğimi bile bilmiyorum.”

Reina bir tercüme sorunu yaşıyor olabileceklerini düşündü. (Yoksa değil miydi?) “Ben sadece genellikle yaralanmadığımı söylemek istemiştım.”

“Evet, her zamanki gibi değilim. Gerçi sen bunu anlayamazdın çünkü belli ki sen de...”

Yine sustu.

“Neyse,” dedi en sonunda. “Bu... Biz bunu yapmayalım.”

“Neyi?”

“Aslında, kavga etmiyoruz. Bu, hoşuma gidiyor.” Omzunu silkti. “Her şey daha kolay oluyor.”

Evet, diye düşündü Reina. Evet, beni unutmak çok kolay. Görmezden gelmek. Çünkü aramızdaki her şey o kadar kolay ki, yanında olup olmamam önemli değil.

“Rhodes’la aramdaki ilişki gibi değil. Sürekli dırıldır. Çok sinir bozucu,” dedi Nico yüzünü ekşiterek. “Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Evet. Nasıl olduğunu biliyordu. *Sinir bozucu*. Nico’nun Libby Rhodes ve garip kozmik tangoları için sözcük tercihi bu muydu? Evet, Rhodes onun için gerçekten de *sinir bozucuydu*. O kadar sinir bozucuydu ki yokluğunda Nico kendisi gibi *değildi*.

Birden, Reina onu neden aradığını hatırlayamadı. Onu aramak zorunda kaldığı için garip bir utanca kapıldı.

“Gitmem gerek,” dedi aniden. “Uzun bir raunt oldu.”

OLIVIE BLAKE

“Ha, peki.” Nico gerçekten de üzölmüş gibiydi. Reina buna ya daha çok üzölmüştü ya da daha çok öfkelenmişti. Bu noktada, ne hissettiğini ayırt edemiyordu. “Seni oyalamak istememiştim. Ama konuşmak istersen ya da...” Sustu. “Aptalca oldu sanırım,” dedi. Bunu daha çok kendi kendine söylemiş gibiydi.

Reina o anda Nico de Varona’nın ne derdi olduğunu çok iyi anladı.

Yalnızlık çekiyordu.

Tabii ya! En basit açıklamayla, Nico dilediği kadar muhalif olmaya alışmıştı ama yine de sevmeyi başarmıştı. Libby Rhodes ona kusursuz bir şekilde hizmet etmiş, onun moralini yükselten, daha çok kendisi gibi davranmasını sağlayan türden bir ilgi göstermişti. Libby ortadan kaybolmuştu ve kendisi hâlâ oradaydı ama bunun hiçbir anlamı yokmuş gibiydi. Çünkü Nico bir kez daha Reina’da nötr hisler beslemekten fazlasını yapabileceği birisini görmüyordu. Ona en saf, en önemsiz çelişkileri atfediyordu. Dilediği gibi gidip gelmesine izin veriyordu.

Bunları düşünen Reina’nın gözlerinin önüne Callum’un bilmiş yüz ifadesi geldi. Callum olsa, İnsani bir kırılgnalık, diye bilirdi buna.

(Bu da hiç arkadaşı olmayan, sürekli olarak sarhoş gezen bir empat için pek anlamlı değildi.)

“Tristan konusunda bol şans,” dedi Reina kısaca. Nico ona güçlölkle yarım yamalak gülümsedi.

“Evet. Sana da bol şans,” dedi. “Nova konusunda.”

“Onunla bir şey yapmıyorum.”

“Her neyse. Ben sadece...” Nico ona garip bir ifadeyle baktı. Sinir mi olmuştu? Büyük bir ihtimalle. Harika. Bir de kavga etmediklerini söylemişti. Gerçi kendisi de kavga etmek istemiyordu.

Öldür onu! diye bağırdı ayaklarının altındaki neşeli çimler. *Yaralaaaa onu! Anne onun kemiklerinden çorba yapacak!*

“Görüşürüz,” dedi Reina.

ATLAS PARADOKSU

“Tamam. Yakında, değil mi?”

“Evet.”

İkisi de yalan söylediği için, Reina bir kez daha ona bir iyilik yaptı. Arkasına döndü ve konuşmaya son verip başka bir şey söylemeden eve doğru yürümeye başladı.

PARISA

Atlas onu bulduğunda, Parisa boyalı odada masada oturuyordu. Birbirlerini kasıtlı olarak aramaları garip bir durumdu – daha doğrusu *Atlas'ın onu* ikinci kere kasıtlı olarak araması ve Parisa'nın itaatkâr bir şekilde yerinde oturması garipti çünkü ev Atlas'ın ona yaklaştığını haber vermişti.

Büyük bir olasılıkla, Atlas'a da Parisa'nın yerinde oturacağı ve sırf bu düşüncenin zihnine girmesiyle söyleyeceklerini dinleyeceği söylenmişti. Her şey gayet dostane ve zarıftı.

“Artık dost muyuz?” dedi Parisa, Atlas içeri girdiğinde başını kitabından kaldırıp. “Yoksa birbirlerinin kirli çamaşırlarını görmüş ev arkadaşları gibi miyiz?” diye sordu omzunu silke- rek. “Çünkü dürüst olmam gerekirse, ben sadece zorunlu olarak ikincisine dikkat ederim.”

Atlas her zamanki tiril tiril gömleklerini ve resmi sokak giysilerini giymeye geri dönmüştü. Masanın etrafındaki sandalyelerden birini geriye çekip Parisa'nın sol çaprazına oturdu.

“Sırlarınızı bilmek beni çok ayrıcalıklı hissettirir, Bayan Kamali.” Ona nutuk çekmek için gelen birisine göre gayet rahat gözüküyordu. Daha doğrusu, Parisa öyle yapacağını düşünmüştü. Başka bir niyeti olduğuna karar verdi.

“Lütfen,” dedi Atlas onu uyarıyormuş gibi bir ifadeyle. “Tek bir konuşma boyunca zihnimden uzak kalmayı deneyebilir misiniz?”

Parisa büyüünün dokunaçlarını geri çekti ama sadece sportmence davranmaya yetecek kadar.

Atlas kaşını havaya kaldırdı. “Görüyorum ki bir silah düellosuna bir bıçakla gelmişim. Size lojistik ayrıntıları iletmekten başka bir niyetim yok.”

ATLAS PARADOKSU

“Ah, kendinizi hafife almayın,” dedi Parisa. “Bana kalırsa, bir bıçak kavgası turnuvasına bir bıçak getirmişsiniz.”

“Çok nazıksınız.” Parisa bunu hayal etmiş olabilirdi ama son konuştuklarından beri aradan geçen birkaç ay zarfında, Atlas’ın havası değişmişti. Çok rahat gözükmüyordu ama farklı bir şey vardı; bir şey dikkatini dağıtmış gibiydi. Tünelin ucunda bir ışık görmüş gibi. Tristan için planlamış olduğu şey her neyse, bunu firma koymuş olmalıydı ve yakında nar gibi kızarmış bir şekilde fırından çıkaracaktı.

“Size sadece Cemiyet’in kabul edilmiş üyeleri olarak sizin ve diğer üyelerin bu sene yıllık İskenderiye Cemiyeti galasına davet edileceğinizi söylemek istiyordum.”

“Neye?” dedi Parisa ama bunu sormasına gerek yoktu. İskenderiye Cemiyeti araştırmalarının geliştirilen içeriği dışında, mümkün olan her açıdan demode kalmıştı. Bakım ve işletme masrafları olmalıydı. Önemli kişiler. Eğlenceler. Elbette bir tür burjuva balosu olacaktı.

“Elbette bir balo olacak,” dedi Atlas omzunu silkerek. Bunu onunla bir sır paylaşıyormuş gibi söylemişti. “Çoğu İskenderiyeli bunun harika bir çevre edinme yöntemi olduğunu düşünür.”

“Peki,” dedi Parisa kaşlarını çatarak. “Burada mı düzenlenecek?”

“Evet.” Atlas bir kere başını salladı. “Geçen sene, balo için bir süre uzaklaşmanızı istediğimizi hatırlıyorsunuzdur.”

“Ama bu sefer bizi uzaklaştırmıyorsunuz, öyle mi?”

“Doğru.” Atlas parmaklarını masaya vurdu. “Elbette, katılmaya mecbur değilsiniz. Ama davet edileceksiniz.”

“Tamam.” Parisa devam etmesini bekledi ama Atlas söylemeyi planladığı her şeyi söylemiş gibi susunca, Parisa kaşlarını çattı. “Neden bana söylediniz? Bir kadın olduğum ve eğlence planlamasında doğal olarak becerikli olduğum için mi?”

“Bir parti vermek için yardımınıza ihtiyacım yok, Bayan Kamali.” Atlas ona uzun uzun sikkın bir ifadeyle baktı. “Size

OLIVIE BLAKE

söylememin nedeni, müdahale edeceğinizi biliyor olmam. Bunu evde görebileceğim bir yerde yapmanızı tercih ederim.”

“Hazır konu bir şeyler görmekten açılmışken,” dedi Parisa. Sırf isyan etmek için başkaldıran aksi bir ergen gibi görünmek (ya da rezil olmamak) için konuyu değiştirmişti. “Gözlemlerinizi arttırmanız biraz aşırı olmuyor mu?”

“Gözlem mi?”

Parisa Atlas’ın gerçekten şaşırdığını mı, yoksa rol mü yaptığını bilemedi. *Dalton’ı izliyorsunuz*, dedi.

“Anladım,” dedi Atlas. “Hayır, onu izlemiyorum. Ama göz kulak oluyorum. Bunun iyi bir nedeni var. Bayan Mori ile Bay Nova, kısa bir süre önce gizliliği oldukça ihlal eden bir deney için Bay Ellery’yi denek olarak seçtiler.”

“Öyle mi?” dedi Parisa masumane bir tavırla.

Atlas istifini hiç bozmadı. “Hakkınızda büyük bir yanlış yaşamıyorsam, böyle bir şeyin dikkatinizden kaçacağını düşünmezdim.”

Demek gerçekten de nutuk çekmeye gelmişti. Parisa’nın Dalton’a müdahale etmesi ayrı konuydu – bir sene çaba harcadıktan sonra, Atlas onu Dalton’dan uzak durması için ne kadar uyarsa da işe yaramayacağını anlamış gibiydi– ama belli ki Atlas *aynı zamanda* bunu başka birisinin yapmaması için onun sorumluluk almasını da istiyordu.

“En sevdiğiniz oyuncayı yalnız mı bıraktım?” dedi Parisa. “Ne aptalım.”

“Sizi suçlamıyorum. Bay Ellery’nin araştırması bir sır değil,” dedi Atlas sakın bir ses tonuyla. “Ayrıca, kendi özerkliğinden kendisini sorumlu”.

“Bunu söylemeniz çok ilginç doğrusu,” diye ofladı Parisa. *Sanki beni onun zihninden pek çok kere çekip çıkarmadınız.*

Demek ilk olarak ona sizin müdahale ettiğinizi itiraf ediyorsunuz, dedi Atlas parmaklarını yine masaya vurarak.

“Çok komik.” *Müdahale etmiyorum.*

ATLAS PARADOKSU

“Ama itiraf edeyim, bu konuda biraz daha endişeli olacağınızı düşünüyordum,” dedi Atlas.

“Ne için? Dalton için mi?”

“Bay Nova için.” Atlas’ın yüzündeki ifade, Parisa’nın alaycı bir gülümsemeye benzetebildiği ilk ifadeydi. “Son baktığımda, ikiniz pek de iyi anlaşıyorlardınız.”

“Ha, beni astral bir düzlemde öldürdüğü için mi? Geride kaldı,” dedi Parisa elini sallayarak. *Hem elinde sizinle ilgili bir dosya var.*

Callum’un zihninde bunu hissetmek onu neredeyse sevindirmişti. Callum son zamanlarda çok dikkatli değildi – tabii, Callum’un önceden dikkatli davrandığını düşünen varsa. Ama dikkatli değildi. Fakat kısa bir süre önce Atlas Blakely hakkına her ne öğrendiyse, bu konudaki coşkusunu gizlemeyi pek başaramıyordu.

Hakkımda öğrenilecek ilginç hiçbir şey yok, dedi Atlas omzunu silkerek. Pek ilginç birisi değilim.

Bunun aksini söyleyen bir seksen boyunda bir sorunuz var, dedi Parisa.

Atlas tam olarak aşağılama sayılmayacak bir ifadeyle ona baktı. (Ama bundan çok aşağı kalır yanı da yoktu.)

“Mesele şu ki, bu balo yıllık bir güvenlik riski teşkil ediyor,” dedi Atlas.

Parisa’nın onun İskenderiye Balosu denen olaydan söz ettiğini hatırlaması birkaç saniye sürdü. “Güvenlik riski mi? Neden?” *Eminim ki saygın kişileri çağırmanız gerektiğini biliyorsunuzdur.*

Atlas hafifçe gülümsedi. “Çünkü Forum davetli.”

İşte, bu geçekten de şaşırtıcı bir bilgiydi. “Ne?” dedi Parisa. Şunu demek istemişti: *Düşmanlarınızı yanınızda tutmanız gerektiğiyle ilgili eski atasözüne saygı duyarım ama bu durumda...*

“Dediğim gibi,” dedi Atlas omzunu silkerek. “Bir dolap çev-

OLIVIE BLAKE

rilecekse, burada görebileceğim bir yerde çevrilmesini tercih ederim.”

Atlas’ın bunu söyleyişi –riski böylesine göze alması– Parisa’yı gerçekten şaşırttı.

“Bu *sizin* fikriniz miydi?” diye sordu şüpheyle.

Atlas başını salladı. “Evet. Koruyucu olarak seneler içinde özellikle uyguladığımı bir yöntemdir.”

“Seneler,” dedi Parisa. “Çok da uzun zamandır burada değilsiniz herhâlde.”

“Yeteri kadar uzun,” dedi Atlas ayağa kalkarak. “Her neyse, umarım burada olduğunuz sürece bir üye olduğunuzu unutmaz ve uygun bir şekilde davranırsınız.”

Atlas başını sallayıp arkasına döndü ama Parisa bir anda ayağa fırlayarak onu durdurdu.

“Onlar mıydı?” dedi. “Rhodes’u kaçırانlar. Forum muydu?”

Atlas bunu sormasını bekliyormuş gibi ona baktı. “Sanmıyorum. Ama onu kaçırان kişiyle iş birliği yapmadıklarından emin olamam.”

“O halde, ortalıkta görünmemeliyiz.”

Atlas ne demek istediğini anlamamış gibi gözlerini kırıştırdınca, Parisa açıklamaya çalıştı. “Ya da en azından bazılarımız ortalıkta görünmemeli. Böylece, bir üyemizin öldürölüp öldürölmediğini bilemezler. Ya da hangisinin öldürölldüğünü.”

“Ah. İlginç.” Atlas samimi bir merakla ona baktı. “Forum hakkında ne kadar bilgi edindiniz? Bunu denemiş olduğunuzu varsayarak soruyorum,” dedi, keyifli olmayan bir ses tonuyla. (Ama sesi keyfi kaçmış gibi de değildi.)

“*Bay Ellery,*” dedi Parisa alaycı bir tavırla Dalton’ın ismini vurgulayarak, “Forum’un geçerli bir tehdit olduğunu düşünmüyor. Forum hakkında öğrendiklerim bu kadar.”

“Ah, anlıyorum.” Omzunu silkti. “O konuda yanılıyor. Fiziksel bir tehdit olmayabilirler ama ideolojik açıdan, her paranın iki tarafı olduğunu hatırlatırlar.”

ATLAS PARADOKSU

“Bu, tehlikeli mi?” diye sordu Parisa ama öyle olduğunu biliyordu. Çünkü özenle yerleştirilmiş bir fikirden kurtulmaktan daha zor bir şey olamazdı. Kesinlikle iki tarafı aynı anda görmek kadar zorlayıcı bir şey yoktu.

“Bayan Kamali, itiraf edeyim ki her zaman böyle davranmaktaki ısrarınızı onaylamadım,” dedi Atlas. *Belki zaman zaman genel olarak sizi umursamadım.*

Tatlım, beni şımartıyorsunuz, dedi Parisa.

“Ama bir yandan da son derece pragmatik olduğunuzu biliyorum. Genellikle, korkunç şüphelere kapılmanız beni endişelendirmiyor. Hem eminim ki bir parça kutsal misafirperverlik sergilemenin çok faydalı olduğunu anlıyorsunuzdur.”

Hah, işte: Bu, bir ateşkesti, kendileri de dâhil bütün tarafların geçici olarak silahları bırakacağı bir durumdu. Parisa Atlas’ın yumuşak başlı tavırlarının altında gizli bir strateji olduğunu tahmin etmişti. “Gözleriniz ve kulaklarınız olmam için mi galaya katılmamı istiyorsunuz?” *Sanırım, diğerlerini ikna edemeyeceğinizi düşünüyorsunuz. Sizi endişelendiren Nico mu?*

Bay de Varona için giderek daha çok endişeleniyorum. Dikkat eden herkesin fark edebileceği gibi, Nico’nun durumu gerçekten de endişe vericiydi. Ama bu açıdan değil.

Parisa biraz düşündü. Tristan kurumsal bir alavere dalavere durumu bir kenara, hiçbir şeye güvenmezdi. Yani, geriye iki seçenek kalıyordu.

Aslında, bir seçenek kalkıyordu. Bir ünite. *Callum ve Reina o halde.*

Atlas yine omzunu silkti.

“Ondan gerçekten de hiç *hazzetmiyorsunuz*, değil mi?” Parisa gülümsemeden edemedi. “İkimiz arasında benim daha az kötü yürekli olduğumu düşündüğünüz için benimle konuşuyorsunuz.”

“Ya öyle ya da sizin daha güvenli bir seçenek olduğunuzu düşünüyorum.”

Atlas yine onunla dalga geçiyordu. Harika. Parisa yanıt olarak ona en masum gülümsemelerinden biriyle baktı.

“Orada olacağım,” dedi. *Karşılığında ne mi istiyorum? Dalton’ın zihninden uzak durun.*

Bayan Kamali, dedi Atlas ciddi bir ifadeyle, *emin olun ki aradığınız hain ben değilim.*

Parisa yalan söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatle onu süzdü, sonra da elinden geldiğince sessizce düşüncelerine girdi.

Atlas ona izin verdi. *Ben değilim, Bayan Kamali.* Bu düşüncenin tınısı, gerçek olduğu için tereddütlüydü, belki öyle olduğu için çarpıktı. Kozmik bir ironi, bir bıçağın çevrilişi, başka şartlar altında doğru olabilecek bir şeyi reddetmesi gibiydi. *Sizi temin ederim ki Bay Ellery’nin düşüncelerini kimin izliyor olabileceğini ben de sizin kadar merak ediyorum. Belki de sizin dışınızda birisi daha onu değerli buluyordur, ne dersiniz?*

Atlas başını eğip selam verdi, sonra kararlılıkla arkasına döndü ve boyalı odanın kapısından çıkıp gitti.

Parisa dalgın dalgın arkasından bakakaldı.

Sonra, Callum içeri girdi ve Parisa yalnız kalmak istediğini gayet iyi bilmesine rağmen içeri girişine sinir olarak iç çekti. “Müsaade eder misin?” dedi Parisa bir süredir unuttuğu kitabı işaret ederek. Bu arada, pantolon giymeyi unutmuş olan Callum (Parisa onun *boxer* giyen bir erkek olduğunu tahmin etmemişti), bir dizi antika alıntılar kitabının arkasına gizlemiş olduğu şişeyi aramaya koyuldu.

“Ben, müsaade mi? Asla.” Kristal bir şişeyi omzunun üstünden şerefine kaldırdı. “Ne yapıyorsan devam et.”

“Bir sorunun var,” dedi Parisa kaşını kaldırarak.

“Saçma. Bir hobim var,” dedi Callum. “Bir tek benim bir sorunun yok.”

Parisa yanıt vermeye fırsat bulamadan, boyalı odanın kapısından içeri paldır küldür birisi daha girdi.

“Şeyi gören oldu mu... Ah,” dedi Tristan. Önce Callum’u, sonra Parisa’yı görünce aniden durdu. “Demek ikiniz buradasınız.”

ATLAS PARADOKSU

“‘İkimiz’ diye bir şey yok,” dedi Parisa tiksintiyle. Ağzı martini kadehiyle meşgul olan Callum, ona başparmağını kaldırdı. “Ne arıyorsun?” diye sordu meraklanan Parisa.

“Hiçbir şey. Sadece... Bir şey aramıyorum.” Tristan hep yaptığı gibi kaşlarını çattı. “Sene sonuna kadar hepimiz birbirimizi görmezden mi geleceğiz?”

“Neden olmasın? Gayet iyi idare ediyoruz,” dedi Callum. Parisa’nın yanına oturup kitabını aldı. “Cidden mi? Jung mu?” Bardağına kusarmış gibi yaptı. “Ne kadar da Avrupalı bir davranış.”

“Kimse kimseyi görmezden gelmiyor,” diye homurdandı Parisa ama Callum’u ve Reina’yı *gayet* de görmezden geliyordu. Teknik olarak Nico’yu görmezden gelmiyordu ama bunun tek nedeni son zamanlarda durumunun kötüye gidiyor olmasıydı. Parisa istemeyerek de olsa onunla biraz ilgilenirse, ona üzölmeye başlayabileceğinden şüpheleniyordu. Ama Tristan’ı görmezden gelmiyordu. Aklında Tristan’la ilgili bir sürü soru vardı. “Son zamanlarda gizemli bir şekilde ortalıkta yoksun.”

(Ayrıca, gözlemlerinde yanılmıyorsa, Tristan günde birkaç kere ödünü koparan olaylar yaşıyordu. Ama o bu konuyu açmazsa, kendisi de kesinlikle açmayacaktı.)

“İkiniz beni manipöle etmeye çalışmadığınızda, her şey daha huzurlu,” dedi Tristan, yüzünü ekşitmemeyi ancak başarak. “Bir bebek gibi uyuyorum.”

“Kategorik açıdan yanılıyorsun,” dedi içkisini bitirmek üzere olan Callum.

“Haklı,” dedi Parisa Callum’u işaret ederek. Sonra, kendisini tutamadığı için, “*Bizim* seni manipöle etmememiz, *kimsenin* etmediği anlamına mı geliyor?”

“Bingo,” dedi Callum.

“Gidin başımdan,” dedi Tristan hırlar gibi. Odadan çıkmak için arkasına döndü ve omzunu kapı çerçevesine çarptı. “Lanet olsun,” dedi çıkmadan önce.

OLIVIE BLAKE

Tristan gittikten sonra, Parisa Callum'un ne tepki vereceğini görmek için bekledi. Daha mı çok içecekti, yoksa daha az mı?

"İyi gözüktüyordu," dedi Parisa bir deneme yaparak. Doğruyu söylüyordu. Tristan çok çekici bir erkekti ve son zamanlarda gayet makul bir hızda çöküyordu. Hatta pek çöküyormuş gibi de değildi.

"Asla öyle değildi," diye mırıldandı Callum, çıplak ayaklarını masaya kaldırarak.

Parisa onun ayaklarına vurup indirmesini sağladı. "Öyle değil miydi ama?"

Callum çoktan Jung kitabına dalmıştı ya da içinden çok yüksek sesle okuyordu.

"Tamam. Neyin ne olduğunu bilmek için senin teyidine ihtiyacım yok." Parisa gitmek üzere arkasına döndü ama sonra hızla geriye adım attı. "Bu arada, Atlas'la ilgili neler öğrendin?"

"Sen bir uğrayıp öğrenemez miydin?" dedi Callum başını kadehinden kaldırmadan alnını işaret ederek.

"Öğrenebilirdim." Daha sonra büyük bir ihtimalle bunu yapabilirdi. Ama o sıralarda enerjisini başka işler için saklaması gerekiyordu. Hem Callum öğrendiklerini hemen unutmazdı. "Neyse, boş ver."

"Görüşürüz," dedi Callum kayıtsızca.

Parisa bir gün onun bu ufak sorununu düzeltmek zorunda kalacağını düşündü. Belki de düzeltmezdi. Onun annesi değildi. Dahası, Callum onun bir kere öldürmüştü. Kendisi de onu seve seve öldürebilirdi. O yüzden, karaciğer zehirlenmesiyle ölmeyi tercih diyorsa, bunu sorun etmeyecekti. Ama belki de karşılıklı olarak garanti altına aldıkları yıkım, o günlerde olup bitenlere bu kadar sinir olmasına neden oluyordu çünkü bir rakip olmadan var olmak çok sıkıcıydı.

Ne yapması gerekiyordu, *Reina*'ya yoğunlaşmak mı?

Parisa ne yapacağını bilemeyerek okuma odasına gitti. Evdeki herkes çılgınca ve öngörülemez bir şekilde dengesiz

ATLAS PARADOKSU

davranarak büyük zorluk yaratıyordu. Atlas bilgi veriyordu, Callum sarhoş oluyordu, yukarısı aşağısıydı ve kuzey güneydi. Ya öyleydi ya da o evde fazla vakit geçirmişti ve normal bir insanın nasıl davranması gerektiğini unutmuştu. Yeni kan, yeni düşmanlar bulma düşüncesi çok hoşuna gidiyordu.

Örneğin, Forum. Tam olarak *düşman* değillerdi ama olsalardı işler biraz hareketlenirdi. Onların Cemiyet'ten çok daha farklı olduğunu sanmıyordu. İnsanlar her zaman güç elde etmek isterdi – güç arzusu, insanlık için daimiydi ve herhangi bir fizik kurallarından daha doğru bir kuraldı. İnsanlara güç vermediğinizde bunu kendileri alırlardı. Temelleri ne kadar asil ve ahlaklı olsa da insanlar tarihsel açıdan gücü vermeyi tercih etmemişlerdi.

Ama belki de o gün için her şeyden önce çözmesi gereken birisi vardı.

Okuma odasına girdiğinde, Dalton'ı her zamanki gibi notlarını okurken buldu. Dalton onu görünce irkildi. Parisa iki eliyle yüzünü tutup başparmaklarıyla elmacıkkemiklerini okşayınca, “Bayan Kamali,” dedi güzel bir sürpriz yaşamış gibi. “Sevgi mi sergiliyorsunuz? Ne kadar hoş ama endişe verici.”

Dalton sessiz bir mutluluk ve narin memnuniyet dalgaları arasında ona gülümsüyordu. Parisa dudaklarını onun yanağında gezdirdi, yanıt olarak onu hafifçe öptü. Sonra, dudaklarını gözlerine ve burnuna götürdü. Kaşlarının arasındaki yorgunluk çizgisini öptü. Dudaklarının karşısında durdu ve onun nefes nefese, beklentiyle çenesini kaldırmasını bekledi.

Elbette, bunu çaktırmadan yapmalıydı. Ya da...

Ya da...

Sadece hemen yapmalıydı.

“Hazır ol,” diye fısıldadı. Dalton'ın düşüncelerinin menteşesini buldu ve zorlayarak açtı.

Sonra, gözlerini yumdu ve içeri daldı.

PERDE ARASI

Gideon gözlerini kısmış, şatonun korkuluk duvarına bakarken, garip bir yapı olduğunu düşündü. Onun için fazla masalsıydı ama Nico bunu komik bulabilirdi. Gerçi o sırada Nico'yu düşünmüyor olması gerekiyordu çünkü orada olmak, Nico'yu düşününce aklına gelen her şeyi davet etmeden de yeteri kadar zordu. Pişmanlık gibi. Ama Gideon –ne yazık ki– verdiği sözler ne kadar aptalca olsa da bunları tutan birisiydi ve annesine bir iyilik yapacağına söz vermişti. Tek bir iyilik.

Gideon'ın yanındaki Max hafifçe inledi.

(Söz verilirken her şey çok masum görünmüştü.)

“Şunun daha sessiz olmasını sağlayamaz mısın?” dedi gelmesi için davet edilmemiş olan Eilif. Nico ona annesinin neden geldiğini kaçınılmaz bir şekilde sorduğunda, Gideon annesinin davetsiz geldiğini söyleyecekti. (Tabii, Gideon başka birisinin bilinçliliğinin tuhaf, ürkütücü oyun parkında ölmezse. Büyük bir soru işaretiydi bu.)

“Max istediğini yapar. Arkadaşlarıma iyi davran,” dedi Gideon. Sonra, formalite icabı, “Anne,” dedi.

“Onu neden getirdiğini anlayamadım,” diye mırıldandı memelilerden genel olarak şüphelenen Eilif. Sıcakkanlıları sevmezdi. “Sana demiştim, bu işi yalnız yaparsak daha basit olur.”

“Biz bir şey yapmıyoruz. Hem basit falan da olmadı,” dedi Gideon. Telepatik kalkanlarla karşılaşacağını tahmin etmişti, oraya girmek hemen hemen Cemiyet'e girmek kadar zordu. Şatonun etrafında çalılıklarla ve değişen selvi ağaçlarıyla kaplı bir labirent vardı ve arada sırada bir kâbusta yaratılmış olduğu belli olan bir rüya yarattığı çılgılık atıyordu. Gideon rüya diyarlarında

ATLAS PARADOKSU

cirit atan şeylere alışık olmasaydı, zarar almadan o aşamaya kadar gelemezdi. “Bana bunun kolay olacağını söylemiştin.”

Annesine inanmasının kendi hatası olduğunu düşündü. Ne kadar zamandır orada mahsur kaldığını bilmiyordu ama aradan aylar değilse bile haftalar geçtiğinden emindi. Bu, bir rüya değildi. Burası bilinçaltının bir katmanı değildi. Gideon bunu biliyordu ama görevi kabul derken tam olarak anlamamıştı. Şatoyu kim yarattıysa, geride Gideon için bir sineklik bırakmıştı ve Gideon bundan bir türlü kurtulamıyordu. Labirentten çıkmaya çalışıp başaramadığı için geriye kalan tek seçenek –başarıyla şatoya girmek dışında ama bu ihtimal de her geçen gün azalıyormuş gibiydi– kendisini zorlayarak fiziksel bedenine dönüp kendisini uyandırmasıydı; ama annesi peşinden geleceği ve başka bir boyutta onun merhametine kalacağı için bunu yapmıyordu.

Yine.

Yine kendisinden nefret ederek iç çekti. Neden bunu yine yapmıştı? Nico’ya çocukça bir şey kanıtlamak için mi? *Canı sıkılmıştı* ama sonuç olarak ne olmuştu? Libby’yi bulmaya çok yaklaşmıştı ve şimdi –büyük bir *aptallık* ederek– annesinin işleri biraz hızlandırabileceğini düşündüğünden en fazla birkaç dakikasını alması gereken bir işin içinde mahsur kalmıştı.

“*Basit* zaten,” dedi Eilif ısrarla. Şatonun parlak taş duvarlarına çarpıp kırılan ışıktaki, gözleri gümüş mavisi gözüküyordu. “Söylemiştim, Prens bana sadece mesaj yolluyor, sonra da ben...”

“Burada böyle bir şey yapmıyoruz,” diye annesinin lafını kesti Gideon. Elini gözlerine siper edip şatoya baktı. İnce kuleleri ve keskin hatlarıyla Gotik bir yapıydı. “Şu anda, mesajların gelemeyeceği bir noktadayız, anne. Belli ki içeri davet edilmemiz gerekiyor. Ama ben bu amacımızın onu oradan kurtarmak olduğunu sanıyordum.”

“Öyle elbette,” dedi Eilif ama ses tonundan yalan söylediği

OLIVIE BLAKE

belliydi. Öte yandan, bundan emin olmak zordu çünkü Gideon annesinin doğruyu söylediğinde sesinin nasıl çıktığını çok da iyi bilmiyordu. Bunu o kadar nadiren yapardı ki doğruyu söylediğinde kullandığı sesi bir melek korosunun ya da dünya barışını anlatan ilahi bir çınlama sesi gibi başka şeylerle karıştırmaya başlamıştı.

“Belki gidip Prens’e başka bir şekilde ulaşabilirsin,” dedi Gideon yüzüncü kere. “Sonra, ona kapısında olduğumuzu söyleyebilirsin ve bir zahmet kapıyı *açar* mı diye...”

“Saçmalama, burada gayet iyiyim,” dedi Eilif yan tarafa kaçamak bir bakış fırlatarak. “O korkunç şey dışında iyiyim.”

“İsmi Max ve o bir şey değil,” dedi Gideon. Max sinir olmuş gibi bir ses çıkardı. “Ayrıca...”

Şatodan bir şey parıldadı. Bir şimşeği andıran bir şey. “Gördün mü?” dedi Gideon kaşlarını çatarak. Max yanıt olarak havladı.

“Harika,” dedi Eilif. “Ziyaretçilerimiz var.”

Endişeli gibi olmaması, Gideon’ı iki misli endişelendirdi. “Ziyaretçiler mi?” dedi. “Yani... bizden başka birileri mi? Ama...”

Zemin sarsılınca, Max dengesini kaybedip Gideon’ın dizlerinin arkasına çarptı ve ikisi birden kaskatı olduğunu hissettikleri zemine savruldular. Gideon bir an için bir astral düzlemde olduğunu unutmuştu – zemin toprak gibi görünüyor ve kokuyordu. Yağmurun uzak hatırası olan tazelik ve taş kokusuyla sulanmıştı. Bunu kim taklit ettiyse, ıslaklığı kusursuz bir şekilde bilen birisiydi. Bu ufak zihin hapisanesinin yaratıcısı, kesinlikle ıslak bir yerdendi.

“Tamam,” dedi Eilif elini gözlerine siper edip, hızla kararmakta olan gökyüzünden koruyarak. Bu işi çözdüğünde bana haber ver, tamam mı?”

Hayır, diye düşündü Gideon panikle. Hayır, annesi bir baş belası olabilirdi ama giderse, bir yaratık eksilirdi ve kontrol edemeyeceği, sadece yorumlayabileceği bir diyarda büyü kay-

ATLAS PARADOKSU

nağı azalmış olurdu. Bu fırtına ciddi bir şeye ya da orada olduğunu fark etmiş ve onu yakalamak için gelmiş olan birisiyse...

“Anne, lütfen gitme – *Eilif!*” diye bağırdı arkasından ama annesi gitmişti.

Doğal olarak. Yapacak bir şey yoktu. En azından bu, onun da gidebileceği anlamına geliyordu, tabii eğer —

Max’in önce canhıraş bir şekilde havladığını, sonra da canı acımış gibi sesler çıkardığını duydu. Gökyüzündeki şimşek, gözleri kamaştırıyordu ve zemin ayaklarının altındda fena halde sarsılıyordu. Bu ani tektonik değişim, Gideon’ı sersemletip öne fırlatınca, Gideon sert bir şekilde elleri ile dizlerinin üstüne düştü ve telaşla dalgalanan toprak zeminden kalktı.

Kimsin sen?

Ses, Gideon’ın zihninde yankılandı, yaklaştıkça daha derinlere gömüldü. Sinüslerinin ve şakaklarının arkasındaki baskı çok yoğundu. Zihninin boşalması birkaç saniye sürdü ve nihayet çenesini kaldırabildiğinde, yanlamasına yağın sert yağmur yüzünden gözlerini güçlkle açabildi ve etrafı bulanık gördü.

Evet. Bu hapishaneyi yaratan kişi kesinlikle yağmuru iyi biliyordu.

“Prens için geldim,” dedi Gideon çenesini sıkarak. Başının zonklaması yüzünden yüzünü buruşturdu. Eğer baş ağrısı kaynama noktasına ulaşabiliyorsa migren gibi bir şeydi. Başının içi erimiş gibi hissediyordu. Max’in nerede olduğunu bilmediğini, fiziksel formu bir felç geçirmediği takdirde rüya diyarlarındaki kalıcı acıyı hissedemeyeceğini, ölecek olursa veda edemeden öleceğini düşündü ki böyle bir şey kabul edilemezdi. Kendisi zorlayarak çenesini kaldırdı ama göremediği bir yerden bir darbe gelince hemen geri çekildi.

Seni kim yolladı?

“Prens,” diye bağırdı. Ses komik bir şey yapıyor, adeta kendisini yutuyordu. “Beni Prens yolladı. Ben sadece...” Baskı bir kırbaç gibi şakladı. Bunu kim yapıyor olabilirdi? Sadece bir te-

OLIVIE BLAKE

lepat. Büyük bir ihtimalle, Prens'i oraya, o astral düzleme hapseden telepat olmalıydı. Yani, Gideon büyüğü onunkinden çok daha güçlü olan birisine karşı hayatını –hayır, hayatını değil, daha da kötüsü, bilinçliliğini, bilinçli rüya görme becerisini– kurtarmak için savaşıyordu.

Başını yine kaldırmaya, kime karşı savaştığını görmeye çalıştı. Aslında, bunun bir önemi yoktu. Esas yeteneği hayatta kalmak olan Gideon'ın sorunu buydu. Bildiği kadarıyla, onu kesin olarak öldürmenin sadece birkaç yolu vardı. Orada onu bir anevrizma geçirmesine neden olacak kadar kötü incitebilirlerdi. Ya da sinir sistemini bastıracak kadar büyük bir travma yaşatabilirler, böylece aşırı bir dozun semptomlarını taklit etmiş olurlardı – güçlükle nefes alma, zayıf nabız, en sonunda da nöbetler ya da bir koma. Her halükârda, ölmesi oldukça zordu. Ama acı hissedebiliyordu. Birisi onu öldürmeyi başarırca, hiç şüphesiz bu telepat olurdu.

Prens kim?

“Kulede! O...” Gideon toprak zeminde tutunup ayağa kalabileceği bir şey ararken, eline sık bir çalılık geldi. Her şey göz önüne alındığında, acı hissinin sadece zihninde olması çok art niyetli bir dokunuştı. Fiziksel olarak orada olamayacağı halde, derisinin yarıldığını hissedebilmesi kozmik bir mizah anlayışının kanıtıydı. “Ona söyleyin, buraya yollandığımı söyleyin...”

Kim yolladı? Forum mu?

Bu şekilde bir yere varamayacaktı. Daha fazla dayanamayan Gideon içine odaklandı. Acı gerçek değil, diye hatırlattı kendine. Sadece bir his. Bir yanılsama. Var olması gerekmiyor. Evet, bu uyanamayacağın bir rüya. Ama burada fizik kuralları ya da başka kurallar yok. Seni yarattıkları gibi var olmak zorunda değilsin.

Böyle ölmek zorunda değilsin.

Doğrulamaya çalıştı ve zihnindeki işkenceden farksız kaosu gürültüsü arasında sendeleyerek yürüdü ve kaslarındaki yan-

ATLAS PARADOKSU

mayla başındaki ağrı hissinden başka bir şey düşünmeye çalıştı. Turta. Evet, turtta. Turtaya bayılırdı. Tatlılar söz konusu olduğunda, hak ettiği değeri görmeyen bir şeydi. İnsanın tereyağlı çıtır çıtır bir turtadan bir ısırık almasından daha iyi ne vardı. Hiçbir şey. Pazar günlerini çok severdi. Pazartesi günlerini tedirginlikle beklemeydi. Tedirginlik hissetmezdi çünkü tedirginlik iki, üç misli daha fazla sıkıntı çekmek isteyen kişilere göre idi. Çoğu insan Gideon'ın karamsar olduğunu düşünürdü çünkü her şey öyle gözüküyordu (her şey berbattı) ama aslında öyle değildi çünkü hayatta olmaktan *keyif* alıyordu. Uyanık olmayı seviyordu. Uyanık olmayı *özlüyordu*. Krep yemeyi *özlüyordu*. Kötü, ucuz kahveyi *özlüyordu*. Nico'nun onu fazla erken, güneş daha doğmamışken uyandırmasını *özlüyordu*. Nico'nun en kötü alışkanlıklarını, asla yanında kesmek istemeyeceği bir cümleyle karşılaşmamış olan Nico'yu *özlüyordu*. Max'e ve Nico'ya bakıp hayatlarına özellikle ona bir yer ayırdıklarını, ait olması için bir yer verdiklerini görmeyi *özlüyordu*. Yağmur yağmayan yerleri *özlüyordu* ama yağmuru da *özlüyordu*. *Gerçek* yağmuru. Yağmur yağdığı için *otobüsü* kaçırmayı *özlüyordu*. Metronun o ıslak berbat kokusunu *özlüyordu*. Çalındığı belli olan ilk bisikletini ve yine çalınan ikinci bisikletini *özlüyordu*. Bisikleti çalındığı için Nico'yla yürümeyi *özlüyordu*. Nico'yla konuşmayı *özlüyordu*. Bu şekilde acı çekmeyi *özlüyordu* ama bunu Nico yüzünden istediği için yapıyordu çünkü Nico diğer taraftaydı. Nico'yu *özlüyordu*. Nico'yu *özlüyordu*...

Evet. Acı hissi dinmeye başlamıştı. Gideon yine görebiliyor, acıdan başka bir şey hissedebiliyordu. Elllerine baktı ve ateş topları diye düşündüğü anda, güm diye bir ateş topu belirdi. Büyü! Rüya büyü! Mantıksız ama mantıklı olması gerekmiyordu. Orada bilim değil, sadece titreşimler vardı. Neyi hedef aldığını göremeden bir ateş topu fırlattı ve birisi eğilerek gözden kayboldu.

İntikamcı bir Joan d'Arc gibi belli bir tarzda siyah bir zırhın

dalgalanmasını ve ardından bir kırbaç gibi savrulan uzun siyah saçları gördü. Peki, demek telepat bir kadındı. İlk tahmini bu olmazdı ama zihnindeki ses kadınsıydı. Onu yakmak istiyor muydu? Yakmak istediği söylenemezdi. Bir işi tamamlamak istiyordu ve bu iş şatoya girebilmektir. Prens'i kuleden kurtarmaktı.

Oradan çıkmak ve Nico'yu yeniden görmektir.

Gideon dikenli dalları deniz gibi yarararak çalılıkların arasında kendisine bir yol açtı. Neden bunu yıllar önce yapmamıştı? Sanki gözlerine inen bir pus kalkmış gibiydi. Daha önceden hiçbir şey göremezken, artık görebiliyordu. Gerçekten de basitti, olabilecek en basit şeydi. Görüş alanının kenarında siyah zırhın parıldadığını gördü ve kasırğa elleri diye düşündü. İşte oradaydı,, Şiddetli bir rüzgâr. Telepat her kimse, onu kuleye doğru koşturuyordu. Yıldızlar saldırıya geçmiş gibi gökyüzünden mermi misali yağıyordu. Çiğ taneleri pathıyordu. Güzel rüyacı, bana uyan!

Gideon şatonun dışındaki taş patikada kayarak ilerlerken, telepatın parıldayan zırhı sadece yarım adım gerisindeydi. Gideon taşların üstünde kayarken, yukarı çıkmanın bir yolunu düşündü. Evet, sarmaşıklar. Tırmanabileceği sarmaşıklar. Kulenin penceresinden sarmaşıklar sarktı ve Gideon havaya sıçrayıp sarmaşıkları tutabilmek için kendisini yükseğe fırlattı. Burada yerçekimi yok, Nicolás!

Havada uçan bir balta, Gideon'm yarattığı sarmaşıkları kesti. Gideon geriye yattı ve taş basamağı eritip yumuşak bir şekerlemeye dönüştürdü. Evet, burası artık onun alanıydı çünkü bir rüyanın içindeydiler ve Gideon bir rüya adamıydı. İyimser birisi, şapşal bir prensti. Bir felaketle karşılaşabileceğini hissedince, *bugün değil hergele!* diye düşündü, sırt üstü cehenneme düşerken kaderin planını bozdu.

Telepat buna hazırlıklı değildi. Güçlü ve atikti ama o bulut gibi şeyle ne yapması gerekiyordu? Ne de olsa, yapış yapış bir şeydi. Gideon kendisini yine kuleye doğru fırlattı, sakızlı ağaç

ATLAS PARADOKSU

kurbağalarından biri gibi taş duvara yapıştı. Telepat kulenin taşlarını teker teker yok etti, tırmanmakta olan Gideon'ın yolundan sildi ama Gideon boşluklara oyuncak tahta bloklar, upuzun ışınlar, pastel renkli sakızlı şekerler koydu. Nico orada olsaydı, Gideon'ın böyle saçma bir şey yaşamasma asla izin vermezdi.

Tam kuleye varmak üzereyken, telepatın hemen arkasında olduğunu, topuğunu kavradığını hissetti. Bir, iki kere tekme atıp ondan kurtulmaya çalıştı ama telepat görüldüğünden daha güçlüydü ve bu kadar büyü yaptığı halde hiç yorulmamıştı. Telepat ona tanıdık geldi; tıpkı daha önceden yaşadığı keskin bir acı gibiydi. Bir şeyi ona geçmişten tamdık geliyordu; déjà vu ya da bir rüyada tanıştığı birisi gibi. Telepatın parmaklarının baldırına dolandığını hissetti ve vücudu onu kulenin penceresinden içeri itti. İlginç, diye düşündü Gideon. Buraya daha önce de geldiğimizden eminim.

Telepat gerçekten de güçlüydü ya da en azından bu astral düzlemdeki kontrolü ele geçirmiş olan versiyonu öyleydi. Telepat onu rahatlıkla zapt ederek sırt üstü yere yatırdı; beyninde bir baskı hisseden ve acıdan çılgına dönmüş olan Gideon güldü. Buraya kadar mıydı? Hikâye böyle mi bitiyordu, annesini aramakla ilgili uyarıcı bir masalla mı?

Telepatın elinde bir şey vardı. Bir kılıcın sapı. Elbette. Telepat onu öldürecekti –bunu nasıl yapacağını biliyordu ve ondaki şiddet içgüdülerinin çok güçlü olduğunu Gideon hissedebiliyordu– ve Nico'nun araştırması boşa gidecekti. Tabii, Nico bir araştırma yapıyorsa. Gideon hâlâ hayatta olduğunu unutmadıysa. *Gideon, sen benim sorunumsun, sen benimsin.* Nico için bunları söylemek kolaydı. Fazla kolaydı. Nico sert bir rüzgârdan hoşlanabilirdi ama sadakate daha meyilli olan Gideon onun gibi değildi. İşin iyi yanıysa, Gideon öldüğü takdirde Nico'ya bir şey olmazdı. Nico de Varona uzun süre hareketsiz kalamazdı.

Gideon tam kendisini ölmeye, işinin bitirilmesine hazırlarken, “Gideon?” dedi telepat. Belki öleceği için rahatlamış

OLIVIE BLAKE

bile olabilirdi. Tamam, Nico'ya veda edemeyecekti ama sorun değildi. En azından, öldüğü takdirde, Nico'nun tehlikeli şeyler yapmasına gerek kalmayacaktı – hayatı tehlikede olan rüya gezgini bu düşünceler arasında, ne için? dedi. *Eğlence* için mi?

Tanrım, gerçekten de aptalın tekiydi.

“Sen Gideon'sın,” dedi telepat. Onu bırakıp geri çekildiğinde, Gideon onun çok güzel olduğunu fark etti. Rüyanın bir parçası mıydı? Ölüm bu muydu? Gideon hep Ölüm'ün neye benzediğini, var olup olmadığını merak etmişti ve o anda karşısındaki *telepat* gibi olduğunu anlamıştı. Birazcık bile ölmek istemediğiniz halde, yaklaştığınız bir şey gibi. Çok güzel, intikamcı bir melekti; muhteşem ve korkunç bir son olacaktı.

Ama Gideon gözünün ucuyla başka birisini daha gördü. Bir çocuk. Bir adam. Nico'nun burnunu kırmaktan keyif alacağı türden birisi. Bir dakika, Prens'ti! Evet! Gideon için gelmiş olan Ölüm'ün dikkati dağıldı. Ne büyük bir şanstı bu! Gerçekçi birisi olmamanın faydaları, diye düşündü. Ha-ha-ha, Nicolás! Sana günün birinde tüm bunların bir işe yarayacağını söylemiştim! Son gücünü ve aklından geriye kalan son ıslak parçaları toparlayan Gideon, Prens olduğunu düşündüğü adamın ayak bileğine atıldı ve onu omzuna attı. Prens ondan daha uzun boy-luydu ama Gideon iyimser birisiydi! İnancı olduğu için imkânsız olan şeyleri başarmıştı! Arkasındaki telepat küfürler savuruyordu; kılıcını kınından çekmiş onları kovalıyordu ama Gideon daha hızlıydı. İnanılmaz bir hızda koşuyordu. Prens'i tuttu ve kulenin penceresinden aşağı atladı. Büyük bir hızla giderek zemine doğru düşerlerken...

Gideon nefessiz kalmış bir halde, ter içinde uyandı. Ciğerleri havasız kalmıştı. Altındaki zemin kuruydu.

Her zamanki gibi çıplak olan Max, “Vay canına,” dedi ve oturma odasında başına çömeldiği yerden ona baktı. “Çok uzun süredir içine nefes çekmemiştin. Öldüğünü sandım.”

ATLAS PARADOKSU

“Prens.” Gideon o kadar hızlı doğruldu ki başı döndü. “Onu kurtardım mı? Bu iş bitti mi?”

“Uyandın.” Max onun hâlâ rüya gördüğünü sanıyor olmalıydı. “Gideon, uyanıksın. Bizim dairemizdesin.”

Daireleri. Tamam. Aşağı katta Mukherjee kardeşler bağırıp çağırıyorlardı. Chihuahua köpekleri havlıyordu, dışarıdaki birisi de küfürler savuruyordu. Evindeydi. Evine dönmüştü. Ağzına ropa vieja tadı geldi ve dilinin üstünde hafifçe eriyişini hisseder gibi oldu.

“Nico nerede?”

Max tereddütle kaşlarını çatınca, Gideon gözlerini kırıştırdı.

“Bir dakika. Hayır. Pardon.” Doğru. Kendisi evdeydi. Nico değildi.

Ayrıca, ağzının kenarından tükürükler akıyordu. Rezalet. Gideon çenesini sildi. “İşe yaradı mı?”

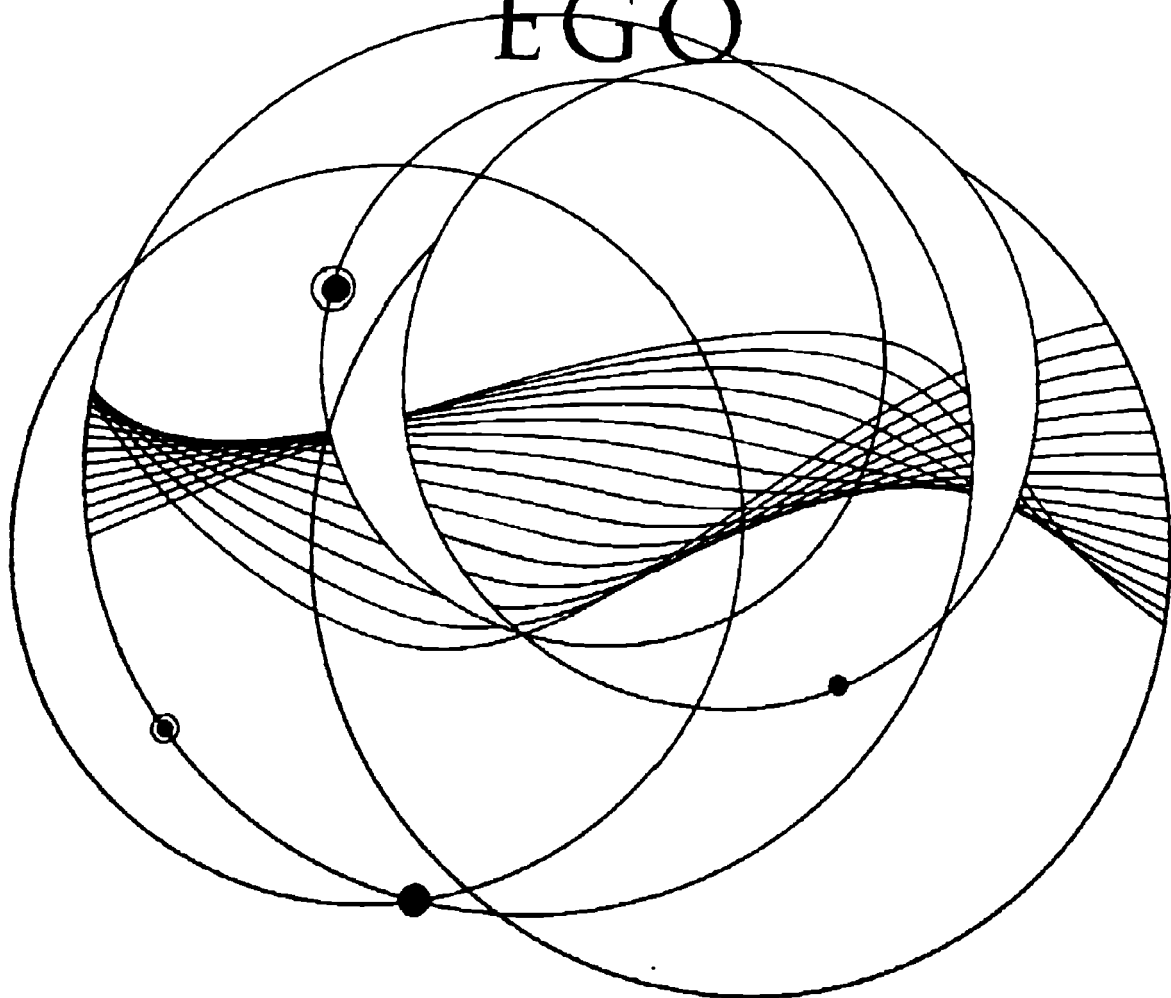
Max haline üzülmüş gibi yüzünü ekşitti. “Bilmiyorum.”

“Ha, tamam.” İşi başardıysa, her şeyin yolunda olması gerekiyordu. Eilif anlaşılanın kendine düşen kısmı yerine getirecekti. Yani, Gideon’ın artık onun için bir şey yapması gerekmecekti. Ama başarılı *olamadıysa*...

Gideon nefesini yavaşça dışarı verdi ve gözlerini yumdu. “Lanet olsun, çok yorgunum.” Max buna her zamanki gibi tembel bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Süper,” dedi ve sırt üstü Gideon’ın yanına uzandı. “Bir şekerleme yapabilirim doğrusu.”

VI
EGO

N I C O

Kapının çalındığını duyduğunda, uyanık bir halde yatağında yatıyordu. Saate baktı, önemli bir şey olabilir mi diye düşündü ve hemen gözlerini yumdu. “Git buradan, Tristan,” diye mırıldandı.

Tam o sırada, düşüncelerine ani bir müdahale yapıldığını ve birden ayağa fırlamasına neden olan tuhaf, açıklaması olmayan bir refleks hissetti. Sanki birisi hafifçe dizine vurmuştu ama bu müdahaleyi beyninde hissetmişti ve bedeni bir yay gibi gerilmişti.

“Neler oluyor?” dedi ve kapıyı açınca karşısında Parisa’yı buldu. “Senin bunu *yapabileceğini* bile ...”

“Az önce bir şey oldu.” Parisa gözleri irileşmiş bir halde, telaşla içeri daldı. Telaştan sendeleyince, Nico bunun tipik bir durum olmadığını düşündü. Elbisesi kırıktı. Askılarından biri omzundan aşağı kaymıştı. Nico o güne dek onu hep kusursuz bir şekilde gördüğünü fark etti.

“İyi misin?” diye sordu, Parisa’nın şöminenin önünde volta atışım izlerken. Yavaş yavaş Parisa’nın görünüşüyle ilgili ayrıntılar daha da endişe verici bir tablo oluşturdu. Saçları garip bir şekilde elektriklenmiş gibiydi. Elbisesi ince bir ter katmanıyla kaplıydı ve kollarının altında halka biçiminde nemli lekeler vardı. Ateşi yeni düşmüş gibi yüzü de yeşilimsi bir tona bürünmüştü.

Ne yazık ki ondan hâlâ çok hoşlanıyordu ve bu duruma bir faydası olmuyordu. “Arkadaşın Gideon,” dedi Parisa. Susup dik dik ona baktı. “Onun güçlü bir medeialı olduğunu söylememiştin.”

OLIVIE BLAKE

Nico onun ne demek istediğini birkaç saniye sonra anladı.

“Sen... Gideon’ı mı gördün?” diye sordu Nico şaşkınlıkla. Ya da öfkeyle. Ya da mahmur mahmur. Ya da dehşet verici, hazımsızlıktan kaynaklanan bir acıyla.

“Onun için endişelendiğini sanıyordum.” Parisa volta atmayı kesip dikkatle ona baktı. “*Her zaman* onun için endişelisin. Onun engelli olduğunu sanmıştım!”

“Şu anda neler olduğunu anlamıyorum,” dedi Nico. Parisa homurdanarak ayakkabılarını çıkardı, onun ne kadar salak olduğuna dair Fransızca bir şeyler mırıldandı. “Hey, buna gerek yok. Evet, doğru,” dedi iç çekerek. “Ama yine de bunu kendi odamdan dinlememe hakkına sahibim. Ya da başka bir yerde.”

“Burada çok uzun kaldım,” dedi Parisa öfkeyle. “Ben...” Susup Nico’nun birisinin ona fırlattığını gördüğü, hatta belki gelmiş geçmiş en nefret dolu bakışı fırlattı. “*Önemsemeye* başladım.”

“Gideon’ı mı?” Nico bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama öyle gözükiyordu. Parisa’nın şöminenin karşısında garip bir şekilde ufak tefek görüldüğünü fark etti. Bunu fark etmesinin de bir faydası olmadı. Onu her zaman çok güçlü, karşısına çıkabilecek herhangi bir erkek gibi suratına bir yumruk indirebilecek birisi olarak düşünmüştü.

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” O kadar uzun süre öfkeyle ona baktı ki Nico en sonunda biraz geç de olsa daha fazla soru sorması gerektiğini fark etti. “Özür dilerim. Bana Gideon’la ilgili bir sorun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu. Son haftalarda, Gideon’ın başına kötü bir şey gelmiş olabileceğini çok sık düşünmüştü. Bunu mantıklı bir çerçeveye oturtmuş, potansiyel bir isteri yerine haklı bir endişe olduğunu düşünmeyi seçmişti; ama o sırada Nico’nun dâhili devresi panikten durmuş gibiydi.

Gideon’ın sessizliği, başına bir şey geldiği anlamına geliyor olabilir...

ATLAS PARADOKSU

“Hayır,” diye ofladı Parisa. “Tam tersi. O, gayet iyi.”

“Ha, tamam.” Ama Nico hiç iyi değildi. “O halde, sorun ne?”

“Hiçbir şey. Hiçbir sorun yok.” Hali tavrı öyle demediği halde, sakın görünmek için müthiş bir çaba sarf ettiği belliydi. “Ben düşünmüştüm ki...” Parisa susunca, Nico kaşını kaldırdı.

“Evet?”

“Bir şey yok.” Parisa bıkkınlıkla arkasına döndü ve Nico elleriyle, yüzüyle ya da uzuvlarının geri kalanıyla ne yapacağını bilemeyince, yatağının ucuna oturup bekledi.

Parisa açıklama yapmadı. Gideon’ın iyi olmasının (potansiyel olarak şapşalın teki olması haricinde), Parisa’yı bu kadar sinirlendirmesi Nico’yu daha çok meraklandırmıştı.

“İyi misin?” diye sordu. “Sen... sarsılmış gözükyorsun,” dedi. Parisa’nın odada attığı adımların nabzını ölçtü ve anında başka birisinin ona ne yapmış olabileceğini merak etti. “Callum muydu? Dalton mu?”

“Hayır. Sendin.” Ona zehir gibi bir ifadeyle baktı. “Az kal-sın onu öldürecektim. Öldürmek üzereydim. Tam öldüreceğim sırada...”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Nasıl birisi?” diye sordu. “Gideon.”

“Baş belasıdır,” dedi Nico hemen. “Hayal edebileceğin en iyi kişidir,” dedi Parisa’nın kaşlarını çattığını görünce. “Kulağa geldiği kadar kötü.”

“Elbette öyle.” Parisa iç çekti ve arkasına dönüp kendisini Nico’nun yanına, yatağa bıraktı. “Sen,” dedi öfkeyle. Başını çevirip ona baktı. “Sen de bir terslik var.”

“Her zamanki sorunlar,” dedi Nico. Aynı enlemde olabilmek için, yatağa uzandı.

“Hayır, çöküyorsun.” Parisa bakışlarını tavana çevirdi. “Bir şey seni tüketiyor.”

“Yok canım.” Evet. Kesinlikle. Her yanı ağrıyor ve sızlıyordu. Ufak şeylerdi. Normal şeylerdi. Yaşlanan ya da stres yaşa-

OLIVIE BLAKE

yan başka insanların deneyimlediği türden sorunlardı. Bunların Nico'nun olması gerektiği en üst seviyeli fiziksel medeialıların başına gelmemesi gerekirdi. Çok uzun zamandır ona çok kolay gelen şeyleri artık göz açıp kapayıncaya kadar yapamıyordu. Şikâyet etmesini gerektiren bir durum yoktu, sadece bir şey yapmadan önce düşünmesi gerekiyordu –bir saniyelik, bir anlık bir gecikme oluyordu– ama beden yine de tamamıyla ona ait değilmiş gibi hissediyordu. “İyiyim.”

“Onu özlüyor musun?” diye sordu Parisa alçak sesle. İsmini yüksek sesle söylemelerine gerek yoktu.

“Bazen.” Libby Rhodes’u elektriği özlermiş gibi özlüyordu. Ya da sol elini. Onsuz ne yapacağını bilemiyordu.

“Onu da özlüyorsun,” dedi Parisa.

Yine isim vermemişti. Yani Parisa, Nico'nun Gideon'ı bilinci ya da bir yumruk atma becerisi gibi özlediğini zaten biliyordu. Gideon yokken, kim olduğunu bilemiyordu.

“Komik,” dedi Nico. “Bu kütüphane. Sahip olabileceğimiz her şey.”

“Evet,” dedi Parisa.

“Bir hiç olana dek her şey,” dedi Nico. Tercümesi şuydu: Neden tek bir yerde kalabileceği ve ne kadar çok şey bilmediğini asla bilmeyeceği bir yerde kalmak varken, her şeyden vazgeçmişti?

“Evet,” dedi Parisa yine.

Nico yana döndü, ona bakmak için kıvrıldı. Parisa da aynı şeyi yapınca, yatakta göz göze kaldılar.

Parisa'ya daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Dizleri birbirine değiyordu. Nico hep onun uzak durmasını istediğini hissetmiş, bu yüzden, ondan uzak durmuştu. Ama o anda bir kapı açılmış gibi hissediyordu. Sanki Parisa Kamali bir anlık bir huzur için kalkanlarını indirmişti.

Parisa'nın uzun bir saç teli Nico'nun alnını gıdıklayınca, Nico başını çevirip alnını yatak örtüsüne sürttü ve tekrar gözlerinin içine baktı.

ATLAS PARADOKSU

Parisa aptalca bir şey yapacağını anlamış gibi ona baktı. “Sorun ne?”

Kaybedecek neyi vardı? “Gül gibi koktuğunu düşünürdüm,” diye itirafta bulundu. Parisa içtenlikle gülünce de şaşırdı. Şaşılacak derecede çocuksu ve tatlı bir gülüştü. Melodik sayılırdı.

“Aslında ne gibi kokuyorum?”

“Şey.” Parisa onu itene dek onu kokladı. “Ter?”

“Kes şunu.”

“Bir de... Yasemin?”

“Şampuanım.” Parisa yüzünü buruşturdu. “Kimseye söyleme ama şampuanım Nova marka.”

“*Herkese söyleyeceğim,*” dedi Nico hemen. “Şu anda evdekilere yollayacağım notu tasarlıyorum.”

“Sen bir çocuksun.” Parisa iç çekti.

“Değilim.” Nico yatakta ona biraz daha sokuldu. Dizleri birbirine çarptı. “Belki merak ediyorsundur diye söyleyeyim dedim.”

“Ah, Nicolás.” En azından, Parisa’nın gülmemiş olması iyiye işaretti. “Bunu konuşmuştuk.”

“Biliyorum. Ama belki yine düşünürsün diye gelen postalarının en üstüne bırakmak istedim.” Nico aşağıya, Parisa’nın parmaklarına baktı. Parmakları uzun, yalın ve hareketsizdi.

“Gerçekten de evli misin?” diye sordu. Callum ile Parisa’nın yaptıkları duygusal travma valsı sırasında, Callum’un ne dediğini hatırlamıştı.

“Evet.” Parisa omzunu silkti. “Ama geçerli değil.”

“Yasal olarak?”

“Tamam, o açıdan geçerli.” Parisa ellerini kaldırıp başının altına koydu. “Ama bundan söz etmeyelim.”

Parisa kalmak istiyorsa, Nico’yu soru sormayı kesecek kadar motive edebilirdi.

“Nicolás,” dedi Parisa onu uyarırmış gibi.

Nico iç çekti. “Pardon. Zihnimde olduğunu unuttum.”

OLIVIE BLAKE

“Unutan tek kişi sensin.”

“Öyle mi?” İşte, bu üzücüydü. Nico onu öldürmemesinin bir mucize olduğunu düşündü.

“Hayır, çok şirin.” Parisa ona hafifçe gülümsedi. “Sen şirinsin.” Nico buna çok alındı. “Öyle miyim?”

“Evet.”

Parisa’ya biraz daha yaklaştı. Belki üç santim. “Tam olarak, *nasıl* şirinim?”

Parisa onu yine dürttü.

“Ne yaptığımı biliyorum,” dedi Nico’ya. Belki de onu uyarıyordu.

“Güzel. Bunu bilmek beni mutlu eder,” dedi Nico mutlu mutlu.

Parisa iç çekti. “Çok endişelisin.”

“Parisa.” Nico başını kaldırıp eline dayadı. “Bu gece buraya sadece bir şeylerin çok ters gitmesi yüzünden geldiğini bilmek için zihnini okumama gerek yok.”

“Ah evet, şirin ve zekisin. Sonum olacaksın.” Gözelini kırpıştırarak kapattı. “Ben iyiyim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ama ben...” Sustu. “Sanırım, bir zayıflık geliştiriyorum.” Nico öyle olduğunu umdu.”

“Kes şunu,” dedi Parisa yine.

“Ne oldu? Beklentilerim olamaz mı?”

“Bazılarının olabilir ama senin olamaz.” Parisa tek gözünü açıp, kısarak ona baktı. Hiç de seksi bir ifade değildi ama Nico bundan daha baştan çıkarıcı bir şey görmediğini düşündü. “Bana seni savunmasız bırakan bir şey söyle. Böylece, her zaman tiksindiğim şeyleri hatırlayabilirim.”

“Babamla çok yakın değilimdir,” dedi Nico neşeyle. “Annem yaş günü kartlarıma ikisi için de imza atar.”

“Ay, felaket. Bana annenden söz,” dedi Parisa soluk almadan.

“Çok titizdir. Restoranlara gittiğimizde, masadan hep bir

ATLAS PARADOKSU

şeylerin alınmasını ister. Sanırım, onun için oyun gibi bir şey. Akşam yemeğine hükmedebilmek için hep bir şeyleri kendi istediği gibi değiştirir.”

“Çok kötü. Başka?”

“Bana yemek pişirmeyi öğretmişti. Bir de dans etmesini.”

“Dövüşmesini?”

“Hayır, onu dayım öğretti. Yaşıma göre ufak tefektim. Bana zorbalık eden çocuklar vardı.”

“Olamaz,” diye fısıldadı Parisa. “Sahi mi?”

“Bilmiyorum. Onları hatırlamıyorum.”

Parisa yine gözlerini yumdu. Hafifçe gülümsedi. “İyi bari.”

“Gideon da öyle der.” İsmi ağzından kaçırmıştı. “En iyi yanımın dikkat sürem olduğunu ve kimsenin beni aksine ikna etmesine izin vermememi söyler.”

“Haklı.” Parisa’nın nefesini tuttuğunu fark edince, devam etti. “Buraya onun için geldim. Onun için bir şeyler anlamak, ona yardım etmek için. Ama buraya geldiğimden beri...” İçine hafif bir nefes çekip dışarı verdi. “Deniyorum. Ama kütüphanede işe yarar hiçbir şey bulamadım. Bana verecek bir yanıt yok. Ayrıca, aklımda bir sürü başka soru, öğrenmek istediğim bir sürü şey var. Evren çok büyük –devasa– ve onu aynı zamanda Gideon için de incelemiş oluyorum çünkü bu kadar büyük bir evren hata yapamaz.” Yutkundu. “Evren hata yapmaz. Gideon istatistiksel bir hata ya da genetik bir gariplik olamaz. O, bir hata olamaz, bir hata *değil*.”

Parisa bir şey demedi.

“Açıkçası, bencil davrandım,” dedi Nico hafifçe öksürerek. “Çünkü... bu gülcü düşünüyordum. Bunu, olduğum her şeyi. Çok dürüst olmam gerekirse, bunu kullanmak istiyorum. Gideon ve ben hata değilsek, bunun bir nedeni, bir amacı olmalı. Neden varım? Süs balıklarının var olmasıyla aynı nedenden dolayı mı? Sadece bir ekosistemin bir parçası olmak, başka şeylere bağlı olarak var olmak için mi, yoksa... başka bir şey olabilir

OLIVIE BLAKE

mi?” Duraksadıktan sonra devam etti. “Çünkü ben, sahip olduğum bir özellik hayat yaratabiliyorsa. Evrenler yaratabiliyorsa.” Yine sustu. “Bu, yapabileceğim bir şeyse, o zaman *yapmalı* mıyım? Yani, bir tür sorumluluğum mu var?”

“Seni düşündü,” dedi Parisa alçak sesle. “Gideon. Ölürken. Seni düşündü.”

“Anladım,” dedi Nico nefesini dışarı vererek.

Parisa’nın gözlerinin yavaşça açıldığını ve bakışlarını yüzüne diktiğini gördüğünde, boş boş Parisa’nın başının üstündeki bir noktaya baktığını fark etti.

Parisa parmağıyla onun şakağına dokundu ve Nico tüm nefesini dışarı verdi.

Hafiflemişti. Üstünden bir yük kalkmıştı.

Parisa’nın başını yataktan kaldırdığım ve ona yaklaştırdığım hissetti. Utanç verecek derecede hazırды. Hemen sırt üstü uzandı ve onun kalçalarını kendi kalçalarının üstüne hizalamaya hazırlandı. Parisa’nın saçları omuzlarına bir perde gibi düştü, koyu renkli uçları göğsüne sürtündü. Saçının bir tutamını alıp ağır ağır parmağının etrafına doladı. Kalbinin çılgınlar gibi attığının farkındaydı. Üstüne ağırlık gibi bir şey, Parisa’nın etkisi, her şeyin ağırlığı bindi. Bu hayatın anlamsızlığını, bunu bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurmak için nasıl çabaladığını düşündü. Kitaplar. Güç. *Sadece git*, demişti kendisine pek çok kere, *sadece git* ama yapamamıştı. Bunu asla yapamayacağını biliyordu.

Bir teorim var, demek istedi ona. Başka dünyalara kapılar açabileceğimize, başka dünyalar yaratabileceğimize dair bir teori. Zamanda ve uzayda boşluklar açabileceğimizle ilgili. Bu becerilerin bana bir araç olarak verildiğini, bir nedeni olduğu için bunları merak etmenin bana öğretildiğini düşünüyorum. Sahip olduğum tüm güçle kendim için, rüya görebilmek için bir Rüyacıyla arkadaş olduğuma inanıyorum.

Ama bunun yerine öpücüğünü karşılamak için başını pervasızca kaldırdı. Parisa çenesini indirip onu öptü ve o anda

ATLAS PARADOKSU

kimyasal ya da hayvani hiçbir şeye ihtiyaç duymadı. Parisa'nın ne demek istediğini, onu tüm kalbiyle becereceğini anlamıştı. Çünkü şirinlik, iyi yüreklilik buraya kadardı. Bu her neyse, artık bu kadarı yeterdi.

Parisa başını kaldıracak oldu ama Nico saçlarını çekerek onu durdurdu. "Seni çileden mi çıkarıyorum?" diye sordu. Sesi biraz mahcuptu.

Parisa ona uzun uzun baktı. Birkaç dakika.

"Aslında, hayır," dedi ve onu tekrar öptü.

Doğal olarak, Nico Parisa'nın öpücüğünün onu sersemletecek kadar büyüleyici ve şehvetli bir yanı olduğunu hissetti. Parmaklarını yukarı sıyrılmış olan eteğinin ucunda gezdirdi; bunu sanki o anda Parisa'nın teninin her santimine dokunmaktan başka bir işi yokmuş gibi yapmıştı. Bilinçli olarak zihnini, Parisa'nın kalçalarının ağır hareketleri, dizinin iç kısmına dökülen elbisesi dışında her şeyden arındırdı. Parisa'nın kumaş seçimlerine her zaman bayılmıştı. İpekli elbisesi beline kadar sıyrılmıştı. Nico parmağını Parisa'nın bacağının üst kısmında gezdirdi ve başparmağını sırtının alt kısmındaki gamzelere götürdü. Parisa tek eliyle başını kaldırıp onu öpünce, Nico inleyerek başını geriye attı. Zemin hafifçe zangırdamaya başlamıştı ve boğazından yükselen keyifli sese benzer, boğuk bir ses çıkıyordu.

Sağ eliyle Parisa'nın sol elini tuttu. Parmakları birbirine dolandı, hafif bir baskı oluştu. Parisa onun çenesinin altını ısırınca, Nico *gürledi*, gerçekten *gürledi* ve kalçalarını Parisa'nın altında oynatmaya başladı; ne yaptığını bilen, baştan çıkmış bir gelgit gibi hareket ettiler. Elleri birbirine kenetlenmiş bir halde, ne kadar süre gelgit gibi hareket ettiklerini bilmiyordu. İkisi de ne doruk noktasına ulaşmak ne de buna bir son vermek istiyordu. Her şey güzeldi ve tamamıyla fizikseldi. Nico aylardır ilk kez bir şey düşünmediğini fark etti. Parisa'dan yayılan, kendi içinde bir yankıyı andıran bir şey hissetti. Sanki hareketleri akıcı bir konuşma yapıyordu. Birbirlerini yansıttıkları bir çaresiz-

lik ya da daha sessiz, yine de muazzam olan ama daha kalıcı bir şey gibiydi. Sanki ona hiç aya bakıp kendisini bomboş hissetti mi ya da dilini konuşmadığı bir ülkeye ayak basmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor mu gibi aptalca ve önemsiz bir şey sorabilirmiş, Parisa'nın yanıtını o konuşmadan anlayabilirmiş gibi hissediyordu. O, bir şey demeden.

Serbest elini ensesine doladı, saçlarını kavradı ve onu tekrar öpmek için kendisine çekti. Yine. Yine. Daha derin, daha yakın, daha fazla. Gözlerini kapatmıştı, Parisa'nın teni ılıktı, yumuşacıktı. Uykusunu getiriyordu. Parisa'nın dudaklarına karşı aldığı her nefesi dışarı verdi. Yatağın altında kaydığını, onu yuttuğunu, teslimiyetiyle büyüdüğünü hissederken, utanç verici, çaresizliğini ele veren müstehcen şeyler mırıldandı. *Querida mía. Quédate conmigo.* Kal, biraz daha yanımda kal.

Öpüşmeleri yavaşladı. Daha tatlı oldu. Altın rengi balm damlayışı, yaz güneşinin ağır ağır batışı gibiydi. Evet, evet, öyle. Henüz elini bırakmamıştı. Parisa hiç düşündüğü gibi değildi –hayal *edilebilecek* bir şey değildi– daha çok bir rüya gibiydi. Göğsünün şiddetli bir arzuyla, derin bir arzunun yarattığı sersemlik haliyle, asla var olmamış bir anının boşluğu ve zenginliğiyle sıkıştığını hissetti. Teni kadife gibiydi. Parisa çoktan gitmiş gibi onu özlediğini hissetti. Zihninde neler gördüğünü merak etti. Zihninin boş mu, düşüncelerden yoksun mu, yoksa duyumsamalarla mı dolu olduğunu merak etti. İçini büyük bir mutluluk hali kaplamış gibiydi. O anın bir sakız gibi esnediğini, bir bulutla uzaklara taşındığını hissetti. Parisa'nın altında kemikleri ya da bacakları yokmuş gibiydi. Parmaklarına dolanmış olan parmakları onu güvende tutuyordu.

İşin aslı, o ev ondan bir şeyler alıyordu. Bu ekosistem. Sadece daha fazla soru oluşturan bu yanıtlar ağı. Orada daha önceden var olmuş olan herkes gibi, kendisi de tekrarlanan gizemli kalıpları kaçırıyordu. Ağır ağır bir parçası olmaya, hangi düşüncelerin kendisine, hangilerinin eve ait olduğunu ayırt ede-

ATLAS PARADOKSU

memeye başladığını hissediyordu. Eskiden kendisine ait olan her fazla atomu hissedebilirken, artık kenarlarını hissetmesi imkânsız hale gelmişti ve kütüphanenin gücünün nerelerde onun gücünün yerini aldığını, açlığının nerede bittiğini ve arşivlerin başladığını anlayamıyordu. Bir yerde ondan koparılan parçalar vardı ve hem daha çok hem de daha az insanmış gibi hissediyordu. En azından, bunu biliyordu. Dokunuş. Tat. Haz. Ondan koparılamayacak bir şey. Ne isteyerek ne de istemeyerek vazgeçebileceği bir şey. Zihninin çevresinde bir yerde, tipik bir Rhodes iç çekişinin izini yakaladı – *Cidden mi, Varona* diyordu. Tıpkı Davut’un Tanrı’yı sinir etmek için çaldığı şu meşhur tını gibi.

İçinden gülerек, evet, diye düşündü bir rahatlama hissiyle. Evet, Rhodes, biliyorum.

Peltek konuşuyordu, göz kapakları ağırlaşıyordu ve vücudu yavaş yavaş gevşiyordu. Baldırları, kalçaları, omuzları ve sırtı şilteye gömülüyordu. Parisa’yı daha sıkı tutup kendisine çekti, yaşadığı güzel hisle ürperdi ve Parisa da onunla bir olmuş gibi daha derinlere düştü. İnanamıyorum, diye düşündü biraz sonra. Parisa bunu demek istiyordu; kalp atışlarım, nabzım, öylesine ritmik, rahatlatıcı ve kendinden emin ki. Kalbi ona çok tanıdık gelen bir şekilde atmaya başladı. Zemin sarsıldı ve Nico, Götür beni. Haydi, al beni, diye düşündü.

Etrafına bakındığında, nerede olduğunu anladı. Pencereden içeri sızan ışık, altın rengine bürünmüş bir mutfak, kremalı kahve, tanıdık bir emniyet hissi. Gözünün ucuyla yukarıda dalgalı kumral bir saç tutamını andıran bir parıltı gördü.

“Gideon,” dedi Nico ve ışık kırılınca, kalbi yoğun bir mutlulukla doldu.

“Hayır.”

Parisa’yı görmeden önce sesini hissetti. Paniği dinmiş gibiydi. Büyük bir ihtimalle, bir rüyada oldukları için. “Özür dilerim,” dedi Parisa, Nico’nun dairesinin duvarına yaslanıp. “Ama biraz dinlensen iyi olur diye düşündüm.”

OLIVIE BLAKE

“Ha.” Nico gözlerini kırıştırdı. “Bu şey anlamına mı geliyor...”

“Uyuya kaldığın mı? Evet. Rica ederim.” Parisa ona bakıp sırttı. “Ama merak etme, sürdüğü müddetçe keyif aldım.”

Nico kim bilir kaçınıcı kere gerçek olmayacak kadar güzel olduğunu düşündüğü şeylerin genellikle gerçek olduğunu düşündü. “Herhangi bir kısmı gerçek miydi?”

“Neyin gerçek olduğunu ya da olmadığını kim bilebilir,” dedi Parisa omzunu silkerek.

Nico ona teşekkür etmesi gerekiyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. Ya da onunla evlenmesi gerekiyormuş gibi.

Parisa gözlerini devirdi. “Abartma, Nicolás,” dedi arkasına dönerek. “İyi dinlenmeler.”

Nico ancak Parisa arkasına döndüğünde her şeyin gerçek olması gerektiğini fark etti – öyle olmalıydı. En azından, önemli kısımları gerçektir. Gerçek, kaçırılması mümkün olmayan, paylaştıkları bir anlayış oluşmuştu aralarında. Paylaştıkları şey bir yemek ya da bir sır değil, daha çok bir üzüntü gibiydi.

Gerçekten de *üzüntüydü*. Geleneksel olmayan anlamda kayıp hissiydi. Karşılaşmaya asla fırsat bulamayacağı bir sevgiliden ayrılmak gibi, gelecek benliğinin bir duruma teslim olmasıydı. Nico muazzam bir şey tarafından yutulduğunun farkındaydı – gücünü bilinmesi gereken şeyi öğrenebilmek için giderek daha fazla verdiğini biliyordu – ama aradan geçen her günle birlikte daha da emin oluyordu. Gücünün ya da mutsuzluğunun tavanı yoktu. İçindeki boşluk, onu Parisa’nın insan okuma becerisinden çok daha belirgin bir şekilde ön plana çıkarıyordu.

“Bir dakika.” Nico öne atılıp Parisa’nın elini tuttu. “Burada benimle kalmak istemiyor musun?”

Parisa şaşırıldı. Ya da belki şüphelendi. İkisi de ona yakıştığı için hangisi olduğunu anlamak mümkün değildi. “Ne dedin?”

“Beni uyumam için kandırdın,” dedi Nico. “Hatırladığım kadarıyla, sen de pek iyi durumda değildin.” Parisa da bunu

ATLAS PARADOKSU

fark etmiş olmalıydı çünkü bu düzlemde ya da Nico'nun zihninde veya her ne yapıyorsa orada görünüşünü düzeltmişti. Elbisesinde yine tek bir kırıışık yoktu, saçları o kadar sağlıklıydı ki parıldıyordu. "Ama itiraf edeyim, bazı şeyleri daha iyi hatırlayacağımı düşünmüştüm," dedi Nico etrafına bakınarak. "Bu düzlem gerçekten de her şeyi değiştiriyor, değil mi?"

Parisa bir süre sessizce ona baktı. "Ne gibi?"

"Bilemiyorum. Bir şeyleri." Nico aniden köşedeki o gıcırdayan dolabı çok özlediğini fark etti. Yerdeki tırmık izleri için keskin, acı veren bir nostalji hissetti. Depozitolarını geri alamayacakları her şey için. "Her şey tam olarak olması gerektiği gibi değil, o kadar. Zihnimde her şeyin daha iyi olacağını sanıyordum."

Parisa bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çekti ama durdu. Sonra, "Sana bir tılsım almanı söylemiştim."

"Ne? Neden?"

Parisa kızmış gibiydi. "Çünkü senin zihninde olmadığımızı bil."

"Ne?" Nico tam da bu fikre alışmıştı. "Neredeyiz o zaman?"

Parisa dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu konuda duygulanmamaya çalış."

Nico kaşlarını çatı. "Ne?"

"Sadece..." Parisa ofladı. "Benimkindeyiz. Benim zihnimde."

"Senin zihninde," dedi Nico şaşkın bir ifadeyle.

"Evet. Seninki..." Bakışlarını kaçırdı. "Bir mola vermen gerektiğini hissettim."

"Parisa Kamali." Nico hayretle ona bakmak istedi. Daha doğrusu, gülmek istedi ama bunun daha kötü olacağını hissetti çünkü Parisa'nın *zihnine* girmesine izin vermiş olması, bir telepat için seksin olmayacağı kadar derin bir yakınlaşma anlamına gelirdi. "Bir de *bana* seni bütün kalbimle becermemi söyledin..."

"Bu kadar yeter. İyi dinlenmeler." Parisa dik dik ona baktı ama bakışları eskisi kadar etkili değildi. Hatta hiç etkili değildi.

OLIVIE BLAKE

“Neden?” dedi Nico. “Bana söyleyebilirsin çünkü söylemezsen, *iyi bir insan* olduğunu düşüneceğim ve bunun imajın için iyi olduğunu...”

“İçimden iyilik yapmak geçti. Ama şu anda beni sinir ediyorsun ve dersimi aldım. Rhodes senden nefret etmekte haklıymış.”

“Ah, anladım, benden nefret etmek için onu kullanıyorsun ama işe yaramayacak,” dedi Nico neşeyle. “Bildiğin gibi, o ve ben birbirimizi hiç sevmeyiz.”

“Evet. Elbette. Büyük bir nefret etme kapasiten var.” Parisa imalı bir ifadeyle ona baktı. “Kaç insandan ‘*nefret*’ edebileceğinin bir sınırı var mı?”

“Yok,” dedi Nico.

Parisa gözlerini devirdi. “Haydi, artık uyu. Uyandığında burada olmayacağım.”

“Ama bu gecenin anısı yok olmayacak, Saygıdeğer Kadife Ten,” dedi Nico.

Bunu yapmamış olması gerektiğini düşündü çünkü uyandığında –neredeyse on saat sonra, bedeni miskin ve dinlenmiş bir halde uyanmıştı– en sevdiği kazağın orada olmadığını ve yerinde bir not olduğunu gördü.

Kaliteli kaşmir kazak bulmak çok zor. Olabiliyor.

Artık soğuk bir kış olacaktı. Ama Nico garip bir şekilde buna öfkelenmedi. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Zaten bu yüzden uzun zamandır hissetmediği bir cesaretle telefonunu çıkarmıştı.

Okulun en aptal çocuğuyum, yazdı.

Giden hemen yanıt verdi. *Buna karşı çıkamam.*

Sonra, bir mesaj daha geldi:

Çok uzun zaman ayrı kaldım, Nicky. Uğramam gereken bir yer daha var. Ama sonra görüşeceğiz.

LIBBY

“Rhodes haklı,” dedi daha kısa boylu olan doktora sonrası araştırmacısı Farringer. Nico’ya pek benzemeyen şekilde çılgınca el kol hareketleri yapıyordu; daha çok Nico’nun tüm akranlarının (Libby hariç) takdirini kazanabilecek inanılmaz bir ustalıkla yaptığı bir taklit gibiydi. “Kuantum yerçekimi çok daha mantıklı ve...”

“Elbette Rhodes haklı,” dedi daha uzun boylu olan Mortimer. “Ama bu noktada önemli olan bu değil.”

“O halde, önemli olan *ne*, Mort? Dinamik arka planlar ve görecelilik konusunu *her* açtığımızda böyle yapacaksan...”

Demek hayat Nico de Varona olmadan böyle olurdu, diye düşündü Libby boş boş. NYUMA’daki tek yetenekli fizikçi kendisi olsaydı, insanlar onunla *hemfikir* olurlardı. *Elbette* Rhodes haklı gibi şeyler söylerlerdi. Elbette haklıydı! *Her zaman* haklı olmuştu. Aradaki fark, gerçekleri yüzünde bir çift gamze olmadan söylemesiydi. Ya da bir çift yumurtalıkla. O noktada kim bilebilirdi?

Birden, sınıfın çok sıcak olduğunu hissedip esnememeye çalıştı. Fiziksel doktora uzmanlarının tıklandığı bodrum katındaki laboratuvarlardan birindeydi ve acınası bir yerdi. LARCMA, Libby’nin hayatında gördüğü en güzel binalardan birindeydi. Dışarıdan bakıldığında, tuğla cepheli, büyük bir ihtimalle Viktorya döneminden kalma bir binaydı ve o binaya ilk kez girerken, içeride sanayi tipi çalışma bölmeleri göreceğinden emindi. Kısmen haklı çıkmıştı ama tahmini kesinlikle doğru değildi. Binanın içinde harikulade dökme demir merdivenler ve mer-

kezi avlunun etrafında elle yapılmış gibi görünen orijinal ahşap parke bir zemin vardı. Merkezi orta avlu camdan yapılmıştı, muhteşem gece manzarasını görmek mümkündü (elbette, orayı ilk gördüğünde) ve kusursuz bir Meksika fayanslarıyla İtalyan mermeri karışımıydı. Pürüzsüz kırmızı tonları sanayi tipi tuğlalara karışıyordu ve birkaç kuş kafesi biçimli asansör, gün boyunca değişen gölgelere karşı sürekli hareket halindeydi.

Libby gece yarısı oraya vardığında, gökyüzünü ilk medeia teleskoplarından biriyle gözlemlemekte olan iki doktora sonrası araştırmacısı onu karşılamıştı. LARCMA'daki ilk on iki saatini eşsiz tavan penceresinin altında geçirdiği, aşağıdaki bir kar küresindeki kar taneciklerini andıran öğrencileri izleyerek geçirdiği için şanslıydı.

Muhteşem bir manzaraydı ama medeia müfredatı sadece yirmi, otuz senedir var olduğundan, yüksek tavanlı üst katlar ve süslü sahanlıklar daha gösterişli uzmanlıklara sahip lisans öğrencilerine ayrılmıştı: ölümlü ekonomisine katkıda bulunacak olan illüzyonistler, zamanla Libby'nin dünya versiyonunun temelini oluşturacak olan iklim mühendisliğine yardım edecek olan natüralistler. Oraya geldiğinden beri gece vakitlerinin tamamını, Alan Farringer ve Maxwell T. Mortimer'ın (lisans eğitimlerinden sonra devam etmiş olan yedi, sekiz fiziksel uzmandan oluşan lisans öğrencileri için Fare ve Mort) araştırma yaptıkları, makaleler yazdıkları ve zaman zaman derslere (*nadiren* ve çok az öğrencinin aldığı dersler) girdikleri aşağıdaki laboratuvarlara ayrılmıştı.

Doğal olarak, Libby oraya ilk vardığında garip karşılanmıştı. Nasıl bir açıklama yapabileceğini bilemeyen Libby –ne de olsa, dengesiz, sokakta yaşayan birisi gibi gözükürken, insan nasıl, “Ben gelecekten geldim” gibi bir şey derdi?– kendisini fizikçi ve kısa bir süre önce NYUMA'dan mezun olmuş Elizabeth Rhodes olarak tanıtmıştı ve o noktadan sonra boşlukları doldurmalarını beklemişti. Belli ki durum onun görünümünü

ATLAS PARADOKSU

önemsemeyen medeialılar için –bununla gurur duymuyordu ama gerçekler böyleydi– yeteri kadar zordu. Karşılarında sadece yardıma ihtiyacı olan bir akademisyen görmüşlerdi ve özellikle de yerçekimsel alanlarla ilgili olarak araştırmalarına bulunabileceği katkıları anlayınca, onu şevkle aralarına almışlardı. Libby gelene kadar her şeyin sadece felsefi olduğunu söylediler. (“Üstelik bunca zamandır New York’taymışsınız,” demişti dikkatsizliğinden dolayı endişe duymaktan ziyade sinir olmuş gibi gözüken Mort.)

Libby aylardır ekiplerinde çalışmış, doktora sonrası araştırmacılarına faydalı olarak ona bir iyilik yapmaları için onları ikna edebileceğini umut etmişti. Örneğin: “Yanlış zamana mahkûm olmak” gibi zorlu bir konuya bir çözüm bulmak gibi. Uzay-zamanın dilediğinizde seyahat edebileceğiniz basit bir dördüncü boyut olduğunu düşünseniz bile –bu kadarı bile şüpheliydi– bir noktadan diğerine gitme bilimini teorilerden başka açıklayabilecek bir şey yoktu. 1989 yılında, Cemiyet’in arşivleri bir kenara, NYUMA’da araştırdığı konulara yakın bir araştırma bile yoktu. Herkesin bildiği kadarıyla, İkinci Termodinamik Yasası –yani, belirli süreçleri geri alınamaz kılan entropi– zamanda yolculuk etme olasılığını engelliyordu. Onlar için bunu söylemek kolaydı çünkü Libby’nin aksine gerçekten bir solu-can deliği görmemişlerdi ve bunu yaratmak için gerekli olan enerjinin yarısına bile (aşağı yukarı) sahip değillerdi.

Peki, bu durumda seçenekleri neydi? Ülkenin yarısını nükleer serpintiye mi maruz bırakacaktı? En baştan Cemiyet tarafından aday olarak seçilmeye mi çalışacaktı? Bunu başarsa bile, iyisiyle kötüsüyle (kesinlikle kötüsüyle) elzem diğer yarısı olan Nico olmadan ne yapabilirdi?

Ah, o ukala hergele. Nico her neredeyse bu düşüncüyü duymayacağını umdu – onun dertsiz tasasız bir yerde olduğunu düşünüyordu. Elbette Nico güzel bir yerde olacaktı. O, Nico’ydu. Asla onu zamanda bir yere mahkûm edecek olan birisiyle kazara çıkmaya başlamazdı.

Libby Varona'yı düşündüğünde yaptığı gibi sesli bir şekilde iç çekti ve Fare –son zamanlarda daha profesyonel görünmek için dar spor bir ceket ve somon rengi şık bir pantolon giymeye başlamıştı ama bu gayet iyimser bir düşünceydi– projektörde Libby buna bir kere daha iç çekti– bir şeyler yazarken başını kaldırıp ona baktı. “Ne oldu, Liz? Bir sorun mu var?”

Liz. Libby buna sesini çıkarmadı. Genel olarak ona Rhodes diye hitap ediyorlardı çünkü ekipte başka kadın doktora sonrası araştırmacısı yoktu ama zaman zaman içlerinden biri... daha *samimi* olmaya karar veriyordu. İnsanların uzun bir süre birlikte çalışmaları beklendiğinde kurulan samimiyet gibi. Aslında, Libby'nin bunu dert etmemesi gerekirdi çünkü iyi insanlardı ve onu kısıtlı sosyal çevrelerine dâhil etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Libby bunları pek sorun etmiyordu ama elbette onlar... Kuantum teorisi araştırmalarında otuz sene gerideydiler ve Libby bunu onlara söyleyebileceğini sanmıyordu. Tıpkı Fare'in yeni mokasenleri gibi.

“Hayır, bir sorun yok,” dedi esnememeye çalışarak. “Devam et. Dinamik arka planlardan söz ediyordun sanırım.” Tanrım, Tristan'ı özlemişti. (Elbette, *Tristan* olduğu için değil. Ama şık pantolonları kesinlikle özlemişti.) Onun göremediği şeyleri gören birisiyle çalışmayı özlemişti. Odadaki en zeki kişi olmanın gerçekten de sıkıcı olduğunu görmüştü.

“Aslında, paradoksları konuşuyorduk,” dedi Mort nazikçe. Bu nazik düzeltme, Libby'ye cömertçe onu akşam yemeğine çıkacağını, tutkuyla boynundan öpeceğini ve sonra kendisi iş yerinde Çok Önemli İşler yaparken, ona üç inatçı çocuğunun bakımını yıkacağını anlatıyordu. “Eyalet sınırında bir tartışma konusu olmuş.”

“Eyalet sınırı mı?” Libby Oregon'un (ya da Nevada'nın) bu konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadı.

“Yani, Wessex deney alanında,” dedi Fare ama Libby orasıyla ilgili, bu iki ekip arkadaşının orada çalışmak için can attığı

ATLAS PARADOKSU

dışında hiçbir şey bilmiyordu. Özelleştirilmiş araştırmaların, üniversite fonlarının berbat olduğu her dönemde bir akademisyenin hayali olabileceğini düşündü.

“ÇDY’yla ilgili düşüncelerin nedir?” diye sordu Mort.

Libby önce ne olduğunu anlamadı. “Çoklu dünyalar mı?”

“Evet, çoklu dünyalar yorumu. Sence bir değeri var mı?” diye sordu Mort. Libby yanıt verdiği anda hatasını düzeltecekmiş gibi sormuştu bunu.

Neyse ki, “Ben bundan hoşlanmıyorum,” diye araya girdi Fare. “Saçma olduğunu düşünüyorum. Bize yanıtlar vermiyor.”

“Ne gibi yanıtlar arıyorsun?” diye sordu Mort sinirlenmiş gibi. Libby iki adamın ona bir şey hatırlattığını düşündü.

“*Her* olasılık gerçekse, bu bizi bir tür şeyden alıkoymuyor mu...” Fare sinirlenmiş gibiydi ve hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Yani, Mort tartışmayı kazanacağından emin olacaktı ve sonuç olarak iki misli tahammül edilmez bir tavra bürünecekti.

“Bizi bir tür *istisnacılıktan* alıkoymuyor mu? Bu durumda, asla seçim *yapamam*,” dedi Fare. “Ben sadece sonsuz bir tesadüfi sonuçlar koleksiyonumdan biri mi oluyorum yani?”

Tam olarak sonsuz değil, diye düşündü Libby. Sonra, ona neyi hatırlattıklarını anladı. Bert ve Ernie. Evet.

“Yani? Sonsuz tesadüfi seçeneklerden biri yazgıdan daha iyi değil mi?”

Yine bitmek bilmeyen bir tartışmaya başlamışlardı ve Libby elinde olmadan yine esnemişti.

“En azından, seçim yaptığın anda özerk oluyorsun ama değil mi?”

“O da *bir o kadar kötü*, Mort! Bu sadece kader seni mahkûm etmese bile, çoklu evrenin seni mahkûm edeceği...”

“Libby. Libby. Beni... duyabiliyor musun?”

Libby aşağıya bakınca, Gideon’ın yine belirlediğini ve kendisinin uçtuğunu fark etti. Lanet olsun, dedi içinden. Belli ki uyuya kalmıştı.

OLIVIE BLAKE

“Sürekli olarak rüyamda seni görmem garip değil mi?” dedi Gideon’a. “Elbette seni rüyamda görmek isterim ama... bunun pek mantıklı olduğundan emin değilim.”

“Evet ama teknik olarak rüyan benimle *ilgili* değil,” dedi Gideon tereddütle. Sonra, ayrıntılardan söz etmemeye karar verdi. “Boş ver. Önemli olan seninle nasıl geri döneceğini konuşmak istemem.”

“Aşağıya mı?” diye sordu Libby. Oradaki zemin, birkaç bulut katmanının altındaydı.

“Hayır, *geri* dönmeni diyorum. Şeye.” Yine tereddüt etti. “Gerçek zamanına.”

“Ha, anladım.” Bu rüya gerçekten de bilinçli bir rüyaydı. Normalde rüyalarda zamanda sıkışıp kalmak gibi şeylerin farkında olmazdı. “Cemiyet olmadan bunu yapmak hemen hemen imkânsız.” Aslında, Nico olmadan demek istiyordu ama bunu söylemektense ölmeyi tercih ederdi.

“Öyle mi?” dedi Gideon. Libby Gideon’ın ona yetişebilmek için sırtına artık kanatları olduğunu ama kendisinin kanatları olmadığını fark etti. Tek yaptığı levitasyon ise uçuyor muydu? Bunu bir kere yaptığını hatırlar gibi oldu. Ablası da yanındaydı. Katherine’i neden hiç rüyalarında görmüyordu? Libby uyanırken de uykudayken de sadece onun hayaletini kovalıyordu.

“Bence yeterli bir güç kaynağı bulabilirsen...” dedi Gideon. Üstünde bir kalkülüs ders kitabına benzer bir şey geçerken hemen eğildi ve bir an için gözden kayboldu. “Demek istediğim,” dedi ona tekrar ulaşmaya çalışarak, “şu anda zaman noktaları arasında seyahat edebilmen için ihtiyacın olan tek şey yeterli miktarda enerji.”

“İmkânsız,” dedi Libby karamsar bir tavırla.

“Hayır, değil,” dedi Gideon. “Çünkü şu anda geçmiştesin.”

“Evet ama bu bir anomali,” diye iç çekti Libby. “Hem burada bunu yapabilecek kadar güçlü bir enerji kaynağı yok. Ama...” Reina vardı. Daha doğrusu, Reina ve Nico’yla güçlerini birleş-

ATLAS PARADOKSU

tirmesi gerekirdi. Bir de Ezra her ne yaptıysa onu yapması gerekirdi. Tristan bunu çözmeye yaklaştıysa, belki onun yapabildiği şeyi de. Nükleer bir bomba gibi. “Demek istediğim...”

“Nasıl yapılacağını bilmiyorsun,” diye cümlesini tamamladı Gideon. Sonra, ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Anladım. Tamam, tamam. Güzel bir konuşma oldu.”

“Ne?” Libby kaşlarını çatıp ona baktığında, kanatlarının bir paraşüte dönüştüğünü fark etti. “Bir dakika, Gideon. Ben...”

Derken, bir şey düştü ve Libby burnundan bir ses çıkararak uyandığında, bodrum katındaki sınıfta olduğunu ve masasındaki su şişesini yanlışlıkla düşürdüğünü fark etti. “Tanrım, affedersiniz...”

“Seni sıkıyor muyuz, Liz?” mırıldandı Fare yarı esprili bir ifadeyle. Mort’un üç çocuğunu yetiştirmeyi ona yıkma yaklaşımını bu sefer Fare devralmış gibiydi.

“Affedersin, ben sadece...” Gözlerini kırptırdı. Sonra, tekrar kırptırdı. Uyku pusu siliniyordu ama düşünce eksiksiz bir şekilde zihninde duruyordu. “Teorik fizik konusunda...” Ya da her neyi tartışıyorlarsa ki aslında tek başına sıkıcı bir konu değildi – tabii, bildiği en güçlü beş medeialıyla tanışmamış olan birisi için. “Zamanda bir solucan deliği yaratmak için ne tür bir enerji gerektiğini biliyor musunuz?”

“Ne?”

Fare ve Mort bakıştılar ve Mort hemen mantığın sesi olmaya karar verdi. “Bir kere, solucan deliklerinin var olduğuna dair bir kanıt bile yok...”

Aslında, kanıt vardı. Otuz sene ileride bir malikânede. Gizli şeker hastası olan ve atıştırmalıklara bağımlı bir hiperaktif Kübalı tarafından kullanılıyordu. “... bunu kanıtlamanın bir yolu olsaydı bile, ne tür bir enerji olurdu?” diye devam etti Mort. “Bir tahminde bulunmam gerekse, bir nükleer bombaya eşit olduğunu söyledim...”

OLIVIE BLAKE

“Ya da tarih öncesinden kalma bir yola,” dedi birisi Libby’nin ayaklarına yakın bir yerden.

Libby yere döktüğü suyu silen birisi olduğunu fark etmediği için birden irkildi. “Tanrım,” dedi yardım etmek için ayağa fırlayarak. “Çok özür dilerim...”

“Sizin suçunuz değil,” dedi kız neşeli bir tavırla elini sallayarak. Libby yanlış hatırlamıyorsa, Mort’un lisans öğrencilerinden biriydi. Açık kahverengi tenli, tatlı bir yüzü, tombul yanakları olan bir kızdı. Libby NYUMA’daki yurdundaki Filipinli bir komşusuna biraz duyduğu kadarıyla Tagalog olduğundan emin olduğu bir dilde konuştuğunu duymadan önce kızın Hispanik olduğunu sanmıştı. Araya karışan İspanyolca sözcükler ve yemeklerle ilgili referanslar olmasaydı, kızın kökenini asla tahmin edemezdi.

“Belen,” dedi kız Libby’nin aklını okumuş gibi ismini söyleyerek. Üzerinde bir giysiden çok bebek battaniyesini andıran açık pembe renkli bir kazak vardı ve üstünde eğreti duruyordu. Sanki okuldan çıktığı anda bunun yerine deri ceket giyiyormuş gibi bir havası vardı. “Affedersiniz, kulak misafiri olmak istememiştim...”

Libby kızın bu lafını geçiştirip düşürdüğü şişeyi almak için eğildi. “Yok yok, gerçekten de sorun...”

“Antik yollar saçmalık,” diye araya girdi Mort. Adam kendisinden daha aşağı seviyede olduğunu düşündüğü kişilerle konuşurken gerçek kişiliğini belli ediyordu. “Kutsal geometri ancak bir komplo teorisi olabilir.”

“Sırf akademik alanda kimse bunları araştırmadığı için,” dedi Belen. “Çin’de bunlara ejderha hatları denir. Yüzyıllardır bu isimle bilinir,” dedi Libby’ye. Profesörünün küçümseyici ses tonunu duymazlık gelmeyi (akıllıca) seçmişti. “Endonezya’da büyük bir tane var. Aslında, her yerde kutsal yerler var. Annem Pulag Dağı’nın bunlardan biri olduğunu söylerdi.”

Libby Reina’nın yaratık büyüleri hakkında kocaman bir cilt

ATLAS PARADOKSU

okuduğunu hatırladı. İkincil büyü sitemleri arşivlerde vardı ve onun işini görmüştü. “Antik yolları hep Stonehenge tarzı bir şey olarak düşünürdüm,” dedi Libby, su şişesini düşünceli düşünce-li elinde çevirerek.

“Sadece bir fikirdi,” dedi Belen isimli kız. “Ama düşündüm ki, solucan delikleri yoksa, güzel. O zaman antik yollar da yoktur.” Mort’a, Libby’ye Parisa’yı hatırlatan küstah bir gülümse-me fırlattı. Baştan çıkarıcı değil ama Parisa’nın zaman zaman inanılmaz zeki ve sinsi davrandığı zamanlardaki gülümsemesi gibiydi. “Her neyse, sizi rahat bırakayım, Profesör Mortimer. Ben sadece ev sınavımı vermek istemiştim.”

“Bir gün geç getirdiniz, Bayan Jiménez,” diye dudak büktü Mort, sanki kendini bir şey sanan yirmili yaşlarda birisi değil de ellili yaşlarda saygın bir akademisyenmiş gibi.

“Evet,” dedi Belen. “Çalışmam gerekiyordu, özür dile-rim...”

“Bayan Jiménez, bunu ilk kez yapmıyorsunuz,” diye uyardı onu Mort.

“Çalışmayı mı? Doğru, haklısınız. Ne yazık ki son da olmayacak, profesör.” Belen yüzüne tatlı bir gülümseme yapış-tırmıştı. “Anneannem Luzon’da bakım evinde ve annem de ona bakan tek kişi, ben...”

“Eğitiminizi ciddiye almaya hazır değilsiniz, burada ne işi-niz olduğunu anlamıyorum, Bayan Jiménez,” dedi Mort. “Belki de üniversite tarafından size verilmiş olan burs daha iyi değeri-lendirilebilir.”

Belen’in gözlerinde bir parıltı belirip kayboldu. Ama Mort bunu fark etmemişti çünkü Mort kadınların gözlerinde hayran-lık anlamına gelmeyen (ya da en azından, hayranlık olarak algı-ladığı) parıltıları fark etmeye alışık değildi. Ama bir tehdit sa-vurmuştu ve Belen buna anlık da olsa bir tepki vermişti. Libby havanın bir an için buz kestiğini ama sonra hemen düzeldiğini hissetti.

OLIVIE BLAKE

“Özür dilerim, Profesör.” Belen saygılı bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. “Bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım.”

Mort kaşını havaya kaldırdı. “Bundan daha iyisini yapmanız iyi olur, Bayan Jiménez.”

Belen’in Libby’ye fırlattığı kaçamak bakış, Libby’ye odadaki pozisyonunu hatırlattı. O da bir suç ortağıydı. Belen ya da LARCMA’daki herhangi bir öğrenci için, diğer doktora öğrencilerinden ya da doktora sonrası araştırmacılarından farksızdı. Ne de olsa, ilişkili medeia araştırmaları alanında en ileri olduğunu düşündüğü fakültenin bir parçasıydı.

Ama Libby yanıliyordu; çünkü diğer ikisi gibi bir zorba değildi. Belen, Mort’un pek saygı dolu olmadığını düşündüğü bir şekilde suratını asıp arkasını dönmüş, Libby nihayet yanlış kişilere oynadığını fark ettiğinde çoktan çıkıp gitmişti.

“Şunu tut,” diye boş su şişesini Fare’in ellerine tutuşturdu.

Arkasından şaşkınlıkla, “Rhodes?” diye seslendiğini duydu ama Libby çoktan Belen’in arkasından dışarı fırlamıştı. Köşeyi hızla döndüğünde, karşı yönden gelen birisiyle çarpıştı. “Affedersiniz, ben...” Dağınık siyah saçları ve tanıdık ince uzun vücut yapısını görünce, sözcükler boğazında donakalmış, kalbi duracak gibi olmuştu. “Ben,” dedi ve yutkundu. Kalp atışları tehlikeli bir hıza ulaşmıştı ama karşısındaki kişiyi tanımadığını anlayınca yavaşlamaya başlamıştı.

“Evet?” dedi yabancı. Neyse ki bir yabancıydı. Saçları Ezra’nın saçlarını andıran, onun gibi uzun boylu bir başka gençti.

Libby toparlandı. “Özür dilerim, önemli değil, ben... Bayan Jiménez!”

Tam bodrum katının asansörüne binmek üzereyken ismini duyan Belen durdu. Libby, Ezra olmayan lisans öğrencisinin yanından elinden geldiğince nazik bir şekilde uzaklaştı ve biraz koşup kuş kafesi asansörün kapısını tutmakta olan Belen’e yetişti.

ATLAS PARADOKSU

“Yukarı mı çıkıyorsunuz?” diye sordu Belen.

“Evet,” dedi Libby. Neden olmasın, diye düşündü. *Erkekler için kusura bakma, eşi benzeri görülmemiş enerji kaynaklarıyla ilgili başka neler düşünüyorsun? Merak ettim,* gibi bir konuyu başka nasıl açabileceğini bilmiyordu. “Derse mi gidiyorsun?”

“Hayır, öğle yemeği arasındayım.” Belen giriş katının düğmesine bastı. Şöyle bir Libby’ye baktı. Libby onun ikinci el blucinini ve kayıp eşya bölümünden yürüttüğü dik yakalı bol LARCMA *sweatshirt*ünden fazla şüphelenmeyeceğini umdu. “Ya siz?”

“Ben de zemin kata gideceğim. Ben de öğle yemeği molasındayım.” Asansör yukarı çıkmaya başladı ve bodrum katından itibaren avluya bakan camlardan oradan geçen kalabalık öğrenci grupları gözüktü.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Libby ona ne diyeceğini düşünüyordu. İkisi de dikkatini dışarıya, asansör yukarı çıkarken görünen kalabalığa vermişti.

Kalabalığın arasında diğerlerinden daha ağır yürüyen birisi vardı. Daha keyifle yürüyordu. Üstelik aksi yöne. Dağınık siyah saçları vardı. Ama olamaz, dedi içinden güçlkle yutkunarak. Tabii ki o değil.

(Gerçekken de o değildi. LARCMA’da bir sürü dağınık saçlı genç adam vardı. Dahası, kadımların sayısı daha azdı ve Libby’nin asansöre binmesinin nedeni buydu.

“Bir hayalet görmüş gibisiniz,” dedi Belen neşeli bir sesle. Libby gözlerini kırıştırdı.

“Ha? Ha, evet. Pardon.” Ezra’dan ya da başka bir şeyden söz etmenin bir anlamı yoktu. Libby ona bakınca, kızın düşündüğünden biraz daha büyük olduğunu fark etti. Genç yüzünün altında dünyadan bezmiş gibi bir ifade vardı. Ayrıca, baktıkça Libby’nin kışkırdığı bir güzelliğe de sahipti. Belen’in çekici koyu renk gözlerini çok güzel gösteren uzun kirpikleri vardı. “Kahve içebilir miyiz diye sormak istiyordum. Planın yoksa tabii.”

“Hayır, kahve harika olur,” dedi Belen şaşkınlıkla ama buna memnun olmuş gibi. Asansör giriş katına vardı ve Belen saygıyla ona yol verdi.

Garip, diye düşündü Libby içinden gülerek. NYUMA’da büyük bir havuzdaki büyük bir balık, sonra da Cemiyet’te her neyse o olmuştu. Ama artık otoriteye sahip olduğu bir pozisyondaymış gibi gözüküyordu – en azından Belen için.

“Lisans öğrencisisin, değil mi?”

“İkinci sınıftayım ama sınıf arkadaşlarımdan biraz daha büyüğüm.”

“Öyle mi?” Libby aynı yaşta olup olmadıklarını merak etti. Yaşları yakın gözüküyordu.

“Manila’da okuyacaktım,” dedi Belen hırkasını çıkarıp. “Öyle planlamıştım. Orada yeni bir medeia üniversitesi açılıyor ama başlamam gereken dönemde hâlâ akademik kadro seçiliyordu. Sonra, bir öğrenci vizesiyle burada okuyabileceğim bir program açıldı...” Libby’nin sıkıldığını düşünmüş olacaktı ki sustu. “Buraya gelmek daha mantıklı geldi. Hem Lola da ısrar etti.” Belen hırkasını gelişigüzel koluna astı ve delikleri boş olan kulaak memesıyla oynamaya başladı. Bacak arasını tuhaf bir şekilde sarmak yerine (dönemin kot pantolonları böyleydi) belini vurgulayan, yıpranmış siyah kot pantolonunun içine sokarak giydiği siyah tişörtünde solmuş bir logo vardı. Libby’nin babasının çok sevdiği plak koleksiyonundaki bir grubun ismiydi.

“Hangi bölümdesin?” diye sordu Libby. Belen güldü. Libby’nin espi yapmadığını birkaç saniye sonra anladı.

“Pardon. Sandım ki... Neyse. Nükleer programdayım,” dedi. “Bir kimyacıyım ama burs için vizemi uzattılar çünkü ısı dönüştürme üstünde de çalışabiliyorum. Esas olarak fizyon konusuna odaklanmamı istiyorlar.”

“Öyle mi?” Dar ama önemli bir uzmanlık alanıydı ve birkaç seneye kadar emsalsiz bir alana dönüşecekti. Bu alan olmadan, medeia ulaşım ağı ve medeia güç santralleri olmazdı. Global medeia ekonomisi olmazdı. “Ama aslında bir kimyacısın öyle mi?”

ATLAS PARADOKSU

Belen omzunu silkti. “Esas uzmanlık alanım okyanusların alkaliliğini geliştirmekti. Bilirsiniz, birleşme.” Global karbon emisyonlarını azaltmak için asidik okyanus suyundaki bikarbonat iyonlarını birleştirmekten söz ediyordu. Bu da Libby dünyaya gelmeden önce çözümlenmiş olan konulardan biriydi. “Benim ve üçüncü dünyadan getirdikleri herkes,” dedi Belen gülerek.

Kapılardan geçip Los Angeles şehir merkezinin mevsim dışı sıcaklığında beton yapıların arasına adım atarlarken, Belen anlatmaya, Libby de dinlemeye devam etti. “Aslında, harika bir program. Oldukça odaklı. Ayrıca, mezun olduktan sonra burada bir pozisyon da garanti. O yüzden, en iyi seçenek buydu. Tabii, Profesör Mortimer beni sınıfta bırakmazsa.” Belen keyifsizce güldü.

“Eminim ki bırakmaz,” dedi Libby onu rahatlatmaya çalışarak ama o da bundan emin değildi. Mort ile Fare’in, en zor sınavları hangisinin hazırladığına dair dile getirilmemiş bir yarış halinde olduklarını biliyordu. Öğrencilerinin başarısızlıklarıyla gurur duyuyorlar ve bu durumu standartlarının yüksek olması ve yetersiz eğitmenler olmamaları şeklinde yorumluyorlardı.

“Memleketimde bir kimyager olarak yapabileceğim çok şey var,” diye omuz silkti Belen. Bunu sanki birisiyle bu konuda daha önceden tartışmış gibi söylemişti. Anneanesi olabilirdi. “Hem zaten bizim için her şey orantısız bir şekilde daha kötüye gidecek,” dedi. “Endonezya, Tayland, Vietnam gibi, ufak depremleri ve fırtınaları olan aptal ada ülkeleri.” Kayıtsız bir ifadeyle şöyle bir Libby’ye baktı. “Lola olmasaydı, gerçekten de buraya gelmezdim. Ama ABD’de okuma şansı...” dedi, sanki bu kadarı bile her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi.

“Anlıyorum,” dedi Libby. Köşede duraksadılar ve Belen bir kez daha yönü onun belirlemesi için bekledi. “Dinle,” dedi Libby sola saparak. “Aslında, var olan enerji kaynaklarını geliştirme olasılığıyla ilgili kendi araştırmam var. Daha etkili bir

şekilde daha yüksek hacimde enerji yaratmak için bir yöntem.” Evreni yırtıp açmasını ve içinden başka bir yere düşmesini sağlayacak bir şey. Çok kesin bir yere.

“Fizyona bir alternatif mi demek istiyorsunuz?” diye tahminde bulundu Belen bu konuyla ilgilenmiş gibi. En azından, Mort’a fırlattığı o sabırsız bakıştan daha iyiydi. “Yıldız enerjisi gibi mi? Yoksa füzyon mu?”

“Saf füzyon ideal olurdu,” dedi Libby temkinle. “Ama imkânsız.”

Belen düşünceli düşünceli kaşları çattı. “İmkânsız olmasını bilemem. Ama o tür bir büyüünün bir bedeli olacağı için kesinlikle etik olmazdı. Pahalı olması da cabası. Profesör Mortimer nükleer bomba örneğinde haklıydı. Nükleer bombaların deney yapmak için güvenli olduklarını söyleyemem.” Bakıştılar. “Ama,” dedi Belen, “sanırım üniversitenin Profesör Mortimer’ın başvurmasını istediği bir Wessex Şirketi hibesi olduğunu biliyorsunuz. Ben bu yüzden müfredatım devlet destekli olmasına rağmen onun seçmeli dersini alıyorum,” dedi, Libby Cemiyet haini olarak bilinen ve o gün ikinci kez sözü geçen James Wessex’le ilgili referansa yanıt veremedi. “Konunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden bir gelişme kaydedip kaydetmediğini de bilemiyorum. Herhalde o tür bir proje benim pay maaş derecemi geçiyordur. Hem Mortimer benden nefret ediyor. Siz belirli bir kurum için mi araştırma yapıyorsunuz?” diye sordu Belen son anda.

“Ah, şey...” Libby bir suçluluk hissiyle Belen’in onun sözde araştırmasının sadece kişisel bir ilgi meselesi değil, finanse edildiğini düşünüyor olmalıydı. Bu da mantıklıydı; çünkü muhtemelen (aynı derecede hatalı bir şekilde) Libby’nin sadece ara sıra Fizik 101 dersi veren bir yalancı değil, aynı zamanda bir doktora öğrencisi ya da yükselen bir öğretim üyesi olduğunu düşünüyordu. “Aslında daha çok...” Yine açıklamakta zorluk çekti. “Sözünü ettiğin antik yollar gibi alternatif bir güç kay-

ATLAS PARADOKSU

nağı, jeomühendisliği desteklemek açısından faydalı olurdu,” dedi tam olarak yalan söylemeyerek. “Karbon emisyonlarına bir alternatif olmaz mıydı?”

“Kesinlikle olabilirdi,” dedi Belen. “Hem o tür bir araştırma desteklenseydi, güzel de bir değişiklik olurdu.” Garip bir şekilde onu takdir ediyormuş gibi Libby’ye baktı. “Artık kimsenin önlemlerle ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım.”

Bundan daha karanlık bir şeyi ima ediyormuş gibiydi. “Öyle mi?” dedi Libby.

“Ley... Artık kimse anneannemin evinin suyun altında kalmasıyla ilgilenmiyor mesela. Buradaki insanların yaşam tarzlarını değiştirmelerine gerek kalmadığı sürece durum böyle.” Yine keyifsizce güldü. “Yani, tabii ki buradaki alkalilik teknolojisi çok demode kaldığı için başka bir konu seçmem şartıyla burs veriyorlar ama bu teknoloji hâlâ *gelişmekte* olan dünyanın hiçbir yerine gitmedi...” Belen birden susup Libby’ye baktı ve yanakları kıpkırmızı oldu. “Affedersiniz. Çabucak düzen düşmanı oldum değil mi? Affedersiniz, Profesör, devam edin...”

“Hayır, hayır, haklısın.” Belki de Libby medeia teknolojisinin en azından yirmi, otuz sene daha çok pahalı kalacağını herkesten daha iyi anlıyordu. Ablasını kurtarmış olabilecek biyokehanet gelişmeleri (böyle gelişmeler olsaydı), yeni milenyumun diğer tarafında da makul bir ücrete mal olmazdı.

Libby’nin dünyasında bile büyü, bireyin –*herhangi* bir bireyin– karşılayabileceğinden daha pahalıydı. Sadece gücü olanların “etik” kararlar verebilecek kaynakları vardı – yani, diğer sosyal sınıflar ya da ikincil konumundaki türler bir kenara, diğer ülkeler bile buna sahip değildi. Belen 1989’daki karbon emisyon durumunun bir kriz olduğunu düşünüyorsa, gelecekte bunu değiştirmek için ne kadar az şey yapılacağını bilmediği için şanslıydı.

Libby’nin dünyasında, her şey stabildi. Medeialılar ile lobicilerin güç birleştirmesi sayesinde, çoğu büyük şirket artık

OLIVIE BLAKE

bir zamanlar Belen'in uzmanlık alanının gerekli olduğu karbonsuzlaştırma çabalarına katkıda bulunuyordu. Ama önleyici tedbirler mi? Birçok doğal afete hâlâ global sistemik bir düşüş olarak değil, izole olaylar olarak bakılıyordu. Amerikan medikal sistemi hâlâ kâr amaçlıydı. Wessex Şirketi hâlâ dünyanın en önde gelen medeia teknolojisi dağıtımıcısıydı. Büyü kesinlikle Libby'nin zamanında pek çok şeyi düzeltmişti ama hâlâ bedava ya da politikadan ayrı değildi. Hiçbir şey para el değıştirmeden yaratılamıyor ya da yok edilemiyordu.

Belki de karşılaşmaları büyük bir şanstı. Hatta daha fazlasıydı. İçinde bulunduğu durumu romantikleştirmek gibi bir niyeti yoktu ama Libby, onunla aynı görüşleri paylaşan birisiyle karşılaşmasının tamamıyla tesadüf olamayacağını hissediyordu. Böyle bir şey olması ne kadar olasılık taşıyordu?

"Şuraya ne dersin?" dedi Libby, Belen'in hâlâ onun bir kafe seçmesini beklediğini fark edince. Sokağın ilerisindeki kafeyi işaret etti. "Ana araştırmamda yardım etmekle ilgilenmezsin, değil mi?" diye sordu.

Kafenin yanındaki dükkânın vitrin camından yansıyan dağınık siyah saçlar görmesiyle kalbi yine gümbür gümbür atmaya başlayan Libby, Belen'in yanıtını duyamadı. Onun heyecanlı bir ses tonuyla yanıt verdiğini duymuştu ama yine beklenmedik bir adrenalin akımı yüzünden yutkunmuş, anlık bir panik boğazının korkudan kupkuru kesilmesine neden olmuştu.

"... çok isterim," dedi Belen Yine susup Libby'nin önden geçmesini bekledi.

Bir şey yok, dedi Libby içinden. Bir grup yabancının geçmesi için kenara çekildi. Ezra değil.

(Bu sefer değil.) (Henüz değil.)

"Harika," dedi Libby, kafenin kapısını ikisi için açık tutarken nabzını yavaşlatmaya çalışarak. Gördüğü yüz –tabii, gerçekten gördüyse– kaybolmuştu ya da orada bir şey yoktu. "Affeder-sin," dedi, Belen'in yine beklentiyle ona baktığını fark edince.

ATLAS PARADOKSU

“O halde, teklifimle ilgileniyor musun?” dedi içeri girmesini işaret ederek. “Senin uzmanlık alanınla ilgisi olmasa bile mi?”

”Ah, kesinlikle, profesör...”

Libby içeri ilk onun girmesini bekleyip şöyle bir arkasına baktı.

Kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ezra’yı görmemişti. Ezra onu bulmamıştı. Güvendeydi.

(Şimdilik.)

Libby içine derin bir nefes çekip dışarı verdi.

“Evet,” dedi bir şey söylemesini bekleyen Belen’e. Ancak daha sonradan ona profesör diye değil de Libby diye hitap etmesini söylemeyi akıl etti. “Şimdi, bana yine şu antik yollardan söz et.”

CALLUM

Callum iki şeyi çok şekilde anlamaya başlamıştı. Bunlardan biri, Reina'nın gerçekten de zır deli olduğuydu. Bariz olanı söylemeyi düşündü: Dünyaya geldiği şartların –onu istemeyen bir ailede dünyaya gelmesinin– duygusal süreçlerine garip şeyler yaptığından söz edebilirdi. Callum ona çocukluk döneminin çok narin bir dönem olduğunu ve teknik olarak çatlakları kapatmanın mümkün olmadığını açıklamayı düşünmüştü. Zararını telafi etmeye ve zarar yokmuş gibi davranmaya ya da bunu bir şekilde geride bırakmaya çalışmanın –acıdan daha büyük, daha güçlü olmanın– kesinlikle Reina'nın duygusal eksikliklerine sahip birisinin kalkışmaması gereken bir şey olduğunu söylemek istedi. Daha da kötüsü, eski büyümlü bir kütüphaneyi başa çıkamayacağı bilgileri vermesi için etkilemesi olurdu.

Kişisel bir şey değil, diye düşündü Callum bunları ona söylemekle ilgili olarak. *Kişisel* olarak astronomik derecede aptalca bir şey yapmıyorsun. Birçok kişinin bu tür eksiklikleri vardır ve sana bunu yapmanın beş yaşındayken hissetmediğin sevgiyi vermeyeceğini söylediğimde, bunu bir hakaret olarak kabul etmemelisin. Ama ne yazık ki bu konuşmaya girmek zor olacağı için –hem kimin bu tür savunmasızlık yöntemi için vakti vardı? – Callum bir şey dememeye karar vermişti.

Callum'un anladığı ikinci şey, günler kısaldıkça ve soğudukça Atlas'ın onun Cemiyet galasına katılmasını istemediği ve kendisine itaat etmesi için garip bir ters psikoloji uygulamaya başlamış olmasıydı.

“İsterseniz katılabilirsiniz,” demişti Atlas ona bakarak. Bunu

ATLAS PARADOKSU

boyalı odada nadiren bir araya geldikleri günlerden birinde, Callum'un sona kaldığı bir anda lafa doğruca girerek söylemişti. Atlas toplantılarını bitirmeden önce, bir grup olarak herkesin davetli olduğunu söylemişti. (Bu zorunluluk karşısında kimin daha çok mutsuz olduğunu söylemek zordu. Herkesin gidecek daha iyi bir yeri varmış gibiydi.)

“Sanırım, Bayan Kamali katılmayı düşündüğünü söylemişti,” dedi Atlas, Callum'un yüksek sesle sormadığı soruyu yanıtlayarak. “O yüzden, kıyafet konusunu kendisine danışabilirsiniz.”

Gizli bir tehdit, imalar yok muydu? “Birkaç ay önce ölmemi istediğinizi unutmam mı gerekiyor? Bunu inkâr etmeye çalışmayın,” demişti Callum ona sakın bir tavırla. Ne de olsa, empati becerisi yüksekti ve sağduyuluydu (şüpheliydi). Her şey iflah olmaz bir şekilde düzgün ve bu yüzden inanılmaz geliyordu. Rica ettiği gibi, Atlas hiçbir şeyi inkâr etmedi. “Şimdi de saygın misafiriniz olarak partinize mi katılmamı istiyorsunuz?” diye dalga geçmişti Callum.

“Cemiyet'in bir üyesi olarak,” diye düzeltmişti Atlas, “ki öylesiniz, sizinle ilgili hislerimle bir ilgisi yok.” Atlas duygusuz bakışlarını yüzüne dikmişti. “Sizin hayatta kalmanız ya da ölmeniz hiçbir zaman benim kararım olmadı. Hayattasınız ve bu yüzden de davetlisiniz.”

Ne kadar medeniydi – tabii, dedikleri doğruysa.

“Demek gözünüzün üstümde olmasını istiyorsunuz?” demişti Callum.

“İnsanları izleyerek zaten yeteri kadar meşgul olacağım. Gelin ya da gelmeyin. Aperatiflerin keyfini çıkarın ya da çıkarmayın. Benim için fark etmez.”

Konuşmanın sona erdiğini anlatmak için arkasına döndüğünde, Callum'a tamamiyla farklı bir şey hatırlatmıştı. “Bir keresinde, bana içimde bir boşluk olduğunu söylemiştiniz,” demişti belgelerini düzeltmekte olan Atlas'ın arkasından. “Bir eksiklik olduğunu söylemiştiniz. Hayal gücüydü, değil mi?”

OLIVIE BLAKE

“Hatırladığımı kadarıyla, seçimlerinizi takdir ettiğimi söylemiştim,” demişti Atlas başını işinden kaldırmadan. “Yapmamayı seçtiğiniz konularda.”

Ah, evet, dostlar arasında hoş bir retorikti bu. “Ama aynı zamanda...”

“Evet, neden yapmadığınızı sormuştum, biliyorum.” Atlas yaptığı lojistik ve sıkıcı iş her neyse, onu bitirince dönüp ona bakmıştı. “Şimdi bunu kendiniz mi sorguluyorsunuz?”

Tabii ki sorgulamıyordu. Callum o konuyla ilgilenmiyordu... Atlas ne demişti?

Savaş. Varoluş. Türlerin hayatta kalışı. Bunlar Callum’a göre anlamsız derecede yüceltilen şeylerdi. Kendisi daha ufak, daha keskin acılarla ilgilenirdi.

İntikamcı olanlarla.

“Bağımsız araştırmam için bir konu seçtim,” demişti Callum. Yanıt olarak Atlas, bunu duymak hoşuna gitmiş gibi kaşını kaldırmıştı.

“Öyle mi? Ben de üyelik şartlarınızı hatırlıyor musunuz diye düşünüyordum, Bay Callum.” Atlas’ın ifadesi gergindi, keyifsiz olmaktan çok sabırsızdı. “Cemiyet’e borçlusunuz...”

“Onun bana borçlu olduğu gibi. Evet, biliyorum. Kısa bir sorum var. Durum ne kadar kötü?”

Atlas daha da fazla gerilmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Ne, ne kadar kötü?”

“Senenin bu zamanları,” demişti Callum. Atlas kadar yetenekli bir telepat için açıklama yapmasına gerek olmadığını biliyordu. “Isıdaki değişiklik, bu kasvetli hava. Sizi fazla etkiliyor mu? Büyünüzü yani, ruh halinizi değil. Gerçi sizin için ikisi aynı şey, değil mi? Çok karamsar olduğunuzda, net düşünebilmekle lanetlenmişsiniz.”

Callum, umut ettiği gibi Atlas’ın yanıt vermeden önce duraksadığını görünce sevinmişti. Elbette, Atlas’ın duygusal bir yanıt vermesini beklemiyordu. Mesele bu değildi. Atlas’ın sinirlen-

ATLAS PARADOKSU

mesi, gözyaşlarına boğulması ya da birden Callum'un boğazına sarılıp onu dışarıdaki bahçelere fırlatması önemli değildi.

Önemli olan, o anlık gerilimdi. Nasıl yanıt vereceğini düşünme ihtiyacıydı. Ne kadar da güzel bir sıkıntıydı. Dilinizi ısırarak ve sonra bir an için kan tadı hissetmek gibi.

"Seçtiğiniz araştırma konusu nedir?" diye sormuştu Atlas. Ne kadar nazik ve seçkindi. Ne kadar medeni ve sıkıcıydı.

"Klinik depresyonun telepatik özellikler üstündeki etkisi," demişti Callum neşeyle. Bir kiraz domatesin patlayışı gibi. Tatlı, ufak bir pıt sesi gibi.

"Ah." Atlas hafifçe gülümsemişti. "Ne yazık ki çok araştırılmış bir konu."

"Başka etkenleri de göz önüne alabileceğimi düşündüm. Travma sonrası stres. Hayatta kalma suçluluğu."

Atlas'ın sıkıntısı ve sessizliği çok güzel ve gergindi; tıpkı bir pastanenin vitrinindeki sakızlı şekerlemeler gibiydi.

"Düşündüm de... Ben bir empatım, değil mi? Zihinsel hastalıklar ile duygusal gerçeklik arasındaki ayrım nerede? Bunun bir anlamı olması gerek. Dedığınız gibi... çok araştırılmış bir konu değil."

Callum neden söz ediyordu? Kendisi de emin değildi. Aslında, bu konuyu uzun uzun düşünmemişti ama mantıklıydı. Parisa lanet olasıca Jung okuyordu ve Jung'un yöntemleri duyguları etkilemekten nasıl farklıydı? Callum bunu düşündükçe, alaycı sözleri saçma bir şekilde mantıklı hale gelmeye başladı. Neden beyin kimyasını *araştırmayacaktı*? Ne de olsa, aslında değiştirdiği şey bu değil miydi? Duygular; hormonlar ve zayıflıklardan, zihnin sahteliğinden başka neydi?

"Çok iyi bir öneri, Bay Nova," demişti Atlas. Ne yazık ki o da Callum'la aynı sonuca varmış olmalıydı – ya öyleydi ya da bir kadeh şarap (daha çok bir sürahi gibiydi) içmiş olan Callum bilimsel sanatlara istemeden de olsa bir giriş yaptığını gizlemeyi başaramıyordu. "Ama ben olsam, büyük bir ihtimalle kapsa-

OLIVIE BLAKE

ma alanını,” demişti Atlas keyifsizce, “telepatik özelliklerden daha fazlasını kapsayacak şekilde genişletirdim.”

“Olabilir.” Hımm. Callum şimdi Atlas Blakely’nin geçmişi-ni kurcalamak, hayaletlerini uyandırmak için açtığı konuya ger-çekten ilgi duymaya başlamıştı. “Bilemiyorum,” demişti henüz oyunu kesmeye hazır olmadığı için.

“Buraya neden sizi bir test deneği olarak kullanmak için gel-diğimi anlıyorsunuzdur sanırım.”

Atlas hafifçe gülümsemişti. “Onur duydum.”

“Senenin bu zamanı sizi huzursuz ediyor mu?” diye sormuş-tu Callum yine, dışarıdaki karla kaplı patikaları işaret ederek.

“Mevsimler değişirken,” demişti Atlas, “bazı düzensizlikler-den etkilenirim. Birçok insan gibi.”

“Hayır. Diğer şeyi kastetmiştim,” demişti Callum. Atlas du-raksamıştı.

“Çok ilginç,” demişti Callum. “Sorumluluk hissiniz.” Atlas bir şey dememişti.

“Bir insanın kendisini bu kadar duygusuz bir şeye neden bu kadar adadığını merak ediyordum.”

Atlas sessiz kalmıştı.

“Öldürmek,” demişti Callum, Atlas’ı daha iyi süzebilmek için geriye doğru yaslanarak. “Kimse bana, bunu yapar mıydım diye sormadı. Diğerlerinden birini öldürüp öldürmeyeceğimi. Hepsi bunu yapacağım varsayımında bulundu.”

“İyi bir nedenleri var,” diye mırıldanmıştı Atlas.

“Doğru, haklısınız. Benden, varlığımdan bu yüzden bu kadar nefret ediyorsunuz.” Atlas büyük bir ihtimalle adayların orada kaldıkları ilk gece meydana gelen saldırıda onun yok ettiği me-deialıdan söz ediyordu. Ya da belki de önceki sene Parisa’yla yaptığı akıl savaşının sonuçlarını kastetmişti. Aslında, birçok şeyden söz ediyor olabilirdi. Callum hiçbir zaman masum oldu-ğunu iddia etmemişti – ama yine de haklı olmasının enfes tadını hissedebiliyordu. “Ama ellerime bulaşan kanın çok da önemli olmadığını düşünüyorum.”

ATLAS PARADOKSU

“Öyle mi, Bay Nova?”

“En azından,” diye ekledi Callum, “sizinkiyle kıyaslanamaz.”

Atlas nihayet ona ters bir yanıt verecekmiş gibiydi. Nihayet, ikisinin de hissettiğini bildiği bir zalimlik, bir alay teklif etmek için. Bir anlığına Atlas, Callum’u cezalandırma, ona haddini bildirme ihtiyacı gibi basit dürtülerine gerçekten de boyun eğebilirmiş gibi göründü.

Callum bunun hoşuna gittiğini hissetmişti. Bir keresinde Tristan’a kendisi hakkında söylediği her şeyin doğru olması ne kadar utanç vericiydi. Onu *cezalandırması*, her anını onun ölümünü planlayarak geçirdiği için ondan *nefret* etmiş olması gereken kişi Tristan’dı. Ama Tristan büyüyor, gelişiyor ve resmen tomurcuk açıyordu.

Tristan en son ne zaman Callum’a bir bakış fırlatmıştı ya da kendi başına gelen büyük talihsizlerin onun, ailesinin başına gelmesini dilemişti? Aradan haftalar, belki aylar geçmişti ve bu bir şekilde Atlas’ın suçuydu. En azından, Callum onu sorumlu tutuyordu. Callum, Atlas Blakely’nin biraz acı çekmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Her hainin bir çıkış öyküsü vardır,” demişti Atlas, nihayet Callum’un alaycı sözlerine karşılık vererek. “Benimki sizi hayal kırıklığına mı uğrattıyor?”

“Kesinlikle uğratmıyor.” Yanıtı doğru olduğu için daha da tatsızdı. “Yaptığınız her şey son derece mantıksız. Hâlâ neden hayatta olduğunuzu anlayamıyorum.”

“Ben de,” demişti Atlas. Sonra kâğıtlarını alıp odadan çıkmıştı. Callum biraz daha ayık olsaydı, onu durdurabilirdi. Ama ayık değildi, onu durdurmamıştı ve sıra, artık Atlas’ın kayıtsızmış gibi davranmasına rağmen Callum’un en iyi yaptığı şeyi yapması için bir fırsat sunan Cemiyet galasına gelmişti.

Callum en iyi takım elbisesini giyip aynada kendisine bakarken, *düşün*, demişti içinden. Atlas Blakely’nin duygularıyla neler yapabileceğini *hayal et*. Callum, Atlas’ın dosyasından öğ-

rendiklerini kimseye anlatmamıştı çünkü kendisini kafa üstü bir göle atmayı istemesine neden olmayan bir komplo ortağı bula-mamıştı. Paris fazla kibirliydi, Reina fazla kusurluydu, Nico da fazla Nico'ydu. Ama başkaları bildiklerini bilseydi? Diğerleri Koruyucu'nun günahlannın gerçek derinliğini anlasaydı?

Callum annesinin ipekli mendilini ceketinin cebine koyup başını salladı.

Bu tür bir suçluluk hissini bir empatın yorumlamasına bile gerek yoktu. Atlas Blakely'nin hayatının her gününü travma-ya hizmet etmeden geçiriyor olması mümkün değildi ve Cal-lum'un üstüne düşen bunun nedenini anlamaktı.

Callum odasından çıkarken, kapıların kapalı olduğunu gördü ve galeriye doğru yürüdü. Ölümlülerin tatil dönemi-ydi ama Cemiyet malikânesi gala için gösterişli süslemelerden kaçınmış, daha ilginç bir ışıklandırmayla yetinerek her zamanki kasvetli renklerini korumuştı.

Tırabzanlardan aşağı baktığında, evin büyük bir hızla çeşit-li olağan şüphelilerle dolmaya başladığını gördü. Politikacılar, hayırseverler, çeşit çeşit saygın medeialı. Bu insanların hepsi-nin Cemiyet üyesi olduğunu bilmiyordu —olmadıklarını düşü-nüyordu— ama Cemiyet'e ait olanlar belliydi. Zemindeki parke-nin onlara çok şey hatırlatacağından korkuyormuş gibi evi fazla incelemekten ya da bir yere hayranlıkla uzun uzun bakmaktan kaçınıyorlardı.

Callum, mantıklı kişilerin yapacağı gibi, evin yatak odala-rının olduğu bölümünden geç çıktı ve Parisa'nın da aynı şeyi yaptığını fark etti. Üstünde yine ipekli, üstünden gözyaşları gibi dökülen daracık bir elbise olduğunu gördü. Ama her zamanki gibi siyah değil, ılık ılık, erimiş altın rengi bir elbise giymişti. Parisa'nın merdivenin başında duraksadığı, içeri giriş zamanını ayarladığı yere gitti. Diğerleri gelmeyi düşünüyorlarsa ya çok-tan aşağıda olmalıydılar ya da onlardan beklenmeyen bir şekil-de geç kalmışlardı.

ATLAS PARADOKSU

Callum Parisa'nın yanına vardığında, Parisa bir an için ona baktı ama sonra aklından geçen düşünceden vazgeçti. Ya iyi göründüğünü ya da ölmesi gerektiğini düşünmüştü. Ya da her ikisini birden – ne de olsa, bunu daha önceden yapmamış değildi.

“Gidelim mi?” dedi Callum kolunu uzatarak. Parisa gözlerini kısıp ona baktı.

“Yüzünü düzelt,” dedi.

Evet, büyük bir ihtimalle iyi göründüğünü düşünmemiştir. “Düzelteyim mi?”

Parisa istifini bozmadan yanıt verdi. “Fazla fark edilir durumdasın. Hiç insanların arasına karışmayı denedin mi?”

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim,” dedi Callum, imalı bir ifadeyle kalçasının kıvrımına bakarak.

“İnsanlara izin vermediğim sürece beni hatırlamazlar.” Callum'un bunu biliyor olması gerekiyormuş gibi kaşını kaldırdı.

“Benim aynı şeyi yapamayacağımı nereden biliyorsun?” Ama bu fazla zahmetli bir şey gibiydi. O yüzden, Callum illüzyonlarından birini kaldırdı. “Daha iyi mi?”

Parisa gözlerini kısıtı. “Ne yaptın, saç çizgini geriye mi çektin?” Elini uzattı ama Callum geri çekilince, Parisa'nın parmakları Callum'un babasından miras aldığı V harfi biçimli saç çizgisinin ucuna değdi.

“Saçların grileşmeye başladığında tekrar konuşalım,” dedi Callum. Parisa güldü, omzunu silkti ve Callum ona yine kolunu uzattı.

“Senin odanda kalman gerekiyordu,” dedi Parisa ama merdivenlerden inerlerken elini koluna koydu. “Senden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?”

Atlas'tan söz ederken nefret dolu değildi. İlginç. “Elbette benden nefret ediyor.” Etmeliydi. “Başka gelen var mı?” diye sordu zemin kata vardıklarında. Başıyla arkada kalan yatak odalarını işaret etti.

Parisa omzunu silkip elini geri çekti. “Yeteri kadar geliyor.”

OLIVIE BLAKE

Konuşmadan giriş salonuna girdiler ve diğer davetlilerin arasına karıştılar. Kadife döşemelerin ve maunla şarap rengi duvar halılarının yanından geçtiler. Görmeyi bekledikleri görkemli eşyaların her zamankinden de büyüleyici olduğunu, tanıdık kavisli Greko-Romen kemerlerin ve parıltılı sütunların avizelerinin hafif sallantısıyla ışıldayan değerli taşlarla süslenmiş olduğunu gördüler. Herkes Parisa'ya baktı ve tıpkı dediği gibi dikkatleri kısa sürede dağıldı.

“Sessizsin,” dedi Callum.

“Öyle miyim?” Parisa bu gözleminden rahatsız olmuş ya da etkilenmiş gibi değildi. “Sanırım, bir içkiye ihtiyacım var.”

“Sana bir içki getireyim mi?”

“Hayır.” Parisa bunu komik bulmuş gibi ona baktı. “Bütün gece peşimde dolaşmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Kesinlikle böyle bir niyeti yoktu. Artık bir şey yapmak ya da *yapmamak* için bir nedeni yoktu. İnsanı çok özgürleştiren bir şeydi. Ya da depresifti ama depresif olan kişi Callum değildi. “Sadece onun burada olmamı istemediğini bildiğim için buradayım.”

Parisa onun bakışlarını takip edince, büyük salonun kapılarında duran ve Kanada başbakanının söylediği bir şeye gülen Atlas'ı gördü. “Dosyasından bir şey öğrendin sanırım?”

Callum ona bunu nereden bildiğini sormadı. “Mütevazı bir geçmiş,” dedi. “Sıradan bir hayat.”

“Elbette,” diye ofladı Parisa. “Varlıklı dünyaya gelen kişiler, ne yaparlarsa yapsınlar sinir bozucu olurlar.” İmalı bir ifadeyle ona sırtıttı.

“Annem yoksuldu,” dedi Callum.

“Ne güzel.” Parisa'nın koyu renk gözleri, yanlarından geçmekte olan garsonun elindeki şampanya kadehleriyle dolu tepsiyi görünce parıldadı. “Anladığım kadarıyla, sana çalışkanlık gibi özellik geçirmemiş,” diye mırıldandı.

Callum omzunu silkti. “Sanırım geçirmemiş.”

ATLAS PARADOKSU

“Belli.” Parisa ondan biraz uzaklaştı ve şampanya kadehini alırken birisiyle göz göze geldi. “Yaşadığın bu garip anı unutma, tamam mı?” dedi kayıtsızca başını arkaya çevirip. “Daha fazla içme, yoksa karamsar olacaksın. Bir de kimseyi öldürme,” dedi sonradan aklına gelmiş gibi. “Ya da öl. Gerçekten de umurumda değil.”

“Hiç âşık oldun m?” diye sordu Callum.

Parisa tiksinişmiş gibi ona baktı. “Tanrım, boş versene.” Kadehini onun elini tutuşturdu. “Hepimizi utandırıyorsun.”

“Peki.” Callum kadehi başına dikti ama bunu yapana kadar Parisa gitmişti. Callum kadehi omzundan arkaya fırlattı ve kadeh yere düşüp parçalanmadan yok oldu. Yazık, diye düşündü. Etrafta türlü türlü büyüler olmalıydı; Tristan bunları görebilirdi ama doğal olarak Callum göremiyordu. Tristan başkalarının asla göremediği birçok şeyi görebiliyordu. Çok miyop olduğu için Callum’un sürekli gözlerini kısması gibi. Elbette, bunu düzeltmişti. Çünkü bir şeyleri düzeltirdi. Genel olarak, sorun çözen bir insandı. Bir noktada, insanları düzeltme işiyle uğraşmıştı ama bunun çok sıkıcı olduğunu görmüştü. Zaten kimse sonsuza dek düzelmiş haliyle kalmıyordu. Aslında, işin boktan yanı buydu. İnsanlar, kolaylıkla değiştikleri için kolaylıkla değişiyorlardı. Bir gün seni seviyorlardı, diğer gün sevmiyorlardı.

Callum pek çok kişinin hayatında nasıl önemini yitirdiğini görmüştü ve evet, bu şey için bir mazeret değildi... Tristan *hangi* özelliğini sevmediğini söylemişti? Bunu kestirmek zordu. Arasından seçebileceği bir sürü harika kusuru vardı. Neyse ki kimse bunları umursayacağı kadar yanında kalmıyordu.

Etrafına bakınınca, bir şey fark etti. Bir yokluk. Atlas gitmişti. Hımm, ilginç. Bir de kalabalığın arasında hızla ilerleyen bir kadın vardı. Atlas, seni çapkın! Callum bir şampanya kadehi-ne daha uzandı ama almayı başaramayınca, apar topar avucuna çekti. Bunu kafasına dikti ve sessiz kadının peşine takılıp onu Atlas’ın ofisine kadar izledi.

Kapı zaten aralık duruyordu. “Profesör J. Araña,” diyordu Atlas. “Namınız sizden önce gidiyor. Söylesenize, *J* harfi... Ah, evet, Jiménez,” dedi masasına oturarak. “Artık evli misiniz, yoksa sadece takma isminiz mi?”

“Anneannemin kızlık soy ismiydi.” Yanıt veren kadın ölçülü ve olgundu. Atlas’tan bile daha büyükmüş gibiydi. Callum’un hissedebildiği kadıyla, duyguları genel olarak tiksinti ve öfke karışımıydı. İçinden Atlas’ın kollarını ve bacaklarını koparmak geçiyordu ama ne yazık ki bir nedenden dolayı kendisini tutuyordu.

“Anlıyorum. Sizin için ne yapabilirim, profesör?”

“Ölün,” dedi kadın. “Ağır ağır. Acı çeke çeke.”

“Anlaşılır bir istek,” dedi Atlas.

“Aslında, buraya sadece sizi öldürmek için geldim,” dedi kadın. Callum tam araya girip, *Hayırrrr, o da bunu istiyor zaten, sakın yapmayın, senyora*, diyecekken, kadın konuşmaya devam etti. “İşin aslı, mesele sizinle ilgili değil. Siz ölürseniz, yerinize başka birisi geçer. Çok başlı bir yılan gibi.”

“Doğru,” dedi Atlas.

“Zehir, kurumsal. Sizden daha güçlü.”

“Her zaman öyledir,” dedi Atlas anlayışlı bir tavırla. “Size daha fazlasını öneremediğim için üzgünüm, Belen.”

“Eminim.” Profesörün yüzü kireç gibi oldu. Hayat amacını yitirmiş gibiydi. Eyvah, dedi Callum içinden. Bu, iyiye işaret değil. Hiçbir zaman değildir. “Parti buraya kadarmış.”

“Çeneme bir yumruk yemeye razıyım,” dedi Atlas. Callum bunun pek de centilmence olmadığını düşündü. Kadın yeteri kadar depresifti. Bir de aşağılanması gerekmiyordu.

“Çok küstahsınız, teşekkürler,” dedi kadın ve hızla arkasına döndü, ofisten çıktı ve doğrudan Callum’un ayağına bastı. “Affeder...”

“Devam edin,” diye fısıldadı Callum. Ufak bir düğme buldu ve kendisini ısıtacakmış gibi açtı. Ocakta kendisini ısıtıyormuş

ATLAS PARADOKSU

gibi. Gerçi kadın kolay kolay pes edecek bir tipe benzemiyordu ama Callum yine de alevlerin yandığını, ışığın açık olduğunu düşünmek onu memnun ediyordu. “Durmayın.”

Kadın ona baktı. Ufak tefek ama sağlam yapılı, hafif kilolu bir kadındı. “Sizi tanıyor muyum?”

Callum onu bıraktı, bir an için sendeleyince duvara tutundu. Hızla içtiği şampanya içinden bir öğürtüyle çıkacakmış gibiydi. Ya da daha kötü bir şekilde. İçine derin bir nefes alıp dengesini sağlarken, gözlerinin önünde benekler uçuştı.

“Bay Nova,” dedi Atlas. Kadın gitmiş olmalıydı. “Belki bir operatif denemek istersiniz. Ya da bir uzlaşmayı.”

Callum, ikinci seçeneğin zihninde söylendiğinden emindi ve bu çizgiyi aşan bir adımdı. Ne büyük bir kabalıktı! Ne kadar adi ve özele müdahale eden bir davranıştı! Atlas Blakely’nin bedelini hızla ödeyeceği ne kadar muhteşem ve korkunç bir fikirdi.

“Onları öldürdüm,” diye fısıldadı Callum ona.

Gecenin geri kalanı bir pusun, bir bulanıklığın arasında geçtiği için Atlas’ın yanıtını hatırlamayacaktı. Gözünün ucuyla bir şey gördüğünü hatırlıyor gibiydi. Ailesinin parmak izleri bir araya toplanmış gibi Nova marka illüzyon büyülerinden oluşan bir haleydi. Sonra, Tristan’ı gördü.

Ama sabah olduğunda, bundan emin değildi.

E Z R A

“**M**erhaba,” dedi Ezra’nın hayatında gördüğü en güzel kadın. “Bir seksen boyundasınız, değil mi? İlginç. Tuvalet?”

Ezra ancak birkaç saniye sonra yanıt verebildi. “Şu tarafta,” dedi hafifçe öksürerek.

“*Üstelik* buraları biliyorsunuz.” Kadın büyüleyici bir gülümsemeyle ona baktı. “Muhteşem. İsim?”

“Ezra.” Yalan söylemeyi, daha doğrusu konuşmamayı düşünmüştü. Aslında, kadının onun ismini bilip bilmemesi önemli değildi. Orada Nico de Varona’dan başka kimse onu tanımıyordu ve Ezra’nın bu amaçla yaptığı illüzyonları –akılda kalamayacak kadar sıradan saçlar, renksiz gözler ve genel olarak herkesin lisede birlikte okuduğu birisi görünümü– gayet sağlamdı.

Başka bir yerde olan Nothazai’yi görmek için etrafına baktı. Atlas henüz gelmemişti. “Affedersiniz, ben sadece... birisini arıyordum.”

“Ha, merak etmeyin. O da sizi arıyor.” Kadının Libby’den daha ufak tefek olduğunu fark etti. Libby’nin boyu ortalama, hatta ortalamadan birkaç santim uzun olduğu halde, kadınları neden hep onunla kıyasladığını bilmiyordu. Libby kesinlikle *bütün* kadınlar için uygun bir referans işareti değildi. Bu kadın çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ama hâlâ Libby’nin başının ulaştığı yere ulaşamamıştı. Neden hâlâ Libby’yi düşünüp duruyordu. “*Çok* ilginç,” dedi kadın. Dudakları kadehinin kenarının etrafında kıvrıldı.

Ezra o anda tam da kaçındığı türden bir tuzağa yakalandığı-

ATLAS PARADOKSU

nı anladı. “Siz bir telepatsınız.” En sevmediği ve özenle illüzyonladığı yüzünün pek işe yaramayacağı uzmanlık buydu. “Siz Parisa Kamali’siniz.”

Kadının gözleri irileşti. Ama ne yazık ki şaşırdığı için değil. Zafer kazanmış gibiydi. Ya da heyecanlanmıştı.

“Ah, bu iş iyice lezzetli olmaya başladı,” dedi kadehini kadehiyle tokuşturarak. “Beklenmedik olaylara bayılırım. İyi akşamlar, Ezra,” diye mırladı. Sesi Ezra’ya sevinçten uçuyormuş gibi geldi.

Sonra, kadehini yok etti ve Ezra ona neyin o kadar lezzetli olduğunu sormadan, kalabalığa karıştı ve diğer medeia elitlerinin arasına gizlendi. Tam o sırada, âdemelmasını sıkıştırmış olan gömlek yakasını çekiştirerek ortalıkta dolanmakta olan Nico’yu gördü. Nico’nun dalgın bakışlarının üstünden geçmesini bekleyip diğer tarafa döndü.

Toparlanıp yine Nothazai’yi ya da profesörü bulmaya çalıştı. Ne aradığını bilmiyordu –daha beş saniye önce kontrol ettiği halde buzdolabını açıp aynı şeyleri görüyormuş gibi hissediyordu– ama daha da önemlisi, o davete gidecek cesareti nereden bulduğunu da bilmiyordu. Yok, bu tam olarak doğru değildi. Nedenini çok iyi biliyordu. Çünkü Atlas’a ne tür bir etkisi olduğunu, ne tür arkadaşları olduğunu göstermeliydi. Hepsinin yüksek pozisyonlara sahip kişiler olduğunu göstermeliydi. Çünkü Ezra’yla birlikte her şeyi değiştirmiş olması gereken Atlas, ikisinin de nefret ettiği bu ortamın bir parçası olmayı seçmişti ve Ezra bu davranışının etkileyici, yenilikçi, hatta biraz bile güçlü olmadığını görmesini istiyordu. İlhamdan yoksun, öngörülebilir ve bayat bir hamleydi. Bu davranışı... *hayal kırıklığı* yaratıyordu.

Ama takım elbisesi tenini kaşındırıyordu, ev fazla sıcaktı ve Ezra kalkanların onu nasıl engellediğini hissedebiliyordu. Kalkanlar yine tamir edilmişti. Bu da onu üzen bir durumdu. Orada beş para etmeden, atılmış bir parazit gibi duruyordu.

OLIVIE BLAKE

“1988 miydi?” dedi birisi kulağına. “Yoksa 1989 muydu?” Ezra irkildi ve nabzının birden hızla atmaya başladığını hissetti. “Ne’89 muydu?”

“Sevgili annenin öldüğü sene.” Atlas ona gülümseyip bir kadeh şampanya uzattı. “Özür dilerim, acı bir anı mıydı?” dedi Atlas kadehini dudaklarına götürerek. “Sormamalıydım sanırım.” *Ezra, her zamanki gibi seni bulmak çok kolay oldu.*

Ezra hiçbir şey demeden kadehi aldı.

“Biliyor musun, şu Nothazai’ye hiç tahammül edemiyorum,” dedi Atlas. “Yaptığım ve söylediğim her şeye karşı geldiği için değil. Adam iletişim kurmayı hiç bilmiyor. Konuştukça konuşuyor.” Ezra’ya baktı. “Bir takım elbisen olduğunu bile bilmiyordum.”

“Dikkatli ol,” dedi Ezra şampanyasından bir yudum alıp. “Üyelerinden birisi olabilecek kadar genç birisiyle konuşuyorsun. Nasıl görüldüğümü unuttun sanırım.”

“Bunu asla unutmam.” Doğru, diye düşündü Ezra keyifsizce. “Sadece eski bir dostun hatırını soruyorum. Ezme yemeyi sevmediğini biliyorum, o yüzden havadan sudan sohbet etmeye gelmiş olmalısın.”

Ezra hafifçe gülümsemekte olan Atlas’a baktı.

“Onu göz kulak oluyorsundur umarım,” dedi Atlas kendi şampanyasını yudumlayarak. “Onun başının derde girmesini istemem. Başına bir şey gelirse, kendini ne kadar kötü hissedeceğini unutma.”

Ezra bir şey demedi.

“Bu arada, o şu anda LARCMA’da. Ama sen bunu biliyorsundur zaten.” Ezra bir şey düşünmeme çalışırken, Atlas ona yine yan yan baktı. Zihnini boş bir tuvale, boş bir duvara dönüştürmeye çalıştı. “Senin inşa ettiğin bir kobay faresi tekerleğinde dönüp duruyor, değil mi? Tabii, düşündüğünden çok daha zeki olmadığını varsayarsak; ki bu oldukça tehlikeli bir varsayım.”

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim,” dedi Ezra alçak sesle. “Ne yapmayı planladığını biliyorum. Neler yaptığını...”

ATLAS PARADOKSU

“Tam olarak ne yapıyorum? Bir partide şampanya içiyorum,” dedi Atlas kadehini kaldırarak. “Bildiğim kadarıyla kimseyi kaçırmadım.”

“Arşivleri kandırmanın bir yolunu bulduğunu biliyorum.” Blöf yapıyordu ama neredeyse kesin olarak doğrudu. Arşivler sadece hak edilmiş bilgileri verirlerdi ve Atlas kesinlikle mutlak gücü hak etmemiştir. Ezra bunu mırıldanarak söylemişti ama zaten kimse ona bakmıyordu. “Erişemediğin metinlere erişmesi için birisini kullandığımı biliyorum. O metinlerle ne yapmayı planladığını da biliyorum.” En azından, bu kadar doğrudu. Planının ayrıntılarını bilmeden bile –Ezra’nın gördüğü sonuca neden olan olaylara şahit olmadan bile– Atlas ona gerçek yüzünü yirmi sene önce göstermişti. “Sen bir tanrı değilsin,” dedi Ezra.

“Ve buna her gün üzülüyorum,” dedi Atlas monoton bir sesle.

Ezra onunla ilk kez karşılaştığı zamanı, kardeşlik hissini, sahip olduklarını sandığı yakınlığı hatırlayınca, içinde iki öfke alevi yandı. İki dürtüyü de hemen hafifletti.

“Nerede o? Senin genç animatör nerede?” Ezra yanıt vermesini beklemiyordu ama Atlas’ın ne yaptığını bildiğini bilmesini istiyordu. Bir yerde birisinin doğru soruları sorduğunu. Doğru yerlere baktığını.

Atlas’ın, birinin onun gerçek yüzünü bildiğini bilmesini istiyordu. “Gelmedi,” dedi Atlas. “Keyifsizdi.” Hah. Öyle olmayıydı. “Görüyorum ki kalkanları tamir etmişsin. Zor muydu?”

“Çok.”

“Güzel.” Ezra dönüp kadehi onun eline tutuşturdu. “İçki için teşekkürler.”

“Partinin keyfini çıkar,” diye veda etti Atlas o giderken. Saçmalıktı. Ezra’nın oraya gelmemiş olması gerekirdi.

Ama...

Ama her şey o kadar da kötü değildi. Bir kere, Atlas, Nothazai hakkında doğruyu söylemişti. James Wessex’i konuşmadık-

ları halde, Atlas büyük bir ihtimalle o konuda da haklıydı. Ezra hâlâ Profesör J. Araña hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. İlk başlarda, fazla sessiz sakın bir kadın olduğunu düşünmüştü ama artık... Sesi daha çok çıkmıyordu ama yine de bir *terslik* vardı. Aktivizmi –ilk başlarda bu özelliği dikkatini çekmişti– ona... saldırgan gelmeye başlamıştı. Odaksızdı. Kontrolsüzdü. Kurumsal bir susturma tekniği olarak, alkalilik laboratuvarına tıklandığını biliyordu ama görüşlerini dinleyince düşündüğü kadar verimli olmadığını görmüştü. Kadın konuştuğunda, iğneleyici sözleri ne yapacakları işle ne de adaylarla ilgiliydi. Argümanlarının altında başka bir şey serbest kalmaya başlamış gibiydi. Sanki kadın sökülmeğe üzere olan bir ilmekti. Bu yüzden, planları için bir tehlike oluşturabilirdi.

Bunu nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu çünkü bir telepat değildi; ama önemli olan bu iş için seçtiği kişilerin durumun ne kadar acil olduğunu yeteri kadar anlamamalarıydı. Onları Atlas Blakely'nin nasıl bir mutlak güç peşinde olduğunu, üyelerinin fırsat çıksa nasıl bir despotluk sergileyeceklerini söyleyerek onları uyarmamış mıydı? Ama diğerleri Ezra'yı giderek bir araç, hatta bir nöbetçi olarak görmeye başlamışlardı. İngilizlerin çoktan geldiğini söylemesi gerekirken, daha yolda olduklarını söyleyen Paul Revere gibiydi.

Planları her geçen gün daha karmaşık bir hal alıyordu. Ezra için plan basitti: Cemiyet'in en yeni üyelerini hedef alacaklardı ve etkileri –Atlas'ın etkisi– tüm dünyaya yayılmadan oluşturdukları tehdidi etkisiz hale getirmekti. Misyonlarını birleştirmek adına Cemiyet'i felsefi açıdan hedef almak ayrı bir konuydu ama pratikte Cemiyet yok etmeyi isteyebilecekleri bir düşmandan çok daha büyük, çok daha fiziksel varlığı olmayan bir şeydi. Atlas'ın üyeleri bunu anlıyor muydu? Atlas Blakely olmadığında, Cemiyet'in sadece varlıklı adamlardan ve eski kitaplardan oluşan bir yere dönüşeceğini farkındalar mıydı? Bunlar tehdit sayılmazdı ama belki insanın egosuna onları dâhil

ATLAS PARADOKSU

etmemesi gerekirdi. Ezra egoları umursamazdı. Dünyanın olduğu gibi devam etmesini umursuyordu. Dolayısıyla, esas sorun *Atlas'ı*, Atlas ve silahları tehditti. Ezra onu öldürüp bu işe bir son verebilirdi ama Atlas'ın planını uygulamaya başlamadığını kim bilebilirdi? Cemiyet'in en yeni üyeleri ikinci seneki bağımsız araştırmalarına çoktan başlamışlardı. Arşivlerin onlara neler verdiğini hesaplamak mümkün değildi ve sorun buydu. Callum Nova elenmişti, Libby esir alınmıştı ama geride hâlâ dünyaya salınacak dört ölümcül silah vardı. Ezra, onlar dünyaya salınmasa bile Atlas'ın onlar için bir planı olduğunu biliyordu. Atlas'ın herkes için bir planı vardı.

Ezra'nın bildiği kadarıyla, acil durum planını devreye soktuğundan beri evden kimse ayrılmaya çalışmamıştı. Yine de eninde sonunda çıkmaya çalışacaklardı ve o zaman yapılması gereken şey açıktı: Parisa Kamali, Tristan Caine, Nico de Varona ve Reina Mori'nin durdurulması gerekecekti. Hiçbir şekilde Atlas tarafından onlar için çizilen yolda ilerlemeye devam etmemeleri gerekiyordu – Ezra bunu seneler önce farkında olmadan yapmıştı.

Ezra, partinin seçkin davetlilerinin etrafında suratını asmış dolaşırken, evde resmen uyurgezer gibi dolaşmakta olan donuk gözlü sarışın bir adamla çarpışacaktı. Fazla içmiş olmalıydı. Tanrım, dedi içinden. Partilerden hiç hoşlanmazdı. Tüm o aşırılık tiksінçti. Daha da kötüsü, bunların içinde nasıl var olacağını bilmiyordu. Ayrıca, ona o evde bir üye olduğu son zamanı da hatırlatıyordu. Onun için sadece birkaç sene önceydi ama Atlas için neredeyse yirmi sene önceydi. Sınıfının diğer üyeleri Ezra'ya iyi davranmamışlardı. Nerede olduklarını, ne yaptıklarını, partiden önce Atlas'la kadeh kaldırıp kaldırmadıklarını ve Ezra'nın acıklı ölümüne gülüp gülmediklerini merak etti. Henüz onları görmemişti –Folade partilere bayılırdı, Neel dikkatleri üstüne çekmeyi çok severdi ve Ivy... Kimsenin Ivy'yi bir kalabalığın ortasına salacak kadar aptal olmadığını umdu–

OLIVIE BLAKE

ama bunun bir anlamı yoktu. Ezra hepsinin çoktan kalabalığa karışmış, ayrıcalıklı çekirdek grubun ortasına çekilmiş olmaları gerektiğini tahmin etti. (Alexis Lai'yle karşılaştığını düşününce ürperdi. Kadın yirmi sekiz yaşındayken bile onu yeteri kadar ürkütürdü.)

Ezra tam Nothazai'yi bulup gitmek için mazeret uydurmayı düşünürken – bu partiden öğrenebileceği pek bir şey yoktu. Hem Cemiyet herkese etki azaltıcı dağıtmıştı. O yüzden, bir kapıyı açmaya çalışırsa ya da oradaki kalkanlardan birini aşmaya çalışırsa doğrudan bayılırdı– birisi omzuna dokunup onu durdurdu.

“Ezra’ydı, değil mi?”

“Tristan,” dedi Ezra anlık bir panikle ve büyük bir şaşkınlıkla. Sonra, güzel bir sürpriz yaşamış gibi daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. Bir hata yapıyor olabilir miydi? Öyle olmalıydı. Ne de olsa illüzyonları...

Arkasına dönünce, partinin resmi kıyafet kuralına yarı yarıya uymuş, suratı asık olan Tristan Caine'le karşılaştı. Tristan bir şey aramak için aşağı kata inmiş ama sonra vazgeçmiş gibiydi.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedi Tristan. Ezra'nın yüzünün illüzyonlarla ne kadar sıkıcı hale getirildiğini fark etmesine rağmen, ne yazık ki bir hata olmuş gibi davranmamıştı. “Tanrım, bir kâbus gibi,” dedi Tristan ürpererek. Yüzünü ekşitip kalabalığa göz attı. “Tek bir odada bir sürü gösteriş düşkününü var.”

Tristan'ın, Ezra'nın kim olduğuyla ilgili herhangi bir yanlışlığı içinde olmadığı belliydi. En azından Cemiyet'e neden kabul edildiği anlaşılmıştı. Tristan her ne yapabiliyorsa, illüzyonlar onu etkilemiyor olmalıydı ve bu Ezra'nın bildiği hiçbir uzmanlık alanına uymuyordu. Elbette, Atlas da böyle bir şeyden söz etmemişti.

(Gerçekten de Atlas'ı öldürmek için nedenler her gün gidecek artıyordu.)

ATLAS PARADOKSU

“Ben fark etmemiştim...” Tristan Ezra’nın şaşkınlığını fark edince sustu. “Hatırladığımdan daha genç görünüyorsun. Ya da beklediğimden daha genç. Kalkanların orada sana rastladığımda, başka bir astral düzlemden olduğunu sanmıştım.”

O günden önce bir sürü şey düşünmüş olan Ezra, gülümseyebilmek için büyük bir çaba sarf etti. Neyse ki Nico onları fark etmeyecek kadar uzaktaydı. Üstünde sıvı bir şeymiş gibi gözükecek kadar siyah bir pantolon ceket olan Asyalı bir kadınla konuşuyordu. Kadın saçlarını bir kenara atmış onu dinlerken, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu.

“Avrupalı hayat tarzımdan dolayı,” dedi Ezra ona. Nico’nun dikkati başka bir yerde olduğu için kendisini güvende hissetti. “Kırmızı şarap ve maddi açıdan desteklenmiş sağlık hizmetleri. Göründüğümden daha büyüğüm.”

“Hah,” dedi Tristan. Sonra, dönüp kalabalıkta başka bir yere baktı. “Ne zaman üye olmuşsun? Sormamıştım sanırım.”

“Ha, ben...” Hımm. Tehlikeli bir soruydu. Neyse ki Tristan dikkatini tam olarak ona vermemişti. “Ya sen?”

“Ha? Pardon.” Evet. Tristan onu kesinlikle dinlemiyordu. Bakışları sendeleyip oturma odalarından birine giren sarhoş sarışın adamı izliyordu.

“Bu tür partilere herkesi çağırıyorlar, değil mi?” dedi Ezra. Nihayet, Tristan’ın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“Evet. Burada Forum’un üyelerinin de olduğunu duydum.” Tristan başını salladı. “Eski patronuma rastlayacağımı düşünüyorum.”

Ezra, James Wessex’in davet edilmediğini biliyordu. Asistanı Eden bu konuda ona uzun uzun şikâyet etmişti. “Sanırım, düşmanlar söz konusu olduğunda, Forum... biraz daha aydınlanmış bir grup.” Tristan ona hak veriyormuş gibi omzunu silketti. “En azından, daha hayırseverler.”

Bu sefer, Tristan şüpheyle çattı kaşlarını. “Öyle mi?”

Esas soru da bu değil miydi? “Gizli bir cemiyet değiller,” dedi Ezra. “Amaçları bilginin dağıtılması.”

OLIVIE BLAKE

“Olabilir ama o bilginin bedava olduğunu hiç sanmam. Her şeyin bir fiyatı vardır.” Tristan önce etrafına bakındı, sonra yine ona döndü. “Seni pek ikna edememişler, sanırım.”

“Forum mu?” Bir zamanlar onlara inanmıştı. İçinde bulunduğu durumu düşünecek olursa, hâlâ inanmaya hazırdı.

“Dünyayı gezmişsin,” dedi Tristan. “Eminim ki onları iş başında görmüşsündür.”

İşte, bu doğrudu. Ezra, Nothazai’nin diplomatlarla ve politikacılarla yakın ilişkileri olduğunu görmüştü. Atlas’ın da öyle olduğunu düşünüyordu. Nothazai, bunun gerekli olduğunu söylemişti ve bunda haklıydı. Tabii ki haklıydı. Forum elektrik faturasını ödeyemezse, insanlığın daha iyiye gitmesi için nasıl çalışabilirdi? Kurumsal destek olmadan, nasıl kaynakları olabiliirdi? Önemli nokta; şeffaflık ve üyelerinin her şeyden haberdar olmalarıydı. En önemlisi de bilginin dağıtımı ve kaynakların paylaşımıydı. Daha geçen ay ABD mahkemelerinde bir medeia patentine karşı dava açmış ve kazanmışlardı. Artık herkes bundan faydalanabilecekti.

Tabii, buna *gücü* yeten herkes.

Ama işlevsel açıdan, sadece o salondaki birkaç kişiyle sınırlı olan Cemiyet’in arşivlerinden daha iyiydi. Bunlar resmen şampanyaya sosyalistleri, diye düşündü Ezra, kaşlarını çatarak yanından geçen garsondan bir kadeh alan ve onun yanıtını bekleyen Tristan’a bakarak.

Forum hakkında ne düşünüyordu?

“Herkesin genel olarak beş para etmediğini düşünüyorum.”

Tristan’ın yudumu boğazına kaçtı ve bir kahkaha attı. “Doğru,” dedi Ezra’ya yine onu takdir eden ya da belki dediklerini onaylayan bir bakış atarak. “İşte, buna içerim.”

Ezra yine ani bir sabırsızlık hissine kapıldı. Hayır... ait olmama hissiydi bu. Oraya ait değildi, asla olmamıştı. Orada olmak da istemiyordu.

Gözlerinin önüne başka bir hayat geldi. Birisinin tanıdık bir

ATLAS PARADOKSU

şekilde başını eğişini, garip kaçamak bir bakış fırlattığını hatırladı. Libby'nin kitap okurken nasıl hep tırnaklarını kemirdiğini. Ezra'dan bundan vazgeçmesine yardım etmesini istemişti ama bu huyu ve kendisini kötü hissettiği diğer rahatsız edici huyları Ezra'yı hiç rahatsız etmemişti. Endişelerini yatıştıran, çatlaklarını ve kusurlarını gören ve bunları korumaya, güvende tutmaya yemin eden kişi olmak hoşuna gitmişti. Bu, ona kaybettiği zamanı telafi ettiğini hissettirmişti. Birisini, herhangi bir kişiyi kurtarma hissi güzeldi ama o kişi Libby olduğu için daha da güzeldi. Çünkü Libby iyi yürekliydi ve düşündüğünden de güçlüydü.

Yine de hiçbir şeyi farklı yapmazdı, diye düşündü. Libby Cemiyet'ten sonra, Atlas'ın nasıl birisi olduğunu anladıktan sonra, içindeki o narin yumuşaklığın cılız parıltısı yok olurdu. Ezra'nın bunu herkesten daha iyi biliyor olması gerekmez miydi? Atlas Blakely'nin dünya versiyonu sınırsızdı ve Libby'nin narin iyimserliğini, ahlak hissini ve umudunu patlatmaya hazır dişleri andıran keskin kenarlarla doluydu. Ezra'dan sonsuza dek nefret edecekse bile buna razıydı. Libby'nin hayatından daha fazlasını kurtarmıştı.

LARCMA'da neler yaptığını merak etti. Neler okuduğunu, o gün yabancı birisiyle aklına gelen hangi muhteşem fikirleri paylaştığını merak etti. O kadar da kötü değil, diye düşündü çünkü Libby bir hayat yaşıyordu. Ezra'nın ancak minyatür halini gözlemleyebildiği, kuş bakışı gördüğü *kendi* hayatını yaşıyordu.

Kısa bir süre önce bir alışveriş merkezindeydi. Galleria'da Ezra'nın çığır açan araştırmasını bir kadına atfetmeyeceğini bildiği –zaman yolculuğuna rağmen– umut vaat eden bir profesörü dikkatle dinliyordu. *Bu* kadın Libby'ydi ama onu bu kadar kolay harcanmamış olması gerekirdi. Üstünde Ezra'nın sisteminde bir şok etkisi yaratan neon pembesi bir bisiklet şortu vardı. Onun sahte ama kayıtsız bir kahkaha attığını duyunca, içinden bir an için kör olmak geçmişti.

OLIVIE BLAKE

Yutkunarak bunu aklından atmaya çalıştı. Pişmanlık hissi değildi bu.

Vicdan azabı da değildi. Yanılmamıştı.

O noktadan sonra yanılmazdı.

Telaşlı görünmemek için elinden geleni yapan Ezra, Nico'nun hâlâ Asyalı kadınla meşgul olduğundan emin olmak için o yöne baktı. Ama ikisinin de gittiğini görünce, bir an için hayal kırıklığına uğradı. Nico'nun onu fark etmesi olası değildi ama yine de ihtiyatlı davranması gerekiyordu. Birden orada olma nedeni ona çok saçma geldi.

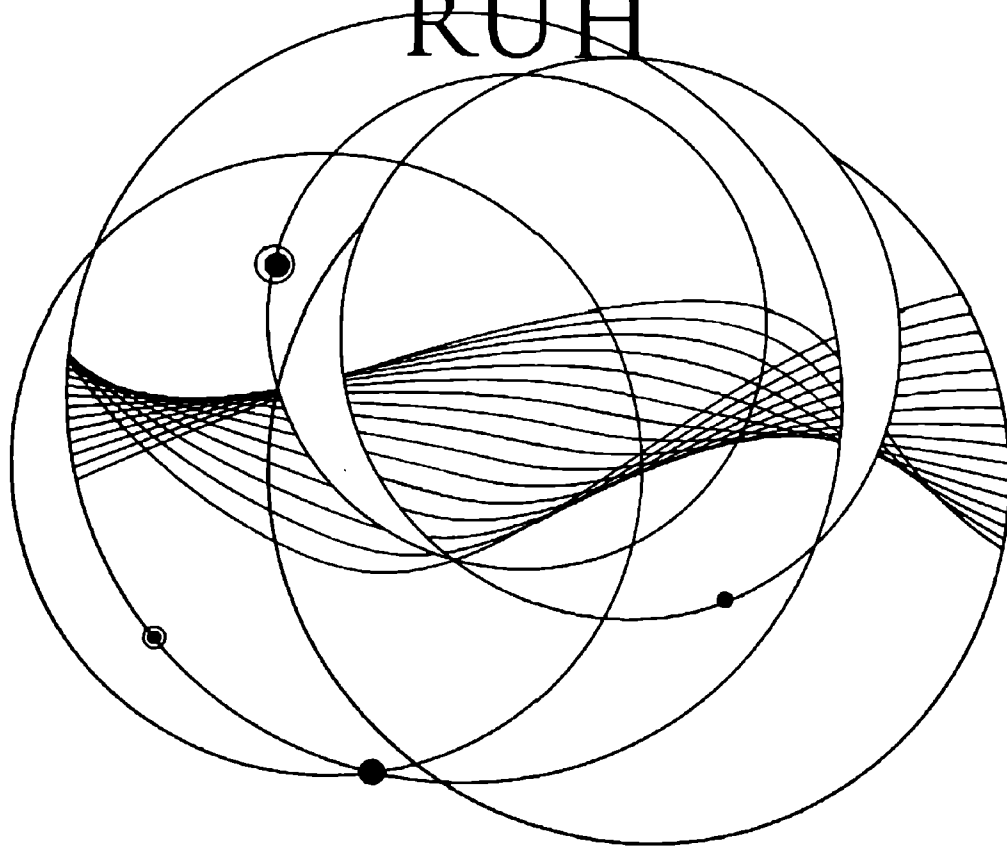
“Gitmem gerek,” dedi Tristan’a. “Bundan nefret ediyorum.”

Tristan boğuk bir sesle gülerek yanıt verdi. “Cemiyet’e ve sonrasına,” dedi. Tahmin edemeyeceği kadar Atlas Blakely’nin eline düşmüştü. Onun animatörü gibi, Tristan da en iyi ihtimalde Atlas’ın araçlarından biri, en kötü ihtimalde de müridiydi. Öyle değilse bile, yakında olacaktı.

Gözünün ucuyla Atlas’ın bir kahkaha patlattığını görünce tiksindiğini hissetti ve belki de Tristan’la özel olarak ilgilenmesi daha iyi olur diye düşündü. Her ihtimale karşı.

Ama o an için, başını sallayarak veda etti ve arkasına dönerken, kendisini geleceğin kurtuluş vaadine tekrar adadı.

VII
RUH

TRISTAN

“**K**ullanabiliyor musunuz?” diye sordu Atlas, birlikte ofisine kapanmış olduğu Tristan’a. İçerideki hava elektrikli bir şeyle statikleniyordu. Gerginlik ya da kaygı değildi.

Heyecan. Belki de Tristan’ın hissetmeye asla alışık olmadığı bir histi.

“Çok yaklaştım,” demişti Tristan. “Neredeyse o noktadayım.”

Atlas düşünceli bir ifadeyle parmaklarını masasına vurdu. “Büyük bir ihtimalle, kullandığınız taktiklerden daha etkili bir taktiğe ihtiyacınız var. Bay de Varona kendisini bu işe ne kadar adanmış olursa olsun,” dedi alaycı bir tavırla.

Haklıydı. Tristan’ın düzenli olarak beklenmedik anlarda öldürülme girişimleri de onu etkilemeye başlamıştı. “Bunu ya hızla ve telaşla yapabiliyorum ya da yavaş yavaş. *Çok* ağır bir şekilde,” dedi Tristan yüzünü ekşiterek. “Aslında, bütün gün süren bir iş.”

Atlas’ın yüz ifadesi değişmedi. “Sonra? Bunu yapabildiğinizde ne oluyor?”

“Gerçekliği değiştirebiliyorum. Bir şeyler görüyorum.”

“Hareket ettirebiliyor musunuz?”

Kırıyordu. “Sayılır.”

“Manipüle mi ediyorsunuz?”

“Öyle denebilir.”

Atlas yine düşünceli gözüktüyordu.

“Geçen seneyi becerilerinizi kusursuzlaştırarak geçireceğinizi umut ediyordum,” dedi Atlas birkaç saniye sonra. “Ama *düşündüğümüzden* daha az vaktimiz olabilir.”

“Bizim mi?” Tristan birden dikkat kesildi. “O halde, beni kullanmayı planlıyorsunuz.”

Atlas başka birisine sabırsızlık gibi gözükebilecek bir ifadeyle ona baktı. “Sizin için *benim* planladığım şey bu değil, Tristan. Ne de olsa, bizler arşivlere borçluyuz. Bu kapılardan içeri girdiğiniz anda söylediğim gibi, arşivlere katkıda bulunmamız gerekiyor.”

Yine *çoğul* konuşmuştu. “Parisa’dan ya da Callum’dan da aynı şeyi mi istiyorsunuz?”

“Herkesten aynı şeyi istiyorum ki bu önemli değil,” dedi Atlas. “Amacım kütüphanenin hedeflerini geliştirmekten başka bir şey değil.”

“Cemiyet demek istediniz sanırım,” diye homurdandı Tristan.

“Hayır.” Atlas ayağa kalkıp malikânenin doğu tarafına bakan pencerenin önüne geçti. “Bir teorim var,” dedi en sonunda, başını çevirip ona bakarak. “Becerinizi anlamadan, siz becerilerinizi anlamadan önce bunu paylaşmak istemedim. Ama bunun peşinden gidip gitmemek size bağlı. Ne de olsa benim değil, sizin kapasiteniz dâhilinde.”

Tristan kendisini önemli bir şey duymaya hazırladı. “Nedir?”

Atlas yine dışarı göz attı, sonra ağır ağır sandalyesine geri döndü ve parmaklarını ağzının etrafına birleştirdi.

“Bunun kulağa çılgına geleceğini fark etmeye başladım,” dedi.

“Dinliyorum,” dedi Tristan. Daha uzun süreden beri değilse bile aylardır onun epey çılgın birisi olduğunu düşünüyordu.

“Peki.” Atlas iç çekerek geriye yaslandı. “Siz henüz bir isim verilmemiş olan bir alanda bir fizikçisiniz, Tristan. Başından beri bundan şüpheleniyordum. Nicemi görebiliyor ve manipüle edebiliyorsunuz. Bu sayede, en çok Bay de Varona’nın becerilerine uyan bir atomcu tanımından bile daha güçlüsünüz. Becerinizi dünyayı daha fazla teste kapıyı açan yeni bir boyutta görebilmek.”

ATLAS PARADOKSU

“Neyin test edilmesinden söz ediyorsunuz?” Tristan onun silahlardan söz ettiğini düşününce içine kötü bir his çöktü. Her şeyin şiddete dönüştüğünü bilecek kadar uzun süre James Wessex’in yanında çalışmıştı. Savaşta para vardı – daha doğrusu, savaş para demekti.

“Dünyalar,” dedi Atlas.

Bunu duyan Tristan gözlerini kıpıstırdı, sonra kaşlarını çatı. “Efendim?”

“Bay Ellery’nin araştırma konusuna aşina mısınız? Ya da uzmanlık alanına.”

Tabii ki aşina değildi. Tristan Parisa’nın ona nasıl tahammül ettiğini merak etmek dışında Dalton’ın ne yaptığını hiç düşünmemişti. “Hayır.”

“Dalton,” dedi Atlas bakışlarını yine pencereye çevirerek, “bir animatör. Becerileri belirli bir aşamaya kadar hiçlikten sezgisellik yaratabiliyor.”

“Ama bu... İmkânsız.”

“Evet,” dedi Atlas tekrar ona bakarak. “Dolayısıyla, Dalton bu konu üstünde çalışıyor. Son on senedir, Dalton akademik araştırmalarını spontane gibi gözüken ama öyle olması mümkün olmayan yaratım konusuna adadı. Teolojik ya da bilimsel görüşlere rağmen, kütüphane bize bu evren için bir başlangıç anı olmadığını, hayat kıvılcımımızı başlatan bir başlangıç atomu olmadığını gösteriyor. Bin senelik araştırmalarımız bir alternatif sunuyor: Bir boşluktan ama hiçlik olmayan boşluktan var olduğunuzu gösteriyor. Bizden önce bir şey vardı ve bizden sonra da devam edecek. Bu evrenin bize ait olması haricinde özel bir yanı yok. Bizler özel değilsek, tek de değiliz demektir. Eşsiz değiliz.” Atlas’ın bakışları dalgınlaştı. “Demek istediğim,” dedi bakışlarını Tristan’dan dışarıdaki kızılık ağaçlarına çevirerek, “bu dünyanın hassas ama öğrenilebilir bir dengeden, belirli bir madde ve anti madde miktarından yaratılmış olması gerek. Bunun ne olduğunu anlayabilirsek, tekrar yaratabiliriz.”

OLIVIE BLAKE

Tristan'a döndü. "Dalton'ın araştırmaları bu dalgalanmalarla ilgili. Esas kaostan bir kaos değil, canlı, nefes alıp veren bir boşluktan yaratıldığı olasılığı üstüne. Belki büyüdür – ya da siz bunun bir nicem dizilimi olduğunu kanıtlarsınız." Başını salladı. "Bilemiyorum ve tahmin de edemiyorum. Ama bildiğim şey," dedi gözlerinde ancak kötücül, manik ya da çocuksu denebilecek bir parıltıyla öne eğilerek – Tristan emin olamadı. "Bayan Mori'nin böyle bir kıvılcımı taşıma kapasitesi. Bir başlangıç dalgalanması yaratabilir. Bay Ellery boşluğu, kozmik şişme elementini yaratabilir. Siz bunu görebilirsiniz. Bay de Varona ve Bayan Rhodes bunu şekillendirebilir ve..."

"Bizden başka bir evren mi yaratmamızı istiyorsunuz?" diye lafını kesti Tristan. Onu doğru duyup duymadığından emin olamamıştı.

Atlas başını salladı. "Yaratmanızı değil. Hiçlikten değil. Hiçlikten bir şey yaratmak mümkün değil, bunu anlıyor musunuz?"

"O halde..."

"Bu evrenin hiçbir özelliği yok," dedi Atlas tekrar. "Bu evrenin, yaratımın yapabileceği en iyi şey olduğunu anlatan hiçbir şey yok. Dolayısıyla, başkaları olmalı."

Tristan'ın kafası karışmıştı. "Başkaları derken..."

"Başka dünyalar." Atlas bunu kararlılıkla söylemişti. "Başka evrenler. Belki bu evrenin farklı versiyonları."

Tristan kaşlarını çatı. "Bir çoklu evren mi demek istiyorsunuz?"

"Olabilir." Bu sözcük Atlas'ın ağzından bir rahatlama hissi gibi bir anda çıktı. "Belki de öyle değildir. Ama önemli olan, sizinle, dünyayı görüş şeklinizle, belki nihayet bu soruyu yanıtlama şansımızın olması. Evren bir boşluk değilse –hiçlik değilse– ve siz yapısını görebilirsanız, şeklini de anlayabilirsiniz. Bu evrende nerede olduğumuzu görebilirsanız..."

"Çoklu evrende olduğumuzu anlarım," dedi birden Tristan.

"Evet." İşte, Atlas'ın vardığı sonuç buydu. Tüm amacı buydu. "Evet. Aynen öyle."

ATLAS PARADOKSU

“Ama...” Tristan susup biraz düşündü çünkü az önce duyduğu her şeyin resmen saçmalık olması gerekirdi.

“Doğru olduğunu bildiğim tek prensip denge,” dedi Atlas. “Madde ve anti madde. Düzen ve kaos. Şans ve talihsizlik. Yaşam ve ölüm.” Atlas sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını önüne uzatıp kollarını başının arkasına dayamıştı. “Tek dünya bu olamaz.”

Tristan, Nico’nun anlatıp durduğu şeyleri, çoklu dünya teorisini düşündü. “Ya öyleyse?”

“Öyleyse öyledir. Kimin umurunda? Hepimiz ölürüz ve hiçbir şeyin önemi kalmaz.” Atlas omzunu silkip devam etti. “Mesele yanıt değil, Tristan, soru. Sorunun yanıtını bilmiyor olmamız.”

“O halde, Schrödinger’in kedisinin canlı mı, yoksa ölü mü olduğunu öğrenmek istiyorsunuz.” Tristan, sesinin cansız ya da mekanik değil, *meraklı* çıkmasına şaşırmıştı. Bu konu gerçekten de ilgisini çekmişti. Kendi adına ne kadar kötü bir karardı.

“Evet,” dedi Atlas. “Bunu istiyorum.”

“Kutuyu açmak istiyorsunuz.” Sadece içinde kedinin bulunduğu kutuyu değil, *Pandora*’nın kutusunu. İçinde kaçınılmaz bir şekilde etik bir ikilem olacak kadar büyük bir yanıt taşıyan kutuyu.

Başka bir evren keşfedilse ne olurdu? Hangi evrenin doğru, gerçek ve kusursuz olduğuna kim karar verirdi?

Daha da önemlisi, bu evrene ne olurdu?

“Hayır,” dedi Atlas. “Kutuyu ben açmak istemiyorum.” Duraksadı. “Kutuyu *sizin* açmanızı istiyorum.”

“Ama...” Tristan yine sustu. “Ya reddedersem?”

Atlas yine omzunu silkti. “O zaman reddedersiniz.”

“Ya teorinizi doğru bulmuyorsam?” dedi Tristan.

“O zaman doğru bulmazsınız. Cemiyet’in amacı duvarlarımızın arasında bilgileri geliştirmektir. Bizler sürekli olarak yanıt arama araçları olduğumuz için arşivlere borçlu kalmaktır.”

OLIVIE BLAKE

“Ama bu basit bir deneyden ibaret değil.” Tristan’ın başı ağırmaya başlamıştı.

“Bu, arşivlerde bulunan tıbbi şifalarla bir deney yapmaktan farksız,” dedi Atlas. “Burada var olan ve asla paylaşmamış olan araştırmalardan daha az etik olan bir araştırma değil.”

“Çoklu evrene kapıyı açmak istiyorsunuz ve...” Tristan gözlerini kırıştırdı. “Bunu bir sır olarak saklamak mı istiyorsunuz?”

“Kapıyı açmak istiyorum. Sonra olacaklar önemli değil.”

“Önemli değil,” diye Atlas’ın sözlerini tekrarladı Tristan şaşkınlıkla. Atlas Blakely’nin esas planı *bu* muydu? Sonra neler olacağını hiç göz önüne almadan bir kapıyı açmak mıydı?

Atlas buna yanıt olarak hemen başını salladı, yanıtını düzeltmesi gerektiğini fark etti. “Affedersiniz. Önemsiz değil. Elbette önemsiz değil.”

Ama bu dil sürçmesi anlamlı değil miydi? Belki de değildi.

“Önemli olan, gücünüzün tam kapsamına inanıyor olmam, Tristan. Siz tüm bunları ve daha fazlasını yapabilecek kapasitedesiniz. Evrenin temeliyle ilgili yanıtları hepiniz göreceksiniz. Hipotezlerime bir şey borçlu değilsiniz,” dedi imalı bir ifadeyle. “Hepiniz dilediğiniz gibi teoriler ortaya atabilirsiniz. Ancak elde edeceğiniz güç, bulabileceğiniz yanıtlar...”

Tristan ellerinin uyuşmaya başladığını hissetti. “Ben bunu *yapabilir* miyim?” Şart kipi kötü bir şeylerin habercisi gibiydi. Çünkü diğer şeylerin yanı sıra *aksi takdirde* imasında bulunuyordu.

Atlas ona anlayışlı denebilecek bir ifadeyle baktı. “Sizden çok şey istediğimin farkındayım. Ama bunu *ben* istemiyorum, Tristan, kendi araştırmalarınız...”

“Bana sürekli olarak Tristan diye hitap diyorsunuz,” dedi Tristan birden bakışlarını kucağından Atlas’a çevirerek. “Diğerlerine soy isimleriyle hitap ediyorsunuz.” Zihninin gerisinde onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Callum’un sesi.

ATLAS PARADOKSU

Blakely benden nefret ediyor. Senden hoşlanıyor.

Konuşmaları sırasında büyük bir heyecan sergilemiş olan Atlas aniden duraksadı. “Sizi rahatsız mı ediyor?”

“Benden hoşlanıyorsunuz,” dedi Tristan.

Atlas tereddüt etti. “Size daha önce de dediğim gibi, bir zamanlar sizinle aynı pozisyondaydım.”

“Neydi o pozisyon?” diye sordu Tristan açıkça. “Risk yatırımcısı mı? Bir milyarderin müstakbel damadı mı? Arkadaşınızla yatıp kalkan bir kadının nişanlısı mı? Hangisinden söz ediyorsunuz?”

İşte, Atlas o anda ona uzun uzun, imalı bir ifadeyle baktı. “Hangisinden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsunuz.”

Tristan zihninde babasını gördü. Hayır, onu sadece görmedi. Babasının nasıl başına dikildiğini, tepesinde durup bir gölge oluşturduğunu hatırladı. Hayır – bu babasıyla ilgili bir anı değil, yalnızlık dalgalarının, yetersizlik hissinin, nüfuz edici, kalıcı kasvetin serpintileriydi. Her an yanlış adım atabileceği ve bir şeyi kırabileceği, babasının içindeki canavarı uyandırabileceği için parmak uçlarında dolaşma hissiydi. Mutluluğuna hükmeden, düşük benlik hissini daha da ufaltan titani canlandırabileceği korkusuydu. Keskin bir korku, bir düşünce olmayan bir düşünce, artmış bir kaçma isteği hissetti. Acı ve kokuşmuş bir savaş ya da kaç hissi. Nabızıyla birlikte gümleyen kalbindeki öfkeyi hissetti. Öfkesinin miras aldığı korkuyu. Babasıninki gibi, kendi ruhunun da kusurlu olduğu hissi onu ele geçirdi.

Tristan yakıcı sıcak gözyaşları arasında gözlerini kıırttı.

Utancı verici gözyaşları arasında. Toparlanıp öfkeyle gözlerini sildi. “İkimizin böyle mi olduğunu düşünüyorsunuz? Depresif mi?”

Atlas bir şey demeyince, Tristan ayağa fırladı. “Siktir git.”

Arkasını dönüp hızla ofisten çıktı ve yukarı kata doğru gitti.

Bu konuşmayı takip eden haftalarda, Tristan ne yapacağını bilememişti. Bildikleriyle ya da Atlas’ın bildiğini düşündükle-

riyle ne yapacağını veya sırları, ihaneti ve çirkinliğiyle o evde hâlâ ne işi olduğunu bilemiyordu. Tristan; Callum ve Parisa'dan nefret ediyordu, Reina'dan hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı ve Nico'yla ne yapacağını bilemiyordu çünkü Nico'nun Atlas'ın onun zihninden aldıklarını kontrolsüz bir dürüstlük anında anlamış olabileceği olasılığı, ona nefretten daha keskin bir şey hissettiriyordu.

Bunu yine hissediyordu. Şiddetli bir arzu. İsyankâr, yatıştırılması gereken bir şey. Libby'nin kendi varoluş krizi olduğunu sanmıştı ama Libby bundan daha fazlasıydı, değil mi? Sadece neden değildi, artık bir şekilde bunun bir parçasıydı. Aptal beyninin anlayamadığı bir şeyin parçasıydı. Tam gücüne erişmemesinin nedeninin Libby olduğuna karar vermişti. Libby yoktu ve orada olmadığı sürece, bir yanı hep eksik olacaktı. İyi yürekliliği mi? Ahlak hissi mi? Çok önemli bir şeydi. Anlamadığı bir şeydi.

Karnının çok acıktığını ve her şeyin para gibi enfes koktuğunu hissedene kadar aptal Cemiyet galasına gitmeyi düşünmemişti. Orada Atlas'tan nefret etmesinin bir anlamı olmadığını düşünmüştü. Hem Atlas neydi ki? Ezra isimli diğer gezgin giderken, Tristan Atlas'ın şampanya kadehini dudaklarına götürüşünü ve bir yerin başbakanıyla ciddi bir ifadeyle sohbet edişini izledi.

Her şey Tristan'a çok aptalca geldi: Cemiyet, arşivler, dünya ve elbette Atlas. Ne de olsa, Atlas kusurları, eksikleri ve gariplikleriyle, kendi gizli planıyla sadece bir insandı. O evin dışında, daha büyük talepleri, daha bencilce beklentileri olan daha kötü adamlar vardı.

Ezra her kimse, dediklerinde haklıydı. Her şey bok gibiydi. Mesele sadece Atlas Blakely 'nin ya da Cemiyet'in kötü niyetli olması değildi, dünyanın öyle bir yer olmasıydı.

Ya da belki de Atlas haklıydı ve bu dünya birçok dünyadan sadece biriydi.

ATLAS PARADOKSU

Tam bunu düşündüğü anda, Nico'nun ona doğru yürüdüğünü fark etti. Dalgın dalgın başını salladı. "Az önce Reina'nın yanında değil miydin?"

"Evet, benden nefret ediyor ve bilmediğim nedenlerden dolayı ölmemi istiyor. Ya da sadece karnı aç. Yanındaki kimdi?" diye sordu, çenesiyle uzaklaşmakta olan Ezra'yı işaret ederek. "Önemli birisi miydi?"

"Ha, o mu?" Tristan Ezra'nın dediklerini doğru dürüst dinlemediği için hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Ezra'ydı."

"Ezra mı?" Nico yüzünü buruşturdu. "Affedersin. Alışkanlık işte. Tanıdığım bir tane Ezra var ve bir dilim ekmek gibi bir kişilik. Daimi düşmanım olduğunu söyledim ama nefret etmeye değer bir yanı bile gelmiyor aklıma." Bakışları dikkati dağılmış bir şekilde kalabalığın üzerinde dolaşarak, köşede somurtmakta olan Reina'dan, aşırı dikkatli küçük bir grup erkeğin ortasında gülmekte olan Parisa'ya kaydı. "Ama büyük bir ihtimalle onun hakkında yeteri kadar öykü dinlemişsinizdir."

Tristan, Nico'nun özel hayatıyla ilgili öyküleri hatırladığı ya da arkadaş oldukları gibi uygunsuz bir ima nedeniyle ona sinirli bir bakış attı. "Neden intikam almak istediğin tesadüfi bir insanla ilgili bir şey bileyim?"

Bunu duyan Nico şaşırdı. "Tekrar edeyim, intikamlık bir durum yok," diye mırıldandı. "Rhodes bunu sana söylemiştir diye düşünmüştüm."

"Rhodes mu?" Tristan nabzının hızlandığını, sonra birden düştüğünü hissetti. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Erkek arkadaşı. Eski erkek arkadaşı demem gerek." Konuşmaya başladıklarından beri, ilk kez şaşkınlıkla birbirlerine döndüler. "Neden gerildin?"

"Rhodes'un erkek arkadaşının ismi Ezra mı?" dedi Tristan kaşlarını çatarak.

"Evet. Erkek arkadaşydı. Bilemiyorum. Gerçi ölmüş falan değil. Belki de ölmüştür, hiç umurumda değil." Tristan'ın ifa-

desini gören Nico kaşlarını çatı. “Zaten o değildi,” dedi Nico kafası daha da karışmış gibi. “İster inan ister inanma, o adam Fowler’dan da daha sıradandı. O yüzden, neden böyle düşünceli görüldüğünü anlayamadım.”

“İllüzyonluydu.” Tristan bunun neden önemli olduğundan emin değildi çünkü onunla sadece birkaç saniye konuşmuştu.

“Ama bu bir parti, resmi bir davet.” Salondaki hemen hemen herkeste biraz illüzyon ya da güçlendirme vardı. “Normal amaçlar için illüzyonlu olduğunu sanmıştım.”

“O adam mı?” Nico Ezra’yı son gördüğü noktaya baktı ama ne yazık ki gitmişti. “Bir kere, Fowler siyah saçlı. Senden biraz daha kısa, Callum boylarında. Genellikle başka bir yerde olmak istiyormuş gibi bir ifadesi vardır. Hayatında bir ders kitabından başka ağırlık kaldırmamıştır.”

Lanet olsun, dedi Tristan içinden. Bu tanım dünyadaki birçok kişiye uyabilirdi. Bunun bir anlamı olmayabilirdi ama... “Ya o giden adam neye benziyordu?”

“Sarışındı. Açık kahverengi saçlı diyelim Yüzü de... şey bir yüzdü...”

“Hayır. Hayır, öyle değildi.” Tristan başını salladı. “Hayır. Siyah saçlıydı. Dalgalı saçlı. Onu ilk gördüğümde, üstünde kesinlikle hiç illüzyon tılsımı yoktu.”

Nico bunu bağ kurarlarken, birbirlerinin saçlarını örerek söylemiş olması gerekirmiş gibi sert bir ifadeyle ona baktı. “Onu daha önce nerede gördün?”

“Bahçede. Kalkanların yakınında.”

“Hangi kalkan?”

“Ne önemi var?” Tristan huzursuzluğa kapılmıştı.

“*Hangi kalkan?*” dedi Nico yine.

“Ben...” Lanet olsun. “Bir zaman kalkanıydı.”

“Ciddi misin? Bir *zaman kalkanı* mı?” Nico öfkelenmiş gibiydi. “Sana zamanın göz önüne almadığımız tek boyut olduğunu söylemiştim ama Rhodes’un eski erkek arkadaşına *kalkanlarımızın* birinde rastladığını söylemek hiç aklına gelmedi mi?”

ATLAS PARADOKSU

“Onun eski erkek arkadaşı olduğunu nereden bilebilirdim?” diye kükredi Tristan. “Hem onun uzmanlığı ne ki?”

“Uzmanlığı...” Nico sustu. Kaşlarını çatı. “Kahretsin. Rhodes bana yüz kere söylemişti ama unuttum. Bilmiyorum. Aptalca bir şey... İnsanın *zihnini uyuşturacak* kadar sıkıcı...”

“Öyle mi?” diye bağırdı Tristan. “Yoksa adam lanet olasınca bir *zaman gezgini* mi?” İkisi aynı anda neler olduğunu anladılar.

“Vay hergele,” dedi Nico. Kadehini bir tepsiye bıraktığı gibi hızlı adımlarla salonda ilerlemeye başladı.

Tristan koşmamaya çalışarak peşinden gitti. “Bunun bir anlamı olmayabilir.” Ne de olsa, birisinin bu durumda bir yetişkin gibi davranması gerekiyordu. Birisinin aklının başında olması gerekiyordu. “Libby’nin zamanda kaybolduğunu, bir zaman gezgini tarafından kaçırıldığını kanıtlayamayız. Teorinin çılgınca olduğundan başka bir kanıtımız yok.” Tristan davetlilerin arasında ilerlerken nefes nefese kalmıştı. “Sadece bir tesadüf olabilir.”

“Öyle mi?” dedi Nico onu azarlar gibi. Tristan bundan daha aptalca bir şey söyleyemezmiş gibi ona baktı.

“Sen de onun önemli olmadığını, sıkıcı olduğunu söyledin. Hem Rhodes mutlaka...”

Telaşla koridora çıktıkları anda, Tristan zihninde Callum’un sesini duydu:

Bunu ona yapan kişinin kim olduğunu biliyordu.

Bir ürperti hissiyle gözlerini kırptırdı.

Bir yalan olabilirdi, dedi içinden. Anlamsız bir laf olabilirdi.

Tanrı aşkına, bunu söyleyen *Callum*’du ve...

“Gitmiş,” dedi Nico monoton bir sesle. Boş koridorda nakliye kalkanlarının karşısında durdu. “Lanet olsun. Burada değil.”

“Evet, Varona, görebiliyorum,” diye parladı Tristan. Birbirlerine gıcık birer bakış fırlattılar. İkisi de içinden orada olmayan kişilerle tartışıyorlardı.

“Bana onun ismini söyleyebilirdin,” diye mırıldandı Tristan bir süre sonra, bıkkınlığını henüz üstünden atamamış bir tavırla.

OLIVIE BLAKE

“*Sen de bana kalkanların orada birisi olduğunu söyleyebilirsin!*” dedi Nico aksi aksi.

“Ben onun...” Tristan dudaklarını birbirine bastırdı. Olanları Nico’ya açıklayabilmesi mümkün değildi. “Bir şey yok. Çok saçma bir durum.” Asabi bir ifadeyle ona baktı. “Uzmanlığını bile bilmiyorsun. *O olduğunu bile bilmiyorsun.*”

“Tamam, gidip kapısını mı çalayım? Hatır sorduktan sonra bir de Libby’yi dolabına mı tıktı diye sorayım?” Tepelerindeki avize, Nico de Varona’nın alçak ama belirgin frekansıyla titre-meye başladı.

Nico’nun hissettiği ilk heyecan ve kovalamaca adrenalini, daha eski, daha kırılgan bir şey karşısında hafiflemeye başlamıştı. Hiddet. Mahrumiyet. Hayal kırıklığı. Belki de Tristan gibi Nico da deneyimledikleri karar sıçramasının pek bir şeyi garanti etmediğini fark etmişti ama ikisi de bu durumla her şeyi net göremeyecek kadar derin bir duygusal bağ kurmuşlardı ve Libby’yi asla bulamayacaklarını itiraf etmeleri kadar korkunç bir şeydi.

“Libby burada değil,” dedi Nico, Tristan’la aynı sonuca vararak. Libby Rhodes’u dünyanın her yerinde karış karış aramış ve hiçbir şey bulamamışlardı. Ulaştıkları ortak düşünce netliği silinirken, bunun ağırlığı Nico’nun omuzlarına çökmüş gibiydi. “Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. O, *burada* değil,” diye devam etti Nico. “Hem Fowler’ın beş etmez boktan bir adam olduğu konusunda haklı olsaydım bile, teorim hâlâ bir teoriden ibaret. Onu hâlâ bulamıyorum ve bu konuda kimse bir şey yapamaz. Gerçi,” dedi neredeyse böğürerek, “kimse bir şey yapmayı bile *denemiyor!*”

Tristan’a nefret dolu bir bakış fırlattı ve hışımına oradan uzaklaşırken, Parisa’nın omzuna çarptı. Parisa kaşlarını çatarak arkasından baktı ve Tristan’la göz göze geldi. “Onu iyi kızdırmışsın,” dedi. Yanında kölesi gibi duran bir adam vardı. Parisa, Tristan’ın o adamın son sevgilisi olduğundan şüphelendiğini

ATLAS PARADOKSU

belli eden bakışlarını izleyince, omzunu silkerek ona döndü. “Benim de bir hobim olamaz mı? Callum’un var.”

“*Tanrı* aşkına,” dedi Tristan boşluğa. İçinden bir şeye yumruk etmeye dair şiddetli bir istek geçiyordu ama bunun yerine bir içki almaya karar verdi.

Sonra bir tane daha.

Neyse ki şampanya o kadar yardımcı olmasa da zaman düşüncelerini toparlamasına yardım edebilirdi. Üçüncü kadehini bitirdikten sonra, hışımla merdivenlerden çıktı ve ani bir tepkiyle kapısını yumrukladı.

“Varona,” diye bağırdı Nico yanıt vermeyince. Kapıyı tekrar yumrukladı.

Koridorun karşısından, Reina pijamalarıyla odasından çıkıp Tristan’a el hareketi çekti.

“Tamam, anladık,” dedi Tristan onu geçiştirmek için. Nico mahmur mahmur kapısını açtı.

“Off, yine mi sen?” dedi sakın bir sesle. Öfkesini esneyerek bastırdı. “Dinle, ben biraz abartmış...”

“Giyin,” dedi Tristan.

Nico uykulu uykulu ona baktı. “Ne?”

“Giyin,” dedi Tristan sert bir ifadeyle tekrar. Sonra, aklındaki iş için pantolon giymesine gerek olmadığına karar verdi. “Boş ver. Gidelim.”

Nico gözlerinden birini ovuşturarak kaşlarını çattı. “Nereye?”

“Dışarı. Arabayla gideceğiz.”

“*Arabayla* mı?” Nico elini yanına indirdi. “Bir *arabayı* nereden bulacaksın?”

“Büyülü müsün, değil misin, Varona?” diye çıkıştı Tristan. Saçma bir soruydu ama Nico ne demek istediğini anlamış gibiydi.

“Mesaj alındı. Beş dakika ver bana.” Nico kapıyı itip gözden kayboldu.

“Görüyorum ki delirmişsin,” dedi Reina Tristan’ın arkasından.

OLIVIE BLAKE

Tristan ona döndü ve o geceden önce onunla en son haftalar önce konuştuğunu fark etti. O gece giydiği pantolon ceket takım, köşedeki kapının orada duran bir öbek kitabın üstüne atmıştı. Nedense farklı gözüküyordu. Daha dikkatli gibiydi. Her zamanki gibi son derece gizemliydi. “Son altı aydır neler yapıyorsun?”

“Mesaj alındı,” dedi Reina ve Tristan samimiyetle sormuş olmasına rağmen kapıyı kapattı. Onun ne yaptığına ya da hangi konuyu araştırdığına dair en ufak bir fikri yoktu. Dalton’ın günlük dersleri dışında, etkileşimde bulunmaları için pek bir neden olmamıştı.

Acaba Reina, Atlas’ın onu planına dahil ettiğini biliyor mudur diye merak etti. Başından beri o plana dahil miydi? Tristan kapısını tıklatıp sormak için öne adım attı ama buna fırsat bulamadan Nico birden kapısını açtı.

“Evet,” dedi Nico büyük bir heyecanla. Zeminden bir enerji uğultusu yayılıyordu ve koridordaki aplikler titriyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Kuzeye,” dedi Tristan Reina’nın kapısından uzaklaşarak. O konuşma bekleyebilirdi. Yanıtı duymak istediğinden bile emin değildi. Ya evdeki herkesin bir amacı varsa ve bunu en son kendisi öğrendiyse? Utanç verici bir durumdu. “*En kuzeye.*”

“Fowler’la mı ilgili? Onun peşine mi düşeceğiz?” diye sordu Nico merdivenlerden inerlerken. Aşağıdaki avizeler birbirine çarpan dişler gibi tıklar tıklar sesler çıkarıyordu.

“Bu konuda yapabileceğin bir şey var mı?” diye sordu Tristan ışıkları işaret ederek. Parti o saate kadar büyük salona geçmişti. Tristan, Callum yatmış mıdır diye merak etti ama sonra büyük bir ihtimalle yatmamıştır diye düşündü. Son zamanlarda, geç saatlerde evde dolanıyordu ama Tristan’ın umurunda değildi.

“Tamam. Pardon. Şu ana kadar gitmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.” Nico koridora göz atmak için boynunu

ATLAS PARADOKSU

uzattı. “O halde, Fowler’ın peşine mi düşüyoruz?” diye sordu hevesle.

“Hayır.” Henüz değil. Yaptıkları şey kulağa iki zır delinin planı gibi gelmeyene dek değil. “Onun kesin olarak Rhodes’u kaçırdığını ya da düşündüğümüz gibi bir şey yapabilecek birisi olup olmadığını bilmiyoruz.” Tristan çaresizlik içinde Libby hayatını mutlak güce sahip bir psikopatın ellerine teslim edip etmediğini bilirdi, diye düşündü. “Zaten daha önemli bir şey yapacağız. Tabii, daha önemli işlerin varsa bilemem,” dedi. Gözünün ucuyla Nico’nun cep telefonunun ekranına baktığını gördü.

“Bir şey yok.” Nico telefonunu cebine koydu. “New York’ta tanıdığım insanlara mesaj atıp Fowler’la ilgili bir şeyler duyular mı diye sordum ama henüz kimseden, Max’ten bile yanıt gelmedi...”

“Diğer insanların hayatları var, Varona.”

“Biliyorum ama...” Evin batı tarafındaki nakliye alanına doğru yürürlerken Nico yüzünü ekşitti. “Neyse. *Kuzey* derken...”

“Gördüğüm zaman anlayacağım,” dedi Tristan sadece.

“Ben seni öldürmeden görecek misin?” diye sordu Nico, şüpheyi kaşını kaldırıp.

“Gördüğüm zaman anlayacağım,” dedi Tristan yine ama bu sefer ses tonu daha anlayışlıydı. İkinci kere nakliye düğmesine bastı. Üçüncü kere bastığında, bunun bir faydası olmayacağını anlamıştı. Asansör kapılarını andıran kapılar yerinden bile kıpırdamamıştı. “Büyük bir şey arıyorum. Bir güç kaynağı.”

Nico heyecanla başını salladı. “Çünkü?”

“Çünkü şu çılgın teorin doğruysa ve Rhodes zamanda bir yerdeyse, geri dönebilmek için muazzam bir güce ihtiyacı olacak,” dedi Tristan sakın sakın. Bunun gerçekten de çılgınca bir şey olduğunu düşündü. Belki de ikisi de mantıklı davranamıyordu.

“Anladım.” Tristan King’s Cross düğmesine bastığında, Nico düşünceli gözüküyordu. “Bir araba bulup kendimiz gideceğiz,”

OLIVIE BLAKE

dedi Tristan. Teorisinin ayrıntılarına girmek istemiyordu. Bunu yüksek sesle itiraf ettikçe, kulağa daha aptalca geliyordu.

“Tamam.” Kapılar tekrar açıldığında ve onları istasyona ulaştırdığında, Nico hiç olmadığı kadar sessizdi. Batı terminal salonunun sanayi tipi cam ve eski tuğla karışımı duvarlarından içeri sızan ay ışığı, tuhaf bir şekilde huzurlu bir hava yaratmıştı. Tristan geç saatlerde Londra’nın ne kadar sessiz olabileceğini unutmuştu. Cemiyet’in malikânesinden son çıktığından beri aradan bir sene geçmişti. Bu şehri yuvası olarak düşündüğünden beriye daha da uzun zaman geçmişti.

Birkaç dakika konuşmadan yürüdüler. İstasyonun girişi alanını çoktan geçmişlerdi. Tristan şüpheleri arttıkça önceden daha sert adımlarla giderken, Nico birden, “Kuzey ışıkları,” dedi.

“Ne?” dedi Tristan gergin bir sesle. “(Neden bu kadar asabi olduğunu bilmiyordu.)”

“Kuzey ışıkları,” dedi Nico yine. “Güneş parlamalarının elektrik enerjisidir.”

Tristan yavaşça durdu. Son kontrol ettiğinde *Britannica Ansiklopedisi* değildi ama bunu söylemesinin bir nedeni olmalıydı. “Evet ve?”

“Ve,” dedi Nico çenesini kaldırarak, “sen kimsenin göremediği bir güç kaynağı bulmaya çalışıyorsun. Ama Kuzey ışıkları da aynı şekilde enerji veriyordur, öyle değil mi? Yani, ne bileyim, mesela bir dalga demeti arıyorsan...”

Bu, bir Kuzey ışığı gibi gözükürdü, tabii sadece Tristan’a. Mantıksız ve bilimsel olmayan bir şekilde o da bundan şüphelenmişti ama saçma bir şey söylemiş olmamak için bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Minnetle, “Tebrikler, Varona, sen bir dâhisin,” dedi ve sustu.

“Doğru,” dedi Nico. “İstediyini her zaman kolaylıkla elde edemezsin derler ama...”

“Kes sesini. Hayır, konuşmaya devam et.” Tristan yine öne geçti ve bu sefer aksi yöne doğru yürümeye başladı. “Gel, ara-

ATLAS PARADOKSU

bayı boş ver.” Araba bulmak, iyimser bir manyağın planıydı ama bu plan teknik olarak aynı teori olsa da hemen hemen bilinçliydi. “Inverness’e bir araç bulacağız, sonra...”

“Aa, İskoçya’ya mı? Büyülü bir yer,” dedi Nico sevinçle. İstasyon ışıklarının parıltısı altında, Nico de Varona bir anda kusursuz görünmeye başlamıştı. Aylardır görünmediği kadar iyi gözüküyordu. Belki de gizli bir şey yapacak olmalarının yarattığı heyecandan dolayı öyleydi ama çok uzun zamandır haylazlık yapmamış olan Tristan da öyleydi. Büyük bir ihtimalle, temiz hava almaları ve yanlarında empatlar olmamasının heyecanını da deneyimliyorlardı ama Nico Tristan’ın biraz rahatladığını hissetmiş olacaktı ki soru sormaya geri döndü. “Ama bana şunu söyle, Caine: Bu gizemli güç kaynağını bulunca ne olacak?”

Tristan’ın kendisine sormamak için elinden geleni yaptığı soru da buydu. Gecenin bir yarısı olduğunun ve giriştikleri bu işle ilgili olarak kendi mantığına değil, Nico’nun maceraya atılma istekliliğine göre hareket ettiğinin farkındaydı. Orayı bulduğunda –ya da bulursa– neler olacağını bilmiyordu. Gecenin karanlığında gerçekliği kanıtlanmamış bir şeyin peşine düşmek, tam olarak yüzyılın bilimsel gelişmesi sayılmazdı. Bunu yüksek sesle söylemenin de bir faydası olmazdı. Zaten bu aciliyet hissi, daha esnek davranma ve büyüsünün neler yapabileceğini görme ihtiyacını sözcüklerle anlatabilir miydi? Tristan Atlas’a sadece becerilerinin ne kadar eksik olduğunu itiraf ettiğinin farkındaydı. Atlas’ın haklı veya haksız olduğunu kanıtlayarak ne elde etmeye çalıştığını ya da yapmak istediği şeyin bile bu olduğundan emin değildi. Tristan’ın endişeleri giderek daraldı ve en sonunda tek bir önemli konuya odaklandı.

“Sonra, Rhodes’u geri getirmenin bir yolunu bulacağız,” dedi.

En azından, Nico de Varona’nın asla itiraz etmeyeceği tek şeydi bu.

Tahmin ettiği gibi, Nico’nun yüzü farkındalıkla aydınlandı.

OLIVIE BLAKE

Yanıt vermek için ağzını açtı ama birden vazgeçti. “Ben,” dedi ve kaşlarını çatı. “Tristan,” dedi etrafına bakınarak. Ya biraz tereddüt ediyordu ya da kafası karışmıştı. “Burası sana da biraz... boş gelmiyor mu?”

“Ne?” dedi Tristan, yine karşılık görmeyen spontane bir savunmasızlık anı yaşamasına sinir olmuş bir halde. “Gecenin bir yarısı, Varona. Bence...”

“Eğil,” dedi birden Nico, Tristan’ı yere çekerek.

Tristan dizlerinin sert zemine çarptığını hissettiği anda, birisinin—daha doğrusu, büyü dalgalarıyla gizlenmiş *iki* kişinin—orada olduğunu hissetti ve Nico’nun avucundan bir şey fırladı. Tristan kulakları çınlar, dizleri sızlar halde fazla tanıdık bir şeyi fark etti.

Bir silah ateşlenmişti.

Tristan apar topar ayağa fırlayıp hızla arkasına döndüğünde, etrafındaki her şey değişti. Artık daha büyük bir hızla istediği anda çevresi bir çiçek dürbünü gibi gözüküyordu. Derken, kendisini Nico’nun büyüünün dalgalarının içinde buldu – Nico’nun yarattığını tahmin ettiği şekerden bir kar küresini andıran kalkan, terminalin girişinde olan iki adamın yerini almıştı. Tristan göz açıp kapayıncaya kadar mermiyi parçaladı –hayır, bir dakika, bir şeyleri yok etmeyi kes, *Caine, Tanrı aşkına, hücum konusunu hiç öğrenemeyecek misin?*– ve tekrar birleştirip geldiği yere yollamak için gereken gücü yeniden ayarladı.

O anda, Tristan ya Nico’nun spontane cinayet girişimlerinin gerçekten münasebetsiz olduğunu ya da daha da endişe verici bir şekilde karşısındakinin Nico de Varona olmadığını fark etti.

Tristan’ın yönünü değiştirdiği mermi; adamların etrafında oluşturduğu kalkanı yok etmiş olan Nico, ikinci saldırganın başının yan tarafına sert bir darbe indirmeden önce ilk adamın göğsüne saplandı.

“Gördün mü?” dedi Nico şaşkınlıkla. Tristan’ın omzunu tuttu ve koşmaya başladı. “Adamın yüzünü gördün mü?”

ATLAS PARADOKSU

“Neyi?” Tristan nefes nefese, eşit olmayan adımlarla onun peşinden giderken, Nico daha yüksek bir yerde bir gözetleme noktası bulabilmek için donmuş olan yürüyen merdivenlere atladı.

“Adam şaşırdı.” Nico onu bir köşenin arkasına çekti, parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret etti ve etrafı dinledi. “Senin peşindeydiler,” dedi dudaklarını sessizce oynatarak.

“Ne?”

İzleniyorlar mı diye görmek için biraz beklediler. Tristan, adamlardan biri yaralandığı, diğeri aldığı darbeden dolayı baygın olduğu için peşlerinde birinin olduğunu sanmıyordu. Polisi aramalı mıydılar? Böyle bir saldırıda ne yapmak gerekirdi? Bu, öyle sıradan bir saldırı olayı değildi.

“Senin peşindeydiler.” Nico yine Tristan’ı dürtükledi ve bir hizmet çıkışını işaret etti. “Gel.”

Nico herhangi bir medeia arıza güvenlik mekanizması olmadığı belli olan alarmları yok etti. Normaldi. Tristan, James Wessex için medeia güvenlik sistemlerinin değerini belirlemişti ve bunların hepsi çılgınlığa varan yüksek fiyatlara özelleştirilmiş, ticari marka haline gelmiş ve patenti alınmış sistemlerdi.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Tristan.

Dışarıda hava çok soğuktu. Tristan ciğerlerinin ağrıdığını hissetti. Nico’nun yanakları da harcadığı çabadan kıpkırmızı olmuştu.

“Seni bekliyormuş gibiydiler. Sanki geleceğini biliyorlardı. Ama ben sürpriz oldum.”

Soğuğa ve ter içinde kalmış olmasına rağmen, Nico gayet zinde gözüküyordu. “Birisi orada olacağını biliyor olmalıydı.”

“Ama ben daha birkaç saat önce buraya gelmeye karar verdim. Bu gece.” Tristan kaşlarını çattı. “Hem kim ölmemi ister?”

Nico bu sorunun yanıtı düşünürken gözleri parıldadı.

“Bilmiyorum,” dedi, “ama öğrensek iyi olur.”

NICO

Tristan'la birlikte Cemiyet'in malikânesinden ayrıldıkları-
nın ertesi günü, Nico sabahın ilerleyen saatlerinde ta Libby
orada olduğu zamanlardan beri hissetmediği yeni, nefesini ke-
sen aciliyet hissiyle batı kanadının kalkanlarına geri döndü. İro-
nik bir şekilde, Libby'nin orada olmamasına memnundu çünkü
son seyahatini öğrense çok kızardı. Bitmek bilmeyen bir nutuk
çekmeye başladı.

Evin ana koridoruna adım attı ve koşarak önce kimse var mı
diye boyalı odaya baktı, sonra zemin katı dolaşıp okuma odası-
na gitti. "Parisa?" diye seslendi girişe geri dönerken.

Yanıt gelmedi. Kayarak merdivenlerin yanında durdu ve ba-
samakları ikişer ikişer çıkarak yatak odalarına gitti.

"Parisa, burada mısın?"

Sessizlik. Kapısını tıklattı ama yanıt gelmeyince, içeride
olmasının düşük bir ihtimal olduğunu düşündü. "Nicolás, dü-
şüncelerin çok yüksek," gibi küstah bir yanıt gelmediğine göre
büyük bir ihtimalle orada değildi.

Tamam. Bahçelere bakacaktı. Tekrar aşağı kata indi ve tam
dışarı çıkmaya hazırlanırken, telefona bir mesaj geldi.

*sana bunun acil bir durum olduğunu açıkça söylememiş
miydin?*

Ekranda beliren isim, telefonunda "Gerzek (Sevgi Dolu)"
olarak kayıtlı olan Max'ten ayırt edebilmek için "Gerzek (Aşa-
ğılayıcı) olarak kayıtlıydı.

onu al ve derhal buraya gel, diyordu arkasından gelen mesaj.

"Çok faydalı bir tavsiye, Caine, teşekkürler," diye mırıldan-

ATLAS PARADOKSU

dı Nico. Telefonu cebine soktu ve yoluna çıkan bir engele çarpmaktan son anda kurtuldu.

“Dikkat et,” diye mırıldandı mutfaktan yemek odasına doğru gitmekte olan Callum. “Sorumsuzluk kokuyorsun,” dedi onu azarlar gibi. Garipti çünkü elindeki yarısı yenmiş sandviç Dalton’a ait olmalıydı.

“Teşekkürler,” dedi Nico. Sonra, yanlış olduğunu bile bile, “Parisa’yı gördün mü?” diye sordu.

“Hayır.” Callum’un bakışları çoktan dağılmış, dikkati Nico’dan aklındaki başka konulara kaymıştı. “Sonsuza dek elveda o zaman.”

“Ne?” dedi Nico panikle. “Ne dedin?”

“Yok bir şey. Şaka yapıyordum. Ha-ha,” dedi Callum kafa karıştıran bir ses tonuyla ama gözlerini kısıp Nico’ya bakmak için duraksadı.

“Ne var?” dedi Nico korumacı bir tavırla.

Nico’nun cebindeki telefondan yine bir ses gelince, ikisi de aşağı baktı. Büyük bir ihtimalle, yine Saygıdeğer Kişi’den yeni bir şikâyet gelmişti. Sanki Nico acil bir durumla karşı karşıya olduklarının farkında değilmiş gibi, *Tik tak, Varona*, gibi bir şey yazmış olmalıydı. Parisa’yı bulamaması onun suçu değildi. Bu konuda ne yapması gerekiyordu?

Ama Parisa’nın yerine...

Callum onun yüz ifadesindeki değişimi fark etmiş olmalıydı. “Hayır,” dedi her zamanki kibirli tavrıyla. Nico iç çekti.

“Bak, benim... belirli bir yeteneğe ihtiyacım var,” dedi Nico.

Tristan bu yüzden onu kesin gırtlayacaktı. Ama Tristan her halükârda dırdır edecekti ve Parisa o sırada orada değildi. Ya bu seçeneği kabul edecekti ya da her yeri dolaşıp Parisa’yı bulmaya çalışacaktı.

“Hayır,” dedi Callum yine arkasını dönerek ama Nico elini salladı. Her zamanki kadar tetikte olmayan Callum, gerçek bir

duvara toslamış gibi Nico'nun yarattığı duvara çarptı. "Seni *hergele*," dedi Callum, elini hemen yüzüne götürüp. "Tanrı aşkına."

"Meşgul müsün?" dedi Nico.

"Sen salak bir çocuksun," diye homurdandı Callum. İki soylu parmağıyla dikkatle burnunun ucunu sıkıyordu.

"Duydum," dedi Nico. Callum'u omzundan tutup batı girişine doğru çekti ve evin kalkanlarının gerisine götürdü.

Malikânenin dışında bir kır yolu, tarlalar, sıradan pastoral bir manzara vardı. Bir de ucuz kiralık bir araba ve öfkeden köpürmüş olan Gerzek (Aşağılayıcı).

"Hayır," dedi Tristan hemen. Callum ve Nico evin koruyucu kalkanlarının diğer tarafından karşısına çıkınca kaşlarını çatı. Tristan arabaya yaslanmış bekliyordu ama birden doğruldu, Callum'un onlara katılacağını anlayınca yola doğru ufak bir adım attı. "Kesinlikle olmaz. Onu *canlı*..."

"Tanrım," dedi Callum neşeyle. Nico onun bu karşılaşmaya abartılı bir tavırla gelmeye karar verdiğini görebiliyordu. Her zamanki gibi, üstünde çılgın bir kralın giyeceği türden şık bir sabahlık vardı. Üst dudağında ona daha da çılgın bir hava katan minik bir kan lekesi vardı ama Nico onun sarhoş değil, çakır keyif olduğunu anlamıştı. "Varona, bana bir esir mi getirdin?"

Callum salına salma arabaya gitti, pencereden içeri baktı ve hayvanat bahçesinde bir ayıya bakan birisi gibi arka koltuğa baktı. "İnanılmaz," diye mırıldandı ve Tristan'a Nico'nun bile gayet ayık olduğunu düşündüğü imalı bir bakış fırlattı.

Bu arada, Tristan Nico'ya, "Sana *Parisa*'yı getirmeni söylemiştim," diye hırladı.

"Tamam ama birisinin manipüle edilmesini istiyordun, öyle değil mi?" diye mırıldandı Nico. Arabanın arka koltuğunun penceresinden uyumakta olan esirle bir fotoğrafını çekmiş olan Callum, arkasına bakıp sırttı ve başparmağını kaldırdı. "Bunun için bir telepata ihtiyaç yok." Tristan dik dik ona baktı ama bir şey demedi. Nico onun haklı olduğunu düşündü. Ne de olsa,

ATLAS PARADOKSU

öldürölmekten kıl payı kurtulmalarından sonraki gündü ve Nico bu tür olayların insanın keyfini kaçırabileceğinden emindi.

Birkaç saatte bir hiç sektirmeden aynı şey olmuştu. Birisi kendisini aniden kiralık arabanın önüne atmıştı. Başka birisi yolda lastiklerini patlatmak için bir tuzak kurmuştu. Saldırıları daha sık meydana gelmeye başlamış gibiydi. Cemiyet'in kalkanlarından çıkma ihtimaline karşın, sanki başına bir ödöl koyulmuş gibi, birileri aniden Tristan Caine'e saldırıyordu. İlk önce, Tristan ve Nico sadece tesadüfi bir şekilde, gelişigüzel seçilmiş gibi gözükten ölümlü ve büyülu suikastçıları etkisiz hale getirmişlerdi. Ama en sonda, Tristan arabayı kenara çekmişti ve saldıran son medeialıyı (bu adam Nico'nun sosisli sandviçinin içinde ne olduğuyula ilgili bir tartışmaya girdikleri sırada yolda yanlarına yanaşmıştı) yüzünde öfke olamayacak kadar büyük bir kararlılık ifadesiyle arka koltuğa tıkmıştı.

"Bu iş iyiden iyiye saçmalığa dönüşmeye başladı," demişti Tristan. Sonra, arabayı o kadar gereksiz bir güçle aksi yöne çevirmişti ki Nico, Tristan Caine'in bir başka yönüne şahit olduğunu düşünmüştü. Tristan'm daha önceden bu kadar cesur davrandığını görmemişti. Bu yüzden, bir an için ona uymaya ve rehine almanın o günkü en iyi fikirleri olmayabileceğini unutmaya karar vermişti.

Yakaladıkları medeialıyı evin kalkanlarından geçirememişlerdi —diğer şeylerin yanı sıra, Cemiyet'in bir (1) kuralını ihlal ediyordu— o yüzden, Tristan'ın arabanın (ve tabii rehinelereinin) yanında beklemesine ve Nico'nun bir koşu Parisa'yı getirmesini planlamışlardı. Hızlı bir manipölasyon ve kısa bir zihin okuma seansından sonra, birinin (Nico dışında) Tristan'ı öldürmeyi neden o kadar çok istediğini anlayacaklardı.

Ama Callum'un orada oluşu, ne yazık ki bazen yedek bir planın olmasının çok önemli olduğunu hatırlatıyordu.

"İstemediğimiz şey," dedi Tristan Nico'nun durduğu yöne bakarak, "bir amatörün oynayacağı türden bir kedi-fare oyunu."

Yani, Callum'un yiyeceğini yemeden önce onunla oynayabileceğini sanmıyordu. Sorun değildi ama onlara bir faydası yoktu. "Sadece yanıtları öğrenmemiz ve bunu," dedi Tristan kiralık arabalarındaki kişiyi kastederek, "*başka* bir yere bırakmamız gerekiyor. Ondan sonra da yapmaya başladığımız şeyi yapmaya devam..."

"Komik bir şey oldu, gençler," dedi Callum, arka kapıyı açıp arabaya binerek. "Ufak cadı arkadaşınız uyanmış."

"Cadı mı?" dedi Nico. Tristan bunu duymazdan geldi. Bir cadı, büyü yapabilen ama bir medeialıyı tanımlayan üniversite eğitimi olmayan biri anlamına geliyordu. Nico'nun cadılarla ilgili olarak bildiği tek şey, kendi kuralları olduğuydu. Tristan'ın babasının da bir cadı olduğunu biliyordu. "Ama o uydu sinyali ni ustalıkla bozdu..."

"Ve uyanık değil," diye homurdanan Tristan, olanların öcünü almak istermiş gibi adama sert bir yumruk atmaya hazırlandı. "Onunla özellikle kendim ilgilendim. Adam uyuyor ve..."

"Bir cadı," dedi Callum, Tristan'ı görmezden gelmeye başlamış olan Nico'ya. "Makineleri kullanma becerisi, her zaman teknokehanet anlamına gelmez. Lütfen, kendini tanıt," dedi Callum, Nico'dan daha büyük olan ama yaşlı olmayan cadıya. Aslında, adam Callum'un daha sıkıcı bir versiyonuna benziyordu – daha yorgun gözüken, onun kadar çarpıcı olmayan sarışın, mavi gözlü bir adamdı.

"Merhaba," dedi cadı. Bir transa girmiş gibi arka koltuktan kalkıp arabadan indi. "Ben Jordy Kingsworth."

"Merhaba, Jordy Kingsworth!" dedi Callum neşeyle, kolunu cadının omzuna atarak. "Şimdi, bize arkadaşlarımla ne ilgin olduğunu anlat bakalım, Jordy Kingsworth."

"Onların rehinesiyim," dedi adam kendi isteğiyle konuşmadığını belli eden rahat, tatlı bir ses tonuyla.

"Doğru, elbette," dedi Callum. Hem gerilmiş olan Tristan'ı hem de biraz pişman gözüken Nico'yu garip ve sahte bir vantrilok gösterisine maruz bıraktı. "Ama ondan önce?"

ATLAS PARADOKSU

“Tristan Caine’in Cemiyet’in kalkanlarından çıktığını haber aldım.” Cadı sanki kısa bir süre önce tıka basa Şükran Günü hindisi yemiş gibi donuk gözlerle, itaatkâr bir ifadeyle onlara baktı. “Aynı uyarılar Osaka, Paris ve New York’ta Reina Mori, Parisa Kamali ve Nicolás Ferrer de Varona için de geldi.”

“Bunu bir hareket olarak mı kabul etmeliyim?” dedi Callum, listede isminin olmamasına dudaklarını abartılı bir şekilde sar-kıtarak.

“Callum Nova: ölü,” dedi Jordy Kingsworth. “Geriye kalan üyelerin yerleri değişecektir...”

“Bir dosyadan okuyormuş gibi,” dedi Nico kaşlarını çatarak. Tristan’ın Callum’a fırlattığı nefret dolu bakışlarını şimdilik görmezden gelmeye karar vermişti. “Birisi bizi mi avlıyor? Kim?”

Jordy Kingsworth bir şeyler mırıldandı ama ne dediği anlaşılmadı.

“Ne dedin?” dedi Callum sulu bir tavırla. Elini kulağına götürüp, “Tekrar söyle,” dedi.

“Forum, Cemiyet üyelerinin yerini öğrenmek istiyor,” dedi Kingsworth daha yüksek sesle. “Metropolitan Polisi iş birliğiyle. Söz konusu medeialıların derhal tutuklanması gerekiyor.”

“Ha, şimdi anlaşıldı,” dedi Callum. Kingsworth’ün ceketi-nin göğüs cebinden bir polis rozeti çıkarıp Tristan’a uzattı ama Tristan tam istemeye istemeye elini uzattığında fikrini değiştirip rozeti cebine soktu. “Bende kalsın. Rehineniz için bir planınız var mı?” diye sordu Nico’ya.

İyi bir soruydu. Nico dudaklarını birbirine bastıran Tristan’a baktı.

“Adamı bırak,” dedi Tristan.

“Emin misin?” diye sordu Callum neşeli bir sesle. Sanki cevabın uygun bir şekilde ilham verici olmayacağını biliyormuş gibi yüzünde bilmiş bir ifade belirmişti. “Öylesine bırakayım mı?” dedi kendi kendine. “Başka soru sormayayım mı? Hayır... teşvik edici özel sözler söylemeyeyim mi?”

OLIVIE BLAKE

Etrafa gayet elle tutulur, kötücül bir hava çökmüştü ve Nico Tristan'ın bunu fark ettiğinden emindi.

“Adamı. Bırak,” dedi Tristan tekrar. Callum yanıt olarak hafifçe gülümsedi.

“Bir şey daha var,” dedi Callum, dostane bir tavırla Jordy Kingsworth'ün ensesini kavrayarak. “Cemiyet üyelerine saldırılacak demedin, *tutuklanacaklarını* söyledin. O halde, sevgili arkadaşımız Tristan'a ateş eden kimdi?” diye sordu cadıya. Yüzünde ürkütücü bir keyif ifadesiyle adama baktı.

Yanıt adeta adamın dişi çekiliyormuş gibi geldi. Nico'nun yanında duran Tristan'ın nefesi o kadar ani bir şekilde kesildi ki donakalmış gibiydi.

“Adrian Caine,” dedi Jordy Kingsworth.

“*Harika*,” dedi Callum. Adamın sırtına bir şaplak attı ve sürücü kapısını açıp onu direksiyonun başına oturttu. “İyi yolculuklar,” dedi ve Kingsworth inanılmaz derecede saygıdeğer bir hızla yolda ilerlemeye başlamadan önce onlara neşeyle el salladı.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Nico. Yola adım atıp kaşlarını çatarak arabanın arkasına baktı.

“En yakındaki yamaçtan aşağıya,” dedi Callum. Tristan'ın surat astığını görünce iç çekti. “Şaka. Bir bira içmek için en yakındaki bara gitti. Birden çok susadığımı hissetti.” Tristan hâlâ sessizdi. “Sakin ol,” dedi Callum oflayarak. “Kalkanlarımızın içinde sana ulaşamaz, öyle değil mi? Uğraşmaya değer bir tehdit değil.”

Bunu duyan Tristan hızla arkasına dönüp hışımla eve gitti, Callum Nico'ya bakıp omzunu silkti.

“Birisi espriden anlamıyor sanırım,” dedi Callum.

Libby'yi bulma görevlerinin beklenmedik durumlardan dolayı biraz gecikeceğini hisseden Nico kaşını kaldırdı. “Babasının onun ölmesini istediği kısmını söylemeyebilirdin.”

Callum'un gözünde bir şey parıldadı. Haftalardır Nico'nun onda gözlemlediği ilk gerçek zihin açıklığı işaretiydi.

ATLAS PARADOKSU

“Evet,” dedi Callum. “Ama nedense,” dedi eve doğru yürümeye başlayarak, “en çok o kısım hoşuma gitti.”

Nico önce onun kalkanlara girmesini bekledi, sonra peşinden gitti ve bu arada Forum tarafından izlenmenin ne anlama geldiğini düşündü. Forum, Cemiyet üyeleriyle tam olarak ne yapmayı planlıyordu? Bu da Cemiyet’e kabul edilmenin onlara söylenmemiş olan bir sonucu muydu? Ne de olsa, hepsine Cemiyet üyeliğinin anında tutuklanmak değil, zenginlik ve prestij anlamına geleceği söylenmişti. Bu da Atlas’ın yalanlarından biri miydi, yoksa Libby’nin kaçırılmasıyla mı ilgiliydi? Onu Forum mu kaçırmıştı?

Nico düşüncelere öylesine dalmıştı ki evin batı girişine vardığında, Tristan ile Parisa’nın evin içinde bir tartışmanın ortasında olduklarını görünce az kalsın Callum’un sırtına çarpacaktı.

“... tam olarak yeni bir *haber* değil bu, öyle değil mi” diyordu Parisa. “Neden o kadar şaşırdığını anlamıyorum. Birisi Rhodes’u kaçırdı. Bizim için de gelecekler. Hem sen evin dışında ne yapıyordun?”

“İşte bu,” dedi Tristan öfkeyle, “*kesinlikle* seni ilgilendirmez...”

“Elektromanyetik dalgalar mı?” dedi Parisa, yetişkinler gibi tartışmaktansa Tristan’ın aklını okumayı tercih ederek. Nico’nun yanındaki Callum kapıda onları keyifle izliyordu.

Tristan ile Parisa’nın koridorda tartıştıkları yerin biraz gerisinde, bir yere gitmek üzere olan Reina durdu. Büyük bir ihtimalle arşivlere gidiyordu ama bundan emin olmak mümkün değildi. Nico’nun son aylarda Reina’da gözlemlediği tek şey, onun en kısa zamanda ve insani bir şekilde yok olup gitmesini istediği idi.

“Sakın bana, peri taşlarının ve ekin çemberlerinin peşine düştüğünü söyleme,” diyordu Parisa. Nico onun tam Rhodes’a yaraşır bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti. “Varona,” dedi Parisa ona bakmadan, “sırf bir kadın bir erkeğin aptal olduğunu ifade diyor diye, bu...”

OLIVIE BLAKE

“O mitlerin var olmasının bir nedeni var,” dedi Reina arkadaşlarından.

“Sana soran olmadı,” diye parladı Parisa ile Tristan bir ağızdan.

“Bir arada olmamıza bayılıyorum,” dedi Callum sırtıp başını Nico’nun omzuna yaslayarak. Nico hemen uzaklaştı.

“*Kes sesini,*” dedi Tristan ile Parisa bir ağızdan.

“Yaratıkların atalardan kalma yerleri seçmelerinin bir nedeni var.” Reina kimse konuşmamış gibi akademik bir ses tonuyla konuştuğundan sonra, dikkatle Nico’ya baktı. “Bunu geçen sene Varona’nın bana verdiği kitapta okudum.”

Nico nedense Reina’dan yayılan suçlayıcı bir hava hissetti. Çok mantıksızdı çünkü hemen hemen her konuda masum olduğundan emindi. “Öyle mi?” dedi, şaşkınlığını anlattığını uman sakın bir ses tonuyla.

Umduğu gibi olmadı. Belli ki Reina’ya ne yaptığını ancak Reina öldüğünde anlayabilecekti.

“İngiltere’de elektromanyetik aktiviteyi arttıran birçok yer var,” diye devam etti Reina, Nico’ya gününü mahvetmiş gibi bir bakış fırlatarak. “Clava Cairns, Loch Ness, Kilmartin...”

“Kayda değer bir yer var mı?” diye sordu Tristan. Düşünceli bir ifadeyle Reina’ya bakmakta olan Parisa ile yaptığı tartışmayı bir anda unutmuştu.

Reina omzunu silkti. “Belki Callanish Halkası olabilir. İskoçya’da. Kitaba göz atmalısın.”

“Harika.” Tristan ters bir bakışla Parisa’yı düşüncelerinden sıyrarak ok gibi fırlayıp gitti ve diğerlerini hiç konuşmamışlar gibi orada bıraktı.

“Beni mi arıyordun?” diye sordu Parisa birden Nico’ya dönerek.

Parisa dikkatini doğrudan ona verince, Nico ne yapacağını bilemedi. “Evet ama...”

Nico lafını tamamlayamadan, Tristan hızla koridora geri döndü.

ATLAS PARADOKSU

“Hepinize, Varona’nın Rhodes’un bulmasına yardım edeceğinize söz verdiğinizi hatırlatmak isterim,” dedi gergin bir sesle. “Ama hiçbiriniz kılınızı bile kıpırdatmadınız. *Hiç* faydanız olmayacağı belli,” dedi imalı bir tavırla Callum’un durduğu yere bakarak. “Ama sene sona ermek üzere ve biriniz bile onun ismini ağızınıza almadınız.”

“Ben...” diye konuşmaya başlayan Nico’nun sözleri yarım kaldı.

“Onu Varona arıyor,” dedi Parisa, sözcükleri tane tane söyleyerek. Tristan’ın kronik bir aptallık halinden mustarip olduğunu düşünüyor gibiydi. “Başka ne yapmamızı istiyorsun? Varona onu bulduğunda, hepimiz yardım ederiz.”

“Şey...” diyen Nico yine konuşmaya çalıştı.

“Bence bundan daha önemli olan konu, hepimizin gerzek bir Forum görev timi tarafından avlanmak üzere olması,” dedi Parisa. Bunu duyan Reina kaşlarını çatı.

“Ne dedin?”

“Belli ki hâlâ onların tarafında olmamızı istiyorlar ve artık bunu güzelce sormaya da niyetleri yok,” diye mırıldandı, Reina’ya bakmadan. “Cidden, tipik hayırsever olduğunu iddia eden insanlar gibi davranıyor.”

“Peşimizde olmaları ne fark eder?” dedi Tristan. “Bunu bu evin içindeyken değiştiremeyiz,” diye kükredi, “ama Rhodes’u bulma meselesine gelince...”

Nico’nun cebindeki telefon çaldı. Herkesin dikkati başka yerde olduğundan, telefonu çıkardı ve Max’in nihayet önceki gün yazdığı mesaja yanıt vermediğini kontrol etti. (Libby’nin arkadaşı Mira sadece Ezra’yı yakın zamanda görmediğini, Libby’den ayrıldıktan sonra toparlanmaya çalışıyor olabileceğini söylemişti. Bir gün sonra attığı bir güncelleme mesajında Ezra’nın dairesine yeni bir kiracının taşındığını ama şehirde kiracıların değişmesine şaşırmamak gerektiğini söylemişti. Hem o daire tek bir kişi için fazla güzeldi. Bu arada, ondan nefret

OLIVIE BLAKE

etmiyor muydunuz? diye sormuştu. *Nico, dahi bir fizikçi olarak çok meşgulsündür ama Libby'nin bana mesaj atmasını söyler-sen...*)

Ama bu yeni mesaj Max'ten değildi. Mira'dan da değildi.

bonjour

Nico yutkundu.

Geldim, gördüm, yendim ya da her neyse

haberlerim var uyanık mısınız?

Nico'nun nabızı şaşkınlıkla/panikle/müthiş bir aktivite artışıyla hızlandı.

"Millet," dedi ama boğazı kupkuruydu.

"... en azından *strateji* belirlemeliyiz," diyordu Parisa hâlâ bağırarak, "böylece, vakit geldiğinde kolay hedef olmayız, değil mi?"

Reina'nın yüzü iyice gerilmişti. "Ben de az önce aynı şeyi..."

"Bu arada, Callum'un öldüğünü düşünüyorlar," dedi Tristan, Callum'a doğru elini şöyle bir sallayarak.

"Tabii ki," dedi Parisa, Tristan'ı özellikle sinir etmeyi istediğini anlatan bir sesle.

İşe yaradı ve Tristan çileden çıkmış bir halde ona döndü. "*Tabii ki* ne demek? Adamın karşısına duruyordu, *nasıl* öldüğünü düşünürler?"

"Millet," dedi Nico yine. "Size bir şey..."

Telefonunu işaret etti ama Callum dışında kimsenin ona bakmadığını fark edince sustu.

"Seksi bir kızla randevu mu?" dedi sırtarak.

Nico yüksek sesle ofladı ve basamakları önce ikişer ikişer, sonra üçer üçer çıktı. O noktadan sonra, her zamanki rüya ziyaret hücresine varması birkaç saniye sürdü.

"Aa, selam," dedi Gideon sersemi. Nico ağzına bir yumruk indirmek istiyordu.

"Selam," dedi Nico bağırarak. "*Cómo estás?*"

"*Bien, más o menos. Y t...*"

ATLAS PARADOKSU

“Kes sesini. Lütfen kes sesini.” Nico demir parmaklıklara yürürken, dünyanın en sinir bozucu mutluluğunu yaşıyordu. “Selam.”

“O kısmı yaptık zaten, Nicky.” Gideon’ın gülümsemesi yorğun ve affedilmezdi. “Neyse,” dedi, “iyi haberlerim var. Libby bu konuda çok kötü ama en azından bilgi verebildi. Sonra... ne var?”

Nico şaşkınlıkla Gideon’ın kafası karışmış gibi ona baktığını ve bir yanıt beklediğini fark etti. “Ne demek istiyorsun?” dedi birden utanarak. “Devam et. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet, ben sana tam...” Gideon bir şeyi komik bulmuş gibi hafifçe gülümsedi, sonra da omuz silkti. “İstersen özetleyebilirim. Az önce sana onun...”

“Bütün gün konuş,” diye lafını kesti Nico. “Cidden. Şiir oku. Umurumda değil.”

“Libby Los Angeles’ta,” dedi Gideon. “1989’da.”

Nico’nun kalbi duracak gibi oldu. “Öyle mi?”

“Eh, şimdi 1990 sanırım. Ne var?” dedi Gideon yine. Gülmemek için kendisini zor tutarken, kaşı seğirmeye başlamıştı. “Bana bakakaldın, Nico.”

“Öyle mi?” Nico garip bir şekilde nefesi kesilmiş gibi hissetti. “Neyse. Önemli bir şey değildir herhalde. Başka bir şey var mı?”

“Evet. Bir teorim var.”

Bunlar, Nico de Varona’nın hayatında duyduğu en güzel sözlerdi. Az önce birisinin onu öldürmek üzere peşinde olduğunu öğrenmiş olması önemli değildi. Son iki gündür, birkaç kişinin onu öldürmeye çalışmış olması önemli değildi. Birden her şey ona çok basit geldi. Gideon oradaydı ve aradıkları yanıtları bulmuştu.

Bir *teorisi* vardı. O güne kadar hiç bu kadar güzel bir eşzamanlılıkla karşılaşmamıştı.

“Anlat bana,” dedi Nico ve çok uzun bir şekerlemeye dönüşecek olan bir uykuya dalmak için uzandı. “Dinliyorum. Devam et.”

REINA

Callum'un yardımlarıyla –“yardım” çok abartılı bir sözcüktü– Reina kütüphanenin arşivlerinden mitolojiyle ilgili nedense ona vermek istemediği bir sürü kitap almayı (dış çekmek ya da zehir akıtmak gibi bir şey olmuştu) başarmıştı. Bu tür sayısız kitabı herhangi bir üniversitede rahatlıkla bulabilirdi. Her kültürün evren için, yedi günde yaratılmış ya da birisinin midesinden çıkmış veya bir damla süttten var edilmiş olan yaşamla ilgili bir açıklaması vardı ve bu tür kitapları bulmak sorun olmamalıydı. Ama bunları istedikçe, arşivler ona direnmişti. Esas olarak, arşivlerin ona vermek istemediği kitaplar, insanın etraflarındaki vahşi doğayı dize getirmeyi başaramadığı noktada devreye giren ve ölmekte olan bir dünyanın yeniden doğmasını sağlayan tanrılarla ilgili öykülerdi.

Reina samsara ve reenkarnasyon döngüsü kavramının genel olarak yanlış anlaşıldığını biliyordu. Karma hep adaletin terazisi olarak yanlış temsil edilirken, aslında sonsuz bir süreklilik meselesiydi. Dönüp duran çarkifelek, yüksek ya da düşük herhangi bir nokta değil, ölçümün yokluğu, zamanın anlamsızlığı demekti. Başlangıç ve son yoktu. Sadece doğa ve doğmadığı için ölmeyen büyü vardı. Var olmuştu ve her zaman olacaktı. Bu dünyanın sonu, başlangıcı, yukarıdan gelecek bir kurtuluş ya da bu kurtuluşa ihtiyaç yoktu. Olimpos boştu. Tanrılar zaten buradaydı.

Reina, arşivlerin bu düşünce dizisini sorunlu bulmaya başladığının farkındaydı.

Neyse ki arşivlere ya da nasıl bir şeyse beyinlere güvenmemişti. Programlama, kod gibi bir şey olduğunu, birisinin hâlâ ön

ATLAS PARADOKSU

yargılarından sorumlu olduğunu düşünmüştü. Bu kişinin Atlas Blakely ya da Cemiyet'in bir başka kıdemli üyesi olup olmadığı da Reina'yı ilgilendirmiyordu.

Tam olarak *ilgilendirmiyor* değildi aslında. Bunun arkasında bir şey, bir kontrol mekanizması olduğundan emindi.

Anne görüyorrrrrr, dedi boyalı odadaki eğreliotu. *AnneAnne biliyor ama Anne bizbizbiz yalnız değiliz!*

Çok sinir bozucuydu. Bitkilerin bu hali her zaman sinir bozucuydu ama giderek daha çok seslerini çıkarmaya başlamışlardı. Ya Reina kitap okuyarak çok vakit geçirdiği ya da yatağında kafasını kitaplardan kaldırmadığı için belinin giderek kalınlaşmasına kızıyormuş gibiydiler. Sarmaşıklar odasının penceresinin camını kırmış, pervazının çatlaklarından içeri sızmaya başlamıştı. Çalışmaları meyve vermeye başladığı halde, doğa giderek daha fazla dışarı çıkmasını ve çimlere dokunmasını istiyordu.

O saçma Cemiyet partisinden bir hafta kadar sonra ("İster-seniz gelebilirsiniz," demişti Atlas. Bunu duyan saksıdaki incir ağacı, Reina adına tiz bir kahkaha atmıştı), Reina nihayet pes etmiş ve karla kaplı bahçeye çıkıp kızılçıkların yanındaki irili ufaklı kar öbeklerine yürümüştü. Adım attığında, ayaklarının altında minik yeşil filizler, bebek otlar bitmişti.

Zamanlaması muhteşemdi. Birilerinin tartıştığını duyunca, kıkırdayan dalların arasına gizlenmişti.

"... sana bu konuyu üsteleme demiştim ama öyle yapmadın. *Yapamadın*. Gerçekten de kimseyi sevemiyorsun, değil mi?"

Dalton'ın sesiydi. Reina o anda Atlas'ın bir önceki hafta onlara Dalton'ın rahatsızlandığını söylediğini hatırladı. O gün bunun üstünde durmamıştı. Grip mevsimiydi. Callum'un sarhoşlukla devam eden flörtleşmesi dışında, hasta olmayan medeialılar olduklarını unutmuştu (kesinlikle ilgisiz olduğu için unutmuştu.)

"Öyle mi olduğunu sanıyorsun?" dedi Parisa bıkkınlıkla. "Sevgi mi? Nasıl böyle bir sonuca vardın?"

Dalton onu dinlemiyormuş gibiydi. “Senin yüzünden, neredeyse başladığım işi bitiremeyecektim. Kim bilir bundan sonra bitirebilecek miyim.” Sesi öfkeli ve garip bir şekilde, ondan beklenmeyecek kadar sertti. “Atlas haklı. Bu iş olmayacak – olmuyor zaten. Kaçınılmaz bir şekilde *başarısız* olduğunda...”

“Seçimlerinden beni mi sorumlu tutmak istiyorsun? Peki. Neye evet dediğini unuttun sanırım.” Parisa Dalton’ın huzursuz haline kıyasla daha soğukkanlı gibiydi ve Dalton sinirlendikçe, Parisa daha kayıtsız davranıyordu. “*Bana* *senin* izin verdiğini unutuyorsun.”

Reina en yakındaki karaağacın arkasından onları izlerken, Dalton’ın çenesini sıktığını fark etti ama bunu tam olarak bıkkınlıkla yapmadığını düşündü. Tam olarak öfkeyle de yapmamıştı.

Hüzünlüüüüü, diye iç çekti karaağaç.

“Peki.” Dalton ona arkasını döndü ve tek kelime etmeden uzaklaşmaya başladı. Reina’yı görünce, hışımla yanından geçti.

Bu arada, Parisa yalnız kaldığı yerde arkasına dönmedi.

“Burada olduğunu biliyorum.” Parisa önce çimlere baktı, sonra Reina tereddütle ona yaklaşırken bakışlarını ileriye dikti. “Senin duyabildiğin her şeyi ben de duyabiliyorum biliyorsun,” dedi buz gibi bir tavırla. “Ayrıca, haklısın. Bu bahçe tam bir kaltak.”

Reina sessizce yanına gitti.

“Gördüğüm kadarıyla, bu sefer bana acımıyorsun,” dedi Parisa ona bakmadan. “Sanırım, en sonunda seni bana sempati sergilemeye değmediğine ikna edebildim.”

“Ona her ne yaptıysan, buna hakkın olduğunu düşünüyorum.” Reina’nın sesi bir garip çıkıyordu. Birden günlerdir kimseyle konuşmamış olduğunu fark etti. Callum’dan son yardım istediğinde, onu sadece yemek odasında uyuyakaldığı yerde uyandırıp arşivlere sürüklemişti. Callum, ona Fulani çobanlarının sözlü tarihini alacak kadar ayık kalabilmişti. Sonra yine hemen yatmıştı.

ATLAS PARADOKSU

“Ah, buna kesinlikle hakkım var,” dedi Parisa. “Aslında ilginç çünkü nadiren hakkım olanı elde ederim.” Parisa kendisinden gayet memnun gözükiyordu. Bu hali resmen tiksindiriciydi.

“Gerçekten de çok arzulandır olduğuna mı inanıyorsun?” Reina yan yan ona baktı. “İnsanların hiçbir karşılık beklemeden seni sevmelerini mi bekliyorsun?”

Parisa omzunu silkti. “Dalton beni sevmiyor.”

“Belki de sen sadece seni sevmediğini düşünmek istiyorsundur. Çünkü kimseyi sevemiyorsun.”

Parisa’nın kahkahası tekinsizdi ve her yanından kasvet damlıyordu. “Sakın bir romantik olduğunu söyleme, Reina,” diye ofladı. “Seninle ilgili güzel düşüncelerimi mahvetme.”

“Benimle ilgili güzel düşüncelerin yok.”

“Ne aptalım, unutmuşum.” Parisa nihayet ona döndü. Görüşü sert ve soğuk bir tokat, kışın göz kamaştırıcı beyazlığı gibiydi.

Callum haklıydı. Parisa’nın güzelliği bir lanetti. Daha derin bir şeyin yokluğunu gizliyordu.

Parisa acı acı gülümsedi. “Bu sene bitince ne yapacağına henüz karar vermemişsin,” dedi.

“Sen de.” Az önce Dalton’la yaptığı konuşmaya bakılacak olursa karar vermemişti.

“Hayır, ne yapacağımı biliyorum,” dedi Parisa kendini beğenmiş, küstah bir tavırla. “Herkesin yaptığını yapacağım. Yaşlanacağım, para harcayacağım, öleceğim.”

Ayaklarının altındaki çimler kıkır kıkır güldüler ya da soldular. “Gerçekten de buraya bir tek bunu mu yapmaya geldin?” dedi Reina sinir içinde.

“Hayır.” Parisa omzunu silkti. “Buraya gelmek bunun bir parçasıydı.”

“Ama bir araştırman yok mu?” Reina her zamanki gibi konuşmaya neden devam ettiğini düşündü ama Parisa’nın temel felsefesinde bir şeye ulaşamamış olmak onu çileden çıkarıyordu.

OLIVIE BLAKE

Sorun apatisi miydi? Hayatta olmaya, herhangi bir şey olmaya dair bariz ısrarının bir önemi yok muydu?

“Elbette bir araştırmam var. Ama bir sonraki medeialı gubun gizlice kullanması için arşive tıklılırsa ne faydası olur?”

“O halde, araştırmamı herkesin görmesini mi tercih ediyorsun?” Forum gibi.

“Kesinlikle hayır.” Parisa ona dünyanın en aptal kızımıymış gibi baktı. “Hayır. Dalga mı geçiyorsun? İnsanlığın orada gizli olan hiçbir şeye erişmemesi gerekiyor.” Eliyle şöyle bir arkasındaki arşivleri işaret etti. “Cemiyet en azından bu konuda haklı.”

Reina kaşlarını çattı. “Ama o zaman...”

“Anlamıyor musun? Dünya anlamsız ve boktan,” dedi Parisa. “Bunu anladığını sanıyordum.”

Reina dikkatle ona baktı. “Beni anlamıyorsun.”

“Aslında, anlıyorum, Reina.” Parisa sıkılmış gibiydi. “Benden farklı değilsin. Ya da Rhodes’dan. Ya da başkalarından. Kullanılmak istemiyorsun ama kullanılacaksın, şu anda *kullanılıyorsun* çünkü burada kalsan bile —*değerli kitaplarını* okurken ölürsen bile—“ Yüzünde o nadir gerçek öfke ifadelerinden biri belirdi. “...bir şey için bir araç olacaksın. *Birisinin* aracı olacaksın.”

Parisa kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturdu. “Arşivlerdeki büyü sezgili,” dedi yine arkasını işaret ederek. “Bizi izlediğini ve Cemiyet’in bunu kullandığını biliyorum. Bizi öyle bulmuş olmalılar.”

“Yani?”

“Tanrım, kasıtlı olarak mı anlamıyormuş gibi yapıyorsun? Yani, hiçbir şey. Yani, her şey.” Paris tiksiniş gibiydi. “Ya arşivlerdeki şeyin bir beyni olmasını veya en azından bizi izleyen bir çift gözü olmasını,” dedi açıklamasını düzelterek, “umursuyorsundur ya da umursamıyorsundur. Umursamıyorsan, ne diye burada sana bir şeyler açıklamaya çalışıyorum?” Parisa bıkkınlıkla ellerini havaya savurdu. “Önemli olan, zihinleri bi-

ATLAS PARADOKSU

liyor olmam. O,” dedi çenesiyle arkalarındaki evi işaret ederek, “bunlardan bir tanesi. Bunu biliyor olman gerek. Çünkü ne kadar hiçbir becerin olmadığını iddia etsen de her gün yaptığın şey; canlı olan, nefes alıp veren ve kendi iradesiyle düşünen bir şeyle iletişim kurmak.”

Yine aynı konu ortaya çıkmıştı. O evdeki bir başka kişi de büyüü bir tanrıymış gibi ele alıyordu. Natüralizm bilinçli kararlar veren, başlı başına bir güçmüş gibi.

“Doğa kendi adına düşünmez,” dedi Reina. “Benim onun adına düşünmemi istiyor.”

“Hayır, senin onun adına *konuşmanı* istiyor,” diye düzeltme yaptı Parisa. “Ama *sana* ne düşüneceğini söylüyor.”

Reina ofladı. “O halde, doğa çok aptal.”

“Aptal değil.” Parisa başını salladı. “Seni sözcüsü olarak seçtiği için aptal olabilir. Belli ki birisine zorla istediklerini yaptırmamanın, zamanını boşu boşuna çabalayarak geçireceği anlamına geldiğini anlayacak kadar insan doğasını bilmiyor.”

“Peki, sen olsan ne yapardın?” diye sordu Reina. “Kendi becerilerin yerine, benim becerilerime sahip olsaydın, ne yapardın?”

“Kendimi kitaplarla kısıtlamazdım,” dedi Parisa ona yan yan bakarak.

“Anladım. Eh. Ben senin... *becerilerine* sahip olsaydım,” dedi onunki kadar kayıtsız bir ifadeyle, “ben de kendimi daha iyi değerlendirirdim, teşekkürler.”

“Evet,” dedi Parisa alaycı bir tavırla. “Çünkü senin gücün ile benim yüzüm arasında bir fark yok.” Buruk bir gülümsemeyle ona baktı. “Bu dünyanın bir dizi kazadan başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Her şey öyle. Tasarım yok. Sadece... olasılık var. Genetik, zarların yuvarlanmasından ibaret. Her sonuç, sözüm ona her armağan ya da lanet, sadece tek bir olası istatistik.” Parisa ondan beklenmeyecek kadar karamsardı.

“Tanrı zar atmaz,” diye mırıldandı Reina inatla.

OLIVIE BLAKE

“Tanrı’ya ne yapacağını söyleme,” dedi Parisa.

Konuşmadan sıkılmış gibi aniden arkasına döndü. Ama o tam gitmek üzereyken, Reina onun hâlâ anlamadığı bir konuda çok kızgın olduğunu fark etti.

“Dalton haklı, değil mi?” diye seslendi Parisa’nın gergin omuzlarına doğru. “Hiç kimseyi sevemiyorsun, değil mi?”

Ayaklarının altında, çınar ağaçlarının kökleri ayrılıp çatırdadı. Parisa dönüp ona buz gibi bir bakış fırlattı ve bir an için göz göze kaldıklarında, Reina göğsünde bir yarık açılmış gibi hissetti. Pişmanlık ya da açıklaması mümkün olmayan şiddetli bir arzu olabilirdi. Kendisini zorla açılmış ve savunmasız kalmış gibi hissetti ama bu bir düşünce değildi. Bir fikir değildi. Sadece farklı türden bir acı hissiydi.

Parisa bakışlarını kaçırdı.

“Sevmeye değer çok az insanla karşılaştım,” dedi. Eve doğru yürürken, ısınmak için parmaklarına üfledi.

Sonraki haftalarda ev daha sessiz gibiydi. Reina en sonunda sözüm ona üyelik günleri giderek daha büyük bir tehlikeye girerken, evde yaşayanların arasında artan garip bir gerilim hissetti. Üyeliğe birbirlerine destek olma niyetiyle başlamalarına rağmen, onları birbirlerinden uzaklaştırmak, sonsuza dek birleştirmesi gereken her şeyi çözmek için kabul töreninin yeterli olmuş olması garipti. Hepsinin yapmış olması gereken fedakârlık. Atlas tılsımların dayanacağını söylemişti ama en az onun kadar temel özellikte bir şey parçalanmıştı. Callum hayattaydı, Libby gitmişti ve sonuç olarak, diğer herkes çözülmeye başlamıştı. Sanki evin kendisi, onların fay hatlarını avlıyormuş gibi.

Paris bir konuda haklıydı. Cemiyet’in arşivlerinin içinde geçen hayat anlamsızdı. Araştırmalar sayıca az ya da nadir olduğu için değil – Reina eğer isterse kitaplar arasında onu tatmin eden bir hayat yaşayabilirdi; ama sonra sekiz sene boyunca, hatta büyük bir olasılıkla hayatı boyunca Parisa’nın onun geride kalma tercihine attığı küçümseyici kahkahasını duyardı. Reina giderek

ATLAS PARADOKSU

sıra dışı, hayat boyu sürececek olan hedefinin ne kadar yetersiz olduğunu daha iyi anlıyordu. Callum ve şarap gibi, onun zaafı da hayal gücünden yoksun bir engeldi. Dünyanın tüm gücüne rağmen, istediği tek şeyin aslında saklanmak olduğunu anlayınca büyük bir utanca kapıldı.

Bu da Parisa'nın doğru sezinlediği bir noktaydı. Dahası, Reina bundan daha fazla motivasyona ihtiyaç duyuyorsa, buna sadece Parisa'yı haksız çıkarmak için ihtiyaç duyardı.

"Dinle," dedi, başını o akşamki kuzu kaburganın yanına yaslamış ve o zamandan beri kaldırmamış olan Callum'a. "Hey." Reina onu dürtünce, Callum irkilip gözlerini kısarak ona bakmış, sonra yine başını dayayıp ağzını koluna silmişti. "Beni dinle."

"Ne var?" Ağzının önünde bir peçete olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. "Kitap okuyorum."

Reina salyalar akıtan ağzının altında bir yerde bir kitap olduğunu gördü ama bunu gerçekten okuyup okumadığı tartışılırdı. "Hiç araştırma yapmadığını sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Git buradan." Reina kitabı Callum'un dirseğinin arasından alıp başlığına bakmaya çalışınca, Callum elini kenara itti. "Sana *git buradan* dedim."

"Sen... fizik hakkında mı bir şeyler okuyorsun?" Reina kaşlarını çatarak kitabın Yunanca olan ismine baktı. "Yunanca okuyabiliyor musun?"

"Ne istiyorsun?" diye kükredi Callum.

Peki. Callum sırlarını kendine saklayabilirdi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bir kitap için mi? Meşgulüm."

"Hayır. Şeyle ilgili..." Reina tereddüt etti. "Bir... planla ilgili. Aslında, bir düşünce."

"Ne için?"

"Sonrası için."

"Neyin sonrası?" Dinlenmediği zaman çok aksi olduğu belliydi.

OLIVIE BLAKE

“Bundan sonrası için,” dedi Reina evi işaret ederek. “Hepimiz geri döndükten sonra olacaklar için.”

“Geri döndükten sonra mı?” Bunu duyan Callum yavaşça doğruldu.

“Evet. Bu Cemiyet’in amacı sadece arşivlere katkıda bulunmak olmamalı,” dedi Reina sadece. “Arşivleri dünyaya açmak olmalı.”

Callum hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ya da daha iyi bir yanıt beklediği için sinir olmuştu.

“Sen şimdi Forum’un amacının...”

“Hayır, dağıtım değil,” dedi Reina. “Eylem.”

“Eylem derken... Tam olarak ne demek istiyorsun? Burada kalacağını sanıyordum.” Callum ona yüzüne yemek bulaşmış ya da yüzü ışık saçıyormuş gibi bakıyordu.

Reina bu bakışma aldırış etmedi. “Buraya gelmenin kaçınılmaz sonucu, her şeyi farklı görmek. Bizler buraya dünyanın dışında var olmak için geliyoruz ve sonra tekrar içine giriyoruz. Ama bunu zorunlu olarak değiştirmemiz gerekiyor.”

Koridordaki devetabanı cıyaklıyor, Reina’nın anlayamadığı bir şey söylüyordu. Reina ne dediğini tam olarak anlayamamıştı çünkü zihninde çok heyecan verici bir şeyi çözmek üzereydi. Bir şeylerin değişmek üzere olduğunu fark etti. Kalıtsal, atalara ait bir şey onu çağırıyordu. Zaten bu yüzden o evde, o arşivlerin içinde değil miydi? Bu yüzden *dünyaya* gelmemiş miydi? Dünya bir şey arzuluyordu. Bir canlanma, yeniden doğuş arzuluyordu.

Yoksa Antroposen Çağı’nda, makinelerin ve canavarların yükselişiyle ortaya çıkan tüm bu şiddet ve yıkım arasında, neden doğanın sesini duyabilen bir çocuk dünyaya gelsindi? Çarkın dönme vakti gelmişti. Evrenin ruhunun denge bulma vakti gelmişti. Dalton’ın araştırma alanı yaratılış, hayatın başlangıcı olabilirdi ama her şeyin nasıl başladığını araştırarak ilerlemek mümkün değildi.

ATLAS PARADOKSU

Mesele dedikoducu bitkiler değildi. Hayat yaratmak ya da yok etmek değildi. Aslında öyleydi ama eskiden beri başkaları tarafından ona dayatılan anlamda değildi: hasatları arttırmak, meyve vermek. Bu, yeniden dirilmekle, yeniden hayat bulmakla ilgiliydi.

Her şey gibi güçle ilgiliydi. Çok yakında Reina'nın gömmeye ya da kullanmaya karar vereceği güçle ilgiliydi. Bu durum onu büyük bir ikilemde bırakmıştı – ya orada, kitaplarının arasında, araştırmasına devam edecek ve açgözlü, obur bir dünyadan kendisini soyutlayacaktı ya da yeni bir amaç ve yeni bir bakış açısıyla, kim ve ne olduğuna dair yeni bir anlayışla dünyaya yeniden katılacaktı.

Bir tanrı olmak böyle bir şey, diye düşündü Reina. Sonsuza dek yaşamak değil, her şeyin düzenini onarmaktı. Bu çağa yeni bir şey getirmekti.

Bu arada, Callum ona bakakalmıştı. “Benim... dünyayı etkilememi mi istiyorsun? Bitkileri demiyorsun herhalde.” Bunları sanki düşünceleri birbirine geçiyormuş gibi hızlı hızlı söylemişti.

“Hayır, bitkileri demiyorum.” Devetabanı buna çok alındı ve çok kısaca bunu Reina'ya söyledi. “Dünya iyisiyle kötüsüyle insanlardan ve insanların değiştirdiği şeylerden oluşuyor. Bunu anlamın gerek,” dedi Reina açıklamaya çalışarak.

Callum gözlerini kısmış ona bakarken, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi sikkın gözüküyordu. “İnsanlar genellikle benim anladığım şeyleri onaylamazlar.”

“Hayattasın,” dedi Reina.

Callum görünmez kadehini ona kaldırdı. “Onca çabaya rağmen,” diye espri yaptı. “Hayır, ben...”

Reina sinir olmuş gibi ofladı. “Hayattasın. Ama olmaman gerekirdi. Hepimiz ölmen gerektiğine karar vermiştik.”

“Güzel,” dedi Callum bu sözcüğü uzatarak. “Lütfen, hislerime aldırış etme. Bana gerçekten aklında ne geçiyorsa onu söyle.”

“Hâlâ hayatta olman ve intikam peşinde olmaman,” diye devam etti Reina, “ya sana tesadüfî bir şekilde verilen bu zamanın geri kalanını nasıl geçireceğine dair bir fikrin olduğu anlamına gelir...”

“Tekrarlayayım,” dedi Callum. “Nazik davranmana gerek yok.”

“... ya da bir şeyi bekliyorsan. Bir amacı.” Dikkatle ona baktı. “Ben de sana bunu vermek için buradayım.”

Callum sandalyesinde geriye yaslandı. “Bu tanrı kompleksini biraz abartmaya başladın, Mori.”

“Bu, bir kompleks değil,” diye mırıldandı Reina bininci kere. “Bunu ya bir nedenden dolayı başına gelmiş bir şey olarak ya da...”

“İntikam almak istemediğimi mi düşünüyorsun?” diye lafını kesti Callum.

Reina dudaklarını büzdü. “İntikam peşindeysen, bunu pek beceremiyorsun. Tristan hayatta. Gayet iyi. Gömlekleri bile kırışık değil.”

“Sen öyle diyorsun,” dedi Callum. “Ama ben giysilerindeki bütün etiketlerin onu kaşındırdığını biliyorum.”

“Zamana sahipsin demek istiyorum,” dedi Reina. Callum’un varoluşsal hoşnutsuzluğunun bariz işaretlerine rağmen çok sinir bozucu bir şekilde kayıtsız davranmasını görmezden geldi – örneğin, o sırada aktif olarak bir varil şarap içmeye çalışıyor olması. “Elinde olmaması gereken bir zamana sahipsin. Peki, bununla ne yapacaksın?”

“Bir yat daha almayı düşünüyordum.”

Reina saf ve derin bir nefretle ona baktı.

“Tamam. Hiçbir fikrim yok. Ben sadece Blakely’yi sinir etmek için buradayım. Sonrasını bilemiyorum. Eve geri dönüp para kazanırım, sonra da ölürüm.”

Reina o evde insan doğasına en aşina olan iki kişinin –insan doğasını *manipüle* etmekte en yetenekli olan iki insanın– kapitalizm altında kendilerini heba etmekten daha önemli konuları nasıl düşünmediklerini anlayamıyordu.

ATLAS PARADOKSU

“Lanet olsun,” dedi Callum. Hâlâ hayattaki hedeflerini düşünülüyor olmalıydı. “Bir noktada, çok yüksek bir kolesterol seviyem de olur sanıyorum.”

“Yeter,” dedi Reina. “İçimi karartıyorsun. Ayrıca, eve geri dönemezsin. Hiçbirimiz *eve* geri dönemeyiz. Forum kim olduğumuzu biliyor. Bize müdahale etmekten vazgeçeceklerini sanmıyorum.”

“Peki, ne *yapıyorsun* o zaman?” dedi Callum içtenmiş gibi görünen bir tavırla. “Parçalanmadığını hissetmediğimi söyleyemem,” dedi elini kayıtsızca Reina’ya sallayarak. “Tutkulu olmak sana yakışmıyor. Çok huzursuz edici.”

“Ben tutkulu falan değilim. Ben...” Biraz durup düşündü. “İlham geldiğini söyleyebilirim.”

“Çılgınlık için hoş bir sözcük,” dedi Callum istifini bozmadan, “ama yine de çılgınlık...”

“Zil zurna sarhoş olmaktan daha iyi,” dedi Reina hışımla. Birden içeriye derin bir sessizlik çöktü.

Tam o sırada, şöminenin üstündeki saat çaldı ve Reina senenin büyük bir bölümünü ona kulak vermesi için Callum’u ikna ederek geçirme planının hiç de iyi gitmediğini düşündü. Belli ki ölmek istiyordu. Tamam. Belki de ona dilediğini yapması için izin vermeyerek ikisinin de vaktini boşa harcıyordu. Sanki ev; tıpkı Nico’nun fiziksel durumunda olduğu gibi, Callum’un ruhundaki kusurlarının sorumluluğunu ele geçirmişti. Hepsini sıkıp sularını çıkarıyor, isteyerek vermedikleri her şeyi onlardan süzerek alıyordu. Libby ucuz bir numara sonucu gitmişti ve şimdi bunun için cezalandırılıyorlardı. Belki de en çok, bu duvarların dışında herhangi bir şeyin farklı olabileceğine inanmaya başlamış olan Reina cezalandırılıyordu. Callum ayağa kalkıp bileğini tutunca, öfkeyle ve garip bir şekilde utanarak ona döndü.

“Bunu bir kere söyleyeceğim,” dedi Callum. “Yeteneksiz değilim. Sahip olduğum güçler...” Reina’nın bileğini bırakıp

yumruğunu sıktı. “Güçlerimi kullanırsam,” diye lafını düzeltti, sözcükleri özenle seçmeye çalıştı, “sonuç basit olmaz. Bu, bir şeyi ittiğin, diğer şeyin de aynı şekilde geri ittiği fiziksel büyü gibi bir şey değil. Yapabileceklerimle ilgili hiçbir kısıtlama yok, öngörülebilir fizik kuralları geçerli değil. İnsanlar bundan çok daha karmaşık. Çok daha narin.”

Reina sadede gelmesini bekledi. “Yani?”

“Yani, hiçbir şey.” Callum başını salladı. “Ne elde etmek istediğini bilmiyorum ama elde edemeyeceksin. Ama bu biraz olsun intikam alabileceğim anlamına geliyorsa...”

Reina birden yüzünü astı. “Kimden intikam almayı diyorsun?”

“Seni ilgilendirir mi? Ben sana *planını* sormadım.” Callum dik dik ona baktı. “Bizler pratik varlıkları, öyle değil mi? Görev odaklıyız. Sonuç odaklıyız. Hakkında aksini düşünüyor olsaydım, vaktimi hiç boşa harcamazdım.”

Reina bu sözleri umursayacak gücü toplamaya çalıştı. Bu his ön plana çıkmıyordu.

Artık kapsayıcı bir amaç hissi ağırlık kazanmış, manyetik hale gelmişti. “Tamam. Beni etkileme yeter,” diye onu uyardı. “Sen bunu yapmazsan, ben de sana karışmam.”

Ooooo AnneAnneAnne, diye fısıldadı büyümekte olan bir Benjamin bitkisi, yapraklarını buz kaplı pencere camlarına çevirerek. *Anne dengedir, Anne kraldır...!*

“Tamam,” dedi Callum sadece. “Başka bir şey var mı?”

Evet, diye düşündü Reina. Kendine bir çeki düzen ver.

Ama bunu söylemek, fazlasıyla ona yardım etmek gibi olurdu.

“Başka birinin seni öldürmeyi denemesine izin verme,” dedi. Odadan çıkmak üzere arkasına döndü.

Callum onun arkasında peçetesinin altındaki kitabını çıkardı. “Bilgelik dolu bir tavsiye. Düşündüğünden daha faydalı olabilir.”

Reina duraksadı ve kaşlarını çatıp ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

ATLAS PARADOKSU

“Bir kere, hepimizin Rhodes’un ölmüş olduğunu umması gerektiğini. Geri kalanını düşünüp sana söylerim.” Ona göz kırpınca, Reina gözlerini devirdi.

“Yanılsamalarınla iyi eğlenceler. Birisinin eğlenmesi gerek.”

Reina odadan çıkıp yatak odasına doğru giderken, bir şeyle bir anlaşma yaptığı hissine kapıldı... Ama bir şeytanla değil.

Callum’u o kadar da kaybetmemişlerdi. Ama denge kralısa, belki de bu doğalarıyla ilgili bir meseleydi. Reina onu kendi varoluşu, kullanmadığı gücü bunu gerektirdiği için onu seçmişti. Callum Antroposen’in beden bulmuş haliydi, kendisi de doğaydı. Bu döngü böyle devam edecekti. Çark kaçınılmaz bir şekilde dönecekti. Zihninde anneannesinin sesini duydu: *Reina-chan, dünyaya gelmenin bir nedeni vardı.*

Peki. O halde, çark hazır olduğunda, kendisi de hazır olacaktı.

PARISA

Parisa kâbuslara yabancı değildi. Hayatı boyunca kâbus görmüştü. Kafa karıştırıcı, bazıları başkalarına ait olan kâbuslar. Okuduğu ya da başka, dış zihinlerden sezindiği şeylerdi bunlar. Ama artık için için rüyalarının sadece kendisine ait olduğuna üzülüyordu. Aynı panik hissi tekrarlıyor, aynı beklenmedik hata anında başlıyordu.

“Gideon?”

Tekrar tekrar aynı şeyi yaşıyordu. Tereddüdünün, Rüya-cı'nın ani enerji patlamasına neden olduğu an. Ayağa kalkmak, Dalton'ı yakaladığı gibi kulenin penceresinden dışarı atmak için kullandığı güç...

Gerçek hayatta, Parisa Dalton'ın zihninden atılmış, okuma odasındaki masanın üstüne başını dayayıp uyuya kaldığı yerde irkilerek uyanmıştı.

O anda, neyin rüya neyin gerçek olduğunu anlamakta zorlanmıştı. Uyanıklık ve uyku arasındaki çizgi, canlılar ve ölüler arasındaki sınıra varmak gibi bulanıktı. Okuma odası olması gerektiğinden daha ıslık ıslık, bir şeylerin, fikirlerin, anıların, form ve yapı patlamalarının şekilleriyle aydınlanmıştı ama o kadar kalıcı değildi – kayıyor ve değişiyordu. Gözlerinin önünde bir gülün açması gibiydi. Hayaletler gibi ama gerçekten de canlı olan, normal zamandan iki, üç misli hızlı hareket eden, büyü'nün kaynağını görmek için başını çeviren Parisa'yı sersemlemiş, dengesini kaybetmiş bir halde bırakan şeylerdi.

Animatör.

Oda ve hayaletleri, ayrı bir zaman sürekliliğinde işleyen tek

ATLAS PARADOKSU

şeyler değilmiş gibiydi. Akademik Dalton, adam Dalton acı içinde kıvranıyordu; iki büklüm olmuş, ellerini şakaklarına ve gözlerine bastırmıştı. Farklı açılardan bakıldığında, ışığın her oyunuyla ucuz bir hologram gibi değişiyordu. Dengesini sağlayamamış olan Parisa, başını azıcık sağa çevirdi ve onu Dalton'ın omurgasından sırtına saplanmış bir bıçak gibi çıkarken gördü: Anı Dalton. Başka birisinin yaptığı bir kafese tıkılmış olan medeialı Dalton.

Kendi zihninde kendisine bir krallık inşa etmiş olan prens Dalton. Parisa, tabiri caizse, sadece bir Dalton'ın *gerçek* olduğunu görebiliyordu. Sadece biri fiziksel olarak oradaydı, acı içindeydi. Diğer siluet formunda bir hayalet, bir gölge gibiydi ama gözlerini ondan ayıramıyordu. Zaman ve bilinçlilikte kovaladığı Dalton *oydu*. Parisa'yı görmüştü ve hayalet gözleri hedefini bulmuş bir mermi gibi gözleriyle buluşmuştu. Bir an için, gözlerinde muzip bir ifade belirmişti.

Ama sonra...

"Atlas'ı bul," demişi Dalton boğulur gibi, içine nefes çekmeye çalışarak – bir transtan çıkıyordu. Astral düzlem ile gerçeklik arasındaki geçişte, Parisa da bir an için dengesini kaybetmişti. Parisa onun sesini duyunca yine tökezledi, içine ani bir nefes çekti ve yanlış yutkunmuş gibi boğularak öksürmeye başladı. Işığın titreyişinde nahoş bir şey vardı, psikomatik bir duman ya da sis gibiydi. Midesinin fena halde bulandığını, nefes alamadığını hissetti. Yeniden nefes alabildiğinde, Prens'le, daha doğrusu onun aniden ortadan kayboluşuyla tekrar nefessiz kaldı. Prens artık orada değildi, ilk gördüğü o hayaleti andıran siluet formunda değildi; ama Parisa tıpkı bir yere izinsiz giren bir kişinin hemen kaybolmayan tehdidi gibi onun yarattığı tehdidi de hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ düşüncelerinin varlığını, bunların ritmik olmayan, garip bir şekilde birbirine geçtiğini, aralıklı ve ani bir şekilde, sapmalarla ve patlamalarla çarpıştığını hissedebiliyordu. Dans eden ve eriyen şeffaf figürler olan duvarlara ne

yapıyordu? Sanki evle konuşuyor, hayat kaynağı gibi anılarını emiyordu. Oda nefes alıyor, acı içinde bağılıyor, uluyordu ve her zamanki öncelikli düşüncesi iltihap toplamış, viral, ölümcül ve yıkıcı anlamda barok bir şeye dönüşmüştü; bir tuhafılık haline gelecek kadar yoğunlaşmıştı. Baştan çıkarma mıydı, yoksa işkence miydi bu? Aradaki farkı bilmesi gereken Parisa için bile kafa karıştırıcı bir durumdu. Ev her zaman sezgisel olmuştu ama asla böyle olmamıştı. Bu durum her neyse, ev asla acı ya da büyük bir haz içinde olmamıştı. Asla *canlı* olmamıştı.

Bu da şu sorunun sorulmasını gerekli kılıyordu: Bunlar gerçek miydi? Parisa, Dalton'ın kusursuz alnını kaplamış olan boncuk boncuk parlak terlere bakarken, sersemlediğini hissetti. Dalton'ın bilincinden fazla hızlı çekilip alınmıştı. Gerçek hayat ve telepati birbirine girmişti ve etrafı bulanık görüyordu. Görüş alanının etrafında başka bir hayatın, başka bir versiyonun anıları yüzüyordu. Bir rüya içinde bir rüya görüyormuş gibiydi.

“*Hemen Atlas'ı getir,*” diye bağırdı Dalton güçlkle nefes alıp verirken. “*Derhal onu getir!*”

Duvarlardaki animasyonlar alevler gibi yükselirken ve arşivler titrerken, arkasındaki kapılarda bir gümbürtü koptu. Dalton birden onu ani ve sert bir şekilde kenara itti, masaya çarpmasına neden oldu. İki hafta iyileşemeyecek bir çürük oluştu.

“Saniyelerin var.” Dalton Parisa'nın arkasındaki birisiyle konuşmaya çalışıyordu. “Belki daha az...”

“Otur.” Atlas'ın sesinde doğal olmayan bir sükûnet hissi vardı ve çok rahatlatıcıydı.

“Otur. İçeri giriyorum.” Atlas sanki dikkat dağıtan önemsiz bir şeymiş gibi şöyle bir Parisa'ya baktı. “Git.”

Parisa güçlkle ayağa kalktı, bir Dalton'a bir Atlas'a baktı. “Ama...”

“*Git,*” diye hırladı Dalton. Atlas onu sert bir hareketle, iterek sandalyeye oturttu.

Git, dedi Atlas zihninde. Parisa bir kez daha onun emirlerini izlemesine neden olan o hafif refleksi hissetti.

ATLAS PARADOKSU

Odadan koşarak çıkmış, aklına gelen ilk yere gitmişti. Kalbi gümbür gümbür atarken, ciğerleri sızlarken, nerede olduğunu, *kim* olduğunu hatırlayabileceği – suçlayacak başka birisini, herhangi bir şeyi bulabileceği bir yere gitmesi gerekiyordu.

Tekrar eden rüyada, Parisa hep sonradan olanları görmeden nefesi kesilmiş bir halde uyanıyordu. Nico'nun odasına gitmeden önce, darmadağın, çıldırmış bir halde olduğunun farkındaydı. Dinlenebileceği, yatışabileceği bir yer bulmak için can atıyordu. Sanki ev gerilimi tekrarlatarak onunla alay ediyordu ama sürekli olarak neler gördüğünü hatırlatarak nefes alacak bir saniye bile tanıımıyordu. *Seni salak, kendi kurallarını çiğnedin, orada fazla kaldın onu fazla umursadın...*

Parisa elini göğsüne koyup nefesini dışarı verdi.

Bir nefes. İki. Yirmiye kadar saydı, uzanıp gözlerini kapattı ve yavaş yavaş yine uykuya daldı.

“... kimseyi sevemiyorsun, değil mi?”

Yaklaşan uyku pusunun arasından, Dalton'ın sesini duydu.

“Sana üsteleme demiştim,” diye söylendi Dalton. “Sana benden uzak durmanı söylemiştim...” Dalton konuşurken, Parisa keyifsizce, acı acı gülmüştü. O konuşmayı böyle hatırlamıyordu. Ama belli ki aylar önce Cemiyet'in oyununu açıklayarak hayatını kurtardığı için, Parisa'nın ona *kalbini* borçlandığına inanıyordu.

Ne kadar basmakalıp bir erkek davranışydı bu. Ne kadar büyük bir hayal kırıklığıydı. “NE zamandan beri konu sevgi?”

“Peki, konu neydi?”

Güç. Her zaman güçtü. Ama orada fazla kaldığı andan itibaren bundan vazgeçmişti. Orada, lanet olasıca evde fazla uzun kalmıştı.

Gözleri yine birden açıldı ve anılar tekrar başladı. Zihin ne kadar harika bir şeydi. Çok ama çok faydalıydı.

“Neydi o? Zihnindeki kendinle ilgili versiyonun,” demişti Parisa Dalton'a gerçek hayatta. “Sadece bir animasyon oldu-

OLIVIE BLAKE

ğunu sanmıştım.” Nico’nun rüyacı arkadaşıyla –kötü kararlar veren o küçük şapşalla– yaptığı hatadan sonra ilk kez konuşmuşlardı. Parisa’nın kendisini kazara frenlenmesine neden olan aptal kalbinin perküsyonlu kekelemeliği.

“Öyleydi,” dedi Dalton kısaca. “Ama aynı zamanda değildi.”

Bu konuşma günler sonra, neredeyse bir hafta sonra gerçekleşmişti. Parisa bir açıklama yapmak için Dalton’ın onu bulmasını beklerken, zaman geçmek bilmemişti. O boğucu sessizliği hatırlıyordu – bir başka beklenmedik zayıflık, zırhında bir delik ya da daha da ölümcül bir şekilde beklenmedik bir Aşıl topuğu.

Sessizlikle cezalandırılmayı hiçbir zaman sevmemişti. Kız kardeşi Mehr’in en sevdiği taktikti çünkü ne kadar aptal ya da çirkin olduğunu iddia etse de gaddarlıkta her zaman çok yetenekli olmuştu.

“Atlas’tan yapmasını istedim,” diye açıklama yapmıştı Dalton. Artık genel olarak eski haline dönmüş gibiydi; en azından, o hırıltılı panik dolu sesle konuşmuyordu. “Araştırmamı bitirmem gerekiyordu. Ama arşivler istediklerimi vermiyordu.” Parisa uzun uzun, imalı bir ifadeyle ona baktı. Ondan bir şey istiyordu ama ne olduğunu öğrenmemesi için gizliyordu.

“Anlamıyorum. İçerideki o parça... sen miydin?” diye sordu Parisa kaşlarını çatarak. “Bilincinin bir ögesi miydi, yoksa...”

“Evet. Bir parçamdı. Benim...” Dalton susup bakışlarını kaçırdı. “Sanırım, buna hırsım diyebiliriz. Açlığım.”

Atlas’ın Dalton’ın bir parçasını kesip alması –tüm benliğinin, gerçek *ruhunun* ayrılmaz bir parçasını– bir telepatın güçlerinin ötesindeydi. Tabii Atlas ona becerilerini yumuşatarak anlatmadıysa ama bu düşük bir ihtimal taşıyordu.

“Bunu nasıl yaptı?”

“Onu anime etmek zorunda kaldım,” dedi Dalton. Bunu itiraf ettiği için tiksinişmiş gibiydi. “O parçam. O... kusur.” Ürperdi. “Onu canlandırdım, sonra bilincimin geri kalanından ayırdım. Sonra da orada olduğunu unutmak için elimden geleni yaptım.”

ATLAS PARADOKSU

Demek parçayı kesmişti. Kendisini ameliyat etmişti. Tiksinmiş olmasına şaşmamak gerekirdi. “Ya sonra?”

“Atlas bilincimin içine o kalkanları inşa etti. O parçamı benim ricamla ayrı tuttu.” Dalton elini ağzının etrafında gezdirirken, daha yaşlı gözüküyordu. Yorgun. “En iyisinin öyle olacağına karar verdik. Tek yol buydu. Ben...” Yine duraksadı. “Bunun sadece ufacık bir parçam olduğunu sanıyordum. Minik bir parça.” Zırhta bir delik, diye düşündü Parisa. Bu tür şeylerin insanı zamanla yavaş yavaş mahvedebilmesi komikti. Bütün temeli yok etmek için ufacık bir çatlak yeterli oluyordu.

“O halde, Rhodes’un animasyonunu yapan kişi *sen* miydin?”

“Evet. Öyle olmalı.” Dalton çenesini sıktı. “Sanırım, onun bilinçli zihnimde kapladığı yerden bilinçaltıma erişebileceği ihtimali aklıma gelmedi. Tek başına kaçmasının mümkün olmadığını biliyordum ama asla...”

“O,” dedi Parisa. Sanki tamamıyla farklı birisinden söz ediyorlardı. Dalton’ın büyü yetkinliği seviyesinde, ikiye bölünmüş bir medeialı işlevsel açıdan iki medeialı demekti. İki animatör. “Nico’nun arkadaşı, rüyacı. Seni o mu kurtardı?”

“Sen yardım ettin.” Dalton’ın ifadesi buz gibi ve suçlayıcı, öfkeli ve kendinden emindi. “Onun varlığından haberdar olmam gerekiyordu. Atlas onu hapsedmişti. Ama sen o parçama eriştikçe, o daha da güçlendi.”

“Kendinden söz ediyorsun, Dalton.” O parçasının tekrar tekrar ondan kaçabilmiş olması çok saçmaydı. Daha önce de kendisinde kusur bulmayı reddeden erkekler tanımıştı ama bu durum, Dalton’ın kendi zayıflığını kişiselleştirmesi fazla ileri gitmesi demekti. “Beni *sen* içeri aldın. *Sen* sırlarını paylaştın, *sen*...”

“Bir hata yaptım,” dedi Dalton istifini bozmadan. “Beni dinlemelisin, Parisa. Buna bir son vermek gerek. Başladığım işi bitireceksem, senin uzak durman gerek.”

“Uzak durmak,” dedi Parisa. “Zihnine hapsettiğin şeyden mi?”

OLIVIE BLAKE

Dalton küçümseyici bir tavırla yüzünü buruşturdu. “Benden. Tamamımdan.” Duraksadı. “Her parçamdan.”

Parisa hafifçe güldü. “Anlıyorum.” Demek Dalton ondan ayrılıyordu. Çok komikti. Demek bu yüzden ona görünmemeye çalışıyor, ona şefkatle bakıyordu. “Beni üzmemeye çalışıyorsun, sanırım.”

“Bir ara bitecekti zaten. Sen her zaman buradan gidecektin.”

“Dalton.” Dalton bile bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyuyor olmalıydı. “Kendini yine mi hapsettin? Bunun ne kadar dayanmasını bekliyorsun?” Dalton’ın diğer benliğinin bunu bir daha yapamayacağını itiraf ettiğini hatırladı. Gerçek benliğinin, esas *gerçeğinin*, eninde sonunda ortaya çıkacağını söylemişti.

“Günlerim sayılı. Ama yaklaştım,” dedi Dalton. “Şu anda vazgeçemeyeceğim kadar yaklaştım. Atlas onu geri koydu ve artık...”

“Artık zamana karşı yarışmayacaksın.” Tüm bunlar çok saçma, çok mantıksızdı. “Dalton,” dedi Parisa bıkkınlıkla, “bilinçliliğinin nasıl işlediğini anlıyor musun?” Dalton anlamıyorsa bile, Atlas’ın anlıyor olması gerekirdi. Atlas’ın zihninin doğasını anlamış olması gerekirdi. Ruh doğuştan gelen, pratikte tarif edilmesi neredeyse imkânsızdı; çekilip çıkarılacak ve kesilecek bir şey değildi. Büyüyü yapan medeialı ne kadar becerikli olsa da birey olmanın, insan olmanın doğası öyle değildi.

“Önemli değil,” dedi Dalton. “Atlas’a güveniyorum.” Ha, demek aynı zamanda salaktı. Harika.

“İster güven ister güvenme, önemli olan...”

“Parisa, beni seviyorsan, bu işin peşini bırakırsın.”

İşte, gerçek hayatta tam o anda Parisa hep hoşnutsuzlukla, anının keskinliğiyle ürperiyordu. Müdahaleci düşünceler. Korunçtu. Tanrım, tamamıyla farklı oyunlar oynuyormuşuz tarzı bir farkındalığa vardığı gibi, o anın suniliğini tekrar tekrar yaşıyordu. Öbür dilerim gibi bir şey demişti, Dalton da seni hep güzel hatırlayacağım gibi bir şey demişti ve aralarında romantik

ATLAS PARADOKSU

bir durum varmış gibi rol yapmışlardı. Elbette, o kaçınılamaz suçlamaya kadar.

“Birisini sevmen mümkün mü?”

Saçmaydı. Dalton sevginin ne olduğunu sanıyordu, acı mı? Herkes sevginin bundan ibaret mi olduğuna inanıyordu? Canları yanmadığı, kimse hasret çekmediği sürece, yokmuş ve asla var olmamış gibi mi davranıyorlardı? Bir ormanda kesilen ama düştüğünü kimsenin duymadığı bir ağaç gibi miydi?

Gerçi bir eksiği olmasıyla ilk kez suçlanmıyordu. Doldurulmayı bekleyen boş bir vazoymuş gibi. Elbette sevmiştir. Gerçekten de o kadar kayıtsız, yaralanması mümkün olmayan birisi olsaydı, böyle delik deşik olması mümkün olabilir miydi? Sırf seks, sevgi ve arzu ona göre farklı şeyler olduğu için – bunlardan bazılarına ihtiyaç duyduğu ya da istediği, bazılarını da kesinlikle istemediği için mi? Çünkü sevgi sonuç olarak her zaman acı değildi ama rutin bir hayal kırıklığıydı. Kız kardeşi Mehr’in sessizliği. Ağabeyi Amin’in ihaneti. Hiç tanımadığı bir Rüyacı’ya sırf son anlarında tehlikeli bir şekilde Nico de Varona’yı düşündüğü için merhamet göstermek gibi küçük, korkunç bir hata yapmış ve böylece her şeyi berbat etmişti.

Bir anlamı olsun olmasın, Dalton’ı arayan kişi Parisa değildi. Dalton onu istemiyor muydu? Peki. Paris bir mazoşist değildi ve herkes olduğunu düşünse de bir sadist de değildi. Onun peşinden koşmamıştı.

Tekrar tekrar onu bulmuş olan kişi Dalton’dı. Çünkü diğer versiyonu, zihnindeki versiyonu haklı olan kişiydi. Parisa’nın oraya gelişine kadarki on sene içinde hangi büyü yapıldıysa, olasılıksız olmaktan kıl payı kurtulmuş muazzam bir büyüydü. İki kere başarıyla yapılması mümkün değildi.

Parisa uyuma denemelerinden sıkılıp kalktı ve hızla kapıya gidip açtı. Ellerinin tersini duvarlara sürttü, belirli bir nabızı aradı.

Doğal olarak, Atlas’ı ofisinde başını ellerinin arasına almış

OLIVIE BLAKE

bir halde buldu. “Lütfen,” dedi Atlas başını kaldırmadan. “Bugün başımı ağrıtmayın.”

Parisa elini sallayıp kapıyı arkasından kapattı ve Atlas’ın karşısına oturdu. “Baş ağrısı mı?”

“Her zaman.” Ne kadar da dürüsttü. Parisa’nın bunu umursamıyor olması çok yazıktı.

“Bana söyleyebilirdiniz,” dedi, çıplak ayaklarını masaya kaldırarak. Atlas ayaklarına fiske attı. “Aslında, onu rahat bırakırdım...”

“Ne olsaydı rahat bırakırdınız? Bilincinin soyutlanmış bir parçasının, ondan bağımsız olarak beyninin içinde işlediğini biliyor olsaydınız mı?” Atlas şüpheyle ona baktı. “Lütfen. Her şey bir kenara, onu sizin için daha çabuk daha sıkıcı kılmak için elimden geleni yapardım.”

Haklı olabilirdi. “Bunu nasıl yaptınız?” diye sordu çünkü bilmesi gerekiyordu.

“Her zihnin farklı bir yapısı vardır.” Atlas yine imalı bir ifadeyle ona baktı. “Bunu biliyorsunuz.”

“O şatoyu onun için siz mi yaptınız?”

“Tanrım, hayır. Onu bir kutuya koydum. Kendisini şatoya koyan o.” Atlas geriye yaslanıp nefesini dışarı verirken, Parisa zaman zaman Dalton’ın zihin hapisanesindeki bozukluklarda gördüğü metalik parıltıyı, çarpıklıkları hatırladı. “Bunu yapabilmek için hemen hemen on senesi vardı. Bunun iyi bir işaret olduğunu düşünmüştüm – belki bunu gerçekten de sıkıldığı ve yalnız olduğu için yapıyordur dedim.”

“Daha önceleri nasıldı?” Parisa uzun zamandır Dalton’ın hiçbir zaman tanışmadığı versiyonunu merak ediyordu.

“Sizden çok farklı değildi.” Atlas dikkatli bakışlarını Parisa’nın yüzüne dikti. “Bir kişiydi. Her insan karmaşıktır.”

“Beceri toplayan birisinden bunu duymak ilginç,” dedi Parisa.

“Ben sizi toplamadım. Seçtim,” dedi Atlas.

Parisa arada bir fark göremiyordu ve umurunda değildi.

ATLAS PARADOKSU

“Peki, bu ufak planı yapmanıza ne neden oldu?” diye sordu. “Dünyayı yönetmek gibi çılgınca bir ihtiyaç mı?”

“Yönetmek mi? Hayır. Anlamak, evet.”

“Ama Dalton’ın araştırması... O... yaratılışla ilgili,” dedi Parisa kısaca. “Öyle değil mi?”

“Tam olarak değil.” Parisa kaşını kaldırdı. “Ama ben yine de sandığınız gibi bir despot değilim.”

“Dünyanın yaratılışıyla ilgili bir araştırmayla başka ne yapılabileceğini düşündüğünüzü bilmiyorum,” dedi Parisa, burundan kaba bir ses çıkararak güldü. “Bu tür bilgileri arşivlere vermek çok mu masumca sizce? *Kişisel* olarak ne yapıp yapmadığınız önemli değil.”

“Bir insan dünyayı verseniz bile bir saatte acıkır,” diye mırıldandı Atlas. “Bir insana dünyayı yaratmayı öğretirseniz, iyilik mi etmiş olursunuz?”

“Espri yaptığınız halinizi mi, yoksa yapmadığınız halinizi mi daha çok sevdiğime karar veremiyorum,” dedi Parisa.

“Doğru, üstünde düşünmeye değer.” Atlas kirli sakalını kaşıdı ve Parisa ayaklarını yine masasına kaldırdı. Atlas onu izledi ama pes etmiş gibi bir şey yapmadı. “Neden uyanıksınız?”

“Bilmiyormuş gibi rol yapmayın.” (dedi bir telepat diğetine.)

“Bana bir yanıt vermenize izin vererek kibar davrandığımı düşünüyordum.”

Atlas ona baktı ve ellerini başının üstüne dayadı. “İtiraf edeyim ki şaşırdım. Bay Ellery’yi umursadığınızı düşünmemiştim.”

“Biliyor musunuz, sürekli olarak psikopatiyle suçlanmak sinirimi bozmaya başladı,” dedi Parisa keyif kaçmış gibi.

“Psikopati değil,” dedi Atlas omzunu silkerek. “Hissedebildiğiniz belli. Ama romantik olduğunuzu düşünmemiştim.”

Parisa, Atlas’ın penceresinden uçsuz bucaksız karanlığa baktı. “Beni arıyor,” dedi.

En baştan başlıyordu. Yeniden. Uzun bakışmalar. Hafif dokunuşlar. Arada sırada, koridorda yanından geçtiğinde hafifçe

OLIVIE BLAKE

sürtünmeler. Parisa onun uykusunda ismini sayıkladığını duyabiliyordu.

Dalton'ın peşine düşmemesi gerektiğini biliyordu ama bu sefer durum farklıydı. Belli belirsiz farklı bir tat alıyordu. Dalton artık bir ruh hali yüzüğü gibiydi, sürekli olarak renk değiştiriyordu. Eski Dalton keskin bir tattı, kolay kolay silinmeyen hafif bir duman kokusuydu, bir yakınlaşma tehdidiydi ama bu hali telepatik duyular için bir ödül gibiydi. Her saat farklı, daha karmaşık bir versiyonu. Parisa bunun tadını alana dek ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Aradaki fark. Yeni damak tadı, yeni bir baştan çıkma spektrumuydu.

“Yapmayın,” diye uyardı Atlas.

Parisa ona baktı. “Gerçeği söyleyin o zaman.”

“Hangi gerçeği? Söyledim ya? Dalton'ın araştırması değerli.”

“Kimin için? Sizin için mi?”

Atlas yanıt vermedi.

“Neden burada olmamı istediniz? Bana ihtiyacınız yoktu.”

“Aslında vardı,” dedi Atlas. Sonra yanıtını düzeltti. “Hâlâ var.”

“Ama size daha minnettar olacağımı düşündünüz, değil mi?” Başını salladı. “Size yardım etmem için beni ikna edebileceğinizi düşündünüz. Sizi *yatıştırmam* için.” Atlas'ın seğiren başparmaklarına baktı, kendi bas nabız eesi gibi şakaklarındaki tok sesi hissetti. “Bundan nefret ediyorsunuz, değil mi? Olduğunuz kişiden nefret ediyorsunuz.”

“Siz etmiyor musunuz?” dedi Atlas.

Parisa bakışlarını uzunca bir süre Atlas'tan ayırmadı. Sonra, iç çekerek ayağa kalktı.

“Bu kendine acıma rolü,” dedi, ona sırtını dönüp kapıya bakarak. “Hiç beceremiyorsunuz.” Birden içerisi buz kesti. Keşke bir sabahlık giyseydi diye düşündü. “Daha da önemlisi, bu evde kalmakla ilgilenmiyorum.”

Atlas bu sözlerini komik bulmuş gibiydi. “Burada kalmanız gerektiğini kim söylüyor?”

ATLAS PARADOKSU

“Siz.” Parisa hızla ona döndü. “Kendinize bir ortak istiyordunuz. Amacınıza sadık olacak birisi. Bunu Dalton’da buldunuz ama bende bulamayacaksınız.”

Atlas başını eğdi. Parisa’nın dediklerini sessizce onayladı. “Bulacağımı düşünmemiştim. Ama bu duvarların arasında, dışarıda bulabileceğimizden daha fazlasını bulabilirsiniz.”

Atlas buna gerçekten inanıyormuş gibiydi. “Bana akıl almaz bir zenginlik vaat edildi.” Parisa’nın gülümsemesi neşeden yoksundu. “Bence bu arayış çok tatminkâr olacak.” *Neden kolayım ki? Siz kalmamı istediniz diye mi?*

“Olabilir” Ne isterseniz diyebilirsiniz, Bayan Kamali. Direnmeye çalıştığınız o his yalnızlık.”

Parisa omzunu silkmeden önce sessiz bir savaş ediyorlarmış gibi birbirlerine baktılar. “Ah, demek karşımda beni kurtarabileceğini sanan bir erkek daha var. Çok yorucu.”

Atlas’ın gülümsemesi bir o kadar keyifsizdi. “Eminim, öyle olmalı.”

“Dalton sizde kalsın,” dedi Parisa. *Bir veda hediyesi olarak kalsın.* “Müdahale etmeyeceğim.”

Atlas ya bunu kabul ettiğini anlatmak ya da teşekkür etmek için başını eğdi. “İyi geceler, Bayan Kamali.”

Parisa bunun gerçek bir veda olduğunu anladı. Birkaç ay erken bir vedaydı ama yine de öyleydi. Tartışmaya devam etmeleri için bir neden var mıydı? Taraflarını, hayattaki ayrı amaçlarını seçmişlerdi. Silahlarını bırakmışlar ama sonra tekrar kuşanmışlardı. Parisa’ya göre, en doğrusu buydu.

Orası normal bir ev değildi. Arşivlerden bilgi topladıkça, bundan daha da emin oluyordu. Orada hayaletler, daha büyük bir zihnin operasyonları vardı. Atlas, onlara ya bilmediği ya da onunla paylaşmadığı bir amaca borçluydu. Arşivler Parisa’dan ne elde etmeyi ummuşlarsa da bunu elde edemeyeceklerdi. Bunu reddettiği için ondan intikam alıp almayacaklarını o an için düşünmeyecekti.

Atlas'ın ofisinden çıktığında, birisinin onu koridorda beklediğini biliyordu. Tanıdık olmayan birisini hissedip durdu ve bu kişinin parmakları onunkilere sürtünüp onu gölgelerin arasına çekti. "Elbette onu sevmiyorsun," dedi Dalton'ın sesi. Dudakları Parisa'nın çenesinin yanındaydı. "Ama ben," diye fısıldadı Parisa'nın boynuna, "kimi ya da neyi sevdiğini umursamıyorum."

Dalton'ın bu yeni hali, o tanıdık sarhoşluk hissini geri getirmişti. Parisa gözlerini yumdu ve Dalton'ın elinin yanaklarının ve dudaklarının üstünde gezinmesine izin verdi.

"Neler öğrendin?" diye sordu o. Dalton'ın yeni bileşimi. Kümelenmesi.

Gerçek benliği.

"Kaçınılmaz," dedi Parisa hafifçe öksürerek. "Tam potansiyeline erişme güdüsü. Burada sona ermeyecek, asla öyle olmazdı." Dalton'ın dersinde, uzmanlığı yaşam olan Viviana Absalom isimli medikalın vücuduyla kaderi nasıl kanıtladığını hatırladı. Bir paranın iki tarafı gibi, ölümünü çağıran aşama. Bir yükseliş ve düşüş, bir çarkın dönüşü. Gerçi Parisa bu tür şeylere inanmazdı.

Ama yine de Dalton'ın onu çağıran bir özelliği vardı. Belki de Parisa'nın onu kurtarmış olmasının bir anlamı vardı.

Dalton Parisa'nın çenesini iki parmağının arasına alıp kaldırdı. Parisa'nın karşısında ne Dalton'ın animasyonunun çılgınlığı ve manik enerjisinin kıvılcımı ne de daha önceki ciddiyeti ve asil hatları vardı. Kendisine geliyor, kendi olası sonucuna geri dönüyordu.

"Ona sen söylemezsen, ben de söylemem," dedi Dalton alçak sesle. Parisa'nın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Hah. Bir de Atlas yalnız olduğunu düşünüyordu. Onun savunmasız olduğunu ya da sürekli olarak doğuştan gelen bir kusurunu örtmeye çalıştığını düşünmenin yarattığı sorun buydu işte. Bir zamanlar yerle bir olduğu için şu anda da paramparça

ATLAS PARADOKSU

olduğunu düşünmek, tehlikeli bir varsayımды. Onu yanlış yorumlamak ve dolayısıyla, hafife almak mümkündü.

Parisa içinden gülümsedi ve Dalton'ın yanağına dokundu. Hâlâ Atlas'ın inşa ettiği hiçbir kafesin zapt edemeyeceği iblislerle boğuşmakta olan Dalton, bir anda silinerek eski haline dönecekti ama iyilik maskesi düşecekti. Gerçi bu versiyonu tamamıyla kötü, diğer versiyonu iyi değildi ya da herhangi bir kişi diğeri olmadan her şeyi içinde barındıramazdı. Dalton'ın ve belki Atlas'ın anlamadığı buydu. Dalton'ın işine karşı hissettiği tutku değişmediği gibi, Parisa da hüznünü amacından, kederini mutluluğundan ayırmayı başaramıyordu.

Bir insanın bilinçli zihniyle oynamanın tehlikesi buydu çünkü kimse sadece güçlü materyallerden oluşmuyordu. Onlar tanrı değillerdi – kusurların zayıflığı hâlâ oradaydı. Dalton arşivlerin temkinli davranmasına neden olan gölgesini kendisinden ayırmıştı ama açlık sadece kötülük anlamına gelmiyordu. Bir de çocukluk merakı, içsel bir büyüme arzusu vardı. Dalton'ın açlığı, yolculuğunun ayrıntılı planı, kaderine uyum sağlamasıydı. Kaçınılmaz bir şekilde daha fazlası olabilmek için seçeceği yollardı.

Tehlikeli kısımlarını, güce olan açlığını ayrı tutmak, sezgiselliği kandırmaya yetmişti ama hayat için yetmezdi. Bir insan sadece kendisiydi. Ne olduklarının, kim olduklarının büyük bir kısmı değiştirilemez, geri döndürülemezdi. Başkaları için bu telafi edilemez anlamına geliyorsa yapacak bir şey yoktu.

Sorun da bu değil miydi zaten? Zihinlerle ve ruhlarla ilgili sorun. “Bir daha görüşene dek,” diye mırıldandı Parisa, ondan uzaklaşıp ay ışığının aydınlatdığı koridora tek başına adım atarken.

LIBBY

Libby nefes nefese uyandığında, masasında bir fincan yeni Ldemlenmiş kahve gördü.

Evet. Bodrum katındaki derslik. LARCMA.

Hâlâ zamanda sıkışıp kalmış durumdaydı ama en azından nerede olduğunu biliyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Belen. Libby irkildiğini fark etmişti. Belen kahvesini yudumluyor, Sibirya’dan Mezopotamya’ya kadar bir pentagram çizdikten sonra, önlerindeki haritaya bakakalmıştı. Mort’un o gün daha erken saatlerdeki dersinin notlarının büyük bir kısmını silmemek için karatahtaya yapıştırdıkları haritanın ucu biraz kalkmıştı. (Mort’un notları devrimsel nitelikte değildi ama yine de kimseyi “gülünç” araştırmasıyla sinirlendirmenin bir anlamı yoktu.)

Libby yavaşça doğruldu ve *sweatshirt*ünün katlanmış kol kısmının yanağında bıraktığı izi ovuşturdu.

“Garip bir rüya gördüm sanırım.” Toparlanmaya çalıştı. “Önemli değil.” Ezra’nın onu bir mısır tarlası labirentinde kovaladığı bir başka huzursuzluk yaratan –Libby’nin gençliğindeki gibi ayna palyaçolarının olduğu– bir rüya daha görmüştü ve birden Gideon yanında bitivermişti.

Gideon rüyasının tekrar ettiğini hissetmeye başlamıştı. Ya öyleydi ya da déjà vu yaşıyordu. Gideon’la daha önceden orada olduğuna yemin edebilirdi.

Libby kollarını kaldırıp esnetti ve kendisi notlarının üstünde uyurken, Belen’in üstünde çalıştığı haritaya baktı. “Özür dilerim, çok şey kaçırdın mı?”

Belen başını kaldırıp gülümsedi.

ATLAS PARADOKSU

Libby her zaman olduğu gibi Belen'in varlığının onu rahatlatıldığını hissetti.

Libby kendisine pek çok kere Belen'in neden gerekli olduğunu sormuştu; çünkü araştırmayı tek başına da yapabiliirdi ama kendisini hâlâ güvende hissettiğı çok az durum vardı. Bu da –bu derken, bazen soğuk kahve içerken gülüşmeleri ya da bir haritaya bakarken göz göze gelmeleri dahil– iyisiyle kötüsüyle güvende hissettiğı o anlardan biriydi. En garip, en beklenmedik türden tesadüfi bir samimiyetti.

“Sadece yirmi dakika uyudunuz.” Belen elini koyu renk saçlarının arasında gezdirip esnedi. “Açıkçası, sizi suçlamıyorum. Ama birazdan gitmem gerek, o yüzden...”

“Aman Tanrım, affedersin. İşe mi?” Belen'in birçok yarı zamanlı işinden biri de yakınlardaki bir Peru fırınındaki erken saatlerdeki vardiyasıydı.

“Ne yazık ki hayır. Kaynak listesini zamanında almazsam, Profesör Mortimer tarafından çarmıha gerilebilirim,” dedi Belen neşeli bir tavırla. Sonra, böyle bir şey dediğı için hemen haç çıkardı. Küpelerini çıkarmamıştı –zamanla cici hırka ya da plastik inci bir kolye gibi cici kız giysilerinden vazgeçmişti çünkü boş olan her saatini Libby'yle geçirmişti– ve kulaklarındaki minik, gümüş asma kilitler ikinci el deri ceketinin yakasına çarpıp sallandı. Ceket ona en az dört beden büyüktü. (“Büyük bir ihtimalle gerçek deri değildir,” demişti Belen gururla, ceketini ilk giydiğinde, “ama fena değil, değil mi? Büyükanneimin domuz rostosu gibi koktuğı halde.”)

Libby esnememeye çalışarak Belen daha önceden bir kaynak listesinden söz etmiş miydi diye hatırlamaya çalıştı. “O dönem ödevini bitirmemiş miydin?” dedi.

“Ha, bu ders için değil. Wessex hibesi için gerekiyormuş.” Belen gözlerini devirdi. “Tabii ki ben gönüllü oldum çünkü cezalandırılmaya bayılıyorum.”

Libby'nin ağzı kupkuruydu. Artık iyi bir uyku çekmesi ve

OLIVIE BLAKE

notlarının üstünde uyumaktan vazgeçmesi gerekiyordu. “Yine mi fizyon?”

“Evet, evet, biliyorsunuz ya?” Belen önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı. “Kitlesele imha silahları için. Her zamanki şeyler işte.”

“Bir dakika, ne dedin?”

“Şaka yapıyorum,” dedi Belen onu rahatlatmak için ama sonra, “Şey, şaka sayılır,” dedi. “İngiliz bir medeia şirketinin başka hangi nedenle Nevada çölünün ortasında bir test alanına ihtiyaç duyduğunu bilemiyorum ama...” Omzunu silkti. “Fakülte danışmanımın savaşı suçu işlediğini söylememeye çalışıyorum. Sadece kibar olmak adına.”

“Anlıyorum,” dedi Libby güçlkle. Belen sırttı.

“Peki.” Omzunu silerken, omuzları ceketin içinde kayboldu. “Neyse, gecemin geri kalanı böyle geçecek. Tabii, kalmamı istiyorsanız...”

“Hayır, sen işlerini hallet. Sadece... İskoçya’ya göz atabildin mi?” Libby ağzının kenarını silince, gerçek bir akşam yemeği yerine yediği yaban mersinli çörek tadını hissetti. Çaktırmadan dudaklarının kenarını yalayıp yüzünü buruşturdu. “Sana Callanish Çemberi’ne göz atmanı söylemiş miydim, yoksa bir rüya mıydı?” Bu isim daha önceden söylediği bir şey gibi dilinin ucunda hazır bekliyordu ama nedenini bilmiyordu. Kulağına tanıdık gelmemiştir.

Belen güldü, haritadaki kesitlerden birini mavi renkli bir raptiyeyle işaretlerken siyah çizimleri mantar zemine süründü. “Bir rüya olmalı. İskoçya mı? Asya’ya odaklandığımızı sanıyordum.” Libby yanıt veremeden devam etti. “Haritayı çıkardım ama daha önceden İskoçya’dan söz etmemiştin.”

“Hımm.” Libby ayağa kalkıp haritaya baktı. “Neden aklıma takıldığını bilmiyorum.”

Belen başını çevirip yarı gülümser bir ifadeyle ona baktı. “Bir rüyada mı aklına geldi?”

ATLAS PARADOKSU

“İlginç.” Artık Ezra’nın sevdiği herkesi kovalamasıyla ilgili olan gerçek rüyalarından daha iyiydi. Ya da Nico’yu tutuşturmak istediği rüyalarından. “Öyle sanırım.”

“Şey, fena fikir değil. Oraya ulaşmak konuştuğumuz yerlerin birçoğundan daha kolay.” Belen geri adım attı ve kendisini birden sahte markalı spor ayakkabılarıyla, ruhsuz kot pantolonuyla, fazla kahverengi olan ve giderek daha dağınık bir atkuyruğu olan toplamaya başladığı saçlarıyla vasat ve garip hissetti. Gerçi Belen’in onun bu halini beğenip beğenmediğine ya da umurunda olduğuna dair herhangi bir şey görmemişti. İkisi haritaya bakarlarken, Belen’in omzu hafifçe Libby’ninkine süründü.

Bu ufacık, önemsiz temas, Libby’nin sırtının ürpermesine, uykuda olan bir refleksinin canlanmasına neden oldu. Bir an için Belen’in bunu fark ettiğini ya da bu hareketinin –hayır, ona *yaklaşmasının*– kasıtlı ve planlı olduğunu düşündü ama bu tür bir gözlemin ne anlama gelebileceğini bilmiyordu.

“Neyse,” dedi Belen hemen. Libby’ye döndü. “Bu yerlere gitmeden nasıl test yapabileceğini bilmiyorum. Maddi destekle ilgili bir haber var mı?”

“Ha. Şey...” Evet, var olmayan maddi destek gibi ufak bir sorun vardı. Bu, daha normal bir sohbet konusuydu ya da en azından “Hey, tüylerimi ürperttiğin teşekkürler, arkadaş” tarzı bir şeyden *daha* normaldi. “Henüz yok. Ama belki önce İngiltere’yi denemek daha iyi bir fikir olabilir,” dedi Libby. “Galler’deki antik yollarla ilgili daha ciddi araştırmalar var.”

“Doğru çünkü İngiliz bir akademiysen bir şey söylerse, önemli olduğu düşünülür.” Belen esneyip gözlerini ovuşturdu (son zamanlarda, göz kalemi kullanmaya başlamıştı) ve Libby’nin ona üzgün üzgün baktığını görünce omzunu silkti. “Senin suçun değil. Akademi her zaman ön yargılıdır. İngiltere yapılan araştırmalarda para var ama...” Haritanın Güneydoğu Asya kısmını işaret etti. “Bu bölgeler için sergilenen tavrı biliyorsun.”

OLIVIE BLAKE

“İskoçya’ya gitmek çok masraflı olur mu?” diye sordu Libby. “Tabii senin vaktin varsa,” dedi hemen. Belen yine esneyip hızlı hızlı başını salladı.

“Vakit bulurum, tabii ki bulurum. Test yapmayı çok isterim. Hem ismimin akademik bir makalede çıkması...”

Bir de o konu vardı. “Doğru, tabii.”

“Burada kendimi kanıtlamam açısından çok faydalı olur.” Belen karbon emisyonlara ya da binlerce göçmen medeia’ya ihtiyaç duymadan daha sürdürülebilir enerji kaynakları bulmak anlamına gelecekse, Libby’nin ona maaş ödeyememesine değeceğini ilk kez belirtmiyordu. “Hem senin medeia ulaşım sistemlerini de kullanabilmen gerekir, değil mi?” diye sordu Belen. Yerden sırt çantasını alıp omzuna attı. “Bunların hâlâ geliştirilme aşamasında olduğunu biliyorum ama duyduğuma göre ilk akademisyenlere deneme izni veriliyormuş.”

“Öyle mi?” Libby medeia ulaşım sistemlerinin herhangi bir yerde kullanıldığını fark etmemişti; ama sistemin daha geniş bir kitleye açılmadan önce uzun süre geliştirilmiş olması gerektiğini düşündü. “Evet, Profesör Farringer’a bu konuda bir şey biliyor mu diye sorarım.”

“Ayy, ne garip bir adam.” Fare’in ismini duyan Belen yüzünü buruşturdu. “Affedersin, arkadaşın olduğunu biliyorum...”

“Tam olarak arkadaş değiliz.” Meslektaş da değillerdi. Hiçbir şey değillerdi. “Eh, aslında öyle sayılır sanırım.” Libby, muhtemelen Fare’in, lisans öğrencilerine karşı daha kötü olduğunu fark etti. Özellikle de hem çok güzel hem de ona hak ettiğini düşündüğü otoriteyi vermekte isteksiz olan lisans öğrencilerine karşı.

(Off, erkekler.)

“Önemli olan, o sistemi kullanmak için izin alabilecek olman,” dedi Belen. “Bir ara kısa bir araştırma yaptım. Sanırım, bir eğitim hibesine başvurduğun sürece üniversite masrafları karşıılıyor.” Belen yine esnememeye çalıştı ve mahmur bir ifadeyle gülümsedi. “Çok özür dilerim...”

ATLAS PARADOKSU

“Bunu sen al,” dedi Libby ona kahvesini uzatıp. “Benden daha çok ihtiyacın var.”

“Alınma ama bence tam tersi.” Belen güldü ve el sallayarak bodrum katındaki sınıftan çıktı. “Öğlen görüşürüz, değil mi?”

Her zaman olduğu gibi, Belen’in yanında olmayacağı düşüncesi Libby’nin nedensiz bir korku hissetmesine neden oldu.

“Evet, evet, teşekkürler...”

Belen’e el salladıktan sonra, kapının yanındaki parlak alüminyum havlulukta aksini gördü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar giderek artıyordu. Kahvesinden bir yudum alıp iç çekti. Buz gibi olmuştu. Belen’in almaması daha iyi olmuştu.

Kahveyi ısıtmak, ona büyük bir ihtimalle o kötü LARCMA kahvesinin vereceğinden daha fazla enerjiye patlayacağımdan, Libby kahveyi musluk haznesine döktü. Bodrum katındaki laboratuvar buz gibiydi. İç çekerek haritaya baktı.

Potansiyel bir güç kaynağı olarak Callanish taş çemberi harika bir fikirdi ama kısa listesinde yoktu. Orası *nereden* aklına gelmişti?

Hiçbir şey aklına gelmeyince, düşünmekten vazgeçti. Çok yorgundu. “Eve gitme vakti,” dedi haritaya. Haritayı alıp rulo yaptı ve Mort ona bu konuda bir soru sormadan (hemen arkasından da aklım mı yitirdi diye sormadan) kaldırdı.

Sınıftan çıkıp kapıyı kilitledi ve elini sallayıp kalkanı kaldırdı. LARCMA onun kampüste çalışması ve yakınlardaki yurtlarda kalması açısından çok cömert davranmıştı. Bunun karşılığında, Libby kuvvet manipülasyonu ve fiziksel büyülerle ilgili bir giriş dersi veriyordu. Genel olarak, becerilerinden kimseye söz etmemişti çünkü *fazla* dikkat çeken bir şeyin birisinin NYU-MA’yı aramasına ve var olmadığının ortaya çıkmasına neden olacağını biliyordu. Zaten bu yüzden gerçek bir hibe ya da maddi destek için bir başvuruda bulunmamıştı. Ama Belen medeia ulaşım sistemi konusunda haklıysa, bunu düşünmeye değerdi. Libby bunu bir ara denemeye karar verdi.

OLIVIE BLAKE

Kuş kafesi asansöre bindi ve bodrumdan giriş katına, sonra da dışarı çıktı. Geceleyin Los Angeles şehir merkezi daha çok onun bildiği New York'un ilkel bir versiyonu gibiydi ama daha ufak ve oradaki kadar yüksek binaların olmadığı bir ölçekte. LARCMA'nın akademisyenlerini ve öğrencilerine ayırdığı bir blok kadar ötedeki sıradan depo binasındaki odasına gitti. Daha önceden artık Ulaştırma Bakanlığı'na çalışan bir medetialının kaldığı stüdyo daire, üçüncü katın köşe dairesiydi.

Arkasında kalan sürgüyü ve kalkanları iki kere kontrol ettikten sonra, kendisini dairenin demirbaşlarından biri olan koltuğa attı ve birkaç ay önce çöp bacasında bulduğu ufak süs ışıklarına baktı. Bunu tamir etmiş ve parlak nesneleri toplayan, kendisine bir hayat inşa etmeye çalışan garip bir saksağan gibi asmıştı. Donmuş bir animasyonda yaşıyormuş ve bir şey olmasını bekliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Birisini ona tüm bunların bir şaka ya da bir rüya olduğunu söylemesini bekliyordu sanki.

Kendisine bir kadeh ucuz şarap koydu ve pencereye gidip manzaraya baktı. Aşağı katta birisi bağırdı, peltek peltek bir şeyler söyledi ve çöp alanına kustu. Harika. Libby başını sallayıp sokağın ilerisine baktı.

Orada, gölgelerin arasında birisi duruyordu.

Gözlerini kapatıp tekrar açarken, elindeki kadeh yere düşüp parçalandı.

Nefesini dışarı verdi. Dağınık siyah saçlar kaybolmuştu.

Avucunu gümbür gümbür atan kalbine bastırdı, yine feci bir bulantı hissetti. Kontrolden çıkmaya başlamıştı. Rüyalar, paranoya ve birinin onu izlediği hissi. Önceki hafta, biri ona bir adamın onu aradığını söylemişti ve Libby yalanlarının ortaya çıktığını düşünmek yerine, *Ezra, Ezra beni buldu*, diye düşünmüştü. Ezra onu bir hayalet gibi izliyordu.

Oradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. O zamandan, o hayattan kurtulmalıydı. Rüyaların sadece Katherine'le ilgili olduğu zamanları düşündü – o zamanlar her şeyin daha ba-

ATLAS PARADOKSU

sit olduğuna inanmakta zorlandı. Bir noktada, ablasından asla kurtulamayacağını, her köşeyi döndüğünde onunla karşılaşma beklentisini bırakamayacağını fark etmiş ve bunu kabul etmişti. Ama ya şimdi?

Ayaklarının dibindeki kırık cam parçalarından hafif bir duman yükseliyordu. Libby irkilerek dairenin LARCMA tarafından seçilmiş mor kilimindeki ufak alevi söndürdü.

Kırık parçaları toplarken, bunun parçalanmış zihninin yaptığı bir şey olduğunu düşündü. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

Üniversiteden izin alması birkaç gün sürdü.

Önce Libby tam zamanlı çalışan bir akademisyen olmadığı için reddedilmişti. Bu yüzden, onay formlarının sahtelerini düzenleyip kendisi teslim etmek zorunda kalmıştı. Ofisteki faks makinesinden formları almak için gizlice içeri girmiş, sonra da Fare'i, Belen'e şu çok sıkıcı (ama Libby ona harika bir yaklaşım sergilediğini söylemişti) kimyasal bozunmayla ilgili, Belen'in bursu ve dolayısıyla vizesi için gerekli olan dersten bir hafta izin vermeye ikna etmek için onunla çılgınlar gibi flört etmişti. Libby bir kez daha kendisine Belen'in bu proje için gerekli olup olmadığını sormuş, kesinlikle evet diye yanıt vermişti.

Bir hafta içinde gitmeye hazırlardı.

"İskoç Akademisi bize bir ekip yollayacak mı?" diye sordu Belen. Üstünde korkunç görünmesi gereken kareli bir pantolon vardı ve İskoç Akademisi işlerine karışmayacağı, alternatif enerji kaynağı olmayacağı, kısacası ellerinde hiçbir şey olmayacağı için öfkeli olması gerekirken gayet neşeliydi. Elbette, Belen bunları bilmiyordu. Libby ona söyleyecek cesareti toplayamamıştı. Yine de Belen yazacakları makalenin ne kadar etki yaratacağını anlatıp duruyordu. Onlarca sene gelecekte gelmiş olan Libby, Belen'in hayal ettiği dünyanın 2020'ye kadar artık var olmayacağını biliyordu. Belki çok daha sonra mümkün olabilirdi. Bu bile düşük bir ihtimal taşıyordu. Ama bunları söylemenin bir faydası yoktu.

“Sadece test yapacağız,” diye hatırlatma yaptı Libby. Test kısmını, ne (ve dolayısıyla kim) olduğunu fazla ele vermeden tek başına yapabilmeyi umuyordu. Tabii o antik yollarda yeterli kadar enerji varsa. Hatta o antik yollar *varsa* ya da dönen manyetik alanlar birazcık bile enerji üretebiliyorsa. Kesinlikle biraz enerji üretebilirdi –Tesla’nın endüksiyon motoru bunu kanıtlamıştı– ama Libby’nin A noktasından (1990 – Mort’un onu başarısız öpme girişiminden kaçarak yeni bir on yıla Mutlu Yıllar demişti) B noktasına (varış noktasını ne kadar doğru seçebildiğine bağlı olarak, kaçırıldığı zamana mümkün olduğunca yakın bir tarihe) gidebilmesi için, bunun dudak uçuklatacak kadar güçlü olması gerekiyordu.

“Evet, tamam.” Belen medeia ulaşım sistemini kullanmaktan çekiniyordu.

Ama dediğine göre uçağa binmeyi de tercih etmiyordu. Batıl inançları vardı ve anneannesinin sözüm ona inanmadığı tespihini yanından ayırmıyordu.

(“Ruhları kızdırmamanın daha iyi olduğunu düşünüyorum,” demişti. “Bu, bir Katolik inancı mı?” diye sormuştu Libby. “Öyle sayılır. Daha çok sömürgecilik inancı,” demişti Belen.) Libby ondan çok hoşlanıyordu.

Aslında, onu endişelendirecek kadar çok hoşlanıyordu çünkü Belen’in yardımlarına ihtiyacı vardı ama bir yandan da ona *neden* yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek istemiyordu. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? *Şey, Belen, bu arada eskiden uğruna cinayet işlemeyi göze aldığım sezgisel büyümlü bir kütüphane-ye erişimim vardı. Hoşuma gitmişti, şimdi orayı özliyorum ve yine erişebilmeyi istiyorum. Aslında, ben bir, iki iş arkadaşıyla yatmış ve onlarla yine yatmayı isteyebilecek (belki), gelecekte gelmiş olan bir zaman gezginiyim.* (bir de annesi ile babası gibi ufak bir sorun daha vardı!! Onları da unutmamak gerekiyordu.)

Ama en azından ulaşım sistemi basitti. Gelecektekiyle aynıydı. Libby’nin bildiği sistemde sadece daha fazla seçenek

ATLAS PARADOKSU

vardı ama Los Angeles-New York-Londra seyahatleri (pek de ideal olmayan bir aktarma yapıliyordu ama yine de çok kötü değildi) yeteri kadar basitti. O noktadan sonra, bir trene ve sonra da bir otobüse bineceklerdi. Oradan da bir feribota. Lewis Adası'na vardıktan sonra da bir taş çemberine gideceklerdi.

“Seni bilmem ama ben çok yorgunum,” dedi Belen, tren Inverness'te durduğunda. “Bu gece kalabileceğimiz bir yer bulmaya ne dersin?”

Libby ayakta zor duruyordu. “Bulalım derim.”

Tek bir boş odası olan, 18. yüzyıldan kalma ve bir pansiyona dönüştürülmüş olan bir şapel buldular ve ücreti itirazsız kabul ettiler. Oda Libby'nin baldırını iki kere çarptıktan sonra basamakların geri kalanını büyüyle çıkmaya karar verdiği çok dar bir merdivenle ulaşılyordu.

“Gösterişçi,” dedi Belen birkaç dakika sonra nefes nefese kapıyı açtığında.

Libby çoktan tek kişilik büyük yatağın sağ tarafına yatmıştı ve uykuya dalmak üzereydi. “Bir sakıncası yok, değil mi?” diye mırıldandı.

Belen yanına çöktü. “Şükürler olsun,” dedi ve bir şey daha söyledi ama sıcak oda ve yumuşacık çarşaf lar yüzünden iyice gevşemiş olan Libby onun ne dediğini anlamadı.

“... şey yolunda mı?”

Libby gözlerini kırıştırdı ve bir kez daha Gideon'ı yanında görünce irkildi. Katherine'le birlikte birisinin arka bahçesindeki yüzme havuzunun kenarında oturuyordu ama yanındaki Katherineine değil, Gideon'dı.

“Yine mi sen?” dedi Libby.

“Yine ben,” dedi Gideon. Üstünde Libby'nin sekizinci sınıfta bayıldığı bikiniye benzer bir bikini vardı ve beline kadar havuzun içindeydi ama ıslak gözükmüyordu. “Peşinde birisi var.”

“Ne?”

“Peşinde birisi var,” dedi Gideon tekrar. Libby onun derider

OLIVIE BLAKE

çok bir aynayı andıran bembeyaz çıplak göğsüne bakmamaya çalıştı. “Hepinizin peşinde.”

Tuhaftı. Bir rüya gibi değildi. Beklenmedik bir şeyden çok nostaljik gibiydi. “Hepimiz derken?”

“Geriye kalanlar. Nico, telepat. Tüm Cemiyet.”

“Ha,” dedi Libby oflayarak. “Onlar. Evet, biliyorum.”

Gideon başını yana eğdi. “Biliyor musun?”

“Büyük bir plan olduğunu düşünüyorum. Dünyayı kurtarmak için hepimizi öldürmek gibi.” Güneş tam tepede etrafı kavuruyordu ya da belki de sıcaklık başka bir yerden geliyordu. “O, hepimiz hakkında bilgi sahibi.” Ezra’dan söz ettiği anda, gökyüzü karardı. Libby etrafındaki döküntüleri, havada süzülen külleri fark eder gibi oldu.

“O mu?” dedi Gideon, biraz kaygılı bir sesle. “Kim olduğunu biliyor musun? Çünkü...” Kendisiyle savaşıyormuş gibi içine ani bir nefes çekti. “Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama bunun şöyle bir ilgisi...”

Birden, Libby’nin gözüne bir şey takıldı ve dikkatini dağıttı. Görüş alanının kenarında ufak bir çarpıklık vardı ve onu dumanların yükseldiği yerden uzaklaştırıyordu. Bununa daha farklı, daha hafif bir koku geldi. Biberiye olabilirdi. Ya da bir lavanta türü.

“Yapma,” dedi Gideon. “Libby, *dur...*”

Libby gözlerini Belen’in onu gıcıklayan saçlarına açtı ve üstündeki örtünün fazla geldiğini hissetmeye başladı. Otel sabununun bitkisel ve yabancı kokusu onu orada, ufak pansiyonun yatağında olduğu gerçeğine geri getiriyordu. Bir yüzme havuzunu, ablasını hatırlıyor gibiydi. Bir de kasvetli kapkara bir gökyüzünü.

Onu öldürmeye çalışan Ezra’yı.

Libby nefessiz kaldığını hissederek doğruldu. Dışarıda hava karanlıktı ve saat gece vaktine işaret ediyordu. Akşamüzeriydi, daha yemek vakti bile gelmemişti ama Libby bir anda uyanmıştı.

ATLAS PARADOKSU

“Lanet olsun,” diye inledi ve bir kez daha zaman kuşaklarının onu yanılttığını fark etti. Yataktan kalktı, sessizce yatağın yanındaki pencereye gitti. Parmağını perdelerin kadife kordosunda gezdirirken, dar sessiz sokağa baktı.

“Sen de mi uyandın?” Belen iç çekip sırt üstü döndü. “Kusura bakma, seni uyandırmak istememiştim ama çok hareketliyimdir.”

Libby arkasına baktı. “Çok hareketli mi?”

“Evet, elimde değil. Uyurken dönüp duruyorum.” Belen kalkıp gerindiğinde, tişörtü karnının üstüne sıyrıldı ve Libby bunu görmezden geldi. “Yola devam edebiliriz,” dedi Belen. Libby’nin nereye baktığını fark etmemiş gibiydi. “Madem ikimiz de uyandık.”

Libby dikkatini verebileceği başka bir şey olduğu için minnet hissetti ve hafifçe öksürdü. “Bu saatte mi?” Komodinin yanındaki otobüs tarifesini alıp göz attı. “Buraya vardığımızda, bugün başka feribot olmadığını söylemişlerdi.”

“A, doğru. Unutmuşum,” diye iç çekti Belen. Sonra, yatağa hafifçe vurdu ve uzaktan kumandayı aldı. “Biraz televizyon izlemek ister misin?” diye sordu korkunç bir İskoç aksanıyla.

Libby bir kez daha pencereden sessiz sokağın karanlığına, tuğla cepheli eski evlerden ve şirin kır pansiyonlarından oluşan tek yönlü sokağa baktı. Bir gölgenin kıpırdadığını görünce sırtının buz kestiğini hissetti ve perdeyi hemen kapattı. Uyanık ya da uykuda olması fark etmiyordu, hep korku içindeydi.

Belen’in onu izlediğini fark etti.

“İyi bir şey var mı?” diye sordu Libby televizyonu işaret edip saçlarıyla oynarken. Eski alışkanlıklar. Neyse ki Belen bir yorum yapmadı.

“Hiçbir fikrim yok.” Belen yine televizyona döndü, kanalları karıştırmaya başladı ve ne diyeceğini düşünüyormuş gibi duraksadı. “Birkaç kere uyandım,” dedi birkaç saniye sonra. “Sen de pek iyi uyuyamıyorsun, değil mi? Uykunuzda konuşuyordunuz.”

OLIVIE BLAKE

Libby bir anda donduğunu hissederek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle mi?”

“Birisiyle konuşuyormuş gibiydin.” Belen bir süre bir şey demedi. “Ezra diye birisi.”

Bu isim tam olarak beklemedik değil ama Libby’ye özel alanını işgale diyormuş gibi geldi. Güçlkle elde edilen huzurlu bir ortama yapılan ani bir saldırı gibiydi.

“Ha. O...” Dilinin ucunda kararsız bir inkar duruyordu. *Öyle mi? Garip. Önemli bir şey değil.* Ama aylarca omzunun üzerinden arkasına baktıktan sonra, birisine neler olduğunu anlatma isteğinin cazibesi –*çaresizliği*– ... Hayır, diye düşündü yutkunarak. Herhangi birisine değil.

Karşısında hemen hemen son bir senedir tek dostu olmuş olan *Belen* vardı. Ona açılmış, güvenmiş olan Belen. Dış görünüşüyle ilgili illüzyonu dikkatle deri değiştiriyormuş gibi bir kenara atan, altındaki otantik görünümünün yumuşak tarafım gözler önüne seren Belen: asma kilit küpeler, file çoraplar, kürek kemiğinde ufak bir örümcek dövmesi. Bunlar dünyanın geri kalanından gizlediği şeylerdi.

Zaman yolculuğuna rağmen, romantik bir geçmişe sahip olmak gayet normaldi. Ya da romantik bir geleceğe. O noktada kronoloji nasılsa. Önemli olan, bunun Libby’nin paylaşabileceği daha güvenli bir sırı olmasıydı ve bunu paylaşmamayı tercih etmek, Belen’in nazıkçe onun için açık bıraktığı bir kapıyı kapatmak anlamına gelirdi.

“Mecbur değilsin,” dedi Belen alçak sesle. Libby’nin tereddüdünü fark etmişti.

“Hayır, ben...” Libby içine derin bir nefes çekti. “Affeder-sin. Ben... O, eski sevgilim. Ezra. Üniversiteden eski erkek arkadaşım. Ciddi bir ilişkiydi,” dedi Libby nefes almadan. “Çok ciddi-ydi. Bir bakıma, ilişkimizi ben mahvet-tim...”

“Hiç sanmam,” dedi Belen ciddi bir ifadeyle.

“Hayır, gerçekten mahvet-tim. Ama sonra o daha da mahvet-ti,” dedi Libby hüzünlü bir gülümsemeyle.

ATLAS PARADOKSU

Öykünün geri kalanını ya da durumuyla ilgili daha karmaşık ayrıntıları ele vermeyecek bir versiyonunu bulmaya çalıştı. Ne yazık ki aklına bir şey gelmeyince, tekrar pencereye döndü ve sessizce sokağı izledi.

“Biliyor musun, seninle ilgili ufak bir araştırma yaptım,” dedi Belen.

“Öyle mi?” Libby hızla ona döndü.

“Evet.” Libby’nin kalbi onu uyarırmış gibi hızla atmaya başlarken, Belen’in koyu kahverengi gözleri merakla yüzünde gezindi. “NYUMA’da kaydın yok,” dedi Belen alçak sesle. “Libby, oradaki kimse seni tanımıyor. Oradan gelmedin, değil mi? Hayır,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Buna yanıt verme. Oradan gelmediğini biliyorum.”

Libby ne diyeceğini bilemeyerek bekledi ama Belen onu suçlarmış gibi konuşmuyordu. Hatta... ona şefkatle bakıyordu. Yumuşak denebilecek bir ifadeyle.

“Ayrıca, buraya geldiğinden beri bir şey gizlediğini biliyorum. Korktuğunu, hatta belki dehşet içinde ve yalnız olduğunu biliyorum.” Belen başını hafifçe yana eğip mahcup bir gülümsemeyle ona baktı. “Libby, bana anlatmak zorunda değilsin.”

Libby yutkundu. “Ben...”

“Bana anlatmak zorunda değilsin çünkü biliyorum. Seni tehdit etti, değil mi? Peşine düşecekmiş gibi hissettirdi. Seni cezalandıracakmış gibi davrandı. Ya da belki,” dedi Belen alçak sesle, “bunu çoktan yapmıştır.”

Libby ürpererek gözlerini yumdu. İçine titrek bir nefes çekip gözlerini açtı.

“Her nereden geldiysen,” dedi Belen, “bunu kendine saklayabilirsin. Kimseye söylemem.” Bir an için göz göze geldiler ve Belen anlayışlı ya da bir şeyler vaat eden bir ifadeyle gülümsedi. “Sırların güvenli ellerde, Libby Rhodes.”

Belen tuhaf bir ifadeyle ona baktı, Libby’nin yorgun ve sızlayan kalbinin birkaç atışı boyunca bakışlarını ondan ayırmadı.

OLIVIE BLAKE

Sonra, başını tekrar televizyondaki komedi programına çevirdi. Libby onun bir espriye gülümseyişini, minik bir gül tomurcuğunu andıran dudaklarının özlem dolu, huzurlu bir ifadeyle kıvrılışını izledi ama bakışlarını ellerine çevirdi. Programın arka planında kahkaha sesleri çok abartılıydı. Libby uzanıp sesi kıstı.

“Bir şey izlemek zorunda değiliz,” dedi, nabzının heyecandan boğazında attığını hissederek.

Belen televizyonu kapatmakta olan Libby’nin parmaklarının hareketini izledi. Sonra, ona baktı ve yatağı işaret ederek yan döndü. Libby de yatağa uzandı ve onun gibi yana döndü. Dizleri örtünün altından birbirine değiyordu.

“Yatak sıcacık,” dedi Belen.

“Evet,” dedi Libby. Öyleydi. Artık titremiyor, üşümüyordu. Gevşediğini hissediyordu. Onu kaşındıran pazen pijamasının içinde ısındığını hissetti. Kollarını ve bacaklarını örtünün altından çıkarmazsa, geçmiş ya da gelecek canavarlar bir anda ortaya çıkamaz diye düşünüyordu.

“Bu durum garip mi?” diye sordu Belen birden. Koyu kah-verengi gözleri irileşmiş, garip bir ifadeye bürünmüştü. Libby ancak o anda görünmez ama önemli bir köprünün başında olduğunu anladı. Köprüyü geçmek, çok zor bir sürü şeyi itiraf etmek demekti.

Libby yutkundu. Sonra, nefesini dışarı verdi.

Yanıt, evet, *tabii* ki garipti. Bir yamacından, yüksek bir yerden düşüşten önce gelen türden bir gariplikti. Bir yudum apsent ve ilk öpücük. Libby bu sefer ona ait olmayan bir şeye fazla kapıldığını biliyordu. Ona ait olmayan bir hayata.

Ama o anda, her şey önemsiz geldi. Olasılıksızlıklar ve kaçınılmazlıklar, idrak edilemeyecek kadar büyüktü.

“Aslında bir profesör olmadığımı biliyorsun değil mi?” dedi. Ağzı birden kupkuru kesildi.

Belen ağır ağır gülümsedi, boğuk bir sesle yanıt verdi. “Evet.

ATLAS PARADOKSU

Ama istersen sana profesör demeye devam edebilirim,” dedi ve elini uzatıp onu kendisine çekti.

Belen’in dudakları vişneli Pepsi ve şekerli sakızdı. Ama Belen’in o temkinli öpücüğü bile Libby’nin duyularını harekete geçirmeye yetmişti. Dudaklarının baskısı, Libby’nin hayal gücünü harekete geçiren bir kıvılcım gibiydi; Libby’nin göğsünde uykuda olan bir şeyi uyandırmıştı ve Belen’in gülümseyen dudaklarına karşı aralanan dudaklarından mırlamaya benzer keyifli bir ses çıkmıştı.

“Öyle demeni umut diyordum,” dedi Belen boğuk bir sesle. Dilinin ucu Libby’ninkini okşarken, Libby’nin parmakları bluzunun altında gidip gelmeye başladı.

Belen’in pürüzsüz teninin yarattığı şok hissi yine hafifçe inlemesine, merakını gidermesinin ödülü olarak içinin titremesine neden oldu. Libby gözlerini yumup sırt üstü uzandı ve kendisini çenesine, kulağının arkasına ve boğazına öpücükler konduran Belen’e teslim etti. Nefesini dışarı verirken, karnına giderek yayılan bir sıcaklık hissetti ve Belen’in kalçalarının ağırlığı altında gevşedi. Belen kazağını ve altındaki askılı bluzunu çekip çıkardı. Libby ona dokunduğunda, avucunun altında Belen’in karnının biraz gerildiğini hissetti ve zihninde Parisa’nın sesinin cınladığını duydu: *İstediğini al, Rhodes.*

İstediğini al.

“Sen,” dedi Libby ama yutkundu. Kalbi çılgınlar gibi atıyordu. “Bunu yapmamalısın.”

Belen donakaldı ve geriye çekildi. “Çok özür dilerim, önce sormalıydım. Yapmak istemiyorsan...”

“Hayır, hayır... Bana izin vermemelisin demek istemiştım.” Libby onu hafifçe itip sırt üstü yatırdı. “İzin verir misin?” diye sordu alçak sesle. Parmağının ucuyla Belen’in boğazından kaburgalarına kadar bir çizgi çizdi.

“Evet.” Belen büyülenmiş gibiydi. “Evet, lütfen devam et.”

Libby onun üstüne oturdu, Belen’in kollarını başının üstüne

kaldırdı ve eğilip onu öperken, saçları bir dalga gibi ikisini de örttü. Saçları artık daha uzundu. Belen onun kulağına hafifçe inerken, parmağını dolayabileceği kadar uzamıştı.

Libby *sweatshirt*ünü çıkarmak için geri çekildi ve alev alev yanan teninin Belen'in teniyle buluşması için tekrar eğildiğinde ikisi de aynı anda ürperdi. Bu etkiden cesaret alan Libby, eğilip Belen'in köprücük kemiğine öpücükler kondurmaya başladı ve elini kalçalarının arasından Belen'in bacağına okşamak için aşağı indirdi.

"Belki ağırdan almalıyız," diye fısıldadı Belen. Parmakları Libby'nin çıplak belini daha sıkı kavradı. "Bunu aceleye getirmek istemiyorum."

"Katolik yanın mı konuşuyor?" diye sordu Libby. Belen bir kahkaha attı.

"Keşke Lola'nın bitmek bilmez vaazlarından birinin bile etkili olduğunu söyleyebilseydim," dedi Belen, Libby saçlarına karşı gülümserken. "Ama ne yazık ki öyle olmadı. Trajik bir şekilde sana kapıldığımı hissediyorum."

"Ne?"

Libby geri çekildi, şaşkınlıkla ona baktı. Belen dudağını ısırды.

"Affedersin, abarttım mı?"

"Ben..." Evet. Hayır. Tek başına abartı değildi. Ama Libby'nin bunu tekrar yapmayı isteyip istemediği sorusunu ortaya atıyordu. Yanıt rahatlıkla evetti. Kesinlikle evetti; bir kereden fazlası arzu edilir, hatta ideal bir şey olurdu. Libby birisine kapılan tek kişinin Belen olmayabileceğini düşündü.

Ama zaman Libby'nin pazarlık yapamayacağı bir şeydi. Gelecek –*kendi* geleceği– onu başka bir yerde bekliyordu. Belen'in hakkı olabileceği ya da isteyebileceği yarınlar bir kenara, ertesi gün için bile bir vaatte bulunamazdı.

Libby tereddüdünü fazlasıyla belli ettiğini hissetti. Belen gözlerini kırıştırdı ve gayet temkinli bir ifadeyle, "Bunu çok ciddi hale getirmek istememiştim," dedi. Yutkundu. "Bana bakma, ben sadece..."

ATLAS PARADOKSU

“Hayır, haklısın. Ağırdan almalıyız.” Libby geri çekilip üstünden kalktı. Aralarındaki hava bir anda soğumuş gibiydi. Belen’in bunu reddedilme değil de kontrol olarak algılayacağını umdu. “Bol bol zamanımız var, değil mi?”

Dağ gibi yalanların üstüne bir yalan daha. Ama en azından bu seferki o an için bile olsa Belen’in gülümsemesini sağlamıştı.

“Evet,” dedi Belen. Yan yatıp tekrar ona döndü. “Elbette. Kesinlikle.”

Libby sırt üstü uzandı, uzuvları ve yalanları için kendisine yer açtı. Çarşaf bir den onu fazla kaşındırmaya, terletmeye başlamıştı ve Belen’in ona güven vermeye çalışan neşeli ses tonuna rağmen, aralarına dikkatle koyduğu mesafeden çok daha büyük bir anlam çıkaracağını hissetti. “Biraz uyumaya çalışalım mı?”

“Evet.” Belen’in sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. “Evet, iyi fikir.”

Libby tekrar ona döndüğünde, Belen’in ona sırtını döndüğünü fark etti. Nefes alıp veriş i o kadar hızlı ve düzensizdi ki uyuyor olamazdı. Libby kendisini çok kötü hissetti. Ona bildiği gelecekten, o kaçınılmaz hayal kırıklığından söz etmemek ayrı konuydu. Ama zaten yalan söylediği için yalan söylemek tamamıyla ayrı bir konuydu. Hayati önem taşıyan, belirleyici gerçekleri gizlemek.

Ertesi gün, otobüs dar İskoç yollarında sarsıla sarsıla ilerlemeye başladı. Feribot, rüzgârın taşıdığı farklı şiveler arasına zamanında geldi. Libby’nin yer ayırttığı pansiyona gittiler ve sonra tekrar Callanish Çemberi’ne doğru yola çıktılar. Belen de Libby de birlikte uyumaktan, ufak odada birbirine neredeyse bitişik olan tek kişilik yataklarında başlarının arasında birkaç santim kalmış bir halde birlikte olmaktan kaçınmıştı. Rehberleri peri çemberleriyle ilgili bir espri yaptı ve Libby itaatkâr bir tavırla espriye güldü: Belen’in gülümsemesiye biraz daha zorakiydi.

OLIVIE BLAKE

Otobüsten indiler ve birkaç turistten oluşan ufak bir grubu izlediler. Belen ve Libby grubun gerisinde yürürken, ikisi de suspustu. Belki Belen'in algıları fazla açıktı. Ya da Libby hiç rol yapamıyordu. Her hâlükârda, ikisi de derin bir karamsarlığa teslim olmuş gibiydi.

“Ya oraya gittiğimizde hiçbir şey olmazsa?” dedi Libby, sırf sessizliği bölmek için.

Belen onun sesini duyunca gerildi ve bakışlarını yere çevirdi. Gökyüzü yağmur yağacağını haber veren iri bulutlarla kaplıydı.

“Geri döneceğiz ve araştırmaya devam edeceğiz sanırım.”

“Evet.” Hiçlik ve her şey arasındaki olasılık taşıyan o çatlak gerçeküstüydü. Oradan elleri boş ayrılmak ile ileride geri dönme ihtimali arasındaki olasılık. Bir şeyin işe yaraması gerek, diye düşündü Libby. Bu olmazsa, başka bir şey olacaktı.

Taş çemberi uzaktan bile Libby'nin gördüğü Stonehenge fotoğraflarına benziyordu. Belen'le birlikte saygıyla ya da belki biraz tereddütle diğerlerinin fotoğraflarını çekmesini, mit ve efsane üstünde hak iddia etmesini ve arkasından eğlenmek ve bira içmek için çeşitli yerlere doğru yola çıkmalarını beklediler.

Yavaş yavaş grup dağıldı ama bir kişi geride kaldı. Çemberin ortasında, sırtı onlara dönük bir adam duruyordu. Adeta sonsuza dek devam eden İskoç tarlalarına, ütülü gömleğinin tertemiz yakasının kirlenmesine neden olan irili ufaklı tepelere bakıyordu. Adam elini kaldırıp başının arkasına götürürken, arkasında bir şey olduğunu hissetmiş gibi duraksadı.

Adam arkasına dönerken, Libby bunun kas hafızası gibi olduğunu düşündü. Eski, doğal olmayan, tanıdık bir zaman ve uzay akımında sessiz, görünmez bir çekim gibiydi.

Libby bir aşinalık hissiyle, eski bir versiyonunun aniden ortaya çıkışıyla şimşek çarpmış gibi hissetti. Nabızı durur gibi oldu ama sonra tekrar hızla atmaya başladı. Çemberin ortasın-

ATLAS PARADOKSU

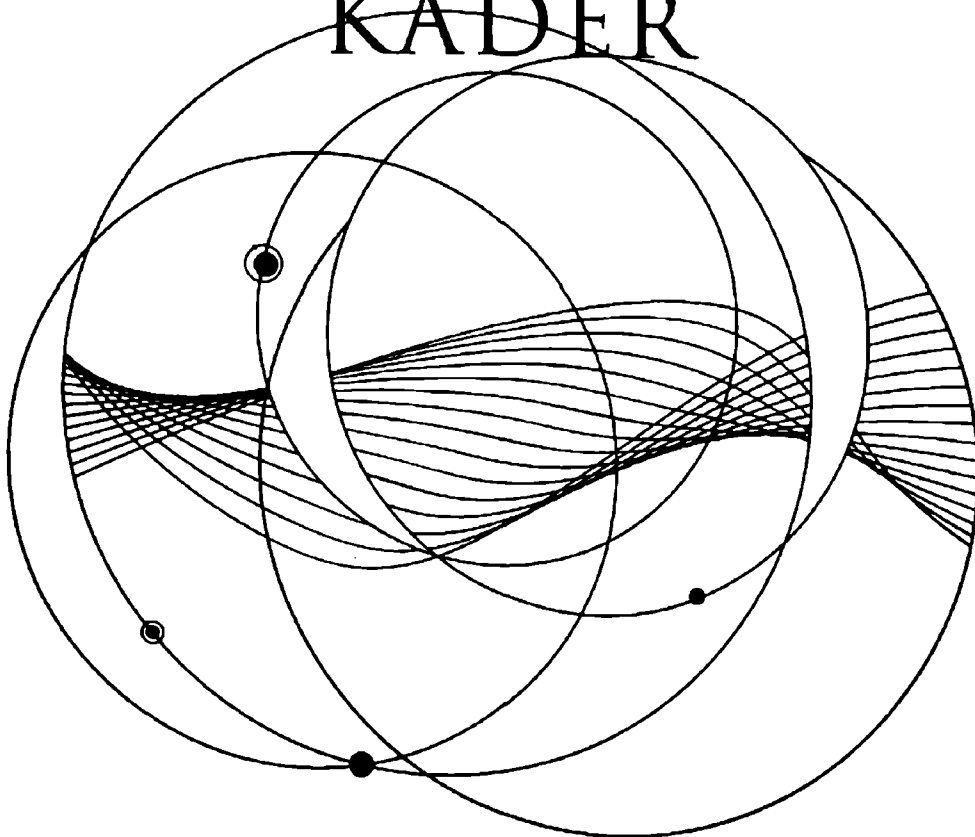
daki adam kaşlarını ya düşünceli bir ifadeyle ya da beklentiyle çattı ve o anda göz göze geldiler. Gözleri birbirine kilitlendi.

“Tristan,” dedi Libby birden. Boğazı isminin yarattığı umut hissiyle kupkuru kesildi.

Tristan Caine gülümsemeyen dudakları aralandı ve Libby’nin kalbi çılgın bir ritim tutturdu.

“Merhaba, Rhodes,” dedi.

VIII
KADER

CALLUM

Tristan'ın rehine cadı olayından sonra gelip onu bulması tam üç gün sürmüştü. Sanki birbirlerine yanıt vermek için üç gün beklemiş olan küçük kızlardı.

“Nihayet,” dedi Callum başını kitabından kaldırmadan. (Çünkü kitap okumayı biliyordu, Reina, teşekkürler.) Boyalı odada şöminenin karşısında bacak bacak üstüne atmış, sabırlı bir ifadeyle oturuyordu. “Biraz geç kalmadın mı?”

İkisi de hemen hemen bir sene önceki o akşamdan beri ilk kez isteyerek yalnız kaldıklarının farkındaydı. Tristan gereksiz yere bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi koltuğun diğer ucuna oturdu.

“Ona sen mi söyledin? Babamın ismini diyorum,” dedi Tristan nihayet. Sesi gergindi. “İsmi biliyorsun. Benim için ne anlama geldiğini de. O yüzden, neden sormak zorunda kaldığımı anlıyorsundur.”

Callum asabi bir tavırla oflayarak kitabını yanına koyup ona döndü. “Evet,” dedi sadece. Tristan kaçınılmaz bir şekilde duyacaklarını anlamış olmalıydı çünkü yüzü bir anda kireç gibi oldu. “Kendime, ‘Ne çok eğlenceli olurdu?’ diye sordum. Sonra, üç gün boyunca Tristan’ın aklından çıkmayacak ufak bir öykü uydurayım ve ona şaka yaptığımı söyleyeyim, ha-ha, diye düşündüm. Kesinlikle *aşırı endişe verici* bir durum değildi,” dedi esprili bir tavırla. “ne de olsa, böyle hassas duygusal karışıklıkları ben nereden bilebilirim? Bu konuda hiçbir...”

“Tamam. Anlaşıldı.” Tristan her daim donuk olan yüzünü ekşitmeyi başardı. “Demek babam beni öldürmek istiyor. Hari-

ka. Benim için ne kadar yeni, heyecan verici bir şey.” Koltuğa iyice çöktü ve asabi bir tavırla parmaklarını koltuğun koluna vurmaya başladı.

“Bundan daha karmaşık bir konu olduğunu düşünüyorum,” dedi Callum.

“Hangi açıdan,” dedi Tristan ona yan yan bakarak.

“En ufak bir fikrim yok,” dedi Callum omuz silkerek. “Sadece tipik olarak bu tür şeylerin karmaşık olduğunu düşünürüm, o kadar. Duygusal açıdan değilse bile, belki babanın karmaşık hale getirmek istediği bir ortadan kaldırma planıdır. Her halükârda, bu kadar basit bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Sen,” dedi Tristan aniden ayağa fırlayarak, “iflah olmaz bir gerzeksin.”

“Evet, biliyorum. Bu arada,” dedi Callum parmağını yalayıp sayfayı çevirerek. “Rhodes’la ilgili olarak.”

Tahmin ettiği gibi Tristan durdu.

“Varona’yla yaptığımız ufak anlaşmayı *unutmadım*. Gerçi kimsenin aklına bana sormak gelmedi.”

Tristan’ın içinde hem oradan kaçma hem de olduğu yerde kalma istekleri olabilecek en tatmin edici şekilde çatıştı. “Yani bana,” dedi gergin bir sesle, “son birkaç ayı bu evde en nefret ettiğin kişiyi geri getirmek için araştırma yaparak geçirdiğini mi söylüyorsun?”

“Yanlış,” dedi Callum. “Rhodes’dan nefret etmiyorum. On-
dan hoşlanmadığım bile söylenemez. Sadece benim için önemli değil.”

“Peki, o zaman neden...”

“İşin aslı, Rhodes *gerçekten* geri gelirse,” dedi Callum, “iş bitirmek artık elzem hale gelecek.”

“Ben...” Tristan gözlerini kırıştırdı. “Pardon, ne dedin?”

“Bu, ayrı bir konu elbette. Aslında, seni ilgilendirmez. Önemli olan, biraz araştırma yapmış olmam.” Callum kitabının iç kapağından çok özenli ve iyi hazırlanmış bir belge çıkardı

ATLAS PARADOKSU

–*Arkadaş Kazanma ve İnsanları Etkileme Yöntemleri* isimli kitabı harika yöntemlerden söz ettiği için seçmişti. Örneğin, insanların sizi sevmesini sağlamanın yollarından biri gülümsemektir ve o anda Callum bunu başarıyla sergiliyordu. “Varona’yla uzay dalgalarıyla dans yapmakla ilgili çok zeki bir teoriniz olduğunu biliyorum ama bunun yeterli olmayabileceğini göz önüne almalısınız.”

Tristan onu dinlemiyordu çünkü akli bir önceki konuya takılmıştı. “İşi bitirmek derken, ne...”

“Tamamıyla yanlış nedenlerden dolayı burada olduğuma dair yapılan çılgınca suçlamalara rağmen, dersleri can kulağıyla dinledim. Hatta Rhodes’u geri getirmek için gerekli olan hesaplamaları da başarıyla tamamladım,” dedi Callum abartılı bir tavırla. “Bildğin ama görmezden geldiğin gibi, Varona ve Rhodes solucan deliğini oluşturmak için muazzam büyüklükte kontrollü bir patlama gerçekleştirmek zorunda kalmışlardı. Elbette, yine de nispeten ufak bir patlama oldu çünkü solucan deliği de çok ufaktı. Peki, sence bu durumda ne kadar enerjiye ihtiyaç var? Çok daha az miktarda. Ya kesinliği sağlamak için yeteri kadar güç olursa? Onu *tam* buradan alındığı zamana geri getirmek için?”

Tristan sesini çıkarmadı.

“Bu tür büyü sonucu için gerekli olan saf enerjiyi bulsanız bile, bunu yine de doğru aktarmanız gerekir. İskoçya’nın el değmemiş doğasında *kontrol* mekanizması yok,” dedi Callum içtenlikle. “Bu yüzden, düşünmeden, aptalca ve gözlerinizin önündeki yıldızlara planlamakta olduğunuz şu ufak girişim işe yaramayacak.”

Tristan dudaklarını birbirine bastırdı. “O halde, denemeye bile değmez mi?” Gözlerini devirdi. “Çok şaşırdım.”

“Çok yanılıyorsun.” Callum kitabını pat diye kapatıp ayağa kalktı. “Sadece denemeni istemiyorum, Tristan. *Başarılı* olmam istiyorum. O kadar muhteşem ve kolay bir başarı elde etmeni istiyorum ki yenilmez, güçlü ve sonuç olarak şimdiki halinin

daha gelişmiş bir versiyonu olduğuna inan. Ama tabii bunu yapmayacaksın.” Callum iç çekti. “Açıkçası, benim için üzücü bir durum çünkü ben gerçekten de iyimser birisiyim.”

Tristan’ın şaşkın gözeneklerinden yayılan kafa karışıklığı hissi keskin bir kokuya sahipti. “Bir şekilde beni manipüle ediyorsun. Beni bundan vazgeçirmeye çalıştığını biliyorum.”

“Öyle bir şey yapmıyorum, Tristan. Tanrım.” Callum ayrıntılı notlarını ona doğru itti. “Al. Senin için hesaplamaları bile yaptım. Saf bir füzyon tepkisi taratmak için gerekli olan güç bu.”

Tristan sayfalar elini ısırabilirmiş gibi tereddütle bunları aldı. “Bunları nereden buldun?”

“Arka tarafta *kocaman bir kütüphane* olduğunu biliyor muydun?” dedi Callum. Gözlerini iri iri açarak, Tristan’ın en sevdiği masum kız rolüne büründü.

Tristan kaşlarını çatınca, “Dedim ya? Hesaplamaları yaptım,” dedi. “Hem de ta ne zaman. Üstüne de üç kadeh viski içtim. Herkesin düşündüğünden çok daha zekiyim. Böyle düşünmeleri çok saçma. Ayrıca, adil değil. Bir de gerçekten çok kaba.” Son üç gündür bir damla bile içki içmemiş olan Callum mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi. “Ama bu evde işe yarayan tek kişi benim, Tristan. O yüzden, rica ederim.”

Tristan dikkatle elindeki sayfayı okuyor, görünmez mürekkeple yazılmış olabilir diye bir hata arıyordu. “Aldatmaca ne?”

“Aldatmaca mı?” Çok komik. Cidden çok komikti. “Daha göremedin mi?” Tristan’ın fırlattığı öfkeli bakış, harikulade acımasız bir şeydi. “Rhodes ancak devasa bir patlama yaratılmasıyla zamanda yolculuk edebilir. Ne kadar büyük bir patlama mı? Mükemmel bir soru, Tristan. *Nükleer* seviyeden söz ediyoruz,” dedi Callum heyecanla. “*Ölümcül* bir kuvvet olması gerek. O ağırlıkta hidrojen istoplarının birleşmesi bir yıldızı yeniden canlandırmak gibi bir şey olabilir. O kadar büyük ve açıkçası hiç test edilmemiş bir yöntem ki o alan senelerce oraya birkaç kilometre yaklaşanları öldürebilecek miktarda radyoak-

ATLAS PARADOKSU

tif kalabilir.” Tristan dinliyor mu diye ona baktı. Yüzünün kireç gibi oluşundan dinlediğini anladı. “Rhodes’un bir solucan deliği yaratmak için tek şansı, senin de bildiğini tahmin ettiğim gibi, kusursuz bir fülzyon silahıyla yaratılan enerjiyi arttırmak – ama bugüne dek böyle bir şey var olmadı,” dedi Callum bilmiş bir tavırla. “Ancak *Rhodes kendisi* atom bombasından kat kat daha kalıcı bir zarar yaratma potansiyeli olan bir patlama yaratmayı seçerse mümkün olabilir bu.”

Tristan hiçbir şey demedi. Kendisi bunun ne kadar zor bir iş olduğunu biliyordu, Callum da en başından beri haklı olduğunu sergilemekten daha iç karartıcı ama muhteşem bir şey olmadığını biliyordu.

“Fizik kanunlarını yenebilirsin, Tristan,” dedi Callum “ve Varona’nın yardımıyla doğa kanunlarını da yenme *ihtimalin* var ama...” Callum ona biraz yaklaştı ve daha lafını tamamlamadan Tristan’ın öfkeden köpürdüğünü gördü. “*Rhodes’un* doğasını asla yenemezsin,” dedi zafer kazanmış gibi. “İşte, bu seni neredeyse iki senedir uyardığım şeyin ta kendisi dostum.”

Haklı olduğunu Tristan’ın bildiğini biliyordu çünkü bu hayal kırıklığının, şiddetli dehşet hissinin tadını alabiliyordu. Tristan bakışlarını Callum’un inanılmaz derecede doğru olan hesaplamalarından kaldırmadı. Kaldırsaydı ne görecekti?

Ah. Yıkılan umutların enfes tadı.

Ulaşabilecekleri başka bir sonuç yoktu. Başka alternatifler yoktu. Libby Rhodes’un zaman ve uzaydan geri gelebilmesi için herkese karşı kendisini seçmesi gerekecekti. *Her şeye* karşı. Kendi ölümlülüğüyle yüzleşecek ve siktir çekecek gücü bulması gerekecekti. Ben daha önemliyim.

Kesinlikle imkânsızdı. Muhteşem bir yanlışlıklar komediyasıydı. İşte, Tristan’ın Callum’a yeğlediği kişi *buydu*. Yaptığı şey *buydu* ve Callum’un sahip olmadığını iddia ettiği kalbinin bulanık sularında, Callum Tristan’ın bunun cezasını çekmesini istiyordu. Bu yüzden Tristan’ın hayatının sonuna kadar acı çek-

mesini istiyordu ve bir nedenden dolayı öyle olmazsa da aklında başka fikirler vardı. Ne de olsa, herkesin düşündüğünden çok daha zekiydi. Tam bir senesini keyifle sarhoş olarak geçirmişti ve bunların hiçbirinin önemli olmayacağına çünkü ortada bir kötü adam olmadığı gibi kaçınılmaz bir sonuca varmıştı. Ortada hain yoktu. Atlas Blakely onun ölmesini istemiş olabilirdi ama sırf bu yüzden kötü adam olmazdı. Tristan ona ihanet etmiş olabilirdi ama o da kötü adam değildi. Dünya böyle bir yerdi. İnsanlara güvenirsiniz, onları seversiniz, onlara zamanınızı ve en samimi düşüncelerinizi, en narin umutlarınızı vermek gibi asil bir davranışta bulunurdunuz, onlar da bunları ya kabul edip önemserlerdi ya da reddeder ve yok ederlerdi. Sonuç olarak, bunların hiçbirisi size bağlı değildi. Elinizde kalan şey bu olurdu. Kalp kırıklığı kaçınılmazdı. Hayal kırıklığı yaşamanız kesindi.

Callum'un vardığı sonuç buydu ve hiç hoşuna gitmemişti.

Bunu kabul etmişti. Anlamıştı. Sonra da umursamamaya karar vermişti.

Ama yine de işi bitmeden önce biraz dalga geçmek istiyordu.

Başlıyordu. “Bunun nereye varacağıyla ilgilenmiyorum,” dedi Tristan’a. Gülümsememek için kendisini tuttu. Zavallı Tristan hâlâ boş boş elindeki hesaplamalara bakıyordu. Dolayısıyla, Callum’un bu en leziz ve en kusursuz darbesini indirirken zevkten dört köşe olduğunu görmüyordu. “Haklı olduğumu bildiğini biliyorum. Hem bu konuda hem de Rhodes konusunda,” dedi Callum, Tristan’ın elindeki sayfaya bir fiske atarak. “Ama dilediğin sonuçlara varmayı tercih edeceğini ve o sonuçların hiçbirinin bana bağlı olmadığını da biliyorum.”

“O halde, neden yapıyorsun bunu?” diye sordu Tristan. Sesi içerlediğinden, belki öfkeden boğuk çıkıyordu. Hatta hüznü bile olabilirdi ama Callum bu konuda ne yapabilirdi?

“Çünkü yapacağımı söylemiştim,” dedi Callum istifini bozmadan. “Çünkü kabul törenlerimizin yapıldığı gün, birisi benden söz vermemi istedi. Söz verdim ve verdiğim sözü tuttum.”

ATLAS PARADOKSU

Çok basitti. Bunlar Callum’u rahatsız etmeyen kararlardı. Dünyaya ne olduğu ya da Atlas Blakely’nin yeni bir dünya yaratması umurunda değildi. Atlas Blakely kocaman bir evren yaratsa bile umurunda olmazdı çünkü hiçbir şeyin önemi yoktu. Çok tatlı bir ironi değil miydi bu? Atlas Blakely’nin yeni bir dünya yaratmak istemesinin nedeni, *zaten hiçbir şeyin önemli olmadığını bilen* klinik depresyonu olan büyüülü bir bürokrat olmasıydı.

Açıkçası, Callum kendi üzüntüsüyle gayet iyi idare ediyordu.

“Onu geri getireceğim.” Tristan başını kaldırmıştı ve —çok yorucuydu— yüzü kararlılıkla ışıldıyordu.

“Olasılık dahilinde,” dedi Callum sakın sakın.

“Biz farklıyız,” dedi Tristan. “Hepimiz. Burada olduğumuz için. Bu koridorlarda yürüdüğümüz, bu kitapları okuduğumuz için...”

“Evet, gerçekten de büyüülü bir deneyim,” dedi Callum sıkılmış gibi.

“Gülebilirsin ama bizler senin düşündüğün gibi kendi zayıflıklarımızı kurbanları değiliz.”

İlginç, diye düşündü Callum. Tristan dediklerini duymuyormuş gibiydi.

“Bu, senin için yeni bir şey değildi,” diye devam etti Tristan, “sadece fırsatlarla dolu bir hayatta bir başka fırsattı. Peki. Buradan değişmemiş bir halde gidebilirsin, sorun yok. Ama geri kalanımız için, *benim için...*”

“Bunun seninle ilgili olduğunu söyledim mi?” diye lafını kesti Callum. Sesi gayet sakindi ama Tristan ilk kez onu şaşırtmayı başarmıştı.

“Elbette benimle ilgili,” dedi Tristan hırlar gibi. Tam o sırada, şöminedeki odunlar da arka arkaya çıtırdayıp kıvırcımlar saçtı. “Oradaydım, Callum. *Oradaydım* diyorum sana.”

Tristan’ın göğsü hissettiği acıyla inip kalkarken, Callum bunun beklenmedik ağırlığı altında kıpırdamadan oturuyordu.

“Onu içime senin koyup koymadığını bilmiyorum,” dedi

Tristan şüpheyle, “ama bu –aramızdaki şey– benim için gerçektir. Önemli değilmiş gibi rol yapabilirsin. Sana ben ihanet etmişim gibi davranabilirsin. Olanlarda hiçbir payın yokmuş gibi davranabilirsin. Sadece kendi özgüvensizliklerimin ve kusurlarımın etkisinde bir seçim yaptığımı söyleyebilirsin. Ama ben aptal değilim – ikimizin arasında, nadir bulunan, zor ve çok anlamlı bir şey olmadığını görmeyecek kadar *duygusuz* değilim. Bunun parçalanmasının tek nedeni benim parçalamış olmam.”

Callum birden göğsü çizgi filmlerdeki kadar kocaman bir tokmakla ezilmiş gibi hissetti.

“O yüzden, evet,” dedi Tristan konuşmasının sonlandırıyor muş gibi. Çenesinin yanındaki kas seğirmeye başlamıştı. “Bunun benimle ilgili olduğunu biliyorum.”

Birkaç dakika boyunca konuşmadılar. Callum ilk kez odayla ya da içindeki hislerle ilgili elle tutulmayan bir şey olduğunu hissetmediğini fark ediyordu. Daha sonradan, *kendisi* bir şeyler hissettiği için öyle olduğunu anladı. Zafer hissi giderek kızgınlığa, müthiş bir öfkeye dönüştü. O hissi yitirdiği için yakıcı bir yoğunlukla öfke hissediyordu. O lanet olasıca senenin başında olduğu kadar Tristan’ı öldürmek istiyordu. Boğazına sarılıp onu dilim dilim kesmeyi, rostosunu servis etmeyi istiyordu. Ayrıca, kendisine Tristan’ın son derece aptal ve gayet iyi çalışan kafasına takmak için büyük bir özenle ve büyük bir zahmete girerek çiçeklerden karşılıksız hisle yüklü bir taç da örmek istiyordu.

Ama en çok ağzından çıkan her dürüst sözcük için Tristan’ın büyük bir acı çekmesini istiyordu.

Yani, başladığı noktaya geri dönmüştü.

Vardığı sonucun yarattığı durağanlık haliyle rahatlayan Callum nefesini dışarı verdi. Sonra da gülümsedi. Etkileme ustası Dale Carnegie, insanlar kendilerine karşı çıkılmasından hoşlanmaz, demişti. İnsanlar sadakatlerini kime verecekleri gibi aptalca konularda haksız bile olsalar, yapılacak en iyi şey onları eleştirmemektir.

“Bol şans,” dedi Callum. “Her konuda. Umarım Rhodes’la aranızda her şey yolunda gider.”

ATLAS PARADOKSU

Tristan'ın yüzü karardı. "Sana *az önce...*"

Ama Callum durup onu dinleme dürtüsüne aldırış etmeden yanından geçip gitti. Bir kadeh içki alma dürtüsüne de aldırış etmedi. Genel olarak, çoğu dürtüsüne aldırış etmiyordu çünkü artık bir planı vardı ve plan daha önemliydi. Planı gerçekten kusurlu olsa da despotizme ya da gözyaşlarına neden olsa da Atlas Blakely gibi Callum da planına bağlı kalacaktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Dalton boyalı odaya giderken. Başını Callum'a sallayıp hızla gözlerini ondan kaçırmıştı.

Callum duraksadı.

Arkasına baktı.

Atlas'ın kendisini iyi hissetmediğini söylediği Dalton'ı görmek onu şaşırtmıştı. Elbette, Callum bu haberi önemsememişti ama görebildiği kadarıyla Dalton gayet sağlıklıydı. Hayır, esas garip olan Dalton'ın orada olması değildi. Callum bunu asla umursamazdı. Ama *bir şeydi*. Fark edilir, belirgin bir yenilikti.

Neydi bu?

Tuz. Duman. İkisinin karışımı. Dalton için sıra dışıydı. Callum kaşlarını çatarak bir terslik olduğuna karar verdi. Eskisinden çok daha derin bir şey vardı.

Ama bu Parisa'nın sorunuydu –ya da kendisinden başka herkesin– bu yüzden, Dalton'daki değişikliği kafaya takmadan, "La Vie en Rose" şarkısını ıslıkla çala çala yukarı kata çıktı. Buz gibi bir kış havasının içeri estiği açık bir pencerenin önünden geçerken, insanın bir plamnın olmasının çok özgürleştirici olduğunu düşündü. Atlas'ın neden kendi planına bağlı kaldığını anlıyordu. Yakında ilkbahar olacaktı, arkasından yaz gelecekti ve bunu bütün düşmanlarının kaçınılmaz yenilgisi takip edecekti –daha doğrusu, insan olmakla ve hayatta olmakla gelen kaçınılmaz çaresizlik ve kayıp hissi gelecekti. Harikulade.

Dört kişinin –hem de kendi arkadaşı olan dört kişi– feci bir şekilde ölümüne neden olan bir adam için, Atlas Blakely gerçekten de önemli bir şeyin peşindeydi.

REINA

Reina anneannesiyle ya da onun eviyle ilgili bir rüya gördüğünden şüpheleniyordu. Hiçbir zaman rüyalarını pek hatırlamazdı ama o sabah kısa bir süre önce çok önemsiz olduğunu hissederek uyanmıştı.

Hayır, birden gözlerinin önünde belirip buhar gibi yok olan bir sahneyle ne gördüğünü hatırlamaya başlamıştı. Onu önemsiz hissettiren kişi anneannesi değil, üvey babası olan İşadamıydı. Nico'nun kabul törenini izlerken hatırladığı anının aynısıydı. Üvey babası, Reina'nın Osaka'daki kafesinde onu arıyordu. İşadamı ya da işi savaş ve dolayısıyla ölüm olan ölüm meleğiydi. Aynı sahneyi, aynı yabancı ismi ve aynı öfkeli sözleri görmüştü rüyasında.

Bir kere yaptı, yine yapabilir!

Nico bunu hatırlamasına neden olana dek o olayı düşünmemişti ama hatırlamış olması ağır harekete geçen beyninde bir şeyi tetiklemiş olmalıydı. Dilinin ucuna kadar gelen bir şey vardı çünkü neredeyse hiç düşünmediği halde, yine İşadamını ve onu çok öfkeliendiren İngiliz adamı düşünüyordu. O zamanlar, İngiliz adamın önemli olduğunu düşünmemişti. Ona sıradan bir olay gibi gelmişti. Anlamsızdı. Ama geçmişini düşününce, arka plandaki bir renk birden ön plana çıkmış gibi bir anda önem kazanan ismi yine hatırlamıştı.

“Garip bir rüya gördüm,” dedi Reina, merdivenlerin dibinde beklediği yerden geçen Nico'ya. Nico ıslık çalarak okuma odasına doğru giderken, onun sesini duyunca irkilip durdu.

“Tanrım.” Nico Reina onu vurmuş gibi elini göğsüne gö-

ATLAS PARADOKSU

türdü, sonra da geri geri gidip karşısına geçti. “Affedersin, seni görmemiştim...”

“Unutmadın biliyorsun. Rhodes’u. Aslında,” dedi Reina, “onu bulmak için birlikte çalışacağımızı sanıyordum.” Duraksadı. “Anlaşmamız öyle değil miydi?”

Nico azarlanmayı bekleyen küçük bir çocuk gibi gözlerini kırptırdı. Sonra, yavaş yavaş toparlandı. “Hâlâ birlikte çalışabiliriz, öyle değil mi? Henüz sene sona ermedi.”

“Tristan Wessex Şirketi için ne yapıyordu?” dedi Reina onu duymazdan gelerek. İş işten geçmişti. “Onun bir risk sermayedarı olduğunu biliyorum. Ne tür teknolojilere kaynak buluyordu?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye omuz silkti Nico. “Teknoloji alanında sanırım. Yazılım? Kapı kolları?”

“Bilmiyor musun?” diye sordu Reina alçak sesle.

“Tam olarak arkadaş sayılmayız.” Nico yüzünde garip bir ifadeyle ona bakıyordu. “Senin yerine Tristan’ı koyduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Sadece geçen sene Rhodes’la yarattığınız solucan deliğini düşünüyordum. Yarattığınız tepkiyi. Bunun için gerekli olan enerjiyi serbest bırakmakla ilgiliydi, değil mi?”

“Sen de bunu başarmamıza yardım ettin,” dedi Nico. “Sen olmasaydın, biz asla...”

“Bunu başka ne yapabilirdi?” diye sordu iltifat peşinde olmayan Reina. “O büyüklükte bir füzyonu başka ne oluşturabilirdi?”

“Ha. Şey.” Nico dengesini kaybetmiş gibi sallanıyordu. “Bilmiyorum.”

Reina onun doğruyu söylemediğini hissetti. “Bilmiyor musun?”

Nico nasıl bir açıklama yapacağını düşünerek şakağını ovdu. “Bunun gibi çoğu şey, yani büyük enerji çıktılarının tepkiyi başlatabilmesi için fizyon gerekir.” Fizyon. Bir atomu daha ufak çekirdeklere ayırmak. “Füzyon için gerekli olan enerji böyle oluşur.” Füzyon: enerji oluşması için farklı partikülleri birleştirmek. “Genellikle fizyonda enerji kaybedilir, böylece

OLIVIE BLAKE

daha patlayıcı bir füzyon tepkisinin oluşması engellenir ama Rhodes ve ben –ve sen–“ dedi hemen, “o enerji kaybını baypas ettik. Dolayısıyla, tepki...” Nico kaşlarını çatıp pek de iyimser olmayan bir ifadeyle, “daha büyük oldu sanırım,” dedi.

“Tamam.” Reina bunları biliyordu. “Peki, senin ve Rhodes’un yerini ne alabilir?”

“Şey. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey.” Nico her zamankinden daha ukala gözükmeyi için, abartmıyor, doğruyu söylüyor olmalıydı. “Sorun da bu zaten,” dedi. Daha önceden neden tereddüt ettiği belli olmuştu. “Bu tür saf bir füzyon tepkisi büyüyle mümkün olabilir ve oluşan enerjinin çok usta bir medeialı tarafından yönlendirilmesi gerekir. Ama bunun kayda değer bir ölçekte gerçekleşebilmesi için, aynı zamanda tek bir medeialı tarafından üretilen her şeyden daha büyük bir tepki olması gerekir. Dolayısıyla, bunu yapan kişi çok yetenekli olsa da yine de...”

“Beni öldürür müydün?” diye sordu Reina.

Nico afalladı. “Ne dedin?”

“Beni öldürür müydün?” dedi Reina yine. “Bu iş bir yarışa dönüşmüş olsaydı.”

“Ha. Geçen seneyi mi diyorsun? Tanrım, hayır. Tabii ki hayır.” Nico hızlı hızlı başını salladı.

“Şimdi söylemesi kolay,” dedi Reina. “Yani, başka kimse-nin ölmesi gerekmediğini söylemek kolay, değil mi?”

“Yine de. Öldürmezdim.” Nico omzunu silktilti.

“Callum’u öldürür müydün?”

“Ben... Yani, hayır,” dedi Nico endişeyle. “Hayır, büyük bir ihtimalle öldürmezdim.”

“Ya Tristan’ı?”

Nico kafası karışmış gibi ona bakıyordu. “Ben...”

“Parisa ya da Rhodes da olamazdı. Yani, kimseyi öldürmez-din.” Reina Nico birden savunmaya geçince bu farkındalığın neden hayal kırıklığı yarattığına karar vermeye çalışıyordu.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” dedi Nico asabi bir sesle.

ATLAS PARADOKSU

Belli ki bunu daha önce kendisi düşünmediği için değil, itiraf etmeye niyeti olmadığı bir şeyi itiraf etmesi için oyuna geldiğine sinirlenmişti.

“Şey, sanırım bu durumda burada ne işin olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Nico ona bakakaldı.

“Yani... bu kadar mı?” dedi. Hesap soruyormuş gibiydi. “Aylardır benimle konuşmuyorsun ama söyleyeceklerin bu kadar mı? Neden var olduğumu sormak mı?”

“Var olmaktan söz etmedim,” dedi Reina sabırsızlıkla. “Sadece... neden burada olduğunu sorguluyorum. *Farazi* olarak birisini öldürmeye razıydın.”

Nico kaşlarını çatı. “Evet. Yani?”

“Ama bu bir teori değildi. Bir hipotez de değildi. Gerçek bir şarttı.”

“Evet?” Nico kollarını bıkkınlıkla göğsünde kavuşturdu. “Neredeyse bir senedir garip davranıyorsun. Şimdi de seni öldürmediğim için bana kızıyor musun?”

Evet. “Belki.”

“*Ne...*”? Nico için bir nefes çekti. Dışarı verdi.

“Benim hayatta kalmam için de birisini öldürmezdin,” dedi Reina.

Nico iyice sinirlenmeye başlamıştı. “Bak, Nova sana bir bıçakla saldırsaydı, eminim ki *durup* bunu...”

“Bundan çok eminsin,” dedi Reina. Nico’nun yüzünde bir maske belirir gibi oldu. Çocukça bir öfke maskesi.

O anda çok küçük gözüküyordu.

“Tamam, ne demek istiyorsun?” dedi Nico oflayarak. Yine hesap sorarmış gibiydi. “Sanki sen beni kurtarırdın. Belli ki sağ ya da ölü olmam senin için fark etmiyor.”

Reina göğsünde tiksiniç bir duygusallık olduğundan endişelendiği keskin bir şey hissetti. Neyse ki bu his hemen geçti. Öldü. Boğuldu. Ötenazi yaptı. Çünkü kabullenmenin bedeli çok

ağırdı. İtirafın bedeli çok yüksekti. Hayır, Nico. Sana zarar vermeye dair en ufak bir niyeti olan birisini tutuştururdum. Bir arkadaş olmayı seçtiğimde, böyle bir arkadaşımıdır. Bunu yapmak aklımdan bile geçmemiştir.

“Peki,” diyen Reina, arkasına dönüp basamakları çıkmaya başladı.

“Reina,” diye seslendi Nico arkasından bıkkınlıkla. “Reina!”

Reina kendisine bunun taktiksel bir şey olduğunu söyledi. Hatta sorumlu bir davranış olduğunu. Callum bunu açıkça söylemişti.

“Bak,” demişti Callum önceki gece. Reina uzayla ilgili ilk üniteleri sırasında arşivlere teslim ettikleri notlara bakmakla meşgulken, onu azarlarmış gibi konuşmaya başlamıştı. “Bunu sana söylememin tek nedeni, aptalca bir şey yapmamanın önemli olduğunu düşünmem ve aklını yitirmemen için bütün gerçekleri biliyor olman gerek.”

“Neymiş onlar?” demişti Reina başını kaldırmadan. Genel olarak, Callum’u gerçeklerle bağdaştırmazdı. Callum sıra dışı bir şekilde duygusal davranıyordu ve diğerlerinin onunla ilgili olarak göz ardı ettiği şey buydu. Callum *gerçekten* de bir psikopat olsaydı, büyük bir ihtimalle çok daha fazlasını yapardı.

Callum karşısındaki sandalyeye oturduğunda, birden çok fazla yer kapladı.

“Atlas Blakely depresyonda,” dedi.

“Tamam,” dedi Reina sıkılmış gibi. “Kim değil ki?”

“Depresif olduğu için,” dedi Callum Reina hiç konuşmamış gibi, “çoklu evrenin farklı bir bölümüne bir kapı açmaya çalışıyor. En azından, ben öyle düşünüyorum,” dedi Callum. “Çünkü sıfırdan yeni bir evren başlatmaya çalıştığını sanmıyorum.”

“Öyle mi?” Reina şaşırmıştı. “Bunu yapabilir mi?”

“Yapabileceğini sanıyor ama sana ihtiyacı var. Tek bir taş hariç, ihtiyacı olan her şey elinde. Şey, Rhodes meselesi yüzünden iki taş hariç,” dedi Callum, “ama bu önemli değil. Ben esas seni düşünüyorum.”

ATLAS PARADOKSU

“Neden?” dedi Reina aksi bir tavırla.

“Çünkü seni burada tutma süresi sona ermek üzere. İnsanlara dilediği kararları aldırmakta çok başarılı olduğunu düşünüyorum.”

Reina hemfikir olduğunu göstermek için kaşını kaldırdı. Manipülatif insanlar bunu yapardı. Karşısındaki kişi de dahil.

Callum sırtıttı. “İltifatını kabul ediyorum. Ama bir aldatmaca söz konusu. Atlas’ın sana söylemeyeceği bir şey.”

“Dosyasında mı gördün?” diye bir tahminde bulundu Reina. Acaba Parisa’nın evliliği gibi saçma bir şey mi diye düşündü. Callum alakasız ve kişisel bir şeyi ilginç bulurdu ama Reina bulmazdı çünkü Reina bir...”

“Dört kişiyi öldürmüş,” dedi Callum. “Arkadaşlarını.”

“Ne?” Reina bunu sert bir darbe, bir şaşkınlık patlaması gibi söylemişti.

“Şey, tamam, tam olarak öyle *sayılmaz*,” dedi Callum hafifçe gülerek. Hah! dermiş gibi. Anlambilim. “Ama Cemiyet’e birlikte katıldığı diğer dört üyenin ölümünden kendini sorumlu hissediyor.”

Reina yine bir şaşkınlık ve kafa karışıklığı arasında yanıt verdi. “Ne dedin?”

“Ayrıntıları bilmiyorum,” dedi Callum omzunu silkerek, “ama Atlas’ın diğer dört üyenin ölmesine neden olan bir şey yaptığını biliyorum. Bir anda değil. Ani bir kaza gibi bir şeyle değil. Bir sonraki aday sınıfı Cemiyet’e alınana kadar, bu dört kişi vakitsiz bir şekilde ölmüştü bile. Birisi göğsünden vurulmuş. Diğeri zehirlenmiş. Üçüncüsü agresif bir kansere yakalanmış.” Reina yüzünü buruşturdu. “Sonuncusu da uykusunda ölmüş. Öyle öldüğü iddia ediliyor.”

Tüm bunlar bir Shakespeare oyunu gibiydi ve çok abartılıydı. “Anladım. Yani?”

“Yani, Blakely’nin kabul töreninde çok büyük bir terslik meydana gelmiş olmalı. Bunun neden dosyasına olmadığını

bilmiyorum. Belki dosyasından çıkarmanın bir yolunu bulmuştur, bilemiyorum. Ama beşinci üyeyi, kurbanlık koyunu öldüren kişi o. Bunu görebiliyorum,” dedi Callum alçak sesle. “Eline bulaşan kanın başkasına ait olduğunu görebiliyorum.”

Dediği doğruysa endişe vericiydi. Ama oldukça şüpheliydi.

“Bunlar tahmin. Gerçek değil,” dedi Reina.

“Tamam. *Bizim* üye sınıfımızda kimse öldürülmediği için sana anlamlı gelebileceğini düşündüm,” dedi Callum ayağa kalkarak. “Yani, arşivlere hâlâ bir ceset borçluyuz.”

“Ama...”

“Bunu biraz düşün.” Callum garip bir şekilde ciddi gözüktüyordu. “Her birimizden bir şeyler çaldı, öyle değil mi? Varona berbat durumda. Parisa çok tedirgin. Sen... sensin,” dedi Reina’nın bir tokat atmak istemesine neden olan bir tavırla kaşını kaldırıp. “Dahası, burada kaldığımız sürece kötüye gideceğiz. O yüzden, Atlas seni burada kalmaya *devam* etmeye ikna ederse ki bunda zorlanmayacaktır...”

“Hayır,” dedi Reina. “hayır, sana söylemiştim. Ben çoktan gitmeye karar verdim.”

“Şimdi öyle diyorsun. Ama aslında özel olduğunu düşünmekten kaçamıyorsun. *Eşsiz* birisi olduğunu,” dedi Callum kulağına biraz fazla yakın bir yerden. “Gerekli”.

“Ben ne olduğumu biliyorum.” Reina dik dik ona baktı, onu bir sivrisinekmiş gibi kışkırladı ama Callum gülmekle yetindi.

“Hayır, ne olduğunu bildiğini *sanıyorsun* ama bilmiyorsun. Soğuk ve duygusuz olduğunu sanıyorsun ama öyle değilsin.” Callum yine öne eğilince, Reina gerildi. “Kendine sevme izni verdiğinde, sonun gelecek, Reina Mori. Bundan emin olabilirsin.”

Reina bunları düşünürken ürperdi. Callum gaddarlık etmişti ve söyledikleri bu yüzden daha da kötüydü. Dürüsttü, kehanet gibiydi ve rahatsız ediciydi. Doğru olsa da olmasa da içinde bir şey yanmaya başlamıştı. Görülmüş olmanın utancı. Düşüncelere dalmış olan Reina, az kalsın gıcık bir şekilde mer-

ATLAS PARADOKSU

divenlerde durmakta olan Parisa'yla çarpışacaktı. Belki de Ni-co'yla tartıştığını duymuş, oraya gelip bir keresinde Reina'nın kulak misafiri olduğu bir konuşmanın intikamını alıyordu.

“Dikkatli ol,” diye onu uyardı Parisa.

Parisa her zamankinden daha çok her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsa da Reina'nın bununla uğraşacak vakti yoktu. Ne bununla ne de başka bir şeyle. Talim yapıyorlarmış gibi onu duvara itti ama elbette Reina artık talim yapmıyordu. Artık sadece dövüşüyordu.

“Çok alıngansın,” dedi Parisa. Reina kesik kesik nefes alıp verdiğini fark etti. Çok daha ufak tefek olduğunu fark ettiği Parisa'yı köşeye kısırmak zor olduğu için değil; ama Reina birden içindeki bir şeyin parçalanmaya başladığını hissettiği için. Akıl sağlığının ya da kalbinin.

Öğrendiklerini kimseye söylememeye karar verdi. İş adamı, James Wessex ya da silah test alanıyla ilgili. Şüpheleriyle ilgili. Libby Rhodes geri gelse de gelmese de artık bu Reina'nın tutacağı bir söz olmaktan çıkmıştı. Bu konuyla, bu lanet Cemiyet'le işi bitmişti. O eski önemsiz ve ufak olduğu hissiyle işi bitmişti.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı Parisa'ya. Gözleri yanmıyordu.

Parisa dikkatle yüzüne baktı ve başını salladı.

“Biliyorum,” dedi.

Reina'nın öfkesi başladığı gibi yok oldu. Parisa'yı bıraktı ve sakın sakın odasına giderken nihayet içindeki gerilimi boşalttığını hissetti. Odasına girdi, kapıyı kapattı ve sırtını dönüp titreyen ellerini yumruk yaptı. Bununla, her şeyle işi bitmişti. Artık kimseye bir şey söylemeyeceğine karar verdiğine ve yola yalnız devam edeceğini hatırladığına memnundu. Böylesi daha kolaydı. Daha güvenli, daha basitti.

Callum'un dedikleri doğruysa, birisi peşindeyse... Bu, daha da basitti. Öldürmek için harekete geçecekti.

TRISTAN

Nico elektromanyetik radyasyon konusunda haklıydı. Calanish Çemberi'ndeki taşların kenarının ötesi –Nico'ya göre “güzel” ama sıradan bir manzaraydı– Tristan için birbirine örgü motifi gibi dolanan, sonra alev ışığı gibi dağılan yeşil ve mor renklerden oluşan floresan bir kurdele gibiydi. Renkler göğe kadar yükseliyor, altında Libby Rhodes'un durduğu dalgalar, kristalimsi auroralar gibi yayılıyordu. Bir yaş daha büyüktü. Perçemi yoktu. Elinde kitap yoktu. Üstünde sarı bir yağmurluk, yağmurluğunun altındaysa kot pantolonuna soktuğu siyah dik yakalı bir kazak vardı. Hatırladığından daha inceydi ve daha dik duruyormuş gibi daha uzundu ama aylardır uyumamıştı. Tristan onunla ilgili ayrıntıları gözden geçirirken, bunların farklı olduğunu gördü. Değişmişti.

“Seni burada görmek güzel,” dedi Libby. Sonra da her an (hatta o anda?) gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi asabi, neredeyse isterik bir tavırla güldü.

“Rhodes. Böyle yapma.” Tristan ona doğru bir adım atınca, Libby bu sefer kendinden daha emin bir ifadeyle güldü ve geriye doğru yarım adım attı.

“Ben... Bunu nasıl yapıyorsun? Hatta bunlar gerçek mi? Son zamanlarda çok gerçekçi rüyalar görüyorum.” Libby ona saatlerce, günlerce, aylarca, ömürler boyunca bakabilirmiş gibi bakıyordu.

“Fiziksel olarak burada değilim, Rhodes. O yüzden çok heyecanlanma. Hâlâ kendi zamanımdayım.” Libby'nin boyutunu astral bir düzlemde paylaşmak gayet kolay olmuştu ama bu

ATLAS PARADOKSU

hâlâ bir mercekten bakıyormuş gibiydi. Yolculuk etmişti ama fiziksel bir yolculuk değildi. Daha doğrusu, bedeninin tamamının yanında gelebileceği bir yolculuk değildi. Geri kalanı aynı coğrafi noktada duruyordu ama otuz sene kadar gelecekteki bir zamandaydı. “Ama bu kesinlikle bir rüya değil.”

Zamanın, nöbet tutsun diye yanında getirdiği Nico için de aynı mı geçtiğini merak etti. Tristan o sırada bir yanında Nico, diğer yanında Libby’yle kalıcılık halleri arasında süzülüyordu. Sanki bir tûr gözetleme yerine çıkmış, aşağı bakıyordu ama her seferinde tek bir yöne bakabiliyordu.

Nico’nun sessizliği iyi karşılamadığını tahmin ediyordu. Kısmen Nico, Nico olduğu ve beklemekte iyi olmadığı için ama aynı zamanda yaklaşan bir saldırı olduğunu bildiği için. Diğerleri de iki medeialının evin hâlâ korumakla görevli oldukları kalkanlarından çıkmasını iyi karşılamadıklarını söylemişlerdi. Parisa genel olarak *Geri zekâlı mısın?* diye tepki verirken (dudaklarını büzmüş bunu onaylamıyormuş gibi duran Reina da aynı düşünceyi yansıtıyordu), Nico onlara bir söz verdiklerini hatırlatmıştı, vs. vs. ve elbette Callum bilmiş bir tavırla, her şey kontrol altında gençler, hoşça kalın, demişti.

Tristan Callum için ne hali varsa görsün diye düşündü. Gerçi o sırada birisine kötü bir şey dileyecek kadar vakti yoktu. Kullandığı büyüler yüzünden, Cemiyet’in düşmanları (ve babası) için çok kolay bir hedefti. Yani, Libby’yle en iyi ihtimalde ancak birkaç dakika konuşabilirdi.

“Nicem değil mi bu? Biliyordum,” diyordu Libby. “Bir şey olması gerektiğini *biliyordum...*”

“Rhodes,” dedi Tristan, *Çok ciddiylim ve Seni özledim, selam, merhaba*, mesajlarını verdiğini umduğu alçak bir sesle. “Haberler kötü.”

“Geçmişe sıkışıp kalmamdan daha mı kötü?” dedi Libby. Garip bir şekilde, sanki tüm bunlar çok komikmiş gibi keyfi yerindeydi.

OLIVIE BLAKE

“Buradan çıkmanın bir yolunu buldun mu?” diye sordu Tristan.

“Burasının çözüm olacağını umuyordum,” dedi Libby. “Test edeceğim.”

Eyvah. Bomba geliyordu.

“İşe yaramayacak,” dedi Tristan. “Üzgünüm.”

Libby kaşlarını çatı. “Bunu nereden biliyorsun? Daha ben test...”

“Biliyorum, Rhodes ama yeterli değil. Üzgünüm ama yeterli değil.”

Tristan Libby’nin şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bu bilgiyi hazmetmeye çalıştığı görü. “Ama... o zaman... Bana burada kalakaldığımı mı söylüyorsun?”

Libby’nin beti benzi atmıştı. Aman Tanrım, bana burada kaldığımı söylüyor, diye düşünüyordu.

“Başka bir yolu var,” dedi Tristan hızla ama söyleyecekleri onu korkutuyordu. Durum ancak kötüye gidebilirdi ama bunu yapması gerekiyordu. “Fazla vaktim yok, o yüzden beni çok iyi dinlemen gerek, tamam mı?”

Libby sanki Tristan’ın kendisine bakmayacak kadar şapşal bir çocuk olduğunu biliyor olması gerekirmiş gibi endişeyle, hatta şüpheyle ona baktı. “Neden, sorun ne?”

“Hiçbir şey. Peşimde birileri var. Ama önemli değil.” Güldü ve Libby eskiden olduğu gibi kaygılandı. Onu yine kaygılı görmek, onu beklenmedik bir şekilde rahatlattı. “Beni merak etme, Rhodes. Varona nöbet tutuyor.” Nico’nun ismini duyan Libby’nin gözleri bir an için tanıdığı bir isim duymanın yarattığı etkiyle parıldadı ama Tristan bunu görmezden gelmeyi tercih etti. “Bir tepkiye ihtiyacın var, Rhodes. Büyük bir tepkiye. Böyle bir şey bir amplifikatör görevi görür ama yine de bundan daha fazlasına ihtiyacın var.”

“Lanet olsun.” Libby sesini alçaltmıştı. “Ben de bundan korkuyordum.”

Tristan arkasında bir kırbaç darbesi gibi onu geriye çeken bir akım hissetti. “Daha şey olan bir güç akımına ihtiyacın var...”

ATLAS PARADOKSU

“Nükleer.” Libby’nin yüzü allak bullak oldu. “Ama bunu başarabilsem bile o kadar büyük bir şeyin etkileri...” Sözcükler boğazına dizilmiş gibiydi. “Serpinti senelerce devam eder. İnsanları onlarca yıl ya da nesiller boyunca etkileyebilir. Ben... Ben bunu asla yapamam.”

En kötü kısım geliyordu.

“Rhodes, sorun şu ki bunu... çoktan yaptın,” dedi Tristan.

Yanıtı, daha doğrusu “kaçamak noktasını” bulan Tristan olmamıştı. Haftalarca bunu bulmaya çalışmıştı ama en sonunda bulan Parisa olmuştu çünkü tabii ki o bulacaktı. Callum ona Libby Rhodes’un geri dönebilmek için gerekli olan korkunç kararı vermek yerine ölmeyi tercih edeceğini söylemesinden haftalar sonra, Parisa okuma odasında Tristan’ın yanındaki sandalyeyi çekmiş, ilkbahar mevsiminde bir çayırın otlarının arasına oturan bir yavru geyik gibi zarif bir edayla oturmuştu.

“James Wessex için ne yapıyordun?” diye sormuştu.

Tristan’ın onunla konuşmak istemediğini anlamamış gibiydi. Tristan bu noktada aralarındaki küskünlüğün fazla uzadığını kabul ediyordu ama kararını verdikten sonra geri dönmesi kolay olmuyordu. “Ne?” demişti kaba bir tavırla.

“Wessex Şirketi için diyorum.” Parisa ona garip bir ifadeyle pür dikkat bakıyordu. “Bir risk sermayedarıydın, değil mi?”

“Evet.” Tristan bunu bıkkınlıkla söylemişti. Belki de bunun nedeni bu sorunun son bir senedir peşini bırakmamış olmasıydı. “Büyük teknolojilerine değer biçiyordum.”

“Silahlar da var mıydı?”

Yine mi bu soru? “Hayır. James o işi kendisi yapardı. Neden?” diye sordu tek bir nefeste.

“Rhodes’un 1990’da olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Nico’nun verdiği bilgi buydu. Tristan bunu nasıl öğrendiği konusunda onu sıkıştırmış, bu bilgiye ulaşmasının olasılıksız ve imkânsız arasında bir yerde olduğunu düşünmüştü ama Nico bundan emindi. En sonunda, Nico’nun aralarında yalan söyle-

OLIVIE BLAKE

me ihtimali en düşük kişi olduğuna karar vermişti. “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

Parisa onun endişeli halini görmezden geldi. “Söyleyeceğim. Ama 1990’da, değil mi? Los Angeles’ta.”

“Varona’ya göre öyle,” demişti Tristan azar işitmiş bir çocuk gibi.

“Bak,” demişti Parisa.

Masadan ona bir kitap itmişti. Aslında, bu bir kitap değil, çok uzun bir rapordu. Bir dosyaydı. Tristan dosyayı açınca, en üstte bir gazete kupürü görmüştü.

“Reina sana bundan söz etmeye değmeyeceğini düşünmüş,” dedi Parisa. “ama ben önemli olduğuna inanıyorum. Bunun neyle ilgili olduğunu anlayacağını düşündüm.”

Tristan sayfaya göz atıp diğer sayfaya geçti. Bir sonraki sayfa Nevada eyaletinin bir haritasıydı ve Las Vegas’ın hemen dışındaki çölün sınırları kırmızı kalemle belirginleştirilmişti. “James beni asla silah teknolojileri konusuna dahil etmezdi. Kendisi ilgilenmek isterdi ama o kadar. O...”

Bir sonraki sayfaya geçti. “Bir dakika,” dedi kaşlarını çatıp rapora göz atarken. “Bunu nereden buldun?”

Parisa omzunu silkti. Tristan sayfayı okudu.

Gözlerini kırıştırdı. Tekrar okudu. “Olamaz. Gerçekten mi?”

“Ben de aynı tepkiyi verdim.” Sonra, Parisa ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi salına salma gitmişti. Sanki yaptığı bu keşif hiç önemli değilmiş gibi.

“Parisa,” demişti Tristan çenesini sıkarak. Ayağa fırlamış, onu dirseğinden yakalamıştı. “Sence bu...”

“Bak. Bildiklerim bu kadar.” Parisa kibirli ve sabırsız bir ifadeyle elinden kurtulmuştu. “Hepimiz buraya gelmiş olan farklı insanlarız. Bazılarımız,” dedi ona küçümseyici bir bakış fırlatarak, “diğerlerinden daha çok değişti.”

“Tamam, hakaret mesajı alındı,” demişti Tristan çünkü Parisa’nın ne ima ettiğini tam olarak bilmiyor olsa da doğru bir tahminde bulunabilirdi.

ATLAS PARADOKSU

“Onu masum olduğu için seviyorsun, Tristan. Ahlaklı olduğu için. *İyi yürekli* olduğu için.

Çünkü senin için bizlerin sahip olmadığı bir şeyi temsil ediyor çünkü bizler buraya geldik. Çünkü seçimler yaptık.” Parisa’nın yüzündeki ifadesi sert, katı ve biraz da ona ceza veriyormuş gibiydi. “Ama o da bir seçim yaptı, Tristan. Sonuçlarının nasıl olacağını biliyordu.”

Parisa bir süre bir şey demedi ama sonra nazikçe Tristan’ın şakağına dokundu. Neredeyse şefkatle dokundu.

“Libby Rhodes senin iyiliğın değil, Tristan,” dedi onu uyarırmış gibi. Onu hayal kırıklığına hazırlıyordu adeta. “O, kendi çıplak alevi.”

Tristan Libby’ye görmek, ona kesin olarak Parisa’nın haksız olduğunu, elbette Libby’nin onun iyiliğı olmadığını ama elbette, elbette *iyi yürekli* olduğunu ve başından beri gözden kaçırdığı şeyin bu olduğunu söylemek için can atmıştı.

O güzden beri bir paraliz hali içinde yaşıyor, Parisa’nın mı, kendisinin mi haklı olduğundan bir türlü emin olamıyordu. Libby’ye bildiklerini, onun nasıl birisine dönüştüğünü, bunların sadece temel bir gerçeğın kırılmaları olduğunu kanıtlamak istemişti. Kendisinin aksine, onun yanılamayacağını söylemek istemişti.

Ama bu doğruysa, *Callum* haklı demekti ve olabilecek en kötü sonuç da buydu.

Çünkü Tristan Libby’nin hiç olmaması gibi bir durumla yüzleşmektense, Libby’nin hangi versiyonu olursa olsun razı gelirdi.

Tristan gözlerini kırıştırtarak bu anıyı aklından atmaya ve Libby’nin yüzüne bakmaya çalıştı. Bir zamanlar tanıdık olan ve olmayan yüze. İyisiyle kötüsüyle gerçek olan ve düşüncelerinin işkenceye benzeyen bir tezahürü olmayan yüze.

“1990’nın mayıs ayında,” dedi Tristan, “Nevada’da bir patlama meydana geldi. Reno ve Las Vegas arasındaki çöl böl-

gesinde, Wessex Şirketi'nin sahip olduğu alanda.” Sesi ciddi ve temkinliydi. “Kimse zarar görmedi. Kimse... kimse ölmedi. Ama bu patlamanın şiddeti... çok büyüktü.” Hafifçe öksürüp bildiği diğer şeyleri atladi. Radyasyon sızıntısı olacaktı. Hastalık.

Sakatlık. Kanser. İnsanlar etkilenecekti. Ama patlamanın yarattığı cehennemde kimse o anda ölmeyecekti. Sonra oluşan etkileri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. “Atom silahlarının, nükleer silahların, bir patlama için gerekli olan enerjiyi yaratabilmesi için fizyon gerekir,” diye devam etti. Bu bilgileri ona daha önce de vermişti. “Ama bu patlama ...” İç çekmek istiyor olabildi. Pişmanlık ifade etmek.

Ama bir şey yapmadı. “Büyülü,” dedi. “O zamandan beri kimse tarafından taklit edilememiş olan kusursuz bir füzyon silahı. Fizyona gerek kalmadan yeteri kadar enerji üretebilecek kadar tahrip edici bir güç kaynağı tarafından başlatıldı. Senin hesaplamalarına göre, zamanda bir solucan deliği açmak için yeterli. Dolayısıyla,” dedi giyotin kadar kesin bir ifadeyle, “seni geri yollamaya da yeterli.”

Libby uzunca bir süre ona baktı. Sanki hâlâ esas mesajı duymayı bekliyordu. Ama Tristan devam etmedi.

“Bir dakika. Sen şimdi...” Libby kaşlarını çatmıştı. “Tam olarak ne diyorsun?”

“*Kusursuz bir füzyon silahı, Rhodes,*” diye iç çekti Tristan sabırlı olmaya çalışarak ama o da aslında kendisini Libby'nin tepkisine hazırlıyordu. “Dünyada bunu yapabilecek sadece iki medeialı var. Ama 1990'da sadece biriniz hayattasınız.”

Hayır.” Libby hemen başını salladı. “Hayır, bunu yapmam... Yapabilmem mümkün değil...”

Tristan ona izin verirse, asla sonlanmayacak bir tartışma başlardı. Ne yazık ki ikisinin de bu kadar vakti yoktu.

“Rhodes,” dedi Tristan kararlılıkla, “dediklerimi düşün. Sen yoksun. Sırta kadem bastın. Hiçbir şey bulamadık.” Libby boş boş ona baktı. “Geçmişte kalmış olsaydın, bir şey bulurduk, iz-

ATLAS PARADOKSU

leyecek bir ipucu bulurduk. Yaşlanırdın, kendine yetişirdin ve seni bulurduk. Sen... ölmüş olsaydın bile..." Tristan bunu bir çırpıda söylemişti. "Seni bulurduk," dedi yine hafifçe öksürerek. "Elimizdeki kaynakları, Cemiyet'in neler..."

"Lanet olsun Cemiyet'e." Libby nefesi kesilmiş gibi geri geri gitti. "Yapamam, Tristan, hayır. Yapamazdım."

Tristan onun yanında bulanık bir kıpırtı gördü ve orada birisi daha olduğunu çok geç fark etti. Yanında koyu kahverengi saçlı, sessizce duran, eski bir deri ceketini bir kalkan ya da pelerin gibi giymiş olan bir kadın vardı. Cemiyet'ten söz etmese miydi diye düşündü ama astral projeksiyonunun diğer tarafında yine bir kırbaç şakladı, yine acele etmesi gerektiğini anlatan bir çatlak oluştu.

"Rhodes, bu gerçekleşti bile," dedi Tristan hızla. "Riskleri hafiflettin. Öyle yapmış olmalısın." Libby'nin kim olduğunu biliyor, onu tanıyor olması dışında bir kanıtı yoktu ama buna güveniyordu. Ona güveniyordu. "Bunu çok ama çok dikkatli bir şekilde yaptığından eminim. Ve..." Başını saldı. "Geri gelmen gerek. Benim sana..." Sustu. "Bak, orada kalamazsın. Orada kalman resmen çılgınlık olur."

Libby yüzünü buruşturdu. "Tristan..."

"Lütfen." Tristan ona yalvarıyordu ve bundan iğrenmesi gerekirdi ama başka ne yapacağını bilmiyordu. "Rhodes, *lütfe*."

"Tristan, benim bunu yapmamı..."

Tristan omzunda keskin, feci bir ağrı hissetti ve bu sefer bunu göz ardı etmesi, olmamış gibi davranması mümkün olmadı. Sessiz bir çılgınlık attı, gökyüzünden bir şey onu yakalamış gibi hızla geriye gitti. Tepedeki aurora dağıldı ve Nico'nun büyüünün gücüyle neredeyse ciğerleri içinden sökülecek gibi olan Tristan ortadan kayboldu.

"*Varona...*" Tristan öksürdü.

"Misafirlerimiz var." Alnında boncuk boncuk terler birikmiş olan Nico onun haline aldırış etmedi ve kalkmasına yardım etti.

OLIVIE BLAKE

İkisi de hızdaki değişimden dolayı sendeledi. “İkisini hakladım,” dedi Nico gereksiz yere, sanki Tristan yerde cansız yatan iki cesedi görmüyormuş gibi. “Ama birisiyle iletişim halinde-ler. Duyduklarıma bakılacak olursa, arkalarından birileri daha geliyor.”

Tristan ayağa kalkmaya çalışırken, saldırganlardan birinin çizmesine takılıp tökezledi ve Nico’nun peşinden en yakındaki yola doğru yürümeye başladı. “İki ne? Medeialı mı?”

Nico hayır anlamında başını salladı. “Emin değilim. Belirli bir büyü yapmadılar, sadece savaş becerileri vardı. Ama ölümlü değillerdi.”

“O halde cadılar.” Olamaz. Hayır, bugün değil, lütfen, diye düşündü Tristan. Bu adamlar babasının adamlarıysa, kesinlikle bir planları olmalıydı ve büyük bir ihtimalle yoldaydılar. Tristan koşmayı kesip etrafına bakındı ve erişim noktalarını gözden geçirdi. “Lanet olasıca bir *adadayız*, Varona. Nereye gideceğiz şimdi?”

“Kalıp savaşmak istersen, ben de kalıp savaşırım.” Nico nefes nefese yanında durduğunda, gayet ciddi gözüküyordu. “Sadece vurulma ihtimalin varken, şu ufak astral transında kalmak istemeyeceğini düşündüm. Ya da adamlar neyle saldırıyorlarsa,” dedi ona omzundaki yanığı gösterip.

Tabii. Tabii ya. Tristan o tür bir yaralanmayı ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Bunun babasının silahlarına bir daha dokunmaması için bir ders olması gerekiyordu. *Uzak dur, Tris, bununla başa çıkacak donanıma sahip değilsin. Bunu elde etmek bana nelere mal oldu biliyor musun?* Tristan elindeki yanma hissini, o gün ellerinin üstündeki oluşan keskin acıyı tekrar hissetti. Babasının yüzündeki sert ifadeyi hatırladı: *Daha kötüsünü yapmadığım için şanlısın.*

Evet. Bu saldırılar gerçektir. “Hayır, gitmemiz gerek.” Kalmayı tercih ederdi –*Kim beş para etmezmiş, baba?*– ama intikam almanın babasının bütün çetesinin ona saldırmasını kap-

ATLAS PARADOKSU

samayan daha iyi yolları vardı. Nico'ya dönüp düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Bizi ne kadar uzağa götürebilirsin? Yani engelleri kaldırırsam."

Nico esas olarak canlı bir şahmerdandı. Tristan da en azından ona yardım edebilecek kadar becerikliydi.

Nico ona dikkatle baktı. "Bir medeia ulaşım aracı gibi mi?"

"Sayılır." Tristan bunun işe yaraması gerektiğini düşünüyordu. "Yapabilir misin?" Patlayıcı bir enerji çıkışı gerekecekti ama en azından zamanda yolculuk etmeleri gerekmiyordu.

"Sıkı bir kahvaltı yaptım. Birkaç kilometre uzağa gidebiliriz."

Yolda bir araba kayarak fren yapıp, lastikleri tiz bir ses çıkararak durduğu anda, Tristan elini Nico'nun omzuna koydu. Avucunun altında bir patlamanın yakıcı sıcaklığını ve zeminin zangırdadığını hissetti. Tristan'ın gözlerinin önünden kır manzarası resimlerinin titreyen çerçeveleri, hoşnutsuzluğu ifade etmek için tiz bir sesle meleyen koyunlar ve pastoral duvarlarının sarsılan yüzeylerini görüp korkuyla bağrıışan köylüler geçmişti.

Nico'nun patlamasına karşılık olarak, Tristan'ın güçleri ateşlendi. Dünya piksellere ayrıldı ve kendisini partikülatlar ve dalgalar, auroralar ve tanecikler olarak yeniden ayarladı. Nico'nun büyüü zaten bir dalgaydı; dolayısıyla, Tristan'ın kendi enerjisini dışarı atması gerektiğinden, kolaylıkla bir yol açtı. Nico'nun dediği gibi, bir medeia ulaşım aracını kullanmak gibiydi ama sadece geriye kalan enerjileriyle, ikisinin gücü sayesinde işliyordu. Onları eve geri dönebilmek için büyüü bir araç bulmak adına en kolay yer olabilecek Edinburgh'a kadar götüremezdi ama paldır küldür bir otoparka düştüklerinde, peşlerindeki çeteden yeteri kadar uzağa gittiklerini anladılar.

"Git," dedi ayağa Tristan'dan önce kalkan Nico nefes nefese. En yakındaki araca doğru atıldı ve damarlarında akan güç her neyse alarm sistemine yolladı. Tristan sersemlemiş bir halde peşinden koştu ve yanlışlıkla sürücü tarafına gitmekte olan Nico'yla çarpıştı.

OLIVIE BLAKE

“Diğer tarağa geç, Varona,” diye bağırarak Tristan, kendisini çok daha ufak tefek bir insana göre tasarlanmış olan arabanın sürücü koltuğuna attı. Güçlkle nefes alıp verirken, yakınlarıdaki bir hediyelik eşya dükkânının tabelasında gördüğü ismi okudu: “Stornoway”. Lewis adasının karşı tarafına geçmişlerdi. Mutfağa uzanan solucan deliği bunun yanında sönük kalıyordu. “Buradan anakaraya gitmek için feribota binebiliriz.” Tristan yorgunluktan bulanık görüyordu. Nico’nun ne halde olduğunu düşünemiyordu bile.

“Güzel. İlk deneme için fena değil.” Nico’nun yüzü bembeyaz olmasına rağmen, kendisinden memnun gibiydi. Arabada neler olduğuna göz atıyordu. Tristan geri vitese aldı. “Kiralık bir araba.”

“Ne?” dedi feribota giden en kısa yolu bulmaya çalışan Tristan.

“Kiralık bir araba. Umarım sigortası vardır. Rhodes ne dedi?”

Nico’nun bunu çok merak ettiği halde, etmiyormuş gibi görünmeye çalıştığı belliydi.

“Yanıtını bilmiyorum,” dedi Tristan en yakındaki yola çıkarken. “Ona sadece bilgi verecek ve geri gelecek kadar vaktim oldu.”

Nico bitkin bitkin başını salladı. “Sence yapacak mı?”

“Varona, dedim ya, yaptı bile.” Tristan hissettiği şüpheyi dile getirmedi, ufak bir ihtimal de olsa, bunun sadece bir tesadüf olması mümkündü. Ya da belki Libby bunu *yapmayarak* geleceği değiştirebilirdi. Zaman tam olarak nasıl işliyordu?

Ama sessizleştirmeye çalıştığı bir başka ses ona Parisa’nın dediklerini tekrarlardı. Artık hepsi farklıydı. Arşivlerin üstlerindeki etkisi her şeyden güçlüydü. Çünkü bir insan onların gördüklerini görüp nasıl hâlâ kaderin kendi elleriyle şekil verdikleri bir şey olmadığını söyleyebilirdi? İşte, paradoks buydu. Libby Rhodes’un hem zamanda yolculuk etmesi hem de bunu yapmayı reddetmesiydi. Kendisini nasıl kurtaracağını bilmesi

ATLAS PARADOKSU

ama bu bilgiye sırtını döneceğine mi, yoksa kullanacağına mı karar vermek zorunda olmasıydı.

Çalıntı arabayı bırakıp feribota bindiklerinde ve güneye, Londra'ya doğru yola çıktıklarında, Tristan'ın aklından bu düşünceler geçiyordu. Bu alamet duygusu, henüz bilinmeyenin yaklaşan çağrısı giderek yükselen bir sesle büyüyordu. Bu işten kaçınmanın bir yolu olup olmadığını düşündü ama tıpkı Rhodes'la konuştuğu sırada olduğu gibi bunun olmayacağını zaten biliyordu.

Arşivler nasıl ona borçluysa, o da arşivlere borçluydu.

“Tamam,” dedi Tristan, Atlas Blakely'nin ofisinin kapısının önünde durduğunda. Atlas başını kaldırıp ona baktı.

“Tamam mı?” dedi Atlas.

“Tamam.” Tristan öfkesi dinmişti ama kalbi gümbür gümbür atıyordu. Dinen tek şey öfkesi de değildi. Babasının öldürülmesi için başına ödül koyduğu bir insanın öfkesi değildi. Bir sene içinde sevdiği ilk kadını gördüğü ve onun her şeyi yapabileceğini fark ettiği İskoçya'dan yeni kaçmış bir adamın öfkesi değildi. Hayır, yanmış ama sonra ve artık alevlere dayanıklı hale gelmiş olan bir erkeğin ıstırabı ve kaçınılmaz sonuydu.

“Yeni bir dünya yaratalım,” dedi Tristan. Cığerleri ağrıyordu.

“O halde, burada mı kalıyorsunuz?” diye sordu Atlas kaşını kaldırarak.

“Evet.” Tristan dışarıda onu neyin beklediğini biliyordu. Babasının salak cadı çetesi. Hiç umursamadığı çalıntı kiralık arabalar. Nico bunu hâlâ umursadığı için umutsuz vaka değildi. Ama Tristan için durum farklıydı. Tristan sadece yaktığı köprülerin önündeki yolu aydınlatmasını istiyordu.

“Pekâlâ, Bay Caine.” Atlas'ın yüz ifadesinden ne düşündüğü belli değildi ama Tristan'ın umurunda değildi. Bir yerde bir saatin tik takları ilerliyordu, bir bıçağın kenarı bekliyor, onu çağırıyor ve parılıyordu.

OLIVIE BLAKE

“Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum,” dedi Atlas. Tristan ciddiyetle başını salladı. Bunu kendi nabzı kadar iyi biliyordu. Libby Rhodes geri dönecekti ve döndüğünde Tristan orada olacaktı. Onu bekliyor olacaktı.

Çark kaçınılmaz bir şekilde döndüğünde, Tristan Caine her şeye hazır olmak istiyordu.

LIBBY

Belen, “Kimdi o?” diye sorunca, Libby o kadar ürktü ki yerinden sıçradı. “‘Cemiyet’ dediği şey neydi?”

Libby bir an için Belen’in hâlâ yanında olduğunu unutmuştu. Aslında, yanı başında değil, biraz gerisinde, görüş alanının hemen dışında havada duruyordu.

“Ne?” dedi Libby şaşkın bir halde. Tristan’ı görmek, zaman yolculuğu gibiydi – sadece bir sene önceki gibi olmanın heyecanını yaşamıştı. Nico’nun ismini duyunca gözlerini devirmiş olması gerekirdi ama göğsünde ciddi bir sızı hissetmişti. Bir atardamar gibi gerekli bir şeydi. İç kanaması vardı ama bir şekilde gayet iyiydi.

Zamana sıkışıp kalmıştı ama gayet iyiydi.

“O adam bir cemiyetle ilgili bir şey söyledi. Neden zaman yolculuğundan söz ediyorsun?” Belen koyu renkli kaşlarını çatmıştı ama bunun nedeni tam olarak kafa karışıklığı değildi. Hatta Libby’nin umduğu kadar kafası karışmamıştı. “Bu seyahatin amacının alternatif bir enerji kaynağı bulmak olduğunu sanıyordum.”

Libby artık kendisiyle o çok aşına olduğu doğruyu söylemenin değerini tartma oyunu oynuyordu.

“Şey, evet, elbette. Ama ben bir fizikçiyim,” dedi Libby hemen. “Geçmişte kuantum yerçekimiyle ilgili bir araştırma yapmıştım. O yüzden, bu konu da gündemimde.”

Zayıf bir mazeretti ve Belen’in bunu bildiğini biliyordu. Ne de olsa, Belen Tristan’ın dediği her şeyi duymuştu. Duyduklarının ne anlama geldiğini anlamadıysa bile aptal bir kadın de-

OLIVIE BLAKE

ğildi. “Antik yolları aramanın *esas* nedeni ne?” Libby Belen’in bu ses tonunu daha önce duymuştu. Genellikle, Mort’a ya da Fare’e yanıt verirken o ses tonunu kullanırdı. Her an bir şey kırılabilirmiş gibi tehlikeli bir yanı vardı.

“Nedenini biliyorsun. Alternatif enerji. Başında beri konu buydu.” Libby birden nefessiz kaldığını hissetti.

Belen’in yüzünde beliren ifade duygularını gizleme çabasıyla gergindi. “Neden Wessex test alanından söz etti?”

“Bilmiyorum. Benim bununla bir ilgim yok.” Gerçekten de yoktu.

Büyük bir ihtimalle.

Belen gözlerini kıstı. “Kimdi o?”

“Bir meslektaş.” Libby içine ani bir nefes çekti. “Eski bir arkadaş.”

“Ne kadar eski?”

“Daha eski. Önceki araştırmamdan.”

“NYUMA olmayan yerdeki araştırmam.” Belen’in sesinde yoğun bir şey vardı. Şüphe olabilirdi.

Libby dönüp ona baktı.

“Dün gece, bana karşı nihayet dürüst olmaya karar verdiğini sanmıştım. Ama hâlâ yalan söylüyorsun, değil mi?” dedi Belen sikkın sikkın.

“Yalan söylemiyorum,” dedi Libby. “Ben sadece...”

“Sana güvenmek istedim,” dedi Belen. Kaşlarının arasında ki çizgi daha da derinleşti. “Sana *güvenmek* istedim,” dedi yine. İncinmiş gibiydi. “Bana aptalca bir şey söylersen, bir yazım hatası ya da bir kayıt hatası olduğunu söylersen, sana inanacağım.” Güçlülükle yutkundu. “Ama öyle değil sanırım.”

Belen’in gözleri öfkeden dolmuştu. Libby ona hak veriyordu. Öfke hissetmek ve bir şeyi gırtlaklamayı istemek, içinden çılgılık atmak geçtiği halde hormonların yumuşaklığına kurban düşmek ve hüznün yetersizliğiyle gözlerinizin dolduğunu hissetmek gerçekten de berbat bir histi.

ATLAS PARADOKSU

“Ne dememi istiyorsun?” dedi Libby çaresizlikle.

“Bana gerçeği söyle.” Ufak bir turist grubu daha geliyordu ama Belen kılını bile kıpırdatmadı. “Tüm gerçeği. Şimdi.”

Peki, diye düşündü Libby içinden iç çekerek. Tamam. Er ya da geç bunu yapması gerekecekti zaten.

“1998’de doğdum,” dedi Libby. Belen şaşkınlıkla ona baktı. “NYUMA’dan mezun *oldum* ama dediğim gibi 1988’de değil. 2020’de mezun oldum.” Hafifçe öksürdü. “Aynı sene, İskenderiye Cemiyeti bana bir teklifte bulundu. Bu cemiyet...”

“Dur. Sus. Dur.” Belen hızlı hızlı gözlerini kırptırıyor. “Hayır. İmkânsız. Fizik kanunları var... Termodinamik, entropi. Ben...” Sustu. “Mümkün değil.”

“Burada sıkışıp kalmayı *ben* istemedim,” dedi Libby hemen. Nedense bunu söylemesi önemli gelmişti: bunu kendisinin istemediğini. Hiçbirini. “Sana sözünü ettiğim eski erkek arkadaşım bir medeialı. Bunu o yaptı. Geride bıraktığım o yerdeki *-zamanadaki-* herkesi öldürmeye çalışıyor. Beni buraya getirdiğinden beri de gizli gizli beni izlediğinden eminim. O yüzden...”

“Demek bunca zamandır bana yalan *söylüyordun*.” Belen yutkundu. “Hibe. Araştırma. Ve...” Yüzünde derin bir acı ifadesi belirdi. “Her konuda.”

Libby onunla yakınlaşmanın bir hata olduğunu başından beri biliyordu. Dudakları onun boynundayken, parmağını keyifle göğsünden aşağı gezdirirken de bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu, daha önceleri ılık kahvesinin olduğu bir masanın karşısından ona bakarken, *Bunu sensiz yapamam*, diye düşünürken de biliyordu. “Beni dinle, Belen. Senin...” Tereddüt etti. “*Senin* gerekli olmadığını düşünseydim...”

“Gitmemiz gerek.” Belen birden Libby’nin onun ne düşündüğünü anlayacağından korkmuş gibi kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturdu. “Öyle değil mi? İstedğin yanıtları aldın. İşimiz bitti.”

Libby kalbinin sıkıştığını, sızladığını hissetti. “Belen, bura-

OLIVIE BLAKE

ya gelmek anlamsız değildi. Onu duydun,” dedi yalvarır gibi. “Burada gerçekten de bir tür güç akımı *var...*”

“Ama yeterli değil. Değil mi? Yeterli değil. O yüzden, bir önemi de yok.” Belen arkasını dönüp yürümeye başladı. Ne yapacağını bilemeyen Libby telaşla peşinden gitti.

“Bak, bunun...” Sustu. “Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama...”

Belen hızla ona döndü. “Gelecekte bunun nasıl yapılacağını bilen bir cemiyet mi olduğunu söylüyorsun? Zaman yolculuğu. Solucan delikleri.”

“Evet.” Libby bunları duyduğuna biraz şaşırmıştı. “Evet ve...”

“O zaman, bu sorunu *çözemezler* mi? Dünyada yanlış olan her şeyi. Karbon emisyonları, virüsler, yoksulluk – bunları tersine çeviremezler mi?” Belen ona farklı bir ifadeyle bakıyordu. Umut olabiliirdi.

“Şey, olabilir.” Libby bunun yarım yamalak bir yanıt olduğunu hissetti. “Yani, evet.”

Belen gözlerini kıstı. “Yanıtın ‘evet’ mi, yoksa ‘sayılır’ mı?”

“Şey...” Libby nefesini dışları verdi. “Yapılabilecek olan şeyler, alkalilik... Her şeyi ağırlaştırıyor. Ama sorunların *çözülebilmesi* için...”

Belen geriye doğru bir adım attı. “Sorunları *çözmüyorlar* mı?”

“Yani...” Libby ne diyeceğini bilemiyordu. “Ben... bunu anlayamıyorum. İşin politik yanını yani. Ama araştırmalar yapılıyor!” dedi birden. Tabii ya! Bu kadarı barizdi! “Benim zamanımda, ülkenin dört bir yanında laboratuvarlar var. Bunlardan biri seninki olabilir...”

“Bunun *iyi haber* mi olduğunu düşünüyorsun?” dedi Belen. Bunu öyle bir ses tonuyla sormuştu ki Libby’nin resmen salak olduğunu düşünüyormuş gibiydi. “Bundan otuz sene sonra, birisinin *şu anda* dünyayla ilgili olarak bildiğimiz her şeyi göz ardı etmiş olmasının *iyi* bir şey mi olduğunu düşünüyorsun? Sorunları nasıl *çözebileceğini* bilen bir cemiyet var ama *çözmüyor* mu?”

ATLAS PARADOKSU

“Dünyaya hükmedebilecek gizli bir cemiyet değil.” Libby’nin kendisini savunma çabaları hızla bıkkınlığa dönüşüyordu. “Bilginin var olması, insanların bundan faydalanacağı anlamına gelmiyor. Mesele bu değil mi? Dilediğini söyleyebilirsin ama insanlar sana inanacak diye bir kural yok.”

Belen’in çenesini sıkıldığını görünce, bunları söylemenin bir hata olduğunu anladı. İnanç kavramı, Belen’in sadakatine, hassas, iyi niyetli inancına bir darbeydi. *Sırların bende güvende, Libby Rhodes*, sözleri ikisinin de aynı anda aklına gelmiş gibiydi.

Belen’in dolan gözleri artık kıpkırmızıydı. “Beni manipüle ettin,” dedi. Sesi çatlamıştı.

“Hayır.” Libby kararlılıkla başını salladı. Manipülatif olan Callum’dur. Parisa’ydı, Ezra’ydı ve Atlas’tı. Kendisi sadece gerekli olanı yapmıştı ve bu arada kendisini çok kötü hissetmişti. “Hayır, seni asla incitmek istemedim, Belen...” ona doğru bir adım attı ama Belen telaşla geriye gitti ve kollarını daha da etrafına doladı. “Öyle mi?” dedi alaycı bir tavırla. “Çünkü tam bir sene boyunca hayatımı ve ailemi senin asla gerçekleşmeyeceğini *bildiğin* bir şey için bir kenara atışımı izledin.”

Belen arkasına döndü, başını sallayarak dikkatle yanlarındaki harabelere baktı.

Ama bu bir numara değildi. Böyle olmasını asla istememiş olan Libby’nin başının altından çıkan haince bir oyun değildi. Libby uzun süre korku ve yalnızlıkla geçen neredeyse bir sene boyunca içinde tuttuğu öfkenin yüzeye çıkmaya başladığını hissetti. Birden, öfkesini kontrol etmesi zorlaştı ve dilinin ucunda duman tadı hissetti.

“Ne diyebilirdim ki?” dedi Libby. “Sana, ‘Pes et, bunun bir anlamı yok’ mu diyecektim? Ne düşündürdün? Bunun ne faydası olurdu?”

Belen Libby’nin anlayamadığı bir şey dedi. “Ne dedin?”

Belen ancak birkaç saniye sonra ona döndü. Libby bir an önce oraya varma telaşından göz ardı ettiği bir sürü şey gördü.

OLIVIE BLAKE

“Anneannem öldü,” diye parladı Belen. “Geçen hafta. Ama ben buraya geldim. Seninle. Çünkü bana ihtiyacın olduğunu söyledin. Çünkü bana...” Burnunu hışımla koluna sildi. “Çünkü *senin* bana ihtiyacın vardı.”

“Ben...” Libby yumuşayacak gibi oldu ama öyle yapmama-ya karar verdi. “Üzgünüm, Belen. Çok üzgünüm.” Sesi ona bile sert geldi ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Bana neler olup bittiğini *söyleyebilirdin* ama...”

“Yapacaksın, değil mi?” diye lafını kesti Belen. Libby’nin gözyaşlarının izlerini fark etmesini, verdiği zararı ilk elden görmesini istiyormuş ve onu suçluyormuş gibi gözlerini sildi.

“Neyi?” dedi Libby ama neden söz ettiğini biliyordu. Çok iyi biliyordu.

“Bunu. O adamın sözünü ettiği patlama, füzyon silahı... *sensin*.” Belen bunları tükürür gibi, Libby’nin ayaklarına fırlatıyormuş gibi söylemişti. “Adam bunun hiçbir etkisi *olmadığını* söylemedi, farkındasın değil mi? Kimsenin *ölmediğini* söyledi. Bu sözcükleri özellikle seçmiş gibiydi.”

“Bunu yapacağımı söylemedim,” dedi Libby temkinli bir tavırla ya da belki biraz hırçın bir tavırla. Belen’in yüzü birden garip bir şekilde çarpıldı. İsterik, duygusuz bir kahkaha attı.

“*Tabii* ki yapacaksın!” diye hırladı. “Büyünün gerçek gücünü benden gizlediğini biliyordum. Fare ve Mort yüzünden olduğunu, belki araştırmanın çalınmasından korktuğunu ya da eski erkek arkadaşının seni bulmasını istemediğini sanıyordum ama...” Belen birden öfkelenip başını salladı. “Yüzünü gördüm, Libby. O adam sana bunun önceden belirlendiğini, bunu çoktan yaptığını söylediğinde, bunu yapmaya karar verdin. Bedeli umurunda değil. Bunu o aptal yüzünde görebiliyorum.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Libby. Belen Parisa değildi. Calum değildi. Altılıdan biri değildi. Nasıl onlardan biri olabilir ve bilebilirdi? Başkaları onların gördüklerini ve yaptıkları seçimleri nasıl anlayabilirdi?

ATLAS PARADOKSU

Libby'nin zihninde bir kilide sokulan bir anahtar gibi korkunç bir şey döndü. Libby Rhodes için bir kilit açıldı. Belki de gaddarlıktı. Ya da gereklilik. Libby artık gerçeği görebiliyordu: Belen aslında pek de önemli değildi.

Belen'in kanında modern bir tür simyaya yetecek kadar büyü vardı ama o kadardı. Anneanesi ölmüş olabilirdi ama en azından yaşayacak bir hayatı olmuştu, çocukları ve onu seven birisi olmuştu. Libby'nin ablasıysa ölmüştü ve bunların hiçbirine sahip olmamıştı. Belen kendi kısıtlamalarına göre onun ahlaki bir seçim yapmasını istiyordu ama Libby'nin kısıtlamaları *yoktu* çünkü tanrı kompleksine sahip eski bir erkek arkadaşı ve geri dönebilmek için dünyada kimsenin denemediği bir çözüme sahipti. Hayatta olan kimse bunu yapmayı becerememişti.

Esas sorun da buydu. Libby güce, formüllere ve hesaplamalara –*lanet olasıca çözümlere*– sahipti. Hayatını şimdi yaşamasının, *kasıtlı* olarak önemsiz ve güçsüz olmaya karar vermesinin ne anlamı vardı? Bütün yanıtları, ondan çalınan hayatını barındıran zihnine kapanmış bir halde sadece –ve *sadece* kendisinin– sahip olduğu çözümle ne yapması gerekiyordu? Belen'in hayatını meyve vermeyecek olan politik bir savaşa katılarak geçireceğini biliyorsa, kendisi için nasıl bir hayat kalıyordu?

Kendi salak hayatıyla bir şey başaramadıysa, Katherine'den daha uzun yaşamanın ne *anlamı* vardı?

“Sana inanamıyorum.” Belen ondan uzaklaşıyor, Libby'nin aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi başını sallıyordu. “Yalan üstüne yalan. Ne için? Sırf sana yardım edeyim diye mi? Beni neden bu işe bulaştırdın?”

“Bulaştırmadım.” İçindeki his, Libby'yi bir mengene gibi kavradı. “Bulaştırmıyorum,” dedi nefesini aniden dışarı vererek. Bunca zaman birisinin ona yardım etmesini, teselli etmesini, güven vermesini ya da onu yalnız hissettirmeyen herhangi bir şey olmasını istemişti ama *yalnızdı*. Yalnızdı ve karar sadece ona aitti. Tek başına.

OLIVIE BLAKE

O halde, ne yapacağını biliyordu.

“Onun ne dediği umurumda değil.” Belen’in sesi titriyordu. “Bunun çoktan gerçekleştiğini söylemen de. Sana inanmıyorum. Ben...” Sesindeki titreme yerini çatlamaya bıraktı. “Bir şeyleri değiştirebilirim. Değiştirebilmem gerek.”

Libby onun sesindeki tereddüdü duydu ama bu konuda bir şey dememeye karar verdi. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

“Biraz *ahlaklı* olduğunu söylemeni istiyorum!” diye bağırdı Belen. “Bana hemen Nevada’ya gitmeyeceğini ve sırf *geri dönebilmek* için kırk beş kilometrelik çöl alanım havaya uçurmayacağını söylemeni istiyorum...”

“Neden evime dönmem bu kadar önemsiz bir şey?” diye sordu Libby. Hava devam eden kâbuslarındaki yoğun bir kül örtüsüyle kaplıydı. “Ya bu *senin* hayatın olsaydı, Belen? Ya *senin* hayatın çalınsaydı? Geri almak için neler yapmazdın?”

“Hayatım her gün çalınıyor!” Peri taşlarının karşısında kavga eden âşıklar gibi öfkeyle duruyorlardı. “Bana az önce ailemden vazgeçtiğimi ve bunu... Ne için yaptığımı söyledin?” diye bağırdı Belen. “Bir ülke ya da en iyi ihtimalde iki, üç ülke hayatma her zamanki gibi devam edebilsin diye mi yaptığımı söyledin?”

“Kimin öleceği ya da hayatta kalacağıyla ilgili kararları veren kişi ben değilim,” dedi Libby aksi bir tavırla. Belen ona bir tokat atmak istiyormuş gibi baktı.

“Kendine bunu söylemeye devam et,” dedi Belen. Gözyaşları kurumuş, yüzünde solgun, eski mutsuzluk izleri bırakmıştı. “Bunu yapan tek kişinin sen olduğunu sanmıyorum.”

Arkasını döndüğü gibi yürümeye başladı. Libby önce öfkeyle, sonra pişmanlıkla arkasından baktı. O şirin pansiyondaki yatakta dizlerinin dua edermiş gibi birbirine değdiği o an çok uzaklarda kalmış gibiydi.

“Belen,” diye seslendi. Göğsündeki öfke balonu patlamış, kavga etme isteği dinmişti ve geride büyük bir boşluk kalmıştı. “Belen, yapma. Eve dönmeme yardımcı olman gerek.”

ATLAS PARADOKSU

Belen onu dinlemiyordu.

“Belen, bunu yapmayacağım dememi mi istiyorsun?” Libby sesini duyurabilmek için bağırmaya başladığından, arkasından koşuyordu. Büyük bir ihtimalle, oradan geçen koyunlara aklını yitirmiş gibi görünüyordu. “Bunu mu istiyorsun? Her şeyden vazgeçip burada kalmamı mı istiyorsun?”

Seninle mi kalmamı istiyorsun? demedi.

Belen durmadı. Arkasına dönmedi. En sonunda, Libby bunu pansiyona geri döndüklerinde konuşurlar diye gitmesine izin verdi. Callanish Çemberi’nin taşlarının yanında bekledi ve son otobüse bindi.

Pansiyona geri döndüğünde, oda boştu. Araçlarına gittiğinde, Belen ortalıkta yoktu.

Bir ay sonra, Libby Rhodes Las Vegas’ın dışındaki bir pansiyon odasında uyandı. Penceresinin dışındaki boş oda var tabelası yanıp sönerken, aniden gözlerini açtı. Elini sert çarşafların üstünde gezdirdi, tekrar eden bir başka rüyasından kalan hisse teslim oldu.

Gideon oradaydı. Nico’nun ona o gün için bol şans dilediğini söylediğinden emindi. Bir şey daha demişti. Ezra’yla ilgili bir şey sormuştu ama hafızasında o noktada bir boşluk vardı; onun ne sorduğunu hatırlamıyordu ve yanıt verdiğiinden de emin değildi. Belki de Gideon Ezra’yla ilgili bir şey söylememiştir ve Ezra her zamanki gibi davetsiz bir şekilde rüyasına girmişti. Ama rüyasında o noktada bacaklarını hissetmemeye başladığı için koşmaya çalışmıştı ama bunu başaramamıştı. Neyse ki sonra uyanmıştı.

Libby yataktan kalkıp aynanın karşısına geçti ve aksine baktı. Belen’le İskoçya’ya yaptığı yolculuğun üstünden sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen, çok farklı görünmediği

OLIVIE BLAKE

halde farklı bir insanmış gibi hissediyordu. Sadece yorgundu. Boynunun tutulan noktasını ovuşturdu ve başını eğip saçlarını bir kenara attı. Diş fırçasını aldı. Dişlerini fırçaladı. Sonra, gardıroptan giysilerini çıkardı –bunları Las Vegas havaalanının hediyelik eşya dükkânından almıştı– ve o gün işe gideceği için isim etiketini taktı.

LARCMA'ya geri dönmemişti. Dönemezdi. Oraya geri dönmek yerine, Wessex Şirketi'nin ABD'deki test alanında güvenlikte çalışan medetialılardan biri olarak bir iş bulmuştu. Alan daha önceden devlete aitti ama jeomühendislik özelleştirildiğinden beri, neden askeri savuma teknolojisi de olmasın diye düşünmüşlerdi. Büyü dünyayı kurtarabilirdi ama sonunu da getirebilirdi. Libby bu ikilemi çözmüştü.

İsim etiketinin kenarına dokunurken, aynadaki aksinin değişmediğini gördü. Bunu nasıl yapması gerektiğini biliyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Esas mesele, bununla nasıl yaşayacağıydı ama alternatifle kıyaslayınca bu sorun da çözülmüyordu.

Birden, aklıma boyalı odadaki dersleri geldi. Şans ve talihsizlik. Ölümcül oklar. Kader. Daha önceden kadere inanır, zaman zaman kendi kaderini düşündüğünü kabullenirdi. Ama artık bundan gerçekten de nefret diyordu. Çünkü eğer hayat hikâyesi sadece ona ihanet edecek, onu kaçırarak ve kontrolü altında ezilene kadar bir av gibi onu takip edecek bir adama aşık olmaksız, o zaman kader bir *hiç* demektir. Hiçbir parçası yolunun değişmesine boyun eğmek istemiyordu.

Oradan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Tekrar aksine baktı. Bu sefer, kendisini daha dik durmaya zorladı. Omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. Bunun kaçınılmaz bir şekilde yaratacağı yükü üstünden atmaya çalıştı. Kim suçluluk hissi olmadan yaşıyordu? Hiç kimse. Libby 'nin asıl dayanamayacağı şey pişmanlıktı. Çok şey biliyordu. Zaten bu işin en zor yanı bir şeyleri biliyor olmaktır.

ATLAS PARADOKSU

Nico onca sene önce haklıydı.

Bu hayatını kullanmazsa, boşa harcıyor olurdu.

O gün gelip çatmıştı. İki versiyonu aynı anda vardı: Yeterli olan ve asla olmayacak olan Libby Rhodes.

Böyle düşününce, her şey daha basit oluyordu. Önce alarm-ları devreye sokmak için ufak ve kontrollü bir yangın başlata-caktı ve binayı boşaltacaklardı. Arkasından, güvenlik kameralarında ufak bir değişiklik yapacaktı. Wessex nükleer reaktörünün çalışmayan muhafaza yapısı –henüz dünyaya gelmemiş birisi-nin büyü desteği olmadan çalışmazdı, çalışmayacaktı– bir re-aktörden, kontrol çubuklarından, buhar hatlarından, türbinler-den ve pompalardan oluşuyordu. Hepsi ruhsuz bir distopya, ısı ısı makineler ve sıkıcı bir sterillikten ibaretti.

Onun dışında. Yıldızlara güç verebilecek olan medeia dı-şında.

Orada, jeneratörün altında duracaktı. Gözlerini yumacak, aklından damarlarında dolaşan ateşi, ciğerlerindeki öfkeyi geçi-recekti. Öfke ve karmaşa. Acı ve çaresizlik. Elinden geldiğince medeia teorisiyle ilgili bilgiler edinmiş, hesaplamalar yapmıştı. Atom çekirdeklerini birleştirmenin ve iki inatçı şeyi kaynaştır-maya zorlamanın ne anlama geldiğini biliyordu ama bunun bir kesinlik meselesi olmadığını anlamıştı. Bunu yapmak, çaresiz, insan ellerinde bir süpernova tutması anlamına geliyordu. Çök-mesi ve sonra zamanda patlaması, bir şeyleri içinde tutmasını kapsamıyordu. Daha önce de öfkelenmişti ama o zaman tüm öfkesini içine yönlendirmiş, yalnız, utanmış ve kalbi kırılmış gibi hissetmişti. Bu sefer bunu kabul etmiyordu.

Bu sefer gözlerini yumacaktı. İçine derin nefesler alacaktı. Daha önce yaptığını yapacaktı ama başarısız olmayacaktı çün-kü artık korkmuyordu. Kalbi artık sızlamıyordu. Başka birisinin ona inanmasına ihtiyaç duymuyordu. Cemiyet'in duvarlarının arasından ilk çıktığından –NYUMA'da dekanın ofisine ilk gir-diğinden– ve Nico de Varona'yla ilk tanıştığından –Libby'nin

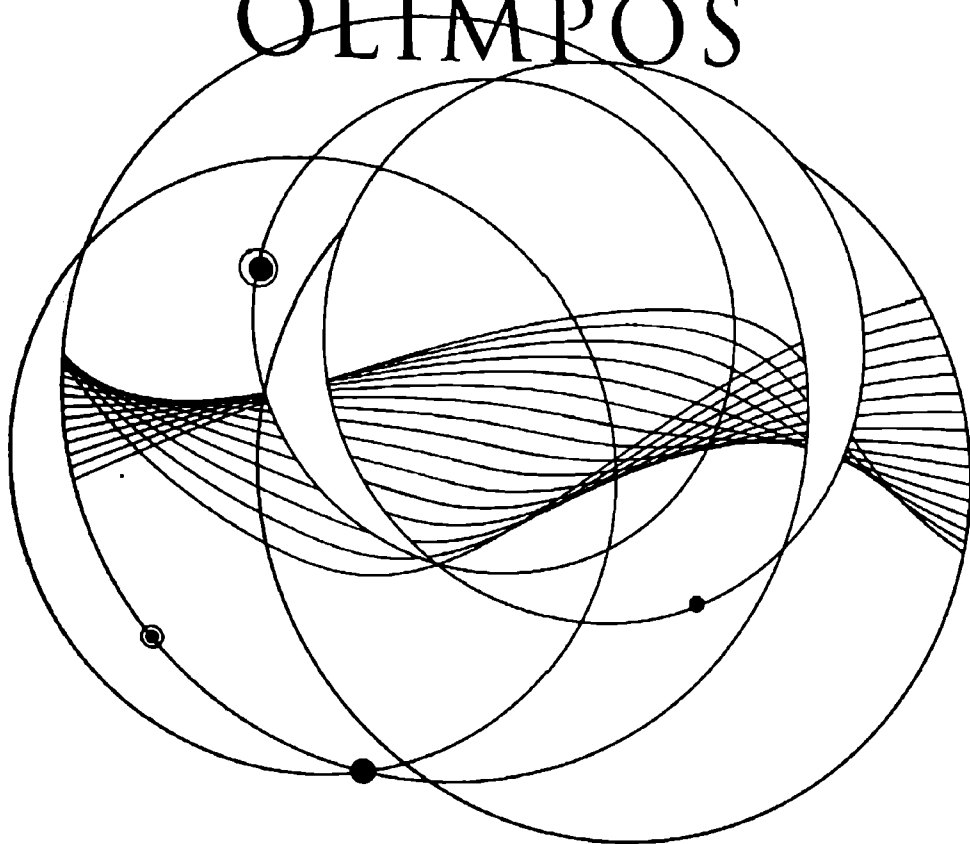
OLIVIE BLAKE

kalbinin yarısını ablasının ölümüyle kaybettiğinden— beri ilk kez yetersiz olduğunu düşünmeyecekti. Vücudundaki güçten şüphe etmeyecekti. Hakkı olanı sorgulamayacaktı.

Daha sonradan ayrıntıları değil, sadece akımı hatırlayacaktı. Göğsünde izlediği yolu, kendisini hem iletken hem de hiçbir başka makinenin, insanın ya da mitin erişemeyeceği bir güç kaynağı olarak kullanacaktı. İsteriyi, on iki yaşından beri gide-rek daha fazla kırılan kalbinde mükemmel bir enerji taşımanın muazzam çılgınlığını hatırlamayacaktı. Ondan aldığı şeyin ayrıntılarını hatırlamayacak, ne kadar güç harcadığını ve ter dök-tüğünü kategorize etmeyecek, kanındaki ısı değişimini ya da kaslarında başlayan krampları, parmaklarındaki titremeyi ya da susuz kalışını, tökezleyen nabzının yarattığı acıyı, ıstırabı bir çizelge haline getirmeyecekti. Daha sonradan neler olduğunu düşündüğünde, anları, gözünün önüne gelip giden görüntüleri deneyimleyecekti ama körlüğü, acının yarattığı korkunç *kıyımı* hatırlamayacaktı. Sonradan her şeyin bulanıklaştığı anda, sadece o sabahı kesin olarak hatırlayacaktı. İsim etiketini nasıl tak-tığını, düzelttiğini, parlayana dek parlattığını ve kendi kendine şöyle düşündüğünü hatırlayacaktı: *Kader bir seçimdir.*

Artık bu sonuca kibrit tutmanın ve hergeleyi yakmanın vakti gelmişti.

IX OLIMPOS

B E L E N

Hayatının daha sonraki bir zamanında, Belen Jiménez, Callanish Çemberi'nde Libby Rhodes'la arasında geçen tartışmadan sonraki günleri düşünecek ve hem aşırı miktarda paranın boşa gitmesine hem de azarlanmış bir çocuk gibi davranmasına verdiği tepkiyi değerlendirecekti. Bir kere, Belen birçok aktarması olan bir uçak yolculuğu için vadesiz hesabındaki paranın tamamını harcamıştı. Yani, öfkesi biraz hafiflediğinde (Atlantik'in üstünde bir yerde), eve bedavaya dönmüş, market alışverişi yapmaya yeterek kadar parası kalmış olabileceğini fark etmişti. Dolayısıyla, bir noktada etkili olduğunu umduğu öfke krizi, hayatının en akıllıca kararı olmamıştı.

Ama bu daha sonraydı. LARCMA'ya geri dönen Belen, açıklıktan ölüyordu, öfkeliydi ve fizik uzmanlığı dersinden kalmak üzereydi – Los Angeles'a bir daha geri dönmeyen Libby Rhodes yüzünden aldığı dersti bu. Büyük bir olasılıkla, bir bomba patlamıştı ve bununla geleceğe gitmişti, sayanora, amen.

İşin en garip yanı, Belen'in bununla ilgili hiçbir şey duymamış olmasıydı. Tek bir haber bile çıkmamıştı. Hatta Wessex Şirketi tarafından saf bir füzyon silahı için bir patent başvurusu yapıldığını bile seneler sonra öğrenmişti. Bunu ancak bir devlet işini kabul ettikten ve güvenlik yetkisini riske atarak bir sırü bürokratik işlemi atlayarak keşfetmişti. Ancak o zamanlar 2010'ların ortalarıydı ve artık güvenlik izni gibi şeyler pek umurunda değildi. Bir zamanlar –daha iyimser günlerinde, yani hemen hemen on sene önce– milletler üstüçülüğün uluslararası politikanın geleceği olacağını düşünmüştü (Avrupa Birliği!

Kuzen Amerika Serbest Ticaret Anlaşması! Lanet olasıca Birleşmiş Milletler!) ama iyimserlik ona öfke kadar faydalı olmamıştı. Gizli belgeleri araştırmasına, bir daha tekrarlamamış olan 1990 tarihli patlamayı öğrenmesine ve sömürgeci bir ülkenin saçma anlaşmaları altında köle gibi çalışmaktan usanarak tek başına çalışmaya karar vermesine neden olan tür bir öfkeydi.

Eski sans serif logosunun ve güzelce hazırlanmış web sitesinin çok hoş bir kullanıcı ara yüzüyle bariz bir gündemi olan Forum'u bulması uzun sürmemişti. Her ay yayınladıkları basm bültenleri, "çığır açan şeffaflık", "eylem çağrıları" ve "global toplum" için "parlak gelecek" haberleriyle doluydu; ama tüm bunlar paranın başka bir kaynaktan aktığına işaret etmekten başka bir anlama gelmiyordu. Belen o noktaya kadar dünyayı iyi kötü çözmüştü: Temiz bir kullanıcı ara yüzü ve çığır açan şeffaflık varsa, büyük bir olasılıkla para da var demekti. Çok ama çok büyük miktarlarda para. Forum'da "Profesör, burada liderlik hiyerarşisi yok, hepimiz eşitiz" (saçmalık) demişlerdi ama en sonunda Belen, yaşıtı erkeklerin çoğu zaman olduğu gibi hemen hemen yaşıtı olan Nothazai isimli üstün başarılarla sahip olmayan bir adamın çelişkili bir şekilde farklı bir amacı olduğunu anlamıştı. Sanki deneyimledikleri feci politik ve ekonomik başarısızlıklar başkasının suçuymuştu. Elbette, onların suçu değildi. Ne de olsa, *onlar* şeffaflık konusunda çığır açıyorlardı. Umutlarımızı yitirmememiz gerek, demişlerdi çünkü umutlar yitirildiğinde, her şey baş aşağı gitmeye başlıyordu. Belen bunun umut değil, tuhaf bir ayrımcılık hissi olduğunu söylemek istemişti. Başarısızlığa inanmamak –ya da her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi ve uyum sağlamayı başarmamak– Narsizmin aşırı bir formu gibiydi. Bunu Nothazai'ye söylememişti. Söyleseydi adam ona inanmazdı.

Kimse inanmıyordu.

Bir üniversite öğrencisiyken şirindi. Kendisi şirindi. Özellikle de umutları. İleriye gitmenin bir yolu olduğunu, pes et-

ATLAS PARADOKSU

memek için bir gereklilik olduğu hissi. Çok tatlıydı! Onu bir kahraman olarak öven birkaç önemli makale vardı. Bir yıl *Time* dergisi tarafından ölümlü bir yazılım geliştiricisi ve herkesle birlikte *Yılın Kişisi* seçilmişti (o yıl küresel kullanıcılar tarafından oluşturulan içeriklerin popüler olduğu yıldır, bu yüzden ortalama bir tüketici artık Yılın kişisiydi... aldatıcıydı, ama tam olarak yanlış da sayılmazdı). Belen'in Birleşmiş Milletlerde yaptığı konuşmaların klipleri... *viral* olmamıştı (henüz böyle bir şey yoktu) ama progresif-öğrenme çevrelerinde yaygın olarak biliniyordu. Ülkesi Filipinler, ona övgüler yağdırmış, ikinci ülkesi ABD sembolik birkaç hibe teklif etmişti (politikalarında değişiklik yapmamışlardı ama bu tahmin edilir bir sonuçtu). Hatta Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilmişti. (O sene, ödülü kalıcı global hasar yaratmak için eşit fırsatlar sunan bir başka birinci dünya ülkesiyle savaşa girmekten kaçınmış olan Amerikan başkanına kaptırmıştı. Dolayısıyla, buna kızamayacağını düşünmüştü.)

Umutları biraz sönmeye başlayınca, Belen öfkelenmeye karar vermişti. Gelişmiş ülkelerin hırsızlık yaptığını söylemişti. Daha fazla kaynak kullanıyorlardı ve sahip olmadıkları her şey için üçüncü dünya ülkelerini suçluyorlardı çünkü görünmez el serbest pazarlarıyla, hatalarını telafi eden teknolojiye sahip olacak güçleri vardı. (Kimse bir zamanlar keyfi bir şekilde başka ülkeler tarafından sömürgeleştirilen ülkelerin neden gelişmediğini hatırlayamıyordu. Belki de oradaki insanlar aptaldı. Kim o zamanları hatırlıyordu ki?)

Sonra, övgüler biraz dinmişti.

Bazıları hâlâ Belen'in haklı olduğunu düşünüyordu ama diğerleri onun nefesini boşa tüketiyor olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. İnsanlar, acaba bu tersine ırkçılık olabilir mi gibi sorular sormaya başlamışlardı. *Bütün* hayatlar önemli değil miydi? Belki de daha ufak ada ülkelerinin bir hat tarzı olarak geri dönüşümü benimsemesi gerekiyordu. Ya da daha az

et yemesi gerekiyordu! Etin karbon ayak izi ciddi önemli bir sorundu. Hem bu noktada, global şeffaflığa doğru atılan iyilikçi adımlar sayesinde herkes eşit bilgiye sahip değil miydi?

Sosyal bilinçliliğe sahip olmayı *seçmek*, bireysel tüketiciye bağlı değil miydi?

Afrika'daki insanlar ağaçları yakmaya devam ederse, ABD ne yapabilirdi?

Onun gidişatı tam olarak nasıl gördüğünü soruyorlardı? Yargılanabilir konular somut değildi. (Belen sürekli olarak, hayır, aslında konu çok basit. Yapmanız gereken tek şey emisyonları için şirketleri mesul tutmanız gerekiyor, demişti ama nedense sesi bir şey tarafından, genellikle Çok Etkili bulaşık deterjanıyla ördeklere bulaşan petrolün temizlendiği yürekleri ısıtan o reklamlar tarafından bastırılmıştı.) Daha da önemlisi, *parayı* nereden bulacağız diye soruyorlardı. Belen servet vergisi demişti, varlıklı kişilerse hımm, affedersin, ne dedin diye yanıt vermişlerdi. Ayrıca, iletişim sorunu da vardı. Eskisi kadar güzel değildi ve çoğu insan günlerini Belen'in kafayı taktığı konuların etkilerini hissetmeden geçirebildikleri için birçok diğer konular onlara daha seksi geliyordu. Daha arzulanır geliyordu. Tüm bunlar tadı kaçmış bir evlilik gibiydi.

Böylece, bir odada genç adamların ilk kez hâlâ bir şeylere inandığı yirmi yaşında ismini duyduğu İskenderiye Cemiyeti'yle ilgili bir şey anlatışını izleyene kadar, Belen –daha sonradan sadece siyatik olduğu anlaşılan kemik ağrıları çektiği için kendisini iki yüz yaşında hissediyordu ama elli iki yaşındaydı– çoktan çocuğu olmayan huysuz bir teyzeye dönüşmeye, tipik bir köy cadısı gibi saçlarını gri bırakmaya başlamıştı. Sessizce eski fizyon araştırmasını ve diğer pozisyonlarında gizlediği araştırmalarını yayımlamaya başlamış, inatla kaçınılmaz olan fikri mülkiyet davalarına devlet laboratuvarından elde ettiği paralarla fon bulmuştu. Batı dünyası; varlıklı Asya ülkelerin gücü, karbon emisyonunu etkisiz hale getiren medeia teknolojileri-

ATLAS PARADOKSU

ni kullanmaya yetiyordu ama diğer ülkeler hâlâ bir mücadele veriyordu ve işler daha da kötüye gittiği takdirde milyarlarca dolar ve milyonlarca (belli ki önemsiz) hayatın kaybedilmesi tehlikesi altındaydı. Belen zamanını, parasını ve sevgisini –*tüm hayatını*– dünyanın yok olmasını isteyen insanlara yöneltmişti. Dolayısıyla, Ezra Fowler denen o zavallı çocuk, Belen’in yanında oturan kişilerden farklıymışlar gibi dünyayı gezegendeki en tehlikeli altı kişiden kurtarmaktan söz etmeye başladığında (örneğin, James Wessex ya da Belen’in hayırseverlik olmadığından şüphelendiği bir şeyi satarak bir servet yapmış olan Nothazai), Belen birden orayı yerle bir etmek için can atmaya başlamıştı. Ozon tabakasının aldığı hasar, yirmili yaşlarda yaptığı çalışmalarla telafi edilebileceği ve yeteri kadar yerde gezegenin yeteri kadar hayatta kalmasını garantilediğinden, o odada oturup bir çocuğun dünyanın sonundan söz edişini dinleyebiliyordu.

Belen onun kim olduğunu hemen anlamıştı. Ezra.

Kendisinin hâlâ bir şeylere aç olduğu dönemde, Libby Rhodes’un dudaklarının arasından çıkan her şeyi hatırladığı gibi, onun ismini de hatırlıyordu. Onay ya da sevgi ya da aşk. Libby Rhodes yüzünden derslerinden birinden kalması, Belen’in neredeyse LARCMA bursunun kesilmesine neden olmuştu ama neyse ki Amerikan askeri-sanayi kompleksine değerli bir hizmette bulunmuştu ve tüm dersi tekrarlamasına karar verilmişti. Yani, bir dönemde yirmi altı üniteyi tamamlaması gerekiyordu. Bu ders yükü çalışma becerisinin önüne geçmişti. Dört ay boyunca mikrodalga eriştesi yemişti ve ailesini çok sık arayamamıştı. Bu dönemde, annesi Luzon’da meydana gelen şiddetli bir depremde ölen birçok kişiden biri olmuştu – ölmesinin nedeni depremin şiddeti değil, yeterli global yardım yollanmamış olmasıydı. Belen bunu daha sonradan oradaki Amerikan askeri personelinden öğrenmişti ama Amerikan ordusunun böylesine... önemsiz bir olay için yapabileceği harcama miktarı büyük

değildi.

Belen'in annesi depremin tetiklediği Pinatubo Yanardağı'nın patlamasından birkaç ay sonra ölmüştü. Dolayısıyla, düşündüğünüzde Belen'in annesi "komplikasyonlardan" dolayı ölmüştü. Yani, uydurmasyon bir nedenden dolayı ölmüştü.

Her şey birbiriyle ilişkiliydi. Kimsenin anlamadığı şey de buydu. Iowa'da mısırla beslenen bir aile, Filipinler'deki kayıpları hissetmeyebilirdi ama günün birinde hissedeceklerdi, hissetmek zorunda kalacaklardı çünkü hayatlar *önemliydi*; çünkü bu dünyada hiçbir şey bir iz bırakmadan yok olamazdı – böylece, Belen'in ülkesine dönmek için hiçbir nedeni kalmamıştı.

Atlas Blakely'den İskenderiye Cemiyeti'nin Londra'daki o salak balosuna bir davetiye geldiğinde, gerçekten de bir cinayet işleyebilirmiş gibi hissetmişti. Hayatının yarısını Cemiyet'in sırlarını açığa çıkarmak için geçirdikten sonra, böyle rahat rahat baloya davet edilmiş olması oldukça ironikti. Onu sunabileceği bir şey varmış ya da birileri diyeceklerini dinlemek istiyormuş gibi baloya davet etme girişiminin niyeti barizdi. Nothazai o sıralarda hükümetlerle toplantılar yapıyor, Ezra'nın ona Cemiyet'in izleme sistemleriyle ilgili olarak verdiği bilgileri diğer ülkelerin askeri iş birliği, polis desteği karşılığında değiş tokuş ediyordu. Tüm bunları, her şeyi değiştirebilecek güce sahip olan ama bunu *yapmayan*, bilinen üyelerinden biri olan Atlas Blakely tarafından yönetilen gizli bir cemiyetin üyesi olan dünyanın en tehlikeli altı medeialısını avlamak için yapıyordu. Blakely'nin öylesine değerli ve eşsiz bir arşive erişimi vardı ki insanların varoluşunun gidişatını değiştirebilirlerdi. Ama adamın tek yaptığı oturmaktı.

Cemiyet'in büyük salonunda kendisi için düzenlediği kutlama çok moral bozucuydu. Mantıksız bir şekilde, gecesini şenlendirebileceğini düşünerek Koruyucu'yu aramasına neden olacak kadar kötüydü. Bir parça güç gösterisi yapabilirdi. Ama bunu bile yapamamıştı çünkü Atlas Blakely'nin ofisine girmek,

ATLAS PARADOKSU

Belen Jiménez'in hayatının en depresif anıydı.

Aslında, bu da çok saçmaydı. Çünkü en ölçülebilir standartlara göre, hayatı oldukça depresifti

Yakın arkadaşları yoktu. Ailesini kaybetmişti. Hiç evlenmemişti. Hiç çocuğu olmamıştı. Birçok ilişkisi olmuştu ama hepsi önemsizdi; ileride geri dönüp baktığında önemli olduğunu düşünebileceği türden ilişkiler değildi. Romantikleştirilebileceği hiçbir şey yoktu.

Bir ara güç ve kadınlığı, hak ettiği şeyleri elde etme vaadini temsil eden ama başarmak için dünyaya geldiği muğlak bir konunun, Belen'in tüm geleceğinden daha önemli olduğunu düşünen bir beyaz kız daha olduğu anlaşılan, profesör olmayan bir profesöre âşık olmuştu. Tebrikler, diye bağırarak istiyordu Belen. Sen olduğun, güzel olduğun, hiçbir yerde kullanamadığın büyü gücün olduğun, başarısız olma hakkın olduğunu söyleyen bir ülkede dünyaya geldiğin ve *harika* olduğun için tebrikler!

Ama hayır. İskoçya'da Libby Rhodes'un yanında durduğu o an bile, Atlas Blakely'ye bakıp kulağını sağır eden bir cınlamayla onun da sadece bir erkek olduğunu görmek kadar depresif değildi.

"Profesör J. Araña." Atlas bu ismi bir tehdit gibi söylemişti. "Naminiz sizden önce gidiyor. Söylesenize, *J* harfi... Ah, evet, Jiménez,"

Belen bunu duyunca irkilmişti. Bir zamanlar, dersinden geçirmediği ve sonrasında Fields Medal röportajında Belen Jiménez ismine gülecek kadar ileri gitmiş olan Dr. Maxwell T. Mortimer denen saygın kişiyle –eskiden Mort olarak bilinen ve artık kuantum teorisyenlerinden biri olan çocuk-adam– yakından ilişkili olan eski ismini, eski hayatını geride bırakmıştı.

"Artık evli misiniz, yoksa sadece takma isminiz mi?"

Yanıtı biliyordu. Salak. "Anneannemin kızlık soy ismiydi."

"Anlıyorum." Atlas hem düşündüğünden daha gençti hem de daha yaşlıydı. Ondan on yaş genç olmasına rağmen, onun kadar

OLIVIE BLAKE

yorgun gözüküyordu. “Sizin için ne yapabilirim, profesör?”

“Ölün,” dedi Belen. “Ağır ağır. Acı çeke çeke.” Ondan nefret etmediğini anlayınca hayal kırıklığı hissetti. Onun için hiçbir şey hissetmemesi neredeyse daha kötü bir histi. Buna... umut kırıcı denebilirdi.

Acınasıydı.

“Anlaşılır bir istek,” dedi Atlas.

“Aslında, buraya sadece sizi öldürmek için geldim,” dedi. Doğruyu söylüyordu. Ezra denen çocuğun ufak oyunu, bebek Hitler’i öldürmek gibi engelleyici bir hamlenin daha sağlıklı bir dozuyla daha iyi gözükebilirdi. “İşin aslı, mesele sizinle ilgili değil,” diye iç çekerek, o günlerde elinde kalan tek şey olan her türlü cinayet fantezilerini aklından çıkardı. “Siz ölürseniz, yerinize başka birisi geçer. Çok başlı bir yılan gibi.”

“Doğru,” dedi Atlas.

“Zehir, kurumsal. Sizden daha güçlü.” Lanet olsun.

“Her zaman öyledir,” dedi Atlas. Evet, bu yüzden ondan biraz nefret etti çünkü bu adam ne biliyordu ki? Hiçbir şey. O kadar tipik bir İngiliz’di ki onu bir dilim ekmeğin üstüne sürebilirdi. “Size daha fazlasını öneremediğim için üzgünüm, Belen.”

“Eminim.” Demek buraya kadardı. Peçenin arkasına bakmıştı ve karşısına İngiliz bir adam çıkmıştı. Hain *bu* muydu yani? Bu adam bir hiçti. Kendisiyse bir hiçten bile daha aşağı konumdaydı.

“Tamam.” Belen hafice öksürdü. “Parti buraya kadarmış.”

“Çeneme bir yumruk yemeye razıyım,” dedi Atlas. Bunun komik olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Sanki bu konuşmanın ne kadar üzücü olduğunu biliyormuş ve ona acıyormuş gibi garip bir ifadeyle bakıyordu.

Harika.

“Çok küstahsınız, teşekkürler.” Belen, sırf eğlence olsun diye onu öldürüp öldürmemesi gerektiğini düşünerek yanıt vermişti. Ama bu saatten sonra bunun ne anlamı olacaktı ki?

ATLAS PARADOKSU

Herhangi bir şeyin bir anlamı var mıydı?

Time dergisi röportajı sırasında, Frank isimli Pulitzer ödüllü bir gazeteci tarafından Belen'e neden o sene kurumsal çevre politikaları konusunda ısrarla Kongre'de kulis yaptığı sorulmuştu. Aptalca bir soruydu ve Belen böyle düşündüğünü belli etmişti. Ona tıpkı, "hey, neden her insana önemliymişler gibi onurlu bir şekilde davranılmasının önemli olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sorulması gibiydi. Az kalsın, "Frank, sorunu yanıtlamaya neden tenezzül edeyim ki? Bir ailen, parmağında alyansın, başını sokacak bir çatın var – bir kadın, bir sivrisinek ya da annemin kasabasında yaşayan birisi olarak dünyaya gelebilirdin, neden sana *önemliymişsin* gibi davranayım?" diye yanıt verecekti. Adamın bunu hiç düşünmemiş olması, o zaman Belen'i sinirlendirmişti ama artık sadece moralini bozuyordu. Ondan senelerce nefret etmişti ama o nefretin sonucu olarak hiçbir şey olmamıştı.

Kendi saçları grileşmişti. O adamsa Oscar ödüllü bir filme konu olmuştu. Ne anlamı vardı, ne anlamı vardı, *ne anlamı vardı?*

En sonunda, hızla arkasına dönüp Atlas'ın ofisinden çıkmış ve birisiyle burun buruna gelmişti. "Affedersiniz..."

Sonra ne olduğunu anlamamıştı. Sanki başının içinde bir yerde bir bomba parlamıştı. Geri dönüşü olmayan patlayıcı bir şeydi. Pes edemeyeceğini fark etmişti. Çünkü pes ederse, *onlar kazanırdı. Onların* tam olarak kimler olduğunu bilmiyordu ama önemli değildi. Kendisi kazanacaktı. Libby Rhodes'un öngördüğü geleceğin, tek gelecek olmasına izin vermeyecekti. Belen birisinin onu dinlemesini *sağlayacaktı*. Birisinin onu duymasını sağlayacaktı ve bunu nasıl yapacağı, ne kadar süreceği ya da bunu yapmak için hangi ilkesini hiçe sayacağı önemli değildi.

Partiden sonra, Belen laboratuvarının verimliliğini arttırmıştı.

OLIVIE BLAKE

Artık projeleri ahlaki değerlere göre geri evirmiyordu.

Nothazai'nin telefonlarına yanıt vermiyor, hedeflerinin fazla kibirli, o çok sevdiği Őeffaflıęınsa fazla yüksek bir bedel olduğunu düşünüyordu.

Senelerce gizli pazarlarda epey para getiren medeia araştırmalarına erişimi olmuştu. Para dünyayı yönetiyorsa, sorun yoktu. İnsanların çenelerini kapatıp onu dinlemesini sağlayacak olan şey paraysa, o zaman para bulacaktı.

Elbette, kendisi için değil. Başkaları için değil. *Harcamak için.*

Artık aktif olarak geri zekalı insanlar tarafından yönetilen ülkelerde devlet politikalarına karşı çıkan gerilla evrecileri silahlandırıyor.

Endonezya ve Vietnam gibi yerlerde, sessiz sedasız sendika isyanlarına maddi destek vermeye başlamıştı. Devletin sayısız düşmanına para aktarırken, *Kahrolsun tedarik zinciri!* diye bağırıyordu.

Her lanet olasıca patenti izinsiz kullanıyor, zayıf tarafın dünyayı ele geçirmesi için her lanet olasıca ticari sırrı ortaya seriyordu. Ele geçirmeleri gerekiyordu! Bunu bir tek onlar yapabildi çünkü Belen üstünde ısmarlama takım elbise olan büyük kapitalistleri şahsen *yok edecekti.*

“Amacımızı unutmaya başladığından endişeleniyorum,” dedi Nothazai. Belen'in laboratuvarını ziyaret etmenin doğru olacağını düşünmüştü. O küçük smsk Ezra da yanındaydı. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı ama gelmiş – onu *köşeye* kısıtıyordu! Sanki karşısında ıldırımış bir ergen varımış gibi. Sanki kendisi suçluluk duygusuyla ideolojik bir savaş vermiyormuş gibi.

(Artık bunun bir önemi yoktu ama Belen onun yaşındayken, ondan daha seksiydi.)

“Amacının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok,” dedi Belen sakın bir tavırla ama yüz ifadesi farklı bir şey söylüyor

ATLAS PARADOKSU

olabilirdi. Birkaç gündür saçlarını yıkamamıştı, bütün rujlarını, fondötenlerini, bir zamanlar onurlu ve/veya akli başında görünmek için kullandığı illüzyon tılsımlarını atmıştı. “*Sen* amacının ne olduğunu biliyor musun?”

“Amacımız her zamankinden farklı değil,” dedi Nothazai buz gibi bir sesle. “Cemiyet’le ilgili gerçekleri ortaya çıkarmak. Kapalı kapılar ardına gizlenen değerli bilgileri halka açmak. Sonra...”

“Bir kere,” dedi Belen, “bilmeye değer her şey zaten biliyor. İnsanlar köle iş gücünü *biliyorlar*. Jeomühendislik politikalarını biliyorlar. Etik olmayan iş uygulamalarını biliyorlar. Kurumsal kurtarma paketlerini ve vergi alanındaki açıkları ve lanet olasınca Cayman Adaları’nı biliyorlar. Bu konularda *ne* yapıyorsun?”

Belen hızlı hızlı konuştuğunu, belki biraz fazla telaşlı konuştuğunu fark etti. Nothazai onu anlamamış gibiydi. Ezra bir şey anladıysa bile, pür dikkat ayakkabılarına bakıyordu.

“İnsanların bilgiyle ne yaptıkları bizi ilgilendirmez.” Nothazai gürleyen bir kaplanı yatıştırmak istiyormuş gibi sakın sakın konuşmaya başlamıştı ama Belen öfkeli bir kaplan değildi. Onu resmen otuz senedir görmezden gelen herkesten *usanmış* olan, gayet akli başında bir kadındı. “Dünyanın bilgiyle ne yapmayı tercih ettiğini kontrol edemeyiz. Bilgi bize ait değil.”

“Saçma,” dedi Belen. “Kimin görevi bu o zaman?”

“J.,” dedi Nothazai tatlı bir sesle. “Biraz mantıklı ol.”

“İsmim J. değil, seni küstah piç. “İsmim Belen. Bana annemin kuzeninin ismi verilmiş. Bu arada, ölen annemden söz ediyorum,” dedi Ondan başka her yere bakmakta olan Ezra’ya. “Kuzeni de öldü. Tabii, belki kaderi böyleydi ama umursayan var mı? *Umursayan* var mı?”

“Profesör,” dedi Nothazai.

“Bu işi yanlış yapıyorsun,” dedi Belen, Ezra’ya çünkü o an için Ezra eski numaralar bilen bir köpek değil, hâlâ bir şeyler

OLIVIE BLAKE

öğrenebilecek bir çocuktı. Belen, onun Libby Rhodes'u çılgına çevirecek kadar korkutan bir adam olduğunu anlayamıyordu ama Libby Rhodes'u da anlayamamıştı.

“Bunun *altı kişiyle* mi ilgili olduğunu sanıyorsun?” diye sordu Ezra'ya. Ezra'nın yüzünün kireç gibi kesildiğini gördü. “Yanılıyorsun. Altı kişiyle ilgili değil. *Dünyayla* bile ilgili değil.” Tamam, bu sefer kendisi bile aklını yitirmiş bir kadın gibi kahkaha attığını fark etmişti. “Hiçbir zaman dünyayla ilgili değildi, Ezra. Tek bir kişiyle ilgili,” dedi. Ezra'nın en azından onu dinlemeye başladığını gördü. “Yaptığın her şey. İnandığın her şey. Yaptığın her hata ve kurduğun her hayal. Asla tanışmayacağın on milyar lanet insanla da ilgili değil – sadece tek bir kişiyle ilgili. Her şey tek bir kişide bitiyor.”

Libby Rhodes, seni kaltak. Seni özlüyorum ve senden nefret ediyorum.

Belen'in hatırladığı son bilinçli düşünce buydu. Sonra her şey bulanıklaşmıştı. Nothazai'nin ellerinin hareketi (biyokahin pisliği), yüzünde bir utanç ifadesi olan Ezra'nın tiksinti dolu bakışları, eski mantar zeminin birden üstüne üstüne gelişi. O sırada, Belen gülüyordu ve gülmekten boğazı acımaya başlamıştı. Yorgun ve öfkeli zihninde tek bir şey kalmıştı. Dönüp duran tek bir düşünce...

Siktir git, Libby Rhodes! Siktir git, *Libby Rhodes! Siktir git, Libby Rhodes!*

... ta ki Belen Jiménez'in kalbinde otuz senedir yanan o ufak öfke alevi sessizce titreyip sönene kadar.

NICO

“**H**erkes nerede?” dedi Nico, boyalı odada beş dakikalık garip bir sessizlikten sonra. O tarih neredeyse bir sene-dir müfredatta yazıyordu; bağımsız araştırmalarının o gün teslim edilmesi gerekiyordu ve Nico bunun resmi bir törenle ya da en azından resmi olmayan bir törenle yapılacağını düşünmüştü. Masaya oturmuş olan Tristan omzunu silkti. Pencereden dışarı bakmakta olan Callum onlara dönmedi. “Araştırmalarımızı paylaşacağımızı sanıyordum.”

Yanıt gelmedi. Tanrım.” Cidden mi?” dedi Nico.

“Gerçekten de dışarıda daha çok vakit geçirmelisin, Varona.”

En azından, nihayet yürüyüşe çıkmış ve sadece hava bozduğu için geri dönmüş gibi Parisa güneş gözlüğünü çıkarmadan içeri girmişti. Hava bozmamıştı; dışarıda hava muhteşemdi. Zaten bu durum o yüzden çok can sıkıcıydı. “Bir final sınavına girmeyeceksin,” dedi Parisa. Birisinin ona bir içki getirmesini bekliyormuş gibi koltuğun kenarına oturdu.

“Sen öyle san,” dedi Nico. Vakti olmadığından, notlarını tıpkı diğer derslerde yaptığı gibi önceki gece özenle hazırlamak için saatlerce uğramıştı. “Bu arada, Reina nerede?”

“Burada,” dedi Reina boyalı odanın kapısından. Sessizce içeri girip asık bir suratla göğsüne bastırıldığı kocaman bir defterle Parisa’dan uzak olmak için koltuğun diğer ucuna oturdu.

“Gördünüz mü? Reina... bir şey getirmiş,” dedi Nico eli ni ona doğru sallayarak. “Bize bir nedeni olduğu için bağımsız araştırmalar verildi, öyle değil mi? Gidip araştırma yapmamız

OLIVIE BLAKE

için. Arşivler bize bilgi verdiği için bizim de onlara bir katkıda bulunmamız için.”

“Atlas’ı İncil’le karıştırdın galiba,” dedi Parisa. Callum ve Tristan çaktırmadan güldüler ama bu eşzamanlılık belli olmasın diye hemen zıt yönlere döndüler. “Kimse bulgularımızla ilgili bir sunum yapmamız gerektiğini söylemedi,” dedi Parisa. “Bize hep burasının bir okul olmadığı söylendi. Bize verilen tek talimat, kişisel araştırmamızı katkı olarak arşivlere vermemizdi.”

“*Büyümesini sağlayın,* ” dedi Callum Atlas’ın kalın sesini taklit ederek.

“Tamam ve?” dedi Nico elini sallayarak. “Söz konusu araştırma nerede?”

“Verdim,” dedi Parisa. Notlarını göğsüne bastırmış olan Reina’ya baktı. “Ama bence esas soru Atlas’ın nerede olduğu, değil mi?”

“Gelmiyor,” dedi Tristan.

“Yeni müridi sen mi oldun?” dedi Callum ona dönmeden.

“Siktir git ve hayır,” dedi Tristan hemen. “Sadece burada değil.”

“Ya Dalton?” dedi Nico.

“Hasta,” dedi Callum, Parisa’ya kaçamak bir bakış fırlatarak. Parisa bunu görmezden geldi.

“Ha,” dedi Nico gözlerini kırıştırarak. Sonra, kaşlarını çat-tı. “O zaman, burada *ne* işimiz var?”

Yanıt olarak, Reina ayağa kalktı ve gitmek üzere kapıya döndü ama Parisa iç çekti ve onu bileğinden yakalayıp durdurdu.

“Bakın, buradaki son haftamız,” dedi Parisa. Tristan’a baktı. “En azından, çoğumuz için.”

Tristan bir şey demedi. Nico bunu ilk kez duyduğu için hızla Tristan’a döndü. “Ne? Ne zamandan beri? Ben Reina’nın burada...”

“Hayır,” dedi Reina asabi bir tavırla. “İşimiz bitti mi?”

Sıkın bir ifadeyle Parisa’ya baktı.

“Otur,” dedi Parisa.

ATLAS PARADOKSU

Reina istemeye istemeye oturdu.

“Aferin,” dedi Parisa. Reina gözlerini devirdi. “Belki unutmuşsunuzdur ama peşimizde birileri var.” Yüzünü ekşiten Nico’ya ve bakışlarını kaçırarak Reina’ya baktı. “O yüzden, Atlas burada olsa da olmasa da kaçış stratejimizi kendi aramızda konuşmamız gerek. Ne de olsa, bu kalkanların dışına adım attığı anda avlanacak olan kişi o değil.”

Reina sıkılmış gibi ona baktı. “Bizi ancak nereye gideceğimizi bilirlerse yakalayabilirler,” diye mırıldandı. “Hepimiz başka bir yer gidebiliriz. Bu kadar. Sorun çözüldü.”

“Eninde sonunda bizi bulurlar,” dedi Parisa. “Bunun çok hoşuma gittiğini söyleyemem.”

Nico onun en sevdiği ses tonuyla konuştuğunu fark etti – plan oluşturma tınısıydı bu.

“Dikkatimi çekmeyi başardın,” dedi. Parisa ona buz gibi bir ifadeyle selam çıktı.

“Bakın,” dedi Parisa. “Cemiyet’in düşmanları olduğunu biliyoruz. Peşimize düşmeye karar verdiklerini de biliyoruz. Bu lanet yerde iki sene geçirdikten sonra, geldiğimiz yere dönmemizi bekleyeceklerdir. En azından birimizin de öldüğünü sanıyorlar.” İmalı bir ifadeyle onu uzaktan izlemekte olan Callum’a baktı. “Bu işi bitene kadar hepimizi tek tek haklayacak birisini yollayacaklarını düşünüyorum. O yüzden, oturup kaçınılmaz sonu beklemek yerine, tehdidi kendimiz bir tehdit oluşturarak ve bunu beklemedikleri birisiyle yaparak etkisiz hale getirelim derim.”

Nico kaşların çatıştığını hissetti. “Yani...”

“Paris’teki bir telepatı yakalamak üzere yollanmış bir kişi, karşısında bir fizikçi bulmaya hazırlıklı olmayacaktır,” dedi Parisa omzunu silkerek. “Aynı şekilde, New York’ta bir fizikçi yakalamayı uman birisi de bir empat tarafından kolaylıkla etkisiz hale getirilebilir. Özellikle de... Callum’un uzmanlığına sahip bir empat tarafından.” Sahte bir saygı ifadesiyle ona gülümseyince, Callum kaşını kaldırdı ama bir şey demedi. “Önemli

OLIVIE BLAKE

olan, tekrar dünyaya geri dönmeden önce son bir kere dizginleri ele alma fırsatıyla karşı karşıyayız.” Nico’ya baktı ve soğuk bir ifadeyle, “Sırf bilin diye söylüyorum, orası artık ödevlerinizi teslim etmeniz gereken bir dünya değil.”

Parisa onu iğnelemiş olmasına rağmen, Nico’nun kalbi heyecandan hızla atmaya başladı. “Karşılık vermemizi istediklerini mi söylüyorsun?”

“Neden olmasın?” Parisa omzunu silkip meydan okurmuş gibi Reina’ya baktı. “Başka bir fikriniz varsa ayrı konu.”

“Hayır,” dedi Reina onu şaşırtıp hemen yanıt vererek. “Hayır, bence bu iyi bir plan.”

“Bence de,” dedi Callum sakın bir tavırla.

Parisa ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. “Kolay oldu. Londra’ya gidebilirsin,” dedi Reina’ya. Geri kalan yerleri diğerlerine bölüştürdükten sonra, “Ben de Osaka’ya gideceğim,” dedi.

“Tamam,” dedi Reina. Garip bir şekilde bu öneri canını sıkmamıştı. Nico onun herkesten bıktığını tahmin etti.

“Harika. Mükemmel. Anlaştık o zaman.” Parisa gitmek üzere kapıya döndü.

Reina peşinden gitmek için kalktı, Tristan da kalktı ve Nico tam olarak ne diyeceğini bilmediği halde, “Vedalaşmayacak mıyız?” dedi birden.

Diğerleri ağır ağır dönüp ona baktılar.

“Özür dilerim,” dedi Nico. Sonra, şaşkın bir ifadeyle, “Hayır, özür dilemiyorum,” dedi. “Gitmeden önce birbirimizle konuşma ihtimalimiz olduğunu düşünmem mantıksız değil! Hem Dalton nasıl hasta olabiliyor?” dedi şaşkınlıkla. Bunu hem Dalton’ı haftalardır gören olmadığı hem de Dalton’ın varlığı genel olarak Resmi bir Akademik olay anlamına geldiği için sormuştu ve böyle bir şey olmayacağını öğrendiğinde hayal kırıklığı hissediyordu. “Buradan öylece çıkacağımızı sonra... hiçbir şey olmayacağını düşünüyor olamazsınız,” diye kekeledi. “Değil mi?”

Reina boş boş ona baktı. Parisa, Nico çok hoş ve tatlı bir şey

ATLAS PARADOKSU

söylemiş gibi hafifçe gülümsüyordu. Tristan sesli bir şekilde ofladı.

“Tamam,” dedi Tristan bıkkınlıkla, sanki kimse onun kadar yorgun olamazmış ve bu düşüncenin yarattığı travmayı hayal bile edemezmiş gibi. “Birlikte akşam yemeği? Son gecemiz.”

“Bir son yemek mi?” dedi Parisa. “Genellikle, o tür yemeklerde öngörülemeyen şeyler olur.”

“Kimse bıçak getirmesin,” dedi Callum pencerenin oradan.

“Siktir git,” dedi Tristan. “Tamam mı yani?”

“Hayır,” dedi Parisa.

“Peki,” dedi Tristan. Yanıtını omzunu silkerek veren Reina'ya baktı. “Tamam,” dedi Nico'ya dönerek. “Hafta sonundan sonra görüşürüz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık, sanırım,” diye mırıldandı Nico. Yatılı kamptaki en muhtaç çocuk olmayı beklememişti. Ama belli ki geri kalanı için bir sorun yoktu çünkü birkaç dakika sonra oda boşalmıştı.

“Haksız değiller, sanırım,” dedi Gideon, Nico'nun rüya kafesinden. “Tüm bunlar onlar için her zaman bir görevdi, değil mi? Şu ana kadar bir tek sen öyle hissetmedin.”

“Haklısın,” diye mırıldandı Nico ama birkaç güne kadar Gideon'la konuşmak için artık bir hapishane hücresinde olmak zorunda olmayacağını hatırlayınca keyfi yerine geldi. “Benimle Paris'te buluşmak ister misin?” diye sordu beklenmedik bir heyecanla.

“Birisini haklaman gerekmiyor mu?”

“Evet.”

“O halde, gelirim,” dedi Gideon. “Ama fiziksel halim önce biraz vitamin alsayla iyi olur.”

“Esneme hareketleri,” dedi Nico.

“*Gracias.*”

“*De nada.*” Çörek getirmeyi unutma.”

* (İsp.) “Teşekkürler”

** (İsp.) “Bir şey değil”

OLIVIE BLAKE

“Hayır,” dedi Gideon. “Çörekleri sen al.”

“Öldürülmezsem alırım,” dedi Nico.

Gideon kaşını kaldırdı.

“Şaka,” dedi Nico. “Beni ancak uykumda eski bir sevgili öldürebilir. O durumda, bunu hak etmiş olurum.”

“Hem de nasıl,” dedi Gideon.”

“Hazır konu eski sevgililerden açılmışken.” Nico tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve Gideon ne demek istediğini anladı.

“Sırta kadem basmış,” dedi Gideon başını sallayarak. “Max’i araştırma yapmaya yolladım ama bir seneden uzun bir zamandır kimse Fowler’dan haber almamış.”

Şaşırtıcı değildi. “Ya...”

“Libby’nin ailesi mi? Tuhaf bir şekilde onunla iletişim halinde olduklarını söylemişler ya da iletişimde olduklarını sanıyorlar.” Nico’nun şaşırdığını görünce omzunu silkti. “Belli ki birisi düzenli sayılabilecek aralıklarla Libby’nin telefonundan mesaj yolluyormuş. *Selam, sizi seviyorum* tarzı hatırlama mesajları.”

Tanırım. “Kim böyle bir şey yapabilir,” dedi Nico tiksintiyle. “Bir tür sadist.”

“Ya da onu önemseyen birisi,” dedi Gideon sakın sakın, en iyi Aziz Gideon sesiyle.

İnanılmazdı. Pislik herif. “Aşırı merhamet hissini mantıklı sınırlara çeker misin?” dedi Nico öfkeyle. “Gideon, bir kez olsun beni insanları sevmeye zorlama ve *bunca zamandır* son derece mantıklı ve haklı olduğumu kabul...”

“Buna memnun olman gerekmez miydi?” dedi Gideon. “Ne de olsa onu önemseyen birinin kaçırdığı *teorini* destekliyorum.”

Nico şaşırdı, bir tuzığa düştüğünü hissetti. “Evet ama... Yine de ben...” Oflayarak sustu. “Yani, bunu yapmasına rağmen onu *hâlâ önemseyebilmesi*... Cidden, böyle bir şey nasıl...”

Gideon onu sinir ederek gülmüştü.

“Rhodes’dan haber var mı?” diye sordu Nico. Göğsünün bir

ATLAS PARADOKSU

anda sıkıştığını hissetti. Diğerlerinden onunla son bir kez vakit geçirmelerini isteyerek rezil olmasına şaşmamak gerekirdi. Libby bir senedir yanında yoktu. Yani, onun yokluğunda kendisi Libby'nin yerini almıştı.

“Mesajı ilettim,” dedi Gideon omzunu silkerek. “Önemli mi bilmiyorum ama onu rüya diyarlarındaki hiçbir yerde bulamıyorum. Yani ya yapması gerekeni yaptı ya da...”

Sustu ve tereddütlü haliyle daha da rüya gibi gözüktü.

“O, ölmez,” dedi Nico hemen. “Rhodes asla öldürülmez.”

“Uykusunda eski sevgilisi tarafından öldürülmemişse tabii?” diye sordu Gideon alçak sesle.

Nico, Ezra Fowler konusuna haklı çıkmış olmaya bayılmasına rağmen, bundan bir o kadar da nefret ediyordu. En kötü olasılığın aslında *en kötü* olasılık olmadığını düşünmek daha iyiydi. “Büyük bir ihtimalle, eski sevgililerine anlayışlı davranıyordur.”

“Bu kadar az düşmanı olması çok kötü,” dedi onunla hemfikir olan Gideon. “Senin aksine.”

“Aynen,” dedi Nico.

Gideon'ın yüzünde beliren gülümseme şeytani ama sevgi dolu bir gülümsemeydi. “Yakında görüşürüz, Nicky,” dedi.

“Çörekler.”

“Max'e söylerim,” dedi Gideon. Nico'nun uyanması için parmaklarını şaklattı.

Ertesi gün inanılmaz bir hızda geçti. Nico çok önemli olması gereken bir şeyin bir tören ya da duyuru yapılmadan geride kalmış olduğuna inanamıyordu. Ama Cemiyet üyeliğini başlatan kişilerin çoktan öldüğünü ve belki de kendisinin garip davrandığını düşündü.

“Beni istediğin zaman arayabilirsin,” demişti Reina'ya son akşam yemeğinde. Callum geç kalmıştı. Parisa karşısında bir haritada Osaka'nın büyümlü merkez üssünü inceliyordu. Tristan çatalını hışımla salatasına saplıyordu.

OLIVIE BLAKE

“Teşekkürler,” demişti Reina. Nico onunla aralarında her ne bozulduysa bunu telafi edebilmeyi umut etmişti ama öyle olacağı benzemiyordu. Reina’nın bir anda önce gitmek istiyormuş gibi davranması ona garip gelmişti.

“Kesin olarak burada kalmak istediğini sanıyordum,” demişti bir fırsatını bulduğunda. Reina çok korkunç bir şey söylemiş gibi ona bakmıştı.

“Neden? Sen kalmazdın,” demişti.

Nico ne diyeceğini bilememişti. “Şey, doğru ama...”

“Bu tartışmayı kazanmanın bir yolu yok,” demişti Parisa karşısında. “Sadece Reina’ya çok zeki, tehlikeli olduğunu söyle, kendisini daha iyi hisseder.”

“Ne?” Nico dönüp Reina’ya bakmıştı. “Doğru mu? Çünkü...”

“İyi geceler.” Reina sandalyesini geriye itince, çatal bıçağı bir şangırıtıyla yere düşmüştü ve Reina gitmişti. Nihayet ıslık çala çala gelmeye karar vermiş olan Callum’un omzuna çarpmıştı.

“Ne oldu? Yok, sakın söylemeyin,” demişti Callum bu konuya takılmamaya karar vererek. “Onun sağı solu asla belli olmuyor. Bir tanrı olduğunu düşündüğünü biliyor muydunuz?”

“Ne?” demişti Nico.

“Önemli değil, salatayı ye,” demişti Parisa.

“Bu yemek planından *çok* pişman oldum,” diye iç çekmişti Nico.

“Ben de,” demişti Tristan. Bir şeker domatesini zihniyle patlatmaya çalışıyormuş gibiydi. Artık böyle bir şeyi Nico sayesinde yapabilirdi ama bundan söz etmek ona biraz acıklı gelmişti. En güzel anlarından oluşan bir video klibi izlemek ve sonra hep bir ağızdan, “Ayyy, ne tatlı,” demek gibi bir şeydi.

“Atlas’la konuşan oldu mu?” diye sormuştu Nico, duygusal bir tavırla. (Açıkçası, “Sizi özleyeceğim” ya da “İyi tatiller” gibi bir şey söylemenin uygun olmayacağını düşünmüştü.)

“Evet, aslında ben konuştum,” demişti Callum başıyla koridoru işaret ederek. “Yemekte bize katılacaktı ama son anda bir

ATLAS PARADOKSU

işi çıktı. Cemiyet'ten birisinin, buradan ayrıldıktan sonra bizimle iletişime geçeceğini söyledi."

"O kadar mı?" Tüm bunlar Nico'yu çileden çıkarıyordu. "Kimmiş?"

"Kariyer bölümünden sorumlu olan birisi herhalde," demişti Callum espri yaparak.

Daha doğrusu, espri yapıyormuş gibiydi. Nico Cemiyet'in lojistik hizmetlerini hayal bile edemiyordu; bu hizmetler oradan uzaklaştıkça daha az büyülü olacaktı. Ama Arşivlerden biraz uzaklaşmanın ona iyi geleceğini düşünüyordu.

"Anladım." Şöminenin üstündeki saatin tik takları sessizliği bölerken, Nico çatalına bakmıştı. "Şey," dedi anda, Parisa masanın altına ona bir tekme atmıştı.

"Biliyoruz, Varona. Durumu tuhaflaştırma."

"Ama..."

"Hepimizin yaptığı bir şey," demişti Tristan.

"Bir sonraki aşamayı ilginç hale getirmek için," demişti Callum.

"Ama..."

"Ekmek?" Parisa Nico'ya sepeti uzatmıştı.

Nico kendisini hiç o kadar çocuk gibi hissetmemişti.

"Tamam," demişti oflayarak.

Ertesi gün, Dalton nihayet ortaya çıkma nezaketini göstermişti ama Nico sanki daha önce hiç büyü ulaşım sistemini kullanmamış gibi sadece ulaşım işlemini açıklamak için.

"Arşivlere danışmanız gerekirse, Koruyucu'yu aramanız gerekecek," demişti Dalton, Nico'ya sanki daha önce görmemiş gibi, üstünde ATLAS BLAKELY, KORUYUCU yazan bir kartvizit uzatıp.

"Vay canına," demişti Nico. "İnanamıyorum."

"Evet," demişti Dalton. Etkileşimin sona erdiğini düşünülmüş gibi kıpırdamadan durmuştu.

"O halde, hoşça kalın," diye mırıldanan Nico, başını çevirip

OLIVIE BLAKE

Reina'ya bakmıştı. Orada yoktu. Parisa'nın yatak odası çoktan boşalmıştı. Tristan'a bir şey dememişti çünkü ne tepki vereceğinden emindi ve Callum... Callum'du.

"Ah, Bay de Varona." Atlas'ın sesini duyan Nico derin bir oh çekmişti. En azından, onun söyleyecekleri önemli olmalıydı. Belki de bir plaket falan verebilirdi.

Ama Atlas sadece elini uzatmıştı. "İyi yolculuklar. Umarım yakında sizi yeniden görürüz."

"Araştırmamı gördünüz mü?" demişti Nico. Her zamankinden de çok Rhodes gibi davranıyordu.

"Evet," diye başını sallamıştı Atlas. "Çok özenliydi."

Bu kadardı. Nico da elini uzatıp Atlas'la tokalaşmıştı. Sonra, salak olduğu için, "Neden benden kalmamı istemediniz?" diye sormuştu.

"Efendim?"

Nico bir çırpıda yanıt vermişti. "Tristan'dan kalmasını istediniz. Parisa'dan da. Şey, Callum ayrı konu ama..." Dudağını ısırılmıştı. "Araştırmamı, şey, ilginç bulacağınızı düşünüyordum."

Dünyanın en salak insanı gibi hissetmişti. Atlas ona gülümseyince, kendisini daha da kötü hissetmişti.

"Geri döneceksiniz," demişti Atlas babacan bir tavırla omzuna hafifçe vurarak. "Sizi çok yakında yeniden göreceğimi hissediyorum, Bay de Varona."

"Neden?" diye sormuştu Nico merakla. "Nasıl?"

"Çünkü Bayan Rhodes geri dönecek."

Bu bilgi bir anda söken bir şafak gibiydi. Güneşin gözlerine vurması, gözlerini kamaştırması gibi bir histi.

"Anladım," demişti başının döndüğünü hissederken. Atlas kenara çekilmiş, ona kalkanların batı tarafında olan ulaşım sistemine doğru gitmesini işaret etmişti.

"İyi yolculuklar," demişti Atlas, ulaşım aracının kapıları kapanırken başını sallayarak.

Nico yutkunmuş, bir an için sessizce duraksamıştı. Sonra,

ATLAS PARADOKSU

dirseğiyle Paris düğmesine basmıştı ve aracın onu oraya götürmesini beklemişti. Kapılar tekrar açılmıştı ve Nico gözlerini kırıştırarak gün ışığına çıkmıştı.

Güneş, Pont Neuf'ün tepesine yükselmişti ve Seinenehri altında parıldıyordu. Nico ilk kez son iki senedir gürültüden ne kadar uzak kaldığını fark etti. Arabaların ve yanından geçen yabancıların sesleri ona çok yüksek geldi. Manzaralar ve kokularsa onu afallatan bir yenilik, canlılık hissi oluşturunuyordu. Taş sokaktan bir bisiklet geçince, Nico dizlerinin üstüne çöküp yeri öpmek istedi.

“Seninle burada buluşmak ne güzel,” dedi birisi solundan.

Nico başını çevirince, Gideon'ın ikonik sokak lambalarından birine yaslanmış, solgun ve genel olarak dağınık bir halde ona baktığını gördü. Nico'nun nabızı sadık bir köpeğin kuyruk sallayışı gibi hızlandı.

“*Bonjour,*” ya da bunun gibi kültürlü ve zeki bir şey söylemek istedi ama Gideon kaşlarını çatmıştı.

“Nicky, arkada...”

Ama Gideon onu uyarmadan önce, Nico zaten bunu hissetmişti. Zemin yaklaşan bir heyecanla zangırdadı ve Nico heyecanla arkasına dönüp onu öldürmek isteyen son kişiyle göz göze geldi.

CALLUM

Callum St. Paul'ün arkasındaki dar sokakta Reina'yla karşılaşana dek, Reina dört saldırganını ikiye indirmeyi başarmıştı. Yine de Callum onun önceki seneki gibi talim yapmak yerine kitaplar okuyarak ve ilahi varlıkları düşünerek vakit geçirdiğinden (ya da odasında her ne yaptıysa) pişman olduğunu hissediyordu çünkü çok yorgun gözüküyordu. Belli ki yavaşlamıştı ve hedefine her odaklandığında yapabildiği fiziksel büyü daha da zayıflamıştı. O yüzden, Callum yapabileceği en centilmence şeyi yapmış, Reina'nın saldırganlarından birinin omzuna hafifçe vurmuştu – adamlardan daha iri yarı olanını seçmişti. Adamın daha ufak tefek ama daha zeki kişilerden emir almaya alışık olduğunu anlayınca, ondan başlamanın daha iyi olacağını düşünmüştü.

“Git,” demişti Callum ve cadı bekçi köpeği bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Doğrulup hemen hızla oradan uzaklaşmıştı; hatta Callum'un ablasından uzak durması için ikna ettiği ve o zamanlar dünyanın en beyinsiz gerzeği olduğunu düşündüğü sersemenden de büyük bir hızla gitmişti. Demek bazıları askerlerini iyi seçemiyorlar, diye düşünmüştü.

Bu arada, Reina çok kötü köşeye sıkışmıştı. Gerçi Callum sık sık dövüşmezdi hatta hiç dövüşmezdi –o güne dek pek düşmanı olmamış olması da komikti– ama Reina'nın kendisini bir duvarın önüne sıkıştırarak temel dövüş kurallarından birini çiğnediğinden emindi. En azından üstünde bir silah vardı; incecik bıçağı bir terzi bıçağı olarak hoştu ve tamamıyla faydasız sayılmazdı çünkü karşısındaki cadı, gözlerine bir şey olmaması için dikkatli davranıyordu. Ama bıçağı dışında, Reina onu bekleyen

ATLAS PARADOKSU

tuzaga hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Callum onun adamı görür görmez nefes almakta zorlandığını, saçlarının ter içinde kalarak gözlerinin üstüne düştüğünü fark etmişti. Geliştirmediği savaş büyüleri deposu çoktan tükenmiş olmalıydı.

Adam yaklaşırken Reina kaşlarını çatı. Anlık tereddüdü onun az kalsın saldırganın yumruğuna hedef olmasına neden olacaktı. Callum ona yardım etmek için bir ısıklık çaldı ve dikkatleri dağıtmasından faydalananarak elini daha ufak tefek olan cadının omzuna koydu.

“Dur,” dedi.

Cadı şaşkınlıkla durdu.

“Otur,” dedi Callum.

Cadı oturdu.

“Bekle,” dedi Callum son olarak. Bu saldırıyı da etkisiz hale getirdiğinden emin olunca, yıkılacakmış gibi güçlkle nefes alıp veren Reina’ya döndü. “Kötü bir seçim,” dedi dudak bükerek. “Kimse Tristan Caine’in kanını dökmek için peşinde olan bir cadı çetesinden söz etmedi mi?”

“Parisa’nın o kısmı yanlışlıkla unuttuğunu düşünüyorum.” Reina’nın göğsü o kadar ani hareketlerle inip kalkıyordu ki Callum bir an için onun fiziksel durumundan endişe duydu. Ama Reina kaşlarını çatıp ona bakınca, Callum onun genel olarak iyi olduğuna karar verdi. “Burada ne işin var?”

“Bir anlaşma yapmamış mıydık?” Callum omzunu silkti. “Zaten New York’taki durumu kolaylıkla hallettim.”

Aslında, orada düşündüğünden de garip bir durumla karşılaşmıştı çünkü beklediği büyülü seraseriler dışında, bir de onu gördüğüne *hiç* memnun olmayan mavi damarlı bir denizkızı da vardı. Callum daha önceden hiçbir yaratığı manipüle etmeyi denememişti – hatta denizkızı *onu* manipüle etmeye çalışmıştı ama Callum bir denizkızını becermekle ilgilenmediği için onu atlatabilmişti. Ama eksiksiz bir etki yaratıp yaratmadığından emin olamamıştı. Zaten artık oradaydı ve denizkızına inanacak

OLIVIE BLAKE

olursa, Nico de Varona'nın çok değerli bir arkadaşı olduğu belliydi. Callum bunu öğrendiğine memnun olmuştu. (Gerek olursa, ayrıntıları sonra araştıracaktı.) Önemli olan, orada her şeyin yolunda olması ve herkesin uslu davranmasıydı. Hatta ve belki de özellikle, ayaklarının dibinde öylece oturan cadıyı etkisiz hale getirmiş olmasıydı.

"Yardıma ihtiyacım yoktu," dedi Reina ama elbette bu doğru değildi. Callum, Reina o gün malikânedен çıktığından beri ondan yayılan her pişmanlık zerresini, üstüne çiğ damlaları gibi yapışmış, tenini kaplamış olan şüphe incilerini hissedebiliyordu. Reina çok yorgundu ve ona yardımcı olması için etrafta başka bir şey olmadığına öfkeliydi. İşine yarayabilecek ağaçlar, asma dalları, Nico, hatta orada kalması için yalvaracağını sandığı ama öyle yapmamış olan Atlas'tan bir haber bile yoktu. Çok üzgündü ve bunun öfke olduğunu sanıyordu. Bu yüzden, Callum'u suçluyordu. Çünkü Callum onu üzmezdi, üzmezdi.

Reina'nın üstünde zerre kadar etkisi yoktu. Bu da sonuç olarak ikisi için de daha iyiydi.

"Buraya sana yardım etmek için gelmedim," dedi Callum. "Ama ölmediğinden emin olmanın faydalı olduğunu düşünüyorum."

Reina'nın nefes alıp verışı yavaş yavaş düzeliyordu. Kaşlarını çattı, sonra da ayaklarının dibindeki cadıya göz attı. "Demek bunu sen halledeceksin?" dedi çenesini kaldırarak. "Her zamanki gibi onu kendi kâbusuna mı yollayacaksın?"

"Yok, sanmıyorum. Yolu sen göster," dedi cadıya. Adam apar topar ayağa kalktı. "Tanrım, ne kadar uslu. Gel, Mori," diye seslendi, suratını asmış arkasından bakmakta olan Reina'ya ama Callum çoktan yürümeye başlamıştı bile.

Reina ona yetişti ama tökezledi. "Kramp mı girdi?" diye sordu Callum neşeli bir sesle.

Reina eliyle yan tarafındaki dikişe bastırırken, dik dik ona baktı. "Önemli bir şey değil."

ATLAS PARADOKSU

“Bir şey olmaz,” dedi Callum. Mesafenin etkileri onları yoğun bir çürümüşlük bulutu gibi çürütmeye başlamadan önce, Cemiyet’in törenini tamamlamanın bir yolunu bulamadıkları takdirde başlarına neler gelebileceğini düşündüğü zamanki gibi endişe yaratan bir durum yoktu. Gözlerini kısıp havaya bakarak, ya da Londra pusu gibi, diye düşündü.

“Eee?” dedi. “Hedeflerimiz açısından bilmem gereken bir şey var mı?”

Reina hâlâ acıya odaklanmış durumaydı. “Ne dedin?”

“İlahi amacını yerine getirmeyi planlıyorsun, değil mi? Nereden başlayacaksın? Suyun üstünde yürürsen, bundan kimse-
nin pek etkileneceğini sanmıyorum,” dedi. Onları Thames’den uzağa, kıvrımlı bir yola doğru götüren cadıyı işaret etti. “Büyük
açısından, bu adam bile dediğimi yapabilir.”

Reina yüzünü buruşturdu. “Dikkat çekmek istemiyorum. Birinin beni görmesine gerek yok.”

Callum onun tam da buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ama Reina bunu hâlâ bilmiyorsa, ona söyleyen kişi kendisi olmayacaktı. “Kendi Forum’unu mu kuracaksın? Kitlelere bilgi mi yayacaksın? Tek bir dünya toplumu mu oluşturacaksın?”

“Hayır.” Reina ya acıdan ya da Callum’un sorularından tiksindiği için yüzünü buruşturdu. “Sadece bir şeylerin farklı olmasını istiyorum.”

“Nelerin?”

Reina omzunu silkti. “Her şeyin.”

“Erişilebilir hedefler belirlemek gerektiğini söylerim hep,” dedi Callum, ciddi bir ifadeyle başını sallayıp. Reina ona ters bir bakış atınca, Callum omzunu silkti. “Bu durumda, beni hâlâ kullanacaksın, değil mi? O yüzden, belki de yardımına ihtiyacın vardı,” dedi, parmaklarını önlerinde yürümekte olan cadıya doğru oynatarak.

“Ben...” Evet, Reina bunu biliyordu. Ama umurunda değildi. Derken, genel olarak onun bulunduğu noktadan mide bulan-

OLIVIE BLAKE

dırıcı bir şüphe dalgası daha yayıldı. “Demiştım sana. Birbiri-mize yardım edebiliriz.

Ah, evet, ne kadar da eşitlikçiydi. Onun için her şey karşılık-lıklıydı. “Önemli mi bilmiyorum ama Atlas Blakely’den duya-cağın son şey olduğunu sanmıyorum.” Reina ona dik bir ba-kış fırlattı. “İnkâr etme,” dedi Callum. “Ona haddini bildirmek için bir fırsat çıkacağını umuyordun ama sana o fırsatı vermedi, değil mi? Verecek,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Sadece senin hayır diyeceğinden emin olduğu bir zamanda bir şey iste-memesi gerektiğini biliyor.” Reina’nın bir şey demesini, itiraz etmesini bekledi ama Reina suratını asıp karşılarındaki parke taşlı patıkaya baktı. “Senin çaresiz hale gelmeni bekleyecek. Bütün diğer planlarının başarısız olmasını bekleyecek. Elinde hiçbir şey kalmadığında da seninle konuşmak isteyecek.”

“Ona hayran gibisin,” diye mırıldandı Reina. Callum’un beklediği tepki bu değildi ama haklı olabileceğini düşündü. Callum bu süreçte Atlas Blakely’nin bazı özelliklerine *gerçek-ten* de hayran olmuştu. İronik bir şekilde, Atlas’ı anladıkça ona daha fazla saygı duymaya başlamıştı. (Elbette, ona karşı hisset-tiği nefreti gölgede bırakan bir hayranlık değildi. İstisnasız bir şekilde ondan nefret etmeye devam ediyordu).

“Yaptıklarında çok başarılı,” dedi Callum kısaca. “Zaten bu yüzden erişilebilir hedeflerine erişmen çok önemli.”

“Doğru,” dedi Reina istemeye istemeye.

“Çünkü sen bunları...”

“Evet, anladım,” diye parladı Reina. “Aptal değilim.”

“Tabii ki değilsin. Aptal olsaydın, daha iyi olurdu.” Rei-na’nın kaşlarını çatacağını bilen Callum gülümsedi. “Biraz daha kör inanca sahip olmaya çalış, Reina. Ya da kör öfkeye. Ne yaparsan, bunu gözünü karartıp yap. Öylesi daha kolay.”

Cadı bir köşeyi dönerken, Reina ona işaret verdi. Callum son saldırıyla karşılaşacaklarını tahmin etti ve haklı çıktı. Oraya yaklaşırlarken, karşılarına Dickens romanlarından fırlamış gibi gözüken bir meyhane çıktı.

ATLAS PARADOKSU

“Buradan sonrasını biz hallederiz,” dedi Callum cadıyı durdurarak. “İstersen gidip biraz yüzebilirsin.”

Cadı bir an için ona direnir gibi oldu –belli ki ona talimat veren kaynağa yaklaşmışlardı ama Callum beceriksiz değildi– ama sonra boş bakışlarla geldikleri yöne döndü.

Reina başım çevirdi ve endişeyle cadının gözden kayboluşunu izledi. “Ona ciddi ciddi boğulmasını söylemedin, değil mi?” diye sordu uzaklaşan cadının arkasından bakmaya devam ederek.

“Tabii ki söylemedim.” Callum meyhanenin arka kapısını çaldı. Karşısına büyük bir ihtimalle diğeri gibi cadı olan, her yanından pahalı bir tıraş kolonyası kokusu yayılan, ucuz numaraları ve görünmez bir zırhı olan bir adam çıktı. “Bizi içeri al,” dedi Callum adama.

Cadı başını hafifçe yana eğdi. “Defol,” dedi adam.

Reina bunu fırsat bilip öne adım attı. Callum elini Reina’nın omzuna koydu.

“Bizi içeri al,” dedi yine. Büyüsü Reina’nın büyüyle birleşti ve bir anda harekete geçti.

Sonuç aşağı yukarı Callum’un tahmin ettiği gibi oldu. Cadı dönüp güçlkle arka ofise doğru yürürken komaya girmiş gibiydi. Callum bir dahaki sefere daha yumuşak davranmaları gerektiğini düşündü. Reina ona bakınca, omzunu silkti.

Cadının peşinden güzel bir mutfağa girdiler. En azından, iyi çalışan bir işletmeye benziyordu. Orasının gerçek bir meyhane olarak işletildiği ama büyük bir ihtimalle aynı zamanda gizli saklı işler için de kullanıldığı belliydi. Kara para mı aklanıyordu? Silah kaçakçılığı mı yapılıyordu? Hepsi için kullanılıyor olabilirdi. Her yanından aç gözlülük yayılan cadı, iki kere arka kapıyı tıklattı, “Patron, ziyaretçilerin var,” diye mırıldandı.

“Teşekkürler,” dedi görgü kurallarını gayet iyi bilen Callum.

Callum peşinde Reina’yla birlikte odaya girerken, adam bir şeyler homurdanıp geri çekildi.

OLIVIE BLAKE

“Tünaydın,” dedi Callum. Masadaki cadı başını kaldırdı ve gözlerini tanıdık bir ifadeyle kısık dik dik ona baktı. “Ortak bir tanıdığımız için geldim.”

“Öyle mi?” dedi cadı, bir Reina’ya bir ona bakarak. “İyi kas yapmış,” diye tebrik etti Callum’u. Alaycı bir ifadeyle Reina’yı işaret etti. Callum masanın arkasında apış arasına doğrultulmuş bir silah olduğundan emindi.

“Sadece konuşmaya geldik,” dedi Callum oturup. Reina, *Böyle konuşmamıştık*, gibisinden bir bakış fırlattı ama sonra birkaç saniyede parçaları birleştirdi. Neler olduğunu anlaması daha da kısa sürmüştü olabilirdi. Ne de olsa, aptal değildi.

“Dediğim gibi, ortak bir tanıdığımız için geldik,” dedi Callum.

“İkimizin ortak tanıdığı kimmiş?” dedi cadı, bunu umursamıyormuş gibi davranmaya çalışarak. Ah harika. Şüpheli tavrı bile tanıdıktı.

“Oğlunuz.”

Reina’nın yanında gerildiğini hissetti. Adrian Caine’in kısık gözlerinde bir farkındalık parıltısı belirdi ve acaba Tristan aynı babasının halini tavrını sergilediğini biliyor olsa ona gücenir miydi diye düşündü. Callum gönülden gücenmesini istiyordu.

“O halde,” dedi Adrian Caine, ikisinin de görmesi için tabancasını masanın üstünü koyup iyi niyetini sergilemek için mermileri çıkarırken. “Konuşalım.”

P A R I S A

Beni istemiyorsunuz.

Başka yöne bakın.

Benim peşimde değilsiniz.

Henüz saldırıya geçmeye fırsat bulamamış olan dört saldırgan teker teker –her biri meydanın ortasındaki alanın farklı bir yerindeydi– dikkatini tekrar Parisa oraya geldiğinde yaptığı şeye verdi. İçlerinden biri bir gazete okuyordu. Diğer telefon-da birisiyle konuşuyormuş gibi yapıyordu. Üçüncüsü bir bakım görevlisi gibi giyinmişti ve meydanın ortasındaki çeşmenin tılsımlarını düzeltiyormuş gibi yapıyordu. Dördüncüsü saçları toka niyetine iki bıçakla toplanmış, içinde bebek olmayan bir bebek arabasını iten bir kadındı.

Parisa evden ayrılmadan önce planladığı gibi saldırganları öldürmeyi düşünmüyordu. Biraz sütlü çay içip keyif yaptıktan ve onları zihinlerinin yapmak istediği şeyle baş başa bırakıp birbirlerine düşürerek (telepatik önermenin gücüyle) güzel bir öğleden sonrası geçirmeyi istiyordu. Şimdilik, onlar da Parisa da kendi işlerine bakacaklardı. Ne de olsa, Callum’dan bir şey öğrenmişti.

Parisa bir kafeye girip garson kızı çağırdı. Sonra, köşedeki bir masaya geçip çantasından bir kitap çıkardı. Sırf zevk için kitap okumayalı aradan uzun zaman geçmişti. Güzel bir polisiyeden her zaman keyif almıştı. Zihnini bir işe odaklamamak çok rahatlatıcıydı.

Çayı geldi ve keyifle çayını yudumladı, etrafındaki dağınık düşünceleri dinledi. Birisi hasta olan annesi için endişeleniyor-

OLIVIE BLAKE

du. Bir diğeri yaramaz çocukları için endişeliydi. Bir başkası Parisa'nın bacaklarına bakıyordu. Bunlar normal, sıkıcı şeylerdi. Biri kısa bir süre önce rüyasında ölen teyzesinin hayaletinin yatağının başında onu nasıl korkuttuğunu düşünüyordu.

Parisa da garip bir rüya görmüştü.

"Sen bilinçaltı kalkanlarını kuran telepatsın," demişti rüyadaki adam. Tam olarak sarışın değildi; aslında, hiçbir şeye benzemiyordu. Yakından ve daha normal şartlar altında bakılsa, etnik açıdan bir melez olduğunu görebilir, bir insan olup olmadığını anlamaya çalışabilirdi. İlk bakışta, farklı bir izlenim yaratıyordu ama sonra başka bir terslik olduğunu anlamıştı. Genel olarak, geçici bir havası vardı.

"Doğru," demişti Parisa. Kalkıp etrafına bakınmıştı. Daha önceden kendi bilinçaltı kalkanlarının içine girmemişti ve orayı bir hapisane gibi göstermemek için vakit harcamadığına pişman olmuştu. Hoş bir ortam değildi. "Sen Gideon'sın."

"Evet. Buraya beni öldürmediğin için teşekkür etmeye geldim ama sırf bunu söyleyebilmek için bana yaşattıklarından sonra o kadar da minnettar hissetmiyorum." Kurtulmayı başardığı tuzakta yaralanmış olan omzunu işaret etti.

Parisa Cemiyet'in telepatik kalkanlarının arasına girebilmek için nasıl bir zorlu sınavdan geçtiğini tahmin edebiliyordu. Genel olarak, acı çekmişti. Parisa bu konuda çok başarılıydı. "Yapmam gereken bir işim vardı."

"İşinde başarılısın."

Parisa hafifçe yüzünü ekşitti. "Kaçmana izin vermem dışında."

"Doğru." Gideon ona uzun uzun baktı. Parisa tam bunun ne anlama geldiğini çözmek üzereyken, "İşe yaradı mı?" diye sordu Gideon.

Parisa bu soruya hazırlıksız yakalandı. (Gideon'ın düşünceleri de pek normal olmayan şeyler arasındaydı.) "Ne işe yaradı mı?"

"Prens," dedi Gideon. "İşe yarayıp yaramadığını öğrenme fırsatım olmadı. Nico da bilmiyor."

ATLAS PARADOKSU

“Ha.” Nico çok az şey biliyordu. Zavalhıcık. Bir aya kalmadan, belki daha kısa sürede Cemiyet’e geri dönecekti. Parisa bundan emindi. “Hayır, işe yaramadı.”

“Anladım.” Gideon hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Çok yazık.”

“Neden?”

“Annem...” Gideon yüzünü ekşitti. “Beni arayacak.”

Ah. “İşlevsiz anneleri olan erkekler en kötü erkek tipidir,” dedi Parisa.

“Kcsinlikle,” diyen Gideon iç çekti. “Neyse.”

“Evet.” Parisa ayağa kalkıp karşısına geçti ve parmaklıkların arkasından onu dikkatle inceledi. “Bana bir iyilik yap,” dedi. “Seninle son karşılaştığımda neler olduğunu Nico’ya söyleme.” Nispeten olumlu bir sonuç almasına rağmen, dikkatsiz bir davranışta bulunduğunu hatırlamak hoşuna gitmiyordu. Daha doğrusu, gerekeni *yapmadığını*.

“Neden?” Gideon bunu komik bulmuş gibiydi. “hayatımı kurtardığını bilirse, ondan hoşlanacağını falan mı düşünür?”

“Tabii ki hayır. Ben kimseden hoşlanmam. Daha da önemlisi, senin hayatını kurtarmadım. Bir hata yaptım ve sen kaçtın. Bir daha tekrarlanmayacak.”

“Anlaştık,” dedi Gideon kibar bir tavırla ama gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

“Ama Nico’ya dikkat et,” dedi Parisa. “O, salak değil.”

“*Oui, très vrai,*” dedi Gideon. Evet, çok doğru.

İnsanların ringde bir karşılaşma başlamadan önce yaptıkları gibi nazikçe birbirlerine gülümsediler.

“*Bonne chance,*” dedi Parisa. “*Ne meurs pas.*” İyi şanslar. Sakın ölme.

“Nico’ya böyle dediğini söylerim,” dedi Gideon. Sonra, Parisa uyandı ve birkaç saat sonra, hayatının en tuhaf iki senesi sona erdi.

Onları özleyecek mi diye merak etti. Nostaljiyi hiçbir zaman sevmemişti. İleriye bakmakta daha iyiydi.

OLIVIE BLAKE

Derken, sessiz ve tanıdık adımlar atan birisi kafeye girdi.

Parisa başını kaldırdığında, karşısındaki sandalyede birisinin oturduğunu gördü.

“Merhaba,” dedi.

Dalton bacak bacak üstüne attı ve sandalyeye iyice yerleşti. “Çok yorucuydu.”

Son haftalarda, düşünceleri tamamıyla değişmişti. Düzenli düşünceleri asma dalları ya da yabani otlar gibi etrafa yayılmaya, uzanmaya başlamıştı ve giderek de yayılıyordu. El yazısı değişmişti. Sesi değişmişti. Hali tavrı değişmişti. Bunu herkesten gizlemek için büyük bir çaba sarf etmişti. Diğerleri kendi hayatlarıyla o kadar meşgul olmasalardı, içlerinden biri mutlaka fark ederdi. Neyse ki insanlara bir konuda güvenilebilirse, bu kesinlikle bir tür narsizmdi. Herkes benmerkezcilik spektrumunda belirli bir yerdeydi ve o şartlar altında, diğer dördü çoğu kişiden daha ileri bir aşamadaydı.

“Neyse, artık bitti,” dedi Parisa bilmiş bir tavırla. “Atlas bir şey dedi mi?”

Parisa Atlas’ın bilip bilmediğini merak etti. Son zamanlarda Atlas’ın genel olarak ne kadar şey bildiğini düşünüyordu. Atlas’m onu hafife almanın da dahil olduğu birkaç çok önemli hata yapmış olması mümkündü.

Ama bu... onun karakterine aykırıydı. Nedense hâlâ bir planın parçasıymış gibi hissediyordu. Hâlâ tam olarak görmeyi başaramadığı bir şeyin görünmez bir parçası, bir dişlisi ya da mekanizmasıymış gibi hissediyordu. Belki de tehlikeli bir şekilde ondan hoşlanmaya başlamıştı.

“Hayır,” dedi Dalton sıkılmış gibi. “Atlas ne diyebilirdi ki? Araştırmayı tamamladım. İsterse o küçük satranç oyunlarını oynayabilir.” Dalton başını çevirip arkasındaki avluda duran sahte bebekli kadına baktı. “Hep benim de olmasını isterdim.”

“Ha?” dedi hâlâ Atlas’ı düşünmekte olan Parisa. Sonra, Dalton’ın bakışlarını dışarıdaki bebek arabasına dikmiş olduğunu

ATLAS PARADOKSU

fark etti. “Ciddi misin? Bir bebek mi?” dedi. İçinden gülmek geldi.

“Evet. Ama hayır.” Dalton dönüp ona gülümsedi. Yeni, muzip ve biraz bilmiş bir gülümsemeydi. Parisa bu gülümsemeden çok hoşlandığını fark etti. “Sadece hayatın keyfini çıkarıyorum, o kadar.”

Dalton’ın çocukluk anısını, bir fidanı nasıl canlandırdığını ama bu tür şeyler olabildiği için fidanın nasıl öldüğünü düşündü. Çünkü tüm hayatın bir sonu vardı. Dalton’ın ölüme karşı neredeyse bir paranoyayı andıran o eski saplantısını fark etmeye başlamıştı. Sanki ölümü atlatmak için can atıyordu.

Bu, yeni bir gözlemdi çünkü o saplantı her neyse, Dalton’ın daha önceki versiyonunda yoktu. Parisa Dalton’ın tamamı olmadan –zerre kadar hırsı ve esas olarak gelecekle ilgili hiçbir bir planının olmamasını ortak bir yönleri olarak düşünmüştü; ama sonra Dalton’ın boş sayfa versiyonunun onunkinden çok farklı olduğunu fark etmişti– onun diğer karmaşık yanlarını asla görememiş olacağını anlamıştı.

Rüyaları. Arzuları. Korkuları.

“Hiçbir zaman anne olabileceğimi düşünmedim.” Parisa Regina’nın zihnindeki bitkileri, ona çocukları gibi nasıl yapıştıklarını düşündü. Konu doğal olmayan annelerden açılmışken... “Bencil olmama kapasitesine sahip olduğumu sanmıyorum.”

“Çocuk sahibi olmanın kaçınılmaz bir şekilde bencilce olduğunu düşünüyorum,” dedi birden sıkılan Dalton. Bir şey söylemek için can atıyormuş gibi Parisa’ya döndü. Çatlaklar henüz tam olarak iyileşmemişti ve Dalton’ın Frankenstein’dan farksız olan bilinçliliği, geride hafif boşluklar ve üst üste binen parçalar bırakmıştı. “Var olma konusunda hiçbir seçim hakkı olmayan bir şeyi var olmaya zorlamak, saf bir bencillik eylemi,” dedi.

Parisa çayını yudumlarken hafifçe güldü. “Haklısın. Ama bu fikir yine de hoşuna gidiyor sanki.”

“Hiçbir zaman bencil olmadığımı söylemedim.” Dalton ona

kadar tatlı bir gülümsemeyle baktı ki ona biraz Gideon'ı hatırlattı.

Parisa, onun annesiyle ilgili bariz endişesine rağmen ona yalan söylediği için neredeyse pişman oldu ama ona gerçeği söylemesinin hiçbir faydası olmazdı. (Zaten anne sorunları varsa, bunlar kısa sürede çözümlenmezdi. Ya da hiçbir zaman. Karşılarında Callum örneği vardı.)

“Eee, ne yapıyoruz?” dedi Dalton.

“Forum’u inceleriz, diye düşündüm. Ellerin ne gibi kaynaklar olduğunu, kim olduklarını anlamaya çalışırız. Düşmanca bir ele geçirme planları olduğunu tahmin ediyorum.” Ya da en azından çok şık giyimli. Masanın altında bacak bacak üstüne attığında, yeni Louboutin ayakkabıları göze çarpıyordu.

“Kulağa iyi geliyor.” Dalton gerginmiş gibi bacağına sallamaya başladı. “Ya fizikçiler?”

Parisa duraksadı. “Ne olmuş onlara?”

“Onları istiyorum. Diğeri neredeydi?”

Parisa fincanını masaya koydu. “İsimlerini biliyorsun.”

“Evet. Varona ve Rhodes.” Dalton ona güven vermek için yine gülümsedi. “Diğeri de gerekli. Batarya olan. Ona ihtiyacımız var.”

Parisa bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar duraksadı. “Atlas’ın araştırmasını ondan önce tamamlamak istediğini mi söylüyorsun?”

“Benim araştırmam,” diye hatırlatma yaptı Dalton.

“Doğru.” Haklıydı. Doğruyu söylüyordu. “Sadece başka bir dünya yaratmakla ilgilendiğini düşünmemiştim.”

“Hayır, tamamıyla başka bir dünya yaratmaktan söz etmiyorum,” dedi Dalton hemen biraz sabırsız bir tavırla —sanki son on senedir bunun saçma olduğunu kanıtlamak için uğraşmıştı. Aslında, öyle yapmıştı. “Var olan bir dünyaya girmenin yeni bir yolunu bulmak istiyorum. Başka bir dünyaya açılan bir kapı. Birçok dünyaya. Tüm dünyalara. Bir bakıma, bu da yeni bir

ATLAS PARADOKSU

dünya yaratmak gibi.” Cümleleri artık birbirine geçiyor, hızlı hızlı ve telaşlı konuşuyordu.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordu Parisa. “Bir kapı mı?”

Dalton dalgın dalgın gülümseyip masanın üstünden elini tuttu. “Her şeyi istiyorum. Sen istemiyor musun?”

Hım, diye düşündü Parisa. Eyvah.

Potansiyel olarak tehlikeli bir hava esiyor, hafif bir çılgınlık uğultusu hissediliyordu. Akortsuz çalınan bir keman gibi, belli belirsiz bir uyumsuzluk hissi vardı. O güne dek, kimse Parisa’ya ne istediğini sormamıştı. Önemli olan bir şekilde sormamıştı. İnsanlar *onu* istemişlerdi ve bu ayrı bir şeydi. İşin aslı, her şeyi istemek tehlikeliydi ve sırf güç sahibi olmak için güç peşinden koşmak nafile bir uğraştı. Büyük bir ihtimalle, fazla bilgi denen bir şey vardı çünkü bunun birazı bile bir insanın daha fazla istemesine neden olup onu hasta edebilirdi.

Öte yandan, Dalton haklı da sayılırdı.

“Bana neden ihtiyacın var?” diye sordu Parisa çünkü hâlâ bir beyni vardı ve sağlıklı bir temkin hissine sahipti.

Dalton omuzlarını silkti. “Onun seni istediği nedenle aynı.”

“Eskiden istemiş olduğu nedenle,” dedi Parisa ve Dalton başını salladı. “Hâlâ istiyor,” dedi.

Parisa bir kez daha Atlas Blakely’nin planlarının izlediği yolu merak etti. Daha başladığını fark etmeden kendisini bunların ortasında mı bulmuştu? Atlas’la ilk tanıştığı zamanı, ona gösterdiği aynayı hatırladı. Onun düşüncelerinin ortasında nasıl kendi yüzünü gördüğünü hatırladı. Jung, benliğin bir kişinin ruhunun genel toplamı olduğunu söylemişti. İleri bakan parça, bireyselleşme süreci, daha fazlası olma arayışı. Belki de bir sene boyunca kolektif bilinçaltıyla, insanlığın atalarının özelliklerini taşıdığıyla ve varoluşun tekliğiyle ilgili araştırma yaptıktan sonra kendisinde eksik olan parça buydu. İhanet dolu ve anlam bulabilmek için büyük gayretler içinde olan bir varoluş. Dalton’inki gibi, acının daimi garantörü olan bir varoluş.

OLIVIE BLAKE

Parisa dünyaya bir şey borçlu olup olmadığını düşünmüştü –ne zaman duracağını bilmek ve kendi kısıtlamalarını bulmak gibi– ama sonra bunu boş vermişti. Dünya onun için ne yapmıştı?

“Yeni bir dünya yaratalım,” dedi Dalton’a. Dalton’ın asil yüz hatları ışığı yakaladı ve bir gülümsemeyle bunu geri yansıttı.

“Böyle diyeceğini umuyordum,” dedi. Masanın üstünden onun elini tutarken, Parisa’nın çayı buz gibi olmuştu.

E Z R A

Ezra, Cemiyet'in malikânesine ilk gittiğinde, sabahın erken saatleri olduğunu çok iyi hatırlıyordu; evin büyük salonunun yüksek dar pencerelerinden içeri gün ışığı sızıyordu.

Pencerelerin yılan benzediğini, içeri sızan göz kamaştırıcı ışığın yılan gözleri gibi olduğunu düşünmüştü. O anda bile orada geçirdiği zamanı düşündüğünde, bunu fazla yaldızlı ve parlak görüntüler halinde hatırlıyordu.

Ama artık malikânede hüznünlü bir hava vardı ve Ezra yürürken gölgeler, perdeler gibi yere düşüyor, ışık zeminin el yapımı süslemelerini aydınlatıyordu. Kasvetli görünüyordu. Sessizdi.

Koruyucu'nun çalışma odasının kapısında durduğunda, Atlas'ı pencerenin önünde durmuş, parmaklarını ağzının etrafında birleştirmiş bir halde buldu. Ezra bir kez daha onun ne kadar yaşlı görüldüğüne şaşırdı. Çok değişmişti. Atlas'ın onun orada olduğunu ve büyük bir ihtimalle düşüncelerini hissettiğini biliyordu.

"İçeri girmeme izin verdin," dedi Ezra yüksek sesle.

Atlas dikkatle ona baktı, sonra bakışlarını tekrar pencereye çevirdi.

"Geri geldin," dedi.

Ezra içeri girdi, Atlas'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Evet. Her şey hayal ettiğin gibi oldu mu?" diye sordu Atlas, masum sayılabilecek bir ses tonuyla. Kesinlikle küçümseyici ya da suçlayıcı olmayan bir ses tonuydu çünkü yanıtın hayır olduğunu biliyor olmalıydı.

OLIVIE BLAKE

“Bunu yapmana izin veremezdim.” Ezra ellerine baktı. “İzlediğin yolu gördüm, Atlas. Seni durdurmam gerekiyordu. Üzgünüm.”

“Gerçekten de üzgün müsün?” Nihayet, Atlas karanlık bakışlarında ilgisiz bir ifadeyle ona döndü. “Üzgünsen, düşündüğümünden de kötü durumdasın demektir.”

“Üzgün olduğumu söyledim, pişman değil. Onlar hâlâ tehlikeli. Hâlâ durdurulmaları gerek.” Duraksadı. “Sen,” dedi Ezra. “Senin durdurulman gerek.” Ona nasıl bir bedele patlarsa patlasın. Aradan geçen her saniye onu daha sabırsızlandırıyordu.

Bir şeyler ters gidiyor, diye düşündü Ezra. Özellikle buluşmak için sözleştiği Tristan, gitmesi gereken yere gitmemişti. Belki de orası yerine alarm zillerinin çalmadığı Osaka’ya, hatta belki Cape Town’a gitmişti. Birisinin geleceğini biliyor olmalıydılar; Atlas’ın geriye kalan araçlarının pusu kurdukları belliydi ve plan yapmak için bir senesi olmasına rağmen, Ezra sürpriz unsurunu kaçırmıştı.

Bir darbe almıştı ama penceresi hâlâ aralıktı. Dünyanın yarısı var olduklarını bilirken ve yok olmalarını isterken, kolaylıkla izlenebilecek dört medeialı daha ne kadar gizlenebilirdi? Şaşırtmaca, sayısız silahtan sadece biriydi ve Atlas bunu biliyor olmalıydı.

Malikâne gibi, oda da ürkütücü bir sessizliğe boğulmuştu. Ezra, Atlas’ın kendisini korumak için plan yaptı mı, yoksa bu bir tuzak mı diye düşündü. Belki de animatör hâlâ yakınlarda bir yerdeydi. Ne de olsa, Dalton Ellery, Atlas’ın teklif ettiği ve sonuç olarak Ezra’nın geri çevirdiği bütün her şeyi kabul etmişti.

“Hayır,” dedi Atlas bu düşüncelere yanıt olarak. “Dalton gitti.”

Ezra öfkeden köpürdü. Davetsiz telepati Atlas’ın günahlarından en önemsiz olanıydı ama yine de buna öfkelenildi. “Nerede?”

Atlas omzunu silkti. “Bunun beni ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

ATLAS PARADOKSU

İşte, bu şaşırtıcıydı. Ya da sadece utanç vericiydi, “Gerçekten de bilmiyor musun?”

“Tahminlerim var.” Atlas dalgın dalgın parmağını alt dudağında gezdirdi. “Ama ben onu kontrol edemem. Sen de edemezsin.”

“Ama sen bunu denedin,” diye mırıldandı Ezra.

Atlas başını salladı. “Hayır.”

“Evet, elbette denedin.” Deneyimini yeniden değerlendiren Ezra ani bir öfkeye kapıldı. “Ciddi misin? Dediklerini yapmazsam, neler olacağını açık açık...”

“Buraya beni öldürmek için mi geldin?” diye lafını kesti Atlas. “Beni öldürmek için geldiysen, bunu yapabilirsin.” Sıkılmış, hatta çok yorulmuş gibiydi. “O samimi konuşmalarımızdan birisini daha yapabilecek enerjim olduğunu sanmıyorum.”

“Saçmalama.” Atlas süslü laflara bayılırdı. İçinden kesin bir konuşma yapmak, bu işi gereksiz yere bir törene dönüştürmek geçiyor olmalıydı.

“Hayır, aslında düşündüğünden çok daha gerçekçiyim. Zaten senin senaryolarını denedim, Ezra.” Atlas dikkatle ona baktı. “Beni öldürmezsen, tüm bunlar boşa gitmiş olur. Feda ettiğin her şey heba olur.”

Ezra ona meydan okurmuş gibi çenesini kaldırdı. Sanki hayatı boyunca yükselmiş olan Atlas fedakârlığın anlamını bilebiliyordu. “Neyi feda ettiğimi sanıyorsun? Libby’yi mi? Emin ol ki,” diye ofladı Ezra, “benden zaten ayrılacaktı.”

“Evet, Bayan Rhodes düşünmeden bir kenara attığın şeylerden biri,” dedi Atlas, Ezra hiçbir şey dememiş gibi. “Ama bundan daha fazlası söz konusu. Mesele sadece o değil.”

Harika, Ezra’nın deneyimiyle ilgili yine dokunaklı bir yorum yapacaktı. Çok şanslıydı! “Beni kendi düşüncelerimle eğlendirmen çok hoşuma gidiyor,” diye iç çekti Ezra ama Atlas tabii ki devam etti.

“Bir hayat yaşama şansını feda ettin. Huzurunu feda ettin.

İnançlarını feda ettin, Ezra.” Duraksadı. “Bir kez daha kontrolden sende olmadığını anladın. Şimdi, bunu bile bile nasıl yaşayacaksın? Şu ana kadar yaşamak zorunda olduğun onca şeyden sonra.” Atlas’ın ona neredeyse anlayışla yaklaşıyor olması, Ezra’ya onun her zaman ciddi bir sosyopat olduğunun kanıtliyordu. “İtrafında sadece ölümü gördüğün ve hayatta kalmayı seçtiğin an, seni sonsuza dek etkileyecek.”

Hayır. Hayır, adilane değildi bu. “Bana ne hissedeceğimi söyleyemezsin, Atlas.” Ezra çenesini sıktı. “Benim hayatıma sen şekil veremezsin.”

“Bir zamanlar dostluk,” dedi Atlas. Parmaklarını hafifçe masasına vurdu. “Bu iç görüyü senden çalmadım. Sen bana verdin.”

“Hah,” dedi Ezra kaşlarını çatarak. “Ben *asla...*”

“Ezra,” diye lafını kesti Atlas yorulmuş gibi. “Lütfen. Biraz olsun hakkımı ver.”

Ezra bir kez daha sinirlenmeye başladığını hissetti. *Bir şekilde*, Atlas’ın kendisini hâlâ olanlarda bir kurban olarak gördüğü düşüncesi beynine kan sıçramasına neden oldu. Sanki ihanet eden kişi sadece Ezra’ydı. “Sana hakkını defalarca verdim.”

“Evet. Belli ki gereğinden fazla verdin,” dedi Atlas nazikçe, “aksi takdirde hâlâ benimle uğraşıyor olmazdın.”

“Ne dedin?” Ezra ayağa fırlayıp ona baktı. “Seninle *uğraşmak* da ne demek? Yaptığım her şeyin *nedeninin sen olduğunu* anlamıyor musun?” Belli ki anlamıyordu ve bu olabilecek en büyük yanılsamaydı. “Bunların tam orta yerinde sen varsın!”

“Neye sebep olduğumu sanıyorsun?” diye sordu Atlas bu sözleri komik bulmuş gibi. Ezra daha da öfkelendi. Atlas’ın niyeti, onun çaresizliğinin kullanarak onunla dalga geçmekti. “Beni korkunç, alçakça şeylerden uzak tuttuğunu sandığın belli,” dedi Atlas sıkılmış gibi, “yoksa bunu yapabilmek için beş kişiyi öldürmezdin.”

Bu suçlamayı yüksek sesle duymak, onu beklenmedik bir şekilde üzdü. Bir an için nutku tutuldu. “Ben kimseyi öldürmedim.”

ATLAS PARADOKSU

“Cidden mi? Ellerinin temiz olduğunu mu düşünüyorsun?” Bu sefer, bu yanıtını komik bulduğunu açıkça belli etti. Acınası bir durumdu. Sanki Atlas günahlarını itiraf etmesi gereken kişinin o olduğunu düşünüyordu. “Gayet planlı bir şekilde beş Cemiyet üyesinin öldürülmesini planladın,” diye hatırlattı Atlas. “Altıncısını da kendin kaçırdın.”

Demek Atlas’ın oyun planı buydu. Durumu Ezra’nın aleyhi-ne çevirerek onu suçlayacaktı. “Biri zaten ölmüştü,” dedi Ezra sinir içinde. “Değerli Cemiyet’in sayesinde ölmüştü.”

“Hayır.” Atlas’ın bu yanıtı sarsıcıydı. Ezra bir an için afalladı. “Callum Nova bu sabah sağ salım buradan ayrıldı.”

Ezra gözlerini kırptırdı. “Ben...” Sustu. “Ben asla öldürül-meleri gerektiğini söylemedim. Empata gelince, o...”

“Gerçekten de hâlâ her şeyin planladığın gibi gideceğini mi düşünüyorsun?” diye lafını kesti Atlas. “Sence onların isimle-rini, büyü uzmanlıklarını, ailelerini ve dostlarını ifşa etmek ne gibi bir sonuç yaratacak? Nerede olduklarını? Bu bilginin ciddi ciddi sadece *tutuklanmaları* için mi kullanılacağını sanıyorsun?” Ezra yanıt vermeyince, Atlas devam etti. “İnsan doğasım benim kadar iyi biliyorsun, Ezra. Başlarına neler geleceğini de biliyorsun. Onları hedef haline getirdin, ölümlerine neden olacaksın.”

“*Sen* onları birer silaha dönüştürdün,” diye parladı Ezra. “*Sen olmasaydın...*”

“Ben olmasaydım, keşfettikleri şeyleri asla keşfedemeyebilirlerdi. Ya da ederlerdi, kim bilir?” Atlas yerinden kalkmadan, ağır ağır durduğu yerde ağırlığını bir ayağından diğerine veren Ezra’yı süzdü. “Ama sen olmasaydın, kesinlikle bir dizi tuzaga adım atmazlardı. Dolayısıyla, bir çıkmaza girmiş bulunuyoruz.”

Bunun bir espri mi olması gerekiyordu? “Kesin olarak öldürüleceklerini bilemezsin.” Ama Ezra kendi sesindeki tereddüdü, şüphe ifadesini duydu. Atlas’ın da duyduğunu biliyordu.

“Beni öldürmen gerek,” dedi Atlas yine, omzunu silkerek.

OLIVIE BLAKE

“Öldürmen gerek, yoksa bu ana kadar yaptığın her şey boşa gider. Kendi inançlarına ihanet etmiş olursun.”

Atlas ayağa kalktı, daha kolay bir hedef olmak istiyormuş gibi ellerini iki yana açtı. Ezra onu hiç o kadar öldürmek istememişti. Atlas intihar mı etmeye çalışıyordu? Ezra aslında Atlas’ın ölümünün gökyüzünden gelen bir şimşek gibi ilahi bir elden olmasını istiyordu. Bekledi ama belli ki yukarıda, evde kimse yoktu. Olimpos da cehennem de boştu. İblisler orada, o evdeydi.

“Haklısın,” dedi Ezra. “Seni öldürmem gerekecek.”

Ne yazık ki hâlâ kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. Riske attığı şeyler göz önüne alınacak olursa, pek şansı yoktu ama Atlas onun içindeki en zayıf, en ufak, en önemsiz halini ortaya çıkarmıştı. Atlas erişmeyi zor bir enginliğe, parlaklığa sahipti – Ezra’nın bu işi o anda yapması gerekiyordu. Yapmak zorundaydı.

“Ama buraya bu yüzden gelmedin,” dedi Atlas. Ezra düşüncelerinden sıyrıldı.

“Ne?”

“Beni öldürmek zorundasın,” dedi Atlas. “İnan ki biliyorum. Anlıyorum. Seni buraya, bu odaya getiren mantığın nasıl bir yol izlediğini görebiliyorum. Şu ana. Burada sona ermesi gerek.” Duraksadı. “Ama buraya bu yüzden gelmedin.”

“Harika.” Atlas Blakely’nin bir başka ussal armağanıyla karşı karşıya kalan Ezra’nın ağzından cılız, kırgınlık dolu bir kahkaha yükseldi. “O halde, söyle,” dedi monoton bir sesle. “Senden nihayet kurtulmak için gelmediysem, ne için geldim?”

Atlas ona acıyormuş gibi bakıyordu. “Buraya geldin çünkü en sonunda dışarıda benden daha kötü bir şey olduğunu anladın.”

Ezra bir an için gerildi. Sanki Atlas yine zihnini okumuştı.

Ezra bilinen tüm telepatik blokları kullandığı için ofladı.

“Off, *lütfe*...”

“Yok, haklısın, neden bu değil,” dedi Atlas. “Ama benim

ATLAS PARADOKSU

gibi başkaları olduğunu anladın. Sorunun *ben* olmadığını anladın,” diye bir tabminde bulundu, “çünkü sorun sensin, çünkü uyum sağlayamayan *sensin*. Çünkü inandığın, senin için önemli olan şeyler başka kimse için dünyayı büyük ölçüde daha iyiye götüremiyor ve bu yüzden, sana asla inanmayacaklar, kulak asmayacaklar. Buraya dünyayı kurtarmaya geldin ama tek yaptığın bir şeyleri yok etmek oldu –yaptığın tek şey yıkıcı insanlara sergiledikleri şiddeti gerekçelendirme fırsatı vermek oldu.” Atlas bir süre bir şey demedi. “İstediğin kişi değildim, Ezra ama onlar da değillerdi. Bunların hiçbirini istemedin. Düşündüğün gibi olmadı.”

Ezra başını çevirip pencereden dışarı baktı. “Sen benim nelerden...”

“Nelerden vazgeçtiğini bilmiyor muyum?”

Ezra Atlas’ın onu izlediğini hissedebiliyordu ama ona dönmedi.

“İçinde savaşılan hiçbir şeyi anlamadığımı mı düşünüyorsun, Ezra?” dedi Atlas gülerek. “Yirmi sene önce, ben bir açık buldum ve bunu seçtim. Kendi planımı, kendi dünyamı yaratmaya karar verdim. Bu seçimi yaptığım için neler olduğunu biliyor musun?”

Siktir git, diye düşündü Ezra. Siktir git, Atlas Blakely, sakın...

“Diğer dört kişi öldü,” dedi Atlas. Ezra yanlışlıkla ona baktı ve ona bakana dek bunu yaptığını bile fark etmedi. “Onları hatırlıyor musun? Belki hatırlamıyordur. Ben de onları pek düşündüğümü hatırlamıyorum ve ilk başlarda bunun önemli olduğunu da düşünmemiştim. Belki de bir kazaydı diye düşündüm. Belki sadece talihsizlikti dedim.” Atlas hatıralarına daldı ve sağ elinin parmak eklemlerini ovuşturdu. “Ama sonra bunun benim suçum olduğunu anladım çünkü bana bir fedakârlık yapmam söylendiği halde, ben kendimi seçtim. Seninle yaptığım plana bağlı kalmayı seçtim. Sonra da bunu seçtim,” dedi ofisini işaret ederek, “çünkü bir noktadan sonra, seninle aynı sonuca vardım: Koruyucu olmazsam, planım işe yaramazsa, o dört kişinin kanı ellerime boş yere bulaşmış olacaktı.”

OLIVIE BLAKE

Ezra yutkunamadığını, nefes alamadığını hissetti. Düşünemiyordu. “Öldüler mi? Diğerleri öldü mü?”

“Evet.”

Ezra kaşlarını çattı. “Ama neden...”

“Ben neden mi hayattayım?” diye tahmin etti Atlas. Omzunu silkti. “Büyük bir olasılıkla, burada, arşivlere yakın bir yerde kaldığım için. Beni yine kullanabilecekleri, büyüünün beni hâlâ içten çürütebileceği ve içimde geriye kalan şeyleri alabileceği bu evde kaldığım için. Arşivleri önemsiyorum, arşivler de bana belirli bir dereceye kadar özgürlük veriyor,” dedi Atlas saygıyla, “ama hayatımı borçluyum. Hâlâ fedakârlık yapmayı borçluyum.”

“Seni öldürmemi *istiyorsun*.” Ezra nefes alamadığını hissetti. “Bunu gerçekten de yapmamı *istiyorsun*, değil mi?”

“Neden olmasın? Sen yapmazsan, başka birisi yapacak.” Yine omzunu silkti. “Belki yeni arkadaşlarından biri olabilir. Belki arşivler yapar. Her halükârda, günün birinde öleceğim, Ezra. O vakte kadar, günahlarımın ağırlığını telafi etmek için ne yapabilirim ki?”

Ezra’nın tanıdığı Atlas asla bu kadar umutsuz olmamıştı. Ezra’nın tüm amacı neredeyse anlamını yitirmişti. Vizyonu. Onu iten güç, anlam hissi, varoluş nedeni. Atlas ölürse, Cemiyet onusuz devam ederse, Ezra’nın tüm hayatının ne anlamı kalırdı?”

“Bu...” Ezra susup dudaklarını yaladı. “Bu, bir tür ters psikoloji mi?” dedi. “Seni öldürmeyeyim diye beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?”

Atlas acı acı güldü, sonra başını salladı. “Hayır. Hayatımızın ayrıntılı bir taslağı olduğunu düşünüyorum, Ezra. Bence sen ve ben yanlış yolları seçtik.” Atlas, Ezra’nın okuyamadığı garip bir ifadeyle ona bakıyordu. “Araştırmamızı bitirmeme izin verirsen, yaptıklarımı düzeltmek için bir şansım olur. Ters giden şeyleri düzeltmek için.”

“Tanrım.” Ezra’nın içinden gülmek geçti. “O halde, beni buraya mı almaya çalışıyorsun? En baştan mı?”

ATLAS PARADOKSU

“Hayır.” Atlas hızlı hızlı başını salladı. “Sana yaptığım, yapmaya çalıştığım her şeyin,” dedi, “vicdanıma hizmet ettiğini anlatmaya çalışıyorum. Çünkü sana gerçekleri söyleyemediğim için bazı şeylere inanmana izin verdim; ama bunu gerçeği kaldıramayacağını düşündüğüm için yaptım.”

“Ah, çok teşekkürler,” dedi Ezra hışımla. Atlas’ın masasının karşısında öfkeyle volta atmaya başladı. “Neyse ki biraz olsun acı çekmeyeyim diye bunları benden gizlemişsin. Neyi bilmem gerektiğine benim adıma karar verdiğin için ne kadar da yüce gönüllüsün,” dedi Ezra onu tebrik edermiş gibi.

“Onu ne yapacaksın?” diye sordu Atlas. “Libby’yi.”

“Ben...” Ezra onun ismini duyunca sustu. “Ne dedin?”

“Onsuz başarılı olamayacağımı biliyorsun. Bunu ben de kabul ediyorum. O yüzden, onu şimdilik denklemden çıkardın ama beni öldürmezsen, Libby sana ve planlarına karşı bir tehdit olarak kalır. Onun ihtiyaç duyduğum parça olduğunu biliyorsun. Onunla ne yapacaksın?”

“Ben...” Ezra yine duraksadı. “Konuyla ilgisi yok çünkü seni öldüreceğim. Bu...” Ezra öfkesini dile getiremeyince sustu. “Bu yüzden buradayım, Atlas. Çünkü buna devam edemezsin, sen...” Dili dolandı. Boğazı kupkuru olmuştu. “*Tanrı rolü oynamazsın, Atlas...*”

“Benden nefret etmek istiyorsun. Ama etmiyorsun,” dedi Atlas.

“Kes sesini,” diye hırladı Ezra. “Bana zihnimde neler olduğunu söyleyemezsin, Atlas. Bu, senin değil, *ikimizin* planıydı...”

“Libby geçmişte kalmayacak,” dedi Atlas. “O, senin gerçek hatan, Ezra. En büyük hatan, onu buraya, bana getirmen değil, tehlikeli hale gelmesine izin vermendi.” Ezra çaresizlik içinde Atlas’ın cezasının ne olduğunu düşündü. Bu iş nasıl olur da onun için yangınlarla ve sellerle, salgın hastalıklarla ve şiddetle sona ermezdi? Gerçekten de içinde yıkım, bir salgın hastalıklar ordusu gibi bir savaş vardı. “Beni gerçekten durdurmak iste-

OLIVIE BLAKE

seydin, bunu nasıl yapacağını biliyordun. Uzun süre önce onu öldüremeyeceğini, sonsuza dek aşıl topuğun olacağını anlamış olmalıydın.”

“Libby’nin benim için ne olduğunu söyleme.” Ezra’nın sesi ona bile güçlükle çıkıyormuş gibi dengesiz geliyordu. “Onun benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin...”

“Öyle mi düşünüyorsun? Anlamadığımı mı?” Atlas’ın sesi bir duyguyu yansıtıyordu. Dürüstlük değil, diye düşündü Ezra. Dürüstlük olamazdı. “Ezra, burada buna bir son ver,” diye iç çekti Atlas. “Araştırmamı bitirmeme izin ver, sonra da her şeyin burada benimle birlikte sona ermesini sağla.”

Ezra’nın gözleri yanmaya başlamıştı. Çelişki. Mutsuzluk, Nefret. “Onu öldürebilirim,” diye bir tehdit savurdu.

“Öldüremezsin.” Atlas yine ona acıyordu. “Ezra, onu öldürmeyeceksin çünkü bunu yapamazsın.”

“Hayır, yapabilirim. Yapmam gerek. Bunu...” İçine derin bir nefes çekti Titrek bir sesle dışarı verdi. “*Kesinkes* inandığım bir şey olmasaydı, bunu yapmazdım.”

“İzlediğin yolu değiştir. Ezra. Değiştir diyorum.”

“Hayır. Hayır.” Bulanık görmeye başlamıştı. “Yapamam. Çok ileri gittim. Bundan geri dönemem.”

“Zamanla bununla yaşaman daha da zorlaşacak, Ezra.”

“Bana nasıl yaşayacağımı söyleme. Neyle yaşayabileceğime dair *en ufak* bir fikrin yok!” Sesi çatlıyordu ve içinde bir şey şunu düşünüyordu: Şimdi, şimdi yapmalıyım. Hemen şu anda yapmalısın çünkü şimdi yapmazsan dünya sona erecek. Bildiğin, çok uzun zamandır sana sırt dönmüş, kurtarmak için elinden geleni yapmış olduğun dünya – sona erecek.”

Mesele dünyayla ilgili, değil demişti profesör. Bu sözler kulağına bir uyarı gibi geliyordu. Asla dünyayla ilgili olmadı.

Öyle, diye düşündü Ezra çaresizlik içinde. *Öyle* olmalı. *Öyle* olmalı çünkü dünyayla ilgili değilse, son bir senemi boş yere acı içinde geçirdim demektir. Sevdığım kadına ihanet ettim, ona

ATLAS PARADOKSU

yardım etmek için kılımı dahi kıpırdatmadan acı çekişini izledim, hayattaki tek dostuma sırtımı döndüm. Kendime, inançlarıma, hiçbir şey olmayan, asla *bir şey* olmamış olan kitaplara ihanet ettim çünkü bilgi korkunç bir lanet. Bilgi hiçbir şey, ne anlama geldiğini ya da neden var olduğunu anlamadan kocaman bir ömür geçirebilir, yine de mutluluk, hoşluk, güzellikler yaşayabilirdim...

“Onun ölmesi gerek,” dedi Ezra. Sözcükler dudaklarının arasında uyuşmuş gibiydi. “Ölmesi gerek. Anlamıyorsun.”

Sesi bomboştu, hüznüydü ya da belki sahteydi çünkü Atlas onun bunu ciddi söylemediğini biliyordu. Atlas denen o hergele, gördüğü zaman zayıflıkları hemen anlardı ve nihayet gerçeği biliyordu: Ezra zayıftı. Oraya intikam almak, misilleme yapmak için değil, günahlarını affettirmek için gelmişti. Affedilmek için. Evet, bir hata yaptığını, iki kötülükten daha iyi olanı seçtiğini düşündüğünü ama bunun yine de kötü, yine de yanlış seçim olduğunu itiraf etme vakti gelmişti – ama artık bunu yapması imkânsızdı. Artık bunları asla söyleyemezdi. “Anlamıyorsun.”

Arkasından yaklaşan ayak seslerini duymadı.

Atlas, kapıya bakana dek orada birisi olduğunu bile fark etmedi.

Ancak o anın kontrolünü kaybettiğini, zaman ve uzayda kendisini tanıyamadığını anladığı anda başını çevirdi ve hesaplaşma anıyla yüz yüze kaldı.

Demek beklediği şey buydu.

Bir ömür boyu beklediği şeyin sonucuydu; eninde sonunda vaktinin geleceği farkındalığıydı. Aynı anda rahatlama hissi olan bir korkuyla dizlerinin bağı çözüldü.

Onun üstünden dumanlar çıkıyordu. Hafifçe tütsülenmişti. Giysileri yanmıştı ve kapıda öfkeli, intikamcı bir tanrıça gibi duruyordu.

“Siktir git, Ezra,” dedi Libby, içinde muazzam bir ıstırapla.

Avucundan çıkan patlama Ezra’nın gözlerini kamaştırdı ve hayatında ilk kez kaçabileceği bir kapı göremedi. İçinden sürü-

OLIVIE BLAKE

nerek geçebileceği bir boşluk yoktu. Kaçması mümkün değildi ve yandığı, hüznüendiğı ve yok olduğu o anda, Ezra Mikhail Fowler ölümünün gözlerinin içine baktı ve ah, demek alın yazısı bu, diye düşündü.

Demek kader buydu.

S O N ?

Gideon Drake, dövüşte asla çok başarılı olmamıştı. Aslında, dövüşken birisi de değildi. Bir savaşçı sayılmazdı. Zaman ya da enerji harcamaya değmeyeceğini düşündüğü bir sürü şey vardı şiddete eğilimi ya da çok fazla bir egosu da yoktu. Kendisini başkalarına kıyasla her zaman vasat bulmuştu ve bunun aksini söyleyen tek kanıt, vaktini ona harcamasına neredeyse yazık olacak kadar sıra dışı ve canlı olan Nico de Varona'yla arkadaşlığıydı.

Öte yandan, Gideon'ın doğuştan bir savaşçı olmadığını söylemek, karşısına bir fırsat çıktığında güçlü bir rakip olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Güzel hamle,” dedi Nico nefes nefese. Ondan beklendiği gibi, Gideon rakibinin başının yan tarafına kafa karıştırma ve geçici olarak iç kulağın dengesini bozma amacı taşıyan çok iyi bir darbe indirdikten sonra, Nico elinin tersiyle onun göğsüne vurmak için duraksamıştı. Gideon bu gibi özel darbelerde çok başarılıydı. Nico'nun aksine bir şeyleri uzatmaktan hoşlanmıyordu.

Ama bu Nico'nun keyifli olmasından çok, dâhiyane bir şekilde hazırlanmış bir tuzakla ilgiliydi. İronik bir şekilde, Parisa Kamali'ye kurulmuş olan tuzak, geçmişte Parisa'nın Gideon için kurmuş olduğu tuzaklardan pek de farklı değildi. Onlar sıradan insanlar, polis ve Nico'nun İngiltere'de karşılaştığını anlattığı saldırganlar gibi cadılar değillerdi. Onlar, her biri Gi-

deon'ın hayatında tanıdığı en yetenekli telepatı haklaması için özellikle seçilmiş medeialılardı. Bunlardan biri, kaslar üstünde kontrol sahibi olan bir biyokahındı –Gideon sürekli olarak kas spazmları geçirmiş, her an yere kapaklanabileceğini hissederek dövüşmüştü. Bir diğeri, bilincini aynı anda birkaç yerde olabilecek şekilde kopyalayabilen bir çoklu güç uzmanıydı –Nico'nun güç kullanımına karşı çok etkili olmasa bile, muhtemelen bir düşünce yankı odası oluşturmak için telepatiye karşı zekice bir dövüş türüydü. Üçüncüsü, Nico'nun aleyhine (Gideon'dan biraz daha fazla), bir enerji dönüşüm uzmanı olan bir fizikçiydi. Sonuç olarak, kimin daha uzun dayanabileceği, karşısındaki rakipleri ezebileceği, büyüyle etkisiz hale getirebileceğine dair bir testti.

Ayrıca, bir rüya değildi. Ölümlülüğün belki acıdan daha fazla söz konusu olduğu gerçeklikti. Acı geçiciydi. Acı sona ererdi. Bilinçlilik acıyı giderebilirdi ama bu daha büyük bir endişe yaratan bir sonuçtu. İkisi sırt sırta verdiklerinde, Gideon Nico'nun göğsünün onunkiyile hizalandığını hissederken, üç medeialı etraflarında daireler çizmeye, sonraki saldırılarını planlamaya başladılar.

“Aptalca bir şey yapmanı istiyorum,” dedi Nico, soluklanmaya çalışırken. İnce bir kalkan gibi bir şey oluşturmuş, bununla saldırganlardan birinin darbesini savuşturabilmişti – kendisini üçe ayırabilen çoğaltıcı bir kadın medeialıydı.

Bir sonraki saldırılarını kenarda beklemekte olan diğer ikisi aslında Gideon'ın aksine fiziksel becerilere sahipti. Gideon başını çevirip Nico'nun talimatlarını dinledi. “Tam olarak ne kadar aptalca bir şey?”

“Şu yöne doğru gitmeni istiyorum,” dedi Nico çenesiyle Seine Nehri'ni işaret ederek. “Ama sonra biraz aşağı eğileceksin.”

“Tamam,” dedi Gideon tereddütle, buna karşı çıkma hakkı var mı diye düşünerek. “Bunu ne zaman yapmamı...”

ATLAS PARADOKSU

Ama Nico çoktan yuvarlanmaya başlamıştı ve oluşturduğu kalkan parke taşlı yola değdiği anda yok olmuştu. Gideon iç çekti ama yine de onun dediğini yaptı ve köprü'nün karşı tarafına doğru atılırken ardında kıvılcımlar bıraktı.

Arkasından birisi onu izlemelerini söylemişti. Gideon bu kadarını biliyordu ama Nico'yu iyi tanıyorsa –ki tanıyordu– bir patlama olacak demektir. Böylece, gözlerini yumdu ve sendeleyerek köprü'nün kenarına gidip eğilmek yerine, bir kavis çizerek aşağı atladı.

Zaman yavaşlarken ve rüzgâr kulaklarında uğuldarken, tepesinde ateşlenen bir mermi gibi şiddetli bir ses duydu. Sonra, her şey yine hızlandı, hatta fazla hızlı hale geldi. Damarlarına dolan adrenalini, ölümlülüğün ilkel akımını hissetti. Nehre sert bir şekilde çarpacaktı ve yüzey gerilimini kırmanın bir yolu yoktu. *Sadece hayatta kal*, dedi kendisine. *Sadece yaşa*.

Suyla temas etmeden yarım saniye önce, gözlerini hızla yaklaştığı nehrin cam gibi yüzeyine karşı yumdu ve hızı altında bir anda kesildi. Yüzü suyun iki santim üstünde kalırken nefes almaya çalıştı ve bir şey izlediği yönü değiştirip onu arkaya, yarısı parçalanmış olan parke taşlı taş köprüye savurdu. Duvardan bir parça kopmuştu ve yanık molozların altında kıpırdamayan uzuvlar görünüyordu.

Sırt üstü yere düşen Gideon, kıl payı kurtulduğu büyük tehlikeden sonra kendisine gelmeye çalıştı. “Güzel hamle,” dedi Nico'ya nefes nefese. Nico her zamanki çileden çıkaran küstah sırtışıyla karşılık verdi.

“Her zaman,” dedi ona elini uzatarak.

Gideon elini tuttu, Nico'nun onu ayağa kaldırmasına izin verdi ve etraflarında toplanmış olan ufak kalabalığa baktı. “Bu konuda endişeli misin?” diye sordu siren çala çala yaklaşan metro polisini işaret ederek.

OLIVIE BLAKE

Doğal olarak endişelenmemiştir. Nico omzunu silkti. "Blackly'nin hesabına yazarım."

Gideon bunun makul olduğunu düşündü. Ama ya başına bir darbe almıştı ya da güneş onu sersemleten bir şekilde gözlerini kamaştırmıştı çünkü doğrulurken bulanık bir şey görür gibi oldu. "Diğer ikisi nerede?"

"Şey, biri düştü," dedi Nico kayıtsızca elini sallayarak. "Diğeriyse..."

Gideon görüş alanının kenarında bir ışık huzmesi gördü; bir nesneden çok hareketli.

"Nico, eğil!"

Nico'yu kenara ittiği anda, bir masanın kenarına çarpmış gibi başının yan tarafında keskin bir acı hissetti. Beyni sarsıldı, şakağının derisi darbeye sıyrıldı ve gözleri bir anda sulandı ama Nico'nun onu ittiği noktaya yakın bir yerden, avucundan yolladığı ateş topunu görmedi. Gideon acıyla inleyerek arkasına döndü, önünü göremeden kolunu öne savurdu ve medeialrı boğazından sıkı sıkı tuttu. Bu arada, Nico eğilip medeialrının dizlerine vurdu. Gideon yere yıkılan medeialrı bu sefer özel dövüş hareketlerinden biriyle tuttu. Bunu bir koruyucu ailenin yanında kalırken, kuduz ayıları öldürmesiyle bilinen bir avcı olan komşularından öğrenmişti. Anı, acımasız bir hareketli ve Gideon'ın kulaklarından silinmeyecek korkunç bir ses çıkmıştı.

Her şey sona erdiği anda, Gideon kusmak istedi ama önünü göremeden Nico'nun elini kapmaya çalıştı. "İyi misin?"

"İyiyim, Kum Adam." Nico'nun sesi sersemlemiş, bir hayal dünyasındaymış gibi ve hayranlık dolu çıkmıştı. "Bunu nereden öğrendin? Sana video oyunları oynamayı kesmeni söylemiştim."

"Kes sesini, salak." Gideon nefes nefeseydi, yorgunluktan kusacak haldeydi ama sonra Nico'nun onun haline güldüğünü

ATLAS PARADOKSU

görecek kadar net görebilmeye başladı. İkisi de iki büküm olmuş halde dizlerini tutarak dururken, birbirlerinin kopyası gibiydiler.

Gideon başını kaldırıp ona baktığında, Nico'nun yanağında biraz kan olduğunu fark etti. Saçlarının dibinde ince ince kanlar akıyordu ve çenesinde de ufak bir yarık vardı. Birden, Gideon'ın içinde öfkeli ve azılı bir şey kükredi ve elini uzatıp kanları silmek üzereyken vazgeçti.

“Ne oldu?” dedi gülmeyi kesen Nico. Bir an için çenesindeki kas seğirdi.

“Bir şey yok,” dedi Gideon.

“Ne oldu dedim?”

“Bir şey yok.”

“Yapma, Gideon, *no te hagas rögar...*”

Yalvartma beni. Hah, sanki böyle bir şey mümkündü. Sanki Gideon bunu *yapabilirdi*.

Nico yine güldü. Gülüşü Gideon'ın içini sızlattı, geciken bir felç tepkisi gibi bacaklarının pelteye döndüğünü hissetti. Ya öyle olmuştu ya da yavaş salınımlı bir çöküş yaşıyordu. Öncelikle, bir felaketten, Gideon'ın sağ kalamayacağı bir felaketten kıl payı kurtuldukları için korku hissetmişti. Sonra, birisi o küstah kahkahaları kesmediği için rahatlama hissetmişti. Nico de Varona'nın onun ne kadar hassas olduğunu asla öğrenmemiş olmasına, Nico'nun yenilmez olduğuna, buna o korkunç anlarda inanmayana kadar kendisinin de inanmasına rahatlamıştı. Az önce olanlar gibi.

“Bazı konularda ne kadar becerikli olduğunu hep unutuyorum,” diyordu Nico onu takdir eden bir ifadeyle; hâlâ konuşuyordu, gülüyordu ve çok şükür ki hayattaydı. Gideon'ın içindeki çılgın bir his karar vermesini sağladı. Öne eğildi ve dudaklarını cezalandırıyormuş, esir alıyormuş gibi onun dudaklarına dayadı. Aslında, her şeyden çok nefes almaya çalışıyormuş gibiydi.

OLIVIE BLAKE

Ama teknik olarak bir öpücüktü.

Nico'nun dudakları kuruydu ve ağzı sıcacıktı. Gafil avlandığı, hazırlıksız yakalandığı ve dövüşmeye odaklandığı için ağzında metalik bir tat vardı. Gideon onun nefesini dilinde hissetti, şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini fark etti ve sonra Nico geri çekildi. Gideon, *hayır, hayır, hayır*, dedi içinden...

"Ha. Demek öyle?" dedi Nico. Merak ve şaşkınlık dolu gözleri göz kamaştıracak kadar parlaktı. Öte yandan, Gideon kapalı ve hassas hissediyordu. Sanki göğsünü yarmış, kanıtı incelesin diye Nico'ya sunmuştu.

"Evet." Sesi hırıltılı çıkmıştı ama umurunda değildi. Çok uzun zaman boyunca hislerini içine atmıştı. "Evet, evet, öyle," dedi bu sefer.

Nico'nun gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Güzel," dedi Nico. Gideon'ın tişörtünü kavradığı gibi onu kendisine çekti. "Güzel."

Gideon kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladığını hissederken ve dudakları büyük bir tutkuyla aralanırken, arkasında başka bir ses duydu. Kesinlikle, hiç şüphesiz büyümlü bir sestti. Bir ulaşım kalkanı açılmıştı.

Gideon hızla arkasına dönerken, içgüdüsel bir hareketle kolunu Nico'nun göğsüne dayayıp onunla son saldırganının arasına girmeye çalıştı ama sonra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Arkasında Nico'nun nabzının düzensiz attığını, hızlandığını hissetti. Sesi çok şaşkıındı.

"Rhodes?"

Libby Rhodes karşılarında kaldırımında duruyordu. Giysileri kanlıydı –başka birisinin kanı olduğu belliydi– ve saçlarında küller vardı ama kesinlikle oydu. Libby Rhodes'du ve karşılarında duruyordu.

İyi durumda olduğunu söylemek yanlış olurdu. Gözleri Ni-

ATLAS PARADOKSU

co'ya çevrilene dek boş boş baktı. Gideon, Nico'nun hayatında ilk kez konuşamayacak kadar nutkunun tutulduğunu, Gideon'ın öpücüğünün hayaletini eliyle örttüğünü fark etti.

“Varona,” dedi Libby ona doğru bir adım atarak. “Konuşmamız gerek.” Sonra, Gideon'ın kollarına yığıldı.

TEŞEKKÜR

Elinizde tutmakta olduğunuz kitap (1) en garip zaman akışında olduğumuzun ve (2) bir araba kullanmaya cesaret edemeyecek kadar az uykuyla neler başarılabileceğinin gerçek bir kanıtıdır. Öncelikle, anneme teşekkür etmem gerek çünkü oğlum yeni doğduğunda, işini gücünü bırakıp dört haftalığına yanımıza taşınmasaydı, ilk taslağı kesinlikle yazamazdım. Ayrıca, kitabın ilk taslaklarını okumuş olan herkese de içtenlikle teşekkür etmek isterim çünkü düzeltmelerini iPhone’umda yaptım. Dolayısıyla, otomatik düzeltmeyle akla hayale gelebilecek her türlü karmaşayı yansıtıyordu. Tor’daki harika editörlerim Molly McGhee ve Lindsey Hall, dehanıza, iç görülerinize ve gerçekten çaba sarf edersem bir sahneyi ne kadar daha seksi yapabileceğime karar verme becerinize minnet borçluyum. Amelia Appel, sevgili temsilcim ve en dikkatli yorumcum, sana büyük bir borcum var. Günün birinde bir böbreğe ihtiyacın olursa, önünde diz çökmüş bekliyor olurum. (Ayrıca, birbirinden ayırt edemeyeceğim sevgili fanlarım Debbi ve Sam’e de derin teşekkürlerimi yollarım.)

İllüstratörüm ve dostum, Little Chmura, seninle çalışmaktan dolayı ne kadar şanslı olduğuma her zaman hayret ediyorum. Birlikte çıktığımız her yeni macera, seninle birlikte sanat yapmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlatıyor ve her zaman içimdeki yaratıcının en iyi versiyonunu ortaya çıkarıyorsun. Seninle çalışmak bir keyif ve lütuf.

Tor’daki ekibim: Her yaptığımı kabul eden Lindsey’ye bir kez daha teşekkür etmek isterim. Her daim kusursuz bir kapak

OLIVIE BLAKE

tasarımcısı olan Jamie Stafford-Hill'e ve iç tasarımcı Heather Saunders. Basın danışmanlarım Desirae Friesen (sürekli olarak gelen posta kutuma bakıp hayatımı kurtarıyor) ve Sarah Reidy. Pazarlama ekibim, GIF kraliçesi Eileen Lawrence ve büyük dâhi Natassja Haught. üretim editörüm Dakota Griffin, yönetici editörüm Rafal Gibek, üretim şefim Jim Kapp ve muhteşem yayın koordinatörüm Michelle Foytek. Yayımcılarım Devi Pillai ve Lucille Rettino. Yabancı telif temsilcim Chris Scheina. Christine Jaeger ve harika satış ekibi. Steve Wagner ve muhteşem seslendirme sanatçıları James Cronin, Siho Ellsmore, Munirih Grace, Andy Ingalls, Caitlin Kelly, Daimian Lynch, Steve West ve David Monteith. Kaçmayıp okumaya devam eden Troix Jackson.

Tor UK/ Pan Macmillan'daki ekibim: Editörüm Bella Pagan'a ve yayın ekibinden Lucy Hale ve Georgia Summers'a minnetlerimi yollarım. Ellie Bailey ve pazarlama ekibinin geri kalanı: Claire Evans, Jamie Forrest ve Becky Lushey'nin yanı sıra pazarlama bölümünden sıra dışı Lucy Grainger ve dijital pazarlama bölümünden Andy Joannou. Süper halkla ilişkiler aktiviteleri için Hannah Corbett ve muhteşem tanıtım kampanyası için Jamie-Lee Nadone ve Black Crow. Üretim bölümünden Holly Sheldrake ve Sian Chivers ve yayın ekibinden Rebecca Needes. BK kapak tasarımcısı Neil Lang. Satıştan Stuart Dwyer, Richard Green ve Rory O'Brien; yurtdışı satışlardan Leanne Williams, Joanna Dawkins ve Beth Wentworth ve özel satışlardan Kadie McGinley. Sesli kitap ekibi, Rebecca Lloyd ve Molly Robinson. Son olarak ama bir o kadar önemli, kuryelik gibi zorlu bir işi yaptığı için Chris Josephs.

Konuşamadığım pek çok dilde bu kitabı dünyanın geri kalanına ulaştıran çevirmenler ve editörler: Benim dünyalarımda yaşadığınız ve benim öykümü benim adıma anlattığınız için sonsuz teşekkürler.

Dr. Uwe Stender ve Triada'daki ekibin geri kalanı. Yaratı-

ATLAS PARADOKSU

cı partnerlerim oldukları için amazon Stüdyoları'ndan Katie Graves ve Jen Schuster ve Brighstar'dan Tanya Scghatchian ve John Woodward.

BookTok, BookTwt, BookTube ve Bookstagram'daki tatlı insanlara kocaman bir teşekkür yollamak isterim. Hepiniz çılgınsınız (sevgi dolu bir ifadeyle söylüyorum). Bu garip heyecanlı rüya başladığından beri tanışma fırsatı bulduğum tüm inanılmaz kitapçılara. Başkalarını bu kitabı okumaya ikna etmek için internette (hatta –inanamıyorum ama– gerçek hayatta) vakit geçiren herkese. Kumda pek çok ayak izi var. Benimkiler hariç. (Anladınız mı? Çünkü beni sizler taşıdınız.)

Çocuklar: Theo, Eli, Clayton, Miles, Harry ve sırasıyla ebeveynleri: Lauren ve Aaron, Kayla ve Claude, Lauren ve Matt, Carrie ve Zac, Krishna ve James. Kitaplarım BookTok tarafından onaylanmadan önce okumuş olan ailem, özellikle de burçdaşım Megan ve Mackenzie. David. Nacho ve Ana. Stacie. Angela. Melina. Aklımızı yitirmememi sağlayan ya da buna yakın bir noktada kalmama yardımcı olan herkes.

Çocuk kralım, kaos goblinim, tatlı oğlum Henry. Umarım bu seni ergenlik senelerine ve sonrasına kadar yeteri kadar utandırır. Küçük yaramazlık prensim, annen olduğum için çok şanslıyım. Hayatıma geldiğinde, benim için yeni bir dünya yarattın. Seni ve babanı çok seviyorum.

Garrett. Ah, lanet olsun. Gözlerim dolmadan sana teşekkür etmem mümkün değil. Günün birinde senin için şapşal şiirler yazmaktan vazgeçeceğim ama bugün değil. Sen benim güvenli limanım, en sevdiğim yersin. Hayatımın önceliğisin. Bana inandığın için teşekkür ederim. Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Ben her seferinde seni seçiyorum.

Sevgili okur: Sizler olmadan, ben çaresizce boşluğa haykıran uykusuz bir şapşalım. Dinlediğiniz ve öyküme konacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu kitaptaki bir şey sizi düşündürür, merakınızı kabartır, gülümsetir, güldürür

OLIVIE BLAKE

ya da hayal kurdurur. Umarım size bir şeyler hissettirir. Ama hissettirmese bile, her zaman olduğu gibi bu sözleri sizler için yazmak benim için bir şereftir. İçtenlikle öyküden keyif almış olmanızı dilerim.

Öpücükler;

Olivie

Y A Z A R H A K K I N D A

Atlas Altılısı ve Atlas Paradoksu'nun, New York Times çok-satan yazarıdır. Alexene Farol Follmuth, ismiyle *My Mechanical Romance* isimli bir genç yetişkin - romantik komedi romanı da yayımlamıştır.

Kocası, dünyaya yeni gelen bebeği ve sahiplendiği pit-bull cinsi köpeğiyle birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.

olivieblake.com

Twitter: @OlivieBlake

Instagram: olivieblake

**OLIVIE BLAKE'İN
YAYINEVİMİZDEN
ÇIKAN DİĞER
KİTAPLARI**

OLIVIE BLAKE

New York Times Çok Satan Yazar

**SENİNLE
ETERDE
YALNIZ**

BİR AŞK HİKAYESİ

YAZAR
MUSTAFA KE

ATLAS PARADOKSU

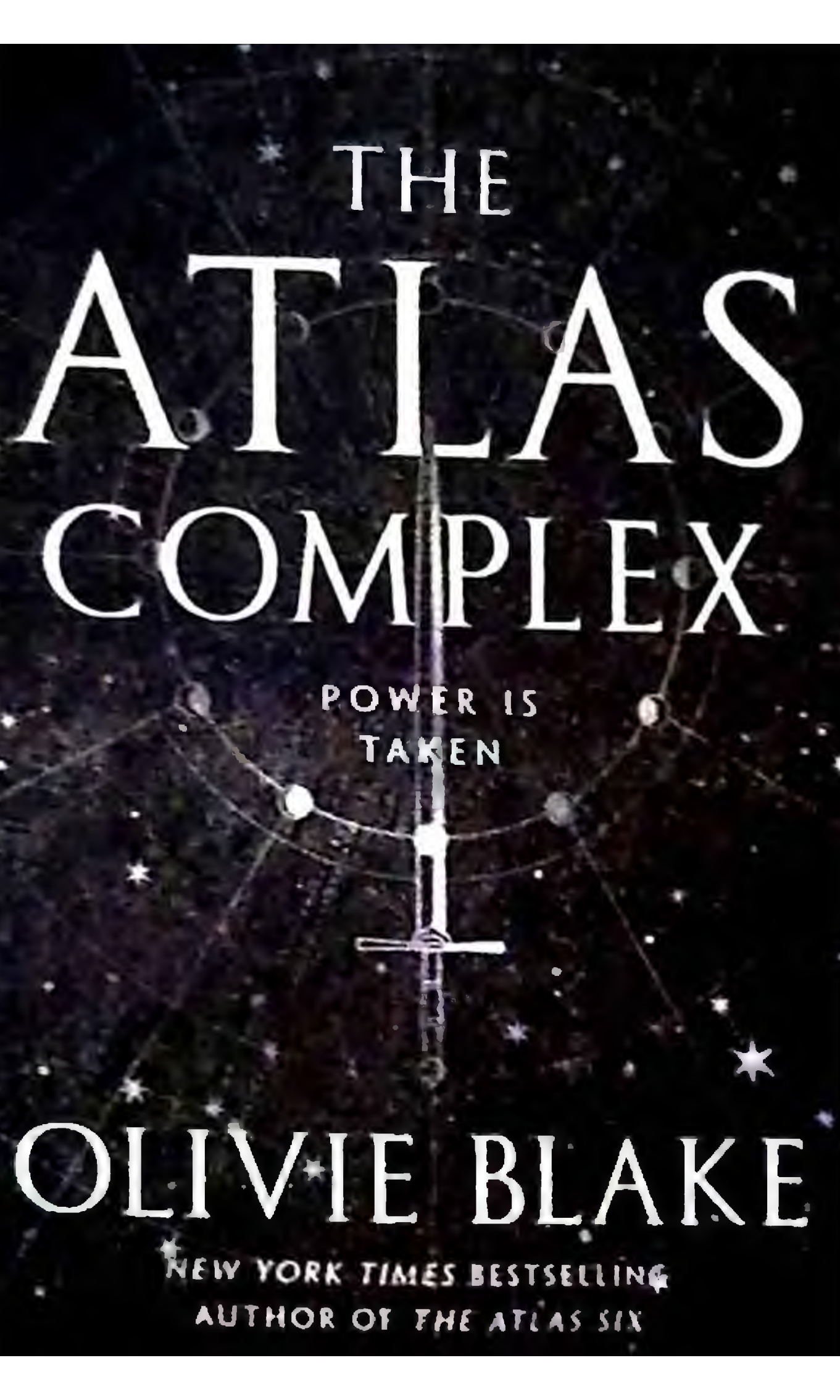
KADER BİR SEÇİMDİR

BİLGİ KATLIAMDIR

ATLAS ALTILISI

OLIVIE BLAKE

THE ATLAS COMPLEX

POWER IS
TAKEN

OLIVIE BLAKE

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF THE ATLAS SIX